

Giới thiệu Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta

Một tình huống trong truyện Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta của tác giả Ngũ Ngưu lấy bối cảnh hoàng cung, một cốt truyện hài khi mà Vương Phi, người béo ú chỉ vì xương to chứ không phải là do mỡ rất muốn tự sát để được đầu thai làm kiếp đẹp hơn ...

Sống trong sự đầy đủ ăn đủ mặc nhưng lại không đủ mất khi mà phải nhìn một con béo trước gương. Tự sát thì tự sát đi, thế mà lại đến cả 20 lần vẫn không thành công à? Ông trời có mắt thì cho tôi chết một lần thôi, không thì xuống địa phủ cũng được ...

Lần này thì với thân thể 200KG thì đồ ai có thể cứu ta được sau khi nhảy cầu !!! Câu chuyện bi hài kể về một Vương Phi trong triều đang có mưu kế tự sát đang được diễn ra ... Tự sát thôi mà, sao khó quá vậy ???

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vương phi mập

Sau lần tự sát thứ 18 không thành công, Phong Linh đặt mông ngồi phịch xuống đất, khóc đến hôn thiên ám địa.

“Mẹ nó! Người ta xuyên, ta cũng xuyên! Tại sao lại cho ta một cơ thể có xương to như thế?”

Hai nha hoàn bên cạnh thật cẩn thận nói: “Vương Phi, người không thoải mái chỗ nào? Có cần gọi đại phu đến không?”

“Mỡ của ta đau!”

Sau khi gào lên một tiếng, Phong Linh di chuyển thân thể gần 200 cân đi vài bước chạy thẳng tới hồ sen trong hoa viên.

Mục tiêu của nàng hôm nay chính là tự vẫn! Người mập như thế này nàng còn sống làm gì nữa! Nàng không tin với thể trọng như thế này có người có thể vớt nàng lên!

Nếu ông trời có mắt thì hãy để cho nàng xuyên thêm một lần nữa, nếu không thì nàng phải đến Địa phủ vậy!

Lên cầu, cởi quần áo, dang tay, roi tự do vào nước, chìm tới đáy.

“Có ai không? Vương Phi nhảy hồ tự vẫn rồi! Mau tới cứu người!”. Hai nha hoàn gấp gấp đứng trên cầu kêu to. Ngay sau đó Phong Linh từ trong hồ đứng lên.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vàng chạy tới: “Vương phi, Vương phi, người không sao chứ? Mau lên đây!”

Phong Linh đưa tay vuốt nước trên mặt, gất lên: “Mẹ nó! Muốn chết còn khó hơn giảm cân!”

Tồn công sức bò lên bờ, vừa ngẩng đầu gặp một ánh mắt tỏ vẻ khinh miệt.

Phong Linh nhếch miệng, sống lưng thẳng tắp rất có cốt khí, tránh ánh mắt cao ngạo nói: “Vấn Xuân, một lát nữa nói với quản gia ao này cạn quá, muốn bơi lội tay chân cũng gò bó”.

Vấn Xuân sững sờ đáp: “A, vâng, vương phi”.

Dạ Dập Tuyên nâng con ngươi đen, khinh thường nhưn mày, đến bên cạnh nàng không nhanh không chậm nói: “Thân hình tốt như Vương phi thì dù có nhảy sông cũng không phát huy được!”

Mẹ nó! Cái đồ con nít thất đức!

Phong Linh quay người lại đối mặt cùng hán, rất có bộ dạng Thái Sơn áp đỉnh [1], không khách khí dùng đầu ngón tay to tròn chọt chọt vào lồng ngực của hán: “Tiểu tử, bản về vai về thì ngươi phải gọi ta một tiếng chị dâu. Đừng tưởng ngươi thay huynh ngươi bá đường với ta rồi lên mặt nhé! Ngươi ở đây không lớn không nhỏ, có tin là ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi Vương Phủ hay không?”

[1] Thái sơn áp đỉnh: tạo áp lực

Dạ Dập Tuyên khó tin, trừng mắt nhìn nàng. Trong cung già trẻ lớn bé ai cũng nâng niu hán trong lòng bàn tay! Đừng nói là quát hán, ngay cả một câu lớn tiếng cũng chưa từng! Thế mà hôm nay hán lại bị bà mập này dạy dỗ!

Thấy hán tức giận trừng mình, Phong Linh nhếch mày: “Sao? So mặt to à? Cái đó dù có to hơn nữa thì cũng là hai lỗ, ngươi đâu thể dùng nó ăn cơm hay

là thờ?”. (Ôc: chịu câu này)

Dạ Dập Tuyên hoàn toàn tức giận, khuôn mặt tuần tú tức đến mức vắn vẹo: “Ngươi dám nói chuyện như thế với ta?”.

Thấy Tuyên Vương nổi giận như vậy, Vần Xuân và Sơ Hạ bị dọa sợ, nắm ống tay áo Phong Linh: “Vương phi, người nên trở về phòng thay quần áo!”.

Phong Linh hai tay chống nạnh ngẩng đầu lên nói: “Tại sao không dám? Trên có Hoàng đế, dưới có bách tính bình dân, ngươi ở giữa coi mình là ai hả? Hơn nữa đây là Hàm Vương phủ, ta là Hàm Vương phi, huynh của ngươi không có ở đây thì nơi đây sẽ do ta định đoạt! Muốn về phòng sám hối hay rời khỏi đây!”.

“Ngươi ——”.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Còn không mau trở về phòng!”. Phong Linh cười lạnh lùng. “Sơ Hạ!”.

Sơ Hạ giật mình bước lên đáp: “Vâng thưa Vương phi”.

“Đóng cửa! Thả chó!”.

Hai nha hoàn hít một hơi lạnh khí, Vương phi muốn gây sự với Tuyên vương.

Dạ Dập Tuyên mặt xanh lét, đã bao giờ hắn bị đối xử như thế? Nhưng mà hết lần này đến lần khác nàng đều nói đúng, nàng là chị dâu của hắn, cho dù bất mãn hắn cũng không làm được gì!

“Tốt!”. Dạ Dập Tuyên rất tức giận nói: “Nhiếp Tô Tô, ngươi nghe rõ ràng cho ta! Chờ sau khi Vương huynh trở lại, ta nhất định sẽ làm cho hắn bỏ ngươi!”. Sau đó xoay người tức giận về phòng.

“Thăm rồi, thăm rồi”. Vần Xuân gấp đến độ muốn khóc. “Hàm Vương rất thương Tuyên Vương, chỉ cần Tuyên Vương nói ra là không có gì Hàm Vương không làm được! Làm sao bây giờ!”.

Sơ Hạ cũng oán giận nói: “Vương phi, người nhất định phải đối chọi với Tuyên Vương sao? Đắc tội với Hàm Vương phi không được cái gì tốt cả”.

“Hắn nhỏ nhen, tự mình kiếm chuyện ta có biện pháp gì?”. Phong Linh phiền lòng khoát tay. “Đi, chúng ta về phòng ăn điểm tâm!”.

“Đúng rồi!”. Sơ Hạ nhớ đến tin đồn mình vừa hỏi thăm được, hưng phấn nói: “Ta nghe bọn thị vệ nói sáng mai Hàm Vương sẽ trở lại”.

“A”. Vần Xuân hưng phấn nói. “Vậy thì tối mai Vương gia và Vương phi sẽ động phòng hoa chúc rồi!”.

“Đúng vậy đúng vậy!”.

“Ha ha, thật tốt quá!”.

Nhìn hai nha hoàn đang hươ chân múa tay, Phong Linh nhảm chán ngáp một cái. Làm ơn! Động phòng hoa chúc chính là cõi hết y phục tạo em bé ư! Với thân thể to lớn của nàng, nhất định sẽ dọa Dạ Vô Hàm vô năng [2].

[2] ý chị là không có khả năng làm chuyện cần làm vào đêm động phòng hoa chúc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Động phòng

Ban đêm, cửa chính Hàm Vương phủ, hai ngọn đèn lồng đỏ thắm nổi bật.

Bốn nữ tử xinh đẹp, động lòng người đứng ở cổng rước cô lên nhìn xung quanh. Phong Linh ngồi trong một góc, tựa đầu vào con kỳ lân đá, ngủ thiếp đi. A Diệu mắt tinh thấy xe ngựa ở phía xa, mừng rỡ kêu lên: “Trở lại, Vương gia đã trở lại!”.

“Ôi! Hàm Vương đã trở lại!”. Các nữ nhân ra nghênh đón như ong vỡ tổ, trên mặt nụ cười dào dạt, cung kính chờ đợi.

“Vương phi! Vương phi mau tỉnh lại!”. Vần Xuân đẩy đẩy Phong Linh la lên: “Hàm Vương đã trở lại, chúng ta phải mau xuống tiếp đón!”.

“A...”. Phong Linh duỗi thất lưng, không tình nguyện đứng lên, bỗng nhiên “Roẹt” một tiếng, cả người nàng cứng đờ tại chỗ.

“Làm sao vậy?”. Hai tiểu nha hoàn vội hỏi.

Phong Linh bắt đầu dĩ xoay người, thấy bên hông có một vết rách dài. Hai người hít vào một hơi: “Phải làm sao bây giờ? Hàm Vương sẽ đến ngay bây giờ!”.

“Có thể làm gì được? Trở về chứ làm sao!”. Phong Linh nhún nhún vai, chỉ đám nữ nhân phía dưới: “Có các nàng ở đây, nhất định Hàm Vương sẽ rất vui”.

“Nhưng.....”. Hai người không cam lòng ngo xe ngựa cách đó không xa. Họ đã chuẩn bị suốt một ngày thế mà bây giờ tự nhiên lại xảy ra sự cố.

“Đi thôi”. Phong Linh không để ý kéo hai người đi: “Ngươi cho rằng Hàm Vương mong nhìn thấy ta sao?”. Trong lòng nàng tự biết bộ dạng của bản thân, đúng là không nên đã kích sự nhiệt tình của các nàng.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Vương Phủ, bốn thị thiếp thướt tha tiêu sái đến trước xe: “Cung nghênh Vương gia hồi phủ”.

Quần gia đi tới vén rèm lên, mấy người ngấn ra.

Trong xe ngựa chỉ có một bộ khôi giáp....

Trở về phòng, Phong Linh cởi giày, quần áo vứt lung tung. Đặt mông ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn chữ Hỷ đỏ thắm trên tường, tự giễu bĩu môi: “Thành thân? Cùng một người béo nặng 200 cân? Hừ! Dạ Vô Hàm ơi Dạ Vô Hàm, ngươi cũng thật là xui xẻo, thiên hạ có nhiều nữ nhân như vậy ngươi lại tóm được người đứng cuối cùng....”.

Nàng cầm lấy bầu rượu trên bàn uống một hớp to. Rượu ở cổ đại giống như rượu đế, chua chua ngọt ngọt. Phong Linh vẫn chưa thỏa mãn lấy bình dốc thẳng rượu vào miệng.

Bầu rượu trống không lăn mấy vòng trên bàn, Phong Linh ngả đầu xuống bàn ngủ.

Không biết qua bao lâu, một bóng dáng xuất hiện trước mặt nàng.

Giống như cảm nhận được cái gì, nàng đứng thẳng lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt dần không có tiêu cự, nàng lắc lắc đầu, mở đôi mắt nhỏ mờ mịt nháy nháy: “Có trộm....”.

Nàng miễn cưỡng đứng lên: “Được! Hôm nay ta đại diện cho công lý của thế kỉ hai mươi mốt, tiêu diệt các ngươi.....”.

Nàng xắn tay áo lên, đẩy “Phanh” cửa ra.

Màn đêm mông lung, có muôn vàn ánh sao. Không biết hai nha đầu Văn Xuân và Sơ Hạ đã chạy đi đâu, trong hành lang không có một bóng người. Phong Linh bộ dạng say rượu, đi ra ngoài: “Tên trộm kia, gặp phải ta coi như ngươi xui xẻo.....”.

Lại có một bóng dáng thoáng qua, Phong Linh ngờ ngác nhìn ngo sau đó đi thẳng tới nơi đó.

Thấy trước mắt có một phòng ốc, nàng vuốt vuốt mái tóc: “Đáng chết! Không biết chạy đi đâu rồi!”. Bỗng chốc nàng vỗ tay phát ra tiếng, cười cười: “Có”. Đi đến một gian phòng vui vẻ mờ: “Ta thật thông minh tài trí, thông minh quá mất thôi”.

Dùng sức mở đôi mắt còn mờ mịt, nàng chạy đến chỗ này, đẩy cửa ra, hào khí vạn trượng thét lên: “Tên trộm kia, nơi này là địa bàn của ta! Ngươi tới đây trộm cái gì? Ngươi chán sống rồi chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Có thể đi gặp thượng đế

Trong phòng tối đen, Phong Linh có men rượu nên rất can đảm, không sợ chết xông thẳng vào trong phòng: “Ái chà, già bộ không nghe thấy gì à?”.

Đi thẳng vào trong phòng thấy một người nằm trên giường, nàng cười gian hai tiếng, rượu mạnh xông thẳng vào đầu, nàng lắc lắc đầu, loạng choạng đi qua.

Nàng đè lê thân người kia, như mãnh hổ vồ mồi: “Bắt được ngươi rồi”.

Người dưới thân rên một tiếng, xem ra bị đè không nhẹ, chắc là gãy vài cái xương sườn.

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị! Nói, ngươi đã trộm được cái gì rồi... Không nói? Được, vậy thì ta lục soát ngươi ngươi!”. Phong Linh quay tới quay lui trên người hấn vát cái chần ra, hai cái tay mập mạp sờ tới sờ lui người hấn.

“Ừm...”. Hình như hắn đang hết sức kiềm chế áp cái gì đó. Một trận nóng truyền đến tay khiến Phong Linh nghi ngờ nhìn.

Tay của nàng dò xét xuống dưới, hắn thờ dốc càng mạnh. Đột nhiên nàng bắt được một cây gậy rắn chắc, lông mày giương lên: “Giỏi, người dám giấu vũ khí trong người!”. Vừa nói, nàng vừa dùng sức lôi ra, nhưng cây gậy này cũng rất quái lạ, không nghe lời nàng mà thoát khỏi tay (

Nàng không kìm được rên rỉ ra tiếng, bắt lấy cánh tay hắn: “Ừm.....”.

Hắn di chuyển càng lúc càng nhanh, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt. Cuối cùng hắn gầm nhẹ một tiếng, nàng cũng lên đến trên mây....

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào phòng âm áp dễ chịu, Phong Linh cau mày, lông mi run rẩy vài cái, cổ sức mở mắt ra. Nàng đứng lên, cổ họng khô khốc: “Vấn Xuân? Sơ Hạ?”.

Trong phòng không ai đáp ứng.

Đến khi nàng nhìn rõ mọi thứ, mắt trừng to, tỉnh táo hoàn toàn.

Tại sao nàng lại ở đây? Đây không phải là phòng của nàng!

Ngày hôm qua.....

Đợi chút.....! Ngày hôm qua nàng chờ tên Dạ Vô Hàm ở cửa lớn, sau đó về phòng, sau đó uống rượu, sau đó.....

Phong Linh hít một ngụm lãnh khí, những hình ảnh tối qua như bộ phim ngắn diễn ra trước mặt nàng....

Hai tay nàng run run vén chăn lên, nhìn thấy dấu ấn màu đỏ trên giường thì nàng không bình tĩnh được.

Tốt rồi, nàng có thể đi gặp thượng đế!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bị hưu

“Vương phi! Vương phi, người đã đi đâu vậy?”. Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vã chạy tới lo lắng hỏi: “Sáng sớm chúng ta không thấy người đâu, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì!”.

Sắc mặt Phong Linh hơi kém, trên gò má mập mạp còn ướt nước, đầu tóc bù xù, y phục cũng nhăn nhúm: “Ta không sao!”. Nàng cúi đầu đi vào trong phòng: “Đúng rồi, ta muốn tắm”.

“Vâng..”. Hai người hoài nghi, đáp ứng một tiếng.

Ngồi trong thùng tắm cực lớn, chân mày Phong Linh như dính chặt vào với nhau. Làm sao lại có thể như thế? Đáng giận hơn là nàng còn không biết người nọ là ai! Chỉ nhớ rõ mình uống rượu say, sau đó đi bất trộm....

“A.....”. Nàng chán nản vỗ mặt nước: “Ai bảo người say rượu mất lý trí! Ai bảo người muốn làm anh hùng bất trộm!A! Muốn điên rồi!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vui vẻ đi vào cửa nói: “Vương phi, Hàm Vương đã về phủ!”.

Đến lúc ăn trưa thì Phong Linh cũng gặp được phu quân trên danh nghĩa của mình, Dạ Vô Hàm.

Dạ Vô Hàm mặc y phục tím ưu nhã, cao quý, bình tĩnh thong dong đi vào đại sảnh. Gương mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra một ít sự thần bí. Khóe miệng mỉm cười nhân nhật, con mắt hẹp dài nhiễm một tầng sương mù nhưng không mất đi khí thế bức người.

Hắn liếc nhìn Phong Linh một cái.

Phong Linh nhìn lại hắn, gương mặt cười. Nàng đột nhiên bị ai phát hiện, nàng béo như vậy dù có trốn đến chỗ nào vẫn bị phát hiện ra.

Mục tiêu quá lớn.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm rời đi coi như nàng không tồn tại, ngồi xuống ghế chủ tọa.

Dạ Dập Tuyên trừng mắt nhìn Phong Linh một cái.

Thấy hần có bộ dạng tiểu nhân đắc chí Phong Linh coi thường không nhìn.

“Tham kiến Hàm Vương”. Bốn thị thiếp xinh đẹp đứng ở hai bên, quỳ gối cúi chào. Văn Xuân lặng lẽ chột Phong Linh: “Vương phi, mau chào Hàm Vương”.

Phong Linh nhú mày đang định đứng dậy, Dạ Vô Hàm lại bảo quản gia có thể ăn cơm. Nghe thấy tiếng cười trộm ở bốn phía, Phong Linh cắn răng nhẫn nhịn.

Người thích giả bộ đứng không? Được, tỷ tỷ sẽ giả bộ với người.

Sau một tháng, Dạ Vô Hàm không để Vương phi này vào mắt. Trừ đứa trẻ Dạ Dập Tuyên thỉnh thoảng đến tìm phiền toái thì nàng ở trong Vương phủ cũng rất vui vẻ.

Buổi trưa mặt trời chiếu cao, Phong Linh đang đi dạo bên ngoài đột nhiên té ngã bất tỉnh.

Tỉnh lại một lần nữa, trong phòng có chút kì quái. Văn Xuân và Sơ Hạ đứng ở bên giường, muốn nói lại thôi. Nàng ngồi dậy, không ngờ ngẩng đầu lại nhìn thấy Dạ Vô Hàm.

Nàng nháy mắt: “Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm mặt không chút thay đổi nhìn nàng, không mặt tuấn mĩ có vẻ tức giận nhàn nhạt: “Đứa bé là của ai?”.

“Đứa bé?”. Phong Linh chậm chạp nhắc lại, đột nhiên nàng nhớ đến, đại di mục [1] luôn đến đúng lúc đã trễ mấy ngày!

[1] đại di mục: bạn thân của con gái

Nói như vậy..... Một đêm kia..... OMG!!

Thấy nét mặt nàng biến đổi liên tục, Dạ Vô Hàm lạnh lùng xoay người.

Một lúc sau, quản gia đưa đến một tờ hưu thư.....

lăn lộn ta phải đi phục vụ đám cưới, đám cưới, mình đang FA mà người ta cưới nhau hoài

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Phong tam nương

Sáu năm sau.

Thành Ngự Dương có hai cái tuyệt vời.

Thành Đông có Vương Ma Tử làm bánh là cái thứ nhất.

Thành Đông có Phong Tam Nương làm mai mối, khéo ăn khéo nói, là cái thứ hai.

“Trương tiểu thư, đây là bức họa của Đỗ công tử. Nàng nhìn mà xem, ngài ấy đứng chỗ nào cũng rất suât. Chúng ta không nói đến tiền, điều đó quá tầm thường. Đỗ công tử là một trong mười thanh niên tài hoa trong thành của chúng ta, có tu dưỡng đạo đức, văn chương, có một ít kinh tế, ngoài ra còn rất được lòng mọi người. Không những nuôi 10 trẻ em nghèo mà mỗi khi đến mùa đông còn tự mình đến những thôn xa thăm các cụ già cô đơn. Nam nhân có trách nhiệm, đạo đức tốt như thế tìm cả thành Ngự Dương không có người thứ hai! Cũng chỉ có nữ tử như Trương tiểu thư, hiền lương thực đức, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng động lòng người thì mới xứng với Đỗ công tử, hai người như được ông trời tác hợp cho! Nếu các người không đến với nhau, đừng nói Phong Tam Nương ta mà đến cả ông trời cũng không đồng ý...”.

Phong Linh vui vẻ cầm một bọc bạc về đến nhà, chưa vào cửa đã bị mười mấy người trong thành ngăn ở cửa.

“Phong Tam Nương, người dạy dỗ con cái như thế nào vậy?”.

Phong Linh ngần ra sau đó trên miệng treo một nụ cười chuyên nghiệp, ngay cả nốt ruồi trên cằm nhìn cũng có vẻ sinh động hơn nhiều: “Xin hỏi ta có thể giúp gì cho mọi người?”.

“Con trai người sáng lập ra một cái bang phái gì đó sau đó cứng rắn lôi kéo con trai chúng ta vào bang. Vào bang phái cũng được nhưng mà còn phải

đóng phí bảo hộ! Làm cho con trai ta về nhà trộm bạc của ta, nói là phải nộp cho lão đại? Chuyện này người có biết không?”.

“Ta nói này Phong Tam Nương, người không quản lý con trai thì nó sẽ thật sự vô pháp vô thiên [1]!”.

[1] vô pháp vô thiên: ngang ngược, coi trời bằng vung.

“Đúng! Một đứa bé mới chỉ có năm tuổi đã như thế! Về sau làm sao mà quản được!”.

Phong Linh cũng chỉ mỉm cười lẳng lặng nghe mọi người nói: “Được rồi, ý kiến của mọi người ta đã nghe hết. Sau này Tam Nương nhất định sẽ nghiêm khắc dạy dỗ con trai! Làm phiền mọi người như thế Tam Nương rất áy náy. Sau này bà con hàng xóm có việc cứ nói Tam Nương sẽ giúp mọi người hết sức!”.

Thấy thái độ Phong Tam Nương rất thành khẩn, vừa là quả phụ lại còn nuôi một đứa con đã không dễ dàng gì. Mọi người cũng không làm khó nữa, nói thêm rồi liền giải tán.

Phong Linh mỉm cười đưa họ đến cửa, đóng cửa, xoay người lại.

“Bảo Bảo! Cái tên tiểu tử thôi, cắt ra ngoài này cho lão nương!”.

Nàng rống lên một tiếng, cả nóc phòng cũng rung lên.

“Ôi chao, nương, sao thế.... người ta còn đang ngủ trưa!”.

Từ trong phòng một đứa bé trai đi ra, quần áo rối bù, mặc một cái quần nhỏ, chân đi một đôi giày màu đen, đầu đội một cái mũ da khâu. Một con mắt uể oải lười biếng lộ ra mấy phần vô lại, khuôn mặt xinh đẹp anh tuấn khiến người ta muốn nhéo!

Hắn nhảy lên trên ghế, ngáp một cái: “Người ta đang tuổi trở mã, ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến chiều cao đó!”.

Phong Linh bước đến, xoắn cái lỗ tai của con: “Tiểu tử thôi, con còn học người ta lập bang phái! Con là xã hội đen à?”.

“Nương, đau, đau quá.....”. Bảo Bảo đẩy tay của nương nó ra, hùng hồn nói: “Nương là nữ nhân, xuất đầu lộ diện ra ngoài kiếm tiền còn ra thể thống gì? Con là nam nhân duy nhất trong nhà chúng ta, đương nhiên là con phải nuôi gia đình mình rồi!”.

Nhìn con trai làm dáng vẻ nghiêm chỉnh, Phong Linh không nhịn được “Xi” bật cười một tiếng, đi qua xoa đầu con trai: “Chờ con lớn rồi hẵng nói. Đây, nam tử hán, tối nay muốn ăn gì?”.

Bảo Bảo ngẩng đầu lên cười nói: “Tùy tiện làm ít đồ nhắm, thêm một bình rượu trắng là được rồi. Đứng rồi, đứng cho cà rốt và rau cải, nó là kẻ thù của con”.

“Uống rượu? Con ngoan ngoãn uống sữa dê đi!”. Phong Linh đá nó vào phòng bếp.

Bảo Bảo gật gù đắc ý: “Ai! Nữ nhân thật là phiền toái”.

Sau đó cầm một bát sữa dê vừa bịt mũi uống vừa hỏi: “Ngày mai nương đến nhà nào?”.

“A, một địa quan tam phẩm vừa về quê, làm mối cho con gái hán”. Phong Linh lấy đồng đồ trang sức vừa nặng vừa tầm thường trên đầu xuống, lau đi tầng phấn dày trên mặt, lấy nốt ruồi bà mai trên mặt xuống, trong gương hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Sáu năm, bà mập nặng 200 cân ngày xưa đã thay da đổi thịt thành một tiểu giai nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp lại Hàm Vương

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa to lớn, Phong Linh đánh giá trong lòng sau đó mỉm cười đi vào.

Bên trong phủ được xây dựng rất có phong thái riêng, mấy năm qua Phong Linh đã luyện cho mình một đôi mắt rất chuẩn. Ai mạo danh hảo hán, ai giấu diếm, nàng chỉ cần liếc mắt sẽ nhận ra.

Nhà như thế này, tuyệt đối là nhà có tiền.

Hạ nhân trong phủ dẫn nàng vào phòng khách, trên mặt Phong Linh vẫn mang nụ cười rất chuyên nghiệp, sau khi thấy người ngồi trong đó thì nụ cười

cứng lại.

Dạ Vô Hàm?!!

Mẹ nó, thật là oan gia ngõ hẹp! Qua nhiều năm như vậy không ngờ lại gặp hấn ở cái thành Ngự Dương nhỏ nhỏ này!

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt thù địch của nàng, hấn ngẩng đầu lên ngó nàng.

Phong Linh trấn định quay mặt coi như không biết, đi vào phòng ngồi xuống. Có thể an ổn ngồi ở đây bởi vì nàng chắc chắn Dạ Vô Hàm sẽ không nhận ra nàng! Còn nếu nhận ra thì làm sao? Dù sao thì hấn cũng hưu nàng, nàng cần gì phải tránh hấn?

Nàng hỏi nha hoàn bên cạnh: “Quan phu nhân đâu rồi?”.

“Chờ một chút nữa phu nhân sẽ tới!”.

“Ừ”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đến gần ngồi xuống đối diện với nàng. Hấn vẫn mặc trên người bộ quần áo màu tím màu sắc tươi đẹp. Bộ đồ này mặc trên người hấn không làm người ta cảm thấy chói mắt mà còn rất hợp giống như màu sắc nhu thể chuẩn bị riêng cho hấn. Phong Linh không thể không thừa nhận ngoại trừ tăng thêm một chút thành thực thì hấn vẫn rất đẹp trai như năm đó.

Ánh mắt nàng quan sát hấn không giấu diếm. Dạ Vô Hàm chau mày suy nghĩ, cảm giác nữ nhân trước mắt có vẻ quen. Mặc dù chỉ cần hấn gặp qua sẽ không quên được nhưng hấn không nhớ ra được nữ nhân kia đã từng gặp ở đâu.

“Phong cô nương, phu nhân cho mời”. Nha hoàn báo lại.

“Đến đây”. Cuối cùng Phong Linh cũng tránh được người đối diện, thoải mái đi ra ngoài. Đúng lúc một ông lão đi tới. Vừa thấy Dạ Vô Hàm vội ôm quyền: “Ài, Hàm Vương đại giá, lão hủ không tiễn đón từ xa, thứ tội thứ tội”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy cười yếu ớt: “Nghe nói đại nhân cáo lão hồi hương, vừa hay ta đi qua đây thuận tiện ghé qua hỏi thăm sức khỏe của ngài”. Hai người nói chuyện khách sáo một hồi, Phong Linh loáng thoáng nghe được Quan đại nhân nói: “Hả? Hàm Vương muốn tìm người nào?”. Sau đó cũng không nghe được cái gì.

Lúc này Quan phu nhân cười tủm tỉm ra đón: “Vị này là Phong Tam Nương sao?”.

Phong Linh tạm ném Dạ Vô Hàm ra khỏi đầu, cười khoa trương mà thành khẩn: “Tam Nương bái kiến Quan phu nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tập hợp

Nhét tiền vào trong ngực, Phong Linh vui vẻ ra khỏi Quan phủ. Không hổ là nhà đại quan, ra tay rất hào phóng.

Vừa mới ra ngoài đã thấy Bảo Bảo đứng đợi ở cửa.

“Bảo Bảo? Sao con lại ở chỗ này?”.

Bảo Bảo tiến lên kéo mẹ, nhìn xung quanh, lúi nhúi đến một góc, móc trong ngực ra một bức họa: “Nương, nương nhìn xem đây có phải là nương không?”.

Phong Linh nhìn thấy, suýt nữa thì rớt cằm “Người nào thất đức như vậy? Nhất định phải lôi vết sẹo cũ của người ta ra mới vui à?”.

Trên bức hình là một nữ nhân rất mập, không khéo, đó chính là Phong Linh 6 năm trước.

Bảo Bảo bắt đầu dỉ xoa trán, chỉ chỉ chữ bên cạnh: “Đây mới là trọng điểm”.

Phong Linh tròn to hai mắt nhìn: “Vương phi yêu quý của bốn vương mất tích 6 năm trước tìm khắp nơi không có tung tích. Do đó thông báo, ai tìm được thưởng một vạn lượng.... Một vạn lượng?!”.

Phong Linh nghiêm túc nhìn con trai: “Người đi báo cho người ta biết nương ở đâu, là một vạn lượng đó, dù thế nào cũng không thể để người khác lấy được!”. (tự bán mình)

Bảo Bắc lắc đầu: “Đó cũng không phải là trọng điểm”.

“Vậy thì cái gì mới là trọng điểm?”. Phong Linh cẩn thận nhìn một lần nữa, cuối cùng trông mắt suốt lỗi ra ngoài: “Dạ, Dạ, Dạ Dập Tuyên?!”.

“Bingo!”. Bảo Bảo vỗ tay: “Đó mới là mấu chốt của vấn đề!”.

Kính hãi, quái lạ.

Hai mẹ con ngồi bệt dưới đất, nhìn chằm chằm bức họa trên mặt đất. Bảo Bảo hoài nghi: “Đây là bộ dạng của nương sáu năm trước, bọn họ mất tin tức đã 6 năm, chứng tỏ từ khi nương đi người ta không tìm kiếm nương. Tại sao bây giờ lại muốn đi tìm? Lại còn trả tiề thường cao như vậy? Càng kỳ quái hơn là rõ ràng nương gả cho Dạ Vô Hàm, tại sao Dạ Dập Tuyên lại nói nương là Vương phi của hắn?”.

Phong Linh như nhớ ra gì vội nói: “Đúng rồi, nương đã gặp Dạ Vô Hàm ở Quan phủ, nhưng mà hắn không nhận ra nương”.

“Hắn còn tới nơi này?”. Bảo Bảo rất ghét hắn, đặc biệt càng ghét hắn khi biết Bảo Bảo còn trong bụng nương thì nương bị hắn đuổi ra khỏi Vương phủ thì trong lòng càng ghét tên này.

“Bây giờ con có thể kết luận Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên làm việc riêng lẻ”.

Phong Linh ảo não vò bức họa ném sang bên cạnh: “Ai biết trong hồ lô của họ bán thuốc gì [1]? Nhưng mà chắc chắn không phải là chuyện gì tốt!”. Nàng nghiêng đầu nhìn con trai: “Không thì chúng ta bỏ chạy đi”.

[1] trong hồ lô bán thuốc gì: không biết không đoán được đang nghĩ gì.

“Không biết chuyện gì đã chạy thì không được”. Bảo Bảo cười tà khí. Dám động đến nương của nó, nó sẽ không tha cho bọn họ!

Đừng thấy con trai nàng mới có 5 tuổi mà coi thường, nó là tâm phúc của nàng, bình thường mọi việc trong nhà đều do con trai quyết định, lần này cũng không ngoại lệ. Ba năm trước nàng mới đến thành Ngư Dương, mọi người chắc chắn sẽ không thể liên tưởng Phong Tam Nương và Niếp Tổ Tổ là một được.

Dạ Vô Hàm ra khỏi Quan phủ [2], còn chưa lên xe ngựa đã thấy hai mẹ con ở trong góc. Hắn dừng lại, ánh mắt quét qua khuôn mặt của Bảo Bảo, sau đó nhìn vào khuôn mặt lười biếng không phòng bị của Phong Linh.

[2]: trong bản convert là vương phủ .=

“Hàm Vương?”. Thị vệ thân cận mặt lạnh Phi Ứng nhỏ giọng nhắc nhở: “Đã đến lúc rồi”.

“Ừ”. Thu hồi tầm mắt, Dạ Vô Hàm lên xe ngựa. Một lúc sau, hắn vén rèm lên nói: “Tra một chút về Phong Tam Nương”.

“Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Làm mới tập thể

Phong Linh khoa trương lắc lắc mông đi trên đường, dáng vẻ mui phần giống bà mai.

“Tuyên Vương phi có bộ dạng như thế này hả?”.

“Ha ha, nếu như nàng là vương phi thì con bé thứ hai nhà ta có thể làm Hoàng hậu rồi!”.

“Ồi chao, nữ nhân này vừa mập vừa xấu, mắt tích là tốt, không biết Tuyên Vương còn tìm nàng ta làm cái gì?”.

Thình thoảng tiếng bàn luận lại rơi vào lỗ tai của Phong Linh khiến nàng hận nghiền răng. Dạ Dập Tuyên đúng là một đứa bé xúi quẩy, không gây khó dễ cho nàng không được à? Nhất định phải làm cho nàng trở thành trò cười khắp thiên hạ thì mới cam tâm à?

“Tam Nương?”. Sau lưng có người thờ hồn hèn chạy tới, Phong Linh quay đầu nhìn, lập tức nở nụ cười: “Dương Nghĩa? Huynh trở về lúc nào vậy?”.

“Ha ha, vừa trở về thành hôm qua”. Dương Nghĩa khoảng 30 tuổi, dáng người cao to, làn da ngăm đen, khi cười lên nhìn rất thật thà. Lúc Phong Linh mới tới thành Ngư Dương được hắn giúp đỡ rất nhiều, nàng cũng coi hắn là bạn bè tốt.

Dương Nghĩa lấy từ trong ngực một cái bao nhét vào tay nàng, nói: “Cái này mua cho muối và Bảo Bảo”.

“Làm sao lại phí tiền cho mẹ con muội? Huynh cũng đã lớn tuổi rồi, giữ tiền mà cưới vợ. Đúng rồi, huynh coi trọng tiểu thư nhà nào thì nói với muội một tiếng, có Phong Tam Nương muội đây thì việc chắc chắn sẽ thành!”.

Dương Nghĩa gãi gãi đầu, ánh mắt lóe lên nhưng không dám nhìn nàng: “Không vội, không vội”.

Phong Linh trừng mắt liếc hắt một cái: “Huynh có thể chờ nhưng nương của huynh thì không! Nàng mong cháu nội cũng mỗi con mắt rồi, mỗi lần đến nhà ông Bảo Bảo không muốn buông tay. Huynh nỡ để cho lão nhân gia lo lắng sao?”.

“Huynh... Trong lòng huynh đã có người rồi”. Dương Nghĩa cúi đầu, nói rất nhỏ, khuôn mặt nổi lên một vệt đỏ ửng.

Phong Linh nghe thấy, vội vàng hỏi: “Ah? Thật? Nói xem đó là tiểu thư nhà nào?”.

“Phải...”.

Dương Nghĩa còn chưa nói được gì thì đã có một đội quan binh chạy tới vây lấy Phong Linh.

“Ngươi là Phong Tam Nương?”.

Phong Linh ngẩn ra, ngó ngó đám quan binh, miễn cưỡng gật đầu: “Đúng vậy, các vị quan gia tìm ta có việc gì? Muốn ta làm mỗi tập thể sao? Được thôi, ta sẽ giúp các vị?”.

“Ít nói đi! Mau đi theo chúng ta

”. Nói xong có hai người tiến lên bắt lấy nàng.

Dương Nghĩa nóng nảy nói: “Quan gia, có phải mấy vị nhầm người rồi không? Tam Nương đã làm sai chuyện gì? Mấy vị muốn dẫn muội ấy đi đâu?”.

“Không liên quan đến ngươi, mau tránh ra!”. Mấy người đẩy hắt ra, áp tải Phong Linh đi. Thấy Dương Nghĩa còn đuổi theo, Phong Linh nóng nảy quay đầu lại nói: “Dương Nghĩa, muội không sao, huynh đến nhà chăm sóc cho Bảo Bảo giúp muội!”.

Dương Nghĩa trơ mắt nhìn nàng bị mang đi, lòng giống như bị mèo cào, không có cách nào đành đến nhà của nàng.

Nghe nói mẹ bị bắt đi, mặt Bảo Bảo căng thẳng, càng thêm tức giận.

Dương Nghĩa không biết có chuyện gì xảy ra, an ủi nó mấy câu rồi ra cửa hỏi thăm tin tức.

Bảo Bảo ăn mặc chỉnh tề, trên lưng đeo một bọc nhỏ, khuôn mặt âm trầm cười lạnh. Đến nương của Bảo gia cũng muốn động vào? Thật là không biết đến sự lợi hại của Bảo gia?

Đến dịch quán, Bảo Bảo ngược đầu lên xem xét. Sau đó ngồi ở cửa lớn, khóc nháo đòi mẹ.

“Nương..... Nương..... Nương đang ở đâu.....?”.

Tiếng khóc làm cho tiểu nhị trong quán đi ra: “Đứa trẻ này ở đâu ra chạy đến khóc ở đây? Đi đi đi, đừng quấy rầy đến đại nhân bên trong, coi chừng ta đánh cho mông ngươi nở hoa!”.

Bảo Bảo càng khóc lớn tiếng hơn: “A! Nương —— có phải người không cần Bảo Bảo nữa không?”.

“Cái đứa trẻ này.....”.

“Xảy ra chuyện gì thế?”.

Bên trong truyền ra một giọng nói trầm thấp.

“A, Hàm Vương, bên ngoài có một đứa trẻ khóc tìm mẹ, tiểu nhân sẽ đuổi hắt đi ngay”.

Dạ Vô Hàm nhìn ra ngoài thấy Bảo Bảo thì nghi hoặc, đi ra ngoài đứng trước mặt hắt hỏi: “Mẹ của ngươi là ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Gừng càng già càng cay

“Hu hu, Phong Tam Nương”. Bảo Bảo khóc đến nỗi thở không ra hơi, ngược đầu lên, đôi mắt to hết mắt nai con đỏ ửng trong suốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đều là sự bất lực: “Thức thức, nương của Bảo Bảo bị người xấu bắt đi, Bảo Bảo không tìm được nương, thức thức có thể giúp Bảo Bảo tìm nương không?”.

Bộ dáng đáng thương khiến người ta muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay. Dạ Vô Hàm nhủ mảy: “Nương người mất tích thì phải đi báo quan, sao lại chạy tới đây nhờ ta?”.

Trong lòng Bảo Bảo thầm nghĩ một câu lão già gian xảo . Biểu tình trên mặt càng thêm vô tội, càng đáng thương. Hắn chỉ tay vào hai thị vệ: “Nương của Bảo Bảo bị những người mặc loại quần áo này bắt đi”.

Dạ Vô Hàm nâng mắt, khuôn mặt tuấn nữ, ngũ quan tinh xảo luôn tràn ngập thần bí làm người ta nhìn không thấy được ý tứ của người này.

Thị vệ mặc loại quần áo này là thị vệ xuất từ cung. Ngoại trừ thủ hạ của hắn, cũng chỉ có.....

Phong Linh bị đưa đến một ngôi nhà ở khu đất heo lánh, ngoài cửa đều có binh lính canh giữ. Nàng được đưa vào tiền sảnh, cố ra vẻ trấn tĩnh, uống trà chờ chính chủ ra sân.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, nàng nhắc khẽ môi, chậm rãi quay đầu....

Là hắn?!

Dạ Dập Tuyên?!

Sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong chớp mắt, sau đó Phong Linh lại cười rất chuyên nghiệp: “Vị công tử này ngài tôn công đưa ta tới nơi này muốn ta làm mỗi dùm sao?”.

Sáu năm qua khuôn mặt thiếu niên ngày xưa đã trở nên thành thục hơn rất nhiều. Khuôn mặt trẻ tuổi lộ ra một cỗ khí phách mơ hồ. Con mắt thâm thúy nhìn qua nàng, môi mỏng nâng lên một nụ cười: “Nghe nói người là bà mai nổi danh nhất trong thành”.

“Ha ha, là mọi người nói quá lên mà thôi”. Phong Linh cười khoa trương.

Dạ Dập Tuyên ngồi vào ghế chủ tọa, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phong Linh khiến nàng sợ hết hồn hết vía. Chết tiệt, tiểu bạch thỏ [1] cũng thành con sói rồi, Hoàng thất đứng là địa phương nuôi dưỡng khôn khiếp.

[1] tiểu bạch thỏ: ngây thơ

Hắn cười một tiếng: “Đúng là ta muốn người đi làm mai”.

Phong Linh cố ra vẻ vui mừng: “Ồ, công tử coi trọng cô nương nhà nào?”

Nụ cười bên môi sâu hơn, đôi môi khẽ mở: “Tiểu thư của Quan phủ”.

Trong lòng Phong Linh “lộp bộp”, ngày hôm qua nàng mới đi Quan phủ, ở đó gặp được Dạ Vô Hàm. Hôm nay tên tiểu tử này lại trối mình mang tới đây, có khả năng là vì Dạ Vô Hàm.

“Thật đúng lúc quá, hôm qua ta vừa đến Quan phủ đấy. Ha ha, nếu công tử có tâm thì đưa ngày sinh tháng đẻ còn một chút tình hình cá nhân. Chuyện này Phong Tam Nương ta sẽ lo cho ngài”.

Dạ Dập Tuyên móc ra một túi bạc ném cho nàng: “Không phải làm mỗi cho ta”.

Phong Linh vui vẻ nhận bạc, đếm đếm, đủ số tiền. Mặt mày tươi cười, càng ân cần hơn so với lúc nãy: “Vậ là làm mai cho ai?”.

“Dạ Vô Hàm”.

Phong Linh ngẩn ra sau đó cố tỏ ra kinh ngạc: “Hàm Vương? Công tử, ngài đùa ta sao? Làm mai cho Hàm Vương?”.

“Người để ý việc của người là được”. Dạ Dập Tuyên đứng dậy, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Sẽ không thiếu phần cho người, người cứ làm cho tốt”.

“Dạ, được, cứ để ta lo”.

Phong Linh sắp bị hai huynh đệ nhà này làm cho hồ đồ rồi, nhưng mà có người cho bạc thì sao nàng lại không thu? Sau khi ước lượng được tiền, nàng vui vẻ bước ra ngoài. Vừa mới rẽ ngoặt thì có đứa nhỏ ôm chặt lấy hông của nàng: “Nương! Rốt cuộc tìm được nương rồi! Tốt quá!”.

Bảo Bảo kêu rất khoa trương, dắt Phong Linh qua một bên: “Nương, mau tới đây, chính vị thức thức này dẫn con tới, còn giúp con tìm nương”.

Thấy Dạ Vô Hàm Phong Linh kinh hãi, lặng lẽ trốn mắt nhìn con trai một cái, không biết nó lại đang dở trò quỷ gì. Bảo Bảo coi như không nhìn thấy tiếp tục nói.

Chương 10: Mặc kệ người biết, cứ cho là không biết

Phong Linh tiến lên một bước, giống như một vị tiểu thư con nhà đại gia có tri thức hiểu lễ nghĩa: “Vị công tử này, hình như chúng ta đã gặp nhau ở Quan phủ”.

Ngay sau đó bổ sung trong lòng, cảm ơn cái bà nội người á!

Bảo Bảo lau mồ hôi lạnh trên trán, nương nói nhiều như thế này chứng tỏ nương đang rất tức giận.

Chân mày Dạ Vô Hàm run rẩy vài cái, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt chỉ cần cười một cái là phần trên mặt rơi lá tả, hẳn chỉ là muốn hỏi được rõ ràng sự tình.

“Hắn muốn người làm cái gì?”.

“A, nói đến việc này, vị công tử bên trong cũng rất kỳ lạ, muốn ta đến Quan phủ làm mối cho Hàm Vương! Vậy là sao chứ? Hàm Vương là ai? Ai dám làm mai thay ngài ấy? Nhưng mà vị công tử đó nhìn cũng không giống người bình thường”.

Dạ Vô Hàm rũ con mắt, buồn cười lắc đầu một cái.

Phong Linh kéo Bảo Bảo thận trọng hỏi: “Công tử, mẫu tử chúng ta có thể đi chưa?”.

Hắn nhìn bốn phía hoang vu, lại nhìn Bảo Bảo, đột nhiên tốt bụng chỉ vào xe ngựa nói: “Ta đưa các người đi một đoạn”.

“A, đa tạ công tử”. Phong Linh cũng không khách khí, kéo con trai lên xe ngựa.

Ba người ngồi chung trong một cái xe ngựa rộng rãi. Mới đầu Phong Linh còn có thể duy trì tư thế ngồi đứng tiêu chuẩn nhưng vì xe ngựa đi chậm chậm lắc lư, nàng lại mơ mơ màng màng không mở mắt ra được. Cuối cùng dứt khoát tựa vào trên nệm êm ngủ thiếp đi. Ánh mắt Bảo Bảo xoay tròn linh động, sau đó cũng tựa vào người mẹ nhắm mắt lại, chỉ lặng lẽ mở một xiu.

Dạ Vô Hàm cau mày, nghiêng đầu nhìn nữ nhân đang dựa vào người mình. Tiếng ngáy truyền đến đứt quãng, có thể ngủ an ổn như thế bên người xa lạ làm cho Dạ Vô Hàm cũng rất bội phục.

Dần dần hắn lại bị hấp dẫn với dung nhan khi ngủ của nàng.

Hắn có cảm giác như hắn đã từng quen biết nàng. Nhất là bây giờ loại cảm giác đó càng mãnh liệt. đột nhiên hắn chú ý đến nốt ruồi trên cằm của nàng, không chút nghĩ ngợi đưa tay lau đi, quả nhiên là do nàng cố ý dính lên. Vậy thì tầng phấn dày trên mặt nàng cũng là cố ý sao?

Hắn có chút ngạc nhiên không biết dung nhan đằng sau tầng phấn dày này sẽ như thế nào?

Sau khi về đến nhà Phong Linh gọi Bảo Bảo: “Con trai, bây giờ chuyện lớn rồi, thực sự chúng ta nên trốn thôi! Nương không muốn dính líu đến bọn họ nữa, nếu bọn họ tra ra được nương chính là Niếp Tổ Tổ thì có thể xé nương ra không?”.

“Nương, người có tiền đồ một chút được không?”. Bảo Bảo khinh bỉ nhìn nương nó: “Bây giờ nhìn thế nào cũng là hai huynh đệ bọn họ đấu tranh nội bộ, đâu có liên quan gì đến chúng ta?”.

“Bốp”. Phong Linh đập một cái vào ót của nó: “Tiểu tử thôi, có chuyện gì cứ nói, học úp úp mở mở”.

Bảo Bảo xoa đầu nói tiếp: “Nương, người yên tâm đi. Bọn họ đã tiếp xúc chính diện với nương rồi, không có người nào nhận ra nương mà. Nương còn sợ cái gì? Nếu bây giờ chúng ta chạy thì sẽ là có tật giật mình, người ta không hoài nghi mới lạ! Bây giờ chúng ta phải biết rõ Dạ Dập Tuyên đưa ra cái thông báo đó để làm gì? Hơn nữa tại sao hắn lại nói nương là Vương phi của hắn? Mà Dạ Vô Hàm nói với Quan đại nhân muốn tìm một người, người đó là ai? Có phải là có cùng mục tiêu với Dạ Dập Tuyên hay không?”.

Nghe lời của con Phong Linh cảm thấy rất có đạo lý, lại nghiêng đầu suy nghĩ: “Nhưng mà Dạ Dập Tuyên muốn ta làm mai cho Hàm Vương và Quan tiểu thư, chuyện này nên làm sao bây giờ? Không làm ta sẽ đắc tội với Dạ Dập Tuyên, nếu ta làm thì sẽ đắc tội với Dạ Vô Hàm. Dù sao người nào cũng không dễ chọc, không biết phải làm sao đây?”.

Chương 11: Thay đổi hình tượng bà mai

Bảo Bảo cười xấu xa nói: “Nương, người có thể dùng mỹ nhân kế mà, chỉ cần nương mê hoặc Dạ Tập Tuyên, đến lúc đó nương muốn làm gì thì làm”.

Phong Linh lờn: “Đi đi, không có việc gì làm thì lại trêu nương”.

“Ôi trời, nương, người cứ an tâm đi. Việc này Dạ Vô Hàm cũng đã biết, dù cho nương có đến Quan phủ làm mai thì hấn cũng không làm khó nương đâu”.

Phong Linh suy nghĩ rồi gật đầu: “Được, nương nghe theo lời con”.

“Còn có một việc nữa”.

“Cái gì?”.

Bảo Bảo vỗ tay phát ra tiếng, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp anh tuấn treo một nụ cười ác quỷ đáng yêu: “Nương nên thay đổi hình tượng”.

“Thay đổi hình tượng?”. Phong Linh ngạc nhiên nhìn con trai: “Tại sao?”.

Lần thứ hai đến Quan phủ, toàn thân Phong Linh cảm thấy không được tự nhiên, ngồi chỗ đó nói cũng không được, cười cũng không xong. Nàng cảm thấy bộ dạng mình như thế này thật kỳ quái, biết thế không nên nghe theo lời tên tiểu tử thối kia. Một lúc sau không ngờ Dạ Vô Hàm cũng tới.

Nhìn thấy Phong Linh, con người hẹp dài xẹt qua một chút kinh ngạc.

Váy dài màu trắng tôn lên dáng người đẹp đẽ của nàng, phiêu dật, linh động. Mái tóc dài tùy ý tản ra, chỉ dùng vài sợi dây màu xanh buộc vào. Nhìn vào dung nhan của nàng hấn âm thầm cười một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhìn thế nào cũng không giống nương của đứa bé năm sáu tuổi. Đôi mắt to đen láy chuyển động nhìn khắp nơi, rõ ràng là không có cảm giác an toàn.

Hấn có thể lý giải tại sao nàng lại giả trang vừa già, vừa xấu. Đó cũng là một phương pháp sinh tồn trong cuộc sống.

“Tham kiến Hàm Vương”. Quan đại nhân và Quan phu nhân vội vàng hành lễ.

Phong Linh giả bộ kinh ngạc: “Ngài là Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm cười khẽ, ngồi xuống bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: “Bổn vương nghe nói có người muốn lấy danh nghĩa làm mai cho bổn vương, tất nhiên là phải đến xem một chút rồi”.

“Ha ha, ha ha”. Phong Linh chỉ có thể cười gượng, ai biết được trong hồ lô của hấn có bán thuốc giả hay không?

Phong Linh vội vàng đứng dậy cáo từ. Dù sao đối mặt với Dạ Vô Hàm cũng phải cảnh giác.

Không ngờ Dạ Vô Hàm cũng đứng dậy theo: “Đúng lúc Bổn vương cũng có việc”.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi Quan phủ.

Phong Linh đi theo phía sau hấn, nhìn theo bóng lưng cao lớn tuấn tú, trong lòng lại suy nghĩ. Đã 6 năm rồi tại sao bọn họ còn muốn đi tìm Niếp Tổ Tổ? Chẳng lẽ không phải bọn họ tìm nàng mà là tìm đứa bé trong bụng nàng? Nói cách khác, đêm đó là một trong số bọn họ sao?

Cách nghĩ này như sét đánh xuống.

Lắc lắc đầu một cái: “Không đúng không đúng, sao mình lại suy nghĩ như thế chứ?”. Nàng vừa đi vừa lẩm bầm, bất thành linh đụng vào một cái tường thịt. Ngẩng đầu nhìn vào con mắt nghi ngờ của Dạ Vô Hàm.

“Người rất giống một người”.

Phong Linh chấn động trong lòng, cười cười với hấn: “Ai vậy?”.

“Vương phi của bổn vương”. Nói xong hấn nghiêng đầu tiếp tục đi về phía trước. Mà Phong Linh đứng lặng tại chỗ, không phải là không chuẩn bị tâm lý mà là không nghĩ tới sáu năm rồi hấn vẫn dùng “Vương phi của bổn vương” để gọi Niếp Tổ Tổ vừa mập vừa ngốc.

Yên lặng nhìn hấn, giọng nói có chút buồn: “Ta làm sao có thể đánh đồng với Vương phi! Nhất định là nàng ấy rất đẹp?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu một cái: “Nàng không đẹp bằng người, thậm chí kém người rất nhiều”.

Nghe thấy lời đánh giá của hắn, Phong Linh vẫn khó chịu dù đó là sự thật. Trừ việc nguyên rửa hắn nàng thật sự không nghĩ được gì.

Ra khỏi Quan phủ, Phi Ứng đã đợi ở đó. Dạ Vô Hàm quay đầu ngó Phong Linh, cười nói: “Người mặc thế này rất đẹp, sau này cứ mặc như thế đi”. Xoay người lên ngựa rồi đi.

Phong Linh khinh thường cười lạnh, thật ra trông mặt mà bắt hình dong cũng rất tốt. Sau khi nàng gầy đi ngay cả người mắt cao hơn đầu như Dạ Vô Hàm cũng phải nhìn nàng mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người cũng tới mua đồ ăn

Không biết vì lý do gì Quan phủ phái người tới nói Quan tiểu thư bị bệnh nhẹ, chuyện làm mai tạm thời hoãn lại, như thế nàng không cần đến Quan phủ.

Phong Linh cũng vui vẻ thoải mái, không đi càng tốt, về sau không cần gặp Dạ Vô Hàm nữa rồi. Còn về phần tên Dạ Dập Tuyên kia, thích chơi thì tự chơi, tỷ đây không hầu hạ!

Phong Linh tâm tình vui sướng vác giỏ ra chợ mua thức ăn, khó có được một lần xứng với chức mẹ. Nàng ngâm nga khúc nhạc, lựa chọn nhặt nhanh những thứ Bảo Bảo thích ăn và không thích ăn, nấu cùng một chỗ xem nó còn có thể kiêng ăn không?

“Tam Nương”.

Phong Linh quay đầu lại, nhìn thấy Dương Nghĩa thì lập tức tươi cười: “Dương Nghĩa, huynh cũng đến mua thức ăn à?”.

“A, đúng vậy, huynh cũng đến mua thức ăn”. Dương Nghĩa sờ mũi một cái cười theo. Đầu thế không biết xấu hổ mà nói cho nàng biết hắn vẫn đi theo nàng từ lúc nàng ra khỏi nhà đến giờ.

“Đi, cho ta một khối”. Tâm tình Phong Linh không tệ, gỡ xuống ngực trang bà mai chuyên nghiệp, người cũng sáng khoai hơn rất nhiều.

“Ồ”. Dương Nghĩa vui vẻ đi theo phía sau nàng, chỉ cần nàng chọn cái gì đều vội vàng trả tiền. Nếu như trong lúc vô tình, ông chủ nói một câu “tiểu tướng công, tiểu nương tử”, hắn mừng rỡ hận không thể mua hết chỗ món ăn này.

Trong quán trà đối diện với chợ rau, Dạ Vô Hàm xoa cằm nhìn chằm chằm vào một nơi cách đó không xa. Nhìn nàng buộc tóc đuôi sam, mặc quần áo vải thô, trên mặt không bôi son phấn, nụ cười tự nhiên trên khuôn mặt, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Phi Ứng ở bên cạnh nhìn Phong Linh rồi lại nhìn chủ tử thỉnh thoảng lại mỉm cười, sau đó rũ mắt xuống tiếp tục bộ mặt lạnh lùng.

Nhưng khi bóng dáng Dương Nghĩa xuất hiện bên cạnh nàng, hắn cảm thấy một hơi thở lạnh như băng chạm rãi lan ra.

Con mắt nhỏ dài hơi khép của Dạ Vô Hàm liếc nhìn hai người vừa mua thức ăn vừa nói cười. Rõ ràng người nam nhân bên cạnh nàng có tâm tư không thuần khiết. Nàng đi làm mỗi suốt ngày chắc chắn phải nhìn ra nhưng tại sao vẫn cứ nói cười như thế với hắn, điều đó chứng tỏ cái gì?

Loại cảm giác này giống như vật sở hữu của hắn bị người ta cướp mất.

Khó chịu.

Hết sức khó chịu.

Đứng dậy, đi tới chỗ bán thức ăn.

Phi Ứng thở dài, yên lặng đi theo sau Hàm Vương.

Phong Linh đang mua thức ăn, bất thành linh đâm vào người đi tới, nháy nháy mắt: “Hàm... Tại sao ngài lại ở chỗ này?”.

Dạ Vô Hàm tiện tay cầm một cây bắp cải lên, cười một tiếng: “Ta cũng đến mua thức ăn”.

[2] đoán mệnh: mệnh ngắn, chết sớm

Bảo Bảo oán niệm: “A, từ giờ trở đi con sẽ không uống sữa dê nữa đâu”.

Phong Linh cười một tiếng: “Rất tiếc, tối hôm nay con sẽ phải ăn tối với nó đó”.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Muốn mau lớn phải ăn nhiều thịt

“Thùng thùng thùng”.

Phong Linh nhìn ra ngoài cửa nói: “Ai thế nhỉ? Đã trễ như thế này còn tới?”.

Bảo Bảo vội vàng buông chén xuống: “Con đi mở cửa”.

Mở cửa ra, thấy người tiến vào, Bảo Bảo và Phong Linh ngẩn người: “Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm mặc bộ đồ màu tím càng nổi bật trong bóng đêm. Khuôn mặt anh tuấn thanh nhã thông dong, trên mặt mang một nụ cười nhẹ. Hắn đi vào, chỉ ra ngoài xe ngựa, hào phóng nói: “Những thứ kia là mua cho các người”.

“Hít~!”. Hai mẹ con hít một ngụm khí lạnh.

Ngoài cửa là ba xe chờ thức ăn. Phi Ứng mặt không biểu tình đứng canh ở đó.

Một lúc sau, hai mẹ con nhìn nhau nói: “Trời ơi, làm sao ăn hết được chỗ này”.

Sau khi đánh giá cái sân nhà nhỏ, Dạ Vô Hàm đi thẳng vào trong nhà. Mặc dù phòng không lớn nhưng đồ đạc được bố trí rất hợp lý. Quay đầu lại hỏi Phong Linh: “Người sắp xếp đồ?”.

Phong Linh lắc đầu một cái, chỉ chỉ vào con trai mình.

“Ha ha, người có một đứa con trai rất ngoan”.

Phong Linh cảnh giác kéo Bảo Bảo vào lòng, ôm chặt lấy con trong ngực chỉ sợ nó sẽ bị người ta cướp đi. Mục đích của hắn đến lần này cần phải tìm hiểu thêm. Nhờ đâu hắn muốn cướp Bảo Bảo thì sao?

Liếc nhìn hành động trẻ con của nàng, Dạ Vô Hàm lắc đầu cười, nghiêng ngàng rồi trước bàn giống như đang chờ hạ nhân đến hầu hạ trong Vương phủ của hắn: “Bổn Vương còn chưa ăn cơm chiều đâu”.

Khóe mắt Phong Linh giật giật vài cái: “Bữa tối của chúng ta chỉ có một ít rau dưa thôi”.

“Ha ha, rất hợp khẩu vị của bổn vương”.

Đột nhiên Bảo Bảo cười vui vẻ: “Thức thức ở lại ăn cơm sao? Tốt quá”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày, vẻ mặt tán thưởng. Đứa nhỏ này không tệ, biết cách nói chuyện.

Phong Linh bùng com tối ra, nhưng mà chỉ toàn có rau là rau, thỉnh thoảng mới thấy được một chút thịt. Dạ Vô Hàm và Bảo Bảo liếc nhìn nhau.

“Cháu thường ăn những thứ này sao?”.

Bảo Bảo ai oán gật đầu: “Nương nói ăn nhiều rau dưa mới khỏe mạnh, đó là phương pháp để sống khỏe”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày, gương mặt tuấn tú nhíu lại, nhìn chăm chăm Phong Linh: “Người sao lại làm nương như thế? Bé trai không ăn thịt thì sao có thể lớn nhanh được?”.

“Đúng đúng đúng!”. Bảo Bảo gật đầu giống như một bé ngoan.

Phong Linh bị một lớn một nhỏ kẹp ở giữa, trái xem phải nhìn, “Bốp” đặt đũa xuống bàn: “Ăn hay không ăn đây?”.

Bảo Bảo không nói hai lời cầm đũa lên ăn cơm. Dạ Vô Hàm cũng cầm chiếc đũa lên ăn hết miếng này tới miếng khác. Trong thời gian một chén trà nhỏ, đồ ăn trên bàn đã hết sạch.

Rút khăn lau lau khoe miệng, Dạ Vô Hàm liếc nhìn Phong Linh: “Tay nghề không tệ, hóa ra người cũng có một cái ưu điểm”.

Bảo Bảo bụng sữa dê vừa uống vừa nói: “Đây coi như là điểm mạnh duy nhất của nương đó”.

Phong Linh “Hừ” một tiếng dọn dẹp bát đĩa đến phòng bếp. Dạ Vô Hàm đứng tựa ở cửa bếp, nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, cười tươi.

“Cha của Bảo Bảo..... là ai?”.

Động tác trong tay Phong Linh chậm lại “Chết”. Sau đó lại tiếp tục rửa chén.

Dạ Vô Hàm cười khế một tiếng, từ từ đi tới đứng sát với nàng, hơi thở ấm áp phun vào vành tai của nàng: “Nhiều năm như vậy người vẫn một mình nuôi con?”.

Tóc gáy toàn thân đều dựng đứng, Phong Linh đề phòng hấn giống như đề phòng trộm cướp: “Hàm Vương, ngài rất có hứng thú với chuyện riêng của ta sao?”.

“Ha ha”. Hấn tiến lại gần vây nàng trong góc, không cho nàng cơ hội trốn: “Hôm nay nam nhân đứng với người ở chợ là ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người rất ngây ngô

Câu hỏi của hấn khá hời hợt nhưng ánh mắt đang cảnh cáo nàng không được trốn tránh vấn đề.

“Đương Nghĩa?”. Phong Linh thuận miệng nói: “Hấn rất quan tâm, chăm sóc cho mẹ con chúng ta, là bạn tốt”.

“Bạn bè?”. Dạ Vô Hàm lại bước lên trước một bước, lần này hai người dính sát vào nhau: “Có vẻ như hấn không có ý định làm bạn bè. Người thì sao?”.

Phong Linh nhìn hấn, với tình huống hiện nay của hai người nàng không muốn dùng từ “mơ ám” để hình dung, bởi vì đó là cách giải thích khác của yêu đương vụng trộm.

Nàng ngoài cười nhưng trong không cười: “Hàm Vương, ta nên đi ra rồi”. Nàng đưa tay muốn đẩy hấn ra nhưng lại bị hấn bắt được gờ lên đỉnh đầu, một tay kia nắm cầm nàng, môi hấn cách môi nàng cũng chỉ một cm.

Phong Linh rất muốn duy trì bình tĩnh nhưng đối mặt với tên đáng chết đang đùa giỡn mình nàng không thể nhịn được: “Này! Dạ Vô Hàm, ngài đùa đủ chưa? Ta không phải là những thị thiếp oanh oanh yến yến trong phủ của ngài”.

Con người Dạ Vô Hàm nheo lại: “Làm sao người biết trong phủ ta có thị thiếp?”.

Phong Linh thầm mắng mình sơ suất, vội vàng nói: “Đường đường là một Hàm Vương, nói trong phủ ngài không có thị thiếp thì ai tin? Sao, ta nói có sai không?”.

“Không, người nói không sai”. Hấn càng ép sát nàng hơn, ánh mắt như muốn đâm thủng tâm hồn của nàng làm cho Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt. Đột nhiên tay hấn đặt lên eo nàng, bắt đầu di chuyển, toàn thân Phong Linh cứng đờ: “Ngài..... Lấy ra!”.

Dạ Vô Hàm ưu nhã cười mê người, khuôn mặt anh tuấn không làm người ta liên tưởng tới sắc lang, “Nếu người muốn cho Bảo Bảo nhìn thấy thì người cứ lớn tiếng một chút!”. Hấn cúi sát bên tai nàng, đầu lưỡi đưa ra nhẹ nhàng liếm vành tai nàng làm cả người Phong Linh run rẩy không dứt.

“Đáng chết, buông ta ra!”. Phong Linh giãy giụa muốn đẩy hấn ra nhưng sức lực của hấn hơn hẳn nàng, ôm nàng vào trong ngực, tay đã đi tới bộ ngực mềm mại của nàng, bắt đầu vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ. Khuôn mặt Phong Linh đỏ như máu: “Ngài ngài ngài ngài.....”.

Nhìn chăm chăm những phản ứng thú vị của nàng, hai ngón tay tà ác của hấn kẹp lấy hai khối mê người của nàng.

“A!”. Phong Linh kêu lên một tiếng: “Dạ Vô Hàm! Ngài mau buông ta ra! Đáng chết! Ngài là Vương gia cao quý, dạng nữ nhân nào mà chà gáp rồi? Ta đã là nương của một đứa bé, đã không còn tươi mới nữa rồi, cầu xin người hãy quay về với thức ăn tươi của người đi”.

Hấn rất thích cảm giác này, bàn tay không ngừng thăm dò người nàng: “Hết cách rồi Hàm Vương ta lại không thích những thứ tươi mới”. Nói xong môi của hấn đi tới xương quai xanh của nàng, đóng dấu xuống đó những nụ hôn nho nhỏ.

Cả người Phong Linh như bị điện giật, toàn thân căng thẳng. Phản ứng của nàng gọi lên hứng thú của Dạ Vô Hàm. Hấn ngừng lại nhướn đuôi lông mày: “Mặc dù đã làm mẹ nhưng phản ứng của người... rất ngây ngô”.

Đôi mắt báo của hắn quan sát hết tất cả tất cả những vẻ mặt của nàng. Nàng vui vẻ, nàng xấu hổ, nàng quật cường. Hắn phải là người có được toàn bộ nàng!

Nụ hôn của hắn như mang theo ma lực dẫn dắt Phong Linh lạc vào trong nhu tình của hắn. Đến khi hắn cởi vạt áo trước ngực lộ ra áo trong thì nàng đột nhiên bừng tỉnh: “Dạ Vô Hàm, ngươi làm đủ chưa?”.

Liếc nhìn bộ dạng hốt hoảng của nàng, Dạ Vô Hàm kéo nhẹ khóe môi, sau đó “tốt bụng” kéo quần áo của nàng lại, cười nói: “Ta không nghĩ ngươi lại xấu hổ như thế”. Nói một câu sau đó hắn cao hứng bước ra khỏi phòng bếp.

Không ngờ ở đây lại có được một phen tình thú [1].

[1] cái đoạn anh “sâm sỡ” chị ấy

Phong Linh oán hận giờ nằm đầm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt phun lửa. Nàng thề lần sau sẽ cho hắn ném thạch tín [2].

[2] thạch tín: một loại thuốc cực độc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cha đến đây

Phong Linh và Bảo Bảo ngồi trước cửa nhìn một đồng rau củ trong sân.

“Nương nghĩ biện pháp đi không thì chỗ rau củ này hỏng hết”.

“Có rồi”. Phong Linh vỗ tay, đề nghị: “Không thì chúng ta ra chợ bán lại với giá rẻ đi”.

Bảo Bảo gật đầu: “Dù sao so với để hỏng thì vẫn tốt hơn”.

Hai mẹ con thu thập đầy đủ rồi đẩy một xe rau tới chợ: “Cải thìa, củ cải bán phá giá đây”. Phong Linh không ngừng hét lớn, còn Bảo Bảo thì dùng khuôn mặt “dụ dỗ” các bà các mẹ, chỉ một lúc đã rất nhiều người đến. Nhìn túi tiền càng lúc càng đầy, Phong Linh cười không khép miệng được. Phát, phát, phát tài rồi.

Thấy hai mẹ con làm ăn tốt như vậy, các quán xung quanh vắng ngắt không ai mua, các tiểu thương hận nghiêng răng ken két.

Sau khi bán hết sạch một xe rau củ, Phong Linh ôm túi bạc, rất hào phóng nói: “Con trai, hôm nay nương mời con đến tửu lâu ngon nhất thành Ngự Dương!”. Bảo Bảo không ngừng gật đầu. Hai người không biết mình đang bị theo dõi, khi hai mẹ con rẽ vào một ngõ nhỏ thì xuất hiện mấy gã khuôn mặt dữ tợn.

“Tiểu nương tử, làm ăn tốt nhỉ?”.

“Ha ha, đoạt mối làm ăn của chúng ta mà muốn cảm bạc đi? Như thế là không để chúng ta vào mất rồi”.

Bảo Bảo và Phong Linh liếc nhìn nhau: “Nương, để con cản đường bọn hắn, nương mau chạy đi!”.

“Không! Con trai, để nương, con mau chạy!”.

“Nương——”.

“Con trai——”.

Hai người cùng nói: “Cùng nhau chạy thôi!”.

Phong Linh dắt Bảo Bảo chạy thục mạng về phía trước, không ngờ lại gặp ngõ cụt. Mấy người kia chạy một lúc là đuổi tới, nhìn chăm chăm họ như nhìn con mồi trong lồng.

“Ha ha, chạy đi!”.

Ánh mắt Phong Linh vội chuyển, cười nói: “Mấy vị đại ca, nhìn bộ dạng của mọi người chắc chưa lấy vợ phải không? Ta là bà mối nổi danh trong thành, nếu các người nhìn trúng cô nương nhà nào cứ nói với ta một tiếng, chỉ cần ta ra tay đảm bảo các người có thể lấy được vợ!”.

Lúc này Bảo Bảo không muốn coi thường nương của nó, nhưng mà thật sự là nương rất kém...

“Bạc lão tử còn không kiếm được, lại còn cưới vợ cái gì hả?”.

“Đừng nói nhảm, đưa bạc ra đây chúng ta sẽ không làm khó các ngươi”.

Phong Linh liếc mạt ôm lấy túi bạc, dùng sức lắc đầu: “Đây là tiền mẹ con chúng ta khổ sở mới kiếm được, tại sao lại phải đưa cho các ngươi? Nếu biết các ngươi muốn cướp bóc đã đưa xe rau kia cho các ngươi rồi, chúng ta đỡ phải mệt mỏi”.

“Bớt nhiều lời! Ngươi có đưa hay không?”.

“Không đưa!”. Chết cũng không đưa, mấy ngày nay nàng không làm ăn được gì rồi, khó khăn lắm mới kiếm được ít bạc. Nếu đưa cho bọn họ thế thì nàng và con trai hớp gió mà sống à?

“Được lắm, ngươi không cho phải không? Mấy người tròng mắt, sẵn tay áo xông tới.

Đột nhiên Bảo Bảo hô to: “Cha! Cha! Mau tới đây!”. Sau đó quay đầu nói với Phong Linh: “Nương đừng sợ cha đến rồi, còn đưa cả các thức thức bá bá trong nhà môn tới nữa”.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn, mấy người đưa mắt nhìn nhau sau đó chạy toán loạn.

Phong Linh và Bảo Bảo thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống đất. Hai mẹ con quyết mồ hôi, vỡ vỡ ngực: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật”.

“Nương, mau chạy ra khỏi đây”. Bảo Bảo đỡ Phong Linh đứng lên, hai người vừa đi vài bước, mấy người kia đã quay trở lại.

“Hừ, mảnh khoe con con đó mà cũng muốn lừa gạt chúng ta à?”.

“Thật đáng giận, hôm nay chúng ta sẽ giáo huấn các ngươi thật tốt”.

Bảo Bảo lại chỉ ra ngoài đầu ngõ kêu to: “Cha! Cha! Mau đến đây!”.

“Tiểu tử thôi! Còn muốn gạt chúng ta nữa à?”.

Thấy đối phương muốn đánh con trai Phong Linh không nghĩ ngợi ôm lấy nó, nhắm chặt mắt lại.

“A! Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!”.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Phong Linh và Bảo Bảo mở mắt ra ——

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sát thủ tiên sinh ngài nhảm rồi

Phi Ung đánh vài cái đã làm cho bọn côn đồ trông thê thảm, Dạ Vô Hàm đứng bên cạnh thờ ơ liếc nhìn bọn chúng sau đó lạnh lùng phun ra một chữ : “Cút!”.

“Vâng, vâng, vâng!”. Mấy người vừa lẩn vừa bò ra ngoài ngõ.

“Hàm Vương?”. Nhìn thấy hấn làm Phong Linh nhớ tới ngày đó ở phòng bếp....

Phong Linh không được tự nhiên dời tầm mắt đi, Dạ Vô Hàm tiến tới nhìn hai mẹ con: “Xảy ra chuyện gì thế? Tại sao bọn chúng lại ngăn các ngươi lại?”.

“Giật tiền”.

“Cướp sắc”.

Hai mẹ con nói ra cùng lúc. Sau đó giật mình, quay sang oán giận nhau.

“Nương, bộ dạng nương nhìn như bà cô, ai chịu cướp sắc của nương hả?”.

“Tiểu tử thôi, nương giống bà cô chỗ nào hả?”. Phong Linh không khách khí vỗ đầu của nó: “Làm ơn đi, nhà chúng ta nghèo như thế này, làm gì có bạc cho người ta cướp hả?”. Vừa nói vừa nháy mắt cho con trai.

Dạ Vô Hàm vuốt trán: “Được rồi, nguyên nhân là gì không quan trọng, không có việc gì là tốt rồi”.

“Ừm!”. Hai người gật đầu liên tục: “Đúng, đúng, đúng!”.

Phi Ứng tiến lên, nhỏ giọng: “Hàm Vương, chúng ta phải đi rồi”.

Dạ Vô Hàm nhẹ nhàng gật đầu, không yên tâm nhìn hai mẹ con: “Các người xác định là không có việc gì chứ?”.

“Đúng đúng, đi đi thôi”. Hai người cười hi hi phát tay với hấn. Dạ Vô Hàm vừa rời đi Phong Linh lôi túi bạc ra nói: “Con trai, chúng ta về tìm một chỗ chôn!”.

“Đúng!”. Bảo Bảo dùng sức gật đầu.

Hai người vừa đi vừa thương lượng xem nên giấu ở phòng bếp hay là nhà vệ sinh, vừa ra khỏi ngõ, một bóng người xuất hiện một cách quỷ dị ngăn trước mặt hai người.

Đó là một người nhìn từ trên xuống dưới không tìm ra hơi người [1], đường cong trên mặt cương nghị như được khắc, đôi mắt tĩnh mịch, sống mũi thẳng tắp, môi hơi mím, ánh mắt lạnh lẽo, ai gặp cũng phải rét run.

[1] câu này có nghĩa cả người anh tỏa ra khí lạnh -.-

“Ừc ừc”. Hai mẹ con nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng lui về phía sau. Người này rõ ràng là một cao thủ võ lâm, không làm việc tốt, còn có

Người nọ không nói lời nào chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hai mẹ con.

Bảo Bảo chột chột mẹ: “Mẹ.... đưa cho hấn đi”.

Phong Linh lắc đầu một cái, ôm chặt túi bạc, gương mặt bị phẫn.

“Mẹ... Đưa cho hấn đi.... Nhìn hấn giống như..... sẽ giết người thật đó....”.

Phong Linh nhìn túi tiền rồi lại nhìn người nọ, ngó qua ngó lại nhiều lần, không còn cách nào khác, ném bạc qua, quay mặt đi rung rung nói: “Đó, người đem đi đi! Cầu xin người nhanh một chút đừng để ta lại nhìn thấy nó nữa!”.

Người áo đen liếc nhìn túi bạc trên mặt đất, chân mày kiên nghị run rẩy vài cái.

Hấn lẳng lặng mở miệng: “Ta, không phải cường đạo”.

“À?”. Phong Linh lập tức tỉnh táo, vội vàng hỏi: “Vậy người cướp sắc không?”.

Chân mày của hấn tiếp tục co giật - ing.

“Ta, không phải hái hoa tặc”.

“Haizzz”. Hai mẹ con thở phào nhẹ nhõm, nhét bạc vào trong ngực. Phong Linh thân thiện mỉm cười hỏi: “Xin hỏi người có việc gì không? Muốn hỏi đường hay là hỏi người?”.

Nam tử nâng mắt lên: “Ta, là sát thủ”.

Hai người gật đầu cười một cái: “A, hấn nói hấn là sát thủ.....”.

Bỗng chốc nụ cười cứng đờ, ngay sau đó một lớn một nhỏ hét lên chạy trốn: “Aaaaaa! Sát thủ tiền sinh, chúng ta không có tiền! Chúng ta không quyền không thế, ngài tìm lộn người rồi!!!! Aaaaa!!!!”.

Làm chương này mà vừa làm vừa cười đau cả ruột

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ta là sát thủ

Tà Thanh Hàn mỗi tay xách một người đi vào một ngôi nhà khá xa.

Dọc đường đi hai mẹ con nhà này không có lúc nào nhàn rỗi, dù bị nhét đồ vào miệng vẫn có thể hành hạ thần kinh của hấn.

“;%¥#.....”. (Nương, đều tại nương tham tiền đó!).

“#\$@#;.....”. (Sao lại trách nương? Không có tiền thì con hít gió tây bắc để sống à?)

“...%#@ ! #¥%”. (Vây chúng ta làm sao bây giờ? Hấn là sát thủ đó!)

“,...%;%¥.....”. (Thật sự không có cách nào thì nương sẽ dùng nữ nhân kế! Nhân cơ hội đó con hãy chạy đi)

Bảo Bảo tròn mắt.

“;%¥#.....”. (Tiểu tử thôi, con có ý gì?)

“...%¥(;^%”. (Nương, thôi đi, nương không dùng thì hấn còn bình thường, nương dùng xong hấn sẽ động thủ đó)

Phong Linh tức giận giương mắt lườm con.

Để hai mẹ con xuống, hấn đi rót nước, sau đó đi tới rút hai cái vải nhét miệng: “Uống nước đi”. Nói nhiều như vậy không khát mới lạ.

Bảo Bảo đang định uống.... Phong Linh hô to một tiếng: “Con trai! Để mẹ thử trước!”. Không phải trong phim truyền hình vẫn có tình huống như vậy sao? Ngộ nhờ trong nước có độc thì sao? Thế nào đi nữa nàng cũng phải bảo vệ cái tiểu tử thôi kia!

Bảo Bảo và Tả Thanh Hàn cùng trầm mặc. Cuối cùng Bảo Bảo không nhịn được nói: “Nương, người đừng có mặt mặt như thế nữa! Nếu sát thủ thúc thúc muốn chúng ta chết thì phây tay một cái chúng ta cũng có thể mất mạng, còn dẫn chúng ta đến nơi xa xôi này làm gì, độc chết chúng ta à?”.

Tả Thanh Hàn ngẩng đầu ngó ngó hấn, một lúc sau nói: “Cảm ơn”.

Phong Linh chớp chớp mắt, thấy con trai nói không sai, cười gượng vài tiếng: “Sát thủ tiên sinh, người có thể cho chúng ta ăn chút gì không? Từ sáng đến giờ chúng ta vẫn chưa ăn cơm. Kiểm được ít tiền định dẫn con trai vào tửu lâu ăn một bữa ngon, không ngờ lại bị một đám khốn khiếp đi theo, sau đó lại.....”.

Trên trán Tả Thanh Hàn gân xanh nổi rõ.

Phong Linh và Bảo Bảo sau khi ăn uống no đủ thoải mái ngồi trên ghế, tuy chân vẫn bị trói nhưng tay thì vẫn được thoải mái. Tả Thanh Hàn đang rửa bát đĩa ngoài nhà, Bảo Bảo chợt chột Phong Linh nói: “Nương, ta muốn đi nhà xí”.

Phong Linh vừa ghe, vội vàng gọi Tả Thanh Hàn: “Sát thủ tiên sinh, làm phiền người một chút, con trai ta mắc tiểu muốn đi nhà xí. Người có thể dẫn nó đi không? Không thì kiếm cho nó cái xô cũng được”.

“Bốp”.

Cái đĩa bị vỡ.

Tả Thanh Hàn hít sâu một hơi, lau tay sạch sẽ, trở lại trong phòng, từ dưới giường lôi ra một cái xô. “Mời”.

“Ha ha, cảm ơn”. Phong Linh nhận lấy xoay người tụt quần của Bảo Bảo, Bảo Bảo kêu to: “Nương, nương làm gì thế?”.

“Giúp con còi quần chứ gì?”. Phong Linh nói như một chuyện đương nhiên: “Không giúp con còi quần thì làm sao con có thể đi tiểu hả?”.

“Đồng”. Bảo Bảo ngã đập đầu vào bàn, mắt tròn tròn.

Sau nửa canh giờ.

“Sát thủ tiên sinh! Sát thủ tiên sinh!”.

Tả Thanh Hàn đang viết chữ, trực tiếp bẻ gãy cái bút lông trên tay.

Hấn lại hít sâu một hơi, đứng dậy, vào nhà.

Phong Linh tư thế ngồi kỳ cục, hai chân kẹp chặt, không ngừng uốn éo người, xin lỗi cười cười: “Cái đó..... Bây giờ ta muốn đi nhà xí”.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Không phải gia đi dạo ở kỹ viện mà là đi tìm hiểu nhân sinh

Tòa nhà không lớn, âm u, trong sân cỏ dại mọc um tùm, cao gần bằng người (@@), bốn phía đều là tường cao. Muốn chạy trốn sao? Trước tiên tìm được cửa rồi bàn tiếp.

Phong Linh trở lại trong phòng nói tỉ mỉ tường tận địa hình nơi này cho con trai biết.

Bảo Bảo nói: “Chúng ta ở thành Ngự Dương đã vài năm nay chắc là không có kẻ thù mới đúng. Hay là....”. Bảo Bảo nâng mi nói: “Mấy cặp vợ chồng được nương tác hợp bất hòa, người ta hợp tác thuê sát thủ”.

Phong Linh cốc đầu con không khách khí: “Nương của con là kim bài bà mai [1], ai cũng phải công nhận”.

[1] kim bài bà mai: bà mối nổi tiếng.

Bảo Bảo bĩu môi nói tiếp: “Từ khi Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đến đây, chúng ta liên tiếp gặp phải phiền toái”.

“Ý con là sát thủ không phải nhằm vào chúng ta mà là nhằm vào bọn họ?”.

“Nếu không thì sao? Ai sẽ bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ để giết hai tiểu nhân vật như chúng ta?”. Bảo Bảo nằm trên giường bắt chéo hai chân, lười biếng nói: “Dạ Vô Hàm vừa cứu chúng ta thì hần xuất hiện. Có lẽ mục tiêu của hần là Hàm Vương”.

Sắc mặt của Phong Linh hơi tái, bỗng chốc ngẩng đầu: “Con trai, chúng ta chạy trốn đi”.

Bảo Bảo xem thường nhìn nương của nó: “Con rất thông minh còn nương thì...aizzz, con hỏi nương nhé, cửa ở đâu?”.

Phong Linh ngăn ra, lắc đầu: “Không tìm được”.

“Vậy chúng ta sẽ chạy trốn làm sao? Bây giờ có đào thành động để trốn cũng không được! Hơn nữa, chúng ta ở đây có gì không tốt? Có ăn có ở, còn có người phục vụ bỏ, con thấy rất thích”.

Chân mày Phong Linh run rẩy vài cái, không biết là suy nghĩ của đứa con trai quái dị này giống ai? Nhưng mà nhớ tới Tả Thanh Hàn đường đường là một sát thủ mà phải đứng che tai canh giữ bên ngoài nhà vệ sinh, nằng lại buồn cười.

Bảo Bảo phát tay nói: “Nương yên tâm, sẽ có người đến cứu chúng ta”.

“Ai?”.

Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt to đào hoa nói: “Không phải đến rồi sẽ biết sao?”.

“Đừng! Chờ đến khi chúng ta nằm ngay đơ thì Hắc đại thúc và Bạch đại thúc [2] nhất định sẽ tới cửa đón chúng ta”. Phong Linh phiền não nằm bên cạnh con trai, cướp đi cái gối duy nhất nó đang gối lên đặt dưới đầu mình: “Ngủ”.

[2] Hắc đại thúc và Bạch đại thúc: Hắc Bạch vô thường ở âm phủ chuyên đi bắt linh hồn người chết.

“Làm ơn! Con là một đứa trẻ đó! Nương không thể thể hiện chút tình thương đối với con sao?”.

“Thứ đó bao nhiêu tiền một cân?”.

“Người, cái nữ nhân này...”.

“Đi ngủ! Nếu con không ngủ lớn lên nương sẽ không cho con lấy vợ đâu!”.

Bảo Bảo ngã xuống giường, chân nhỏ không ngừng run rẩy - ینگ...

Vân Duyệt lâu là kỹ viện nổi danh ở thành Ngự Dương. Khoảng nửa đêm, có không dưới 30 chiếc xe ngựa dừng trước cửa. Đi vào, tú bà lắng lo lập tức lắc móng dính sắt vào.

“Ai ôi, vị gia này, nhìn rất lạ mặt nha, lần đầu tiên tới Vân Duyệt lâu của chúng ta phải không?”.

Phi Ứng tiến lên một bước che trước mặt Dạ Vô Hàm, không để cho bà ta son phấn tục tằn dính vào người chủ tử.

Má mì gợn quá hóa cười, vừa nhìn đã biết chủ nhân là một người vừa có tiền lại có địa vị, nhìn hần ung dung tao nhã giống như là không phải hần đang đi

đạo kỹ viện mà là đến thư phòng đọc sách vậy. Có thể đến kỹ viện mà coi như đi dạo nhất định không phải người bình thường. Không lột xuống một lớp da trên người hần [3], thì nàng sẽ uống phí danh hiệu “Tú bà đệ nhất của Ngự Dương thành” này!.

[3] lột một lớp da: bóc lột tiền trên người DVH.

Dạ Vô Hàm mở quạt giấy trên tay thành thoi phe phẩy, tuần dung lộ vài phần thần bí khó lường, con mắt dài nhỏ nhìn một vòng xung quanh, cười một tiếng: “Ta muốn hoa khôi đầu bảng của các ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đầu bảng là gián điệp Tàng Tâm

“Ánh mắt của gia thật tốt, Tàng Tâm vừa tới nơi này không lâu ngài đã biết tên nàng ấy?”. Mặt mũi tú bà hớn hờ: “Nhưng mà hôm nay Tàng Tâm đã có khách đặt rồi, không thì ta chọn cho gia một cô nương nhé?”.

“Khách?”. Dạ Vô Hàm nhú mồm, nhìn qua Phi Ứng. Người phía sau gật đầu phi ra ngoài.

“Ha ha, là dạng khách như thế nào?”. Hần tiện tay móc ra mấy tờ ngân phiếu, không thèm nhìn mà ném luôn cho tú bà.

(Ồ: đồ thừa tiền, ít ra cũng phải đếm rồi để lại 1 ít cho editor là ta đang ngồi hóng chuyện của anh chứ)

Tú bà tròn to hai mắt nhìn số lượng ngân phiếu trên tay, mặt mày tươi như hoa: “Mặc kệ là khách nhân nào cũng không thể so với gia được, để ta lên nói Tàng Tâm chuẩn bị một chút”. Nói xong chuẩn bị lên lầu thì Dạ Vô Hàm “Bốp” gấp quạt lại, đưa tay ngăn tú bà: “Không cần, ta sẽ tự lên”.

Tú bà sùng sốt, bà chưa bao giờ gặp vị khách nào nóng lòng như vậy.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm dần dần lạnh lùng, đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng.

Bên trong gian phòng, một cô gái mặc áo đỏ ngồi bên cạnh cây đàn cầm, thân nhiên khảy đàn. Mái tóc dài đen nhánh tùy ý tản ra, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ không tìm ra tý vết nào. Một đôi mắt câu hồn hơi khép như đang trong mộng. Toàn thân tản ra hơi thở lười biếng quý dị, lơ đãng giờ tay nhấc chân cũng có thể làm nam nhân động tâm.

Dạ Vô Hàm mím môi, từ từ đi vào, ánh mắt nhìn vào hai ly trà, nhú mồm lại.

“Hàm Vương đại gia, thứ tội cho Tàng Tâm không tiếp đón từ xa”. Tàng Tâm vẫn không ngừng tay, lười biếng nói.

Dạ Vô Hàm nhếch môi cười đi đến bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lên vai: “Dập Tuyên đã tới đây sao?”.

“Hôm qua Tuyên Vương đã tới đây, rất khéo là câu đầu tiên ngài ấy nói cũng là vấn đề ngài hỏi tiểu nữ”.

“Hả?”. Dạ Vô Hàm bỗng nhiên hứng thú hỏi: “Vậy người trả lời như thế nào?”.

“Ta nói”. Tàng Tâm nâng mắt lên: “Ngày mai Hàm Vương nhất định sẽ đến”.

“Ha ha……”. Dạ Vô Hàm cười lắc đầu: “Hần tin người sao?”.

Tàng Tâm nhún nhún vai: “Giống như ngài bây giờ, vui vẻ cười to”.

Nàng đứng lên, thân thể mềm mại không xương dán chặt lên người hần, hai tay mờ ám dò xét trên người hần: “Tuyên Vương vẫn đang đi tìm Niếp Tổ Tổ, ngài ấy vẫn tin tưởng rằng chỉ cần tìm được nàng ta, lấy trái tim của nàng làm thuốc chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu nương nương thì Hoàng thượng sẽ tuân thủ cam kết lập ngài ấy làm thái tử”.

Dạ Vô Hàm nhếch môi, mỉm cười thân nhiên: “Xem ra Dập Tuyên rất để ý đến chuyện này”.

Tàng Tâm nhướn một bên mày, mắt sáng như to: “Dù sao đi nữa Niếp Tổ Tổ cũng là Vương phi trên danh nghĩa của ngài, ngài không thể để Tuyên Vương cướp được nàng, giành được ngôi vị Thái tử”.

Đột nhiên Dạ Vô Hàm nắm lấy cằm nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng: “Việc nhà của bốn vương còn chưa đến lượt người nói xía vào”. Nói xong hất tay, lạnh lùng mở miệng: “Cánh Vương có động tĩnh gì không?”.

Tàng Tâm vuốt vuốt khuôn mặt, tư thái lười biếng: “Hàm Vương, ngài cũng biết vị Vương thúc này của ngài lòng nghi ngờ rất nặng, không dễ dàng tin tưởng người khác, ông ấy không dễ đối phó như vậy? Ông ấy tới Vân Duyệt lâu ba lần, ngoại trừ nghe hát ra cũng không làm gì khác. Trước tiên tiểu nữ

phải phá được sự phòng bị của ông ấy đã”.

Dạ Vô Hàm không nghi ngờ điểm này, hần từ từ xoay người: “Người nhớ chỉ cần hoàn thành việc của mình thôi”.

Nàng cúi người: “Dạ, Tàng Tâm nhớ kĩ”.

Ánh mắt lại liếc qua hai ly trà trên bàn, không nói câu nào rời khỏi phòng.

Ra cửa, Phi Ứng tiến lên.

“Sao rồi?” Hần vừa đi vừa hỏi.

Phi Ứng lắc đầu một cái.

Dạ Vô Hàm hừ lạnh một tiếng: “Hần bị chúng ta bắt dễ dàng như thế thì đã không phải là Thần Hoàng rồi”.

Hai người vừa ra khỏi cửa kỹ viện, có một thị vệ áo đen nhảy từ trên tường xuống, quỳ một chân trên đất, bẩm: “Hàm Vương, hai mẹ con Phong Tam Nương bị người của Xích Diễm bang bắt đi rồi”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, vẻ mặt trở nên âm u tàn bạo, hai mắt nguy hiểm nheo lại: “Lập tức đi tra xem họ ở đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bữa sáng rất quan trọng

Nhìn chằm chằm bữa sáng trên bàn đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hai mẹ con liếc nhìn nhau sau đó không ai lên tiếng.

Tà Thanh Hân đưa đũa cho hai mẹ con, hai người vẫn cau mày, không chịu động đũa. Con người lạnh lùng, chậm rãi nâng lên nhìn hai người, hít sâu một hơi: “Nói đi”.

Hần biết, hai mẹ con họ đang cố gắng chịu đựng.

Hần vừa nói xong lời này, hai mẹ con tỉnh táo hẳn.

“Sát thủ thúc thúc, dù sao người ta cũng phải phát triển chiều cao nha”. Bảo Bảo chỉ vào một ít đồ vàng vàng đen đen trên bàn, vẻ mặt chán ghét nói: “Đây là cái gì vậy? Vừa đen lại vừa cứng, ăn vào không phát triển được đâu!”.

Phong Linh cũng không khách khí, miệng cong lên: “Tại sao không có trứng gà? Không có trứng gà thì thôi, có cháo kiều mạch cũng được, không thì ít nhất cũng phải có bánh bao hấp bơ chứ!”.

Phong Linh còn chưa nói hết Bảo Bảo đã chen vào: “Ài! Người ta không ăn mỳ đâu! Sát thủ thúc thúc ngược đãi trẻ con!”.

Phong Linh tiếp tục giáo dục: “Bữa sáng quan trọng như thế nào, là một sát thủ người phải biết chứ? Nếu như không ăn sáng thì trong quá trình người thi hành nhiệm vụ có thể bị tụt huyết áp mà hôn mê, thể lực cạn kiệt, vân vân....! Người nghĩ mà xem, bởi vì không ăn sáng cho nên người các người nên giết thì không giết, ngược lại mình lại bị giết, như thế có đáng không?”.

“Không được, không cần, người ta sẽ không ăn những thứ này!”.

“Cho nên ta mới nói.....!”.

Tà Thanh Hân đứng lên, hai tay nắm chặt thành quả đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng “răng rắc răng rắc” đáng sợ, hai vai run rẩy như đang đè nén cái gì đó.

Phong Linh và Bảo Bảo sửng sốt, nháy mắt trong phòng im lặng...

Yên tĩnh đáng sợ.

Hình như có thể nghe thấy tiếng tim đập có quy luật của cả ba người.

Ba giây sau.

“Ôi trời, người đừng có giả trang khóc, vô dụng thôi. Ta nói là sự thật, một ngày bắt đầu phải phụ thuộc vào sáng sớm, nên bữa sáng rất quan

trọng.....”.

“Sát thủ thúc thúc chỉ biết dọa người, người ta mới không cần những thứ này đâu, người ta muốn ăn trứng gà, người ta muốn ăn bánh bao hấp, người ta muốn ăn.....”.

Hai mẹ con làm nhảm ầm ỹ không ngừng, gân xanh bắt đầu nổi đầu trên trán Tà Thanh Hàn..

Từ từ buông nắm đấm ra, hần yên lặng xoay người.

“A, sát thủ tiên sinh, người đi đâu vậy? Người còn phải trông chúng ta mà? Người đừng có đi, chúng ta còn chưa được ăn sáng”.

“Sát thủ thúc thúc, người đừng đi”.

Hần ngừng lại, khẽ nghiêng đầu: “Ta, đi mua trứng gà, bánh bao hấp và, cháo, kiều, mạch”. Mỗi một chữ hần đều nhấn mạnh.

Hai người không hện mà rùng mình.

Sau khi hần đi, Bảo Bảo nhảy từ trên giường xuống, cởi dây trói chân cho mẹ. Phong Linh nhú mày, khẩn trương hỏi: “Con trai, không phải con nói là không chạy trốn sao?”.

“Đúng vậy”. Bảo Bảo gật đầu.

“Phong Linh không hiểu: “Vậy chúng ta đuổi hần đi làm chi?”.

Bảo Bảo ngẩng đầu: “Con nói là không trốn đi, nhưng cũng không nói là chúng ta sẽ chạy trốn chết”.

Phong Linh tròn tròn hai mắt, không hiểu con trai đang nói gì, chạy trốn và chạy trốn chết có gì khác nhau sao.

Bảo Bảo không có thời gian bi ai cho chỉ số thông minh của nương, sau khi cởi dây trói liền kéo tay nương, vừa chạy vừa nói: “Mặc dù con đoán là tên nam nhân ngu ngốc kia sẽ đến cứu chúng ta nhưng lỡ như hần đến muộn hoặc bị người khác ngăn cản thì làm sao? Con là nam tử hán duy nhất trong nhà, con có trách nhiệm phải bảo vệ nương”.

Nó đưa nương đến phòng bếp, chỉ vào hai cái lu nước to nói: “Chúng ta có thể trốn trong cái lu đó! Hần trở lại phát hiện không thấy chúng ta sẽ chạy ra ngoài đuổi theo chúng ta trước, đến lúc đó chúng ta sẽ trốn đi!”.

Phong Linh vừa nghe hai mắt liền tỏa sáng, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con trai hôn một cái: “Con trai, quả nhiên không uổng công nương sinh ra con! Con được di truyền trí thông minh của nương!”.

“.....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Dạ Vô Hàm không đáng tin

Địa điểm: Phòng bếp.

Nhân vật: Bảo Bảo, Phong Linh.

Đạo cụ: Lu nước.

Trong chum nước thỉnh thoảng truyền đến âm thanh “ùng ực ừng ực”.

(Ồ: *ngơ ngác* đây là tiếng uống nước thì phải)

“Ừng ực.....;/%#@”. (Tiểu tử thôi, không phải con nói trong này nước không nhiều sao?).

“Ừng ực.....;^&*#!”. (Làm ơn đi nương, nương suy nghĩ một chút đi được không? Không nhiều nước nhưng khi nương ngồi vào thì thành đầy chứ sao).

“.....”. (Tam Tự Kinh).

“.....”. (im lặng).

Bỗng chốt cửa bị đẩy ra.

Hai mẹ con chấn động toàn thân, cần thân che mũi.

Tiếng bước chân chậm rãi đi về phía này.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên một tiếng gì đó. Bước chân đột nhiên dừng lại sau đó xoay người đi ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại.

Nắp lu nước hé ra lộ ra hai cặp mắt.

Phong Linh tắc lưỡi, cười một tiếng: “Con trai, hần đi rồi”.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, hai người cả kinh, Bảo Bảo nghiêm túc nhíu lông mày: “Xem ra là hần đã dẫn kẻ thù của hần tới”.

Phong Linh sững sốt: “Người nào? Đến cứu chúng ta chăng?”. Không biết tại sao nàng lại muốn đó là Dạ Vô Hàm cái tên thích giả bộ tiêu sái.

Nàng kinh sợ, vội vàng đem suy nghĩ đáng đánh đòn này vứt ra khỏi đầu.

Dần dần tiếng đánh nhau cũng ngừng lại.

Cửa phòng bếp lại bị đẩy ra, hai mẹ con lại chìm xuống bế khí.

Tiếng bước chân ung dung đi tới phía bên này, dừng trước lu nước rồi đi tới đi lui trong phòng bếp.

Phong Linh nắm chặt mũi, che miệng, kìm nén đến đỏ mặt tía tai. Trong lòng đang mắng cái tên khốn khiếp nào đang ở bên ngoài? Nếu phát hiện ra mẹ con nàng thì nói một tiếng, không có việc gì đi tới đi lui phòng bếp làm gì?

“A —— nhin không nổi nữa rồi”.

Bảo Bảo quăng nắp lu nước, thân thể nho nhỏ chỉ lộ ra cái đầu, thờ hờn hèn.

Nghe thấy con trai lên tiếng, Phong Linh cũng từ trong nước chui ra, nhìn thấy khuôn anwjt nhàn tãn của người trước mặt thì suýt nữa tức điên: “Dạ Vô Hàm, ngài có thể có chút lương tâm không? Thấy mẹ con chúng ta chuo trong lu nước rất buồn cười à?”.

Dạ Vô Hàm mặc một bộ đồ màu tím, lộ ra một chút tự nhiên tiêu sái. Hần chấp hai tay ra sau lưng, môi mỏng nhếch lên, cười như không cười, ung dung liếc nhìn nàng: “Đây là thái độ của người đối với ân nhân cứu mạng à?”.

“Ân nhân?”. “Bạch...bạch”. Phong Linh bước ra khỏi lu nước, lau nước trên mặt sau đó ôm lấy Bảo Bảo đang ướt sũng đứng trước mặt hần: “Làm ơn, ngài nghĩ ta ngu ngốc sao? Vì sao sát thủ lại tìm đến chúng ta chứ? Không phải vì Hàm Vương ngài hay sao?”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng: “Về vấn đề này thì người nên hỏi hần”.

Nghiêng người, Phi Ứng áp Tả Thanh Hàn lên.

“Sát thủ tiên sinh?”. Phong Linh nhéo nhéo lông mày nhìn sắc mặt không đổi của Tả Thanh Hàn đột nhiên có chút đồng tình. Nói cho cùng thì người ta cũng chưa từng động đến mẹ con họ, còn đối xử với hai mẹ con cũng không tệ. Bây giờ lại rơi vào tay Dạ Vô Hàm, thật là làm cho người ta áy náy.

Liếc nhìn sự biến hóa nhỏ trên mặt nàng, Dạ Vô Hàm nhíu mày: “Sao, người đau lòng à?”. Nụ cười trên mặt bị thay thế bởi sự lạnh lùng.

Phong Linh tròn mắt, đúng là một người khó hiểu.

Lúc này Bảo Bảo cũng đã thở được (O.O), nó nhìn Dạ Vô Hàm, yếu ớt nói: “Có thể thả sát thủ thúc thúc không?”.

Lời nói ra làm mọi người ngó ra, kể cả Tả Thanh Hàn.

“Vì sao?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày, hần bắt đầu hoài nghi cứu hai mẹ con nhà này là đúng hay không?

“Sát thủ thúc thúc không phải là người xấu”. Bảo Bảo lảng lảng nói: “Tuy hần bắt cóc Bảo Bảo và nương nhưng đối với hai mẹ con Bảo Bảo tốt lắm. Vừa rồi lúc hần đến phòng bếp rõ ràng đã phát hiện ra mẹ con, cũng biết bên ngoài có nguy hiểm nên đã khép cửa phòng bếp lại..... Bây giờ Bảo Bảo mới suy nghĩ ra, không phải hần đến giết Bảo Bảo và nương, mà là...”. Bảo Bảo dừng lại, nhìn về phía Tả Thanh Hàn: “Đang bảo vệ Bảo Bảo và nương”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Là bạn bè thì không nên có bí mật

Phong Linh ngậy ngấn cả người, mắt chớp chớp, sau đó nở nụ cười: “Ta đã nói rồi, sát thủ tiên sinh sao có thể là kẻ xấu được! Con trai, con nghĩ rất giống nương!”.

Thấy Dạ Vô Hàm có vẻ dăm chiêu lập tức hung dữ mắng: “Dạ Vô Hàm, còn không mau thả sát thủ tiên sinh ra!”.

Khuôn mặt băng son ngàn năm không đổi của Phi Ứng dần dần xuất hiện vết nứt.

Nữ nhân này.....

Rất hung dữ.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm u ám, con ngươi nhỏ hẹp tràn đầy tức giận. Hắn nở nụ cười: “Đứng ra bốn vương không nên tới, phá hoại chuyện tốt. Về sau chỉ cần là chuyện của các ngươi bốn vương sẽ không nhúng tay vào!”. Nói xong, quay người. “Phi Ứng, thả người!”. Sau đó sải bước ra bên ngoài.

Phi Ứng vâng lệnh buông Tả Thanh Hàn ra, đuổi theo chủ tử. Bên ngoài tiếng ngựa hí dài, sau đó tiếng vó ngựa vang lên, nghênh ngang rời đi.

Phong Linh giật mình, sau đó bĩu môi khinh thường: “Cái gì, mới như vậy mà đã tức giận? Bụng dạ hẹp hòi”.

Bảo Bảo bắt đầu đi lắc đầu, uống cho mẹ nó có cái danh đệ nhất bà mai của Ngự Dương thành, với trình độ như thế này đúng là làm khó mẹ nó rồi. Nó nhảy khỏi ngực của nương, toàn thân ướt nhẹp đi tới trước mặt Tả Thanh Hàn, nắm lấy bàn tay của hắn. Tả Thanh Hàn chấn động, ngồi đó cứng ngắc, không nhúc nhích.

Bảo Bảo ngẩng đầu lên nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một cái: “Sát thủ thúc, chúng ta không phải kẻ địch cho nên chúng ta là bằng hữu đúng không?”.

Phong Linh ở một bên vừa vắt nước ở quần áo vừa đồng tình với sát thủ tiên sinh.....

Tả Thanh Hàn rũ mắt xuống, một lúc sau gật đầu.

“Ha ha, sát thủ thúc, ta tin tưởng thúc sẽ nói mọi chuyện mà thúc biết cho chúng ta nghe”.

Khuôn mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm đành lại, mày nhíu chặt.

Đáng chết, biết bọn họ bị bắt hắn đã phải dùng đến cả “Ám tiên” để đi thăm dò tung tích của họ! Cái đồ nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu, chẳng những không cảm kích hắn mà còn luôn miệng nói hắn là đầu sỏ gây nên!

Cảm thấy Vương gia tức giận, Phi Ứng trầm tư suy nghĩ.

Đã bao lâu rồi Vương gia không tức giận với một nữ nhân?

A, lần trước là sáu năm trước, khi ngài ấy biết được Vương phi mập mang thai.....

“Cánh Vương, bang Xích Diễm truyền tin đến nói bọn họ đã thất thủ, Hàm Vương tự mình dẫn người cứu hai mẹ con này!”.

Dạ Mặc Cảnh không biến sắc ngồi lên ghế chủ vị, trong tay ôm lò sưởi, trên đùi đắp một cái chăn dày. Lúc này đang tháng tám, giữa mùa hè chói chang mà hắn như đang trong mùa đông giá rét vậy.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi môi không có huyết sắc [1], nhưng vẫn được di truyền dung nhan đẹp đẽ của Dạ gia, hắn yên lặng ngồi đó như một người đẹp yếu ớt.

[1] môi không huyết sắc: đôi môi trắng bệch, không màu

“Tra được lai lịch của hai mẹ con nhà này không?”. Âm thanh của hắn có chút khàn khàn.

“Tạm thời không có, hai mẹ con này như chui từ trong đá ra. Theo thuộc hạ thấy có người cố ý che giấu cho bọn họ”.

Dạ Mặc Cảnh hạ con ngươi, nắm chặt y phục trên người: “Là Hàm Vương sao?”.

“Không, Dạ Vô Hàm cũng đang tra”.

“A?”. Dạ Mặc Cảnh, yếu ớt hạ khóe môi: “Được nhiều người quan tâm như thế, hai người đó rốt cuộc là ai?”. Hắn quay đầu lại hỏi: “Tuyên vương thì thế nào?”.

“Ngài ấy vẫn đang tìm Niếp Tổ Tổ”.

“Ha ha, giọng trống khua chiêng để tìm, đứa bé này kém huynh của nó rất nhiều, vĩnh viễn không hiểu được che giấu là cái gì”.

“Cảnh Vương, làm sao bây giờ?”.

“Người không cần quan tâm đến những người khác, chỉ quan tâm đến Dạ Vô Hàm thôi”. Hấn tạm ngừng, âm thanh lạnh lùng: “Tìm ra người phía sau giúp hai mẹ con nhà kia”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nương là người ngay thẳng thật thà

Ngồi nghiêm trang đối diện với hai mẹ con, Tà Thanh Hàn rũ con mắt xuống, lẳng lặng nói: “Ta là sát thủ”.

Phong Linh và Bảo Bảo cùng gật đầu: “Rồi”.

“Ta, sẽ không giết các người”.

Lông mày hai người giật giật, lại gật đầu: “Rồi”.

“Ta.....”.

“Dừng lại”. Phong Linh không chịu được khoát khoát tay: “Sát thủ tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta phải đến nhà Triệu viên ngoại làm mai cho nữ nhi bảo bối của ông ấy, buổi chiều còn phải làm mối cho Lý thái gia lấy vợ bé thứ chín. Thời gian là vàng bạc, chúng ta có thể bỏ qua phần tự bạch đi vào vấn đề chính ngay”.

Tà Thanh Hàn sững sốt một chút sau đó không biết bắt đầu nói từ đâu.

Bảo Bảo bắt đầu đi liếc nhìn: “Sát thủ thúc thúc, ta hỏi một câu thúc trả lời một câu có được không?”.

Hấn nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Một lúc lâu sau, Tà Thanh Hàn đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nói với hai người: “Ta, phải đi”.

“A”. Hai mẹ con lưu luyến không rời, vẫy vẫy tay với hấn. “Sát thủ tiên sinh, ta không biết phải nói cảm ơn người như thế nào, hay là ta làm mối cho người nhé?”.

Chân mày Tà Thanh Hàn khẽ run run, xoay người: “Phía cẩn thận”. Sau khi nói xong nhảy lên nóc phòng, thi triển khinh công, chỉ nhảy vài cái đã không thấy bóng người.

Phong Linh đặt tay lên trán dòm theo bóng hấn lẩm bẩm: “Làm cái nghề này cũng không muốn đi cửa chính sao?”.

Bảo Bảo không để ý đến mẹ, nhũn nhũn mày: “Cảnh Vương là ai? Sao lại muốn thuê người giết chúng ta? Sát thủ thúc thúc phụng mệnh ai đến bảo vệ chúng ta?”.

“Dạ Mặc Cảnh là đệ đệ ruột của Hoàng đế, cũng là Vương thúc của Dạ Vô Hàm, nghe nói là hấn cũng có tâm tư với ngôi vị hoàng đế”. Phong Linh một tay chống nạnh, một tay sờ cằm: “Nhưng bọn họ tranh nhau liên hệ gì đến mẹ con chúng ta?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Gần đây Dạ Vô Hàm hay đi cùng chúng ta, Cảnh Vương muốn bắt chúng ta chắc chắn có liên quan đến hấn. Con lại rất muốn biết người đang âm thầm bảo vệ chúng ta”. Quay đầu lại, hấn liếc nhìn Phong Linh: “Nương, rốt cuộc người ở bên ngoài nợ phong lưu nhiều thế?”.

“Bốp”.

Phong Linh không khách khí gõ đầu con trai: “Nương của con rất là ngay thẳng thật thà! Trừ cha của con ra, tay của ta cũng chưa có người chạm qua đâu”.

“Hà?”. Bảo Bảo cười gian trá: “Đêm hôm đó ở phòng bếp có chuyện gì xảy ra?”.

Đêm đó.... phòng bếp.....

Phong Linh đỏ mặt, Bảo Bảo đi tới vỗ vỗ mẹ nó: “Nương, nương muốn tìm dượng cho con cũng không sao, nhưng mà không phải ai cũng có thể làm dượng của con được đâu. Ít nhất cũng phải qua ải của con trước”.

“Ai bảo ta muốn tìm cha cho con?”. Phong Linh trợn mắt nhìn con trai: “Ta cảnh cáo con tên tiểu tử thói này, con dám tính kẻ trên người xuống thì cẩn thận có ngày xuống cho con ăn cả rổ”.

Bảo Bảo hít một ngụm khí lạnh, không thể tin được, lấy hai tay ôm đầu: “Rốt cuộc là xuống có phải mẹ ruột của con hay không?”.

Ngày hôm sau, Phong Linh trang điểm thật dày, khoác lên người bộ dạng bà mồi ra khỏi cửa.

“Ta đẹp đẹp đẹp, ta say say say, người là đóa hoa hồng đẹp nhất của đời ta.....”. Nàng lắc mông, trang điểm lộng lẫy đi trên đường cái, thỉnh thoảng thấy người nào chưa lấy vợ thì chủ động lại gần.

Đột nhiên có một con ngựa chạy từ xa đến, tốc độ nhanh làm cho những người đi trên đường hét chói tai.

Phong Linh vừa quay đầu lại, thấy đỉnh đầu một con ngựa hí một tiếng giương vó trước lên.

“Ui da má ơi.....”.

Phong Linh hét lớn một tiếng, ngã phịch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tỷ là người đàn bà đánh đá, tỷ sợ ai

“A —— đừng vào người rồi”.

Trên đường, người đi đường như ong vỡ tổ chạy tới bên này, chỉ chỉ trỏ trỏ vào người cười ngựa, Nhưng người đó chỉ ghim chặt dây cương, không hề có ý muốn xuống ngựa.

Phong Linh cắn răng đứng lên xoa xoa hai cái mông, cúi đầu chửi rủa một tiếng, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên: “Chết tiệt, đứm nào không có mắt đừng phải cô nãi nãi [1]?”

[1] Cô nãi nãi: bà cô

Ánh mắt nhìn thẳng vào người đang ngồi vững trên ngựa, bởi vì hắn quay lưng về phía mặt trời nên nàng nhìn không rõ. Phong Linh nheo mắt nguy hiểm nhìn hắn, đi từng bước tiến về người gây họa, thở phì phò, một tay chống nạnh một tay phát khăn, bắt đầu mắng: “Mẹ nó, người chạy đi đầu thai hay là chạy đi bắt kẻ thông dâm vậy? Không biết là ở đây có người đi trên đường à? Hai con mắt này dùng để thờ à? Trên đường phố này toàn người là người, người không sợ đừng vào mọi người sao? Hôm nay người may mắn đừng phải Phong Tam Nương ta mệnh cứng nên không bị ngựa đừng chết, nếu đừng vào người già và trẻ con thì làm sao? Nhìn người xem, mày chữ bát, mắt tam giác, đầu như quả bí đao, mặt như quả hồng, người cho rằng biết cười ngựa là giỏi sao? Có bản lĩnh thì người làm nó cười người chạy khắp đường xem, vậy thì mới coi là có bản lĩnh! Trừng cái gì mà trừng? Phong Tam Nương ta khó chịu với đồ cận kề của xã hội, có gan thì người xuống ngựa đi! TA phải mắng cái đồ xấu xa người để cho tổ tiên tám đời cũng không nhận ra người!”.

Phong Linh điên cuồng mắng một trận làm cho mọi người bên đường lớn tiếng khen hay.

Một trong hai người tuyệt nhất của thành Ngự Dương cũng không phải là chuyện đùa. Chỉ cần nàng mở miệng thì người chết cũng có thể tức đến nổi bật quan tài ngồi dậy.

Người cười ngựa đầu tiên là sợ run lên, hình như là không thể ngờ được miệng của nữ nhân có thể độc đến vậy! Dần dần lửa giận của hắn bốc lên, ở giữa đường bị một nữ nhân chỉ vào mặt mắng cho dù là người phong độ tốt cũng không thể bình tĩnh.

Phong Linh mặc kệ bộ dáng đó, tiếp tục nã pháo: “Sao thế? Không muốn xuống hay là không dám xuống? Ta nói cho người biết, bắt nạt ai thì thôi, bắt nạt Phong Tam Nương ta thì ta sẽ khiến người chết một cách mới lạ”.

Mẹ nó, tỷ là người đánh đá, tỷ sợ ai? Ánh nắng buổi sáng tươi đẹp, hoa cười, chim hót, tâm tình tốt đều bị hắn phá hủy!

Một con thịnh nộ bộc phát như núi lửa, người cười ngựa lật người xuống ngựa, uy phong凛冽 như Thái Sơn áp đỉnh đứng vững vàng trước mặt Phong Linh. Hắn cao hơn nàng một cái đầu, dáng người to lớn trùm lên thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Mặc dù bây giờ không phải là thời điểm để nói lời này, nhưng mà đáng đáp người này thật đẹp mắt!

Đây là một nam nhân có sức quyến rũ, phách lối, ương ngạnh, rất thú tính. Giống như là vua của rừng rậm, dường như đã quen đi đến đâu cũng có thói quen hưởng thụ ánh mắt sùng bái. Một đôi mắt lạnh khốc tàn nhẫn giống như đao bắn về phía Phong Linh. Giống như cảnh báo nếu nàng còn nhiều lời thì hắn nhất định sẽ dùng một đầu ngón tay bóp chết nàng,

“Ừng ực”.

Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt.

Người khác có thể không thấy nhưng nàng thì thấy rất rõ ràng, bên hông của hắn có một cái bao, cái bao này có vẻ giống... đầu của người ta.

Phía dưới từng giọt máu đang rơi xuống....

Đột nhiên bốn phía yên lặng như tờ, vô số ánh mắt ở đây đều nhìn về phía Phong Linh.

Phong Linh biết thời khắc chứng minh nàng không sợ cường địch, hy sinh vì nghĩa, tạo hình tượng chói lọi trong mắt mọi người đã tới!

Yên lặng, làm cho thời gian trở nên có tiết tấu.

Một giây, hai giây, ba giây.....

“Ha ha, vị công tử này, ngài đã bao nhiêu niên kỷ [2] rồi? Phủ của ngài ở nơi nào? Đã cưới vợ chưa? Hay là ngài có vừa ý với cô nương nhà nào không? Có Phong Tam Nương ta ra tay đảm bảo người cưới thê nạp thiếp, tam thê tứ thiếp, khai chi tán diệp [3]!”.

[2] niên kỉ: tuổi

[3] khai chi tán diệp: nôm na là con cháu đầy nhà!

Mọi người đổ mồ hôi-ìng....

Ai ngờ người nọ nắm lấy cổ tay của Phong Linh, cúi gần nàng, tà nhỉnh cười lạnh: “Vậy thì ta thu cái người phụ nữ dã man này là được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thu phục người

Phong Linh sững sốt ngơ ngác trong vài giây sau đó xù lông như bị đập trúng đuôi, mặt biến sắc, giọng chân: “Người nói cái gì?”.

“Ta nói”. Người nọ cuồng vọng không kiềm chế được, khuôn mặt tà mị từng bước từng bước tiến tới gần: “Ta muốn thu phục người”.

“Mẹ nó! Người nghĩ rằng người đang cười ngựa bạch long à? Người cho rằng người là thánh tăng à? Thu phục ta? Người đi thu món ăn là được rồi”.

Phong Linh vừa nểng vừa giãy giụa nhưng đối phương càng nắm chặt, không cho nàng cơ hội thoát đi. Phong Linh nóng nảy: “Này, buông tay! Người không buông, ta sẽ báo quan bắt người”.

Bốn phía càng có nhiều người đến xem náo nhiệt, họ đã nhìn thấy đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng nhưng chưa ai thấy đùa giỡn bà mai giữa đường. Nhìn Phong Tam Nương trên mặt trát ba tầng phấn dày, môi đỏ tươi, bên môi là một cái nốt ruồi to. Tất cả mọi người đều nén cười, chỉ cho là đang xem diễn ở rạp hát.

“Quan?”. Nam nhân khinh thường nhún mày, bỗng nhiên đến gần, nói nhỏ vào tai nàng, giọng nói trầm thấp mang mùi phẫn uy hiếp khiến Phong Linh rùng mình một cái: “Cho dù người tìm đến Hoàng đế thì ta cũng, không sợ”.

Bỗng nhiên hắn rút đồ trang sức trên đầu nàng ra làm nàng không kịp chuẩn bị, mái tóc dài đen bóng xỏa ra. Hắn ném đồ trong tay đi, cười cười hài lòng: “Quả nhiên, ta suy đoán không có sai”.

Phong Linh giật dử, đầu ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào hắn: “Người.....”.

Đột nhiên hắn vươn tay ra, xách Phong Linh ném nàng lên ngựa.

“A! Cứu mạng! Cứu mạng!”. Phong Linh ở trên lưng ngựa kêu to nhưng những người đứng xung quanh không có một ai tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân (O.O), làm trong lòng nàng cảm thấy rất tức giận.

Quả nhiên, thói đời bạc bẽo!

“Buông nàng ra!”.

Đột nhiên có một tiếng rống làm hai mắt nàng tỏa sáng, giống như trong đường hầm tăm tối thấy được một tia sáng.

Nam nhân quay đầu nhìn, ánh mắt lãnh khốc nhìn vào Dương Nghĩa đang run run, nhú mảy: “Ngươi muốn làm anh hùng?”.

Giọng điệu khinh miệt làm Dương Nghĩa nắm chặt hai đấm, không nói hai lời vọt lên.

Hắn không thèm tránh, đánh một quyền ngay giữa mặt của Dương Nghĩa, máu mũi phun ra.

Dương Nghĩa ôm mũi, phần nộ trùng mắt nhìn hắn: “Ta sẽ không để ngươi mang nàng đi!”. Vừa nói xong lại vọt lên.

Phong Linh kinh ngạc nhìn một màn này, muốn nhảy xuống ngựa để cứu Dương Nghĩa nhưng nam nhân kia dùng một tay giữ chặt nàng trên lưng ngựa. Tay kia giáng một quyền mạnh vào trên mặt Dương Nghĩa.

Dương Nghĩa bị đánh té quỵ xuống đất, hắn không cam lòng bỏ dậy, tiếp tục xông lên phía trước. Người nam nhân kia rõ ràng có thể dùng 1 quyền làm cho hắn không bỏ dậy được, nhưng hắn không hề sốt ruột giống như đang đùa bỡn Dương Nghĩa, thành thoi đứng bên cạnh con ngựa, cái đồ khủng bố treo bên hông lúc ẩn lúc hiện.....

“Dương Nghĩa.....”. Hai mắt Phong Linh ướt ướt.

Gương mặt của Dương Nghĩa sưng lên, hắn không còn sức để đứng lên nhưng vẫn gào thét về phía tên nam nhân kia: “Buông nàng ra.... Không cho phép ai làm thương tổn đến nàng.....”.

Nụ cười xem náo nhiệt trên mặt của dân chúng xung quanh cũng không còn, tất cả nhìn vào Dương Nghĩa.

Rốt cuộc Phong Linh không nhịn được nữa hô lên: “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa”.

Nam nhân không để ý nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt để nhìn nhưng nở nụ cười lạnh lùng, chẳng những không dừng tay mà còn xuống tay mạnh hơn, ác hơn.

Dương Nghĩa nôn ra máu, nếu còn bị đánh như thế thì ngay cả mạng sống cũng không còn. Phong Linh cắn răng hô: “Đừng đánh nữa, coi như ta cầu xin ngươi, có được không? Đừng đánh hắn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vẫn là người đáng ghét như năm đó

Nam nhân đứng thẳng người lên mỉm cười, nữ nhân này một khắc trước còn mắng hắn rất hung cuối cùng cũng đã mở miệng thuận phục hắn, hắn đá Dương Nghĩa một cước, kéo Phong Linh xuống ngựa. Hắn xoay mình lên ngựa, con mắt lãnh khốc quét nhìn nàng: “Bà mai? Hừ, chuẩn bị tự làm mai cho mình đi. Ba ngày sau ta sẽ thu ngươi làm vợ kê!”. Nói xong thúc vào bụng ngựa, tuấn mã hí vang một tiếng, phi đi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Toàn bộ chuyện này xảy ra quá nhanh.

Phong Linh hướng về phía bóng lưng ngênh ngang của hắn, giậm chân mắng to: “Cô nãi nãi nhà ngươi”.

Quay người lại, vội vàng đỡ Dương Nghĩa dậy la lên: “Dương Nghĩa! Dương Nghĩa! Huynh bị thương ở đâu, bị thương ở đâu, mau dậy đi, muội đỡ huynh đi xem đại phu!”.

Dương Nghĩa đã hôn mê bất tỉnh, thân hình cao lớn nằm trong ngực nàng không nhúc nhích.

Phong Linh lo lắng nhìn xung quanh muốn tìm người giúp một tay nhưng đám đông đã giải tán, coi như chưa có gì xảy ra. Không phải bọn họ không có lòng tốt mà là có một số việc không nên dính vào thì tốt hơn.

Phong Linh vất vả muốn nâng hắn dậy, thân hình nhỏ nhắn suýt nữa thì bị hắn đè. Lau mồ hôi trên trán, nàng ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng. Không suy nghĩ nàng chạy tới dang tay ngăn xe ngựa lại.

Phu xe vội vàng ghim dây cương, lườm nàng một cái: “Nữ nhân điên khùng này, ngươi không muốn sống nữa à?”.

“Vị sư phó này, bằng hữu của ta bị thương không thể di chuyển được, có thể làm phiền ngươi đưa chúng ta tới y quán được không? Y quán không xa lắm đâu, ở ngay phía trước”.

“Tránh ra tránh ra! Làm trễ chuyện quan trọng của gia nhà chúng ta thì ngươi có mấy cái mạng cùng không đền được đâu!”. Phu xe phất tay một cái,

nâng roi đánh vào con ngựa.

Phong Linh chau mày, không biết lấy dũng khí từ đâu tiến lên nắm lấy roi, hai mắt nguy hiểm: “Sur phó, người không giúp chúng ta thì sớm muộn cũng sẽ có ngày người bị như thế. Hôm nay người thấy chết không cứu, biết đâu có ngày người cũng sẽ giống như ta và bằng hữu của ta, bất lực nằm bên đường không có ai quan tâm”.

“Người dám rủa ta?”.

“Có chuyện gì?”. Trong xe ngựa truyền đến một tiếng nói trầm thấp không kiên nhẫn, sau đó, rèm được vén lên...

Vừa nhìn thấy người nọ Phong Linh vui vẻ hẳn lên.

“A, công tử, thật đúng lúc! Chúng ta gặp được ở đây đúng là có duyên!”.

Không quan tâm phu xe đang sững sờ, Phong Linh vội vàng nói: “Ta và gia nhà người quen nhau, mau giúp ta một tay, đưa người lên xe”.

Dạ Dập Tuyên nhú chặt lông mày, con mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Phong Linh nhếch nhác.

Hắn nhớ ra nàng.

Thấy chủ tử không lên tiếng phản đối, phu xe cũng có chút mơ hồ, hẳn bị Phong Linh chỉ huy đưa Dương Nghĩa lên xe.

“Đến y quán”. Sau khi phân phó với phu xe, Phong Linh để Dương Nghĩa nằm xuống rồi thở phào một hơi. Lúc này mới nhớ tới đối diện có một người đang nhìn nàng trừng trừng.

Âm thầm lẽ lười sau đó nịnh hót cười: “Công tử thật là một người tốt nhất định sẽ có một nhân duyên tốt đẹp!”.

“Thật sao?”. Dạ Dập Tuyên rũ mắt, thu lại một tia phức tạp. Sau đó liếc nhìn Dương Nghĩa rồi ánh mắt khinh miệt lại đảo qua nàng: “Sao? Vì tranh giành người mà đánh nhau à? Ha ha, không nhìn ra người rất được hoan nghênh”.

Nghe được sự châm chọc trong lời của hắn, khóe miệng Phong Linh run rẩy. Mẹ nó, đứa bé này vẫn là người đáng ghét như hồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thượng đế rất công bằng

Nàng vùng khấn lên, cười khoa trương: “Ui chao, công tử đừng có cười ta”.

Mùi son phấn nồng nặc khiến Dạ Dập Tuyên nhăn mặt che mũi lại, quay mặt đi, không kiên nhẫn nói: “Hôn sự với Quan phủ như thế nào rồi?”.

Trong lòng Phong Linh kêu “lộp bộp” một tiếng, hai mắt lo lắng nhìn bốn phía: “Công tử yên tâm, đây là làm mai cho Hàm vương nên ta đâu có dám làm qua loa”. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy tám biển y quán. “A, đến rồi!”. Vén rèm xe lớn tiếng nói với phu xe: “Sur phó, làm phiền người dừng xe lại”.

Nàng nhảy xuống xe, mặc kệ cho Dạ Dập Tuyên có vui hay không nàng đứng ngoài mỉm cười nhìn hắn: “Làm phiền công tử”.

Dạ Dập Tuyên không tin được chỉ vào Dương Nghĩa đang bất tỉnh, rồi chỉ vào mình: “Người muốn bản..... bản công tử dìu hắn?”.

“Công tử không muốn?”. Phong Linh nhún nhún vai: “A, thế thì công tử cứ để hắn ở đó mà chăm sóc, đúng lúc ta cũng có việc không có thời gian để chăm sóc cho hắn”.

Dạ Dập Tuyên chán ghét nhìn gương mặt xanh xanh tím tím sưng vù của Dương Nghĩa, hung hăng trừng mắt nhìn Phong Linh: “Người được lắm!”. Nói xong hắn dùng một bàn tay nhấc Dương Nghĩa xuống xe ngựa. Đi tới trước mặt Phong Linh, nhếch miệng, hai mắt tà ác sáng lên, không báo trước đẩy mạnh Dương Nghĩa lên người nàng.

“A ——”.

Vậy mà không ngờ dưới tình thế cấp bách Phong Linh vẫn đưa tay kéo được hắn. Nàng và Dương Nghĩa trực tiếp ngã lên người Dạ Dập Tuyên.

“Đáng chết!”. Dạ Dập Tuyên cắn răng, sắc mặt xấu đến cực điểm.

“Dập Tuyên?”.

Lúc này một âm thanh dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu hai người.

Dạ Dập Tuyên vốn đang nghiêng rặng nghiêng lợi bỗng nhiên chấn động, từ từ ngẩng đầu lên, tư thế lúng túng gặp người trong mộng của hắn.

“Ai da, thật là đau”. Phong Linh xoa xoa cổ tay ngồi dậy, phu xe cũng vội vàng kéo Dương Nghĩa ra.

Nhìn thấy mỹ nhân mềm mại trước mặt, Phong Linh ngần ra. Đây không phải là Quan gia đại tiểu thư, Quan Dư Tinh sao?”. Nàng đã xem bức họa của nàng ấy, bởi vì nàng ấy là một đại mỹ nhân khó gặp nên nàng còn nhớ rất rõ.

Xem ra là nàng ấy có quen biết với Dạ Dập Tuyên.

Quan Dư Tinh nháy nháy đôi mắt tròn to nhìn Dạ Dập Tuyên: “Dập Tuyên, ngài ngã có đau không?”. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé không xương nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của hắn: “Để ta đỡ ngài”.

Dạ Dập Tuyên lấy lại tinh thần vội vàng đứng lên, trên mặt xuất hiện một vết ửng hồng không bình thường, nhỏ giọng nói: “Ta không sao”. Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng một lúc lâu mới lưu luyến buông ra.

Phong Linh nhướn mày thú vị. Theo quan sát của nàng thì đôi nam nữ này có gì đó mờ ám. Nhưng mà nàng không hiểu nếu Dạ Dập Tuyên có tình cảm với Quan Dư Tinh thì tại sao lại muốn làm mối nàng ấy cho Hàm Vương?

Trong y quán có người giúp đỡ đưa Dương Nghĩa vào trong. Lúc này Quan Dư Tinh mới để ý đến Phong Linh đứng một bên. Thấy nàng ăn mặc khoa trương tục tằn, trong mắt Quan Dư Tinh xẹt qua một tia khinh miệt rồi biến mất rất nhanh.

Phong Linh mở to hai mắt, sau đó dùng sức dụi dụi. Có phải nàng nhìn nhầm rồi không?

Có phải tiểu mỹ nữ dịu dàng e lệ này đang khinh miệt nàng không?

Chắc chắn chắc, quả nhiên là Thượng Đế rất công bằng. Ngài cho người xinh đẹp tuyệt đối sẽ không cho người một tâm hồn xinh đẹp. Cũng may, mình chỉ xinh đẹp một chút thôi. (không quên tự sướng)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Người gọi ta là tiểu mai

“Dập Tuyên, vị tỷ tỷ này là ai?”. Quan Dư Tinh mỉm cười nhìn về phía Phong Linh, ánh mắt vừa tròn vừa sáng, không thể nhìn ra chút tạp chất nào.

Ánh mắt vừa nẩy thoáng qua làm Phong Linh kinh hãi, lông tơ trên người dựng đứng, cúi chào nàng ta.

Dạ Dập tuyên trừng mắt nhìn Phong Linh, hừ lạnh một tiếng: “Là một người không quan trọng, không nhắc đến cũng được”.

Mặt Phong Linh giật giật run rẩy vài cái.

“Hà? Vậy thì, ha ha, ta cũng không hỏi tới”. Quan Dư Tinh thấy hắn đánh giá nữ nhân khác không chút lưu tình như thế thì có vẻ rất vui.

Phong Linh quệt quệt miệng, trên môi kéo một nụ cười lạnh lùng. Dạ Dập Tuyên ới Dạ Dập Tuyên, người vạn lần không nên, không nên đắc tội cô này nữa!

“Tuyên Tuyên ~~~”. Phong Linh kêu một tiếng quyến rũ làm làm Dạ Dập Tuyên như bị điện giật, đứng lạng tại chỗ tròn mắt nhìn nàng.

Phong Linh vung khăn hương ngào ngạt, lác lác eo thon, lác lác từng bước tiêu sái bước tới, duỗi tay ôm cổ hắn: “Tuyên Tuyên, làm sao người lại nói người ta như vậy, vừa rồi người còn gọi ta là tiểu Mai đó”.

Tiểu, tiểu Mai?

Hai con mắt Dạ Dập Tuyên tròn tròn, theo bản năng nhìn về phía Quan Dư Tinh thấy nàng che cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ như không tiếp nhận được chuyện trước mắt.

Hắn nổi giận đẩy Phong Linh ra, Phong Linh đặt mông ngồi trên đất, trên mặt cười càng tươi. Người được đẩy Dạ Dập Tuyên, hôm nay ta không quậy người đến nỗi người muốn đi đầu thai thì cô này ta không phải là Phong Tam Nương!.

Nàng quyến rũ quay đầu lại “Xì” một tiếng vui vẻ: “Tuyên Tuyên, người thật khỏe, lại thích cách thức mạnh mẽ như thế này.....”.

Lời nói mập mờ làm cho Quan Dư Tinh hít sâu một hơi, nước mắt lưng tròng nhìn Dạ Dập Tuyên: “Dập Tuyên.... Ngài với nàng...”.

Dạ Dập Tuyên tức sắp điên: “Dư Tinh, ta và nàng ta không có gì cả, nàng đừng nghe Phong bà mai nói bừa!”. Nói xong hấn bắt lấy cổ tay Phong Linh, trợn mắt nắm chặt, hai con mắt như sắp phun ra lửa: “Nếu như ngươi còn nói linh tinh thì ta sẽ giết chết ngươi!”.

“Ồi chao, ta sợ quá!”. Phong Linh vỗ vỗ trái tim, sau đó chu đôi môi đỏ: “Tuyên Tuyên, mỗi lần ngươi chơi trò bạo lực như thế này ta đều có thể phối hợp. Nhưng mà ở trước mặt người ngoài, ngươi đừng thế, cẩn thận dọa Quan tiểu thư!”.

Quan Dư tinh cắn môi, xoay người rời đi: “Ta không quấy rầy hai vị nữa!”.

“Dư Tinh!”. Dạ Dập Tuyên muốn đuổi theo nhưng vừa chạy được mấy bước lại chán nản.

Bây giờ hấn đang trong vòng xoáy nguy hiểm, lấy tư cách gì để quý trọng nàng yêu mến nàng?

Đột nhiên, hấn quay đầu, ánh mắt lạnh lùng khiến Phong Linh rùng mình, nàng xoa xoa cánh tay lười biếng nói: “Sao lại nhìn ta chăm chăm thế? Ta chỉ hoài nghi hai người có gian tình nên muốn chứng minh ánh mắt chuyên nghiệp của mình mà thôi”.

Dạ Dập Tuyên đi tới nắm chặt lấy cổ tay nàng: “Ngươi có ý!”.

Phong Linh đau nhứt chặt mí, sau đó phát hỏa, chống nạnh chế giễu: “Đúng thì sao? Tỷ tỷ đây không ưa ngươi chán chọe. Ngươi nghĩ rằng ngươi là mặt trời à, ai cũng phải nhìn sắc mặt ngươi là sống sao? Không tìm một cái gương mà nhìn lại mình xem, có chút tiền mà đã muốn nhảy lên đầu người ta! Tỷ nói cho ngươi biết, tỷ nhìn ngươi không vừa mắt, nhất định phải phá ngươi!”.

“Ngươi ——”. Dạ Dập Tuyên vung tay lên, thấy sắp rơi xuống người mình, Phong Linh đặt mông ngồi trên đất, tóc dài xổ tung lộn xộn, gờm khả tay lên, mở miệng khóc: “Trời ơi, cái kẻ bạc tình, ngươi dám bao nuôi nữ nhân ở bên ngoài! Ta không sống được nữa.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Niếp Tổ Tổ phong tam nương

Tiếng kêu của Phong Linh thu hút nhiều người. Tất cả đều cảm giận hành động nuôi tình nhân bên ngoài của nam nhân, đứng mắng Dạ Dập Tuyên không ngớt lời.

Dạ Dập Tuyên nhìn Phong Linh đang ngồi duwois đất kêu không ngừng, lại nhìn xung quanh dân chúng đã vây lại tạo thành bức tường người không để cho hấn qua. Hấn giận tái mặt, gân xanh nổi trên trán, níu tay Phong Linh nhỏ giọng cảnh cáo: “Ngươi mà còn làm chuyện hồ đồ thì ta đảm bảo ngày mai ngươi sẽ biến mất!”.

A, đe dọa sao?

Phong Linh dùng khăn che mặt, cười lạnh một tiếng: “Tỷ đây bị dọa sợ rồi! Ăn mềm không ăn cứng!”. Sau đó lại tiếp tục gào khóc, Dạ Dập Tuyên hít sâu một hơi, nghiêng răng nói ra: “Phong cô nương, cô muốn như thế nào?”.

Phong Linh rất dứt khoát, rũ rũ đầu tóc, vươn một ngón tay ra: “Một trăm lượng hoàng kim, nếu không đồng ý thì không bàn nữa!”.

Dạ Dập Tuyên đứng lặng, không thể tin được. Đây là chuyện gì? Hấn đường đường là Tuyên Vương lại bị uy hiếp ngay giữa đường? Đối phương lại là một nữ nhân?

Liếc nhìn dân chúng bốn phía mang lòng căm phẫn, Dạ Dập Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý: “Được, ta đưa ngươi một trăm lượng!”.

Phong Linh vừa nghe, lau nước mắt nhào vào trong ngực hấn, dùng sức đập lưng nhỏ giọng nói chỉ hai người nghe được: “Ngài nhớ ở lại trả tiền nếu không thì ngài sẽ chết rất khó coi”.

Không để cho hấn kịp phản ứng, làm bộ đáng thương nhìn hấn: “Tuyên Tuyên, ta và con trai vẫn đợi ngươi về nhà, chỉ cần bây giờ ngươi đứng trước mặt mọi người thề về sau không ở bên ngoài làm loạn thì ta sẽ tha thứ cho ngươi”.

“Nói đi! Mau nói đi!”.

“Nếu là nam nhân thì hãy nhân sai sau đó cùng nhau sống tốt qua ngày!”.

Dân chúng bốn phía ồn ào, Dạ Dập Tuyên nhìn chăm chăm vào Phong Linh, hai mắt muốn phun lửa. Đột nhiên Phong Linh nhú mày, cười híp mắt. Hấn

cắn răng cúi đầu, gằn từng chữ: “Được, ta đồng ý với ngươi, không, làm, loạn, nữa!”.

Phong Linh cảm động kêu một tiếng “Tuyên Tuyên ~” khiến lòng tơ Dạ Dập Tuyên dựng đứng.

Xung quanh vang lên tiếng thở dài, mọi người giơ ngón tay cái với Phong Linh, sau đó lại nhìn Dạ Dập Tuyên với ánh mắt khinh bỉ.

Vì không còn việc tốt để xem nên dân chúng dần dần tản ra.

Bỗng nhiên mặt Phong Linh đổi sắc, đưa ngón tay ngoắc ngoắc: “Một trăm lượng vàng, tiền mặt hoặc ngân phiếu đều được. Đừng có nói rằng ngươi không mang tiền theo, rất tầm thường!”.

Dạ Dập Tuyên đánh mặt, mặt tái xanh, nguyền rủa nàng, quả đấm nắm “rắc rắc rắc”.

Phong Linh cười lạnh: “Sao? So mất to à? Cái đó dù có lớn hơn nữa thì cũng chỉ là hai cái lỗ, ngươi đâu có thể dùng nó để ăn cơm hay là thở?”. (Coi lại chương 1).

Đoạn đối thoại này....

Giống như đã từng được nghe...

Dạ Dập Tuyên chấn động, nhìn nàng chòng chọc, chân mày nhíu chặt, ánh mắt dò xét, hoài nghi, không thể tin ——

Phong Linh không cảm nhận được sự khác thường của hắn, không kiên nhẫn hỏi: “Đừng lãng phí thời gian của tỷ, tỷ rất bận, lấy một trăm lượng ra!”.

Hai mắt thâm thúy meo meo nhìn, hắn đến gần mấy bước, thỉnh thoảng kêu một tiếng: “Niếp Tổ Tổ”.

Tỉnh thần của Phong Linh mất sạch, gào lên: “Làm ơn đi, ngươi đủ chưa? Mọi việc đều phải nhanh chóng, thời gian là vàng bạc, ngươi có hiểu điều đó không? Nếu như ngươi muốn quit nợ thì nói thẳng ra, ta không nói hai lời đâu!”.

Vừa dứt lời, nàng ngẩn ra, tim đập nhanh. Chết tiệt, hắn vừa gọi cái gì? Niếp Tổ Tổ?

Hắn nhận ra nàng rồi à?

Cũng may, nàng không phải tên Niếp Tổ Tổ nên không đáp lại ngay, đỡ cho Dạ Dập Tuyên sinh nghi với nàng. Trong đám người hắn từng tiếp xúc, ngoại trừ Niếp Tổ Tổ thì Phong Tam Nương trước mặt này miệng cũng rất độc. Chửi người nhưng không thô tục.

Tuy nói là một người mập đến nỗi không vào được cửa, một người thì đường cong lá lướn, không giống nhau. Nhưng Niếp Tổ Tổ đã biến mất khoảng sáu năm rồi! Trong sáu năm đủ để có nhiều sự thay đổi.

Đội đã, nàng vừa nói là nàng có một con trai?!

Dạ Dập Tuyên meo mắt, lấy ngân phiếu đưa cho nàng, hỏi một câu như vô tình: “Con trai của ngươi bao tuổi rồi?”.

Thấy ngân phiếu đôi mắt Phong Linh tỏa sáng, vội vàng nâng niu trong tay, cười không khép miệng. Đối với câu hỏi của hắn không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Năm tuổi”.

(Ốc: Chị chính thức sụp hố vì tiền)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bình tới hướng chặn

Edit: naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Phong Linh đột nhiên dừng lại, hận không thể đánh mình vì tội nhiều chuyện!

Đáng chết, người từ hoàng cung ra một người so với một người còn gian hơn.

“Năm tuổi sao...” Dạ Dập Tuyên đột nhiên cười một tiếng ý vị sâu xa, “Không nhìn ra, ngươi còn có cả con trai rồi, cha của đứa bé là ai đây?”

“Chuyện đó có quan hệ tới công tử sao? Hay là ngài muốn cho hắn một người cha? Ha ha, vậy thì thật xin lỗi công tử, mặc dù bộ dáng của ngài cũng ra dáng con người, đáng tiếc lại không hợp khẩu vị của ta!”. Phong Linh không quan tâm, ước lượng ngân phiếu trong tay, quay đầu bước đi.

Lần này, Dạ Dập Tuyên cũng không làm khó dễ nàng, chỉ nhướn nhướn mày cười đến kinh hãi...

Xác định Dương Nghĩa chỉ bị thương ngoài ra, cuối cùng Phong Linh cũng an tâm. Sau khi dặn dò người trong y quán chăm sóc tốt, nàng mau chóng về nhà nhìn con trai bảo bối.

“Bảo Bảo! Bảo Bảo!”

Người còn chưa vào đến cửa nhà, Phong Linh đã hắng giọng gọi.

Bảo Bảo quần tạp dề đi từ trong bếp ra, trên mặt nửa đen nửa trắng, lườm nương hắn một cái “Nương làm gì vậy? Trễ như thế này mới trở về, nương muốn con đói chết sao?”

Phong Linh cũng không nói đùa với con trai, vội vàng đem mọi chuyện xảy ra hôm nay nói cho nó nghe, sau đó ảo não đi qua đi lại quanh sân. “Cái tên hỗn đản buộc đầu trên lưng kia, chúng ta không thèm quan tâm đến hắn, hắn ta chỉ khoác lác. Nhưng Dạ Dập Tuyên thì không phải kẻ ngu, hắn dò xét nương có nghĩa là nương đã lộ ra chân tướng! Hắn đi khắp nơi tìm Nhiếp Tổ Tổ, còn nói láo là tìm vương phi của hắn, đoán chắc là cũng không phải chuyện tốt lành gì...”

Nói thầm một mình một hồi, nàng chợt dừng bước: “Con trai, thu dọn đồ đạc, chúng ta chạy thôi!”

Bảo Bảo ngồi ở trên bàn, sau khi nghe nương kể xong, lông mày nhướn lên: “Dạ Dập Tuyên đã bắt đầu hoài nghi nương, nếu lúc này chúng ta bỏ trốn thì không phải là không đánh đã khai sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phong Linh phiền não, lại bắt đầu đi qua đi lại, nhìn chăm chăm Bảo Bảo.

“Dạ Dập Tuyên nếu đã nghi ngờ, chúng ta chạy đi đâu cũng vô dụng! Lại nói, chúng ta cũng đừng quên còn có Dạ Vô Hàm đấy.”

Nhìn con trai cười gian, Phong Linh ngăn ra: “Liên quan gì đến hắn?”

Bảo Bảo hai chân vắt chéo, một chân đung đưa: “Nếu nương một mực khẳng định Dạ Vô Hàm là cha con thì đến lúc đó, ai làm gì được nương đây?”

Hai mắt Phong Linh sáng lên, vỗ tay ra tiếng: “Có lý!”

Nàng đã từng là Hàm vương phi cưới hồi đảng hoàng đấy! Coi như là đã bị hưu do xui xẻo mang thai nhưng chuyện này cũng chỉ có Dạ Vô Hàm biết, hắn không thể nói cho người ngoài biết, trừ phi hắn muốn thừa nhận mình bị đội nón xanh [1]

[1] đội nón xanh: Đàn ông ở Trung Quốc có vợ ngoại tình sẽ bị nói là đội nón xanh.

Cho nên chỉ cần nương khẳng định đứa bé là của hắn, hắn muốn nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nàng càng nghĩ càng vui vẻ, dùng sức vỗ vai Bảo Bảo: “Con trai, con thật càng lúc càng thông minh giống nương vậy! Ha ha...”

Phong Linh cười lớn nhận lấy cái muối trong tay nhi tử, đi vào phòng bếp: “Tâm tình nương đang tốt, tối nay con không phải ăn rau cải!”

Nhìn nương lãnh sẻo thì quên đau, thần kinh thô đến mức này, Bảo Bảo bất đắc dĩ lắc đầu. Lông mày nhíu lại, hắn không lo đến những điều này, ngược lại lo nam nhân đó nói muốn cưới nương làm vợ hai.

Nó biết rõ bản lĩnh ăn nói của nương có thể hành hạ người khác đến phát điên.

Ngộ nhỡ, ba ngày sau nam nhân đó thực sự xuất hiện thì phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cha của người ở đâu

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Ba ngày sau.

Sáng sớm tinh mơ, ngoài cửa vang lên một hồi âm thanh khua chiêng gõ trống âm ỹ.

Phong Linh lật người, rút gối đầu ra che mặt, chân đạp đạp con trai đang nằm ngủ bên cạnh, cất tiếng nói mơ hồ không rõ: “Đi ra ngoài xem có chuyện gì đi”

“Ai nha, người ta đang ngủ mà, nương đi đi.” Bảo Bảo lật người, ngủ tiếp. Nhưng không ngờ, Phong Linh đạp hấn một cước ngã xuống đất. “Tiểu tử chết toi, bảo ngươi đi thì đi đi, ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Bảo Bảo mơ mơ màng màng đứng dậy, xoa cái mông nhỏ bị đau, ai oán nhìn nữ nhân nằm ngủ trên giường, lẩm bẩm: “Nương nhất định không phải mẹ ruột của con.”

Mặc vào chiếc áo Phong Linh tự tay làm cho nó, Bảo Bảo gãi gãi đầu, đi vào trong sân mở cửa chính.

Khi thấy được tình cảnh bên ngoài thì hai mắt nó tròn tròn, miệng há thật to. Ngay sau đó, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, nhanh chóng chạy về phòng, bỏ lên giường dùng sức lay Phong Linh: “Nương! Mau dậy đi! Nương! Đừng ngủ nữa, người kia đến thật rồi kia!”

“Người nào?”

“Người muốn kết hôn với nương đây!”

Bỗng chốc, Phong Linh tóc tai rối bời bật dậy. “Cái gì?! Tên khốn đó tới thật?” Tay vịn chân loạn mặc quần áo, nàng quyết đoán đẩy cửa sau: “Con trai, mau mang theo ngân phiếu!”

Bảo Bảo lấy từ dưới giường ra một tập giấy nhét vào ngực, dùng sức gật đầu: “Nương, chạy thôi!”

“Ừ”

Hai mẹ con vừa mới leo lên cửa sổ thì cửa chính liền bị một người đá văng ra.

Hai người cả kinh, cứng ngắc quay đầu lại, thấy một nam nhân cao lớn, càn rỡ đứng dựa vào cạnh cửa thì hít một hơi khí lạnh.

“Ha ha, muốn chạy trốn?” Nam nhân tiến đến gần từng bước một, hai mắt lãnh khốc, tàn nhẫn, tàn mát ra vẻ khát máu như khi đối diện với con mồi. Trong lòng Phong Linh “đông đông đông” nhảy loạn một hồi, nàng theo bản năng kéo Bảo Bảo lại. “Ai làm người đồ chịu, người đắc tội người là ta, không cho người tổn thương đến con ta!”

Hắn cười khê, nụ cười làm cho người khác phát run: “Lời nói của ta không ai dám hoài nghi! Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là vợ thứ chín của ta!”

Phong Linh giương mắt nhìn hắn, thứ, thứ chín?!

Tám người vợ trước đi đâu rồi? Toàn bộ đều bỏ?!

Bảo Bảo nhìn chằm chằm nam nhân như dã thú trước mặt, lông mày nhỏ nhíu chặt.

Phong Linh vội vàng vất hết óc nói: “Làm ơn, tướng công ta còn chưa chết, làm sao ta có thể làm vợ kế của người được? Chẳng qua chúng ta có chút hiểu lầm nhỏ nên ta mới giận dữ mang theo con trai rời nhà trốn đi! Tướng công của ta sau khi biết cũng đã đuổi theo đến đây, hắn hiện tại đang ở trong thành rồi!”

Nam nhân cười lạnh: “Ngươi cho rằng ta sẽ tin?” Ngay sau đó hắn đi tới, nhướn mày nhìn Bảo Bảo: “Tiểu tử, nói cho ta biết, cha của ngươi ở đâu? Nếu ngươi dám gạt ta, ta liền vắt ngươi xuống nước làm mồi cho cá!”

Hai con mắt xoay tròn, Bảo Bảo lập tức bày ra dáng vẻ sợ hãi, núp trong ngực Phong Linh, thân thể nhỏ nhỏ run lẩy bẩy: “Cha... Cha thực sự đang ở trong thành, nương thật hung dữ, không để cho cha vào cửa, ta.... ta rất nhớ cha.....” Nói xong, “Oa” một tiếng khóc lên.

“Cha! Cha đang ở đâu, Bảo Bảo sợ lắm, có người xấu bắt nạt Bảo Bảo...”

Nhìn con trai đóng kịch, Phong Linh cũng không thua kém, cố ép ra vài giọt lệ: “A, cái đồ quỷ đáng chết, thời điểm nên tới thì không đến, đợi đến khi lão nương bị người khác đoạt đi rồi ngươi mới xuất hiện sao? Ai... Mạng của ta thật là khổ...”

“Nương... Mệnh Bảo Bảo thật là khổ...”

“Con trai... đều do nương, nương không nên mang con bỏ nhà đi...”

Nhìn hai mẹ con đang ôm nhau khóc, nam nhân không kiên nhẫn nhíu chặt lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một nhà ba người

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Còn dám kêu gào ta đem các người trói lại tống vào nha môn bây giờ!”

Quả nhiên cảnh cáo này hữu dụng, hai mẹ con ngoan ngoãn đứng thẳng.

Nam tử cười nhạo một tiếng, không thèm đếm xỉa nói: “Thiên hạ thiếu gì nữ nhân, sao ta phải cướp vợ người khác. Nếu như người nói thật, chỉ cần người để nam nhân nhà người chui qua ** của ta, ta sẽ tha cho các người!”

Nhìn cái bộ dạng phách lối ngông cuồng kia của hắn, Phong Linh âm thầm chửi trong lòng một câu “Cầm thú”. Nhưng đáng chết, nàng kiếm đâu ra tướng công đây! Dương Nghĩa hiện tại lại không được, nam nhân khác thì đều là lão công của người khác rồi, coi như nàng muốn quyền rũ cũng không kịp nữa rồi!

Trong khi Phong Linh đang gấp gáp rồi bởi thì Bảo Bảo lại sáng khoái nắm ống tay áo nương nó, nũng nịu nói: “Nương, giờ chúng ta đi tìm cha đi”

Phong Linh tròn tròn mắt, dùng ánh mắt dò hỏi con trai: “Biết tìm cha người ở đâu bây giờ?”

Bảo Bảo ra dáng tiểu đại nhân nhìn nương trấn an cười một tiếng: “Nương, đi thôi!”

Nam nhân cười lạnh, bày ra vẻ mặt đang xem kịch vui khiến Phong Linh hận đến ngứa răng.

Đi trên đường, tròn mắt hai mẹ con loạn chuyển xung quanh, xem ai có vẻ giống “cha”. Nam nhân phía sau ngồi vững vàng trên ngựa, khóe miệng nhếch lên, hai mắt nhìn chăm chăm hai mẹ con phía trước.

“Nương!” Bảo Bảo đột nhiên giật nhẹ tay áo Phong Linh, âm thanh hưng phấn như chuột thấy gạo, ngón tay chỉ vào Vân Duyệt lâu cách đó không xa: “Nhìn kia!”

“Nhìn cái gì?”

Phong Linh bỗng chốc trừng mắt: “Dạ Vô Hàm!”. Sau đó, lửa giận không biết từ đâu “vọt” bốc lên.

Dạ Vô Hàm, hắn, hắn đến kỹ viện?!

Trước cửa Vân Duyệt lâu, Tàng Tâm tự mình tiễn Dạ Vô Hàm về, một thân yếm nhỏ nép vào ngực hắn, bộ dáng lưu luyến không rời. Còn Dạ Vô Hàm vừa lòng hưởng thụ mỹ nữ trong ngực, vẻ mặt vui quên cả trời đất, khiến Phong Linh khó chịu đến cực điểm.

“Mẹ nó! Vẫn còn ở đây âu yếm nói chuyện với nhau!”

Thấy hai người vánh tai chạm tóc mai, Phong Linh không thể nhịn được nữa, từ từ đi tới, đem người trong ngực Dạ Vô Hàm kéo ra, ngón tay chỉ vào chóp mũi hắn: “Người nói người ở trong thành nói chuyện làm ăn, thế mà cư nhiên chạy đến đây dạo chơi kỹ viện?!”

Lúc Dạ Vô Hàm nhìn thấy Phong Linh, đuôi lông mày không tự giác nâng lên, trong lòng vui mừng tột độ nhưng lập tức bị hắn che giấu kỹ lại. Hắn nhẹ nhàng mở cây quạt trong tay: “Người nói cái gì?”

Sợ nương lộ ra chân tướng, Bảo Bảo lập tức chạy đến, bổ nhào vào trong lòng hắn: “Cha, sao hôm qua người không tới thăm Bảo Bảo, Bảo Bảo cùng mẹ ở nhà đợi người cả ngày đây.” Sau đó ngẩng đầu cười đáng yêu không chút thù địch, chỉ vào nam nhân đứng cách Phong Linh không xa nói: “Thúc thúc đó nói muốn cưới nương làm vợ kế đấy, cha, vợ kế là gì thế?”

Khôn khéo như Dạ Vô Hàm làm sao không hiểu chân tướng sự việc. Con mắt phủ đầy sương mù ung dung nhìn về phía nam nhân kia, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai Phong Linh, cười một tiếng, bờ môi khẽ nhếch: “Người muốn lấy nương từ của ta?”

Từ “nương tử” trong miệng hắn nói ra khiến tâm Phong Linh bốc chốc ngọn sóng. Nàng nhìn hắn có chút không dám tin, mắt nháy nháy. Bàn tay đặt trên vai nhẹ nhàng vỗ như muốn trấn an nàng, nói cho nàng biết, không phải lo lắng, mọi chuyện đã có hắn...

Đó là hình ảnh đẹp để biết bao, một nhà ba người hài hòa - đứng ở trước cửa kỹ viện.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 33: Nàng là nương tử của ta

“Nàng là nương tử của người?”. Năm nhân meo mắt, ánh mắt lãnh khốc và phách lối rơi trên người Dạ Vô Hàm, lộ ra khinh miệt.

“Có vấn đề gì không?”. Dạ Vô Hàm không lo lắng cười một tiếng: “Tuy nàng ấy không đẹp không dịu dàng lại là người chanh chua cay nghiệt nhưng mà nàng là nương tử của ta”.

“Dạ, Vô, Hàm”. Phong Linh cảnh cáo, nhéo vào hông hắn một cái.

Nam nhân tung người xuống ngựa, đi bước cao bước thấp đến trước mặt hai người, nhìn Dạ Vô Hàm một chút rồi lại nhìn Phong Linh, sau đó ánh mắt rơi vào người sau lưng Dạ Vô Hàm. Người phía sau cong môi đỏ mọng cười quyền rũ.

“Vậy nhất định là người không thích nàng, muốn hưu nàng rồi”. Đối với sự quyền rũ trần trụi của nàng ta, nam nhân chỉ nhếch môi cười, ánh mắt chứa đầy tính xâm lược nhìn Dạ Vô Hàm, lạnh lùng nói từng chữ: “Ta nhìn trúng nữ nhân của người rồi, người hưu nàng, ta chuộc nữ nhân kia về cho người”. Hắn chỉ vào Tăng Tâm.

Giọng điệu của hắn như ban ơn khiến Dạ Vô Hàm nhún lông mày, nụ cười ở khóe miệng ưu nhã, nguy hiểm.

“Người nhìn trúng nàng rồi hả?”.

Bộ dạng của nam nhân đủ cuồng vọng: “Không phải là nhìn trúng mà là phải có”.

Mặc dù tình huống trước mắt phát triển theo đúng hướng mà Bảo Bảo kì vọng nhưng mà hai mắt nó sáng lên, không tìm không phổi nhìn người ta tranh đoạt Phong Linh, lắc lắc đầu. Nó không hiểu, nương nó không ngực không hông, tại sao lại có người tranh giành tình nhân vì nương?

Trong nháy mắt, bầu không khí ngưng đọng lại.

Dạ Vô Hàm cười khế, ôm Phong Linh chặt hơn: “Không ai có thể cướp nương tử của ta”.

Chua.....

Bảo Bảo rùng mình.

Phong Linh méo mặt, liếc mắt qua người Dạ Vô Hàm, người này kĩ thuật diễn kịch cũng khá tốt đó chứ.

Nam nhân cười to không ngừng: “Được, vậy thì thử một chút”. Nói xong, chạy về phía Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh và Bảo Bảo ra sau lưng sau đó nghênh đón tên kia.

Phong Linh vội vàng ôm lấy con trai, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng bay “Vút Vút” giữa không trung, không biết ai với ai.

Đột nhiên, hai người đồng thời rơi xuống đất, mặt đối mặt, ánh mắt lạnh như đao.

Dạ Vô Hàm vẫn thoải mái nhẹ nhàng như cũ, lắc đầu mở quạt, kéo hai mẹ con qua: “Nương tử, chúng ta về nhà thôi”.

“A...”. Phong Linh nhẩn ngơ không hiểu tình trạng, cứ để mặc cho hắn nắm đi.

Nam nhân đứng ở đó không nhúc nhích, hai tay buông bên người đang không ngừng run run, vẻ mặt kinh ngạc, cũng ảo não không cam lòng.

Hắn không ngờ cái nam nhân mặt trắng lại có võ công cao như vậy! Trong ba chiêu lúc này hắn dùng lực rất lớn để cho hắn hiểu hắn không phải là đối thủ của hắn ta.

Tro mắt nhìn Dạ Vô Hàm đưa Phong Linh đi, ngực nam nhân phập phồng không nói hai lời, kéo Tăng Tâm đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt đi vào bên trong.

Tăng Tâm không kiên nhẫn nâng lông mày, gương mặt nở nụ cười xa cách: “Công tử, Văn Duyệt lâu chúng ta không mở cửa ban ngày”.

“Câm miệng”.

Nam nhân kéo nàng lên lầu, đi bừa vào một gian phòng trống. Một tay đẩy nàng đến trên giường, không nói gì tháo y phục của nàng ra. Hắn thấy thân thể Tăng Tâm trắng nõn, bộ ngực cao vút, eo thon, chân dài..... thì bị nàng mê hoặc hai mắt nổi lên một ngọn lửa đỏ.

Hắn cởi y phục trên người, đè lên Tăng Tâm....

Chương 34: Cầm thú

“Này! Ta đã nói là ban ngày không tiếp khách rồi!”.

Hai chân Tàng Tâm đạp loạn, chiều này sử dụng với khách nhân bình thường còn được nhưng dùng trên người đã nam nhân [1] này không có tác dụng.

[1] đã nam nhân: nam nhân đã man hay nam nhân hoang dã nhỉ?

Địch Cuồng meo con mắt tàn bạo như dã thú, đôi tay tàn nahanx xoa bộ ngực của Tàng Tâm: “Cầm miệng, bình thường lão tử [2] sẽ không đụng tới kỹ nữ như ngươi! Hôm nay ta muốn ngươi thì đó là phúc khí của ngươi!”.

[2] lão tử: một cách xưng hô giống như cô nãi nãi.

“Đáng chết! Phúc khí chết tiệt”. Rốt cuộc Tàng Tâm không nhịn được nói tục, nàng bị hấn đè ở dưới liều mạng phản kháng: “Cút ngay! Cái đồ lỗ mãng này!”.

“Lỗ mãng?”. Địch Cuồng cười to: “Ngươi nói đúng, lão tử rất lỗ mãng”.

Dứt lời hấn hung hãn hôn lên môi nàng ta, vừa rồi nghe nàng chửi đã kích thích thú tính nguyên sơ bộc phát ra.

“A.....”. Tàng Tâm kêu to, không phải là hấn đang hôn mà gặm cắn thì đúng hơn. Sau đó hai chân của nàng bị kéo ra, đặt lên hai vai của hấn.

“Không cần —— Buông ra —— khôn khiếp!”. Tàng Tâm đánh, gào, thét: “Ngươi tới, ai mau tới đây!”.

Ở trong kỹ viện thì tiếng kêu này buồn cười như câu “Ta tắm mà không cời quần áo” vậy. Mà cũng có một số kỹ nữ muốn phối hợp với những khách nhân háo sắc, sẽ cố ý bị cưỡng bạo để tăng tính kích thích, không ai ngu mà xông tới cứu người.

Địch Cuồng ** phân thân cực nóng, dùng sức tới, đi vào ——

“A!”. Tàng Tâm kêu to, tuy nàng không còn là xử nữ nhưng hấn ta to lớn làm nàng không chịu được. Mà Địch Cuồng cũng không phải dạng người thương hương tiếc ngọc, sau khi hấn tiến vào thì mạnh mẽ ra vào, trong miệng hùng hổ: “Mẹ kiếp! Giả bộ cái gì, ngươi cũng chỉ là kỹ nữ bị nam nhân chơi nát rồi!”.

Tàng Tâm cười vắn vẹo, đau đến nổi kêu “Oa oa”: “Ngươi là cái đồ lỗ mãng! Khôn khiếp! A.... Nhẹ một chút... Đau chết ta rồi!”.

“Đau?”. Hai mắt Địch Cuồng đỏ lên nhìn nàng, hấn dùng sức tiến vào: “Đau cũng phải chịu”. Đột nhiên hấn rút ra, lật người Tàng Tâm lại, đè hông nàng bày ra tư thế mà hấn thích nhất sau đó dùng sức đi vào, một tay níu tóc nàng giọng nói ngoan độc: “Gọi đi, ngươi gọi lớn tiếng xem nào, ngươi càng gọi thì lão tử càng hưng phấn —— mau gọi đi —— ba ba!”. Hấn giờ tay đánh vào mông nàng. Hai bên mông đỏ bừng lên.

“A —— Khôn khiếp, đau quá, aa ——”. Tàng Tâm chưa từng bị đối xử thô lỗ như thế này. Nam nhân nào chả nâng niu nàng trong lòng bàn tay, cố gắng lấy lòng nàng! Nam nhân đáng chết này lại đem nàng trở thành kỹ nữ chân chính!”.

(Ồ: không phải kỹ nữ chân chính thì là gì?)

Cảm giác đau đớn như bị hấn đóng cọc () dần dần biến mất mà thay vào đó là sự khoái cảm đánh úp vào nàng. Tiếng ầm ĩ của Tàng Tâm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng vô lực, cuối cùng biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào như tiếng mèo kêu, khàn khàn hấp dẫn mê người.

Địch Cuồng khinh miệt bĩu môi: “Quả nhiên là kỹ nữ, ai cũng có thể làm chồng, người nào làm người cũng đều như thế phải không? Phải hay không?”. Đồng thời trong lòng hấn chửi người nào đó biết thuận theo chiều gió [3], tuổi không lớn lại cố ý giả trang thành bà mai xấu xí.

[3] ý câu này như kiểu gió chiều nào theo chiều ấy.

Nghĩ đi nghĩ lại lửa giận lại tăng lên, bên hông lại dùng sức. Tàng Tâm bị ** đốt lửa dục, nàng hét lớn, hai tay quàng lên vai hấn, kéo hấn về phía mình: “A, tiếp đi, mau hơn chút nữa..... A.....”.

Địch Cuồng hài lòng, lạnh lùng cười, hấn biết ngay là nữ nhân này chỉ giả bộ thanh cao, hấn tiến vào: “Kêu! Lớn tiếng mà kêu!A... Đúng, kêu nữa đi!”.

Chương 35: Làm việc tốt không thu tiền

Một tay Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh, tay kia kéo Bảo Bảo đi thẳng đến hồ Đồng Khẩu mới thả tay ra, khoanh tay đứng nhìn một lớn một nhỏ.

“Nói đi, chuyện là như thế nào?”.

Phong Linh bĩu môi, hất tóc: “Còn phải hỏi chuyện gì sao? Mị lực của tỷ là vô hạn!”.

Bảo Bảo lườm mẹ nó: “Nương, con xin người, người đi ra cửa thì bớt tự sướng một chút, đừng gây sự để ta phải theo sau giải quyết được không?”.

“Mẹ nó! Có liên quan gì đến nương, là do hấn coi trọng nương của con chứ có phải nương khóc lóc kêu gào muốn gả cho hấn đâu”.

Dạ Vô Hàm thấy nàng trước mặt con trai cũng nói bậy được thì nhíu mày không đồng ý, lườm nàng một cái, sau đó quay đầu bước đi: “Được rồi, ta chỉ giúp đến thế thôi, về sau hai người có việc gì cũng không liên quan đến ta”.

Đúng là người thù dai! Phong Linh khinh thường nhìn hấn một cái, khoát khoát tay: “Đi thông thả, không tiền!”.

Thân hình Dạ Vô Hàm cứng lại, hít sâu một hơi: “Được”. Sau đó bước thật nhanh, thật mạnh cho hả giận.

“Nương”. Bảo Bảo vội vàng giật giật tay Phong Linh: “Nhờ người kia chưa bỏ ý định đứng canh ở cửa nhà chúng ta thì sao?”.

Phong Linh sững sốt: “Đúng rồi”. Nàng chớp chớp mắt, không nói hai lời, kéo con trai đuổi theo: “Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm, ngài chờ một chút, đừng đi nhanh thế chứ”.

Dạ Vô Hàm tức giận liếc xéo nàng: “Có việc gì?”.

“Hi hi”. Phong Linh cười cười, khuôn mặt không son phấn thanh tú động lòng người khiến Dạ Vô Hàm mất hồn. Thấy mình thất thố, hấn mở quạt, tiêu sái phẩy phẩy: “Có chuyện gì thì nói đi, bốn vương rất bận”.

“Ta biết, dân chúng không có Hàm Vương sẽ không sống được, quốc gia không có Hàm Vương không thể lớn mạnh, trái đất không có Hàm Vương thì sẽ không quay”. Phong Linh uốn lưỡi ba tấc coi Dạ Vô Hàm khen trên trời dưới đất có một không hai.

Dạ Vô Hàm dừng lại, tay vỗ vỗ lồng ngực, sau đó ung dung nghiêng đầu cười một tiếng rất hùng nhan họa thủy: “Nói vào điểm chính”.

Phong Linh cười gượng hơi lực bất tòng tâm: “Thật ra cũng không có việc gì, ta chỉ sợ ngài bị người đó trả thù nên không yên tâm để ngài đi một mình”.

Bảo Bảo đứng bên cạnh gật mạnh đầu.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, giương môi: “Như vậy là người muốn đưa ta về”.

“Đúng đúng đúng”. Phong Linh đáp lời: “Ngài cứ yên tâm, ta làm việc tốt chưa bao giờ thu tiền”.

“Ha ha”. Hấn cười gian trá, ánh mắt lóe lên, xoay người: “Đi thôi”.

Phong Linh sáng mắt kéo Bảo Bảo đi theo Dạ Vô Hàm. Đang đi trên đường thì thấy cách đó không xa có một nhóm người vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vào một bức họa trên tường: “Ồ, không phải hôm trước Tuyên Vương muốn tìm Vương phi là một người rất mập mà? Sao bây giờ lại trở thành thon thả như vậy?”.

“Đúng thế, tiền thưởng còn tăng lên đó..... A? Sao người này nhìn quen thế?”.

“Đúng thế, hình như ta đã gặp ở đâu rồi”.

Trong lúc mọi người đang thì thào to nhỏ thì Phong Linh tò mò vào xem: “Nhường đường, nhường đường, mọi người đang xem cái gì vậy?”.

Mọi người nhìn thấy nàng, rồi lại nhìn vào bức họa, sau đó mười mấy cái tay tóm lấy nàng: “Nàng chính là người trên bức họa!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Không nên tùy tiện xem náo nhiệt

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Này! Sao các ngươi lại bắt ta?” Phong Linh sợ đến kêu to: “Buông tay! Mau buông ra! Cứu mạng!”

Càng lúc càng nhiều người tụ tập lại, hưng phấn hô to: “Nàng ta chính là Tuyên vương phi, mau, ai bắt được nàng ta là có một trăm lượng vàng!”

“A... buông ta ra!” Phong Linh luống cuống, váy cũng bị người ta giật ra, lộ ra một mảng da thịt trước ngực.

Đột nhiên có một đôi tay đem nàng kéo ra khỏi đám người, giấu sau lưng.

“Nương! Nương có bị thương không?” Bảo Bảo nhú mi, thấy nương nó bị như thế thì rất tức giận, tay nắm chặt thành quả đấm.

Về mặt Dạ Vô Hàm giận dữ hiếm thấy, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người trước mặt, còi trường sam xuống ném cho Phong Linh: “Mặc vào!” Phong Linh chưa kịp hoàn hồn, nghe hấn nói thế thì lập tức đem áo của hấn quàng lên người.

Ánh mắt hấn nhìn tới thông báo treo thưởng lớn trên tường, nhìn thấy bức tranh thì đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

“Ngươi là ai?” Có người không biết sợ thét một tiếng “Chúng ta cố gắng giúp Tuyên vương, đưa vương phi về cho vương gia, ngươi đừng ở chỗ này chướng mắt chúng ta!”

Những người bên cạnh chỉ sợ Dạ Vô Hàm giành được tiền thưởng, ồn ào nói: “Đứng đứng, mau tránh ra, không liên quan đến ngươi.”

“Lớn mật!”

Một đạo bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, Phi Ứng xuất hiện trước mặt mọi người tựa như thiên binh thiên tướng, mặt lạnh quát một tiếng: “Dám vô lễ với Hàm vương giết không tha!”

“Hàm vương?”

“Cái gì, hấn là Hàm vương?”

Tất cả mọi người đều hồ nghi nhìn bọn họ, đúng lúc này có hai đội quan binh chạy tới, đồng loạt quỳ một chân xuống trước mặt Hàm vương: “Hàm vương!”

Tri phủ Ngư Dương thành vội vàng chạy từ phía sau lên, chấp tay hành lễ: “Không biết Hàm vương di giá tới Ngư Dương thành, hạ quan không từ xa tiếp đón, mong Hàm vương thứ tội. Mời Hàm vương lên kiệu, hạ quan đã chuẩn bị tốt tiệc rượu thay Hàm vương đón gió tẩy trần.”

Tri phủ tự mình đến, mọi người xung quanh ai dám hoài nghi, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại nhìn Phong Linh, thấy nàng chỉ bị kinh sợ chứ không có gì đáng ngại, định cho qua. Ai ngờ Bảo Bảo lại không dễ dàng bỏ qua: “Chờ một chút!”

Bảo Bảo hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đi tới đám người trước mặt, người tuy nhỏ nhưng khí thế rất mạnh, ánh mắt sắc bén nhìn một lượt bọn họ, nói từng chữ: “Vừa rồi người nào kéo hồng áo của nương ta?!”

Mọi người sùng sốt, người nhìn ta, ta nhìn người. Trong lòng Tri phủ cũng bất ngờ, âm thầm phỏng đoán quan hệ giữa hai mẹ con này cùng với Hàm vương.

“Tiểu tử thôi...” Biết con trai đang giúp mình hả giận, vành mắt Phong Linh đỏ lên, dùng sức vuốt sống mũi để không cho nước mắt chảy xuống.

Phong Linh sống đến bây giờ, không ít chuyện khiến mình hối hận, chuyện hối hận đến ruột xanh mét càng nhiều không kể xiết, nhưng duy chỉ có một chuyện khiến nàng chưa từng hối hận. Đó chính là mặc dù không biết ai gieo giống nhưng vẫn kiên quyết sinh đứa bé này.

Dạ Vô Hàm nhú mày, về mặt tán thưởng, sau đó quay sang khẽ gật đầu với Phi Ứng.

Phi Ứng tiến lên, đứng bên cạnh Bảo Bảo: “Ài? Tốt nhất là chủ động thừa nhận, nếu không thì một người cũng đừng nghĩ rồi đi!”

“A, không phải ta, ta còn chưa đụng vào, là hấn đứng phía trước ta đấy!”

“Ta... ta, ta cũng không chạm vào, phía trước ta là hấn!”

Mọi người đều chủ động tích cực khai ra kẻ có tội.

Rốt cuộc có ba nam nhân đứng phía trước cúi đầu ủ rũ.

Bảo Bảo đẩy cái mũi da trên đầu, cười lạnh: “Nữ nhân của ta, các ngươi cũng dám đụng? Sao không đi ra ngoài hỏi thăm một chút xem Bảo gia ta là ai?”

Mọi người lặng yên.

Dạ Vô Hàm cười thanh nhả một tiếng, bàn tay sờ đầu Bảo Bảo: “Có bốn vương ở đây, ngươi muốn làm thế nào thì tùy ngươi!”

Bảo Bảo ra dáng tiểu đại nhân chấp tay: “Cám ơn!”

Phong Linh sợ lớn chuyện, tiến lên muốn khuyên bảo vài câu dần xếp ổn thỏa: “Hàm vương, Bảo Bảo, ta thấy...”

Ai ngờ, hai người liếc nàng một cái, miệng đồng thanh nói: “Nam nhân làm việc, nữ nhân không được nói leo !”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Không nên mê tín

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Mẹ con Phong Linh đi theo Dạ Vô Hàm vào trong tòa nhà của Tri Phủ. Tất cả mọi người nhanh chóng đều biết Hàm vương – người đẹp trai nhất, ưu nhã nhất đương triều đi tới Ngự Dương thành.

Số lượng nữ nhân đi dạo trên đường không ngừng tăng lên.

Tri Phủ phu nhân tự mình đưa tới cho Phong Linh vài xiêm áo quý giá, chuẩn bị cho Bảo Bảo rất nhiều đồ chơi, bóng gió muốn rò xét ra quan hệ giữa bọn họ và Hàm vương .

Phong Linh lười ứng phó, trực tiếp ném vấn đề đó cho Bảo Bảo đang đi phía sau, còn nàng đang suy nghĩ về một chuyện khác. Rốt cuộc Dạ Dập Tuyên đang giữ trò quý gì? Người trên tấm bố cáo từ Niếp Tổ Tổ mập mạp giờ lại biến thành nàng, trước kia hắn đã thử dò xét nàng nên chắc chắn là hắn ta đã biết rồi.

Con bà nó, đúng là trẻ con hoàng gia toàn là hồ ly đầu thai, đứa này so đứa khác còn giảo hoạt hơn. Dạ Dập Tuyên như vậy, Dạ Vô Hàm càng không thể không biết.

Nàng nên làm gì đây?

Phong Linh ảo não ngã xuống giường, suy nghĩ đang bay tạt đầu. Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm đi tới. Vừa nhìn hắn, Phong Linh lập tức ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy tươi cười, gọi một tiếng mềm mại: “Hàm vương ~”

Dạ Vô Hàm rung mình ớn lạnh, liếc nhìn nàng đang cười giả dối: “Ngươi trúng gió hả?”

Khuôn mặt Phong Linh run rẩy, nụ cười trên mặt biến mất nhanh chóng, ngồi xếp bằng trên giường, khó chịu nhìn hắn. Mẹ nó, không thể nói chuyện dịu dàng với hắn được!

Dạ Vô Hàm đi tới, đẩy nàng dịch sang bên cạnh rồi ngồi xuống, đôi mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười khó lường: “Thật sự là kỳ quái, Tuyên đệ sao có thể biết đường mà dán cáo thị tìm ngươi?”

Phong Linh híp mắt, đề phòng nhìn hắn: “Muốn nói gì thì nói đi, đừng quanh co lòng vòng, ở chỗ ta không thịnh hành cái này.”

Bỗng chốc Dạ Vô Hàm lạnh mặt: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Phong Linh cười một cái mỉa mai, phong tình vạn chủng: “Ta là ai? Đương nhiên ta là bà mai đại danh鼎鼎 của Ngự Dương thành Phong Tam Nương!”

Hắn cười lạnh: “Phong Tam Nương? Ở Ngự Dương thành gọi là Phong Tam Nương, thế còn trước đây? Ngươi là ai?”

Chết tiệt!

Phong linh thầm mắng một câu trong lòng, biết ngay là người này không dễ lừa gạt mà.

Dạ Vô Hàm cười yếu ớt không rõ thâm ý: “Người có biết tại sao hần lại tìm Niếp Tổ Tổ không?”

Phong Linh ngẩn ra, thốt lên không chút suy nghĩ: “Tại sao?”

Thật ra nàng vẫn luôn tò mò cái vấn đề này, tại sao Dạ Dập Tuyên lại nói Niếp Tổ Tổ là vương phi của hần, mà tại sao sáu năm trước lại không đi tìm nàng?

Dạ Vô Hàm nhướn mày, đưa mặt đến gần nàng, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm, Phong Linh tránh xa ra theo bản năng: “Làm gì đấy?”

“Người rất giống một người.” Hần cười nhạt, nhưng đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Trái tim “lộp độp” rơi xuống, Phong Linh chê cười: “Trong thiên hạ thiếu gì người trông giống nhau, ta giống ai chứ?”

“Thật sao?” Dạ Vô Hàm mím môi, cười một tiếng: “Nói cũng phải.” Hần lười biếng ngồi tựa đầu giường, nói không chút để ý: “Hoàng hậu bị bệnh nặng, phải dùng tim của một người để làm thuốc mới khỏi được. Phụ hoàng hạ chỉ, trong chúng ta ai có thể mang được tim người này đến thì sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người đó.”

Mồ hôi lạnh trên trán Phong Linh chảy xuống.

“Tim của người nào?”

Dạ Vô Hàm nhướn nhướn mày, nhìn chòng chọc nàng, môi mím khẽ nói: “Niếp Tổ Tổ”

“Àm”

Phong Linh ngã lăn xuống giường, tứ chi co giật ỉng...

Thấy phản ứng của nàng, Dạ Vô Hàm nhếch môi, cười thấu hiểu, khó nén một chút ngoài ý muốn.

Một lúc lâu sau, Phong Linh bò lên, sắc mặt trắng như tờ giấy: “Ha ha, thật là buồn cười, sẽ có người tin điều này? Đây không phải là mê tín sao?”

Trên mặt gượng cười nhưng trong lòng kêu khổ thấu trời. Thật xấu số, từ lúc nào mà tim của nàng đáng giá thế này rồi? Không trách được Dạ Dập Tuyên dán cáo thị đây đường tìm nàng, hóa ra là muốn móc tim của nàng a!

Đột nhiên trên vai có thêm một bàn tay.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt ôn hòa của Dạ Vô Hàm.

“Muốn theo ta trở về Hàm vương phủ không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trở lại Hàm vương phủ

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Trong xe ngựa, Phong Linh cùng con trai mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng nàng không chịu nổi được nữa giờ tay lên đầu hàng.

“Được rồi được rồi, là nương sai rồi.”

Bảo Bảo nặng nề hừ một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Nương, trong đầu của người rốt cuộc là não người hay là đậu hũ thế? Ngộ nhờ Dạ Vô Hàm cùng Dạ Dập Tuyên đều muốn ngôi vị hoàng đế, lừa người trở về phủ để muốn móc tim của người thì làm sao?”

Phong Linh gãi gãi đầu ảo não: “Không phải chứ?”

Bảo Bảo nâng mắt nhìn, tiến tới trước mặt nàng, người trên dưới người nàng như chó con.

“Con làm sai thế?”

“Nurong, người phát tình?”

“Bộp!” Phong Linh gõ đầu nó một cái không chút khách khí: “Tiểu tử thúì, nguoi ngựa da?”

Bảo Bảo bĩu môi, đem mũi ni trên đầu chỉnh lại ngay ngắn. “Nurong, đừng nói là ta chưa cảnh cáo người, người không vì mình trời tru đất diệt, người xác định là tin tưởng hần sao?”

“Ai nha! Rốt cuộc ai dạy con hận đời như vậy hả? Theo như con nói thì trên đời này không có người tốt à?”

“Phong Tam Nurong, mặc dù người che giấu con trai nhưng không sao” Bảo Bảo hào phóng khoát tay, nhảy lên ghế, hai mắt sáng ngời khe khẽ nhếch “Người muốn nam nhân, Dạ Vô Hàm vẫn có thể miễn cưỡng vừa mắt con, muốn vui đùa một chút cũng không phải là không được, chỉ cần không bỏ ra tình cảm thật là được. Lòng của phụ nữ a, mềm yếu lắm”

Hai tay Phong Linh véo chặt tai của nó, đau khiến Bảo Bảo phải kêu to: “Đau, đau quá, nurong mau buông ra! Người thật dã man, cẩn thận về sau con không nuôi nurong đâu!”

“Không nuôi ta?! Tốt, vậy ta cũng không cho nguoi cưới vợ!”

“Nurong thật là...”

“Lại nói tiếp ta liền lấy hết quần áo của nguoi, để cho nguoi côi truồng đi ra ngoài.”

“Trời ạ, đến tột cùng người có phải mẹ ruột của con không thể?”

Nghe tiếng ồn ào trong xe ngựa, Dạ Vô Hàm vuốt trán, hai mẹ con nhà này nói chuyện thật khiến người khác ôm bụng cười. Ngay cả chân mày Phi Ứng cũng không thể kiềm chế nổi mà co quắp, khóe miệng vắn vẹo muốn cười mà không được.

Rốt cuộc, xe ngựa dừng trước cửa lớn của Hàm vương phủ.

Đột nhiên bảy tám nữ nhân trang điểm lộng lẫy xông tới như ong vỡ tổ. “Hoan nghênh Vương gia trở về!”

Dạ Vô Hàm bình tĩnh xuống ngựa, lập tức bị vây quanh bởi một tốp nữ nhân, mỗi người đều ưỡn cao bộ ngực đầy đặn, không ngừng vút mị nhãn giống như hận không thể lập tức cởi hết quần áo lôi kéo hần lên giường.

Phong Linh cùng Bảo Bảo nhảy xuống xe ngựa, thấy tình cảnh này, nâng khóe miệng khinh thường: “Thật là vẫn như cũ.”

Thấy hai mẹ con này, các nữ nhân cả kinh: “Vương gia, bọn họ là...”

Dạ Vô Hàm vừa phân phó quản gia an bài gian phòng vừa nói: “Về sau bọn họ sẽ ở trong vương phủ.” Nói xong hần đi thẳng vào trong, trùng hợp đúng lúc này, một vị mỹ phụ bụng to đi ra, nhìn thấy hần thì đầy mặt tươi cười: “Vương gia.”

Dạ Vô Hàm tiến lên đón, thân mật kéo tay nàng, dịu dàng hỏi: “Tiêm Vũ, sao lại ra đây làm gì?”

Khi Phong Linh nhìn thấy bụng bầu của nàng ta thì trong lòng liền thấy mất mát, cảm giác như ngực có thứ gì đó đè lại, buồn bã thờ không ra hơi.

Mất Tiêm Vũ đưa tình đẹp không sao tả xiết. “Biết vương gia trở về phủ, thiếp sao có thể ngồi yên được đây?” Tầm mắt nàng lướt qua hần nhìn đến Phong Linh cùng Bảo Bảo, nụ cười trên mặt thoáng dừng lại rồi lập tức khôi phục như trước, nâng chỉ vào hai người, dịu dàng hỏi: “Khách quý của Vương gia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Ta cũng có đạo đức nghề nghiệp

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Dạ Vô Hàm chỉ gạt đầu, bàn tay thận trọng đặt ngang hông nàng ta: “Đi thôi, trở vào nhà đi, nơi này gió lớn.”

Tiêm Vũ cười một tiếng e lệ, một thân yếm nhỏ nép vào nam nhân cao lớn bên cạnh, trước một loạt ánh mắt ghen tỵ mà ưỡn bụng đi vào trong.

Phong Linh thu hồi ánh mắt, lôi kéo tay con trai, hất tóc: “Đi, chúng ta cũng đi vào thôi”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, bỏ qua mọi ánh mắt xung quanh, theo nương và quản gia đi vào.

Hai mẹ con này đến thu hút sự chú ý của mọi người trong vương phủ. Tất cả mọi người đang suy đoán bọn họ có phải là món nợ phong lưu của Vương gia hồi trước khi mang binh đánh giặc. Phong Linh cũng không rảnh để ý những thứ này, ngược lại vừa vào phủ đã thân thiết cùng Văn Xuân và Sơ Hạ. Hai nhà đầu cũng cảm thấy vị Phong Tam Nương mới tiến phủ đặc biệt thẳng thắn, có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Ba ngày liên tiếp, Dạ Vô Hàm đều ở trong viện của Tiêm Vũ, những thị thiếp khác muốn gặp mặt cũng khó khăn. Ngược lại sau khi Phi Ứng trở về phủ liền được gọi đến.

“Vương Gia, phát hiện tung tích Thần Hoàng ở phía bắc Trường Thành.”

“Phía bắc Trường Thành?” Dạ Vô Hàm nâng mày, cười lạnh: “Trước ở Tây Vực, sau lại đến Tuyết Sơn, tháng trước lại Ngự Dương Thành, hẳn thật đúng là phiêu hốt bất định”.

“Vương gia, vậy chúng ta có tiếp tục phái người thăm dò nữa không?”

Dạ Vô Hàm khoát tay: “Hắn cố ý đem chúng thành con rối, hiện tại ta không rảnh cùng hắn chơi.” Bởi vì, còn có một việc khác quan trọng hơn.

Hai người vừa đi vào vườn hoa, liền nghe thấy một giọng nói.

“Trương Tam với người tới đầu rồi, đều là người hầu trong phủ, cũng coi là môn đăng hộ đối. Tuy mỗi tháng bạc kiếm được không nhiều lắm nhưng mà hân đăng hoàng chịu khó, trước đây không lâu còn được quản gia khen là người làm có tiền đồ nhất trong phủ! Tương lai người gả cho hẳn tuyệt đối không lo ăn mặc, hai người cần cù chịu khó, cuộc sống gia đình đảm bảo trôi qua hòa hợp...”

Vừa đi vào nhìn đã thấy Phong Linh đang lôi kéo tay một nha đầu, phát huy kỹ năng bà mối.

Dạ Vô Hàm thực sự là dở khóc dở cười, nữ nhân này lại còn biết làm mai trong vương phủ rồi!

Nhìn thấy Phong Linh, Phi Ứng lập tức nhớ lại một việc khác: “Vương gia, Tuyên vương cũng trở về kinh, còn đưa Quan Dư Tĩnh về”

Dạ Vô Hàm hạ con ngươi, không lên tiếng, đi thẳng vào. Vừa thấy Vương gia, tiểu nha hoàn lập tức đứng dậy: “Tham kiến Vương gia.” Sau đó chạy nhanh như làn khói.

Phong Linh gấp đến độ đứng lên: “Này, này, ta còn chưa nói xong mà...”

“Phong Tam Nương!” Dạ Vô Hàm trực tiếp sừng mặt lên “Người đang tác hợp cho người làm tư thông với nha hoàn của Bôn vương sao?”

Phong Linh vẫy vẫy khăn: “Tư thông cái gì? Thật khó nghe! Bầu trời không mây không mưa, dưới đất không môi không thân! Đó là cưới hỏi hoàng! Là có sính lễ thư mới, cũng như ngài” mắt to đảo đảo, nói thầm một câu “muốn cưới ai liền cưới, trong phủ nữ nhân còn nhiều hơn liên quân tám nước.”

Nghe được lời của nàng... Dạ Vô Hàm nhướn mày, bước đến gần nàng hài hước nói: “Thế nào, Bôn vương cưới thiếp khiến người không hài lòng?”

“Nào dám?” Ngoài mặt Phong Linh tươi cười nhưng trong lòng không cười. “Chúng ta ước gì ai cũng như Hàm vương ý chứ, làm ăn muốn không tốt cũng khó khăn. Chỉ là muốn cùng ngài thương lượng. Nước phủ sa không chảy ruộng ngoài, về sau nếu còn muốn cưới thiếp thì nhớ giao cho Phong Tam Nương này, đảm bảo khiến ngài hài lòng!”

Hai người nói chuyện đều là những câu tiểu lý tàng đao, những người sáng suốt nhìn một cái liền biết, Phi Ứng rất thức thời lui ra.

“Muốn kết hôn với ai cũng được?” Dạ Vô Hàm lại gần, cự ly giữa hai người gần đến nỗi chỉ cần ngẩng đầu là có thể đụng vào đối phương. Phong Linh ở trong Vương phủ đã sớm thay một thân trang phục và đạo cụ tiêu chuẩn của bà mai, tóc dài đen nhánh cũng lười cắt tỉa, trực tiếp thả ra, chỉ ở hai bên thái dương cài hai cái trâm hoa màu hồng, trên trán rườm rà chút tóc mái càng làm sống động thêm đôi mắt to bên dưới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn trắng hồng, chớp mũi khá ái có chút nhếch lên, môi đỏ mọng kiêu diễm mọng nước, nhìn vào khiến người ta muốn cắn một cái.

Mà trên thực tế đúng là hắn đã làm vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đánh con muỗi

Đầu tiên Phong Linh đứng ngốc ở đó, lúc sau lửa giận bốc lên, không nói lời nào giờ tay tát thẳng vào gương mặt tuần tú.

“Bốp” một tiếng, thanh thúy, vang dội, không dài dòng.

Gương mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm lệch sang một bên, đầu năm ngón tay trên mặt rất rõ ràng.

Phong Linh nhìn lại bàn tay của mình rồi lại nhìn dấu tay trên mặt Dạ Vô Hàm, cổ họng chuyển động vài cái, sau đó cười “hì hì” một tiếng, nói: “Có con muỗi thật là to!”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi quay đầu lại, gương mặt ôn hòa nhã nhặn nổi lên lửa giận kinh người như muốn đem Phong Linh xé thành nhiều mảnh.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, đưa bàn tay trắng nõn ra, vô tội nói: “Con muỗi vô lễ với người, ta làm việc nghĩa, người không thể lấy oán báo ân!”.

“Ha ha ha”.

Nàng còn nghe được cả âm thanh hần nghiến răng.

Hạ quyết tâm, Phong Linh quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Dạ Vô Hàm, nếu người là nam nhân thì đấu với ta! Đêm trăng tròn tại đỉnh Tử Cầm, ai không đi sẽ là cháu của người kia! Bây giờ ta đi bé quan luyện tập, không cho người tới quấy rầy ta!”.

Dạ Vô Hàm đuổi theo mấy bước, vuron tay nhắc cả người nàng lên.

“A —— người dùng ám chiêu [1], người không dám quyết đấu với ta, người là tiểu nhân!”. Phong Linh kêu to làm đám người trong phủ vây tới xem.

Gương mặt Dạ Vô Hàm tái xanh vì giận, xách nàng đặt lên đùi, bàn tay đánh “ba ba” vào mũi nhỏ của nàng.

“A —— Đau quá, dừng tay!”. Chân tay Phong Linh đập loạn, cái mũi đau rát: “Bảo Bảo, Bảo Bảo mau đến cứu nương!”.

Một lúc sau một bóng dáng nho nhỏ vội vàng chạy ra, Vần Xuân và Sơ Hạ chạy theo sau. Vừa thấy nương có chuyện, Bảo Bảo cầm hai cục đá chạy tới: “Dạ Vô Hàm! Buông nương ra!”.

Dạ Vô Hàm ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, lúc này mọi người mới nhìn rõ trên mặt hần hiện rõ vết bàn tay. Tất cả đều hít sâu một hơi, rất kinh ngạc, Hàm vương anh minh thần võ phong độ của bọn họ lại bị một nữ nhân tát? Như thế thì làm sao bọn họ có thể chịu nổi, làm sao mà chịu nổi được?

Không cần nói nhiều, nhất định cái tát này là do người đang nằm kêu la kia đánh rồi!

Bảo Bảo vừa nhìn thì lập tức hiểu được sự việc. Mắt to xoay tròn một cái, giờ cục đá đứng lại tập thể dục: “1 - 2 - 3 - 4, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn.....”. Vừa làm vừa xoay người, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đùa sao. Nương nó đánh Vương gia, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nó không thể thêm dầu vào lửa được. Phải tìm chỗ an toàn rồi tính tiếp.

Thấy con trai không có nghĩa khí mà bỏ chạy, Phong Linh giận dữ mắng: “Tiểu tử thôi, người là cái đồ không có nghĩa khí! Biết thế nương đã bỏ con từ lâu rồi! Con cứ chờ đấy, chờ nương bắt được con nhất định lột da con”.

Bàn tay Dạ Vô Hàm không ngừng lại, một cái lại một cái đánh Phong Linh đau nhe răng nhếch miệng. Cuối cùng nàng phải dùng đòn sát thủ.

“Ô.....Người khi dễ người..... Ta đánh người một cái thì sao? Mặt của người là mũi của cọp cái sao mà không cho động vào? Dù sao Phong Tam Nương ta cũng là cô tay của Ngự Dương thành, trước mặt nhiều người như vậy người cố ý làm ta bề mặt! Được, người đã không tha cho ta vậy thì ta với con trai ta đi là được rồi, để cho cô nhi quả mẫu chúng ta lưu lạc trên đường thôi... Hu hu, sao mạng của ta lại khổ như thế, đồ quý nhà người, tại sao người lại chết sớm như thế, sao người đành lòng nhìn mẹ con chúng ta bị người ta khi dễ phải không?”.

Phong Linh gào thét làm người nghe thấy mà đau lòng, người nghe phải rơi lệ. Mấy nha hoàn, gia đình xung quanh nghe xong cũng sụt sịt. Vần Xuân và Sơ Hạ không ngừng cầu xin.

Tay Dạ Vô Hàm nâng lên rồi không thể rơi xuống, cuối cùng tức giận giậm chân bước đi.

Cách đó không xa, bóng dáng Tiêm Vũ bị mấy cành cây che khuất. Mắt đẹp nhắm lại khi thấy cảnh đó, đáy mắt thoáng qua sự sắc nhọn.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ai muốn làm vương phi hả

“Nương, người không thể trách con được, tình hình lúc ấy con chỉ có thể tẩu vi thượng sách [1]!”.

[1] tẩu vi thượng sách: chạy là cách tốt nhất.

“Ít nói nhảm đi, đứng nghiêm cho ta!”.

Trên đầu Bảo Bảo là bát hương có cắm 3 cây nhang đang cháy, Bảo Bảo đứng yên bên tường không dám cử động. Phong Linh ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng bên cạnh xin cho Bảo Bảo: “Tam Nương, Bảo Bảo vẫn còn nhỏ mà, cậu ấy thấy Vương gia dữ như thế nên rất sợ mà”.

Phong Linh khoát tay: “Các người không cần xin tha cho nó, hôm nay ta không giáo huấn tiểu tử này thì nó sẽ không nhớ”.

Mấy người đang nói chuyện bỗng nhiên ngoài cửa có người tới.

“Tam Nương”. Tiêm Vũ một tay đỡ eo, nâng bụng, cười tủm tỉm đi đến.

Vừa nhìn thấy là nàng, Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vàng nhún mình chào: “Vũ phu nhân”.

Phong Linh sùng sốt, không biết tại sao nàng ta lại tới đây.

Tiêm Vũ xoay người bảo nha hoàn đặt một cái khay lên bàn, sau đó cười một tiếng: “Tam Nương đến Vương phủ mà ta chưa từng đến xem, người không lấy làm phiền lòng chứ?”.

Phong Linh vỗ vỗ tay đứng dậy, khách khí nói: “Phu nhân tự mình sang đây xem hai mẹ con chúng ta, Tam Nương đâu dám”.

“Ha ha, đáng ra ta nên đến sớm. Nhưng người cũng biết đấy Hàm Vương không cho ta ra ngoài, luôn sợ ta bị đụng vào cho nên mới chậm trễ hỏi thăm người, mong Tam Nương đừng giận!”.

Phong Linh nhú mày, hóa ra nàng ta coi nàng như quân địch nên đến đây thị uy. Nàng làm bà mai cũng không phải là giả, tâm tư nhỏ đó của nữ nhân nàng muốn làm rõ ràng ra!

“Làm sao có thể chứ, trong Vương phủ ai chẳng biết Hàm vương lo lắng nhất cho phu nhân. Phong Tam Nương ta làm mai lâu như vậy, đám khác không dám nói nhưng riêng đám này là duyên phận! Duyên phận gì mà ta nói thế. Phu nhân và Hàm vương thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!”. Phong Linh làm theo đúng tác phong “Khen người người chết không đền mạng”, hễ là cái gì tốt cũng đội lên đầu nàng ta: “Phu nhân ngài là người hiền gặp lành, chắc chắn sẽ giúp Hàm vương khai chi tán diệt, tương lai có thêm mấy tiểu Vương gia, ôi chao, cái ghế Vương phi này không là phu nhân thì không ai có thể! Mong rằng lúc đó phu nhân sẽ chăm sóc nhiều hơn cho cô nhi quả phụ Tam Nương mới được”.

Phong Linh khen ngợi hết lời làm Tiêm Vũ như lọt vào trong sương mù, mặt mày hớn hờ, nhắc khăn che miệng cười nói: “Tam Nương nói đùa, ta làm sao có thể làm Vương phi được”.

“Tam Nương nói có thể là phu nhân có thể!”. Phong Linh vỗ vai nàng ta: “Đội sau khi phu nhân sinh tiểu Vương gia thì phu nhân nhất định là Vương phi rồi!”.

Nôn.....

Bảo Bảo lạng lẽ làm động tác nôn mửa.

Ánh mắt sắc bén như dao của Phong Linh liếc qua. Bảo Bảo vội vàng ưỡn ngực, hóp bụng, nâng mông đứng ngay ngắn.

Tiêm Vũ nghe như được mở cờ trong bụng, vội vàng chỉ đồng hồ trên bàn: “Đây là vải Vương gia tặng ta, nghe nói đều là công phẩm từ Tây Vực. Ta có nhiều quần áo, không mặc tới chúng, những thứ này tặng cho người”.

“Ôi chao, cảm ơn phu nhân, phu nhân thật tốt!”.

Phong Linh ra về thụ sủng nhược kinh [2], khoe khoang tâm của Tiêm Vũ.

[2] thụ sủng nhược kinh: được yêu nên sợ

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói hài hước: “Ồ, mới vừa rồi nói ai muốn làm Vương phi thế?”.

Mọi người giật mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Bao giờ thì người cưới ta

Dạ Dập Tuyên đi vào, khuôn mặt anh tuần càng ngày càng thành thực, khiến hai nha đầu Ván Xuân và Sơ Hạ say mê, hai tay nắm chặt đặt trước ngực.

Phong Linh thấy hấn muốn nhỏ nước bọt, hấn ta đúng là âm hồn không tan! Hấn biết nàng là Niếp Tổ Tổ thì làm sao? Muốn lấy tim của nàng, đừng hòng!

“Tham kiến Tuyên vương”. Mấy nha hoàn mềm mại hành lễ, ngay cả Tiêm Vũ cũng ưỡn bụng cúi người.

Dạ Dập Tuyên không để ý đến nàng ta, đi thẳng đến trước mặt Phong Linh, ánh mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, cười một tiếng: “Phong Tam Nương, ta không ngờ người lại ở Hàm Vương phủ”.

Phong Linh bên ngoài cười nhưng trong không cười: “Tuyên Vương tất nhiên là không ngờ được rồi, ngài có biết mặt trăng quay quanh trái đất còn trái đất quay quanh mặt trời không? Nếu tất cả mọi chuyện trên đời này Tuyên vương đều biết thế thì ai cũng phải nhìn sắc mặt ngài mà sống rồi!”.

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí.

Bảo Bảo bắt đầu đi liếc mắt nhìn nương, sớm muộn gì nương nó cũng gặp tai họa vì cái miệng này.

Dạ Dập Tuyên giận quá hóa cười, đi quanh nàng hai vòng sau đó phát tay nói: “Lui ra”.

“Dạ”.

Bảo Bảo lặng lẽ chuồn ra ngoài dưới sự giúp đỡ của Ván Xuân và Sơ Hạ.

Tiêm Vũ nghi ngờ nhìn hai người, cau mày đi ra ngoài. Tại sao nàng lại cảm thấy quan hệ giữa Tuyên vương và Phong Tam Nương không hề đơn giản?

Dạ Dập Tuyên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn Phong Linh: “Phong Tam Nương, à không”. Hấn lắc đầu cười lạnh, hai mắt meo lại, chậm rãi đến gần nàng, khoe miệng cong lên: “Bôn vương phải gọi người là Niếp Tổ Tổ mới đúng”.

Phong Linh không chớp mắt, cười xinh đẹp, cũng đi lên đưa tay xoa xoa cằm bóng loáng của hấn, ngón tay lau nhẹ trên môi hấn: “Tuyên Vương, ngài nhìn trúng ta rồi sao?”.

Dạ Dập Tuyên sững sốt, phản ứng của nàng khác hẳn với những người bình thường. Cảm thấy trên môi tê dại, hấn gạt mình vội đẩy nàng ra, nhú mày: “Người nói bậy bạ gì đó?”.

“Ha ha”. Phong Linh cười đến phong tình vạn chủng, cười run rẩy cả người: “Ta nói bậy? Trên đường dán đầy những bức hình của ta, lại còn nói ta là vương phi của ngài, còn đuổi từ Ngự Dương Thành đến đây?”. Ngón tay nhỏ bé vẽ vòng vòng trên ngực của hấn, đôi mắt to vụt sáng, giọng điệu mập mờ: “Hay nói cách khác ngài muốn những chàng tâu tử của mình”.

Dạ Dập Tuyên chấn động, hấn không ngờ nàng lại thừa nhận sáng khoái như thế! Hấn cúi đầu nhìn chăm chăm vào nàng, khuôn mặt mập mạp lúc trước và khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt dần dần chồng vào nhau.....

“Người ——”.

“Các người đang làm cái gì?”. Phía sau hai người vang lên giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy tức giận.

Dạ Dập Tuyên nhú mày quay đầu lại: “Vương huynh”.

Phong Linh không quay đầu lại, lười biếng dựa vào người Dạ Dập Tuyên, đôi mắt quyến rũ: “Tuyên Vương, ngài còn chưa nói cho Tam Nương biết bao giờ thì ngài mang kiệu hoa tới rước ta”.

“Ta cưới người?!”.

Thấy nét mặt kinh hãi của Dạ Dập Tuyên, Phong Linh thấy rất thoải mái. Với trò giờ thủ đoạn sau lưng nàng đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất!

Dạ Vô Hàm nheo mắt, khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt làm cho người ta... rợn tóc gáy.

“Tuyên đệ, người lấy vợ sao? Tại sao Vương huynh lại không biết chuyện đó?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Ai là cha của nó.

Trong lòng Dạ Dập Tuyên thầm kêu một tiếng không ổn, hẳn rất hiểu Vương huynh. Mỗi khi Vương huynh mỉm cười như thế này chứng minh có người sắp gặp nạn rồi !

Rất rõ ràng, cái người xui xẻo đó là hắn.

“Vương huynh, huynh đừng nghe nàng nói bừa, nàng đang cố tình hãm hại ta!”. Dạ Dập Tuyên vội vàng nói: “Huynh vẫn biết trong lòng ta có Dư Tình, làm sao có thể cưới nữ nhân này?”.

“Ồ, thế người làm gì mà lại dán bức họa của ta ở khắp nơi, còn nói ta là Vương phi của người?”. Phong Linh không yếu thế nói tiếp, càng nói càng làm mặt Dạ Vô Hàm tối sầm lại: “Và lại, nếu như người thích Quan tiểu thư thì tại sao lại để cho ta đến Quan gia làm môi thay Hàm Vương?”.

“Đó là bởi vì...”. Dạ Dập Tuyên khép miệng kịp thời, có một số việc không thể để cho Vương huynh biết được.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, đột nhiên đi tới nắm tay Phong Linh, ánh mắt nhìn về phía Dạ Dập Tuyên: “Nữ nhân này là của ta, đệ không thể chạm vào, nghe chưa?”.

Phong Linh không thể bình tĩnh, cái gì thế hả, tỏ tình sao? Biểu thị chủ quyền công khai? Hay vẫn muốn đoạt “Tim” của nàng?

Theo bản năng nàng rút tay về che tim ý rõ ràng là, Tim của lão nương đừng ai nghĩ sẽ đào được!

Dạ Vô Hàm không thèm nhìn cử chỉ ngây thơ của nàng, vươn tay kéo nàng vào trong ngực, nghiêm mặt nói với Dạ Dập Tuyên: “Tuyên đệ, cái gì nên làm cái gì không nên làm người biết rõ. Những thứ khác ta mặc kệ nhưng mà người mà còn đụng tới nàng thì đồng nghĩa với việc người không coi Vương huynh ra gì rồi!”.

Giương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên khẽ giãy giụa, sau đó không cam lòng nói: “Vương huynh, huynh biết rõ Vương thúc muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế, chúng ta không thể để cho Vương thúc đạt được tâm nguyện đó? Ngôi vị Hoàng đế chỉ có huynh ngồi thôi, huynh không đoạt thì đệ đoạt cho huynh!”. Sau đó hắn chỉ vào Phong Linh: “Huynh buông tha chỉ vì một nữ nhân sao?”.

Dạ Vô Hàm rũ mắt, khẽ kéo khóe miệng: “Đệ thật sự nghĩ rằng, tim của nàng có thể cứu được Hoàng hậu?”.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng: “Tuyên đệ, đệ quá ngây thơ rồi!”.

Dạ Dập Tuyên nhú mày: “Vương huynh, chỉ có huynh mới có thể làm Hoàng đế! Nếu không kẻ nào ngoài huynh làm Hoàng đế ta liền phản kẻ đó!”.

Nói xong đi thẳng không quay đầu lại.

“Chặc chặc chặc”. Phong Linh lắc đầu một cái: “Không nhìn ra tiểu tử này rất trung thành với người!”.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, nàng đẩy hắn ra, ánh mắt phòng bị nhìn chằm chằm: “Này, chuyện giữa các người, đừng có liên lụy đến ta!”.

Dạ Vô Hàm liếc nàng một cái, đóng cái quạt, ưu nhã cười một tiếng: “Người nên nói cho ta biết một chuyện phải không nhỉ?”.

Phong Linh ngần ra: “Chuyện gì?”.

Hắn chậm rãi tới gần, gần đến nỗi làm nàng bắt đầu sợ: “Rốt cuộc, cha của Bảo Bảo, là ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tỷ không chỉ trẻ mà còn đẹp

“Ai đó”.

Phong Linh rất không trách nhiệm xoay người phát tay một cái: “Chuyện này ta cũng muốn biết lâu rồi. Nếu như ngươi tra được thì nói cho ta một tiếng, ta và con trai đi đòi mấy năm tiền nuôi dưỡng!”. (Ồ: Đây mới là mặt vô sỉ của tỷ)

Đột nhiên Dạ Vô Hàm bất lấy tay nàng, không cho kháng cự: “Thật sao? Ngươi không biết?”.

Phong Linh rút tay chống nạnh nói: “Ta mà biết thì làm gì có chuyện ta và Bảo Bảo sống cuộc sống khổ cực đó! Ta là cái loại ngốc đến nỗi có tiện nghi mà không chiếm sao?”.

Dạ Vô Hàm nhìn nhìn nàng, nếu nàng nói các lý do khác thì là qua loa cho xong, nhưng nếu là lý do này, thì hẳn tin!

Hắn nghênh ngang ngồi trên giường của nàng, ngoắc ngoắc tay như đang gọi con cún con.

Phong Linh lườm hắn một cái: “Có chuyện gì thì nói, không có gì ngồi yên”.

Gương mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm đành lại, đốt ngón tay kêu “rắc rắc”.

“Được rồi, được rồi, ta biết ngươi thích dùng vũ lực, nếu ngươi có gan thì đừng động thủ, chúng ta cãi nhau!”. Phong Linh miễn cưỡng nói: “Ngươi muốn làm gì?”.

Dạ Vô Hàm không nói gì, kéo nàng ngồi xuống cạnh: “Thời gian này ta rất bận, ngươi và Bảo Bảo ở yên trong phủ, đừng đi đâu. Mặc kệ là ai, kể cả người mang theo thánh chỉ thì ngươi cũng đừng lộ diện, ở yên chỗ này cho ta!”.

Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn mấy lần, nàng không ngốc, nàng biết nam nhân này đang bảo vệ nàng. Nếu không tin tưởng hắn thì nàng cũng sẽ không đưa con trai đi vào trong tòa Vương phủ này. Nhưng vấn đề là tại sao hắn lại vì nàng mà làm nhiều chuyện thế?

Chẳng lẽ là bởi vì.....

Dạ Vô Hàm neho nhìn chăm chăm gương mặt hơi đỏ lên của nàng, không khách khí mà cắt đứt YY của nàng: “Này, nghĩ gì thế? Ngươi cho rằng bốn vương sẽ coi trọng nửa lão mẹ ngươi sao?”.

“Nửa, lão, mẹ?”. Phong Linh bật mình, một tay chống nạnh, một tay chỉ chỉ vào chóp mũi của hắn: “Dạ Vô Hàm, ta nói cho ngươi nghe, tỷ tỷ ta không những trẻ tuổi mà còn rất xinh đẹp, bên ngoài nam nhân muốn lấy ta còn nhiều lắm, chỉ cần tỷ nói một câu thì cửa Vương phủ này sẽ bị nhảm nát. Nếu ngươi không tin thì bây giờ chúng ta cùng thử!”.

Dạ Vô Hàm đứng lên, vuốt ve gương mặt tức giận của nàng, nhìn nàng như nhìn đứa bé bốc đồng: “Được rồi, đừng gây chuyện cho bốn vương, mọi chuyện đều phải nghe lời Bảo Bảo, hắn còn giống một người lớn hơn ngươi!”.

“Cái gì?”. Phong Linh trước nay chưa bị miệt thị như thế: “Dạ Vô Hàm ngươi ——”.

Đột nhiên hắn xoay người một cái, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó vỗ vỗ đầu nàng: “Ngoan ngoan ở trong Vương phủ chờ ta”. Nói xong nhàn nhả thoải mái bước đi, chỉ còn Phong Linh đứng ngốc ở đó, ngực đập thình thịch, nhiệt độ trên mặt tăng nhanh.

Nàng không nhận được, sờ lên môi.....

Đáng chết, tên kia lại hôn nàng rồi!

Nhưng tại sao, lần này nàng không tức như lần trước!

Không biết ai lộ ra tin tức Hàm Vương tranh giành Phong Linh với Tuyên Vương, suýt nữa thì đánh nhau. Tất nhiên, sau tin này, Phong Linh trở thành cái đinh trong mắt của tất cả thị thiếp trong Vương phủ. Một lão nữ nhân mang theo một đứa con hoang vào Vương phủ, thế mà cũng dám giành Vương gia với các nàng? Không phải là muốn tìm chết sao?

Thừa dịp mấy ngày nay Dạ Vô Hàm không có nhà, cửa phòng của Phong Linh cũng sắp bị đập đổ.

“Phong Tam Nương, ngươi đi ra cho ta!”. Thị thiếp A đứng trong sân kêu gào.

Trong phòng, Phong Linh đang nằm trên giường đọc truyện, dùng chân đá đá con trai: “Con ra ngoài xem!”.

Bảo Bảo đang đọc bình thư Dạ Vô Hàm cho nó mượn, lười biếng nói: “Người nào là Phong Tam Nương thì ra ngoài đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ai mới là nữ chủ nhân

Editor: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Phong Linh để sách xuống, trừng mắt: “Tiểu tử thúì, ngứa mông phải không?”

Bảo Bảo tức giận rên một tiếng nặng nề, bò dậy nhìn nàng ai oán: “Nương chỉ biết dùng vũ lực khi dễ người thôi.” Nó chậm chạp xuống giường, kéo cửa đi ra ngoài: “A đi tìm nương à?”

Gương mặt thị thiếp A chanh chua: “Ô, Phong Tam Nương, thế nào không dám ra ngoài lại để một đứa bé ra mặt thế! Lại còn không biết xấu hổ quyến rũ Vương gia! Ngươi cũng không soi lại mặt mình trong nước tiểu đi, vừa già vừa xấu, ngay cả một ngón tay của chúng ta còn không sánh nổi, còn dám quyến rũ Vương gia? Ta nhổ vào, ngươi đê tiện không biết xấu hổ, không cút ra khỏi vương phủ thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thị thiếp B lập tức tiếp lời: “Không sai, có tỷ muội chúng ta ở đây, ngươi đừng vọng tưởng!”

Bảo Bảo bắt đầu đi lác đác, trong lòng than thở: thắm, nương hận nhất người khác nói nàng già, xấu xí. Người chủi nàng, kết quả chỉ có một...

Đúng lúc này, cửa chợt bị đẩy ra, Phong Linh đứng ở cửa cười tủm tỉm, không đợi hai thị thiếp này tiếp tục mắng, tay lập tức rút ra con dao phay giấu ở sau lưng xông tới chỗ hai người kia giờ dao chém họ.

“A... cứu mạng! Cứu mạng! Giết người rồi! Người đâu!”

“Cứu mạng! Điện... nàng ta nổi điên rồi...”

Tiếng kinh hô khiến mọi người trong vương phủ chạy đến vây xem, nhưng không ai dám tiến lên, chỉ sợ phải nhận một nhát dao. Còn nữa, nữ nhân của Vương gia đánh nhau, đây là chuyện nhà, người nào ăn no rừng mờ mà đi nhúng tay vào chứ.

Dưới tình thế cấp bách, thị thiếp A đành trèo lên cây, muốn xuống không xuống nổi. Thị thiếp B thì cầm đầu ngã xuống ao trong hoa viên, uống hết mấy ngụm nước, hiện tại cũng sắp chìm tới đáy.

Lúc này, Phong Linh mới dừng lại, mỉm cười, cất con dao phay bên hông, thoải mái trở về phòng, mặc kệ những ánh mắt chăm chú xung quanh. Trở lại trong phòng của mình, nàng ném con dao phay đi, nằm ở trên giường tiếp tục đọc sách.

Bảo Bảo nhìn nương cười bắt đầu đi. Mặc dù người khỏe nhưng không ngu xuẩn, với thể đạo như bây giờ, mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ không muốn sống. Hai mẹ con họ ở trong vương phủ tứ cố vô thân, không có chỗ dựa nên đành phải tự mình kiên cường. Từ nhỏ đến lớn, nương vẫn luôn dùng sự điên cuồng dã man này để bảo vệ nó, nó đều biết.

Nó thân mật bò lên giường, bám lấy cánh tay Phong Linh, dùng ánh mắt cực kỳ dễ thương nhìn: “Nương, hiện tại con đã biết, nương là mẹ ruột của con.”

Hai thị thiếp hoảng sợ chạy đến chỗ Tiêm Vũ kẻ khổ, vừa mở miệng liền đem sự việc thêm dầu thêm mỡ kể lại, còn nói Phong Linh khoát lác vô sỉ tự nhận là nữ chủ nhân nơi này, là Vương phi tương lai, không ai dám làm gì nàng!

“Tiêm Vũ tỷ, tỷ được Vương gia sủng ái, hiện tại còn mang thai tiểu Vương gia, những lời này chúng ta có thể chịu được nhưng thấy bất bình thay tỷ a.”

“Được rồi, các ngươi không phải nói nữa.” Tiêm Vũ sớm nhìn ra dụng ý của hai người kia, đơn giản là muốn nàng xả giận thay bọn họ.

Nàng chậm rãi đứng dậy, nhún mày nói: “Ta phải nhanh nhanh đến xem, ở trong vương phủ này, ai mới chân chính là nữ chủ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Người muốn moi tim thì moi đi

Editor: Naleo

Một lúc sau, Tiêm Vũ đã tự mình đến phòng của hai mẹ con Phong Linh.

“Tam nương” Nàng dịu dàng cười nói: “Thời tiết lạnh, ta cho người nấu bát canh tổ yến mang sang cho ngươi bồi bổ thân thể.”

“Cám ơn phu nhân.” Phong Linh cười cười, trong lòng lại rõ hơn ai hết, Tiêm Vũ miên lý tàng thâm (giấu kim trong bông), so với hai thị thiếp AB ban

sáng lợi hại hơn không chỉ một hai phần

Tiêm Vũ ngồi xuống, cất giọng nói điềm đạm: “Tam nương, người xuất thân từ phố phường, chưa từng vào gia đình giàu có, ta không trách người. Nhưng người không nên cầm dao đuổi chém người, như thế thì còn thể thống gì nữa? Vương phủ có quy củ của vương phủ, ai tranh cường hão thắng ở chỗ này cũng phải xem người đó có khả năng đó không đã.”

Phong Linh đã hiểu. Nàng cười một tiếng, học bộ dáng của nàng ta, làm bộ nói: “Phu nhân có ý gì, Tam nương nghe không hiểu.”

Tiêm Vũ cũng không khách khí nữa, cười lạnh nói: “Phong Tam Nương, bằng khả năng uốn ba tấc lưỡi của người mà muốn vọng tưởng gây sóng gió trong vương phủ ư? Ta khuyên người tốt nhất nên thôi đi, nếu không chỉ sợ sau này nhĩ tử khả ái của người không có ai chăm sóc.”

Phong Linh nhủ mảy, lời uy hiếp trần trụi này thật đúng làm người khác khó chịu. Nàng cười cợt nhả một tiếng: “Phu nhân, nếu có thời giờ ngồi ở chỗ này cảnh cáo ta, chỉ bằng người suy nghĩ xem làm thế nào giữ được Vương gia đi. Tặng miễn phí người một câu lời vàng ý ngọc, nữ nhân thông minh thì giải quyết nam nhân trước chứ không phải đối phó với nữ nhân.”

Tiêm Vũ nhìn nàng chòng chọc, vẻ mặt lạnh lùng: “Xem ra ta thực sự đã coi thường người.”

Phong Linh ngược mắt: “Đa tạ đa tạ.”

Về mặt Tiêm Vũ trở lên âm lãnh, đúng lúc này, Ván Xuân vội vàng chạy tới: “Tam nương, Tuyên vương tới, chỉ đích danh muốn gặp người.”

Tại sao hán lại tới? Phong Linh nhủ mảy không kiên nhẫn, sau đó cười cười qua loa với Tiêm Vũ: “Phu nhân, không tiễn. Nếu rảnh rồi thì an thai cho tốt, đừng chạy lung tung, cẩn thận động thai thì không hay đâu.”

Nói xong, nàng đứng dậy theo Ván Xuân ra ngoài, vừa đi vừa nói thầm: “Thật đúng là đồ bại hoại, không chiếm được thì không bỏ qua...” Nàng quyết định, nàng phải ngả bài hán, hiện tại, ngay lập tức!

Tiêm Vũ ngược mắt nhìn rồi lập tức đứng dậy đi theo.

Trong lương đình ở vườn hoa, Dạ Dập Tuyên đứng trên bậc thang, bộ dáng ngọc thụ lâm phong, ánh mắt cao ngạo nhìn chăm chú nàng.

Không đợi hán mở miệng, Phong Linh lập tức đàm phán: “Dạ Dập Tuyên, người muốn moi tim của ta phải không? Được thôi, muốn moi thì hiện tại hãy moi đi, đừng cả ngày lẫn đêm cứ như âm hồn bất tán, có muốn để ta sống không hả?”

Có lẽ Dạ Dập Tuyên đã thích ứng với phong cách nói chuyện của nàng, trước lời thừa nhận của nàng cũng không ngạc nhiên lắm. Nhưng nhìn với tiểu giai nhân trước mắt này quả thực khó liên tưởng với Niếp Tổ Tổ béo mập trước kia.

“Nếu không phải vì Vương huynh, người cho là Bôn vương không làm!”

“Đừng nói lời hoang đường như vậy.” Phong Linh không nể nang mà ngồi ở trên ghế dài, chống một chân như côn đồ: “Cho không người giang sơn, người thực sự không cần? Thôi đi, đừng có lời Dạ Vô Hàm làm cái có!”

“Dạ Dập Tuyên ta không thẹn với trời...”

“Được được được, người khỏi phải bày tỏ nỗi lòng, nếu lời nói của người có thể tin thì thế giới đã sớm thái bình rồi!”

“Hừ, người nghĩ thế nào thì tùy!” Coi như Dạ Dập Tuyên đã lĩnh giáo bản lãnh cái miệng của nàng “Này, ta tìm người là vì chuyện khác.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu tử người đẹp trai lên nhiều

Edit: Naleo

Phong Linh liếc hán coi thường: “Thế nào, muốn ta thay người làm mai với Quan Du Tinh à?”

“Không phải” Về mặt Dạ Dập Tuyên nghiêm túc, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu Vương huynh đã nói rõ ràng với người rồi, ta cũng không động tâm tư với người nữa.”

Nghe thấy thế, Phong Linh liền vui vẻ.

“Ai nha, tốt. Hắc hắc, không tệ không tệ, cuối cùng người cũng động não rồi, nào có ai ăn tim người mà lành bệnh được chứ? Nếu thật như vậy, vị

hoàng hậu kia của các người chính là Đắc Kỷ chuyển thế rồi.”

Dạ Dập Tuyên tròn mắt nhìn nàng trừng trừng: “Hãy nghe ta nói hết.”

“Được, ngài cứ nói.”

“Phụ hoàng rất sủng ái hoàng hậu, kể từ sau khi nàng vào cung...”

Phong Linh mới nghe lời đạo đầu đã không chịu nổi tiếp lời: “Một buổi sáng nàng được Quân Vương chọn, từ đó Quân vương chẳng thèm lâm triều. Lại một hồi chuyện cá nước thân mật, rồi, người nói thẳng trọng điểm đi.”

Dạ Dập Tuyên điều chỉnh hô hấp, tận lực giữ giọng vững vàng: “Tịch Triều hiện giờ toàn là người nhà hoàng hậu...”

“Tỷ muội huynh đệ đều làm quan, đáng thương cho những môn sinh tài giỏi. Đây không phải là hồng nhan họa thủy sao? Tiếp theo không phải nói nữa, nàng ta cùng một Vương gia nào đó câu kết, bệnh này kỳ quái như vậy, nhất định là mưu đồ bí mật đoạt ngôi hoàng đế. Đúng không?”

Hít sâu...

“... Đúng. Hoàng hậu cùng Vương thúc câu kết, nhớ ngày đó, nữ nhân này cũng là Vũ Cơ mà Vương thúc đưa đến cho phụ hoàng, không ngờ được nhận hoàng ân, làm hoàng hậu.” Dạ Dập Tuyên càng nói càng tức, một gương son đang êm đẹp lại bị nữ nhân ti tiện đùa giỡn trong lòng bàn tay, làm sao hân nhin được!

Phong Linh khoát tay chặn lại: “Vậy là hoàng gia các người sa đọa, ta không xen vào, ta chỉ muốn biết, nàng ta làm bộ ngã bệnh thì thôi đi, sao nhất định nói muốn tìm của ta mới được nhỉ? Ta gây thù chuốc oán gì với nàng ta đâu chứ?”

Dạ Dập Tuyên nhú chặt chân mày: “Cái này ta cũng rõ lắm, nhưng nghe thân tín bên cạnh phụ hoàng nói, là do một đạo sỹ bói quẻ nói.”

Phong Linh không còn hơi sức mà hỏi: “Xin hỏi, đạo sỹ kia gọi là Thân Công Báo?”

Dạ Dập Tuyên lắc đầu tỉnh bơ: “Không phải đạo hiệu này.”

Phong Linh trực tiếp học máu.

Nàng có nên mới Khương Tử Nha tới? Đây là chuyện gì chứ, có phải là xem nhiều “Phong Thần bảng” quá?

Dạ Dập Tuyên tiếp tục nói: “Từ đầu mỗi vị đạo sỹ đó, ta tra được người kia chính là người! Đáng tiếc, sáu năm trước Vương huynh đã bỏ người, muốn tìm người cũng không dễ. Mà ta biết rõ, Vương huynh tính tình kiêu ngạo, khinh thường dùng thủ đoạn đó để lấy ngôi vị hoàng đế. Cho nên, ta đành phải ra tay. Chuyện kể tiếp thì người đều biết rồi đây.”

Phong Linh nghiêng đầu nhìn hân, hân đứng dưới ánh trăng, tuấn mỹ hơn người, mày kiếm mắt sáng, thuận mắt hơn năm đó nhiều. Suy nghĩ về những gì hân nói, chỉ do thân phận bối cảnh bất đồng thời, nếu đổi lại là nàng, không biết có thể làm được như hân hay không.

“Ài” Phong Linh lại mở miệng, đứng dậy đi tới, dùng sức vỗ vai hân: “Tiểu Tuyên, người có thể hối lỗi sửa sai, ta rất vui mừng, quân tử không quan tâm hiềm khích lúc trước, từ hôm nay, chúng ta là huynh đệ tốt!”

Mắt Dạ Dập Tuyên tròn trắng, hất tay nàng: “Ai là huynh đệ với người? Ta nói cho người biết sự thật, chỉ là muốn người an phận chút, đừng làm Vương huynh thêm phiền?”

“Thôi đi, hân không làm phiền ta là tốt lắm rồi.” Phong Linh cũng khôn ngại, đặt mông ngồi ở bên cạnh hân, dùng cùi chỏ đẩy hân: “Này, nói thật, sáu năm không thấy, tiểu tử người đẹp trai hơn nhiều.”

Gương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên đỏ lên, vội vàng cảnh giác nhìn nàng chằm chằm: “Người nghĩ cái gì? Nói cho người biết, đừng có chú ý với Bồn vương! Trong lòng Bồn vương đã sớm có đối tượng rồi!”

“Chắc chắn, đừng có chú ý với Bồn vương, người mơ mộng quá đấy? Cứ coi như ta muốn nam nhân, cũng không tìm người đâu.”

Dạ Dập Tuyên ngẩn ra, bật thốt lên: “Tại sao?”. Có lẽ là do tự tôn phái nam bị tổn thương, có lẽ giữa nam nhân với nữ nhân luôn có chút tâm tư hư vinh, tóm lại, hân muốn biết tại sao!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ai dám động đến nương

Edit: Naleo

“Tại sao cái gì? Chỉ cần người không nghĩ đến chuyện moi tim của ta, ta liền cảm ơn rồi rút rồi.” Phong Linh ngáp một cái: “Được rồi, ta buồn ngủ rồi, cửa chính ở đằng kia, không tiện.”

Nàng đứng dậy, Dạ Dập Tuyên vội vàng kéo nàng lại, vẻ mặt có chút nặng nề: “Cái đó... Bảo Bảo là con của ai?”

Phong Linh liếc hần, nhướn lông mày, trêu đùa vỗ vỗ má hần: “Dù sao cũng không phải là người.” Sau đó, nàng lập tức xoay người bỏ đi.

Dạ Dập Tuyên, nhúu chặt lông mày nhìn nàng chăm chăm, mặt càng ngày càng đen. Đột nhiên, hần hét lên: “Người nào?”

“Ah? Đây không phải là Tuyên vương sao?”

Tiêm Vũ từ trong vườn hoa đi ra, dịu dàng khẽ cười, nhìn giống như đang tản bộ.

Dạ Dập Tuyên nâng con mắt đầy u ám, vẻ mặt lạnh lẽo: “Người ở nơi này bao lâu rồi?”

“Cái gì bao lâu chứ?” Tiêm Vũ nháy mắt vô tội, khẽ lắc đầu: “Tiêm Vũ không biết Vương gia có ý gì, mỗi đêm Tiêm Vũ đều tản bộ ở nơi này một chút, không phải cố ý quấy rầy Tuyên vương.”

“Thật sao?” Dạ Dập Tuyên thu hồi ánh mắt, không muốn bởi vì quá cảnh giác mà khiến người khác hoài nghi. Hần vung tay lên: “Đi xuống đi.”

“Dạ” Tiêm Vũ cung kính thi lễ rồi quay đầu bước đi. Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ra chút âm lãnh...

Một đường trở lại phòng, Bảo Bảo không biết chạy đi đâu, nha hoàn thì đã đi ngủ, Phong Linh đang chuẩn bị đi tắm rồi ngủ, chỉ cảm thấy ngoài cửa sổ có một đạo bóng đen lướt qua.

Nàng cả kinh, nắm lấy hai ly trà trên bàn theo bản năng làm vũ khí, mắt trừng lớn, cẩn thận tiến đến cạnh cửa.

Là ai?

Sát thủ? Ăn trộm? Hay là... sắc lang?

Nàng chợt dừng lại, cảnh tượng này quen quen, khiến nàng nhớ lại cái đêm năm đó nguyệt hắc phong cao đưa tay cũng không thấy được năm ngón tay.

Nàng uống một chút rượu để tăng thêm can đảm, quyết tâm đi ra ngoài bắt tiểu tặc, chỉ sợ tặc chưa bắt được, mình đã bị tóm...

Phong Linh rùng mình, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Nàng vội vàng ném đồ trong tay ra, nhảy trực tiếp lên giường, kéo chăn trùm kín đầu. Mặc kệ nó muốn giết người hay phóng hỏa, nàng không thêm quan tâm!

Đang trốn ở trong chăn đếm cừu, nàng chợt bật dậy. Mẹ kiếp, nàng thế nhưng quên mất con trai!

Nàng vội vã đeo giày rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Đột nhiên, một trận gió quét qua phía sau lưng, trong nháy mắt, tóc gáy nàng dựng lên, tim suýt chút nữa nhảy ra ngoài, còn không đợi nàng quay đầu lại xem là người hay quỷ, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, người ngất đi...

“Phong Tam Nương, con trai nương về rồi đây!” Bảo Bảo giờ lên nửa con vịt quay, hí hửng bước vào phòng. Nương của nó có cái miệng là tốt nhất, thế nên lúc đại thẩm ở phòng bếp cho nó, nó một miếng cũng không động, trực tiếp mang về hiếu kính cho nương.

Đẩy cửa ra, trong phòng không một bóng người.

Bảo Bảo đem vịt quay lên trên bàn, đi ra ngoài tìm một lúc, Văn Xuân với Sơ Hạ cũng cùng tìm nhưng không thấy bóng dáng nương nó đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo càng ngày càng nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo, bình thường nương nó hay ầm ầm ỉ ỉ nhưng lá gan lại đặc biệt nhỏ, khi trời tối chắc chắn sẽ ngoan ngoãn trở về nhà. Hiện tại đêm đã khuya, lại nhìn tòa vương phủ to lớn này, nàng không có lý do gì biến mất lâu như vậy.

Nó đứng trước cửa đại viện, ánh mắt nhìn một vòng, môi mím chặt lại.

Mặc kệ là ai, dám đánh chủ ý tới trên người nương nó, nó tuyệt đối không bỏ qua...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bà cô, người thật xấu xí

Edit: Naleo

“A... tiểu quý có mẹ sinh không có mẹ quản này! Ai cho người tiến vào khuê phòng bản phu nhân?!”

Thị thiếp A gào thét lên như giết heo.

Bảo Bảo nhủ mày, tay dắt theo bằng hữu mới kết giao trong vương phủ, A Hoàng.

A Hoàng là một con chó lớn ba tuổi, khi đứng dậy có thể cao đến ngang vai Bảo Bảo. Trong Vương phủ trừ Dạ Vô Hàm, đối với ai nó cũng nhe răng. Nhưng kỳ quái là từ sau khi Bảo Bảo đến nơi này, không đến hai ngày đã thân quen với nó.

A Hoàng đứng ở trong phòng ngửi ngửi mọi chỗ, còn chuyên nghiệp hơn cả chó cảnh sát.

Một hồi lâu sau, nó mới đi ra khỏi phòng, kêu hai tiếng “gâu gâu”, ý báo với Bảo Bảo, trong phòng không có phát hiện.

Sắc mặt Bảo Bảo ngày càng khó coi, tay dắt A Hoàng đi thẳng đến phòng thị thiếp B.

Trong Vương phủ này, nương nó cùng những nữ nhân này kết thù oán, từ động cơ tới phân tích, đương nhiên các nàng ta thuộc tình nghi lớn nhất.

“Ai nha, mau dắt nó đi đi! Có ai không, có ai không...!”

Thị thiếp B vừa hô hoán vừa mắng: “Mẹ người mắt tích, mắc mớ gì đến chúng ta?”

“Đúng thế, biết đâu nàng ta nhất thời tịch mịch, chạy theo đã nam nhân nào rồi, không cần người nữa đấy.”

“Câm miệng!” Bảo Bảo nghiêng đầu, tuổi không lớn lắm nhưng ánh mắt lại ác độc ác liệt, khí thế cường hãn, khiến những nữ nhân kia đồng loạt ngậm miệng lại.

“Ai dám nói nương ta thêm câu nữa, A Hoàng cắn nát ngực các người!”

“A...” hai nữ nhân hét lên, vội vàng ôm chặt ngực, xấu hổ nhìn chằm chằm.

A Hoàng cũng hết sức phối hợp nhe răng, sủa ra thanh âm gâu gâu đáng sợ. Nó là con chó của Vương gia nên dù họ có hận đến mấy cũng không dám động đến nó.

Bảo Bảo mang theo A Hoàng, tiếp tục lục phòng Tiêm Vũ. Nhưng nàng lại không dễ đối phó như thế, nàng ta đứng ở trước cửa, ưỡn cao cái bụng, khinh miệt liếc nhìn Bảo Bảo: “Sao người không hỏi thăm một chút xem đây là nơi nào, thậm chí địa phương của bản phu nhân cũng dám đến giương oai?” Ngay sau đó, nàng cười lạnh giễu cợt: “Cũng phải, đi theo một người mẹ thô lỗ như thế, từ nhỏ đã lưu manh như thế cũng không kỳ quái.”

Nghe những lời nói chanh chua của nàng ta, hai tiểu nha đầu Văn Xuân cùng Sơ Hạ đều giận đến nắm chặt nắm đấm. Thực sự không nghĩ tới, Tiêm Vũ phu nhân bình thường hiền tuệ dịu dàng, vậy mà hiện tại đến một đứa bé năm tuổi cũng mang những lời ác độc.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Bảo tràn đầy khinh thường, khẽ nhếch miệng, cười lạnh lùng, tà khí. Nụ cười như vậy lại xuất hiện trên người một đứa bé thật quý dị không nói lên lời.

Giọng nói non nớt của Bảo Bảo vang lên: “Xem ra nương ta nói không sai.”

Tiêm Vũ nâng mắt nhìn nó chằm chằm: “Nương người nói cái gì?”

“Nàng nói, bộ dạng nữ nhân ghen ghét xấu xí không chịu được, đến nam nhân cũng bị dọa bỏ chạy. Cho nên đây là lý do vì sao trong vương phủ nhiều bà cô như thế mà không có lấy một vương phi.” Không quan tâm gương mặt ngày càng khó coi của Tiêm Vũ, Bảo Bảo tiếp tục nói: “Ta là đứa bé, ta không hiểu những thứ này, nhưng bà cô, người thật xấu xí, cẩn thận dọa Vương thúc thúc đó...”

Bị một đứa bé châm chọc, Tiêm Vũ giận đến phát run: “Khôn khiếp! Xem hôm nay bản phu nhân có xé rách miệng người ra không!”

Tiêm Vũ bước ra cửa định đánh hấn mấy cái bạt tai. Nhưng lúc này, một viên đá nhỏ bay đến nhanh như tia chớp đập trúng đầu gối nàng. Chân Tiêm Vũ mềm nhũn, ngã xuống bậc thang...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Người có thể khiến ta cúi đầu chỉ có nương

Edit: Naleo

“A...” Tiêm vũ hét lên thảm thiết.

Vào lúc nguy kịch này, một đạo bóng người màu tím phi tới với tốc độ sét đánh, đỡ lấy cái bụng sắp chạm đất của Tiêm Vũ.

Tiêm Vũ sợ tới sắc mặt tái nhợt, sau khi thấy người vừa cứu mình thì “Oa” một tiếng khóc lên: “Vương gia... Vương gia...”

Khuôn mặt tuấn tú của Dạ Vô Hàm căng thẳng, đỡ nàng ta đứng vững, từ từ xoay người, con mắt nhìn chòng chọc Bảo Bảo: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Bảo Bảo mặt không đỏ, thờ không gấp, nhắc đầu nhìn hấn: “Chính là do nàng đàn, đi bộ mà cũng có thể bị ngã, nương bảo, người như vậy là nảo teo, muốn trách chỉ có thể trách sức hút của trái đất.”

Mặc dù nghe không hiểu cái gì là sức hút của trái đất, nhưng nhìn nó còn nhỏ tuổi, làm việc sai suýt chút tạo thành sai lầm lớn vậy mà không biết hỏi cái, còn mở miệng ngậm miệng “Nương bảo”! Dạ Vô Hàm càng tức giận, hấn buông Tiêm Vũ ra, từ từ tiến lại phía Bảo Bảo, A Hoàng nhảy bèn nhận ra bầu không khí khẩn trương, nhìn chủ nhân rồi lại quay sang nhìn tiểu băng hữu, gấp đến độ đi vòng quanh.

“Nói xin lỗi.” Hấn lạnh giọng nói.

“Vội ai?” Bảo Bảo biết rõ còn hỏi, chỉ chỉ Tiêm Vũ “Vội nàng ta?” Ngay sau đó cọt nhả cười một tiếng: “Trên đời này, người có thể khiến ta cúi đầu chỉ có nương, ngoài nương ta ra ai cũng đừng mơ tưởng!”

Thái độ phách nỏ của Bảo Bảo một lần nữa chọc giận Dạ Vô Hàm, hấn tiến lên, thân hình cao lớn che khuất người cậu bé: “Bỏ vương không thích lặp lại lần thứ hai.”

Bảo Bảo neho mắt cười to, khí thế không thua hấn: “Rất tốt, ta cũng thế.”

Đang lúc mọi người lo lắng đến toát mồ hôi cho tiểu tử này thì chỉ nghe thấy “Chát” một tiếng, Dạ Vô Hàm đã tát một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo

Gương mặt nhỏ nhắn Bảo Bảo sưng hồng lên, đầu nó nghiêng một bên, Bảo Bảo chậm rãi quay mặt lại, dùng ánh mắt lạnh lùng hơn cả hấn nhìn lại. Còn nhỏ tuổi nhưng khuôn mặt vẫn kiên cường khiến người khác đau lòng, Văn Xuân cùng Sơ Hạ đều quý xuống cầu xin: “Vương gia, Bảo Bảo vẫn còn là con nít, mong Vương gia thứ tội!”

“Nếu Vương gia còn muốn phạt thì phạt chúng nô tỳ là được!”

“Xin Vương gia bớt giận!” Nha hoàn gia đình bên dưới đồng loạt quỳ xuống.

“Ưông ương ương...” Ngay cả A Hoàng cũng tức giận, nó canh giữ bên cạnh Bảo Bảo, lần đầu tiên nhe răng với Dạ Vô Hàm

Một cái tát kia khiến Dạ Vô Hàm cũng ngây ngẩn cả người. Hấn không phải nam nhân không độ lượng, càng không kém cỏi đến mức phải động thủ với một đứa bé, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng phản nghịch không phục tùng của cậu bé thế nhưng sinh ra ý muốn muốn nâng quyền uy của mình trong lòng cậu bé. Hấn có thể nhân từ với bất luận kẻ nào, lại không thể không quản giáo Bảo Bảo. Nếu nghiêm túc phân tích nữa, loại cảm giác đó giống như là... phụ thân.

Bảo Bảo không nói lời nào, quay người chạy ngược trở về. Văn Xuân vừa nhìn liền không yên lòng đuổi theo: “Bảo Bảo, chậm một chút.”

Lúc này, Sơ Hạ mới hướng Dạ Vô Hàm bẩm báo: “Vương gia, Tam Nương mất tích, chúng ta tìm khắp vương phủ nhưng không thấy cho nên Bảo Bảo mới nóng lòng khẩn trương.”

“Cái gì?” Dạ Vô Hàm chấn động, quay đầu lại nhìn chòng chọc nàng: “Mất tích? Nàng ở trong vương phủ làm sao có thể mất tích? Đây là chuyện khi nào?”

Tiêm Vũ đứng sau lưng thấy bộ dáng vội vã như vậy của hấn, trong mắt thoáng qua oán độc, một giây sau liền ngã xuống đất.

“A... Vũ phu nhân!” Nha hoàn cận thân gấp đến kêu to: “Vương gia, không xong, Vũ phu nhân hôn mê!”

Dạ Vô Hàm nhú chặt mày, mấp máy môi, trong mắt lướt qua sự gầy gù, sau đó, hấn xoay người đi tới bên Tiêm Vũ: “Đi tìm đại phu!”

“A. Dạ.”

Đại phu kiểm tra xong, nói là động thai, cũng không có gì đáng ngại, chỉ phải điều dưỡng tốt là không sao. Dạ Vô Hàm dặn dò nha hoàn cẩn thận chăm sóc, ngay sau đó nhanh chóng đi đến phòng của Phong Linh và Bảo Bảo. Nhưng đợi hấn chỉ có căn phòng yên tĩnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Là hấn!

“Ừm....”.

Phong Linh lười biếng lật người ngủ tiếp, hai chân kẹp lại chần theo thói quen.

Đột nhiên nàng choàng mở mắt, vọt dậy nhìn xung quanh căn phòng xa lạ, rồi hít một hơi lạnh khí.

Nàng nhớ ra!

Nàng, nàng bị bắt cóc!

“Hừ hừ”. Một âm thanh ngoan độc cười lạnh kéo nàng về thực tế. Thấy nam nhân ngồi đối diện Phong Linh đã hiểu ra.

“Mẹ kiếp, nguoi chưa thấy nữ nhân bao giờ à? Tại sao cả nương của đứa nhỏ cũng nhớ thương đến tận bây giờ?”.

Đối diện với nàng không phải ai khác mà chính là tên nam tử bá đạo ở chợ.

Địch Cuồng dựa lưng trên ghế, hai chân bấp thịt rắn chắc thoải mái mở ra, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn nàng: “Ta đã nói rồi, nữ nhân ta đã nhìn trúng không thể thoát được!”.

Phong Linh bức mình: “Làm ơn đi, nguoi cũng biết là ta có tướng công và con trai rồi, đáng người lại xấu xí không có chỗ nào tốt, ta chính là một nửa lão mẹ! Công tử nguoi phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, muốn tìm cô nương như thế nào chẳng được, làm sao cứ phải tìm ta?”.

Gương mặt kiên nghị lãnh mị của Địch Cuồng ngẩng lên, cười tà ác, thân hình cao lớn tiến đến gần nàng: “Bởi vì, lão tử thích nữ nhân năng nổ hăng hái! Lão tử muốn xem có phải ở trên giường nguoi cũng đã man như thế!”.

“Nguoi là cái đồ biến thái!”. Phong Linh vội vàng cầm gối, chặn làm.. vũ khí. Không làm cho hấn ngạt chết thì nàng sẽ ngạt chết, tóm lại không thể để cho hấn được như ý!

Địch Cuồng cười lớn, bỏ nhào về phía nàng: “Đến đây nào, lão tử muốn ném thử xem nữ nhân của Dạ Vô Hàm có tư vị như thế nào!”.

“A ——”. Phong Linh luống cuống, nàng không nghĩ rằng mình đủ sức chống lại tên nam nhân thú tính bộc phát đầu. Trong cái khó ló cái khôn, nàng khăn trương úp chặn lên đầu hấn, sau đó co người lăn xuống giường, thuận tay cầm bình trà trên bàn ném vào hấn: “Đi chết đi!”. Sau đó quay đầu chạy ra khỏi cửa.

“Ha ha.....”. Địch Cuồng cười lớn. “Đủ mạnh mẽ, lão tử thích”.

“Mẹ nó, cộp mẹ có sức mạnh chẳng nhẽ nguoi không có!”. Phong Linh nhô một ngón tay vừa động vào cánh cửa thì Địch Cuồng bắt được nàng, hấn quơ tay bẻ nàng lên ném tới trên giường, hấn tay hai chân nàng ra chen vào, cố định thân thể nàng, sau đó thô lỗ thoát y phục của nàng.

“A —— cái đồ biến thái, nguoi dám động đến ta, ta liền... cắt cậu nhỏ của nguoi!”. Phong Linh điên cuồng giãy dụa, tóc dài xổ lung tung trên mặt, trên bộ ngực trắng nõn. Sắc thái đối lập khiến Địch Cuồng nổi thú tính. Hai mắt hấn nảy lửa, hô hấp trở nên dồn dập. Đột nhiên hấn đưa tay bắt được hai con thỏ nhỏ nhảy loạn trước ngực nàng.

Phong Linh hóa đá. Hấn thô lỗ nắm bộ ngực của nàng, bộ ngực của nàng bị nặn thành những hình thù phong phú trong tay hấn. Cảm giác đau trên ngực truyền tới làm nàng giật mình tỉnh táo, nàng hét lên: “Buông ta ra, cứu mạng! Cứu mạng!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Nhân vật đóng vai

Edit: Ốc Vui Vẻ

“Khàn....”. Một tay Địch Cuồng đè người nàng lại, một tay khác xé nát quần của nàng, lục lọi giữa hai chân.

Phong Linh sốt ruột, nắm tay của hắn cắn mạnh một phát.

“A! Nữ nhân chết tiết”. Dịch Cuồng bị đau, tát “Bốp” một cái vào mặt Phong Linh.

Phong Linh mặc kệ đau đớn, giơ chân đá vào lồng ngực của hắn, mặc dù giống như đang đá vào tường nhưng may là có lực tương tác, nàng thuận thế lăn xuống giường sau đó lăn ra cửa.

“Mẹ kiếp! Nhất định hôm nay lão tử phải thu phục được con mèo hoang này!”. Dịch Cuồng có lửa dục thêm lửa giận nên hai mắt đỏ bừng bừng, đuổi chân ra bước xuống giường đuổi theo.

Phong Linh vừa ra đến cửa vội vàng kêu lớn: “Cứu mạng! Có một tên khốn đang muốn cưỡng bạo ta! Cứu mạng!”.

“Cô nàng này đang diễn hả? Ha ha, thật mới mẻ!”.

“Ôi chào, đại gia, nếu như ngài thích thì ta cũng có thể giả trang thành phụ nữ đảng hoàng nhà lành đó nha!”.

Một đôi nam nữ thân thể dính vào nhau nhìn Phong Linh cười. Đến lúc này Phong Linh mới nhận ra đây là kỹ viện.

Nữ nhân ăn mặc hở hang, giống như hoa hồ điệp bay trên hành lang. So sánh với các nàng ấy thì Phong Linh bị xé quần áo nhìn vẫn bảo thủ. Nàng âm thầm phỉ nhổ, con mẹ nó, tên khốn kia lại muốn cưỡng bức nàng ở địa phương này, dù cho nàng có la khẩn giọng cũng chả có ai đến giúp. Vì tình thế cấp bách nàng phải lăn vào trong đám oanh oanh yến yến kia.

“Nữ nhân chết tiết! Ngươi đứng lại cho lão tử! Ngươi còn chạy nữa à, có tin lão tử ta sẽ lột da của ngươi không?”. Dịch Cuồng tức giận la lên, Phong Linh rụt cổ lại, tiện tay đẩy một gian phòng rồi đi vào.

Trong phòng tối đen như mực, nơi này yên tĩnh đến nỗi kỳ lạ, bất đồng với bên ngoài ồn ào náo nhiệt.

“Đến đây?”.

Một giọng nói trầm thấp, tất nhiên là đã được thay đổi.

Phong Linh giật mình, khẽ cắn răng đáp một tiếng: “Đến”.

Chộp mất một cái tay của nàng bị người ta giữ lấy, không đợi nàng phản ứng thì cả người đã bị áp trên giường. Trong căn phòng tối om, bộ dạng của đôi phương nàng cũng không nhìn thấy.

“Ợi chút —— Ta không phải——”.

Đột nhiên nàng cứng người, ánh mắt dời xuống ngực, trên ngực nàng đã có nhiều hơn một đôi tay, đang xoa bóp cảm nắn như đang định giá rau quả ngoài chợ. “Hơi nhỏ một chút, không đủ cảm trọn tay nhưng mà cảm xúc cũng không tệ lắm”.

Phong Linh nổi giận: “Mẹ nó, ngươi đang sờ vào đâu thế? Cô nãi nãi ta không phải là kỹ nữ!”.

“Ăn mặc như vậy? Ở kỹ viện? Không phải kỹ nữ?”. Giọng nói của nam tử châm chọc, làm Phong Linh đau cả não. Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hắn như một ngọn núi không chuyển động, đã thế đột nhiên còn dùng lồng ngực cứng rắn cọ cọ nơi mềm mại của nàng.

Đúng lúc này giọng nói giận dữ của Dịch Cuồng vang lên: “Đáng chết! Đừng nghĩ rằng ngươi có thể chạy ra khỏi nơi này! Dù lão tử có phải đốt cả kỹ viện cũng phải tìm bằng được ngươi!”.

Cảm thấy người phía dưới căng thẳng, nam tử cười cười: “Hắn đang tìm ngươi sao?”.

“Không hề!”. Phong Linh đáp lại nhanh chóng, tiếng cười của nam tử có vẻ hơi quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thế thì thích nướng của đứa nhỏ

Edit: Ốc Vui Vẻ

Đột nhiên Phong Linh ngậy ngấn cả người.

Dường như ở phía dưới có một cây gậy đang chọc chọc vào nàng....

Bỗng nhiên trong đầu lại toát ra hình ảnh của đêm sáu năm trước!

“A ——”. Phong Linh thét chói tai nhưng âm thanh vừa ra đã bị nam tử kia nuốt vào.

Hắn rất mạnh mẽ mà Phong Linh lại giống như con cừu nhỏ. Đừng nói là phản kháng ngay cả giấy giũa cũng không thể. Hắn hôn nàng, hôn bá đạo, nụ hôn nóng bỏng, lúc nàng sắp không hô hấp được hắn mới dừng lại, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Người bên ngoài là Địch Cuồng bang chủ bang Xích Diễm, hắn là thủ lĩnh của một bang hội giết người không chớp mắt thủ đoạn tàn nhẫn, đã từng giết 8 người vợ”, sau đó hắn ngơ ngác mờ: “Nghe nói những người vợ đó đều chết trên giường.....”.

Phong Linh hít sâu một hơi..

Nam nhân cời y phục của mình ra, áp lên người nàng, cái kia ở phía dưới cũng rục rịch không ngừng cọ sát nơi tư mật của nàng.

“Nàng muốn làm cùng ta hay là chọn chết trên giường của hắn?”.

Bên ngoài, Địch Cuồng nóng nảy giận dữ rống to, bên trong là một sắc lang không biết là ai. Phong Linh chỉ hận không thể nuốt một lần ba mươi cái bánh bao để nghẹn chết. Nàng quyết định kéo áo lại, trước tiên cứ đợi nam nhân bên ngoài ổn định đã.

“Làm ơn đi, ở đây là kỹ viện, nếu như ngươi muốn phát tiết thì tùy tiện tìm một cô nương là được rồi! Ngươi không thể thừa dịp cháy nhà đi hôi của, hơn nữa lại còn hôi của một nữ nhân đã có con!”.

Nam nhân áp thân thể của hắn xuống, hai tay mon trớn làn da trơn mịn của nàng: “Ta thích nương của đứa nhỏ!”.

Phong Linh rối loạn. Mẹ nó, ở chỗ đại mà cũng lưu hành khẩu vị nặng thế này sao?

Bên ngoài tiếng hò hét ầm ĩ, có người kêu lên: “A! Cháy rồi! Cháy rồi!”.

Trong sương phòng, nam nhân nữ nhân sợ hãi tới nỗi không kịp mặc quần áo, cứ thế trần truồng tuôn xuống cầu thang.. Nhất thời, kỹ viện rối loạn.

Phong Linh kinh ngạc: “Trời ạ, tên khốn kia sẽ không phóng hỏa thật chứ?”.

Nam nhân đang đè trên người nàng cười một tiếng: “Hắn không kém gì một kẻ điên, không chuyện gì không dám làm!”.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta cũng phải mau trốn đi thôi!”. Ánh lửa dần dần bốc lên, Phong Linh gấp gấp đẩy hắn ra: “Mau dậy đi! Ta không muốn làm khoai lang nướng!”.

Không ngờ, nam nhân giữ chặt cổ tay nàng, đẩy hai chân của nàng ra....

“A —— Khốn kiếp, biến thái! Vào lúc này mà ngươi còn muốn cái này! Buông ta ra!”. Phong Linh hét to lên, nhưng bên ngoài âm thanh kêu cha gọi mẹ đã át tiếng kêu của nàng.

Nàng liều mạng đá lung tung, nam nhân đè ép lên, hắn cúi đầu cắn vành tai nàng, thì thầm “Nàng làm cho ta bị kích thích!”.

“Con mẹ nó, còn ngươi làm cho ta rất muốn chết!”. Phong Linh rống to một câu, sau đó khụ một tiếng, khói đen tràn vào trong phòng làm nước mắt nàng chảy ròng ròng. Lúc này nam nhân hôn lên môi nàng truyền cho nàng ít khí thở mới giúp nàng dễ chịu hơn.

Nhưng mà nàng không ngờ một giây tiếp ác mộng mới bắt đầu..

Hạ thể đột nhiên bị một vật thể xâm nhập, đau.... toàn thân Phong Linh cứng lại, đau đến nỗi kêu lên: “A ——”.

Nam nhân sáng khoái than nhẹ một tiếng, sau đó tiếp tục di chuyển một cái lại một cái: “Hô.... Quả nhiên, mùi vị của nương đứa nhỏ rất khác biệt....”.

“A —— thật là đau —— khốn kiếp, cầu cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn!!!”. Phong Linh kích động muốn phản kháng, nhưng lại hít phải khói, người bắt đầu lâm vào hôn mê.

“A.....”.

Rốt cuộc, trong phòng ánh lửa nổi lên bốn phía thì nam nhân đã đạt đỉnh....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Người là ai

Trong làn khói dày đặc, Phong Linh chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bị người bế lên, nàng cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ có thể mở một xiu nhìn thẳng vào ngực người ta. Mơ mơ hồ hồ nàng nhìn thấy trước ngực của hắn, có một nốt ruồi đỏ như hoa đào lửa....

Đầu nàng choáng váng vì làn khói dày, mở mắt ra lần nữa thì nàng đã được cứu ra khỏi kỹ viện. Nàng nhìn người đang ôm nàng thì giật mình tròn mắt, Dạ Dập Tuyên.

Gương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên chỗ đen chỗ trắng, áo bị cháy thủng một lỗ, bên phải có một vết thương, hắn đang ôm Phong Linh rải ra cửa chính.

“Người, người, người——”. Phong Linh ngơ ngác nhìn hắn ta, tại sao hắn lại ở đây? Tên khốn kiếp vừa rồi cường bạo nàng đâu?

Dạ Dập Tuyên cúi đầu nhìn vào mắt nàng, nhếch miệng lên: “Một nữ nhân chạy đến kỹ viện? Người cảm thấy mạng của người dài quá à?”

Là hắn sao? Là hắn sao? Là hắn sao ?

Trong lòng Phong Linh kêu gào, chỉ hận không thể học được các kỹ năng tìm được tên khốn kia cắt nhỏ hắn, ném hắn vào kỹ viện, hàng đêm đều bị bạo hoa cúc. (Ồ : đồ mờ hôi -ing).

“Sao vậy? Cảm động quá à? Hay là lưỡi của người bị mèo tha mất rồi nên không nói câu cảm ơn!”.

Nhìn Dạ Dập Tuyên, Phong Linh níu lấy vạt áo của hắn hỏi: “Tại sao người lại ở đây? Người xuất hiện từ lúc nào?”.

“Ta....”. Dạ Dập Tuyên chưa kịp trả lời thì một âm thanh tức giận vang lên: “Đáng chết! Tại sao người lại chạy đến nơi này?”.

Toàn thân Dạ Vô Hàm tỏa ra lệ khí xuất hiện trước mặt hai người. Dạ Vô Hàm không nói hai lời, túm lấy tay Phong Linh từ chỗ Dạ Dập Tuyên giữ chặt: “Nói? Tại sao người lại muốn rời Vương phủ? Không phải ta đã cảnh cáo người là không thể rời đi mà?”.

Bị hắn mắng như vậy, công thêm trước đó nàng bị khuất nhục và sợ hãi, lúc này tất cả đều hóa thành nước mắt. Nàng hất tay của Dạ Vô Hàm ra, rống lên: “Ta thích đi đâu thì đi, con mẹ nó người quản được ta à? Ta chán sống rồi thì sao? Người là ai hả, dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ với ta?”.

“Ta là ai sao?”. Dạ Vô Hàm tức giận cười gằn, dưới ánh lửa bập bùng nhìn khuôn mặt hắn rất dữ tợn. Hắn cười lạnh bước đến gần nàng: “Người đã quên hết chuyện của sáu năm trước sao? Ái phi?”.

Phong Linh bất chấp giá nào, hét to với hắn: “Ta không phải là ái phi của người! Sáu năm trước người đã bỏ ta rồi! Bởi vì ta mập, bởi vì ta không đẹp, bởi vì không hiểu sao ta lại có con!”.

Đột nhiên Dạ Vô Hàm nắm lấy hai vai của nàng, đáy mắt hiện lên hai ngọn lửa: “Niếp Tổ Tổ, người chịu thừa nhận rồi à? Rốt cuộc người đã chịu thừa nhận rồi sao?”.

Tay của hắn bị người kéo, quay đầu lại thì thấy Dạ Dập Tuyên đang xiết chặt chân mày: “Vương huynh, huynh đang làm nàng ấy đau”.

Dạ Vô Hàm giật mình, Phong Linh định hất hắn ra nhưng không ngờ hắn càng nắm chặt hơn, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: “Bảo Bảo mắt tích”.

Phong Linh sững sờ nhìn về phía hắn: “Người... người nói gì? Bảo Bảo, nó.....”.

Phong Linh thấy hoa mắt, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hồng, nàng gây họa rồi

Edit: Ốc Vui Vẻ

“Bảo Bảo!”.

Phong Linh quát to một tiếng rồi ngồi dậy.

“Tam Nương”. Văn Xuân và Sơ Hạ chạy đến trước giường: “Tam Nương, người sao rồi? Có muốn tìm đại phu không?”.

Phong Linh ngần ngợ một lúc, sau đó vén chăn xuống giường: “Ta muốn đi tìm Bảo Bảo!”.

Vấn Xuân ngăn nàng lại, nói: “Tam Nương, Hàm Vương đã phái người đi tìm rồi. Yên tâm, chắc chắn sẽ có tin tức của Bảo Bảo!”.

Phong Linh cắn răng, về mặt oán hận: “Tại sao con trai ta lại chạy đi?”. Câu hỏi này làm Vấn Xuân và Sơ Hạ hai người nhìn nhau không biết nói làm sao. Dù sao thì một cái tát kia của Vương gia đã làm Bảo Bảo mất tin nhiệm với hắn.

Phong Linh nghi ngờ nhìn ánh mắt của hai người, nghiêm mặt nói: “Có chuyện gì mà ta không biết sao?”.

“Không có, không có”.

Phong Linh đứng lên: “Ta cứ nghĩ rằng ở trong Vương phủ này thì hai người là hai người duy nhất đáng tin nhưng không ngờ....”.

Sơ Hạ bắt đầu đi lấy đầu than nhẹ: “Tam Nương, thật ra thì chuyện này cũng không thể oán Vương gia”, sau đó kể mọi chuyện cho nàng.

Phong Linh vừa nghe thấy Dạ Vô Hàm tát cho con trai mình một cái thì giận dữ.

“Con trai ta, ta còn chưa động một sợi lông thể mà hắn ta dám đánh nó?”. Nàng tức giận, đi giày, ra cửa, ai ngờ lại đụng vào Tiêm Vũ.

Tiêm Vũ mỉm cười: “Tam Nương, ngươi đang muốn đi đâu? Nhìn bộ dạng của ngươi rất liều mạng. Trong Vương phủ này có người đắc tội được với Tam Nương sao?”.

Phong Linh lạnh lùng nhìn nàng ta, hận nghìn răng nghìn lợi. Nếu không phải tại nàng ta thì làm sao con trai nàng lại bị Dạ Vô Hàm tát.

“Trong vương phủ có một người không biết xấu hổ đắc tội ta”. Phong Linh không khách sáo mà nói chuyện với nàng ta, nàng nói trực tiếp luôn. “Hừ, nàng ta được gọi một tiếng phu nhân cứ nghĩ mình cao quý lắm hả? Nực cười, nếu như có thể làm Vương phi thì đã được làm từ lâu rồi, làm gì mà bây giờ có đứa nhỏ cũng không có danh phận gì?”.

“Phong Tam Nương”. Tiêm Vũ tức giận, lời nói của Phong Linh chọc đúng chỗ đau của nàng ta.

“Ta có ý tốt đến thăm ngươi... ngươi lại chế giễu ta?”.

“Phi”. Phong Linh nhổ nước bọt, giờ ngón trỏ chỉ vào nàng: “Cô nài nài nói cho ngươi biết, chọc đến ta thì ta còn có thể cho ngươi một con đường sống! Nhưng nếu ngươi động đến con trai ta thì chờ mà chết đi!”.

Nói xong thuận tay cầm chậu hoa giờ lên muốn nện vào đầu nàng ta.

“A ——”. Tiêm Vũ sợ hãi hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, xoay người chạy đi nhưng với cái bụng đó làm sao nàng ta có thể chạy trốn nhanh được. Đột nhiên nàng ta lao đảo té xuống bậc thang.

“A —— đau quá —— đau quá ——”.

Nàng ta nằm lăn lộn trên đất, từ váy xuất hiện một khoảng máu đỏ....

Phong Linh sợ run người, chậu hoa trên tay rơi xuống...

Hồng!

Nàng đã gây họa rồi!

Làm sao bây giờ, nàng phải làm sao bây giờ? Trời đất chứng giám, nàng chỉ muốn dọa nàng ta thôi, không muốn làm việc xấu với em bé trong bụng nàng ta! Chết rồi, Dạ Vô Hàm không làm thịt nàng mới lạ!

Thấy một đám nha hoàn loạn như thế, Phong Linh cắn răng xoay người về phòng lấy tay nài mình đã chuẩn bị tốt.

“Tam Nương, người...”.

“Ta muốn chạy trốn ngay bây giờ!”. Phong Linh vội vàng ôm tay nài, kéo tay Vấn Xuân và Sơ Hạ: “Hai người có thể giúp ta không?”.

“.....”.

Có ba bóng dáng lén lút xuất hiện ở cửa sau. Vấn Xuân canh chừng, Sơ Hạ đưa Phong Linh đến cửa dận dò: “Tam Nương đi từ đây ra ngoài, đi về hướng bắc là có thể nhìn thấy chợ”.

“Ừ”. Phong Linh gật đầu mạnh một cái, nắm chặt lấy tay nàng ta: “Sơ Hạ, không biết bao giờ mới có thể gặp lại! Yên tâm, ta sẽ tìm cho ngươi và Vấn Xuân mối hôn nhân tốt nhất!”.

“Ồi chao, Tam Nương mau đi nhanh đi! Nếu Hàm Vương trở về phủ thì nguy rồi!”.

“Được, ta đi đây!”. Phong Linh xoay người, sau khi kéo cửa ra thì nàng ngất người....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lão đầu Cảnh Vương

Xe ngựa, một xe ngựa siêu sa hoa.

Không phải cô bé lọ lem ngồi xe ngựa bí đồ cũng là như thế này sao, xe ngựa xinh đẹp như vậy lại xuất hiện ở cửa sau Vương phủ lúc này thật kỳ lạ.

Xe ngựa chói mắt như thế này lại dám trắng trợn dừng ở chỗ này làm người ta muốn đoán xem chủ nhân của chiếc xe ngựa này là ai?

Cửa sau Vương phủ đóng lại, Phong Linh cố ý đi lướt qua chiếc xe ngựa.

Thực tế đã dạy nàng, thứ gì càng xinh đẹp thì càng độc.

Đúng lúc này cửa xe ngựa mở ra.

“Mời lên xe”. Phu xe nói từ từ bình thản, có vài phần âm trầm.

Tóc gáy Phong Linh dựng đứng, cả người dính sát vào tường: “Đi đâu? Ta không biết người!”.

Phu xe ném ra một đồ vật: “Nếu như người muốn gặp lại con trai thì lên xe”.

Đó là mũ da của Bảo Bảo!

“Bảo Bảo! Đáng chết, các người đưa Bảo bảo đi đâu?”.

“Lên xe”.

Phong Linh nắm chặt trong tay cái mũ quả dưa, cắn răng, trợn mắt, sau đó lên xe ngựa! Dù là địa ngục, vì con trai nàng cũng phải vào!

Xe ngựa nghênh ngang rời đi.

Phong Linh học trong phim, xé vạt áo thành những phần nhỏ ném xuống đường làm kí hiệu. Nhưng mà lúc nàng vừa kéo vạt áo ra thì xe ngựa dừng lại.

“Đến”.

Trong tay Phong Linh là một đồng vải rách, chớp chớp mắt: “Đến, đến?”.

Chưa tới vài phút đã đến nơi rồi?

Nhảy xuống xe ngựa nhìn thấy tám biển “Cảnh Vương phủ” ở cửa chính thì trong đầu nàng đã viết ra một kịch bản vô cùng hoàn hảo. Hóa ra là lão hồ ly không ngồi yên được, bắt cóc con trai bảo bối của nàng sau đó uy hiếp nàng, muốn moi tim của nàng để cứu hoàng hậu sau đó ngồi lên ngôi vị hoàng đế!

Đáng chết!

Phong Linh được người đưa vào trong Vương phủ, bên trong Vương phủ bày biện trang hoàng làm Phong Linh không mở mắt ra được. Nhà của người có tiền nàng vào không ít nhưng mà cái loại người khoe của như thế này thì lần đầu được thấy. Trong lòng phi nhô một cái, nói cho cùng Cảnh Vương trừ yêu quyền ra còn rất yêu tiền.

Đi theo nha hoàn vào đến vườn hoa thì nàng càng ngạc nhiên không khép miệng được.

Đây là những giống hoa gì? Có đóa hoa Lam Cầu nào lớn như vậy không? Lại còn có đóa nhro như cái móng tay? Đập vào mắt là những giống hoa đủ loại không giống nhau.

Mẹ nó!

Đến lúc nàng lấy lại tinh thần thì nha hoàn đã lui xuống. Cả một cái vườn to như thế chỉ có một nam nhân gầy yếu đang tỉ mỉ chăm sóc những bông hoa. Nhìn bộ dạng chăm chú như thế Phong Linh cũng rung mình.

Nàng cảnh giác nhìn quanh vườn một vòng, sau đó chạy đến bên cạnh người đàn ông đó nhỏ giọng hỏi: “Lão huynh, bây giờ Cảnh Vương đang ở đâu?”.

Nam tử ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, suýt nữa thì Phong Linh hét lên.

OMG, Vampire!

Sắc mặt tái nhợt, ngũ quan xinh đẹp, môi đỏ như máu, ánh mắt u buồn, khí chất như thế này đúng là Vampire hay xuất hiện trong phim! Hấn run lập cập không ngừng, giống như đang rất lạnh.

“Người tìm hấn làm cái gì?”. Âm thanh của nam tử hơi khàn khàn.

“Mẹ nó, lão đầu kia bắt con trai của ta!”.

“Lão, lão đầu?”. Nam tử sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kéo theo làm con tim

“Không phải à?”. Phong Linh càng nói càng tức: “Một người già sắp vào quan tài đến nơi rồi không an hưởng tuổi già đi, không có việc gì làm lại đi tranh giành ngôi vị hoàng đế với lũ trẻ”.

Người già sắp vào quan tài...

Phong Linh thấy đối phương run rẩy dữ hơn thì lắc đầu: “Lão già kia đúng là người xấu, nhìn người kia, bệnh như thế này còn không cho người nghỉ ngơi”. Nói xong, lấy cùi chỏ chọc chọc: “Này, người nợ ông ta bao nhiêu tiền mà bị giày vò như thế này?”.

Nam nhân lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần thú vị, chỉ chỉ về phía sau lưng nàng: “Nếu như người muốn tìm người thì đi về bên kia”.

“Thật sao?”. Phong Linh vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn: “Lão huynh, cảm tạ! Ha ha, ta vừa nhìn rồi, người nhất định là một người tốt! Nếu như mẹ con chúng ta có thể chạy thoát nhất định sẽ cảm ơn người rất nhiều bạc”. Nói xong thì chạy về phía nam nhân chỉ.

“Cảnh Vương, có cần đi theo không?”.

“Ở trong Vương phủ thì nàng ta có thể chạy đâu được”.

Nam tử đứng lên, vỗ vỗ bụi đất, suy nghĩ một chút rồi hỏi Trương Tam, người hộ vệ trung thành: “Ta nhìn giống lão già sắp vào quan tài lắm sao?”.

Trương Tam trả lời: “Người giống người sắp vào quan tài nhưng không giống lão già”.

Dạ Mặc Cảnh cười: “Trương Tam, người có biết tại sao người vẫn còn bên cạnh ta không?”.

Trương Tam lắc đầu.

“Bởi vì người luôn nói thật”.

“.....”.

Phong Linh chặt hai cái lá chuối che người của nàng, đi đến bên bờ hồ, thấy hình ảnh bên bờ hồ suýt nữa phun máu.

Bờ hồ có phong cảnh xinh đẹp, có một đình nghỉ mát ở giữa hồ. Trong đình nghỉ mát có một chiếc ghế nằm thư thái, nằm trên đó là một người thân hình nhỏ nhỏ đang rất thoải mái bắt chéo hai chân, há mồm chờ nha hoàn xinh đẹp lột vỏ nho đưa vào miệng.

“Bảo Bảo”. Phong Linh kinh hãi, xông qua đó, tiểu tử này sao có thể hòa đồng được thế?

Bảo Bảo nâng mắt, thấy Phong Linh thì vẫy vẫy tay: “Hi, nương~”.

“Hi cái đầu mẹ người, tiểu tử thối, con muốn hù chết nương à?”. Phong Linh vút lá chuối trong tay, bước vài bước rồi vận lỗ tai nó: “Nói, tại sao lại ở chỗ này?”.

“Ai da, nương, đau, đau quá”. Bảo Bảo che cái tai, kéo nương nó ngồi xuống, phát phát tay với hai nha hoàn: “Các người cứ lui xuống trước đi có việc thì ra sẽ gọi”.

“Vâng, thưa Bảo già”.

Phong Linh vừa vui vẻ thì lại nghiêm mặt: “Tiểu tử thôi, nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”.

Bảo Bảo thông minh, nhìn bốn phía, kéo nương xuống ghế nằm rồi nói nhỏ: “Dạ Mặc Cảnh nghĩ rằng con là con trai của Dạ Vô Hàm! Lần này mục tiêu của hần không phải là nương mà là con!”.

Cuối cùng Phong Linh cũng hiểu: “Mẹ nó! Hần ta muốn dùng con để uy hiếp Dạ Vô Hàm?”.

Bảo Bảo gật đầu nói: “Con nói là muốn nương nên hần đồng ý là đón nương đến!”. Sau đó nó nhún vai: “Không ngờ hiệu suất làm việc cao vậy”.

Phong Linh cười híp mắt, mặt kẻ sát mặt con trai, ngoài cười mà trong không cười: “Con trai ngoan, việc làm con tin như thế này mà con cũng phải kéo nương theo à?”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bảo Bảo nở nụ cười hòa hoãn: “Nương gốc như vậy, con không yên tâm để nương ở đó một mình”.

Phong Linh tròn mắt: “Tiểu tử thôi, dám nói ta gốc”.

“Đó là sự thật mà!”.

“Con còn nói ——”.

Phong Linh định thi triển thần công bạch cốt trào thì trước mắt xuất hiện một đôi giày màu trắng, lại nhìn lên trên, là một trường sam màu trắng, đi lên nữa.....

Là tên Vampire vừa rồi?

Dạ Mặc Cảnh cười như không cười nhìn hai mẹ con đang úp mặt vào ghế nói chuyện.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tại sao Dạ Vô Hàm cho phép nàng ta sinh con?

“Ngươi.....”.

Bảo Bảo kéo nhẹ tay áo của nàng: “Đó chính là Cảnh Vương!”.

“Hả.....”.

Phong Linh hít sâu một hơi, thì ra mình vừa có một hiểu lầm rất lớn!

Cái thế giới này sắp điên rồi sao? Cảnh Vương không phải là Vương thúc của Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên sao? Hần ta không phải là một lão đầu sao? Tại sao lại trẻ như vậy, tại sao?

“Ngươi muốn bản vương gọi ngươi là Phong Tam Nương hay là Niếp Tổ Tổ?”. Dạ Mặc Cảnh tốt tính hỏi.

Phong Linh nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm nhìn hần, nàng kiên quyết không nói chuyện với tiểu nhân.

Bảo Bảo nhún vai: “Cảnh Vương thúc thúc bỏ qua cho nương của con, tính của nương con hơi trẻ con, thúc cứ gọi là Tam Nương”.

Phong Linh tròn mắt nhìn con trai: “Con nói cho hần biết làm cái gì?”.

“Nương, ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu”.

“Tiểu tử thôi, bình thường nương dạy con như thế nào? Cái gì cũng có thể bỏ đi nhưng riêng cốt khí thì không được”.

Bảo Bảo gật gật khoe miệng: “Nương, nương có dạy như vậy sao?”.

Dạ Mặc Cảnh buồn cười lắc đầu, ho nhẹ mấy tiếng, Trương Tam đứng bên cạnh đưa qua một cái ghế, hần ngồi xuống ngó ngó hai mẹ con: “Không chuẩn bị ngồi nói chuyện một lúc sao?”.

Hai người ngồi thẳng lên, Phong Linh chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt hắn: “Người chính là Dạ Mặc Cảnh?”.

Hắn gật đầu: “Không thể giả được”. Sau đó nói: “Thấy ta không phải là lão già nên ngươi thất vọng à?”.

Phong Linh nhớ đến chuyện vừa rồi, 囧, không nói gì nữa. Nhưng mà Cảnh Vương lại nói: “Hoàng huynh lớn hơn ta hai mươi sáu tuổi. Mặt khác, ta và Vô Hàm cùng tuổi”.

“Rốt cuộc ngươi bắt chúng ta đến đây làm gì?”.

“Bỏn Vương chỉ muốn mượn Bảo Bảo một chút”.

Phong Linh tức giận nói: “Shit! Con trai ta không phải là đồ, muốn mượn là mượn à?”.

Bảo Bảo đỏ mặt, nường nó lúc nào cũng..... đơn thuần như vậy.

“Ha ha”. Dạ Mặc Cảnh cười, nụ cười có chút yếu ớt, nhưng không thể phủ nhận hắn cười lên rất đẹp. Hắn nói với giọng ôn hòa nhưng lời nói rất tàn khốc: “Ta cho ngươi hai lựa chọn, tự mình lựa chọn. Một là ta mượn con trai của ngươi, hai là ta mượn tim của ngươi dùng”.

Phong Linh không nói hai lời, xách Bảo Bảo lên: “Cho ngươi mượn nó”.

“Phong Tam Nương”. Bảo Bảo kêu lên: “Con là con ruột của nường đó!”.

Phong Linh đến bên con trai nói nhỏ: “Con nghĩ thoáng một chút ! Cái này gọi là kế hoãn binh!”.

Dạ Mặc Cảnh đỡ khóc đỡ cười, hắn bắt đầu hoài nghi, tại sao Dạ Vô Hàm lại đồng ý cho nữ nhân này sinh con cho hắn?

Sau khi hắn sai người an bài phòng ở cho hai mẹ con thì biến mất. Phong Linh đóng kín cửa, thương lượng đối sách với con trai. Cuối cùng nàng tổng kết một câu: “Chúng ta trốn đi”.

Bảo Bảo không hoang mang nói: “Tại sao phải trốn? Không phải chúng ta gây chuyện, tại sao chúng ta phải gánh chịu hậu quả?”.

“Thế con muốn bị người ta dắt mũi dẫn đi à?”.

“Nường, yên tâm! Chắc chắn sẽ có người đến dọn dẹp chuyện này”.

Phong Linh tiến lên sờ trán con trai: “Con trai, con bị sốt à?”.

Bảo Bảo đẩy tay nường nó ra: “Nường, người không cảm thấy mọi chuyện thật kỳ lạ à?”.

Phong Linh chớp chớp mắt: “Kì lạ chỗ nào?”.

“Bọn họ tranh giành ngôi vị hoàng đế thì không có gì kì lạ. Thân phận của nường đầu tiên là vương phi của Dạ Vô Hàm, tại sao Hoàng hậu lại phải ăn tìm của nường thì mới hết bệnh? Cái này có liên quan gì đến nường đâu?”.

Phong Linh ngẩn người, lắc đầu, nói không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Mặt của Bảo gia không dễ đánh như vậy đâu

“Nhất định Cảnh Vương là người biết rõ mọi chuyện.....”. “Cho nên hắn ta mới không cần lấy tim của nường mà chỉ cần đối phó với Dạ Vô Hàm thôi”. Bảo Bảo há hê nói. “Đầu tiên hắn ta tạo ra một câu chuyện để tung hỏa mù, lấy nường làm bia đỡ đạn, hắn đứng sau đối phó với mấy tên Vương gia. Chắc chắn chắc, đúng là một kế sách thông minh~”.

“Bộp”.

Phong Linh không khách khí đánh đầu con trai: “Nói thật dễ nghe”.

Nghe con trai phân tích nàng cũng hiểu ra một chút: “Đúng có nói với nường, con ở đây là muốn ăn nấp!”.

“Tại sao không? Cảnh Vương có quan hệ không rõ với Hoàng hậu, mà Hoàng hậu lại không có con trai thừa kế ngôi vị, không phải là để dành cho Cảnh Vương sao? Xuống tay từ chỗ này chắc chắn sẽ không sai”.

“Nhưng.....”. Phong Linh hơi lo lắng, nhưng lại không nói được không đứng chỗ nào.

“Ừi dào, nương không cần lo lắng nhiều thế đâu, nếu như không thể biến đổi hoàn cảnh thì phải thích ứng với nó thôi. Trốn tránh chỉ có thể trốn tránh những việc xấu nhỏ thôi. Con cảm thấy ở đây thoải mái hơn Hàm Vương phủ nhiều”.

Hừ, Dạ Vô Hàm đáng chết, dám đánh nó? Hừ, mặt của Bảo gia dễ đánh như vậy sao? Bây giờ nó bắt cóc nương ngay trước mặt hần ta xem hần ta làm như thế nào!

“Con trai, sao con cười gian vậy?”.

“A.... đâu có!”. Bảo Bảo lại bày ra vẻ mặt mỉm cười đáng yêu, Phong Linh rùng mình: “Thế này còn đáng sợ hơn”.

“.....”.

Dạ Vô Hàm vội vàng trở về phủ, nghe được tin tức, sau khi làm Tiêm Vũ đề non Phong Tam Nương đã bỏ chạy rồi!

“Vương gia, Vương gia, ngài phải làm chủ cho Toàn Nhi a~”. Tiêm Vũ khóc lóc, nàng ta không phải khóc vì đứa bé trong bụng mà khóc vì đã mất đi cơ hội phủ chính!

Đáng chết! Phong Tam Nương và con trai của nàng ta, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Dạ Vô Hàm đen mặt, sau khi ăn uống mấy câu thì gọi người đưa Vãn Xuân và Sơ Hạ đến.

“Ai?”.

“Bẩm Vương gia, nô tỳ, không, không biết”.

“Ai?”.

“Nô tỳ.....”.

“Kéo ra ngoài”.

“Vương gia tha mạng, nô tỳ.....”.

Lúc này, Phi Ứng báo lại: “Vương gia, Cảnh Vương đưa thư tới”.

“Hần?”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày xem bức thư, xem xong giận dữ xé nát bức thư: “Nữ nhân đáng chết, dám chạy đến chỗ của hần?”.

Hần tin tưởng, hần tuyệt đối tin tưởng, chắc chắn là hai mẹ con nàng cố ý! (Ồ: chúc mừng bạn đã đoán đúng =]]z).

Một lúc sau, hần ngước mặt lên, lạnh lùng ra lệnh: “Phi Ứng, chuẩn bị quà, chúng ta nên đến thăm Vương thúc rồi!”.

“Dạ!”.

Một kỹ viện, được xây dựng lại sau trận hỏa hoạn.

Bên trong một gian phòng đang trình diễn bộ phim hạn chế lứa tuổi.

“Tiện nữ nhân! Xú nữ nhân! Nhất định sẽ có ngày lão tử bắt được ngươi!”.

Địch Cuồng đề lên người Tàng Tâm, giật tóc, phía sau ra sức đâm thọc.

Tàng Tâm kêu to: “A a,... Cái người man rợ này, chậm một chút..... đau chết ta rồi....”. Mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hần: “Người làm ngươi tức giận là Phong Tam Nương, ngươi tức với ta cái gì?”.

“Câm miệng”.

Địch Cuồng quát lên một tiếng, đẩy nhanh tốc độ, người này khiến Tàng Tâm vừa yêu vừa hận. Yêu vì chưa có một người đàn ông nào có thể làm nàng thỏa mãn đến vậy, hận vì cứ mỗi lần hần không bắt được Phong Tam Nương thì sẽ dùng phương thức tàn nhẫn cưỡng bức nàng.

Giường nhỏ kêu “ken két”, Tàng Tâm oán giận nói: “Ta chuyển từ Ngự Dương thành đến đây, cứ tưởng dưới chân thiên tử sẽ kiếm được nhiều bạc ai ngờ chưa được mấy ngày thì ngươi đã đốt sạch cái kỹ viện rồi!”.

“Hừ, nếu như ngươi thích sống ở kỹ viện? Được, lão tử sẽ cho ngươi một cái kỹ viện lớn nhất”.

Tàng Tâm sừng sốt: “Ngươi nói thật?”.

Địch Cuồng tàn nhẫn cười một tiếng: “Hừ, thế thì phải xem ngươi lấy lòng lão tử như thế nào.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Động khẩu không động thủ

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Đi tới Cảnh Vương phủ, Dạ Vô Hàm xuống ngựa, tầm mắt quét qua cửa chính vương phủ, Trương Tam đã sớm chờ ở đây, mặt không biểu tình gật đầu: “Hàm vương gia, Cảnh vương đợi ngài đã lâu.”

“Vương thúc thật khách khí.” Hân mỉm cười một tiếng, thoải mái sải bước đi vào.

Đi vào đại sảnh, Dạ Mặc Cảnh đang ngồi trên ghế bệnh thoi thóp, vừa nhìn thấy Dạ Vô Hàm liền cười, đôi môi nhìn qua có vẻ mất máu trắng bệch: “Vô Hàm, cháu thật ít đến đây đó.”

Dạ Vô Hàm nhếch miệng cười nhạt, thong dong ngồi xuống: “Ha ha, lâu rồi không đến thăm Vương thúc, không ngờ thân thể Vương thúc vẫn cường tráng như thế.”

“Thân thể này không được hưởng thụ nhưng vẫn phải kéo dài.” Dạ Mặc Cảnh không nhanh không chậm nói: “Chuyện nhà chúng ta như thế, Bôn vương là trưởng bối sao có thể ngã xuống?”

“Hả?” Dạ Vô Hàm cố làm ra vẻ không hiểu: “Xin hỏi Vương thúc, chuyện nhà là chuyện nào?”

“Không vội.” Dạ Mặc Cảnh nhẹ nhàng vung tay, nói: “Khó có dịp cháu tới chơi, Bôn vương đã sớm chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Không.” Dạ Vô Hàm không giữ chút thể diện nào cho hân, nghiêng mắt nhìn nói: “Vương thúc, có phải nên mời họ đi ra gặp một chút.”

“Ha ha, nóng lòng như thế sao?” Dạ Mặc Cảnh gật đầu: “Cũng được.” Rồi quay lại nói với Trương Tam: “Đi mang bọn họ tới đây.”

Không lâu sau, chỉ thấy Bảo Bảo ngồi ở trên vai Trương Tam, một chân thoải mái lắc lắc. Sau khi tới đại sảnh, liếc cũng không thèm liếc về phía Dạ Vô Hàm, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ miệng, ngáp một cái: “Ai muốn gặp Bảo gia ta hả?”

Thấy tiểu quý này già bộ, Dạ Vô Hàm vừa bực mình vừa buồn cười, cố ý sung mặt, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử, trốn tới nơi này là hết chuyện sao?” Hân nhìn quanh, không thấy Phong Linh đâu liền nhủ mi hỏi: “Nương ngươi đâu?”

Bảo Bảo nhếch cằm, ngồi trên vai Trương Tam, giống như ngồi trên núi Thái Sơn, cao ngạo không ai bì nổi nói: “Nương ta bảo, sợ nhìn thấy người nào đó thì đau mắt hột, cho nên không tới. Có chuyện gì, người nói cho Bảo gia ta là được.”

“Bảo gia?” Lòng ngực Dạ Vô Hàm phập phồng đến mức nhìn rõ ràng.

Dạ Mặc Cảnh thú vị nhìn “phụ tử” này, nét mặt Dạ Vô Hàm vừa ảo não vừa cung chiêu, dáng vẻ thân thiết, có thể làm cho Dạ Vô Hàm hạ mình, đích thân đến đón hai mẹ con họ, thì tuyệt đối không phải người bình thường, lập tức dờ dể nghi ngờ về thân thể Bảo Bảo.

“Ha ha, Bảo Bảo, tới đây ngồi.” Hân thân thiết ngoắc ngoắc tay với tiểu tử kia.

Bảo Bảo rất phong cách vỗ vỗ vai Trương Tam: “Tam ca, thả đệ xuống đi.”

Tam ca?!

Khóe mắt Dạ Mặc Cảnh co quắp vài cái, nhìn sang thuộc hạ ưu tú Trương Tam vẫn đi theo bên cạnh mình luôn nói ít làm nhiều, không kéo bè kết phái mưu lợi riêng làm rối trật tự kỷ cương, thế nhưng giờ này đang cúi đầu khể đồ mặt.

Bảo Bảo đi tới bên cạnh Dạ Mặc Cảnh, nhảy đến chỗ ngồi bên cạnh, tay nhỏ khoanh trước ngực, mắt khép hờ, lười biếng nói: “Hôm nay Hàm vương diện hạ tới đây, là muốn nói về việc tiểu thiếp của ngươi đẻ non, hay là nói muốn đuổi mẹ con ta đi? Nếu như muốn nói cả hai, vậy thì thật xấu hổ, Bảo gia ta không có tâm tình nói chuyện.”

Ngón tay Dạ Vô Hàm nắm chặt lại vang lên tiếng “Răng rắc”, hần đứng lên, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Đi theo bên cạnh nương người lâu nên học được thói đùn đẩy trách nhiệm à?”

Bảo Bảo thấy không đúng, vội nhảy dựng lên trốn sau lưng Dạ Mặc Cảnh: “Này, chúng ta động khẩu không động thủ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nam nhân đó

Dạ Mặc Cảnh nhẹ nhàng ho hai tiếng, yếu ớt giải thích: “Được rồi, Vô Hàm, nó chỉ là đứa bé thôi mà.”

Dạ Vô Hàm nhìn cũng chưa từng nhìn hần, bàn tay vươn ra, một tay túm lấy Bảo Bảo: “Vương thúc, người nói đúng, đây là chuyện nhà. Nhưng là chuyện nhà của ta, hi vọng Vương thúc đừng nhúng tay!” Nói xong liền mang Bảo Bảo đi ra sân.

Bảo Bảo giùng giăng, bấp chần đạp loạn: “Dạ Vô Hàm, là nam nhân thì một chọi một! Đêm trăng tròn, trên Tử Cấm Thành, ai không đi là tôn tử!”

Cảnh tượng rất quen thuộc...

Trán Dạ Vô Hàm nổi gân xanh, Phong Tam Nương được lắm, không giáo dục tốt nhi tử, để cho hần trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, cư nhiên dạy hần toàn những thứ bàng môn tà đạo.

Trương Tam thấy thế, định tới giúp Bảo Bảo, Dạ Mặc Cảnh lại lên tiếng ngăn cản: “Cứ để hần xử lý đi... Tam ca.”

Trương Tam chần động, bỗng chốc quỳ một chân xuống đất: “Thuộc hạ không dám.”

Dạ Mặc Cảnh cười như không cười: “Đứng lên đi.” Ánh mắt lại nhìn về phía hai “phụ tử” đang giằng dỗi.

Dường như hai mẹ con đó có một cỗ lực hấp dẫn, khiến người ta không tự chủ được muốn ở bên cạnh, đừng nói là người đẳng hoàng như Trương Tam, ngay cả hần đều không khỏi nghĩ, nếu như, hần có vợ con như thế này, trong phủ nhất định sẽ tràn ngập tiếng cười. Tất cả của hần, sẽ luôn có người cùng chia sẻ...

Hần đột nhiên có chút ghen tỵ Dạ Vô Hàm

Dạ Vô Hàm đem Bảo Bảo thả xuống, từ từ vung tay lên, ánh mắt quét bốn phía, khóe miệng nâng lên tạo thành một độ cong, sau đó, lại từ từ hạ xuống...

“Dạ Vô Hàm! Người dám động vào con trai ta xem, ta đốt Vương phủ nhà người!”

Phong Linh bỗng chốc liền xuất hiện, một tay đoạt lại Bảo Bảo: “Con trai bảo bối, hần có làm gì con không? Nói cho nương!”

Bảo Bảo bất đắc dĩ lắc đầu, nương thật là không có định lực rồi, một kích liền xù lông.

Nhìn chằm chằm Phong Linh, Dạ Vô Hàm hí hóp mắt: “Phong... Tam... Nương!”

Phong Linh vội vàng đem con trai bảo vệ phía sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Kêu là cái gì, có chuyện gì thì nói mau!”

Dạ Vô Hàm nhìn nàng chằm chằm, nàng dùng sức trừng lại, xem mắt ai to hơn!

Đúng lúc này, có hai người từ cửa lớn đi tới, quân gia đi trước thái độ nhún nhường, phía sau là một người mặc áo đen, y phục có vẻ tùy tiện khoác lên người, mắt lười biếng khép hờ.

Dưới bóng đêm, không thấy rõ tướng mạo của hần, lúc hần đi qua bên cạnh, Phong Linh lơ đãng ngoái đầu nhìn, đúng lúc chống lại tầm mắt của hần.

Đó là ánh mắt cực kỳ tà ác, giống như dã thú, giống như quỷ mị, giống như Satan, trong nháy mắt dường như có thể giết tất cả sinh vật, rồi lập tức lại biến ảo mị hoặc, thu liễm ánh sáng khát máu. Tầm mắt gặp nhau một giây, nàng thấy rõ ánh mắt của nam nhân kia như muốn đem nàng đang sống sờ sờ mà lột da, máu chảy đầm đìa đưa vào trong miệng, nuốt sống.

Phong Linh âm thầm nuốt nước bọt, người đàn ông này thật sự đủ âm lãnh, tối thiểu âm mây chục độ.

Bảo Bảo xiết chặt lông mày, không biết vì sao, nó cảm thấy trên người nam nhân này một cỗ sát khí, hoàn toàn không cho người khác lại gần. Người như vậy lại xuất hiện tại Cảnh Vương phủ, có quan hệ gì với Cảnh vương đây?

Hắn thoáng nhìn về phía Dạ Vô Hàm, bờ môi mấp mí ra đùa cợt, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua hắn, không nhanh không chậm theo quần gia đi vào đại sảnh.

Dạ Vô Hàm tinh táo nhìn hắn, con mắt trầm ổn phát ra tia sáng khác thường.

Bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông này, khiến cảnh giương cung bạt kiếm giương cung bạt kiếm giữa ba người cũng trầm tĩnh lại. Bảo Bảo ngó ngó nương, lại nhìn Dạ Vô Hàm một chút, nói: “Nếu như muốn đến đón chúng ta, vậy thì không cần phí tâm, chúng ta sẽ không đi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Khẩu vị của ta nặng

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Không sai!” Phong Linh ủng hộ con trai, nhớ tới một đêm kia ở kỹ viện, nàng lại muốn giết người!

Tên khốn kia, người có cái nốt ruồi đỏ ở ngực đó!

Nghĩ đến nốt ruồi đỏ, Phong Linh chấn động toàn thân. Một đêm kia, lúc hỏa hoạn, người cứu nàng là Dạ Dập Tuyên, tiếp đến nàng nhìn thấy Dạ Vô Hàm, bọn họ...

Một giây kế tiếp, động tác của Phong Linh nhanh hơn đại não. Nàng chợt vọt tới trước mặt Dạ Vô Hàm, tay tháo vạt áo hắn ra...

Bảo Bảo nhìn chăm chăm nương, há to miệng không thể tin.

Dạ Vô Hàm cũng kinh ngạc đứng sững tại chỗ, nháy mắt ngây dại, ngay sau đó, vẻ mặt giận hờn: “Ngươi... đồ sắc nữ này! Ngươi làm cái gì đấy?”

Sau khi rống lên, hắn vội vàng đóng lại vạt áo, nhìn chòng chọc Phong Linh như đang phòng lang sói.

Phong Linh chớp mắt một cái, nghiêng đầu nhìn hắn nghi ngờ: “Ngươi bị thương?”

Trước ngực Dạ Vô Hàm quần đầy băng, có thể nhìn thấy vết máu mờ mờ. Đừng nói một nốt ruồi đỏ, ngay cả hai núm vú cũng chẳng nhìn thấy.

Tiếc quá.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm trở lên hồng hồng, hai tay siết chặt thành quyền, kích động đến muốn bóp cổ nàng, âm thanh đè nén nói: “Ngươi là nữ lưu manh sao? Đã là mẹ của đứa bé rồi, ngươi cũng không biết thu liễm một chút sao? Ngươi định làm gì trước mặt đứa bé thế hả?”

Bảo Bảo lặng yên.

“Ta...” Phong Linh cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này đúng là gãy răng nhưng vẫn phải nuốt xuống bụng, giải thích không được, nói ra ai tin chứ?

Nàng không khách khí rống lại một câu: “Ta muốn nghiệm chứng thân phận, xem ngươi có phải nam nhân không!”

“...”

“Bất nạt cô nhi quả mẫu, ngươi dám nói đây là hành động của nam nhân sao?” Khí thế Phong Linh hung hăng, lại bày ra tư thế bình trà, lớn tiếng nói: “Ta cho ngươi biết, Tiêm Vũ bảo bối của ngươi để non, một chút quan hệ với ta cũng không có, đừng nghĩ đem nó chụp lên đầu ta! Đó gọi là “ác giả ác báo” biết không? Là do nàng ta ngu xuẩn, là nàng ta dẫn, là nàng ta không tự lượng sức tới đây khiêu khích, ngươi có thể oán Thất Đại Di hay Bát Đại Di? Muốn oán trách Phong Tam nương ta đây, không có cửa đâu! Biết rõ con trai nhà ta không thấy đâu, tâm tình ta đang kém, còn muốn tự đến tìm ngươi, ta sao có thể không thành toàn nàng? Hừ, tư chất đã kém còn tới đây để xấu hổ mất mặt! A, bây giờ để non rồi, các ngươi muốn tìm người chịu tội thay?! Chuyện trên đời, con mẹ ngươi tưởng nói thế là xong à? Có gan thì động đến ta xem, Phong Tam Nương ta đảm bảo tiễn các ngươi đi Tây Thiên sớm thôi!!!”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm hết hồng chuyển xanh rồi đến đen, nhìn cái miệng nhỏ của Phong Linh đóng mở không ngừng.

Dạ Mặc Cảnh thiếu chút bật cười thành tiếng. Thật đúng là chưa thấy qua nữ nhân nào có thể khiến Dạ Vô Hàm kinh ngạc đến không phản bác được chữ nào như thế.

“Nữ nhân này, ta thích.”

Tên áo đen đứng phía sau cười, nụ cười đầy tính chiếm đoạt, giống như thợ săn đã sớm thiết kế bẫy đợi con mồi.

Hắn từ từ đi tới, gương mặt bình thường giống như người qua đường Giáp Ất Bình Định, bất cứ ai liếc mắt nhìn rồi cũng sẽ quên. Nhưng ánh mắt tà ác lại khiến người ta không thể quên được, nó lười biếng, nó kiên quyết, nó phóng đảng không kiềm chế. Thậm chí nhìn lâu vào con mắt đầy cũng khiến người ta gặp ác mộng.

“Khẩu vị của ngươi thật càng ngày càng kỳ quái.” Dạ Mặc Cảnh từ từ quay đầu lại đảo mắt nhìn “Thần Hoàng.”

Khóe môi Thần Hoàng nở nụ cười tà ác: “Khẩu vị của ta nặng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Khiêu khích

Dạ Mặc Cảnh biết, ba người bên ngoài kia nếu còn tiếp tục càn quấy như thế, nếu thật sự chọc giận Dạ Vô Hâm thì rất khó giải quyết, đó cũng không phải kết quả hắn muốn.

Hắn liếc mắt ra hiệu với Trương Tam, Trương Tam nhanh đi ra sân, ngăn ở giữa Dạ Vô Hâm và hai mẹ con Phong Linh, cung kính có thừa mà nhiệt tình thiếu sót nói: “Hâm vương, mời vào bên trong.” Nói xong, bàn tay đưa ra ôm Bảo Bảo lên, cam nguyện để cậu bé cười lên cổ rồi sai bước trở lại tiền đình.

Phong Linh hừ lạnh một tiếng rồi cũng xoay người đi theo.

Dạ Vô Hâm cố gắng hít sâu, ổn định lại lửa giận đang tán loạn trong ngực, cũng thông thả bước vào. Đi vào tiền đình, hắn liền nhìn thấy Thần Hoàng đang thoải mái ngồi ở đó, con mắt tà ác không phải khiêu khích cũng không có địch ý, chỉ cười như không cười liếc nhìn hắn.

Phong Linh ngồi bên cạnh con trai, cầm chén trà trên bàn lên uống một ngụm lớn, vừa nãy nói quá nhiều khiến giờ khát khô cổ.

Mới để ly xuống, bên cạnh liền vang lên giọng nói lười nhác: “Đó là chén của ta.”

Phong Linh sững sờ rồi sau đó vẫn trấn định tự nhiên cười: “Xin hỏi, cái chén có khắc đại danh của ngài sao?” Nói xong lại khí phách mười phần bùng lên.

Bảo Bảo ngồi một bên không nhìn được liếc mắt, nương có thể thực nữ một chút có được không...

Thần Hoàng nhếch mày, gương mặt từ từ lại gần nàng: “Ta có thể nghĩ là ngươi ở trước công chúng quyến rũ một nam nhân xa lạ không?”

“Phốc...”

Phong Linh phun ra ngụm trà trong miệng, hai mắt trừng lớn. Mẹ kiếp, làm cướp còn kêu bắt trộm, rõ ràng chính là hắn cố tình trêu chọc nàng!

Bảo Bảo cùng Dạ Vô Hâm đồng thời hí mắt lườm hắn.

Dạ Vô Hâm lạnh lùng túm lấy tay Phong Linh, ấn nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Thần Hoàng nhếch môi, Dạ Mặc Cảnh vội vàng dùng ánh mắt bảo hắn dừng lại.

Thần Hoàng chỉ cười một tiếng, hai mắt vẫn nhìn Phong Linh chăm chú. Ánh mắt đã tính nóng rực, tựa hồ muốn nói rõ với mọi người, hắn muốn nữ nhân này!

Cả người Dạ Vô Hâm tan mát ra lệ khí, gương mặt tuấn tú tức giận, trán đầy âm u.

Bên trong đại sảnh, không khí dường như trở lên hết sức căng thẳng.

“Ha ha, Vô Hâm này, Bồn vương rất thích Bảo Bảo, muốn giữ nó trong phủ thêm ít ngày.” Dạ Mặc Cảnh thỉnh linh nói một câu khiến Dạ Vô Hâm vừa vận năng mảy, ánh mắt quét qua hắn, cười một tiếng: “Hai mẹ con nọ khiến tiểu thiếp ta đề non. Vương thúc, không phải là người che chở họ chứ?”

“Bồn vương đã nói đây là ‘chuyện nhà’, chúng ta là người một nhà, sao lại nói đến che chở chứ.” Dạ Mặc Cảnh nói xong rồi hướng Trương Tam phát tay một cái: “Bảo Bảo mệt rồi, dẫn cậu bé xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Trương Tam đi đến muốn ôm lấy Bảo Bảo, Dạ Vô Hâm bỗng nhiên đứng dậy ngăn hắn lại, sắc mặt âm lãnh kinh người: “Vương thúc, chúng ta nói thẳng đi, hai người bọn họ, hôm nay ta nhất định phải mang đi!”

Phong Linh nhìn hần chăm chăm, vừa muốn nổi đóa lên, lại ngoài ý muốn bắt gặp ánh mắt kiên định của hần, hoàn toàn không giống như muốn thay tiểu tam trả thù, mà là một loại kiên trì không nói rõ được, giống như ánh mắt mỗi lần hần cứu mình. Ánh mắt đó không khỏi khiến người khác xúc động...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Địch mạnh ta yếu, địch đuổi ta chạy

Edit: Naleo

“Ha ha”. Tiếng cười trầm thấp, mang theo giễu cợt đột ngột vang lên, khiến cho cả tiền đình yên tĩnh.

“Cảnh vương người vẫn chưa giới thiệu hai vị này là ai đâu, đáng giá để Hàm vương coi trọng như vậy thật sự khiến ta vô cùng tò mò thân phận của họ.” Con mắt tà ác của Thần Hoàng lộ ra vẻ bất phàm sắc bén, có vẻ như muốn gây sự, cho dù hai người trước mặt là những thí sinh sáng giá cho ngôi vị hoàng đế hần cũng không lộ ra nửa điểm sợ hãi.

“A, hai vị này là...” Không đợi Dạ Mặc Cảnh mở miệng nói hết, Dạ Vô Hàm đã cười nhạo, hướng người đối diện nói:

“Người của Dạ Vô Hàm ta, có cần phải giới thiệu với người ngoài sao?”

Một câu nói khiến Dạ Mặc Cảnh nghẹn lời. Đồng thời cũng chẳng khác gì gián tiếp thừa nhận thân phận của hai mẹ con Phong Linh.

Mặc dù, ngay cả hần cũng không rõ ràng lắm.

Không thể phủ nhận, Dạ Vô Hàm tuân mỹ phi phạm, nhưng phong thái ưu nhã mê người thường thường sẽ khiến người khác bỏ quên tướng mạo của hần, tựa như một cái túi đựng một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ thượng hạng. Dù cái túi có đẹp đến mấy, mọi người cũng chỉ chú ý đến giá trị tác phẩm nghệ thuật.

Ba chữ Dạ Vô Hàm này, biểu thị cho quyền lợi cùng uy vọng.

Nhưng hần lúc này, đôi mắt cự nhiên xuất hiện mây mù, ánh nhìn lạnh lẽo dâng lên sát khí.

Nhìn hần khiến Phong Linh sợ run. Ở Hàm vương phủ, nàng từng nghe hạ nhân nói qua, trên chiến trường, Dạ Vô Hàm là Thường Thắng Tướng quân “Giao Long” nổi danh thiên hạ, lúc ấy nàng chỉ cảm thấy đó là nói giỡn, một thư sinh như Vương gia, có thể cầm hai cây bút lông lên chiến trường sao?

Hiện tại thì nàng tin rồi, ở nơi này, trong một cái chớp mắt, từ trên người Dạ Vô Hàm nàng thấy được địa ngục xám xịt...

Không chỉ Phong Linh, Bảo Bảo cũng bị kinh sợ. Nó tròn tròn mắt, không tiếng động nuốt nước bọt. Hai mẹ con nó có một nguyên tắc thống nhất, địch mạnh ta yếu, địch đuổi ta chạy!

Hai mẹ con không ai dám phát ra tiếng nào. Chuyện này đúng là do bọn họ làm ra, nói cho cùng, Bảo Bảo cũng chỉ nghĩ muốn trừng phạt Dạ Vô Hàm, thuận tiện tra một chút xem rốt cuộc tại sao Dạ Mặc Cảnh cùng hoàng hậu muốn lấy tim của nương.

Thần Hoàng lười biếng ngồi đó, con mắt khép hờ: “Hàm vương điện hạ, tại hạ tất nhiên không dám hỏi nhiều.” Hần cười một cái, yêu nghiệt cực kỳ, nhưu này nói tiếp: “Chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.”

Dạ Vô Hàm thu hồi lệ khí phát ra trong lúc lơ đãng, hạ con mắt, mím môi ưu nhã nói: “Lòng hiếu kỳ, không phải lúc nào cũng tốt.”

Rồi hần xoay người lại, đối mặt với Dạ Mặc Cảnh, người đó sắc mặt có chút khó coi, khuôn mặt tái nhợt đã có vẻ giận, chỉ là đang đè nén lại thôi.

“Vương thúc, có phải người muốn ta đến trước mặt phụ hoàng xin một đạo thánh chỉ mới có thể đem người của ta đi hay không?”

Lời nói không nặng nhưng từng chữ rõ ràng. Người, Dạ Mặc Cảnh có thể lớn hơn Hoàng Thượng sao?

Dạ Mặc Cảnh nâng mắt nhìn hần, thân thể yếu đuối ho đến thân thể không thể ngồi thẳng.

Trương Tam tiến lên: “Vương gia, nên uống thuốc rồi.”

Dạ Mặc Cảnh ho đến không thể ứng lời, chỉ đành nhẹ gật đầu, Trương Tam đẩy xe lăn tới, diu hần ngồi lên rồi đẩy vào nội đường, bỏ lại người trong phòng ngồi đó, trên hành lang còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho yếu đuối của hần.

Phong Linh cùng Bảo Bảo chớp mắt một cái, cứ như vậy mà đi? Bà nó, đó là cái quái gì vậy hả?

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn thoáng qua, không mang theo chút tình cảm nào: “Trở về!”

Hai mẹ con bị dọa giật nảy mình, mỗi người ôm một cây cột trụ, lắc đầu.

Bảo Bảo: “Đừng! Ngươi đánh ta! Ngươi là người xấu!”

Phong Linh: “Đừng mơ có thể đem chuyện vợ con ngươi tính lên đầu ta! Không về!”

Đầu hai mẹ con lắc như đang vật lộn độ sức, chính là chết sống không trở về, ngươi làm gì được ta, có giỏi thì đánh nhau! Sợ gì!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Nguyên nhân

Edit: Naleo

“Không trở về?” Ngực Dạ Vô Hàm bắt đầu phập phồng bất quy tắc, hai tay bóp vang dội, nhìn cũng không nhìn hai người lấy một cái liền phát tay áo bỏ đi: “Phi Ứng!”

“Có thuộc hạ!”

Một người từ trên xà nhà bay xuống, hình như là đã ẩn núp từ lâu. Hắn đi tới hướng hai người ôm quyền: “Thất lễ.” Dứt lời, mỗi tay liền túm lấy một người.

“A! Ta không muốn trở về!”

Hai mẹ con vừa kêu xong, người đã bị Phi Ứng mang ra ngoài.

Trong tiền sảnh, Thần Hoàng cầm lên ly trà Phong Linh vừa uốn, đặt môi lên chỗ nàng đã uống, nhẹ nhàng uống một hớp, rồi để xuống: “Nàng, nhất định phải thuộc về ta.”

Lúc này, Dạ Mặc Cảnh đã sớm rời đi lại chẳng biết đi ra từ lúc nào, lạnh lùng nhìn phương hướng Dạ Vô Hàm vừa rời đi, ngoái đầu lại nhìn: “Bổn vương tìm ngươi, cũng không phải là vì nữ nhân.”

Thần Hoàng ngược mắt, cười một tiếng: “Muốn cùng ta hợp tác thì nên theo quy củ của ta.” Thấy người đối diện có chút chần chừ, hắn không kiên nhẫn nói: “Muốn hay không thì tùy ngươi, ta không rảnh chơi trò mèo vờn chuột cùng các ngươi.”

Dạ Mặc Cảnh ngồi xuống, sắc môi dần khôi phục màu đỏ, mở miệng nói: “Sáu năm trước, hoàng thượng cải trang đi thần miếu dâng hương, ở cửa miếu cứu được một cô nương mập mạp. Trụ trì nhìn thấy cô nương kia đã từng nói, cô gái này có Đế hậu chi mệnh. Hoàng thượng sau khi nghe xong cảm thấy khiếp sợ, sau khi hỏi cung hắn liền đem nữ nhân béo không rõ lai lịch kia gả cho Dạ Vô Hàm làm phi. Người không biết còn tưởng rằng Hoàng thượng muốn làm khó hắn. Ai nghĩ đến Dạ Vô Hàm thế nhưng lại hưu nàng kia.”

Thần Hoàng chau mày, trong mắt thoáng qua chút ánh sáng quỷ bí, khóe miệng kéo ra ý cười không dễ phát hiện: “Sau đó, nhất định là chuyện này đến tai Hoàng hậu, nàng không có con cháu, lo lắng địa vị của mình khó giữ được nên thông đồng với pháp sư nói láo là bị bệnh lạ, muốn ăn tìm người nữ nhân béo kia mới khỏi. Tuổi tác Hoàng thượng đã cao nên hồ đồ nghe theo lời Hoàng hậu và pháp sư, ám chỉ với mấy nhi tử, ai có thể tìm được Nhiếp Tổ Tổ thì sẽ đem ngôi vị truyền cho người đó.”

Khóe miệng Dạ Mặc Cảnh chứa ý cười lạnh lùng, không trả lời.

Thần Hoàng cảm thấy hứng thú, thân thể khẽ ngả ra ghế: “Nghe nói, Hoàng hậu là thanh mai trúc mã của ngươi, nàng làm như vậy, không đơn thuần chỉ vì mình thôi.”

Dạ Mặc Cảnh lướt mắt nhìn hắn, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt nhưng hết mười phần bén nhọn: “Giờ ngươi cũng thích nghe tin via hè rồi à?”

“Ha ha, ngươi biết cuộc sống Tây Vực nhàm chán thế nào rồi đấy.” Thần Hoàng lười biếng vuốt lưng một cái. “Ta chẳng có, chút hứng thú nào với chuyện giữa ngươi và Hoàng hậu. Chỉ là, muốn ta giúp một tay, giá cả không thể nhỏ a...”

“Ngươi muốn gì?”

“Phía Tây của Minh Tích, toàn bộ thuộc về ta.”

Dạ Mặc Cảnh nhú chặt mày: “Khẩu vị lớn thế sao? Người tiêu hóa nổi không?”

“Đó là vấn đề của ta.”

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng hắn gật đầu: “Tốt.”

“Còn nữa.” Hai mắt Thần Hoàng lộ ra dã tính tà ác. “Ta muốn nữ nhân kia.”

“...”

Đột nhiên ánh mắt hắn trở nên âm trầm đáng sợ, âm thanh giống như vọng từ địa ngục: “Người tốt nhất nên nhớ, giao dịch cùng Thần Hoàng, tương đương bởi cùng ký khế ước với Diêm Vương, không ai có thể lật lọng Thần Hoàng!” Đảo mắt một cái, hắn lại khôi phục vẻ phóng đảng không kiềm chế. “Được rồi, nói tiếp, người muốn ta giúp người việc gì? Bị Dạ Vô Hàm bám theo lâu như vậy, giờ cũng nên dừng lại nghỉ chút rồi.”

Dạ Mặc Cảnh nghiêm mặt nói: “Bốn vương sẽ cung cấp cho người một ít thông tin và các đối tượng bị hoài nghi trước. Sau đó, ta muốn người tìm được Nhiếp Tổ Tổ!”

“Hả?” Thần Hoàng cười: “Đến bây giờ người còn không biết Nhiếp Tổ Tổ là ai?”

Dạ Mặc Cảnh sừng sốt một chút, rồi lập tức cảnh giác nói: “Người nói thế là có ý gì? Người biết nàng ta đang ở đâu?”

Thần Hoàng nhìn hắn vẻ đồng tình: “Chẳng phải mới bị Dạ Vô Hàm đưa đi sao.”

“;amp;% . . ¥@% . . ”

“Vương gia!” Trương Tam vội vàng tiến lên, đỡ lấy Vương gia, trán Dạ Mặc Cảnh mơ hồ nổi gân xanh, hắn có thể xác định 100%, Thần Hoàng sớm đã biết chuyện này, đến khi bọn hắn đi xa rồi mới nói cho hắn biết, đây tuyệt đối là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Người tin ta không

Trong đại sảnh Hàm vương phủ đầy ắp người.

Quan xử án, Dạ Vô Hàm.

Trong phòng chính, là tội phạm gây chuyện rồi bỏ trốn : Phong Tam Nương và Bảo Bảo.

Ngoài cửa phòng là Tiêm Vũ vừa khỏi bệnh và thị thiếp ABCD, vậy xem là người làm.

“Vương gia, người phải làm chủ cho đứa bé chưa ra đời của chúng ta”. Tiêm Vũ khóc nức nở. Những thị thiếp khác cũng hòa theo: “Vương gia, từ khi hai mẹ con này đến phủ, trong phủ chúng ta không được an bình”.

“Đúng vậy, Tiêm Vũ tỷ tỷ tốt bụng đi thăm nàng thế mà nàng ta lại độc ác ra tay, mong Vương gia phải chủ trì công đạo”.

Phong Linh muốn phun một đồng nước miếng lên mặt họ, một người lại một người ra vẻ, chỉ sợ nàng lên được cực lạc.

Nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Dạ Vô Hàm

“Câm miệng!”. Dạ Vô Hàm lạnh lùng đảo mắt, trong sảnh đường im lặng như tờ. Hắn nhìn chằm chằm vào Phong Linh, gương mặt âm trầm. “Bốn vương chỉ hỏi nàng một câu, có phải nàng làm hay không?”.

“Phải”. Thái độ của Phong Linh thẳng thắn khiến người phía dưới hít sâu một hơi, Dạ Vô Hàm cũng nhú mày.

Phong Linh chỉ vào Tiêm Vũ đang che mặt khóc, hừ lạnh một tiếng. “Dạ Vô Hàm, nếu như người muốn lấy công đạo cho cái nữ nhân chỉ biết làm trò này thì ta cũng không nói nhiều. Muốn như thế nào thì tùy người, nhưng mà ta muốn nói cho người biết, ta, Phong Tam Nương, dù ta có tức giận đến mức nào, ta có xấu xa đến mức nào, không bao giờ ta trút giận vào đứa bé còn chưa ra đời”.

Nói xong, nàng nghiêm túc nhìn hắn, gần từng chữ hỏi: “Bây giờ, ta hỏi ngươi, giải thích của ta, ngươi tin, hay không tin?”.

Thời gian giống như dừng lại. Trong nháy mắt bị cáo và nguyên cáo thay đổi, mọi người nhìn nàng không chớp mắt, ngay cả Bảo Bảo cũng bị khí thế của nương nó làm khiếp sợ.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, nhìn nàng hồi lâu, hình như là bất mãn với chất vấn của nàng nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Tin”.

Tiêm Vũ không thể tin được tròn hai mắt, đứng lên. “Vương gia, người nói cái gì? Người tin cái tiện nhân này?”.

Tiếng kêu sắc nhọn, Dạ Vô Hàm nâng mày, ánh mắt quét qua. Tiêm Vũ lập tức ý thức được mình làm sai, lại yếu đuối ngồi xuống: “Vương gia, làm sao người có thể tin tưởng nữ nhân này? Nàng ta làm hại đứa bé của thiếp....”.

Phong Linh và Bảo Bảo đồng thời lắc đầu một cái, trong miệng chắc chắn, diễn suất thật vô địch.

Dạ Vô Hàm nhú mày, tỉnh mạch qua đi, uy nghiêm mở miệng nói: “Từ nay về sau, chuyện này không cho phép kẻ nào nhắc lại! Phong Tam Nương và Bảo Bảo chính là người của Bồn Vương!”.

“Vâng”.

Tiêm Vũ kinh ngạc ngồi ở đó, gương mặt khiếp sợ tuyệt vọng, thay đổi, tất cả đều thay đổi rồi! Hắn công khai thừa nhận thân phận của bọn họ? Sau đó nàng ta ngoan độc nhìn về phía Phong Linh, tất cả đều do nữ nhân kia! Nàng sẽ không bỏ qua, sẽ không!

Mục đích đã đạt được, Dạ Vô Hàm vung tay lên: “Lui xuống đi!”.

Mọi người đều ra khỏi đại sảnh, Tiêm Vũ lau nước mắt, lẳng lặng đi ra ngoài. Trong mắt xẹt qua một tia ác độc. Nàng không muốn làm quá độc nhưng mà đây là bọn họ ép nàng...

“Này”. Phong Linh nhìn hắn, ưỡn ẹo hỏi: “Ngươi tin ta sao, vì quan hệ vợ chồng của chúng ta trước đây à?”.

Dạ Vô Hàm không trả lời, đi xuống, sờ sờ mặt của Bảo Bảo, ngồi xổm xuống cười ôn hòa: “Vẫn còn tức bồn vương sao?”.

Bảo Bảo nhú mày, quay mặt: “Đánh một cái tát rồi cho một quả táo? Bảo gia không lạ”.

Hắn lắc đầu bật cười, tiểu tử này thật là....

Hắn đứng lên, vỗ vỗ đầu của hắn: “Ngươi về phòng trước, ta có chuyện muốn nói với mẹ ngươi”.

Bảo Bảo nhếch miệng, liếc xéo hắn nói: “Mẹ ta là người không thông minh, ai muốn tính toán nàng thì còn phải hỏi nhi tử là ta đây”. Nói xong không thèm nhìn mà đi thẳng ra ngoài. Còn Dạ Vô Hàm muốn lấy lòng nó, nó phải quan sát trước rồi mới quyết định có chấp nhận hay không!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ta không quan tâm nó là con trai của ai

Lần đầu tiên Phong Linh và Dạ Vô Hàm ngồi nói chuyện bình tĩnh với nhau.

“Muốn nói cái gì?”. Phong Linh thẳng thắn hỏi.

Dạ Vô Hàm ngồi trên ghế, xoa xoa mi tâm: “Đừng làm rộn được không?”.

“Ta làm rộn lúc nào?”. Phong Linh bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn: “Là do ngươi đưa ta và con trai từ thành Ngự Dương đến đây, là do người nhà họ Dạ các ngươi không buông tha cho ta đó chứ”.

Dạ Vô Hàm dựa lưng vào ghế, nói từ từ: “Bây giờ phụ hoàng vô cùng mê tín tên thầy cúng kia, vứt chính sự cho ta, Dập Tuyên và Cảnh vương thúc xử lý, mỗi ngày ông ấy đều ở trong tấm cung cùng thầy cúng tìm cách làm nhiều việc. Tên thầy cúng lại kết hợp với Hoàng hậu, bọn ta muốn đến gần phụ hoàng cũng hết sức khó khăn”.

Yên lặng nghe hắn nói những chuyện đơn giản trong triều đình, rồi nàng nghĩ, áp lực khi làm con trai của hoàng đế không phải ai cũng có thể gánh.

“Bây giờ trong triều đang chia bè phái, hoàng hậu âm thầm bày mưu đặt kế, có người dâng sớ yêu cầu thái tử điện hạ ra ngoài chủ trì triều chính”.

“Thái tử?”. Nàng nghi ngờ ngẩng đầu lên. “Có thái tử sao?”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng như quái vật: “Thái tử là con do Tô hoàng hậu sinh, khi còn bé bị một trận ốm sau đó thành người si ngốc. Mười năm trước khi Tô hoàng hậu qua đời thì hấn vẫn nhốt mình trong Thanh Nhạc cung. Chẳng lẽ nàng không biết cái này?”.

Phong Linh chớp mắt cười một tiếng: “Biết, biết, thái tử ngốc”. Trong lòng thì đồ mờ mờ, mười năm trước, lúc đó nàng vẫn đang ở trường học thế kỉ 21, đi thu thập tài liệu về trai đẹp.

Sau đó nàng lại hỏi: “Một người ngu ra ngoài để làm gì?”.

Dạ Vô Hàm cười giễu cợt: “Khi thái tử lên triều thì sẽ có một người nhiếp chính”.

“À”,. Phong Linh vỗ đầu một cái: “Ta hiểu, như vậy thì Dạ Mặc Cảnh có thể thuận nước đẩy thuyền mà khống chế triều chính rồi! Nhưng mà ta nhìn Dạ Mặc Cảnh không giống một người tâm cơ nặng như thế”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng một cái: “Ta nhìn nàng cũng không giống một người đàn như vậy”.

Phong Linh trừng mắt nhìn hấn sau đó khoanh chân trên ghế: “Nói thẳng đi, ngươi nói cho ta biết nhiều truyện triều đình thế làm gì?”.

“Bởi vì ta thật sự rất bận, nói cho nàng biết để nàng an phận đừng gây phiền toái cho ta là được”. Dạ Vô Hàm vuốt vuốt trán: “Hôm nay Cảnh Vương thúc để cho ta mang nàng đi, nhưng mà không chừng đã giăng một cái bẫy tốt hơn chờ nàng nhảy rồi”. Lại nhớ tới người kia sắc mặt hấn biến đổi, hấn nhất định phải tra ra kẻ đó mới được.

Phong Linh phẩy phẩy cái khăn trong tay nói: “Thôi đi, vậy mẹ con chúng ta sống ở chỗ này làm gì? Ngộ nhờ chộc phải thị thiếp bảo bối của ngươi thì làm thế nào? Hơn nữa, chúng ta cũng không thể ở như thế này được”.

Bỗng nhiên gương mặt tuấn tú phóng đại, dọa nàng giật mình: “Sao thế, hù chết người”.

Bờ môi Dạ Vô Hàm hơi cong lên, gương mặt hồng phấn: “Nàng đang ám chỉ ta cấp danh phận cho nàng sao?”.

Mặt Phong Linh đỏ bừng, hận không thể cắn đầu lưỡi của mình: “Ta, ta, ta, ta không có ý đó! Ta chỉ...”.

“Được rồi”. Dạ Vô Hàm ấn tay vào cái miệng đang muốn giải thích của nàng: “Có ta ở đây nàng không phải lo lắng, ta sẽ không để chuyện này kéo dài quá lâu”.

Chuyện này? Chuyện nào? Hấn muốn nói là những người đang tram phuong nghìn kẻ muốn ám hại nàng hay là... chuyện danh phận?

Không đợi Phong Linh lấy lại tinh thần, hấn đứng lên, bàn tay mon trón khuôn mặt nàng, nàng không tự chủ được vẻ tuấn mĩ của nam nhân này hấp dẫn.

“Ta không quan tâm Bảo Bảo là con trai của ai”.

“.....”.

Phong Linh giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ngực nam nhân phẳng

Sau khi lăn lộn trên giường cả một đêm, Phong Linh quyết định, nàng muốn bắt cái tên ở kỹ viện.

Đó chính là một cây gai trong lòng nàng, cho dù đau thì nàng cũng phải rút nó ra!

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Phong Linh gọi Văn Xuân đến. “Văn Xuân, ngươi đưa giúp ta một phong thư....”.

Mây bay đầy trời, người đi đường vội vã, mệt nhọc cả một ngày ai cũng muốn về nhà sớm với vợ con. Lúc này, con đường rục rờ nhất đương nhiên là con đường của các kỹ viện.

Trong một ngõ hẻm có một người đang nhìn chăm chăm vào kỹ viện đã được sửa đổi hoàn toàn mới sau trận hỏa hoạn.

“Bốp”, trên vai bị người vỗ lên.

Quay đầu nhìn lại, chân mày nhăn lên: “Ngươi mà còn dọa như thế sẽ khiến người ta chết khiếp ngươi có biết không?”.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt nhìn nữ nhân ăn mặc nam trang mà vừa tức giận vừa buồn cười: “Này, sao ngươi lại ăn mặc như vậy? Còn hẹn gặp ta ở đây? Vương huynh có biết ngươi xuất phủ không?”.

Mấy vấn đề mà Dạ Dập Tuyên hỏi Phong Linh trực tiếp làm ngơ, ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu tử đẹp trai ngọc thụ lâm phong khí khái anh hùng, người đó nghi ngờ cúi người: “Làm gì?”.

“Ngươi, dẫn ta vào trong đó”.

Dạ Dập Tuyên nhìn nàng như nhìn người điên: “Ngươi muốn vào kỹ viện?”.

“Đúng vậy!”. Rồi đột nhiên Phong Linh nhớ ra cái gì, xoay người lại túm vạt áo Dạ Dập Tuyên xé ra.

“Phong Tam Nương!”.

Dạ Dập Tuyên kinh hãi, nữ nhân này.... ngang nhiên còi y phục của hắn?

Nhìn lồng ngực rắn chắc màu đồng, Phong Linh yên tâm, không có nốt ruồi hoa đào.

Rồi nàng xoa đầu hắn như xoa đầu tiểu cầu: “Ôi chao, đừng thẹn thùng, ta chỉ xem ngươi trở mã như thế nào mà thôi”.

“Ngươi...”.

Đối với Dạ Dập Tuyên mà nói thì điều này rất nhục nhã.

“Đi, chúng ta vào thôi”. Phong Linh kéo hắn đi, Dạ Dập Tuyên níu tay của nàng, kéo vào trong ngực, ba phần tà mị: “Chọn bồn vương xong, ngươi muốn đi như thế?”.

Phong Linh nhú mày nhìn hắn, bảy phần bén nhọn: “Ngươi muốn sao?”.

“Hừ, ngươi xem bồn vương, bồn vương cũng muốn xem ngươi”. Nói xong, tay hắn đưa về phía vạt áo của Phong Linh. Được nửa đường, tay hắn dừng lại: “Tại sao ngươi không tránh?”.

Phong Linh bình chân như vại nói: “Tại sao phải tránh? Ta nhìn của ngươi, ngươi nhìn lại của ta, rất công bằng mà! Đến đây đi, đừng khách khí, nhanh một chút, xem xong chúng ta còn phải làm chính sự!”.

Dạ Dập Tuyên giật giật mắt, cứng ngắt thả tay xuống: “Ngươi có phải nữ nhân không?”.

Phong Linh nhướn mày nhìn hắn: “Ngươi đoán xem?”. Nhìn bộ dạng làm Dạ Dập Tuyên phát điên.

“Đừng bướng bỉnh, chúng ta đi mau”.

“Không đi!”.

“Thật?”.

“Thật”.

“Ha ha, vậy thì tốt, sáng mai ta sẽ viết tuyên cáo cho tất cả mọi người biết, ngươi chung tình với Quan tiểu thư, còn nữa....”.

Mặt Dạ Dập Tuyên đỏ bừng vì kìm nén: “Phong Tam Nương——”.

“Ừ, nếu như ngươi đã đồng ý thì chúng ta đi thôi”. Không nói lời nào, Phong Linh kéo hắn ra ngõ nhỏ.

Dạ Dập Tuyên im lặng nhìn trời, tại sao gặp phải nữ nhân này hắn có cảm giác hắn làm người rất thất bại?

Trong kỹ viện đèn đuốc sáng rõ, các cô nương ăn mặc trang điểm lộng lẫy, ăn mặc thả ngực lộ lưng, áo không đủ che thân. Các nam nhân trái ôm phải ấp, hưởng hết diễm phúc.

“Ôi chao, hai vị đại gia, mau vào bên trong, hai vị muốn gọi cô nương nào! Nếu không thì để tú bà ta đây giới thiệu cho hai ngài, đảm bảo hai ngài sẽ rất hài lòng!”.

Tú bà dáng vẻ khoa trương khiến Dạ Dập Tuyên nhú mày: “Chúng ta sẽ quan sát một chút rồi sẽ bảo ngươi”.

“A, được được, hai vị cứ chơi trước, có việc gì cứ tìm ta”.

Phong Linh như được mở rộng tầm mắt, hai mắt trừng lớn, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Nhìn nàng mặc nam trang không biết mượn ở đâu, rõ ràng rất đẹp, mặt trên người nàng lại rộng thùng thình. Đứng trong đám nam nhân vừa nhỏ vừa gầy, nhìn một chút là nhận ra. Không cẩn thận bị nam nhân đụng phải thì lại lấy tay ôm ngực. Rõ ràng đang nói cho người ta biết, nàng là nữ!

Dạ Dập Tuyên tròn mắt, đi đến vỗ lưng nàng: “Ừn ngực, ngẩng đầu, là nam nhân thì phải ra dáng nam nhân! Đừng giống như kẻ trộm bò”.

Phong Linh trừng mắt nhìn hắn: “Người mới trộm bò, cả nhà người cũng trộm bò”. Xoay người, ưỡn ngực, nâng cằm.

Dạ Dập Tuyên thấy trước ngực nàng lộ rõ hai khối thịt thì xoa xoa mi tâm, kéo nàng lên lầu, tùy tiện đẩy một gian phòng, đẩy nàng vào.

“Làm gì thế?”.

Hắn nghiêng răng nói: “Ngực, nam, nhân, phẳng!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Là ai?

Phong Linh sững sờ cúi đầu nhìn ngực của mình: “Nguy rồi, quên mất nó”.

Quay đầu nhìn lại căn phòng, thấy không có ai, nàng vội vàng cời trường sam, sau đó là áo trong, cuối cùng là...

Đột nhiên nền trong phòng vụt tắt, cả căn phòng tối đen như mực.

Phong Linh kinh ngạc, níu chặt lấy y phục bảo vệ ngực, quay đầu lại: “Ai?”.

Hình như trong bóng tối có nhiều hơn một tiếng hít thở, chậm rãi, như cố ý núp trong bóng tối, thương thức sự kinh hoàng của nàng.

Giống như... ma

“A!”. Phong Linh hét một tiếng, đẩy cửa chạy ra ngoài, lập tức nhào vào trong ngực Dạ Dập Tuyên.

“Sao vậy?”. Dạ Dập Tuyên sững sốt một chút, nhìn nữ nhân quần áo xốc xếch trong ngực, mặt nóng bừng, cảm thấy toàn thân run rẩy nhưng đẩy ra lại không tiện.

Phong Linh không dám nhìn vào trong, lấy tay chỉ chỉ: “Có, có ma”.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt nhìn: “Cái bộ dạng của người, là quý thì cũng bị người hù dọa chạy mất”. Nói như vậy nhưng hắn vẫn cảnh giác liếc nhìn xung quanh, sau đó thận trọng vào phòng, đốt nến. Sau khi kiểm tra bên trong không có gì nguy hiểm mới chỉ vào sau bình phong. “Vào đó đi”.

“A”. Phong Linh nghe lời, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết, lúc này mới hải lòng đi ra, quay một vòng: “Thế nào?”.

Dạ Dập Tuyên quan sát nàng, nhú mày, đi tới sửa sang lại quần áo cho nàng. Vô ý, ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của nàng, giống như bị điện giật, rút tay lại, không tự nhiên ho một cái: “Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi”.

Tự trấn an trái tim đang đập loạn, hắn bước chân nhanh ra ngoài.

Rối loạn, rối loạn, thật là rối loạn, tại sao tim hắn lại đập rộn lên với nữ nhân này? Dù đối mặt với Quan Dư Tình hắn cũng chưa từng hoảng loạn qua như vậy.

Đáng chết, nhất định là sai lầm chỗ nào rồi.

Phong Linh học bộ dáng của hắn, ưỡn ngực ngẩng đầu, thoải mái đi về phía trước. Nhân lúc bốn bề vắng lặng, nàng kéo Dạ Dập Tuyên về phía hậu viện.

“Này, rốt cuộc thì người muốn làm gì?”. Dạ Dập Tuyên cũng bị nàng làm cho hồ đồ.

“Hừ hừ”. Phong Linh nheo mắt, gờ một cái đánh lửa tự chế, ngọn lửa ánh đỏ mặt nàng, nàng âm trầm nói: “Chân tướng chỉ có một”.

Nửa canh giờ sau. (Một tiếng sau).

“Cháy rồi, cháy rồi, chạy mau!”. Trên hành lang khuya chiêng gỗ trống, một lúc sau, nam nam nữ nữ từ các phòng ủa ra ngoài.

Phong Linh đứng ở cửa, hai mắt nhìn chăm chăm từng nam nhân chạy ra.

Dạ Dập Tuyên hoảng sợ nhìn nàng, thấy nàng cứ nhìn chăm chăm vào ngực nam nhân thì trong lòng có một sự tức giận dâng lên: “Sắc nữ, náo đủ chưa, ngươi còn không về thì Vương huynh sẽ trách phạt ngươi đấy!”.

“Suyt, đừng quấy rầy ta!”. Phong Linh nhìn chăm chú, chỉ thấy lông ngực, ngực se, ngực xăm nhưng không hề có nốt ruồi hoa đào!

Đến khi tất cả mọi người chạy ra ngoài mới phát hiện chỉ có hậu viện cháy thôi, lộ vẻ tức giận đi về.

“Không có?”. Phong Linh ngồi trên đất nhú mày lắm bầm: “Chẳng lẽ bây giờ hán không có ở kỹ viện?”.

Thấy nàng ngồi đó tự lắm bầm, Dạ Dập Tuyên tức giận nâng nàng lên: “Phong Tam Nương, rốt cuộc ngươi đang làm cái quỷ gì vậy?”.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi, Phong Linh đột nhiên hỏi: “Ngày đó, cái ngày mà kỹ viện cháy, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đó? Làm sao tìm được ta?”.

Dạ Dập Tuyên ngán người, quay mặt đi, rõ ràng không muốn nói nhiều, xoay người nói một câu: “Đây không phải là nơi nữ nhân nên đến, bổn vương đưa ngươi về”.

Phong Linh suy nghĩ một chút rồi bảo hán: “Tuyên Tuyên, ngày mai ngươi lại theo ta đến kỹ viện khác nhé”.

Dưới chân Dạ Dập Tuyên bỗng lao đảo...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Diêu hoàng hậu

“Nương, mấy ngày nay nương cứ chạy đi đâu vậy?”. Bảo Bảo không nhịn được hỏi.

“Có việc”.

“Việc gì?”.

“Việc này không liên quan đến con”.

“Thôi đi, không nói thì thôi, con cũng chẳng lạ”. Bảo Bảo quay người giận dữ không nhìn nàng, Phong Linh muốn đi qua chọc con trai thì thấy Văn Xuân và Sơ Hạ vội vàng chạy tới: “Tam Nương, Tam Nương, hoàng hậu nương nương giá lâm, chỉ đích danh muốn gặp người!”.

“Hoàng hậu?”.

Là nữ nhân muốn ăn tim của nàng?

Bảo Bảo vừa nghe thì nhú mày.

Phong Linh cự tuyệt: “Ta không gặp! Nàng ta đến đây muốn gặp ta chắc chắn không có việc gì tốt!”.

Nàng còn chưa làm gì thì cổ áo bị Bảo Bảo kéo: “Nương, người ta là hoàng hậu một nước, đã đến đây rồi, nương còn trốn đi đâu?!”.

“Bởi vì nương biết nàng ta lợi hại nên mới phải trốn!”.

“Muộn rồi!”. Bảo Bảo nhìn thẳng mẹ nó trấn an nói: “Nương, nương không cần sợ hãi, đây là Hàm Vương phủ, nàng ta dù là Hoàng hậu cũng không thể giểu võ giương oai, Dạ Vô Hàm cũng không phải là một quả trứng mềm!”.

“Đúng vậy, Tam Nương, chúng ta đã sai người đến Hoàng cung bẩm báo với Vương gia rồi!”.

“Vậy cũng được”. Phong Linh dù không tình nguyện nhưng vẫn phải nhắm mắt đi gặp. Nếu như nàng chạy thì Dạ Vô Hàm cũng sẽ gặp nạn. Chuyện vong ân phụ nghĩa như vậy nàng không làm được.

Đi đến tiền đình nhìn dáng vẻ của Diêu hoàng hậu khoảng 30 tuổi, nhìn từ xa thấy đây chắc chắn là một mỹ nhân khó gặp. Tiêm Vũ đứng sau lưng nàng, cười âm hiểm. Phong Linh liền hiểu được chín mươi phần.

Phong Linh quỳ xuống: “Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

Nàng ta nhưn mảy: “Người chính là Phong Tam Nương?”. Giọng nói lạnh lùng mang theo địch ý: “Ha ha”. Nàng ta cười khê, từ từ đứng dậy, cung nữ đứng bên cạnh vội vàng đỡ.

“Bỏn cung vẫn tò mò không biết nữ nhân có thể khiến cho Hàm vương coi như bảo bối như thế nào? Hôm nay nhìn thấy hóa ra cũng bình thường thôi”.

Toẹt!

Trong lòng Phong Linh thầm phun một ngụm nước miếng, miệng độc vậy, không hiểu sao hoàng đế lại mù mắt như vậy, lập nàng ta làm hoàng hậu! Phong Linh chịu đựng quỹ gối, trong lòng chửi cả tổ tông nhà Hoàng hậu. Nàng hiểu rất rõ, ở trước mặt nàng ta không thể nói năng linh tinh được!

“Sao? Không nói lời nào? Không muốn nói với bỏn cung”. Diêu Ngọc cười lạnh tiến lên mấy bước, lấy mũi giày nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên nhìn thẳng vào ánh mắt đầy lửa giận của nàng ta: “Hay là, người có thói quen đến Cảnh vương phủ, nói với hắn”.

“Cảnh Vương?”. Phong Linh ngẩn ra, chuyện gì thế này? Thấy sự ghen tỵ trên mặt Diêu hoàng hậu, nàng lập tức hiểu ra, dờ khóc dờ cười, đây là Hoàng hậu đang ăn dấm sao? Cái Vampire đó cũng chỉ có nàng ta mới để vào mắt thôi.

“Hoàng hậu, có phải ngài đã nghe được cái gì hay không?”. Ánh mắt Phong Linh nhìn vào Tiêm Vũ.

“Nói như vậy, là người không đến Cảnh vương phủ?”. Diêu Ngọc kẻ sát mặt lại, cười âm trầm

“Đi thì đi, nhưng mà....”.

Phong Linh còn chưa nói hết, Diêu Ngọc vung tay, tát “bốp” một cái vào mặt của nàng: “Tiện nhân, người dám quyến rũ Cảnh Vương”.

Phong Linh bị đau té xuống đất, bên tai kêu ong ong. Nàng nổi giận, chết tiệt, dám đánh nàng?

Nàng vừa đứng dậy thì nghe ngoài cửa quát lạnh: “Hoàng hậu, nếu như người muốn phát uy thì tìm nhảm chỗ rồi”.

Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đứng ở cửa như thiên thần. Dường như Phong Linh thấy được cánh thiên thần và hào quang trên đỉnh đầu, nước mắt đọng trong hốc mắt.

Thấy dấu tay đỏ trên mặt nàng, Dạ Vô Hàm nheo mắt, lạnh lùng nhìn Diêu Hoàng hậu. Dạ Dập Tuyên cau mày đi thẳng đến đỡ nàng dậy, nắm lấy cằm nhỏ của nàng xem xét: “Người vốn xấu xí, bây giờ lại bị đánh thành thế này thì làm sao có thể gặp người hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hắn đang ghen ghét với ta

"Dạ, Dập, Tuyên!". Phong Linh trừng mắt nhìn hắn: "Người dám cười nhạo ta! Muốn ăn đánh phải không?".

Thấy hai người liếc mắt đưa tình, mặt Dạ Vô Hàm càng đen hơn nhưng không thể quay đầu ngăn lại, nhìn chằm chằm vào Diêu Ngọc: "Hoàng hậu, đây là Hàm Vương phủ, không phải là Tổ Tâm cung của người".

"Ha ha". Diêu Ngọc cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Hàm Vương không nên nổi giận, Bỏn cung chỉ nghe nói ở Hàm Vương phủ có Phong Tam Nương lạnh lợi động lòng người nên đến nhìn một chút thôi mà!".

"Nghe nói?". Ánh mắt Dạ Vô Hàm sắc bén nhìn qua Tiêm Vũ, nàng ta sợ hãi vội vàng cúi đầu lạng lẽ đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên ngẩng đầu lên nói: "Hoàng hậu, xem cũng đã xem rồi, chúng ta cũng không giữ người lại để dùng bữa đâu!". Hắn luôn luôn căm thù Diêu Ngọc nên không bao giờ nói năng khách khí với nàng ta.

Diêu Ngọc trừng mắt nhìn hắn, phát tay áo rồi đi: "Cho dù các người muốn giữ bỏn cung thì bỏn cung cũng không có nhã hứng dùng bữa cùng các người!".

Nhìn đoàn người hùng dũng rời đi, Dạ Vô Hàm quay đầu lại nhìn vào bên má sưng đỏ hỏi: "Đau không?".

Phong Linh nhe răng nhếch miệng: "Đau cũng không đau lắm nhưng tự nhiên bị tát một cái cảm thấy ủy khuất".

Dạ Dập Tuyên đứng lên, mặt lạnh nói: "Ta sẽ đòi lại cho người!".

Phong Linh nghe thấy thì vui vẻ: "Tiểu Tuyên Tuyên, ta không ngờ người cũng rất nghĩa khí đó! Không uống công mỹ hôm nay ta dẫn người đi kỹ viện _____".

Lặng

Rất yên lặng!

Phong Linh rất muốn nuốt hết cái lưỡi của nàng.

Dạ Dập Tuyên tròn mắt nhìn nàng một cái, vội vàng giải thích với Dạ Vô Hàm: "Vương huynh, chúng ta....".

Dạ Vô Hàm cười nhạt: "Các ngươi như thế nào cũng chả liên quan đến ta".

Phong Linh nhìn Dạ Vô Hàm đi thẳng, bóng lưng thẳng tắp không hề lưu luyến, giật nhẹ ống tay áo Dạ Dập Tuyên: "Này, có phải hắn đang tức giận không?".

"Hừ, ngươi thử nói đi!".

Phong Linh chớp chớp mắt: "Có phải là giận ta dạy hư ngươi không?".

Dạ Dập Tuyên nhìn nàng như quái vật: "Ngươi không biết sao?". Trời ạ, người bên cạnh Vương huynh đều nhìn thấy huynh ấy thích nàng, rất để ý đến cha của Bảo Bảo là ai, tại sao nữ nhân này lại không thấy?

Một lúc sau Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra: "Đã hiểu".

Hắn ngăn người: "Ngươi hiểu rồi?".

"Ừ". Phong Linh gật đầu, sau đó khinh bỉ nói: "Đã từng thấy nhỏ nhen nhưng ta chưa từng thấy ai nhỏ nhen rồi ăn giấm chua giống hắn!".

"?".

"Không phải là hắn ghen tỵ chúng ta rất thân với nhau sao?".

Dạ Dập Tuyên không ngờ, gật đầu nói: "Ngươi cũng không đàn lắm!".

"Hừ, hắn đang ghen ghét với ta. Ghen tỵ ta đoạt đệ đệ của hắn phải không?". Phong Linh ra vẻ đã nhìn thấu mặt nạ của hắn từ lâu làm Dạ Dập Tuyên lại hiểu cái gì là thất bại.

".... Được rồi, ta thu lại câu nói lúc nãy!".

"Được rồi, tối nay chúng ta....".

Dạ Dập Tuyên vội vàng lắc đầu: "Dừng! Tối nay chúng ta không đi nữa! Ngươi ngoan ngoãn ở lại Vương phủ đi!".

Phong Linh nhú mày: "Không đi phải không?".

"Không đi!".

"Tốt!". Phong Linh cười một tiếng làm người ta rợn tóc gáy. Một giây sau nàng đánh vào người Dạ Dập Tuyên: "Tiểu Tuyên Tuyên... tốt nhất là... ngươi phải đi với ta... người ta không có ngươi là không làm được gì cả... có được hay không?".

Chân mày Dạ Dập Tuyên giật giật, rốt cuộc không thể trốn được, không ngừng xoa xoa cánh tay: "Ngươi có tin nếu như ngươi còn nói nữa thì ta sẽ đi nói với Vương huynh không?".

"Tiểu Tuyên Tuyên....".

"A -----". Dạ Dập Tuyên không chịu được bịt lỗ tai lại: "Ta xin ngươi hãy bình thường lại đi".

Cuối cùng,

Buổi tối, kỹ viện vẫn buôn bán tốt như trước.

Đây là một kỹ viện mới mở, nghe nói chủ là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, là một mỹ nhân đúng tiêu chuẩn.

Hai nam nhân, một cao một thấp, nhìn tuấn tú. Bọn hắn vừa đi vào đã hấp dẫn ánh mắt của các cô nương.

Phong Linh đã thích ứng được với việc dạo kỹ viện. Dạ Dập Tuyên ngồi bên cạnh rùng mình. Hắn đang nghi ngờ cái lý do không thể nói ra khi dạo khắp các kỹ viện để thỏa mãn ham mê biến thái của nàng.

"Hai vị gia, mời vào bên trong". Người hầu tiến lên thấy quần áo hai người không bình thường, nhìn cái là biết đó là người có tiền, nên ân cần cười nói:

"Hôm nay hai vị thật có phúc, cô nương mới tới của chúng ta đã giấu kỹ, tối nay rao bán đêm đầu tiên". Gương mặt say mê: "Chắc chắc chắc, ta đã ở kỹ viện lâu như vậy vẫn chưa gặp được mỹ nhân nào xinh đẹp như vậy, ha ha, hai vị đại gia hãy mở to mắt mà nhìn cẩn thận".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiểu Nguyệt Nguyệt

"Mỹ nhân?". Phong Linh nháy mắt với Dạ Dập Tuyên: "Này, ngươi còn chưa lấy vợ đúng không? Vừa hay, nếu ngươi nhìn trúng thì ta sẽ mua cho ngươi".

Dạ Dập Tuyên liếc nàng một cái, cảm điểm tâm trên bàn nhét vào miệng nàng: "Ngươi đừng có nói nhiều nữa".

Bên trong đại sảnh kỹ viện tiếng hò hét ầm ĩ, tất cả đều chờ mua đêm đầu tiên của mỹ nhân.

Một lúc sau nghe thấy tiếng: "Nguyệt Nguyệt cô nương đến rồi".

"Phụt". Phong Linh phun một ngụm rượu ra ngoài, Dạ Dập Tuyên nhanh tay lẹ mắt mở quạt giấy ngăn bắn vào người.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, ha ha...". Phong Linh cười mắt hình tượng, chưa thấy mỹ nhân kia nhưng mà nghe thấy tên thì...

Lúc này trên cầu thang có một cô gái che mặt từ từ đi xuống. Mặc dù không thấy rõ diện mạo nhưng tư thái xinh đẹp có thể mê đảo người, vóc dáng cao gầy, Phong Linh nhìn có lẽ phía cao hơn nàng ít nhất một cái đầu. Tóc dài bay bay, hai mắt lộ ra bên ngoài cũng đủ để câu hồn.

Phong Linh lấy ánh mắt chuyên nghiệp đi dạo thanh lâu mấy ngày, bình luận: "Chắc chắc chắc, thật không tệ".

Dạ Dập Tuyên liếc qua một cái rồi cúi mặt uống rượu. Sau khi Nguyệt Nguyệt cô nương xuất hiện, cả đại sảnh đều sôi trào. Các nam nhân đều duỗi dài cổ nhìn mỹ nhân, con mắt trừng lớn: "Xinh đẹp! Thật là xinh đẹp!".

Nhân cơ hội này, Phong Linh lập tức nhìn chăm chăm vào các nam nhân xem có ai giống nghi phạm đêm đó không. Bất kỳ biến hóa nào trên mặt nàng đều lọt vào mắt của Dạ Dập Tuyên, hắn nghi ngờ cúi người, lấy quạt che hai người hỏi: "Ngươi xem, có nam nhân nào đi kỹ viện không nhìn mỹ nhân mà chỉ nhìn nam nhân không?".

Phong Linh ngẩn ra, nói: "Biết, ngươi không phải nói".

Người hầu ở trên đài bắt đầu kêu giá: "Một trăm lượng".

"150!".

"Ta ra giá 200!".

"Đồ ngốc".

"400".

Các nam nhân điên cuồng ra giá, ai cũng muốn có đêm đầu của mỹ nhân. Phong Linh nhìn chăm chăm vào Dạ Dập Tuyên: "Này, có phải ngươi nên ra tay rồi không?".

"Ra tay cái gì?".

"Thôi đi, còn giả bộ ngu, ta không tin là có mỹ nhân ở trước mặt mà ngươi không động tâm".

"Ta đã có Dư Tình rồi".

"Này, tiểu Tuyên Tuyên, không phải ta định kiến nhưng mà ngươi nên xem lại tiểu thư Dư Tình của ngươi".

Bên cạnh các nam nhân đã đổ mặt tía tai thét giá lên đến một ngàn lượng, hai người vẫn ngồi nói chuyện phiếm.

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt liếc nhìn bọn họ, đôi mi hơi nhếch lên, đưa ngón tay nhỏ nhắn gọi người hầu đến rì tai mấy câu.

"A, xin mọi người dừng một chút". Người hầu đi đến trước đài: "Nguyệt Nguyệt cô nương rất cảm kích sự yêu mến của mọi người, nàng lựa chọn giao cho ông trời quyết định".

"Có ý gì?". Tất cả đều không hiểu.

Có một người mang một quả tú cầu ra, mọi người chột hiểu. Phong Linh hớn hờ, nàng chưa thấy ở kỹ viện cũng có ném tú cầu để bán đêm đầu tiên.

Tất cả mọi người đều giơ tay lên: "Nguyệt Nguyệt cô nương, đây! Bên này, bên này!".

Bọn họ thích tranh thì cứ tranh còn Phong Linh và Dạ Dập Tuyên vẫn ngồi ăn bánh uống rượu. Hai người đều không ngờ, quả tú cầu kia lại ném chính xác đến bàn bọn họ ——

Đoán đi, đoán đi, đoán xem Tiểu Nguyệt Nguyệt là ai nào!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đêm đầu

Bên trong đại sảnh đều im lặng, tất cả mọi người đều không cam lòng nhìn hai người. Không ai phát hiện ra Nguyệt Nguyệt đứng trên đài, lông mày đang nhíu lên lộ vẻ vui sướng.

Phong Linh và Dạ Dập Tuyên giật mình, làm sao lại thế này? Trùng hợp quá vậy!

Người hầu vội vàng chạy đến: “Chúc mừng hai vị công tử, chúc mừng!”.

“Không, chúng ta không...”. Phong Linh muốn giải thích nhưng người hầu không hề nghe, căn cứ vào chỗ quả tú cầu rơi, vui vẻ nói với Phong Linh: “Chúc mừng, vị công tử này đã được hưởng đêm đầu của Nguyệt Nguyệt cô nương”.

“Ta?!” . Giữa một đồng ánh mắt ghen tỵ, Phong Linh tròn tròn mắt, vội vàng quay đầu nhìn Dạ Dập Tuyên xin giúp đỡ nhưng người này cũng mang khuôn mặt xem trò vui, không hề muốn giúp đỡ.

“Công tử, mau vào động phòng thôi”.

“Đợi chút, ta không...”.

“Xin mời!”.

Phong Linh dứt khoát: “Ta không có tiền”.

Dạ Dập Tuyên nhíu mày, rất hào phóng nói: “Ta có”.

Phong Linh tròn mắt nhìn hắn: “Người có ý đây à?”.

Người này vô tội nhún vai: “Ta nghĩ rằng ngươi thích”.

“Ngươi...”.

Người hầu không nói nhiều mà trực tiếp nhắc Phong Linh lên lầu, Dạ Dập Tuyên tà ác nâng môi.

Lần này nhất định phải làm cho nàng nhớ kỹ!

Phong Linh bị người ta đẩy vào phòng, cửa phòng bị đóng lại.

“Mở cửa!” . Phong Linh vội vàng đập cửa.

Đúng lúc này, có một người ôm nàng từ phía sau: “Công tử, mau đến đây!”.

Phong Linh chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, cứng ngắc xoay cổ, nhìn vào nữ nhân phía sau thì đôi mắt mở lớn.

OMG, đúng là một mỹ nhân!

Phong Linh làm bà mai đã lâu, lần đầu tiên nàng gặp được một nữ nhân xinh đẹp như vậy! Mặt trái xoan, con mắt đào hoa ẩn tình, quyến rũ lòng người. Đôi mi con cong, sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng, là một đại mỹ nhân nhìn một cái có thể làm người ta phát run.

Tuy cao hơn Phong Linh hẳn một cái đầu nhưng dáng người rất cân xứng, không hề to mà cao gầy dễ nhìn, dáng người như lửa.

Dù Phong Linh không phải là nam nhân nhưng cũng bị nàng làm cho mê mẩn, nếu như là nam nhân chân chính sợ là đã ấn nàng đè lên giường rồi.

“Công tử~”. Nàng ta khép nửa con mắt, tà mị liếc nhìn Phong Linh đang ngơ ngác, đưa tay khều khều cằm, đến trước cái miệng nhỏ nhắn, khí như hương lan: “Công tử, một khắc đáng giá ngàn vàng...”.

*

Phong Linh vội vàng phản ứng, vội vàng nhảy ra thật xa, cười cười: “Chúng ta có thể thương lượng một chút không, bạc ta cho thể cho ngươi nhưng mà chúng ta không làm gì cả? Sao? Rất có lời chứ”.

“Công tử, người không thích tiếp sao?”. Nàng ta kẻ sát vào người nàng, ép nàng vào góc tường.

“Ngươi đẹp như thế, là nam nhân ai lại không thích ngươi chứ”.

“Vậy tại sao công tử lại trốn ta!”. Ánh mắt nàng ta trêu đùa, bàn tay thon đặt trên ngực Phong Linh, mập mờ vẽ vòng vòng: “Công tử yên tâm, mặc dù là đêm đầu tiên nhưng... nhất định ta sẽ làm công tử hài lòng”.

Ăn đậu hũ của tỷ trắng trợn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Người phải lấy ta

“Đến đây nào ~”.

Nguyệt Nguyệt dùng sức một cái, Phong Linh bị áp lên giường.

“Chờ một chút”. Phong Linh giằng giằng, nhìn nàng ta mãnh mai nhưng khi đè lên người nàng thì nàng không thể nhúc nhích được.

“Công tử, Nguyệt Nguyệt thay quần áo cho người”. Nguyệt Nguyệt chủ động cởi y phục trên người nàng.

“Cái gì, đợi chút, ta còn... Còn chưa chuẩn bị tốt mà!”. Phong Linh sợ hãi, chuyện này mà vào tai Dạ Vô Hàm thì nàng sẽ bị giết rất thảm!

“Có phải công muốn viên phòng với Nguyệt Nguyệt không?”. Nguyệt Nguyệt nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Phong Linh gật đầu liên tục, nói dối: “Nhà ta giáo dục rất nghiêm, trừ nương tử ra không thể làm loạn với nữ nhân khác được”.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy thì cười: “Vậy thì tốt, công tử sẽ lấy Nguyệt Nguyệt”.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, cười còn khó nhìn hơn cả khóc. “Đại tỷ, ngươi đừng làm khó ta nữa”.

“Bây giờ, công tử viên phòng với ta, hay công tử sẽ lấy ta, công tử chọn đi”. Nguyệt Nguyệt chu mỏ, nước mắt lã chã: “Bằng không, ta sẽ không sống nữa, ta sẽ chết cho ngươi xem”. Nói xong đứng phắt dậy: “Ôi, ta không muốn sống nữa, ngươi bắt nạt ta chỉ là một gái lầu xanh đáng thương...”.

Biến cố này xảy ra trong nháy mắt, Phong Linh đứng trợn mắt há mồm, vội vàng kéo nàng ta lại: “Ngươi đừng như thế, ta còn nói là chưa cưới, nhưng mà...”.

“Vậy nghĩa là ngươi đồng ý?”. Nguyệt Nguyệt vui mừng ôm nàng, suýt nữa thì Phong Linh không thở được.

“Công tử, ngài đúng là người tốt, ta biết ngay ngài là người tốt mà, không uống công ta ném tú cầu cho ngài”.

Phong Linh đúng là có cái khổ không thể nói ra. Nhưng mà nàng cũng suy nghĩ lại, nàng là nữ nhân mà, sợ cái gì? Chỉ cần vượt qua ái của tối nay, nàng quán nhiều như vậy làm gì, nàng là Phong Tam Nương mà!

Sau đó hào khí cười, ôm lấy vai nàng ta, thái độ đổi ngoắt: “Dĩ nhiên, ta là chính nhân quân tử mà!”.

Dạ Dập Tuyên đến trước cửa phòng, thấy cửa phòng đóng chặt thì nhin cười, tiến lên gõ mấy cái: “Phong công tử, chúng ta nên về thôi”.

Cửa mở ra, hấn giật mình.

Phong Linh đang ôm eo thon của Nguyệt Nguyệt, tinh thần sáng khoái đi ra: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, kĩ năng của nàng là hạng nhất đó, bây giờ gia cảm thấy cả người nhẹ nhõm, hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi”.

Nguyệt Nguyệt kiêu kiêu cười một tiếng: “Nếu công tử thích thì sau này phải thường xuyên đến nhé, dù sao... thiếp cũng đã là người của công tử”.

“Ha ha, tốt, tốt”.

Dạ Dập Tuyên kinh hãi nhìn cảnh trước mắt.

Phong Linh đi đến, vươn tay: “Mượn ít tiền nào”.

Dạ Dập Tuyên thật thà móc tiền ra, không nhìn mà trực tiếp đưa cho nàng. Phong Linh nhận lấy rồi đưa cho Nguyệt Nguyệt: “Đây là gia thưởng cho ngươi”.

“Ha ha, đa tạ công tử”.

Phong Linh kéo Dạ Dập Tuyên đang ngây người: “Đi thôi. A, ngươi nhớ phải trả tiền đây”.

Dạ Dập Tuyên hỏi: “Ngươi... Ngươi làm sao mà “làm” được vậy?”.

“Ha ha, ngươi muốn biết hả?”. Phong Linh nháy nháy mắt với hắn.

Dạ Dập Tuyên không nghi ngờ gạt mạnh đầu, ai ngờ Phong Linh đánh mặt lại: “Không nói cho ngươi, ai bảo ngươi không có nghĩa khí!”.

“Ngươi...”.

Nguyệt Nguyệt đứng nhìn hai người biến mất ở góc cầu thang, khuôn mặt kiêu kiêu như hoa từ từ trở nên lạnh lùng.

Sau lưng xuất hiện một người: “Thần, muốn phái người đuổi theo nàng hay không?”.

“Nàng?”. Hắn hạ mắt, lười biếng: “Nàng ấy không chạy được”. Xoay người nói: “Cái tên điên Địch Cuồng kia rất tốt với ngươi đó nha, Tàng Tâm, vì ngươi mà hắn mở một kỹ viện lớn như thế này”.

Trên trán Tàng Tâm rỉ mồ hôi lạnh, thận trọng đáp: “Hắn ta cũng chỉ là một con cò”.

“Ha ha, mỗi con cò đều rất hữu dụng nếu như ngươi biết cách dùng. Được rồi, chuyện tiếp theo ta giao cho ngươi, đừng quên con hồ ly Dạ Mặc Cảnh”. Xoay người ngáp một cái: “Cẩn thận một chút, hoàng hậu là một bình dấm chua ngàn năm đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ta là nữ nhân

Địa vị của mẹ con Phong Linh trong Hàm Vương phủ là không thể tưởng tượng nổi, mọi người đều nghĩ Hàm Vương sẽ cho mẹ con họ danh phận, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi.

Từ sau khi ở kỹ viện trở về, Phong Linh rút kinh nghiệm không đi kỹ viện tìm người nữa. Nhưng mà nam nhân có nốt ruồi hoa đào ở ngực đã si nhục nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

"Tam Nương, Tam Nương". Sơ Hạ chạy tới, khuôn mặt khiếp sợ: "Tam Nương, có một cô nương tên là Kiều Nguyệt Nguyệt muốn gặp Phong công tử!".

Tiểu Nguyệt Nguyệt!

Phong Linh hóa đá, làm sao mà nàng ấy tìm được chỗ này!

Sơ Hạ nghi ngờ nói: "Tam Nương, trong Vương phủ chỉ có mình người họ Phong, chả nhẽ...".

"Không phải là ta!". Phong Linh vội vàng lắc đầu, sống chết cũng không thừa nhận. "Ta không biết Nguyệt Nguyệt nào cả!".

"À, thế nô tỳ sẽ cho người đuổi nàng ta đi".

"Được, đi nhanh đi".

Xong rồi, nhất định là có người nhận ra Dạ Dập Tuyên, sau đó tiểu tử kia sợ rước họa vào thân nên đã khai nàng ra rồi! Nhất định là như vậy!

Phong Linh càng nghĩ càng tức, tiểu tử, đúng là không nhờ được cái gì!

"Tam Nương! Tam Nương!". Sơ Hạ vội vàng chạy về. "Không xong rồi, nữ nhân kia đi ra đúng lúc Vương gia trở về... Vương gia cho gọi ra phòng khách".

Phong Linh thở dài một tiếng, nàng có thể đen hơn không?

Phòng khách, không khí cực kì quái dị.

Trong không khí nồng nặc mùi son phấn, Nguyệt Nguyệt dùng một cái khăn che mặt, phe phẩy cái quạt, ngồi trên ghế rất tự nhiên. Dạ Vô Hàm ngồi yên trên ghế chủ vị, khuôn mặt điềm nhiên không nhìn ra cảm xúc, con mắt liếc nhìn Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, đá lỏng nheo với hắn. (*nổi da gà*).

Phong Linh vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều giật mình.

Khuôn mặt trắng bệch, đánh má đỏ ửng, cười một cái mà phấn rụng là tả, nàng ngại ngùng cúi người hành lễ: "Hàm Vương điện hạ, ngài tìm nô tỳ sao?".

Dạ Vô Hàm nhìn là biết nàng đang có tật giật mình, hắn chỉ vào Nguyệt Nguyệt nói: "Nàng ta nói có một vị là Phong công tử ở kỹ viện đã đồng ý cưới nàng ấy, ngươi có biết chuyện gì không?".

"A ha ha, ngươi tình ta nguyện, nam cưới nữ gả, đó là chuyện tốt mà". Phong Linh cười run rẩy cả người.

Dạ Vô Hàm nheo mắt: "Nàng ta còn nói, Phong công tử đang ở Hàm vương phủ".

Phong Linh sững sờ cả kinh nói: "Ngươi đang nghi ngờ Bảo Bảo?".

Dạ Vô Hàm càng nghe càng tức, bây giờ còn lôi con trai ra làm lá chắn? Hắn nhìn chăm chăm nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Phong Tam Nương, ngươi càng ngày càng giỏi nhỉ?".

Nguyệt Nguyệt ngồi một bên đứng lên, chậm rãi bước về phía Phong Linh: "Công tử, có phải người không?".

"Không phải!". Phong Linh cự tuyệt rất nhanh: "Ta không phải là cái Phong công tử gì cả?".

Đột nhiên, Nguyệt Nguyệt ôm lấy nàng: "Phong công tử, chính là người? Người có biết là Nguyệt Nguyệt tìm người rất khó không? Tại sao từ hôm đó công tử không đến thăm Nguyệt Nguyệt?".

Phong Linh sợ chết, đã hóa trang như vậy rồi sao nàng ta còn nhận ra?

"A, cô nương, cô nương nhận lầm người rồi, không phải ta, không phải ta mà! Ta không phải là Phong công tử!". Nói xong còn cắn răng một cái, ưỡn ngực, chỉ vào bộ ngực không rõ ràng nói: "Ta là nữ nhân!".

Nguyệt Nguyệt sững sốt mấy giây, ngoài dự đoán mọi người, nàng cười rộ lên: "Nguyệt Nguyệt không quan tâm! Nếu công tử đã đồng ý cưới ta, thì ta sẽ là người của công tử!".

Phong Linh ngây người.

Dạ Vô Hàm cười khê: "Phong Tam Nương, rất tốt, ngươi cũng có thể lấy vợ, ha ha, lúc mời rượu nhớ báo bổn vương một tiếng. Bổn vương sẽ đưa người lễ lớn!".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Người lấy ta cũng được, ta lấy người cũng tốt

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

"A..." Phong Linh muốn điên rồi, bỗng nhiên nàng dừng lại, nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt theo phía sau nàng: "Làm ơn, ngươi có thể không đi theo ta được không? Ngươi đi theo ta cũng vô dụng! Ta là nữ nhân, là nữ nhân thứ thiệt, ta không thể cưới ngươi!"

Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng, sau chiếc khăn che mặt là dung nhan tuyệt thế với nụ cười nhạt nhòa: "Nguyệt Nguyệt biết."

“Trời ạ, ta tình nguyện để cho người mắng ta là tên lừa gạt, mắng ta là biến thái cũng được, chỉ cần không phải bộ dáng hiện tại là được!” Phong Linh thực sự rất muốn điên mất, đáng hận hơn chính là, có vẻ Dạ Vô Hàm rất tức giận, căn bản muốn bỏ mặc nàng, nói rõ nàng tự giải quyết.

Rốt cuộc nàng nên làm gì bây giờ?

“Nương!”

Một tiếng nói đột nhiên vang lên, tựa như thanh âm từ thiên đường, khiến Phong Linh trong nháy mắt thấy được hy vọng. Nàng vội vàng xoay người, tràn đầy mong đợi nhìn bóng dáng nho nhỏ đang chạy tới, kêu lên một tiếng tràn đầy thân thiết: “Con ~ trai ~”

Bảo Bảo rùng mình, đi tới trước mặt hai người, ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt nhỏ bé kìm nén đến đỏ bừng: “Nương, đây chính là vợ của nương mới cưới vào cửa sao? Con phải gọi là cha hay là... nương...” Nói xong, nó không kiềm chế được, nằm cười lăn trên ghế bên cạnh.

“Tiểu tử thú! Người dám cười nương!” Phong Linh giận quá tiến lên vịn lỗ tai cậu bé, khiến Bảo Bảo đau đến kêu to: “Đau, đau quá...”

Lúc này, một đôi tay vươn gia, dễ dàng cứu Bảo Bảo thoát khỏi ma trảo của Phong Linh, sau đó ôm vào ngực: “Con trai của người?”

Phong Linh tức giận nói: “Thích thì mang đi đi, bán cho người một trăm lượng.”

“Nương! Thật quá đáng!” Bảo Bảo giận dữ hét lớn một tiếng: “Ít nhất thì con cũng đáng giá một ngàn lượng chứ!”

Ai ngờ, Nguyệt Nguyệt sáng khoái móc ngân phiếu ra nhét vào tay Phong Linh: “Được, ta mua.”

Phong Linh cùng Bảo Bảo đều sợ ngây người, nhìn ngân phiếu trong tay, Phong Linh chớp chớp mắt: “Cái gì, đợi chút, ta đùa chút thôi mà.”

Nguyệt Nguyệt ngoái đầu nhìn lại: “Ta không đùa.” Nói xong, nàng cười thân thiện: “Bắt đầu từ bây giờ, nó là con ta rồi.”

Phong Linh trừng mắt: “Trả con lại cho ta!”

Nguyệt Nguyệt ôm Bảo Bảo, nhướn mày khiêu khích: “Muốn lấy con trai lại, cũng được, vậy người lấy ta là được, không phải vậy... ta cưới người là được.”

“Ta không muốn!”

“Được, ta mang con trai người đi.”

“Trả nhi tử cho ta!”

“Người gả cho ta.”

“Không!”

“Vậy thì thôi.”

“A... Người trở lại!”

Bảo Bảo nhàm chán ngáp một cái, nương vốn đã phiền toái rồi, giờ thì tốt rồi, lại thêm một nữ nhân không biết nên gọi là cha hay nương, đoán chừng rất khó yên ổn, thái bình.

Cách đó xa xa, một đôi mắt trong veo khẽ híp lại, mày rậm nhăn nhăn, một tay khẽ nâng.

“Vương gia.” Phi Ứng tiến lên.

“Đi điều tra nữ nhân kia.”

“Vâng.”

Đêm đó, Dạ Dập Tuyên cũng tới Hàm vương phủ. Vừa tiến vào cửa liền cười nói: “Vương huynh, nghe nói Phong Tam Nương sắp lấy vợ?”

Dạ Vô Hàm liếc hần hẩ một cái: “Người khá lắm? Các người rảnh rồi liền chạy đến kỹ viện, cho là ta không biết à? Hiện tại gặp phiền toái tới rồi, không phải người nên cho ta câu trả lời thỏa đáng à?”

“Ha ha, không phải mang người bình an vô sự về cho huynh rồi sao?”

“Đúng vậy, chỉ là thêm một cái phiền phức thôi.”

“Vậy không phải quá đơn giản sao, đệ ra lệnh đuổi nàng đi là được.”

Dạ Vô Hàm cười khó lường: “Ngươi cảm thấy, một nữ nhân bình thường sẽ tìm tới Vương phủ sao? Còn có gan quần lấy nữ nhân của ta...”

Hắn còn chưa nói hết câu, Dạ Dập Tuyên liền hét to một tiếng: “Á á á, huynh rút cuộc thừa nhân rồi! Huynh thích Phong Tam Nương! Không, chính xác phải là mụ béo Nhiếp Tổ Tổ đó!”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm thoáng qua sự lãnh khốc, Dạ Dập Tuyên vội vàng khoát tay: “Được được được, không phải là mụ béo, không phải mụ béo, là thiên tiên đi.”

“Ngươi khiến mọi người đều biết chuyện, người trong thiên hạ đều tưởng nàng là vương phi của ngươi.” Lúc Dạ Vô Hàm nói những lời này, không khó nhận ra mùi dấm chua.

Dạ Dập Tuyên không để tâm: “Cái này thì có gì đâu, Phong Tam Nương tái giá là được chứ sao.”

Dạ Vô Hàm khẽ nhếch môi, không trả lời.

Bỗng nhiên, Dạ Dập Tuyên sững sốt, tay vỗ vỗ ngực, không biết vì sao tim lại mơ hồ đau đớn.

Nhìn ra sự hác thường của hắn, Dạ Vô Hàm hỏi: “Sao thế?”

Cố ý bỏ qua những cảm giác phức tạp này, hắn lắc đầu, cười một tiếng: “Không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hàm Vương, ngài định làm gì ta

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Nguyệt Nguyệt rất đẹp, có thể nhìn ra từ việc thị vệ cùng gia đình cứ thỉnh thoảng “đi ngang qua”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đi tới, đẩy cửa bước vào. Trong phòng, Phong Linh đang phiền não đi đi lại lại, nói văng cả nước miếng, thấy hắn tới giống như thấy được cọng cỏ cứu mạng, vội xông tới, tay nín chặt vật áo hắn, vẻ mặt đau khổ: “Cứu ta với.”

Hắn hạ mi, vẫn ung dung nhìn nàng. Biết thời cơ đã đến, cũng đến lúc nên ra điều kiện rồi.

“Về sau, còn đi kỹ viện nữa không hả?”

Phong Linh liên tục lắc đầu không ngừng.

“Có nghe lời ta hay không?”

Phong Linh cuống cuồng gật đầu.

Dạ Vô Hàm hài lòng cười một tiếng, sử dụng bộ dáng Phong Linh thường đối đãi với Bảo Bảo, giống như trêu chọc tiểu cầu, bàn tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng: “Ngoan.”

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt hắn trông lại tầm mắt bén nhọn của Nguyệt Nguyệt, đến khi nhìn lại, nàng kia vẫn giữ bộ dáng mềm mại yếu ớt. Hắn đến gần, mặt không đổi sắc, đứng trước mặt liếc nhìn nàng, cao ngạo đầy cảm năng: “Mỹ nhân, đáng đẹp như vậy không bằng làm thị thiếp của Bôn vương đi, được không?”

Phong Linh hít một hơi khí lạnh.

Cảm thấy thân hình nàng ta cứng đờ, đáy mắt có tia tức giận xoẹt qua, Dạ Vô Hàm cười cười. Nhưng trong chớp mắt, thân Nguyệt Nguyệt trở lên mềm như nước, dựa hẳn vào người hắn: “Hàm vương, ngài đang nói đùa sao?”

Sắc Dạ Vô Hàm ngẩn ra, ngay sau đó, nhường mảy, hai tay nắm lấy tay ghế, giam nàng trước ngực, ánh mắt câu hồn chứa ý cười: “Thế nào, ngươi không muốn?”

“Ba ba”

Phong Linh chợt vỗ tay: “Tốt! Thật là một đoạn nhân duyên tuyệt vời!” Nàng kích động đi tới, một bên nắm tay Nguyệt Nguyệt, tay kia cầm tay Dạ Vô Hàm, rồi đặt tay họ chồng lên nhau: “Chỉ cần thật lòng yêu thương nhau, các người sẽ đánh vỡ gông xiềng của thể tục, tương lai nhất định hạnh phúc mỹ mãn, ân ân ái ái.”

Hai người kia ngây ngẩn cả người, giây tiếp theo giống như bị điện giật hất tay ra, quay mặt nôn khan.

Phong Linh chớp chớp mắt: “Sao thế? Ta nói gì sai sao?”

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, cố gắng hít sâu, cười dịu dàng: “Không có.”

Nguyệt Nguyệt phong tình vạn chủng ngược đời mắt nhiếp hồn người: “Hàm vương, so với ngài thì, ta có hứng thú với Tam nương hơn.”

Mặt Phong Linh xanh mét. Dạ Vô Hàm lại cười tủm tỉm: “Không khí bên ngoài không tệ, người đi ra ngoài dạo vài vòng đi.”

Biết hần cố ý đuổi mình đi, Phong Linh do dự một chút rồi gạt đầu, trước khi đi vẫn không quên dặn dò một câu: “Này, người không thể nổi sắc tâm, bá vương ngành thượng cung đâu đấy!”

“Ha ha, không biết được.” Dạ Vô Hàm đưa nàng ra cửa rồi đóng “phanh” một tiếng. Đến khi xoay người lại, sắc mặt hần trở lên lạnh lùng: “Nói đi, rốt cuộc người là ai?”

Tuy nói Phong Linh đi dạo ở bên ngoài, nhưng nàng có chút không yên lòng nên lặng lẽ đi tới ngồi dưới cửa sổ ở sau nhà. Lúc này, Bảo Bảo cầm trong tay một xiên mít quả không biết ai mua cho, đi tới bên cạnh vỗ vai nương nó khiến Phong Linh bị dọa giật nảy mình.

“Tiểu tử chết toi, con làm ta sợ muốn chết!”

Về mặt Bảo Bảo tràn đầy khinh bỉ: “Nương, nghe nên chuyện người khác mà nương cũng làm sao?”

“Suyt!” Phong Linh kéo con trai qua, che miệng cậu bé lại: “Nói thêm nữa là nương dứt đường hồ lô vào lỗ mũi con đấy!”

Bảo Bảo bắt đắc dĩ liếc mắt, nương còn có thể ngây thơ hơn nữa không?

Giọng nói bên trong nghe có vẻ không phải thân thiết lắm, Phong Linh còn kém không đem lỗ tai xuyên qua tường.

Trong phòng, Nguyệt Nguyệt uốn éo đứng lê, thả khăn tay đi tới bên người Dạ Vô Hàm, giọng nói mềm mại: “Hàm vương, người muốn làm gì ta?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đồng bạn hợp tác

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Sắc mặt Dạ Vô Hàm biến đổi, dùng hai đầu ngón tay sờ sờ “tay ngọc” của nàng ta rồi đẩy sang một bên.

“Thần Hoàng, trò chơi này không vui lắm.”

“Ha ha...” Người đối diện cười to, cười đến run rẩy cả người, đi tới, giọng nói đề thấp xuống, quả nhiên là giọng nam: “Dạ Vô Hàm, thật đúng là không thể coi thường người, có thể tra ra nhanh như thế?”

Dạ Vô Hàm quét mắt một vòng qua cửa sổ, cũng nhỏ giọng nói: “Sai là sai khi người tiếp xúc với Cảnh vương thúc.”

“Ha ha, người biết đấy, Thần Hoàng có thể đáp ứng tất cả, chỉ cần người ra giá cao.” Thần Hoàng lấy khăn ch mặt, thân hình xinh đẹp uốn éo ngồi trở lại ghế, nhìn khỏe miệng Dạ Vô Hàm đang co quắp lại.

“Bao gồm cả giả trang thành nữ nhân?”

Thần Hoàng chống tay xuống bàn trà: “Không đẹp sao? Dạ Mặc Cảnh tốn nhiều tâm tư mới thay ta an bài thân phận này đấy, không ngờ lại bị người phát hiện nhanh như thế, thật là đáng tiếc.”

Dạ Vô Hàm bĩu môi, ngồi xuống ghế cạnh hần: “Được rồi, đừng đóng kịch nữa. Nếu như Thần Hoàng không muốn, thì không ai có thể phát hiện được.”

“Ha ha ha, Hàm vương chính là Hàm vương, hiểu rõ ta như thế? Không uống công người truy tìm ta bấy lâu nay.” Thần Hoàng nhướng mày cười một tiếng, âm thanh phát ra lười biếng tốt cùng.

Dạ Vô Hàm cau mày lại: “Chuyện Ngọc tỷ, sớm muộn cũng sẽ cùng người tính toán! Chỉ là, có một chuyện khiến ta thích thú hơn, đó là người cố ý lộ ra sơ hở, thậm chí không ngại xuất hiện trước mắt ta, đến tột cùng người muốn làm cái gì? Nếu như ta đoán không sai, Cảnh vương thúc trả cho người thù lao rất lớn.”

Thần Hoàng không chút để ý nói: “Hắn đồng ý yêu cầu của ta, tỷ lệ thực hiện được so với người thấp hơn.”

“Hả?”

“Chòn đồng bạn hợp tác là phải nhìn đối tượng, tôi thiếu là thực lực phải ngang nhau.”

“Cho nên?”

“Cho nên, ta càng tin tưởng người có thực lực này. Hơn nữa, ta có thể mai phục bên cạnh Cảnh vương giúp người, như vậy không tốt sao?”

Dạ Vô Hàm nhếch môi, cười như không cười liếc nhìn hắn, nhìn đâu cũng không ra hắn sẽ là một con cò nghe lời.

“Lật lọng phản lời, không giống như tác phong của Thần Hoàng.”

“Đùa giỡn mỹ nam, cũng không giống tác phong của Hàm vương.”

“...”

Thần Hoàng không chút để ý nhún nhún vai: “Người có thể cự tuyệt, như vậy ta chỉ cần giúp Dạ Mặc Cảnh đoạt ngôi vị hoàng đế của cha người thôi, ít nhất, hắn còn có Hoàng Hậu là chỗ dựa. Sau đó tiểu mỹ nhân làm bà mai kia cùng với nhi tử khả ái của nàng, liền thuộc về ta.”

Bỗng chớp ánh mắt Dạ Vô Hàm lóe lên tia hàn quang, hắn tin, câu cuối cùng đó mới chính là trọng điểm!

Rất dễ nhận thấy, Thần Hoàng có hứng thú với mẹ con Phong Tam Nương mới là nguyên nhân chủ yếu!

Hắn hạ con người, cười cười: “Ta căn bản không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, chỉ là, ta tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay Cảnh vương thúc! Còn nữa, mời đem Ngọc tỷ người thuận tay lấy từ hoàng cung trả lại.”

“Ha ha, người đồng ý giao dịch?”

Dạ Vô Hàm biến sắc, lạnh nhạt nói: “Trừ Phong Tam Nương là không được, những thứ khác ta đều có thể đồng ý cho người.”

Thần Hoàng nâng mắt đẹp, đôi môi dưới tầng sa mỏng nở nụ cười thần bí quý dị: “Vậy phải dựa vào bản lĩnh của bản thân thôi.”

Bên ngoài, Phong Linh dán chặt tai vào tường mà vẫn không nghe rõ bên trong nói gì: “Hai người này là con muỗi à? Sao mà một chút thanh âm cũng không có nhỉ?”

Bảo Bảo cắn mút hoa quả, nói không rõ ràng: “Không chừng là kết quả nương mong đợi đấy?”

Phong Linh ngẩn ra: “Kết quả gì?” Rồi nàng chợt vỗ gáy: “Trời ạ, hắn ăn Tiểu Nguyệt Nguyệt?”

Nghĩ đến loại khả năng đó, nàng đứng dậy, đẩy cửa phòng ra: “Dạ Vô Hàm người...”

Vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong, nàng tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Lâu rồi vương gia chưa tới

Dạ Vô Hàm đứng ở trước cửa sổ, một tay cầm sách, đang cúi đầu trầm tư, mà Thần Hoàng thì đang ngồi bên giường.

Tốt... Thật là một hình ảnh hài hòa.

Dạ Vô Hàm trước khi đi còn thuận tiện mời Thần Hoàng ra ngoài, lưu lại Phong Linh một người sững sờ ở trong phòng.

Trong lòng không hiểu sao lại nổi lên vị chua.

Hắn, hắn không phải là thật sự thích Nguyệt Nguyệt chứ...

Lục Ý hiên.

Tiêm Vũ đứng ở cửa ra vào đã gần một canh giờ rồi. Nha hoàn Tiểu Đào tiến lên nói: “Phu nhân, mau trở lại phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tiểu Đào, bao lâu rồi Vương gia không tới nơi này?”

“Ách...” Tiểu Đào thận trọng nói: “Kể từ sau ngày Vương gia đón hai mẹ con đó về thì chưa từng tới Lục Ý hiên.”

“Ha ha” Tiêm Vũ cười lạnh: “Đúng vậy, trong mắt người hiện tại chỉ có bọn họ.”

Vốn là thị thiếp được cưng chiều nhất Vương phủ, lại mang thai đứa bé của Vương gia, tất cả nhìn qua như thuận buồm xuôi gió. Nhưng hiện tại...

Nàng nghiêng đầu, giống như đang hạ quyết tâm, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo: “Tiểu Đào, ta muốn trở về phủ một chuyến.”

Ngoài thành. Triệu phủ.

“Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư đã trở lại!”

“Tiêm Vũ trở lại?” Một đôi vợ chồng từ trong phủ đi ra.

Triệu lão gia hiện tại đã trên dưới 60, hai bên tóc mai đã hoa râm. Hắn có quan hệ kinh doanh với một số quan lại, vừa nhìn liền biết là một thương nhân đoàng hoàng nghiêm chỉnh. Triệu phu nhân lại trẻ hơn nhiều, thành thực quyền rũ, phong vận vẫn còn.

“Ai nha, Vũ nhi, con đã trở lại.” Triệu phu nhân nhìn quanh: “Hàm vương không đi cùng con sao?” Ngay sau đó hèn bĩu môi: “Con vừa mới đẻ non, hắn cũng không thèm chăm sóc, hừ.”

Triệu lão gia nói thẳng: “Hàm vương phiền muộn chuyện chính sự, nữ nhi trở lại là được rồi.”

Sắc mặt Tiêm Vũ không được tốt: “Cha nương, con mệt mỏi, muốn trở lại phòng nghỉ ngơi.”

“A, được được, con mau đi nghỉ đi, cha ra lệnh cho người chuẩn bị món ăn ngon cho con.” Triệu lão gia vui vẻ đi thu xếp.

Sắc mặt Tiêm Vũ biến đổi, vội vàng kéo nương vào phòng, phân phó Tiểu Đào canh giữ bên ngoài, lập tức nói: “Nương, con muốn gặp Châu Châu.”

Triệu phu nhân giật mình nhìn nàng chăm chăm: “Con bé ngốc này, con gặp làm gì?”

“Nương, con nói thật cho nương.” Tiêm Vũ lạnh lùng nâng mắt nhìn, giọng căm hận nói: “Đứa bé của con không còn, địa vị ở trong Vương phủ càng ngày càng tệ, Hàm vương càng không thèm liếc mắt nhìn con lấy một cái! Hon nữa, hắn còn đón Vương phi bị hù sáu năm trước về phủ, ghê gớm hơn chính là, nàng còn đem theo một đứa bé!”

“Cái gì?” Triệu phu nhân vội vàng hỏi: “Đứa bé đó là con Hàm vương sao?”

“Con không biết, nhưng dù có phải hay không, Hàm vương rất thương yêu hắn.” Tiêm Vũ xoay người lại cầm tay mẹ: “Nương, mặc dù con không phải Vương phi, nhưng cũng là được hắn vui vẻ cưới vào phủ, những thị thiếp kia không bì kịp nửa phần của con! Nương còn nhớ khi đó có bao nhiêu người hâm mộ con không? Cho nên, con tuyệt đối không thể cứ bị lạnh nhạt như thế, nương, người phải giúp con!”

“Nương biết, nương không giúp con thì giúp ai, nhưng con tìm tiểu tiện nhân Châu Châu đó làm gì? Nương bảo này, giữ nàng lại là gieo mầm tai họa, không bằng sớm một chút động thủ...”

“Không, nương, nàng còn có chỗ hữu dụng.” Trong ánh mắt Tiêm Vũ lóe lên một tia oán độc: “Nhất là đứa bé của nàng ta.”

Sóng gió chuẩn bị đến với chị Linh nhé, chuẩn bị đá để ném đi, ném Châu Châu, ném Dạ Vô Hàm (cẩn thận chọi trúng tó

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Châu Châu

Beta: Ốc Vui Vẻ

Hai mẹ con đi ra cửa sau, đi vài bước nhìn thấy một cái cửa hông, ngoài cửa có gia đình trông chừng.

“Phu nhân, tiểu thư.”

“Lão gia đã tới đây chưa?” Triệu phu nhân hỏi.

“Ách, đã tới một lần, chúng nô tài theo lời dạy của phu nhân, nói nàng bị bệnh hủi, lão gia lúc này mới đi.”

“Ừ, rất tốt, các người canh ở chỗ này, không cho bất luận kẻ nào tới gần. Mở cửa ra, ta muốn vào trong.”

“Vâng.”

Trên cửa khóa một khóa sắt cực to, gia đình móc ra chìa khóa mở cửa. Một hồi tiếng còi như chuông bạc từ bên trong truyền ra. Triệu phu nhân cùng Tiêm Vũ nghiêng người đi vào, chỉ thấy một tiểu viện bình thường, phía sau là một gian nhà ngói còn sót lại.

Trong sân có hai mẹ con đang chơi đùa, vừa nhìn thấy người bước vào lập tức bị sợ đến núp vào góc tường.

Đó là một nữ nhân hết sức thanh tú xinh đẹp, dáng dấp mảnh khảnh nhỏ nhắn, một đôi mắt to như nai con đang tràn đầy kinh hoàng, nếu như không phải tiểu cô nương trong ngực đang sợ hãi gọi mẹ thì không ai đoán được nàng đã là mẹ của đứa bé. Tiểu cô nương chỉ mới bốn năm tuổi, giờ đang khiếp sợ nhìn hai mẹ con Triệu phu nhân.

“Phu... phu nhân, tỷ tỷ...”

Triệu phu nhân nhỏ một ngụm: “Phi, người gọi ai là tỷ tỷ?!”

“Nương.” Tiêm Vũ giờ tay ra: “Con muốn nói chuyện riêng với Châu Châu một chút, nương đi trước đi, đừng làm mọi người sinh nghi.”

Triệu phu nhân biết tính tình nữ nhi, trợn mắt nhìn Châu Châu, sau đó đi ra khỏi viện.

Tiêm Vũ ngồi ở chiếc ghế duy nhất trong sân: “Châu Châu, mấy năm này, khiến người uất ức rồi.”

Thân thể Châu Châu co rút, ôm chặt lấy nữ nhi, Châu Châu vội vàng lắc đầu: “Không đâu, Châu Châu ở chỗ này sống rất tốt, nhờ có tỷ tỷ và đại nương... Ách không, phu nhân chăm sóc.”

Tiêm Vũ cười lạnh: “Ta không rảnh nghe người nói mấy câu dễ nghe này. Ta chỉ hỏi người một câu, người có muốn rời đi chỗ này không?”

Hai mắt Châu Châu sáng lên, ngay sau đó liền ảm đạm xuống, lắc đầu một cái.

“Không muốn, hay là không dám?”

“Ta...”

Tiêm Vũ không tiếp tục quanh co cùng nàng ta, đi thẳng vào vấn đề: “Người còn nhớ đến Hàm

vuông chứ?”

“Không!” Châu Châu cuống quýt phủ nhận, sắc mặt trắng bệch. Nhưng tiểu cô nương trong ngực nàng ngẩng đầu lên tò mò hỏi lại: “Hàm vương? Nương, người nói với Hình nhi, cha Hình nhi là Hàm vương mà.”

Châu Châu hoang mang che miệng nữ nhi lại: “Hình nhi, không được nói bậy!”

Tiêm Vũ cười một tiếng: “Còn nói là không?”

“Tỷ tỷ, tỷ nghe ta giải thích, ta...”

“Không cần, ta tới nơi này không phải muốn làm khó dễ hai mẹ con người.”

Châu Châu hồ nghi rũ mắt xuống: “Tỷ tỷ có chuyện gì vậy?”

“Ta muốn dẫn người vào Hàm vương phủ!”

Một câu nói, khiến Châu Châu ngẩng đầu lên, ánh mắt tròn to không thể tin được: “Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì?”

Tiêm Vũ nhìn nàng chằm chằm, nói từng câu từng chữ: “Ta muốn đưa người vào Hàm vương phủ, ta muốn để nữ nhi của người làm Quận chúa!”

Hình nhi ngậy ngò nhìn nương, nhỏ giọng nói: “Nương, Quận chúa là gì ạ?”

“Quận chúa chính là nữ nhi của Vương gia.” Tiêm Vũ đứng dậy, đi tới cười lạnh lùng: “Hình nhi, người và nương của người sắp có được cuộc sống tốt rồi, vui không?”

lời của ốc: bé Hình Nhi cũng là 1 đứa bé đáng thương và bạn Hàm cũng là 1 ông bố đáng thương

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Người có một con gái

Bởi vì liên quan đến Thần Hoàng nên gần đây Dạ Vô Hàm rất ít khi xuất phủ, phần lớn thời gian sẽ ở trong thư phòng, dường như là rất bận.

Phi Ung đi đến: “Vương gia, người ra ngoài xem một chút đi”.

“Chuyện gì?”. Hắn cau mày, hắn biết Phi Ung không phải là người hay ra về bí mật, đứng dậy đi ra ngoài phòng.

“Tiêm Vũ?”.

“Vương gia, Tiêm Vũ có việc muốn bẩm”. Tiêm Vũ cúi đầu bên ngoài thư phòng của hắn mặc cho nha hoàn Tiểu Đào khuyên như thế nào cũng không chịu đứng dậy.

Dạ Vô Hàm nhíu mày: “Người đang làm cái gì?”.

“Vương gia, Tiêm Vũ đã phạm sai lầm không thể tha thứ, muốn đến xin tội với Vương gia”.

Hắn cho rằng nàng muốn nói đến chuyện Diêu Hoàng hậu lần trước nên không cự tuyệt: “Có chuyện gì thì đứng lên nói”. Rồi xoay người trở lại thư phòng.

Tiêm Vũ đứng lên, xoắn khăn tay trong tay, cắn cắn môi, quyết định mở miệng nói: “Vương gia, sáu năm trước, người cứu Vương gia không phải là thiếp”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại hỏi: “Cái gì?”.

Đôi mắt Tiêm Vũ đỏ lên, nước mắt từ từ chảy xuống, vừa khóc vừa nói: “Năm đó, Vương gia khai hoàn hồi triều, gặp đánh lén ở ngoài thành. Khi đó người cứu vương gia không phải là thiếp, mà...”.

“Là ai?”

“Vâng, vâng, là muội muội của thiếp... Châu Châu”.

Dạ Vô Hàm tiến đến gần, tức giận lan ra toàn thân, làm Tiêm Vũ sợ hãi lùi một bước: “Vương gia, trước hết để thiếp nói hết”.

“Nói!”.

“Đêm đó không biết Vương gia trúng độc gì, thần trí mơ hồ, toàn thân nóng lên. Châu Châu mạo hiểm cứu người về phủ, lại không dám kinh động người nhà, lặng lẽ đưa người về phòng, kết quả...”.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng, giọng nói căng thẳng: “Kết quả như thế nào?”.

“Kết quả... Vương gia... Cường thế nàng, sau đó không thấy người đâu”.

Cả người Dạ Vô Hàm ngập trong lệ khí: “Cho nên, người đêm đó, không phải là người?”.

Tiêm Vũ chùi lệ nói: “Lúc ấy Châu Châu mới 14 tuổi, nàng sợ hãi khóc lóc chạy đến phòng của thiếp. Thiếp không biết thân phận của Vương gia, sợ người sẽ làm khó Châu Châu nên đưa Châu Châu đến nhà thân thích tránh mấy ngày. Chỉ sợ người là người xấu liên lụy đến cha mẹ nên thay nàng đi. Ai ngờ người cứu mang Châu Châu là người xấu, bán nàng đi làm nha hoàn. Thiếp vẫn tìm nàng sáu năm nay, hôm qua vừa tìm được nàng... còn có...”.

(Ốc: xin phép mọi người cho ốc chen lời sì và cái con điên này, thánh nữ với, mẹ bố con khủng, may tốt thế thì bà đây thành tiên lâu rồi -_-)

Dạ Vô Hàm đè nén cảm xúc: “Còn có cái gì?”.

“Nàng vì Vương gia sinh một con gái...”.

Dạ Vô Hàm như bị điện giật, cả người cứng đờ.

^^^

Nguyệt Nguyệt lại đến phòng Phong Linh ngồi đối diện với nàng, cười như không cười, nhìn chăm chú vào Phong Linh: “Ngươi thích Dạ Vô Hàm?”.

“Ai nói?”. Phong Linh đứng “phất” dậy”, trừng mắt.

Phản ứng của nàng rất kích động càng khiến mọi người hiểu. Vần Xuân và Sơ Hạ che miệng cười trộm: “Tam Nương, Vương gia nhà chúng ta kém chỗ nào? Thích ngài ấy có gì không tốt? Nữ nhân thích ngài ấy rất nhiều đó”.

Phong Linh bĩu môi, cổ ra vẻ tự nhiên nói: “Vậy thì để cho bọn họ thích đi, ta mới không cần”.

“Ha ha”. Nguyệt Nguyệt cười làm người ta kinh hãi. Nếu như bỏ cái khăn che mặt thì sẽ kinh diễm như thế nào. “Nghe nói ngài ấy từng có một vương phi nhưng do nàng ta quá mập nên hừ nàng ta”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đường như là thích

Sắc mặt Phong Linh không tốt biết người hắc nói là mình nhưng lại giả bộ hồ đồ, tự giễu nói: “Tất cả truyền thuyết đều từ những chuyện bát quái mà ra. Không khéo chuyện vương phi mập đó cũng sẽ lưu danh sử sách đó”.

Vần Xuân và Sơ Hạ thờ dài một tiếng nói: “Mặc dù Vương phi mập một chút nhưng người rất tốt, so với những phu nhân ở đây thì người tốt hơn rất nhiều”.

Sơ Hạ nâng mắt lên nghi ngờ nhìn, chợt Vần Xuân: “Ngươi có cảm thấy Tam Nương có phần giống với Vương Phi không?”.

Vần Xuân cũng gật đầu, nàng tiến lên dùng bàn tay nhỏ bé đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh nói: “Nếu như Tam Nương mập thêm một chút thì...”.

Phong Linh cả kinh, nàng cũng không muốn lời thêm phiền toái cho mình, vội vàng đẩy tay nàng ấy ra, trừng mắt: “Này, các ngươi càng ngày càng loạn à! Ta giống chỗ nào?”.

Chẳng biết từ lúc nào Nguyệt Nguyệt đã đi quan, đưa một cánh tay ôm ngang hông nàng, lặng lẽ nói bên tai: “Nếu như ngươi mập thì ta cũng thích, ha ha, ta khẩu vị nặng”.

Phong Linh sợ run cả người, tóc gáy dựng ngược cả lên, gờ ngón giữa lên với nàng ta.

“Việc lớn, việc lớn!”. Một tiểu nha hoàn bình thường được các nàng đối xử tốt chạy đến hét lớn.

Các nữ nhân đều hưng phấn gọi nàng ta: “Vào đây nhanh lên”.

Tiểu nha hoàn gương mặt hồng hồng, mắt mở to: “Các ngươi biết không? Vương gia có một con gái riêng”.

“Cái gì?”. Ba người cùng kêu lên, chỉ có khuôn mặt Nguyệt Nguyệt lộ vẻ không quan tâm mà nhìn về phía Phong Linh.

Phong Linh cứng người, trong khoảnh khắc đó trong đầu nàng như có một tiếng sấm nện xuống đầu. Tuy nói nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, Dạ Vô Hàm có không ít thi thiếp, nhưng con gái riêng... Con gái riêng... Đúng rồi, còn nương của con bé thì sao?

Lúc đó, tiểu nha hoàn tiếp tục kể tiếp: “Nghe nói sáng sớm Vương gia đã ra khỏi phủ, lúc về đã đưa mẹ con nhà họ về nhận vào phủ, bây giờ đang ở Bác Ý hiền”.

“Thật?”. Vần Xuân và Sơ Hạ kinh ngạc không thôi, lại lo lắng nhìn Phong Linh. Hai người ăn ý không hỏi gì cả mà đuổi tiểu nha hoàn đi, sau đó vội nói: “Những nha hoàn này không có gì nên nói càn, làm sao Vương gia có thể có con gái riêng chứ?”.

Phong Linh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt tươi như hoa: “Các ngươi vừa nói có rất nhiều nữ nhân thích hắc, có con gái thì đâu có gì kì quái”. Ngó ra ngoài nhìn trời, hít dẫu vài lần: “Thời tiết không tệ, chúng ta ra ngoài dạo chơi thôi”. Vừa nói vừa đi ra ngoài, nháy mắt xoay người, nụ cười trên mặt biến mất.

Nguyệt Nguyệt ngó ngó nàng, đứng lên cười nói: “Ta đến đây đã lâu như vậy còn chưa thăm Vương phủ, Tam Nương, ngươi sẽ dẫn ta đi chứ?”.

Phong Linh thoải mái vung tay: “Không thành vấn đề”.

Sau lưng, Vần Xuân nhỏ giọng nói: “Nhìn Tam Nương như thế, có vẻ như đã thích Vương gia rồi, nhưng bây giờ lại có hai mẹ con nhà kia”.

Sơ Hạ lắc đầu thờ dãi: “Haizz, hi vọng là Vương gia nhầm lẫn”.

Nguyệt Nguyệt không kiềm chế được, cả lòng mày khóa miệng cũng chứa đựng nụ cười quý quyết...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nam nhân có thể bảo vệ mẹ con nàng

Bác Ý Hiên

Châu Châu ôm chặt Hình Nhi, cúi đầu thật thấp.

Nàng thay một bộ quần áo màu lam nhạt, tóc dài buộc sau gáy, không hề có chút đồ trang sức dư thừa. Da gần như trong suốt, trắng nõn, nhìn qua làm người ta muốn cắn một miếng.

Hình Nhi trong ngực nàng mở to đôi mắt nhìn nam nhân đang ngồi muốn nói cái gì rồi lại không dám nói, vì bà và di đã cảnh cáo bé. Nếu như bé mở miệng nói một chữ thì sẽ cắt đầu lưỡi của bé, còn bán nương bé đi...

Dạ Vô Hàm đứng đối diện với hai mẹ con, ánh mắt nhìn qua bọn họ, khi nhìn vào Châu Châu thì bỗng nhiên hắn thấy hoảng hốt. Con mắt tinh khiết không vương bụi trần, trong mắt toát ra vẻ e lệ quen thuộc như đã từng quen biết, như đã tồn tại trong trí nhớ của hắn... (*giờ ngón giữa*).

Thời gian giống như quay lại sáu năm trước, cái đêm mà hắn thu quân hồi triều...

Hắn lặng lẽ nhìn về nàng, nhủ thầm: “Đêm sáu năm trước, thực sự là ngơ?”.

Châu Châu cắn môi, đôi mắt đỏ lên, chậm rãi gạt đầu, dường như đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy: “Ngày ấy, giống như thường ngày nô tỳ đứng đợi cha trở về nhà...”.

Dạ Vô Hàm yên lặng lắng nghe nàng ta nói chi tiết, trong đầu hắn cũng có đoạn ngắn tương tự.

Cuối cùng, nàng nói: “Lúc Vương gia hôn mê còn nói Thần Hoàng, ngọc tỷ”.

Vừa nghe đến đó thì ánh mắt của hắn lạnh đi. Đêm đó hắn định về phủ nhưng lại nhận được tin tức hoàng cung bị mất ngọc tỷ, hắn cùng Phi Ứng phi vào hoàng cung, không ngờ lại bị ám toán...

Chuyện này, chỉ có phụ hoàng và Dập Tuyên biết. Cho nên hắn mới truy xét Thần Hoàng đến tận bây giờ, thậm chí hắn có thể xác định Dạ Mặc Cảnh và Điều Hoàng hậu cũng không biết chuyện này!

Nàng ta...

Châu Châu lại móc một vật từ trong ngực ra: “Đây là đồ lúc đó Vương gia làm rơi”.

Thấy hà bao Như Ý trong tay nàng ta, nghi ngờ của Dạ Vô Hàm lập tức bị tiêu tan. Hà bao đó là do tự tay mẫu phi hắn thêu, hắn và Dập Tuyên mỗi người có một cái, chưa từng rời thân. Nhưng cái của hắn đã bị mất vào đêm đó...

Vật trọng yếu như vậy mà ở trong tay Tiêm Vũ thì chắc chắn nàng ta đã sớm lấy ra rồi.

Đi đến, nhân lấy, siết chặt hà bao trong tay. Hắn nâng mắt, ánh mắt phức tạp nhìn vào Châu Châu và Hình Nhi, cuối cùng hắn ôm Hình Nhi vào trong ngực: “Con tên là Hình Nhi?”.

Hình nhi gạt đầu một cái, Châu Châu lập tức nói: “Lúc nhỏ Hình Nhi từng bị bệnh, nô tỳ không có tiền đưa con bé đi khám đại phu, sau khi khỏi bệnh con bé... không nói chuyện”.

Nhìn tiểu cô nương dễ thương, trong lòng Dạ Vô Hàm thấy đau xót, lập tức kêu lên: “Phi Ứng, gọi ngự y ngay lập tức!”.

Châu Châu hoảng hốt, ôm chặt Hình Nhi sợ sẽ có người đoạt con bé đi mất: “Không... không được, Hình Nhi rất tốt, con bé không cần xem đại phu!”.
(*giờ giốn giữa*x2).

Toàn thân nàng ta đều tỏa ra sợ hãi, không khó để nghĩ ra mấy năm nay bọn họ đã khổ như thế nào (*giờ ngón giữa*x3 khổ mà làn da trắng nõn làm người muốn cắn???).

Hắn trấn an, nói với nàng ta: “Không phải sợ, ở đây sẽ không có ai khi dễ ngươi”.

Châu Châu mở to đôi mắt: “Có thật không? Ngài sẽ không gạt nô tỳ chứ? Sẽ không ai đánh chúng ta, không ai bỏ đói chúng ta?”. (*giờ ngón giữa*x4)

Dạ Vô Hàm nhũu chặt mày, cánh tay ôm chặt lấy Hình Nhi, kiên định lắc đầu: “Không có”.

Hình Nhi vui mừng, ôm lấy cổ Dạ Vô Hàm, hôn “chụt” lên mặt hắn một cái.

Bé biết, đây là “Hàm Vương”, là cha của bé, là người sẽ bảo vệ mẹ con bé, bé rất thích người này!

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, sau đó dịu dàng cười một tiếng.

Từ từ, Châu Châu buông lỏng cảnh giác, đôi môi như đóa hóa bách hợp nở rộ. Nhìn Dạ Vô Hàm cao lớn, hắn như vị thần bảo vệ mẹ con nàng. Lần đầu tiên, nàng không hề thấy sợ hãi, trong lòng lại thấy chờ mong ——

Nàng mong giờ phút này là vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Mẹ con và mẫu tử

Tối hôm đó Dạ Vô Hàm bảo quản gia gọi mọi người trong phủ chính thức giới thiệu mẹ con Châu Châu cho mọi người. Không do dự mà nói Hình Nhi là con gái của hắn, mà với Châu Châu, hắn cũng tuyên bố hắn sẽ nạp nàng làm thiếp. Hắn nói quyết định này làm Châu Châu giật mình ngạc nhiên.

Tất cả đều phát triển theo hướng mà Tiêm Vũ muốn nhưng trong lòng nàng ta vẫn thấy ghen ghét. Nếu như đêm đó không phải là Châu Châu chờ ngoài cửa mà là nàng thì tốt biết mấy.

Phong Linh và Bảo Bảo đều ngồi ở bên ngoài, cái cuộc họp gia đình này bọn họ không muốn tham gia. Hai mẹ con ngồi trong đình ăn dưa hấu.

Bảo Bảo phun một hạt dưa hấu: “Nương, con cảm thấy hai mẹ con này có vấn đề”.

Phong Linh dựa lưng vào ghế đá, trên khóe miệng đều là nước dưa hấu: “Có vấn đề gì?”.

“Nương thử nghĩ xem, sao trong sáu năm nữ nhân này không tìm đến Dạ Vô Hàm mà bây giờ mới đến, không phải là kỳ quái sao?”.

“Kì quái cái gì? Người cha của con cũng sáu năm không tìm đến chúng ta mà”.

“Không giống nhau, có lẽ hắn không biết sự tồn tại của con, hơn nữa”. Nó nói nhỏ một câu: “Con đoán là hắn hối hận nên không quay về tìm chúng ta đâu”.

Phong Linh lườm nó một cái: “Nương của con kém vậy sao?”.

Bảo Bảo tiện tay ném vỏ dưa hấu trên tay, lấy tay áo quạt mồm, trong mắt hiện lên ánh sáng: “Chuyện nhà người ta chúng ta không xen vào nhưng mà con muốn biết, Dạ Vô Hàm sẽ làm thế nào với nương”.

Phong Linh hơi khựng lại, quay đầu sang chỗ khác gặm dưa hấu. “Ai cần hắn quan tâm, chúng ta chỉ tạm thời ở chỗ này, có ăn có uống, không cần phải đề ý đến người nào, thật tốt”.

Bảo Bảo liếc nhìn nàng một cái: “Thật sao?”.

“Tất nhiên”.

Bảo Bảo hừ lạnh: “Phong Tam Nương, nương cứ khẩu thị tâm phi thế sao?”. (khẩu thị tâm phi: nói khác với suy nghĩ).

Phong Linh trừng mắt: “Ai khẩu thị tâm phi?”.

“Vậy nương gắm vô đưa hấu làm cái gì?”.

Phong Linh ngơ ngác nhìn vô đưa hấu bị gắm mắt một nửa, vội vàng vắt đi: “Phi phi phi... được rồi, về đi ngủ thôi!”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái đi theo phía sau nương nó. Nữ nhân đúng là một động vật phiền toái.

Vừa ra tới vườn hoa đụng ngay Dạ Vô Hàm trong ngực ôm Hình Nhi, còn có Châu Châu bên cạnh hẳn.

Một nhà ba người thật hài hòa.

Trong mắt Phong Linh lóe lên một tia sáng, sau đó cười nói: “Hàm Vương, chúc mừng ngài”. Ánh mắt chuyển sang mẹ con Châu Châu: “Cô bé thật xinh đẹp”.

Dạ Vô Hàm nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt phức tạp, xoay người lại: “Các người về trước đi”. Rồi phản phó Phi Ưng: “Đưa họ về”.

“Dạ”.

Châu Châu khéo léo gạt đầu một cái, nhưng Hình Nhi lại không vui chu miệng, cái tay ôm chặt lấy Dạ Vô Hàm.

“Hình Nhi ngoan, phụ thân có việc”. Châu Châu nhẹ nhàng dụ dỗ. Hình Nhi bất đắc dĩ thả tay xuống, tức giận nhìn Phong Linh.

Bé không thích đi này.

Phong Linh sững sờ, buồn cười lắc đầu, hình như nàng bị tiểu cô nương này ghét bỏ.

Dạ Vô Hàm định nói gì thì Bảo Bảo tiến lên kéo tay nương nó: “Nương, con buồn ngủ quá, con muốn về đi ngủ”.

“A, được rồi, tiểu tử thôi, ban ngày quậy cho lắm rồi bây giờ không có sức”. Phong Linh ngẩng đầu cười với Dạ Vô Hàm. “Hàm Vương, chúng ta không cản trở một nhà ba người ngắm cảnh nữa, ta đưa tiểu tử này về”. Ngoái đầu đi, trong mắt lóe qua sự khổ sở.

“Ai, nương, đi nhanh lên”. Bảo Bảo giục nàng, không thèm nhìn Dạ Vô Hàm một cái.

“Rồi rồi, ăn nhiều dưa hấu như vậy mà con còn ngủ được à?”.

“Không phải nương cũng thế sao?”.

“Đi nhà vệ sinh mấy lần là tốt rồi”.

“.....”

Từ đầu đến cuối Dạ Vô Hàm không nói được câu nào. Hắn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hai mẹ con nhà nàng, môi mím thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Một mũi tên hạ hai con chim

Châu Châu ôm con gái về phòng, cảnh giác nhìn bên ngoài một chút, sau đó vội vàng đóng cửa lại.

“Nương, Hình Nhi thích chỗ này”. Hình Nhi kích động, vui vẻ nói: “Buổi tối còn được ăn canh gà nấm hương, đã lâu rồi Hình Nhi chưa được ăn thịt. Nương, chúng ta sẽ ở đây, vĩnh viễn không về đó được không?”.

“Được, chúng ta ở lại đây, không đi đâu cả”. Châu Châu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, đặt con bé lên giường, sau đó cời giấy, chui vào chăn cùng con gái: “Hình Nhi, phụ thân là Vương gia, Vương gia lợi hại nhất trong vương triều. Có phụ thân ở đây, không ai khi dễ mẹ con ta nữa”.

“Vậy bà với di thì sao?”. Hình Nhi sợ hãi hỏi.

Châu Châu nhún đôi mày thanh tú, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Hình Nhi đừng sợ, nương sẽ bảo vệ con”. (*giơ ngón giữa* bảo vệ or hành hạ).

Đột nhiên có người gõ cửa.

“Ồ, người có thể bảo vệ ai?”. Tiêm Vũ đẩy cửa đi vào, để Tiểu Đào canh giữ ở ngoài cửa.

Nàng hất cằm nhìn chằm chằm hai mẹ con. Hình Nhi sợ hãi lui vào trong ngực mẹ, lặng lẽ nhìn nàng.

Tiêm Vũ cười một tiếng: “Đúng là tốt số, Vương gia đồng ý cưới người, còn tiểu bảo bối cũng sẽ được phong làm Quận Chúa”.

“Tỷ, tỷ tỷ, chuyện này, là nhờ tỷ. Muội sẽ không quên đại ân đại đức của tỷ”.

“Hừ hừ”. Nàng cười lạnh. “Châu Châu sẽ không ngây thơ như vậy chứ?”.

Châu Châu sùng sốt: “Tỷ tỷ...”.

Tiêm Vũ nhếch môi, đôi mắt lạnh lẽo: “Cuộc sống trong Vương phủ quá tốt, tốt đến nỗi người quên luôn rằng, Hình Nhi là con gái của ai sao?”.

Mặt Châu Châu tái nhợt, đôi môi run rẩy, Hình Nhi ngẩng đầu lên: “Nương, phụ thân của Hình Nhi không phải là Hàm Vương sao?”.

Châu Châu không biết trả lời con gái như thế nào, toàn thân chỉ run rẩy.

“Ha ha”. Tiêm Vũ cười, đến gần sờ khuôn mặt nhỏ bé của bé: “Hình Nhi, để đi nói cho con nghe nhé, cha của con ——”.

“Không! Đừng!”. Châu Châu đột nhiên như phát điên, che lỗ tai của mình lại ngay cả Hình Nhi ngã xuống đất cũng không đỡ, Hình Nhi khóc đau đớn, nàng ta co rúm người trên giường, hai mắt trừng lớn. “Đừng nói! Đừng nói! Con bé là con của Dạ Vô Hàm, con bé chính là con của Dạ Vô Hàm!”.

Tiêm Vũ nhìn chằm chằm vào Châu Châu đang sợ hãi, cười lạnh: “Tốt lắm, xem ra người còn chưa quên. Nếu như người còn có những ảo tưởng không thực tế thì ta sẽ nói cho Hàm Vương biết, người là một kẻ lừa gạt. Một kẻ lừa gạt dùng con gái của mình để hưởng vinh hoa phú quý”.

“Đừng! Tỷ tỷ, van cầu người, đừng nói cho ngài ấy biết, tỷ muốn muội làm gì muội cũng làm, van cầu tỷ, đừng đuổi muội ra ngoài!”. Châu Châu thất thanh khóc lớn, móng tay đâm chặt vào lòng bàn tay. Nàng chỉ vừa tìm được người có thể bảo vệ mẹ con nàng, nàng không muốn đi, không cần phải chịu đựng như ngày trước. (*giờ ngón giữa* đồ khốn nạn, lợi dụng con).

Tiêm Vũ hài lòng cười một tiếng khi nghe được kết quả mà nàng mong muốn, sau đó, gần giọng nói: “Nghe cho rõ đây, ta muốn người độc chết mẹ con Phong Tam Nương”.

“Cái gì?!”. Châu Châu bị dọa, hoảng sợ lắc đầu: “Không, muội không giết người, muội không muốn...”.

“Không muốn?!”. Tiêm Vũ cười một tiếng, nhắc Hình Nhi vẫn còn ngồi trên mặt đất: “Được rồi, vậy thì ta sẽ đi nói cho Hàm vương, tiểu tạp chủng này không phải là con gái của ngài ấy...”.

“Không!”. Châu Châu tiến lên đoạt lấy con gái, ôm chặt vào trong ngực: “Nó là con gái của Hàm vương, là con gái của Hàm Vương!”.

Tiêm Vũ không kiên nhẫn nhếch mày lên, lấy từ trong ngực một bọc giấy vứt lên giường: “Ngày mai ta muốn thấy thi thể của hai mẹ con nàng ta, nếu không thì người biết hậu quả rồi”.

Nàng ta sửa sang lại quần áo, chậm rãi xoay người, khoe miệng cười lạnh, nụ cười lạnh thấu xương!

Mượn đao giết người sao?

Không! Nàng muốn một mũi tên hạ hai con chim!

Châu Châu tay run lên cầm túi độc được kia...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Người xác định là người không cần

Phong Linh vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt phóng đại của Dạ Dập Tuyên, sợ hãi bật mình dậy: “Vừa sáng sớm đã dọa người, ta còn tưởng rằng con quỷ nào”.

Dạ Dập Tuyên không vui, nói: “Bổn vương tốt bụng sang đây xem người, vậy mà người dám nói bổn vương như vậy?”.

“Đừng ra về trước mặt tỷ tỷ”. Phong Linh cúi lưng một cái, không “cẩn thận” đập hấn một cước, cái áo trượt xuống lộ nửa bên vai, bộ dạng buồn ngủ, quỵn rũ lòng người.

Dạ Dập Tuyên ngẩn ra, không tự nhiên xoay mặt đi: “Ngươi là nữ nhân sao không chú ý hình tượng vậy?”.

Phong Linh bò xuống giường ngáp một cái: “Ngươi xông vào khuê phòng của bản cô nương, muốn cái gì?”.

Dạ Dập Tuyên nhú mày: “Nghe nói Vương huynh có con gái muốn đến xem cháu gái nhỏ”.

“Vậy thì ngươi đi nhăm nhà rồi, đây là phòng của cô nãi nãi, muốn nhìn cháu gái của ngươi thì ra cửa rẽ phải rẽ phải rồi lại rẽ phải”.

Dạ Dập Tuyên đi lên, vòng xung quanh người nàng ngủ ngời.

Phong Linh liếc hấn một cái: “Khi nào thì ngươi thích giành chén cơm với A Hoàng vậy?”.

“Chưa, quá chưa”.

Phong Linh nhìn chăm chăm hấn, tóc tai bù xù đẩy cửa ra, tức giận nói: “Muốn xem náo nhiệt, đi ra ngoài xem”.

Nhìn thân hình nàng lộ ra ngoài như ẩn như hiện, Dạ Dập Tuyên nhú mày, xoay người lấy quần áo cho nàng vút thẳng vào người nàng: “Áo mặc không đủ che người, không cẩn thận giống trẻ con”.

Phong Linh khoát tay: “Được rồi, được rồi, mau đi đi, đừng ở đây làm ta vướng thêm việc”.

Dạ Dập Tuyên khoanh tay, ung dung dựa người vào cửa, tà khí cười một tiếng: “A, như vậy là bởi vì người khác đến nên ngươi cảm thấy nguy cơ, cũng phát hiện ra địa vị của Vương huynh trong lòng ngươi hả?”.

Mặt Phong Linh đỏ lên, vội vàng đẩy hấn đi ra ngoài: “Bây giờ không còn sớm, ngươi thích đi chơi đâu thì đi, đi mau”. Sau đó đóng cửa “phanh” một tiếng.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu bật cười, trong mắt toát ra tia thú vị, hấn muốn nhìn hai mẹ con kia một chút.

Phong Linh vừa đóng cửa lại, quay người lại thì sợ hết hồn, không tin nhìn chăm chăm người đang ngồi trên giường: “Ngươi... ngươi... sao ngươi lại ở chỗ này?”.

Nguyệt Nguyệt nhún nhún vai, ngón tay nhỏ nhấn chỉ vào cửa sổ: “Vào bằng đường đó”.

“Chắc chắc chắc, không ngờ ngươi còn có nghề phụ”, Phong Linh đi đến, không hề kiêng dè, đưa lưng về phía nàng ta, thay quần áo. “Tiểu Nguyệt Nguyệt, đã nhiều ngày như vậy thì ngươi cũng phải suy nghĩ kỹ rồi chứ. Hai chúng ta không thích hợp, mà ta cũng không phải là kẻ háo sắc. Ta thấy Dạ Vô Hàm là lựa chọn không tồi, ngươi chấp nhận làm thiếp của hấn cũng được lắm”.

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt nóng rực, nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt đầy dục vọng, chớp mắt Phong Linh xoay người lại, lại che giấu đi.

“Vớ hấn?”, Khóe miệng Nguyệt Nguyệt giật giật mấy cái, đổi tư thế, một tay nâng đầu, khinh miệt nói: “Một nam nhân bội tình bạc nghĩa, ai thèm làm thiếp của hấn”.

Phong Linh đến giường gấp chăn: “Ta làm bà mối lâu như vậy, chưa gặp một nam nhân nào có thể chung thủy”.

“Hả?”. Nguyệt Nguyệt nghiêng người, cười như không cười liếc nhìn nàng: “Chung thủy cũng không khó khăn, nhưng mà phải xem đối tượng là ai. Nếu như là ngươi thì ta có thể suy nghĩ một chút”.

“Thôi đi, ngươi tính nhưng mà ta không tính”. Phong Linh muốn đẩy nàng ta ra nhưng lại bị Nguyệt Nguyệt kéo lại. Nàng ta nắm cằm của nàng, khuôn mặt cách nàng rất gần, rất gần. “Có rất nhiều thiếu nữ cầu xin không được, nhưng mà ngươi lại không cần?”. Dung mạo xinh đẹp, giọng nói mềm mại làm Phong Linh run rẩy, chỉ thiếu thề với bóng đèn: “Đại tỷ, thật sự là ta không thích, ngươi thấy ai thích thì đi tìm người đó đi”.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Mặt Dạ Vô Hàm âm u, đôi mắt rét lạnh nhìn Nguyệt Nguyệt một lần, không nói hai lời kéo Phong Linh ra bên ngoài, lạnh nhạt nói: “Phi Ứng! Coi chừng hấn ta! Đừng để cho hấn ta đến gần đây một bước!”.

“Vâng!”.

Phong Linh muốn hất cánh tay của hấn nhưng không thể bỏ ra được: “Dạ Vô Hàm, có chuyện gì thì mau nói, ngươi kéo ta đi đâu?”.

Nguyệt Nguyệt không làm gì, thú vị trên mặt tăng lên.

Hấn muốn xem, sau này, Dạ Vô Hàm sẽ làm như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hạnh phúc của nàng và con gái

Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh đi, không để ý ánh mắt khác thường của hạ nhân, trở lại Bắc Vũ Hiên, đi thẳng vào phòng của mình.

“Ta cho quân gia tìm nàng mấy lần, tại sao nàng không đến gặp ta?”. Hắc hung dữ nhìn nàng.

Phong Linh xoa xoa cổ tay bị hắc bốp, tức giận nhìn chằm chằm vào hắc: “Bởi vì, cho nên, vậy thôi”.

Dạ Vô Hàm nheo con mắt, sương mù trong mắt dần tan, ánh mắt sắc bén: “Nàng đang tức giận?”.

“Không!”.

“Giận ta?”.

“Không!”.

“Bởi vì, ta muốn cưới nữ nhân khác?”.

“Không, không, không!”. Phong Linh không nhịn được hô to với hắc, “Người yêu người nào, cưới người nào không liên quan gì đến ta cả. Ta ăn no rồi việc hay sao mà phải giận người?”.

Dạ Vô Hàm cười cười, tiến lên vài bước, ép nàng vào tường, tay đặt vào tường, chặn nàng trước ngực: “Phong Tam Nương, nàng không muốn nhìn thẳng vào tim mình”.

“Xin lỗi, tim ở đâu, ta không biết”.

“Ha ha, ta không ngại nhắc nhở cho nàng”, Dạ Vô Hàm nhếch môi, vỗ vào ngực phải của nàng, “Tim của nàng đang ở đây!”.

Phong Linh nổi giận, đẩy tay của hắc ra: “Tim của hồ ly mới ở bên phải, tim của tỷ tỷ ở bên trái!”.

Bỗng nhiên Dạ Vô Hàm bắt lấy tay nàng, thân người càng dính sát vào người nàng, giọng nói khàn khàn, “Nàng chính là hồ ly tinh! Tâm của ta cũng bị nàng trộm đi, nàng còn nói không đúng?”.

Phong Linh ngây người, động cũng không dám động, hắc đang làm gì? Tò tình sao?

Tim của nàng đập nhanh, “Người, người, người, người, người đùa cái gì thế?”.

Dạ Vô Hàm nheo mắt: “Sáu năm trước...”.

“Bốp!”.

Tiếng chén rơi xuống đất vỡ làm nát lời hắc, sắc mặt Dạ Vô Hàm trầm xuống, quay đầu lại thấy mặt Châu Châu trắng bệch, còn có cả Hình Nhi hai mắt mờ to đứng bên cạnh.

Nhìn động tác rất nhỏ của hắc, lòng Phong Linh lạnh dần, không quan tâm hất tay hắc ra, “Sáu năm trước, cũng chỉ là việc không vui về gì”.

Xoay người, thẳng lưng đi ra ngoài.

“Phong Tam Nương!”, Dạ Vô Hàm vừa muốn đi thì ông tay áo của hắc bị người kéo lại. Cúi đầu thì thấy Hình Nhi cắn môi làm bộ đáng thương nhìn hắc, lắc đầu, ý muốn nói hắc đừng đi, đừng bỏ bé và nương.

Dạ Vô Hàm nhú mày, thu chân về, ôm lấy bé. Lúc này Châu Châu mới phản ứng lại, vội vàng ngồi xuống dọn dẹp, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không biết nơi này có khách, ta thấy cửa mở cho nên,... A...”. (Ồ: xin phép chen lời, bm, cô cũng đang là khách đấy, tự cho mình là chủ à =]]z)

Đột nhiên nàng ta kêu đau một tiếng, bàn tay đang cầm mảnh vụn bị cửa chảy máu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau nhăn lại.

Hình Nhi cũng sợ hãi muốn khóc, gấp gấp muốn xem nương của bé. Dạ Vô Hàm nhếch môi, vội vàng buông bé xuống, cầm tay của bé, nói: “Tại sao không cẩn thận như vậy?”. Quả trách thì quả trách, nhưng hắc vẫn sai người mang thuốc tới, tự mình băng bó.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cả ánh mắt chuyên chú của hắn, vết thương của Châu Châu không còn cảm thấy đau nữa. Từ nhỏ đến lớn, nàng chịu sự khi dễ của mẹ con Tiêm Vũ, cha cũng luôn nhắm một mắt mờ một mắt. Đây là lần đầu tiên, nàng có người để dựa vào.

Đôi mắt dần dần ướt, nàng không thể lừa gạt tâm của mình. Nàng yêu nam nhân này, từ sáu năm trước nàng đã yêu hắn, yêu hắn thật sâu!

Cúi đầu, nàng cắn chặt đôi môi, nàng không muốn quay lại cuộc sống địa ngục đó, nàng không thể để cho hạnh phúc tới tay còn bay mất!

Đột nhiên ánh mắt của nàng trở nên kiên định. Mặc kệ là Tiêm Vũ hay Phong Tam Nương, không ai có thể phá vỡ hạnh phúc thật vật và mới có được của nàng và con gái!

Ngoài cửa, Phong Linh yên lặng xoay người rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chỉ cần nàng ta chết

Buổi tối.

Hình Nhi luôn bám Dạ Vô Hàm, muốn dùng bữa tối với hắn. Dạ Vô Hàm đồng ý, đối với đứa nhỏ này, trong tâm hắn vẫn luôn cảm thấy áy náy, Châu Châu thuận tiện cũng được ở lại dùng bữa trong phòng của hắn. Cảm giác một nhà ba người làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc trở về, hai mẹ con đi dạo quanh vườn hoa, đang định đi ra thì bị một người đẩy vào động giả.

“Tỷ tỷ...”, nụ cười trên mặt Châu Châu đông lại, Hình Nhi càng sợ hãi trốn sau lưng nàng.

“Nghe nói người dùng bữa cùng với Vương gia?”. Tiêm Vũ hận đến nổi nghiến chặt răng, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ghen ghét.

“Không, không...”.

Tiêm Vũ giận dữ bước lên, tát Châu Châu: “Tiện nhân, ta đưa người đến đây để người quyến rũ Vương gia sao?”.

Châu Châu ngã nhào ra mặt đất, Hình Nhi nhào tới: “Nương!”.

Châu Châu vội vàng che miệng của bé: “Hình Nhi, không thể nói chuyện, không thể...”.

Nếu như chuyện Hình Nhi biết nói bị người khác biết, chắc chắn Hàm Vương sẽ sinh nghi, nếu như tra được con bé không phải là con gái của hắn thì tất cả hạnh phúc sẽ thành bọt biển.

Tiêm Vũ giận dữ túm tóc nàng, cắn giận nói: “Tại sao người không độc chết Phong Tam Nương? Người muốn ngay bây giờ ta sẽ đi tìm Hàm Vương để vạch trần thân phận thật của Hình Nhi không?”.

“Không!”, Châu Châu ôm hai chân nàng, khóc lóc: “Tỷ tỷ, muội xin tỷ, đừng, muội sẽ nghe lời của tỷ. Tỷ đừng nói cho Hàm Vương...”. (Ồ: “=” má, bán con cầu vinh...).

Tiêm Vũ đá nàng ta một cước: “Ta đã nói rồi, hôm nay ta phải nhìn thấy thi thể của Phong Tam Nương! Vậy mà người lại đi quyến rũ Vương gia, người cho rằng có Vương gia là núi dựa thì không sợ ai hả? Ta nói cho người biết, cùng lắm thì cá chết lưới rách, cho dù ta chết cũng phải lôi mẹ con người theo!”.

Nói xong, nàng ta xoay người muốn ra ngoài. Tiêm Vũ mặc dù hận nhưng chỉ muốn dọa nàng ta một chút. Nhưng Châu Châu lại nghĩ nàng muốn đến tố cáo với Vương gia thật, nên đứng dậy ôm chặt lấy “Đừng nói cho Vương gia biết”. Bởi vì nàng ta dùng quá sức nên Tiêm Vũ đập đầu vào núi giả.

“A, đau quá...” Tiêm Vũ sờ sờ trán, mắt tròn, “Máu, chảy máu!”.

“Muội... Muội không có ý... Không..”, Đôi môi Châu Châu run run, không ngừng lùi về phía sau.

Tiêm Vũ xoay người tức giận mắng: “Tiện nhân, nhất định ta phải nói với Vương gia, nói người là đồ lừa gạt còn muốn giết ta để diệt khẩu! Người và tạp chủng chuẩn bị vào nhà giam đi!”.

“Tỷ tỷ! Muội cầu xin tỷ, tỷ đừng tàn nhẫn như vậy, tỷ là tỷ tỷ của muội mà!”, Châu Châu lại khóc lóc ôm lấy chân nàng.

“Cút! Ai là tỷ tỷ của người? Người chỉ là một tiện chủng mà nha hoàn sinh mà thôi”. Tiêm Vũ đập nàng ta mấy cái, ôm lấy miệng vết thương đi ra ngoài.

Mắt Châu Châu đỏ lên, ngực phập phồng. Bốn chữ “giết người diệt khẩu” hiện lên trong đầu.

Chỉ cần nàng ta chết, thì không ai biết bí mật của nàng.

Chỉ cần nàng ta chết, thì nàng và con gái có thể tiếp tục sống ở đây.

Chỉ cần nàng ta chết...

Chỉ cần nàng ta chết...

Ánh mắt của nàng âm u, quỷ thần xui khiến thế nào, nàng đứng dậy ôm một tảng đá, đập thật mạnh vào gáy của Tiêm Vũ ——

Tiêm Vũ không kịp kêu, ngã xuống.

Máu phun ra trên mặt đất, dọa đứa nhỏ khuôn mặt trắng bệch.

Hình Nhi ngơ ngác đứng đó, đôi mắt tinh khiết tràn đầy sợ hãi nhìn mẹ bé gơ tảng đá một đập lại một đập vào đầu di..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Người tin không?

“Bảo Bảo! Bảo Bảo!”.

Nghe đến âm thanh này, Châu Châu sợ hãi ngẩng đầu lên ——

Phong Linh tìm quanh phủ cũng không thấy bóng dáng của Bảo Bảo đâu, bất đắc dĩ lầm bầm một câu: “Tiểu tử thối, không ăn cơm lại điên khùng chạy đi đâu rồi!”.

Đột nhiên, nàng dừng bước chân, thấy máu tanh trước mặt, kinh hãi.

“Người.... Nàng....”.

Châu Châu quỳ gối bên người tử tử, khóc lóc cầu xin với Phong Linh: “Tiểu thư, mau giúp tử tử!”.

Phong Linh không suy nghĩ nhiều, chạy đến đỡ Tiêm Vũ: “Này! Người làm sao vậy?”. Khi nàng thấy trên đầu Tiêm Vũ bị đập be bét máu thì hít một ngụm khí lạnh ngã ra đất. Quay lại thì nàng nhìn thấy Châu Châu cầm một hòn đá hướng về phía Hình Nhi, nàng cả kinh: “Người muốn làm gì vậy?”.

Châu Châu nhìn con gái, lòng đau như cắt: “Hình Nhi, tha lỗi cho mẹ, mẹ không có cách nào...”. Hình Nhi chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt tinh khiết và mờ mịt.

Phong Linh cuống quýt đứng dậy, muốn nhào qua: “Dừng!”.

Châu Châu cắn răng một cái, nắm hòn đá đập mạnh vào trán Hình Nhi. Máu tươi đỏ ra, tràn qua khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của bé...

Hình Nhi mờ to mắt, nước mắt không chảy ra, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhưng bé không khóc không nháo, chỉ hoảng sợ mà nhìn mẹ.

“Người điên rồi à?”. Phong Linh xông đến, đẩy Châu Châu ra, nhưng Châu Châu lại ôm chặt nàng, đẩy nàng ngã ra đất.

“Ừ...”, Phong Linh ngã ra, tay bị sột một mảng da, đau đến nổi nước mắt tràn ra.

“Giết người! Người này giết người!”, Châu Châu đứng lên chỉ về phía nàng hô to, “Người giết tử tử! Người giết người!”. Sau đó nàng ta hô to bốn phía: “Cứu mạng! Cứu mạng! Người đâu mau tới! Có người muốn giết chúng ta! Mau cứu con gái ta! Có ai không...!”.

“Mẹ kiếp!”. Phong Linh mắng một tiếng, hiểu ra mọi chuyện!

Nàng ta xuống tay giết tử tử của mình, lại lợi dụng con gái để hãm hại nàng, coi như nàng ta đủ ác!

Phong Linh chịu đau bò dậy, che miệng của nàng ta: “Đáng chết, ta đâu có đắc tội với người!”.

“Cứu... cứu mạng!”.

Thi vệ tuần tra ban đêm nghe được tiếng cửi, tất cả đều chạy về bên này. Nhìn thấy cảnh này, vội vàng báo với Dạ Vô Hàm. Một lúc sau, Dạ Vô Hàm vội vàng chạy đến.

“Hình Nhi!”. Hắn bước qua, ôm chặt lấy Hình Nhi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu thì nổi gân găm lên: “Đáng chết! Ai làm? Mau gọi đại phu! Lập tức!”.

“Vương gia, Vương gia mau cứu chúng ta! Nàng ta muốn giết Hình Nhi, nàng muốn giết Hình Nhi!” Không biết Châu Châu lấy đâu ra sức, đẩy ngã Phong Linh, quỳ rạp xuống chân hắn, cả người run rẩy, hoảng sợ chỉ về Phong Linh, “Nàng ta giết tỷ tỷ, tỷ tỷ...”.

“Tam Nương?”, Dạ Vô Hàm không tin được nhìn chằm chằm vào Phong Linh.

“Thối lắm!”, Phong Linh bực mình, nàng muốn xông qua lại bị thị vệ kéo lại, “Người còn nói lung tung, cô nải nải kéo gân của người, lột da của người!”.

“Vương gia... cầu xin người làm chủ cho tỷ tỷ...” Châu Châu khóc không thành tiếng.

Dạ Vô Hàm găm nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”. Ánh mắt chất vấn của hắn làm lòng Phong Linh lạnh đi.

Nàng giãy giụa, nhìn chằm chằm vào Dạ Vô Hàm gần từng tiếng: “Ta nói là nàng vu oan cho ta, người có tin không? Là nàng ta tự biên tự diễn dùng tảng đá đập vào đầu con gái mình, vu oan cho ta người có tin không?”.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm bùng lên hai ngọn lửa nguy hiểm.

Hắn dùng khăn che miệng vết thương của Hình Nhi, cúi đầu nhìn Châu Châu ở dưới chân run rẩy. Hắn ngược mặt lên, khuôn mặt lạnh lùng: “Ta chỉ muốn biết, ai đã thương con gái ta?”.

Phong Linh cười lạnh, chỉ vào Hình Nhi: “Dạ Vô Hàm, không phải là người không tin ta sao? Người con con bé, hỏi con bé xem người mẹ nào độc ác dùng hòn đá đập con”.

Châu Châu cả kinh, khăn trương nhìn con gái.

Hình Nhi co rúm lại trong ngực Dạ Vô Hàm, bộ dạng đáng thương khiến Dạ Vô Hàm càng tức giận. Hắn cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Hình Nhi, nói cho cha biết, vết thương trên đầu ở đâu ra?”.

Hình Nhi vui trong ngực hắn, không dám nhìn.

Dạ Vô Hàm lại dịu dàng dụ dỗ: “Hình Nhi ngoan, con chỉ cần chỉ thôi, có cha ở đây, không ai có thể làm con đau!”.

Một lúc sau, cô bé mới nâng bàn tay nhỏ, ngón tay run rẩy chỉ về hướng Phong Linh.

Dạ Vô Hàm phẫn nộ, còn Phong Linh trầm xuống.

Châu Châu cảm động, suýt nữa kêu lên. Vì muốn che giấu tâm tình của mình nên nhào tới trên người Tiêm Vũ, khóc như đứt ruột gan: “Tỷ tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi, chúng ta sẽ không rời nhau nữa, tỷ đã nói sẽ đền bù sáu năm cho chúng ta mà, sau này chúng ta đều ở cùng nhau, tỷ tỷ... Tỷ tỷ! Tỷ mau dậy đi!”.

Thấy bộ dạng đó, Phong Linh giận dữ nghiêng rằng, nàng đập một cước vào ngực nàng ta: “Mẹ, diễn trò, ta để cho người diễn đủ!”.

“A!”. Châu Châu ngã sang một bên, không có hơi sức chống đỡ, giống như chờ làm thịt.

Phong Linh còn muốn xông tới nhưng lại bị gia đình ngăn cản, “Buông tay!”. Bộ dạng của nàng làm Hình Nhi run rẩy không ngừng.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm tràn qua một tia lệ khí, quát lên: “Bắt nàng lại!”.

“Dạ!”.

Phong Linh bị người kim chế, hai chân đạp loạn, “Buông ta ra! Nàng ta nói ta giết người đúng không? Bây giờ ta giết người cho các người nhìn, cùng lắm thì một mạng đền một mạng!”.

Dạ Vô Hàm đi tới, nhìn lửa giận, nhìn chăm chú vào nàng: “Sáu năm trước, nàng vượt tường, ta không trách nàng! Đứa bé của Tiêm Vũ không còn, ta cũng không trách nàng! Bây giờ, nàng cho ta một lý do để tiếp tục tha thứ cho nàng!”.

Phong Linh dừng lại hành động của mình, lạnh lùng nhìn hắn như nhìn một người xa lạ: “Dạ Vô Hàm, từ đầu người đã không tin ta! Bây giờ ta có nói nhiều cũng vô ích, người, vẫn, không, tin!”.

Hắn không phải không yêu, nhưng chưa bao giờ hắn tin tưởng.

Sự quát cường trên mặt đã che giấu nỗi bi thương trong lòng nàng.

“Phong Tam Nương, nàng là người tàn nhẫn như vậy sao? Hình Nhi chỉ là đứa bé!”.

“Không sai, ta là người tàn nhẫn như vậy đấy! Bây giờ ngươi biết cũng chưa muộn đâu!”.

Dạ Vô Hàm gầm một tiếng: “Đáng chết, tại sao nàng lại làm như vậy?”.

Phong Linh cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hắn nữa. Đối với một người không tin mình thì nàng còn có thể nói gì được.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, lửa giận tăng lên, không ai có thể khiêu khích uy nghiêm của hắn.

“Quý xuống!”. Hắn quát lạnh.

Phong Linh ngẩn ra, lỗ mũi ề ảm, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng nàng vẫn nhấc đầu lên: “Ta không làm sai, sao ta phải quý!”.

“Quý xuống!”. Âm thanh của hắn lạnh lùng.

Bốn phía an tĩnh khác thường, tất cả mọi người đều nín thở, trong không khí toàn mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

“Không quý!”, Phong Linh cắn răng cố nén nước mắt. Cho dù chết nàng vẫn muốn duy trì tôn nghiêm của mình! Nàng tuyệt đối sẽ không quý xuống trước mặt tên nam nhân không tin tưởng nàng! Tuyệt đối không!

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt, giọng điệu lạnh lẽo: “Không quý? Được! Người đến, lột áo ngoài của nàng”.

Nàng muốn dùng phương thức này để chứng minh cốt khí của nàng, được, hắn sẽ phá hủy nó.

Phong Linh đứng ngốc một lúc, đến khi có người xé toang cái áo ngoài nàng mới giật mình tỉnh lại: “Dạ Vô Hàm!”.

Dạ Vô Hàm vẫn lạnh lùng như cũ: “quý xuống!”.

“Không quý! Không quý! Không quý!”, Phong Linh không nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, níu chặt tấm áo mỏng của mình: “Ngươi là đồ biến thái! Kê điên! Muốn ta quý xuống! Đừng mơ tưởng! Đòi này, ta không muốn gặp lại ngươi!”.

Ngực Dạ Vô Hàm phập phồng, con mắt khát máu, trầm giọng: “Lột toàn bộ y phục của nàng!”.

~~~~~

Lời tác giả: Tối nay chăm, nhiều hơn thường xuyên, làm cho bão táp nổi lên!

Năm dòng cảm nghĩ

Câu chuyện sắp có trò hay rồi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Đầu tiên cảm ơn biên tập trách nhiệm, sau đó là các độc giả vẫn ủng hộ tôi.

Một vài điểm trong câu chuyện:

Một, vấn đề mà mọi người quan tâm nhất, cha của Bảo Bảo là ai? Hi hi... cái vấn đề này, tác giả phải cất giữ, sẽ giải thích sau.

Hai, thân phận của Thần Hoàng làm người ta đoán tới đoán lui, rốt cuộc, hắn là ai?

Ba, sự xuất hiện của mẹ con Châu Châu đã phá tan sự yên tĩnh của Hàm vương phủ, cũng làm cho Phong Linh phải chịu uất ức trước nay chưa từng có. Phong Linh làm sao có thể bỏ qua được, chuyện hay sắp lên đài.

Bốn, đêm sáu năm trước, rốt cuộc người nam nhân kia là người nào? Một đêm đó, tình tiết ra sao?

Năm, vẫn đảm bảo số lượng, số chữ, đảm bảo cảm kết, không lừa giả gạt trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Không còn đường lui

“Cút ngay! Đừng chạm vào ta!” Phong Linh gắt gao níu lấy một ít quần áo còn trên người, cực lực giãy giụa.

“Xoẹt ~” áo bị xé nát, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, ở ban đêm, dưới ánh nến, tản ra vàng sáng mê người.

Châu Châu núp trong góc, trợn to hai mắt nhìn chăm chú mọi chuyện.

Chiều nay, từ một Châu Châu thiện lương, đã biến thành ma quỷ. Thậm chí, nàng còn làm thương tổn cả con gái của mình! Trong lòng nàng hiểu rõ ràng, nàng đang từng bước đi về phía vực sâu.

Qua tối nay, nàng sẽ không còn đường về.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn, mặc dù hắn là Hàm vương phong độ ưu nhã, nhưng xét đến cùng hắn cũng là một vị Vương gia cao cao tại thượng, địa vị của hắn, sự cao ngạo của hắn, đều không cho phép bị bất luận kẻ nào chà đạp dưới chân.

“Mẹ kiếp, tất cả cú hết đi!” Phong Linh không cầm được nước mắt, ánh mắt bốn phía tựa như lưỡi đao sắc bén, đâm thủng da thịt nàng.

Đúng lúc tám vãi cuối cùng che trước ngực nàng sắp bị kéo xuống thì không biết một cục đá nho nhỏ từ đâu phóng tới, đánh vào tay tên kia khiến hắn phải lui lại vài bước.

Dạ Vô Hàm bất chợt ngừng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào một nơi xa xa tối đen như mực.

Lúc này, quân gia đã dẫn người chạy tới, vội vàng đỡ Châu Châu dậy, lại sai người khiêng thi thể Tiêm Vũ đi.

“Nương!” Bảo Bảo không biết từ đâu chạy tới, đẩy ra mấy thị vệ kia, không nói lời nào cõng y phục nhỏ bé trên người, phủ trên người nương, ngoái đầu nhìn người kia không chớp mắt, lửa giận toàn thân bị đốt lên: “Người đánh ta, ta có thể nhin. Nhưng người đối xử như vậy với nương của ta, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

Sự khiêu khích cùng uy hiếp của Bảo Bảo khiến Dạ Vô Hàm nhũn mảy, lửa giận tán loạn trong đáy mắt, ánh nhìn khát máu, vẻ mặt lãnh khốc, nhìn qua giống như ác ma mới từ Địa ngục bò lên.

Hắn nâng mắt lạnh lùng nhìn Phong Linh: “Nhiếp Tổ Tổ, đây mới thực sự là người sao?”

“Nhiếp, Nhiếp Tổ Tổ!” Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ cả kinh không ngậm miệng được: “Nàng, nàng là Vương phi mập?!”

Phong Linh cứng ngắt đem y phục bị xé rách sửa sang xong, khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt đỏ hoe, ánh mắt xa lạ, khiến trái tim Dạ Vô Hàm run lên.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay khoác lên vai Bảo Bảo: “Nhi tử, nhớ cho kỹ, không phải hận, đó là đem sai lầm của người khác trừng phạt mình. Đối với một kẻ ngốc không biết là mình ngốc, chúng ta nên thương hại hắn.”

Dạ Vô Hàm siết chặt tay thành quyền, sự khinh miệt trên mặt nàng đã chạm đến giới hạn thấp nhất của hắn.

“Kéo nàng ta lên!”

“Dạ!”

Thị vệ đang muốn tiến lên, Bảo Bảo liền vươn tay ra, ngăn trước mặt Phong Linh: “Không ai được chạm vào nương!”

“Kéo ra!” Dạ Vô Hàm lạnh lùng xoay người, không quay đầu lại mà rời đi.

“Chết tiệt! Không được chạm vào nương của ta! Ai dám động vào, ta liều mạng với kẻ đó...” Bảo Bảo giận dữ tựa như con sư tử nhỏ, liều mạng bảo vệ Phong Linh. Hai thị vệ đi lên phía trước, xốc cậu bé lên như xách gà con.

“Bảo Bảo!” Phong Linh sợ con trai bị thương tổn, cắn chặt răng nói: “Ta theo các người đi!”

“Bảo Bảo...” Vấn Xuân và Sơ Hạ kìm nén nước mắt chạy tới, vội vàng bảo vệ cậu bé: “Bảo Bảo, không nên vọng động!”

“Bảo Bảo, nương không sao!” Phong Linh cố gắng nặn ta vè tươi cười trấn an con trai, nháy nháy mắt: “Chờ sáng mai, nương trở lại ăn sáng với con!”

“Nương...” Bảo Bảo nắm chặt tay, cắn môi, dần bình tĩnh lại: “Nương, con nhất định cứu người ra ngoài!”

“Ừ.” Phong Linh gật đầu, liếc mắt ra hiệu với hai nha hoàn, sau đó liền bị áp giải đi.

Vấn Xuân vội nói: “Bảo Bảo, chúng ta đi về rồi nghĩ biện pháp.”

Sơ Hạ tiếp tục khuyên nhủ: “Đúng vậy, Vương gia có lẽ chỉ giận dữ, sẽ không thực sự muốn trừng phạt Tam nương đâu.”

Bảo Bảo cắn răng, quay đầu chạy ra cửa lớn.

“Bảo Bảo! Cháu chạy đi đâu đấy?”

Trong vườn hoa lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại vết máu lưu lại trên mặt đất là nhắc nhở những chuyện đã xảy ra ở chỗ này.

Trên một hòn non bộ to nhất, một bóng dáng lười biếng cử động, duỗi lưng một cái.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt yêu nghiệt mỹ lệ của hắn, giống như trong nháy mắt hút hết mọi tinh hoa trời đất, mọi vật trở lên đậm, thất sắc.

Hắn ngáp một cái, khẽ nhắc đầu lên, khoe miệng kéo thành một đường cong khó nhận thấy...

~~~~~

Phong Linh bị thị vệ nhốt vào phòng giam, nhìn xung quanh một vòng, nàng khẽ bĩu môi, làm nữ chính sau khi xuyên không mà chưa từng thăm qua nhà giam thì còn gọi gì là xuyên qua?

Nàng đem đồng cỏ khô trên giường tãi ra, nằm xuống, cánh tay tựa vào sau óc, hai mắt mờ mịt. Dáng vẻ vô tình của Dạ Vô Hàm từng lần từng lần xoẹt qua trong đầu, ánh mắt của hắn nhìn nàng tựa như đang nhìn một người mang tội giết người, trực tiếp định tội cho nàng!

Càng nghĩ càng giận, Phong Linh lật người, tức giận quay mặt vào phía tường: “Dạ Vô Hàm chết tiệt, tốt nhất là để cho con hồ ly tinh kia lừa cho ngươi đến quần cộc cũng không còn!”

Nói xong, nước mắt lại không có tiền đồ chảy xuống. Nàng giận dỗi lau mặt, hít hít mũi: “Cô nãi nãi sẽ trừng to mắt lên mà nhìn, xem ngươi khóc thế nào!”

“Tính cách ngày thường đầu rồi.” Trong phòng giam đột nhiên phát ra âm thanh khiến nàng giật nảy mình ngồi phắt dậy, không thể tin thét lên kinh hãi: “Tiểu Nguyệt Nguyệt?!”

Cửa nhà giam không biết được mở ra từ lúc nào, Nguyệt Nguyệt đang đường hoàng dựa vào cửa, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng nàng.

Nàng dùng sức vỗ vỗ mặt.

Đau.

“Trời ạ, làm sao ngươi vào được chỗ này?”

“Nghe nói ngươi ngồi tù, sợ một mình ngươi nhàm chán, nên tới đây cùng ngươi.”

Phong Linh phản ứng kịp, vội vàng đứng dậy đẩy nàng dậy đem nàng đẩy đi: “Ngươi đi mau đi! Để ngươi khác phát hiện ra là xong đời đấy!”

Nguyệt Nguyệt dịu dàng cười một tiếng, đưa ngón trỏ ra chọc vào trán nàng: “Ngu ngốc, ta có thể tới chỗ này, tất nhiên là do bản lĩnh của ta rồi, làm sao để người khác phát hiện được?”

Bản lĩnh?

Phong Linh vò vò đầu, trong nháy mắt nhớ lại cái gì đó, quét một vòng toàn thân cao thấp người đối diện: “Ngươi để cho người ta chiếm tiện nghi rồi à?”

“Ha ha...” Nguyệt Nguyệt bị nàng chọc cười to, đi tới ôm nàng làm nũng: “Này, ngươi thật là bảo bối a, cái này cũng có thể nói giỡn?”

Phong Linh chau mày, mắt húng đẫy nàng ra: “Ai đùa giỡn với ngươi? Ta bảo này, mặc dù ngươi đã từng ở kỹ viện, nhưng cũng không thể như vậy chứ?”

Nguyệt Nguyệt che mặt cười trộm, thân hình cao hơn nàng một cái đầu cúi xuống, con mắt đầy sự bảo vệ gần sát nàng: “Ta à, sẽ không giống như những dạng ngu ngốc đó đâu.”

Phong Linh nghiêng đầu ngó ngó nàng, nhún nhún: “Có ý gì? Ngươi là đang cười nhạo ta?”

Nàng thả khăn tay, cười như không cười: “Ý đúng là, ta không để người khác chiếm tiện nghi, cũng không ai có thể chiếm tiện nghi của ta, trừ phi ta muốn, nếu không, không ai có thể chạm được vào ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 91: Qua tối nay, không cho phép nhớ hấn

“Người lợi hại.” Phong Linh ngồi lại vào trong góc, Nguyệt Nguyệt cũng đi tới, đem đồ cầm trong tay nhét vào lòng nàng: “Thay.”

Mở ra xem thấy là y phục của mình, Phong Linh nhìn nàng cười cảm kích, cầm lên trực tiếp khoác vào người.

Nguyệt Nguyệt ngồi xuống bên cạnh, như người không có xương tựa vào người nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt sưng đỏ của nàng: “Này, có muốn đi ra ngoài không?”

“Thì sao, người định cướp ngực à?”

“Ha ha, ta đẹp như thế này, chỉ cần đến chỗ Dạ Vô Hàm ném vài mị nhãn, sao phải cướp ngực?”

Nhắc tới người kia, trong lòng Phong Linh giống như bị kim may quần áo ghim vào, thậm chí đâm đến chảy máu.

“Hắn ta đã có nữ nhân khác rồi, đã sớm bị Châu Châu gì đó câu mất hồn! Hiện tại có mắt cũng như mù!”

Nguyệt Nguyệt nhìn nàng, vươn tay ôm nàng vào trong ngực: “Không quan tâm, sẽ không khó chịu.”

Nàng ngẩng đầu lên, thanh âm nồng đậm giọng mũi: “Ai quan tâm hắn?” Phong Linh không giống như trước kia kháng cự sự thân mật của Nguyệt Nguyệt, mà thuận thế ngã người tựa vào trong ngực người đối diện, lúc này nàng thực sự cần một cái ôm an ủi.

“Ta có nói là hắn sao?” Nguyệt Nguyệt đột nhiên buồn bực quay mặt đi, giọng điệu trở lên cứng rắn hơn nhiều: “Xem ra, người muốn nán lại chỗ này mấy ngày nữa đi, cũng tốt, để cho người nhớ kỹ!”

“Nhớ cái gì?”

“Nhớ người đàn ông đó kém cỏi đến mức nào!” Nguyệt Nguyệt tức giận nói.

Phong Linh không lên tiếng, vùi đầu trong ngực nàng, thỉnh thoảng thút thít mấy tiếng, tượng trưng cho sự uất ức.

Nguyệt Nguyệt nhú mày, đứng lên: “Qua đêm nay, không bao giờ được nhớ đến hắn nữa!”

Phong Linh nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt không thể tin, trời ạ, mình cũng vào nhà giam rồi, nàng còn ở đây tức giận cái gì!

“Này, đồng cảm một chút được hay không? Ta chính là người xui xẻo nhất đó! Bị người khác vu oan thành hung thủ giết người, nói không chừng ngày nào đó có thể rơi đầu đấy, người không thể có thái độ tốt hơn được sao?”

“Người không chết được.”

Bỏ lại một câu rồi Nguyệt Nguyệt khó chịu quay người ra bên ngoài. Phong Linh cũng tức giận không thêm để ý đến nàng, nhưng lại đột nhiên nhớ tới điều gì đó, nàng chợt vỗ gáy một cái: “Ai nha, thiếu chút nữa thì quên. Này! Tiểu Nguyệt Nguyệt, người giúp ta chăm sóc Bảo Bảo, đừng để hắn gặp phiền toái gì đó!”

Nguyệt Nguyệt đi thẳng, đầu cũng không thèm quay lại.

~~~~~Dải phân cách của Tiểu Ngủ~~~~~

Ngự y cẩn thận băng bó vết thương trên đỉnh đầu cho Hình Nhi, sau đó theo mệnh lệnh của Dạ Vô Hàm kiểm tra xem tại sao cô bé không thể nói chuyện.

Cuối cùng, ngự y chỉ lắc đầu một cái: “Bẩm Hàm vương, dây thanh của tiểu Quận chúa không bị tổn thương, theo lý thuyết là có thể mở miệng nói chuyện được.”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm trở lên tối tăm, giọng nói lộ ra chút lạnh lẽo: “Vậy tại sao lại không thể nói?”

Ngự y suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ha quan cho rằng, có lẽ là bị kinh sợ, khiến tiểu Quận chúa sợ cùng người khác nói chuyện.”

Châu Châu cạnh giữ bên cạnh, thấy nữ nhi sợ hãi, nhích lại bám lấy ống tay áo của Dạ Vô Hàm không chịu buông tay. Châu Châu cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt, bộ dáng này của nữ nhi khiến nàng đau lòng hơn ai khác, nhưng trong tình huống đó, nàng không còn lựa chọn nào khác, vì tương lai của hai mẹ con, nàng chỉ có thể làm như vậy...

Nước mắt không cầm được chảy xuống, Hình Nhi, thực xin lỗi, thực thực xin lỗi.

Ngự y kê đơn thuốc rồi được quân ra tiễn ra phủ.

Dạ Vô Hàm tự mình dùng khăn bông nóng, dịu dàng lau đi vết máu trên mặt Hình Nhi, sau đó ôm nàng đến bên giường, cười từ ái: “Hình Nhi, ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai dậy, đầu sẽ không đau nữa.”

Hình Nhi nhìn hắn, nghe lời gật đầu một cái.

Dạ Vô Hàm xoay người lại, nhìn thấy Châu Châu một thân nhếch nhác, sắc mặt trắng bệch, thân thể lắc lư, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hắn nhắm mắt, đoán chừng hiện tại hỏi cái gì nàng cũng không thể trả lời rõ ràng.

“Người sớm nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai ta lại qua đây xem Hình Nhi.”

Châu Châu cúi đầu, nhẹ nhàng trả lời một tiếng: “Vâng.”

Sau khi hắn rời đi, Châu Châu chậm rãi ngồi xuống mép giường, nắm tay nữ nhi, nước mắt chảy xuống: “Hình Nhi... Tha thứ cho nương được không? Nương cũng không muốn làm như vậy, nhưng không còn cách nào khác...”

Ánh mắt Hình Nhi vẫn còn chút sợ hãi, mắt Châu Châu càng trở lên dữ tợn: “Hình Nhi, nương không muốn thương tổn đến người, thực sự, nhưng... nhưng... nếu không làm như vậy, con sẽ không có phụ thân, phụ thân sẽ không quan tâm đến chúng ta nữa, sẽ vất bỏ chúng ta, nương không thể để chuyện như vậy xảy ra... Cho nên nương mới...” Nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nữ nhi: “Hình Nhi, trò chuyện cùng nương được không, đừng không để ý đến nương.”

Hình Nhi rút tay về, cúi đầu không dám nhìn thẳng

“Hình Nhi...” Châu Châu lau nước mắt, nắm lấy vai ép buộc nữ nhi nhìn mình: “Hình Nhi, con hãy nghe cho kỹ, nếu muốn ở lại bên cạnh phụ vương, ở lại trong Vương phủ, mọi việc con phải nghe theo nương. Còn nữa, tất cả chuyện xảy ra ngày hôm qua, không thể nói cho người khác biết, con hiểu chưa? Mặc kệ là ai, cũng không thể nói.”

Hình Nhi cúi thấp đầu, vẫn không nói lời nào.

“Hình Nhi! Nghe thấy lời của nương chưa?” Châu Châu nóng nảy, lắc lắc vai nữ nhi: “Nếu như bị người khác phát hiện là nương làm việc này, nương sẽ bị bắt đi, con cũng sẽ bị đuổi về cái viện rách nát trước kia!”

Hình Nhi chấn động, cuối cùng chậm rãi gật đầu một cái, nhưng vẫn không mở miệng.

“Hình Nhi, nói chuyện đi con!” Châu Châu hét lên rồi mới nhớ ra lời của ngự y, hít sâu một hơi.

Hình Nhi không phải là thật sự là bị kinh sợ mà không thể mở miệng nói chuyện chứ?

Hình Nhi lại cúi đầu.

Châu Châu chợt ôm lấy nữ nhi, nước mắt chảy xuống: “Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, nương cũng không muốn như thế đâu, Hình Nhi, tha thứ cho nương được không? Nương, nói chuyện với nương được không?”

Hình Nhi mặc cho nương ôm, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại...

Bên ngoài nhà giam của Hàm Vương phủ, Dạ Vô Hàm đứng ở đó không biết đã bao lâu, sự giãy giụa cùng rối rắm lần lượt hiện ra trên khuôn mặt, nhưng rất nhanh lại bị sự lạnh lùng thay thế. Cứ lặp lại như thế, ngay cả chính hắn cũng không biết được tại sao mình phải ở tới nơi này.

Một bóng người thoáng qua trước mặt, Phi Ứng xuất hiện: “Vương gia, Tuyên vương tới, hiện đang ở tiền sảnh.”

“Dập Tuyên?” Dạ Vô Hàm khẽ cau mày, không cần nghĩ cũng biết hẳn tới đây có việc gì.

Đi tới tiền sảnh, đã thấy Dạ Dập Tuyên tiến lên trước hai bước, nói không khách sáo: “Vương huynh, nghe nói huynh tống Phong Tam Nương vào phòng giam?”

Hiển nhiên giọng nói chứa sự chất vấn khiến Dạ Vô Hàm không vui: “Chuyện của Hàm vương phủ, truyền đến tai đệ nhanh như thế cơ à?”

“Ai nha, Vương huynh, huynh đừng lãng tránh vấn đề.” Dạ Dập Tuyên có chút nóng nảy: “Người thật sự tin Tam Nương giết người sao?”

Đem sự quan tâm quá mức của hắn xem ở trong mắt, Dạ Vô Hàm ngồi xuống, ngược mắt nhìn: “Có tin hay không, không thay đổi được sự thật.”

“Sự thật? Sự thật chính là nàng ấy không giết người!” Giọng điệu Dạ Dập Tuyên kiên định lạ thường: “Đừng thấy nàng bình thường âm âm ỉ ỉ, nhưng nữ nhân đó lá gan nhỏ hơn bất cứ ai, gặp phải phiền toái thì né tránh trước tiên, làm sao có thể đi giết người? Còn nữa, động cơ giết người là gì đây? Ghen tỵ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Viện binh

“Dập Tuyền, ngươi lại có thể vì Phong Tam Nương mà ở chỗ này thảo luận về động cơ giết người với ta sao?” Dạ Vô Hàm nhìn lướt qua hắn, không chút để ý nói: “Chưa từng thấy chuyện gì khiến ngươi nghiêm túc như vậy.”

“Vương huynh!” Dạ Dập Tuyền ngồi xuống bên cạnh hắn, khuôn mặt trẻ tuổi hiện ra chút nóng nảy: “Thật ra trong lòng huynh rõ hơn ai khác, nàng là người không có khả năng giết người nhất!”

“Được rồi.” Dạ Dập Tuyền khoát khoát tay, hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều. Thứ nhất, đây là việc nhà của hắn, hắn không muốn người khác tham gia vào; thứ hai, chính là hắn không muốn thảo luận cùng người đàn ông khác về chuyện có liên quan đến nàng, cho dù là huynh đệ ruột thịt cũng không được.

Dạ Dập Tuyền biết tính tình của hắn, khế cắn răng, nuốt những lời muốn nói xuống, nhưng tâm lại bắt đầu đau nhói. Cũng không biết nữ nhân ngu ngốc kia ở trong tù thế nào, ở trong đó vừa có chuột, vừa có gián, nàng nhất định là sợ đến hết to. Càng suy nghĩ hắn càng thấy bất an.

Dạ Vô Hàm do dự một lúc, vẫn là nhịn không được mở miệng: “Đệ là cứu binh tên tiểu tử kia kêu đến à? Nó đâu, đi đâu rồi?”

Dạ Dập Tuyền ngăn ra: “Không trở lại sao? Bảo Bảo lưu lại lời nhắn ở cửa phủ của đệ rồi sau đó rời đi.”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm có chút khó coi, lập tức gọi Phi Ứng ra: “Nhanh đi tìm Bảo Bảo, nếu phải trời thì trời về cho Bồn vương!”

“Dạ!”

Phi Ứng lui ra.

Dạ Dập Tuyền nhìn hắn có thâm ý: “Vương huynh, huynh đối với Bảo Bảo, có vẻ như so với nữ nhi kia của huynh còn để tâm nhiều hơn. Yêu ai yêu cả đường đi sao?”

Dạ Vô Hàm liếc hắn một cái: “Nhìn đệ có vẻ thật rảnh rỗi, có phải ta nên xin ý chỉ của phụ hoàng, ban hôn cho đệ cùng vị Quan tiểu thư kia?”

Ánh mắt Dạ Dập Tuyền trở nên buồn bã, quay mặt đi: “Người nàng thích là huynh, huynh cũng không phải là không biết.”

“Nàng thích là ‘Vương gia’, là ta hay người cũng đâu có sự khác biệt.” Dạ Vô Hàm nói đến đây liền đứng dậy: “Không muốn đi thì ngủ ở đây một đêm, phòng của đệ vẫn ở chỗ đó.”

“Vâng.” Dạ Dập Tuyền hất đầu một cái, tạm thời bỏ qua chuyện của Quan Dư Tinh. Trong lòng lại tính toán như thế nào mới có thể khuyên được Vương huynh thả người.

Lúc này, quân gia chạy đến thông báo: “Vương gia, Cảnh Vương đến rồi!”

“Cảnh vương thúc?” Hai người sững sốt một lúc, không hẹn mà cùng nhíu mày, thật đúng là khách hiếm a, trừ vào triều thì Vương thúc hầu như rất ít khi rời Vương phủ của mình, đừng nói là đi dạo chơi.

Dạ Vô Hàm giấu đi sự kinh ngạc trong mắt: “Mời Cảnh Vương thúc vào.”

Dạ Dập Tuyền lại gần, nhỏ giọng nói: “Vương huynh, hắn đến trễ như vậy, khẳng định là không có chuyện tốt! Huynh phải đề phòng chút.”

“Ừ.” Hắn khẽ gật đầu.

Trên hành lang vang vọng tiếng bánh xe lăn chuyển động. Sau đó, Trương Tam đầy Dạ Mặc Cảnh tiến vào, trên người hắn khoác áo choàng, trên đùi đắp một cái chăn dày, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

“Vương thúc.” Hai người đứng trong sảnh cùng thi lễ.

Dạ Mặc Cảnh cũng không nói nhiều, mở miệng liền nói vào vấn đề chính: “Vô Hàm, Phong Tam Nương bị giam lại rồi à?”

Hai người ngăn ra, chân mày Dạ Vô Hàm càng cau chặt lại, rồi chợt nheo miệng cười: “Tai mắt của Vương thúc thật nhiều, mới một lúc mà đã biết rõ chuyện trong phủ của cháu.”

Đối với sự châm chọc của hắn, Dạ Mặc Cảnh chỉ cười nhạt: “Đừng hiểu nhầm, Bồn Vương không đặt tai mắt gì trong phủ này cả, cho dù có, hiện tại cũng sẽ không đến đây để người khác hoài nghi.”

Dạ Dập Tuyền cười lạnh: “Vương thúc, thúc sẽ khiến cháu nghĩ là, Vương thúc đến đây để thay Phong Tam Nương cầu tình.”

Ai ngờ, Dạ Mặc Cảnh lại thực sự gật đầu: “Không sai, Bồn vương đến là muốn cầu xin giúp nàng.”

Lời của hắn vượt qua dự liệu của hai người. Dạ Vô Hàm nhướng mày, khóe miệng hơi nhếch: “Một Phong Tam Nương nhỏ nhỏ nhưng thể diện thật lớn,

lại có thể khiến Vương thúc tôi đây để thuyết tình?”

“Ha ha.” Dạ Mặc Cảnh cười khẽ, không chút để ý nói: “Bốn vương rất hợp ý với hai mẹ con họ, không biết Vô Hàm có nể chút mặt mũi của ta.”

Vừa nghe Dạ Vô Hàm liền hiểu.

Thì ra Bảo Bảo thông báo cho cả Dạ Mặc Cảnh, hẳn thật đúng là không biết tiểu tử kia có bản lĩnh lớn đến vậy!

Một lúc sau, hắn ngược mắt lên hỏi: “Bảo Bảo đâu?”

Dạ Mặc Cảnh nghiêng đầu quét mắt nhìn Trương Tam, người sau hiểu ý, xoay người bước ra ngoài.

Không lâu sau, Bảo Bảo khí thế mười phần ngồi trên vai Trương Tam trở lại.

Lúc nhảy xuống còn quay đầu cười một tiếng: “Cảm ơn Tam ca.”

Đến khi ngoái đầu nhìn lại, tiểu tử kia đã thu lại nụ cười, giọng điệu xa cách, cất dấu nhân nhạch đích ý: “Hàm Vương, nương ta là trong sạch, mời ngài thả người ra.”

Dạ Vô Hàm nheo mắt lại, nhìn chằm chằm tiểu tử đang tức giận trước mặt: “Chỉ bằng một câu nói “trong sạch” của ngươi?”

Bảo Bảo bình tĩnh giơ lên một ngón tay: “Cho ta một ngày, ta chắc chắn sẽ giao hung thủ ra cho ngươi!”

Dạ Vô Hàm nhếch mày: “Một ngày? Nếu như ngươi không tìm được?”

Ánh mắt Bảo Bảo càng kiên định, âm thanh vang dội: “Không tìm được, ta nguyện ý gánh tội thay nương ta! Nếu như Hàm Vương điện hạ muốn đầu của ta, ta cũng sẵn sàng tặng cho ngươi!”

Ba nam nhân khỏi khâm phục, đồng thời cũng bị khí thế của tiểu tử làm cho chấn động.

Nếu như, mình có đứa con như thế này, như vậy...

Ai, đáng tiếc, chỉ là “nếu như”. Người cha không biết mặt kia, thật là may mắn.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên tiến lên, đứng bên cạnh cậu bé: “Vương huynh, đệ đảm bảo thay tiểu tử này!”

Dạ Mặc Cảnh cười nhạt: “Tính cả thêm cả Bốn vương nữa!”

Ngực Dạ Vô Hàm không khỏi có chút trướng, giống như, mọi người đều ủng hộ nàng, chỉ có hắn là người tệ nhất! Hắn không khỏi bắt đầu mâu thuẫn.

Hắn cười lạnh: “Được, có hai vị Vương gia đảm bảo như thế thì dễ nói chuyện rồi.” Ánh mắt hắn lạnh dần, nhìn Bảo Bảo: “Khoảng giờ này ngày mai, ngươi sẽ phải lời cái “chân tướng” đó ra, nếu không, chuyện mẹ con hai người, ai tới cầu tình cũng vô dụng!” Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Bảo Bảo nhìn bóng lưng bữu môi, hừ, nó nhất định sẽ tìm ra chân tướng, nó sẽ khiến cho người bắt nạt hai mẹ con nó phải khóc có tiết tấu!

Bảo Bảo xoay người lại, khom người rất lễ phép với Dạ Dập Tuyên và Dạ Mặc Cảnh: “Cảm ơn hai vị Vương gia thúc thúc.”

Dạ Mặc Cảnh cười cười: “Bốn vương thật sự thương thức lòng hiếu thảo của tiểu tử ngươi đấy.” Rồi hơi ngược mắt nhìn Dạ Dập Tuyên không nói thêm gì nữa. Trương Tam đẩy hắn đi ra khỏi thính sảnh.

Dạ Dập Tuyên vỗ vỗ đầu Bảo Bảo, cười nói: “Có gì cản trở giúp thì cứ nói, ta sẽ ở chỗ này cùng ngươi!”

“Cám ơn Tuyên thúc thúc.” Bảo Bảo chắc chắn nói: “Ta sẽ trả lại sự trong sạch cho nương!” Đồng thời trong lòng cũng âm thầm ra một quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Nam nhân xướng với nàng chỉ có ta

Dạ Mặc Cảnh lên xe ngựa, vừa vén rèm liền thấy người ngồi bên trong, chỉ hơi tạm ngừng một chút, ngay sau đó giữ sắc mặt bình tĩnh thản nhiên ngồi vào chỗ.

“Bộ dạng này, rất thích hợp với ngươi.”

“Cám ơn.” Thần Hoàng xinh đẹp mị hoặc dựa vào người Cảnh Vương, mặc dù mặc nữ trang, nhưng vẫn có một loại vẻ đẹp không cách nào nói rõ vượt qua giới hạn giới tính.

Hắn vẫn như cũ là Thần Hoàng trong hắc đạo.

Xe ngựa từ từ đi, không nhanh, không vội.

Thần Hoàng lười biếng nhắc tay: “Tâm tư của Dạ Vô Hàm đã sớm từ trên người Phong Tam Nương chuyển dời đến hai mẹ con kia, từ đó đối với chúng ta mà nói, Phong Tam Nương liền mất đi giá trị lợi dụng, trở nên không có ý nghĩa. Ha ha, có vẻ như ngươi đã tính sai.”

Dạ Mặc Cảnh ngược mắt: “Ngươi thật sự cho là như vậy?”

“Nếu không?” Thần Hoàng cười cười khiến Dạ Mặc Cảnh sợ hãi: “Chỉ là, ta luôn tò mò, ngươi bỏ ra giá cao như vậy, chỉ là muốn ta trộm tìm một nữ nhân, thật là có chút nghĩ không thông.”

Về mặt Dạ Mặc Cảnh không đổi: “Ngươi hoài nghi ta? Ý nghĩ của ta, ta đã sớm nói cho ngươi biết.”

Thần Hoàng nhún nhún vai, cũng không phản bác lại, chỉ nói: “Ngươi nói đây chẳng qua là vì đối phó Dạ Vô Hàm. Nhưng ta không nghĩ như vậy.”

“Hả?”

Ánh mắt Thần Hoàng có chút không kiên nhẫn: “Ngươi tin rằng có mệnh Hoàng hậu! Cũng tin chắc, ai có thể cưới được nàng, người đó sẽ trở thành Hoàng đế!”

Dạ Mặc Cảnh khẽ hạ mắt, ngay sau đó, buồn cười nhìn hắn nói: “Đã như vậy thì sao bản Vương không trực tiếp cưới nàng, ngược lại còn phải phí nhiều sức lực như vậy để trộm tìm của nàng?”

“Ha ha, bởi vì Hoàng hậu thích ăn dấm.” Mắt Thần Hoàng nhẹ nhàng quét qua, giống như trong nháy mắt có thể nhìn thấu tất cả bí mật của hắn, điều này là Dạ Mặc Cảnh rất không thoải mái.

“Ta đoán không sai đi, không phải ngươi không nghĩ mà là ngươi không thể. Ngay từ sáu năm trước ngươi đã muốn, chỉ tiếc thời điểm đó Hoàng đế vẫn chưa già, chưa hồ đồ, hơn nữa triều đình đang trong trận chiến, Dạ Vô Hàm lại vừa lập được kỳ công, uy tín khá cao, nữ nhân của hắn, ngươi còn chưa dám đụng, mà cũng không thể đụng. Không thể tin rằng, hắn lại lưu nàng. Ngươi muốn tìm nàng, lại sợ Dạ Vô Hàm cùng Điều Hoàng hậu biết. Cho nên, ngươi ở sau lưng kích động Điều Hoàng hậu để nàng nói muốn ăn tim của Nhiếp Tổ Tổ, rồi lại diễn trò trước mặt Dạ Vô Hàm cùng Dạ Dập Tuyên, mời tới sát thủ của Xích Diễm bang tới, làm ra vẻ cô ý muốn giết nàng. Cứ như vậy, không ai để ý xem Nhiếp Tổ Tổ có mệnh Hoàng hậu gì đó, chỉ biết là, nàng là một loại thuốc dẫn thân kỳ. Lúc tầm mắt mọi người bị ngươi thành công dời đến trên người Nhiếp Tổ Tổ thì ngươi nhân cơ hội cưới Phong Tam Nương! Về phần ta, ha ha, thuận nước đẩy thuyền mà trở thành người chịu tội thay cho ngươi, tự nhiên mấy người Dạ Vô Hàm sẽ đem mọi chuyện tính lên đầu ta, ngươi thành ngư ông đắc lợi.”

Thần Hoàng vuốt ve cái cằm bóng loáng của mình, ngón trở miết lên môi mỏng, bộ dáng rất hấp dẫn, xinh đẹp cười một tiếng: “Chiêu một hòn đá trúng hai con chim này thật tuyệt!” Rồi hắn nháy mắt hài hước nói: “Cảnh vương, ta nói đúng hay không?”

Dạ Mặc Cảnh chậm rãi ngược mắt lên: “Bản vương cũng từng nói qua, muốn nữ nhân này cũng không phải đơn giản.”

Hắn không cãi lại, không nghi ngờ là cam chịu.

“Ha ha...” Thần Hoàng chợt bật cười: “Ngươi cho rằng ta muốn làm Hoàng đế?”

“Không phải sao?”

Trên mặt Thần Hoàng hiện lên vẻ quý dị, cười một tiếng, cực kỳ yêu nghiệt: “Bởi vì, trên đời này, nam nhân có thể xứng với nàng, chỉ có ta.”

Không quan tâm đến vẻ mặt thay đổi của Dạ Mặc Cảnh, Thần Hoàng ghé lại gần, nở nụ cười đầy cuồng vọng: “Không ai có thể lợi dụng Thần Hoàng, bao gồm ngươi, Cảnh vương điện hạ thân ái.”

Dạ Mặc Cảnh hít sâu một hơi, nhíu mày nhìn hắn: “Ngươi muốn như thế nào?”

Thần Hoàng dựa lưng ra sau, mắt khép hờ: “Hiện tại ta có thể cho rằng, Tây Vực là của ta không?”

Dạ Mặc Cảnh chau mày: “Vậy phải đợi Bản Vương đoạt được ngôi vị Hoàng đế...”

Thần Hoàng không cho hắn cơ hội cò kè mặc cả, lười biếng nói: “Cảnh Vương, trong lòng ngươi cũng biết rằng, trừ ngươi ra, ta có thể lựa chọn hợp tác cùng Dạ Vô Hàm, nếu như vậy thì ngươi không có thời gian mà xoay sở rồi.”

Lời uy hiếp của Thần Hoàng khiến Dạ Mặc Cảnh trấn động, có thể nhìn ra được hắn đang cố đè ép lửa giận. Không ngờ, hắn lại rơi hoàn cảnh mơ thần đến thì dễ, tiền thân đi thì khó như thế này!

Một lúc sau, hấn gật đầu: “Được! Tây Vực giờ là của ngươi!”

Thần Hoàng cười hài lòng, ngay sau đó lại giả bộ nhú mày bất đắc dĩ: “Mà ta nghe nói, Tây Vực thường bị mấy người dã man quấy rầy, ta sợ đợi đến khi ta đến, Tây Vực đã chẳng còn gì.”

Dạ Mặc Cảnh sợ run lên: “Ngươi muốn gì?”

“Ha ha.” Hấn nháy mắt, giọng điệu lười biếng nhưng không để người cự tuyệt: “Ta muốn cầu Cảnh Vương dọn dẹp sạch sẽ bên kia giúp ta.”

“Cái gì?”

“Ha ha, nghe không hiểu sao?” Thần Hoàng lập tức thu lại nụ cười, ánh mắt trở lên vô tình đáng sợ, tầm mắt lạnh lùng nhìn chăm chú hấn, nói từng câu từng chữ: “Ta muốn ngươi xuất binh, bình định loạn ở Tây Vực!”

~~~~~Dải phân cách của Tiểu Ngũ~~~~~

An bài xong hậu sự cho Tiêm Vũ, sau khi trở lại từ Lục Ý hiển, thư phòng của Dạ Vô Hàm sáng đèn cả đêm.

Hấn một hồi xem binh thư, một hồi lại lấy ra tập thơ từ nhiều năm rồi không xem qua, nhưng cũng xem không quá ba phút.

Hấn phiền não đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng.

“Phi Ứng!”

“Dạ!”

Phi Ứng tiến vào.

Gương mặt Dạ Vô Hàm có chút không tự nhiên, hấn hiện tại nóng nảy, dễ cáu giận, tinh thần không thể tập trung.

“Hấn đâu?”

Phi Ứng biết người chủ tử nói là ai: “Từ lúc rời đi, Cảnh Vương đã không thấy tăm hơi đâu.”

Dạ Vô Hàm đi một vòng quanh phòng, rồi lại hỏi: “Dập Tuyên về chưa?”

“Không có, Tuyên Vương nói là ăn quá no, không nhúc nhích được, không thể về phủ.”

Dạ Vô Hàm nhú mày, lại đi vài vòng, hỏi: “Tiểu tử kia đâu?”

“Đi trở về phòng ngủ rồi, có lẽ là muốn dưỡng tinh thần tốt chuẩn bị ngày mai đòi lại trong sạch cho Tam Nương.”

Dạ Vô Hàm chợt dừng lại, quay đầu nhìn Phi Ứng, người đứng sau vẫn như cũ không kiêu ngạo không tự ti, vẫn giống một người tận trung với cương vị công tác, nhưng câu nói vừa rồi ẩn chứa sự chỉ trích như có như không, rõ ràng là bất bình thay Phong Tam Nương.

“Ngươi cảm thấy Bôn Vương vu oan cho nàng?”

Phi Ứng không lên tiếng, chỉ hơi rũ mắt xuống.

“Hà?”

“... Vâng.”

Đầu tiên là Dạ Dập Tuyên, rồi Dạ Mặc Cảnh, giờ lại đến Phi Ứng, mặc kệ là thân nhân, địch nhân hay thuộc hạ, mỗi người đều đứng về phía Phong Tam Nương! Chết tiệt, ngay cả tim hấn cũng muốn làm phản rồi!

“Vương gia, người không nên đối xử như thế với nàng.” Phi Ứng cả gan nói một câu, khiến Dạ Vô Hàm ngậy ngấn cả người.

Không nên...

Phi Ứng đi theo hấn nhiều năm như vậy, chưa từng nói những từ ngữ không có tôn ti như thế.

Ánh mắt quật cường của Phong Linh lúc ấy lại hiện lên lần nữa.

Hấn tỉnh táo lại, từ từ ngồi xuống ghế, ánh mắt mờ mịt.

Hấn không khỏi tự hỏi, nếu như người giết chết Tiêm Vũ và tổn thương Hình Nhi thật sự là nàng, hấn phải làm sao?

Chương 94: Thận trọng

Sáng tinh mơ, Bảo Bảo đã đi tới nơi hôm qua xảy ra chuyện. Nhìn vết máu trên đất, mày nhú lại thật chặt.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ canh giữ ở hai bên, nhìn Bảo Bảo chăm chú không chớp mắt.

Bảo Bảo ngồi xuống đất, nhìn mặt đất: “Không có dấu vết ấu dâ, thậm chí ngay cả giày giũa cũng không có. Có thể thấy, chuyện lúc ấy là đột nhiên xảy ra, nàng ta không có chút phòng bị nào! Nữ nhân kia nói Tiêm Vũ vì bảo vệ hai mẹ con họ mới bị ngộ sát, lời này căn bản không chính xác.”

Bảo Bảo lại đứng lên: “Dựa vào suy luận là vô dụng, ta nhất định phải tìm ra chứng cứ.”

Nó thích nhất là nghe nương kể chuyện về Thám tử lừng danh Conan, đầu óc Bảo Bảo lại thông minh, học một suy ba, một vụ án nhỏ cũng sẽ hỏi khiến Phong Linh phát điên. Không ngờ, hiện tại lại hữu dụng.

Vấn Xuân tức giận nói: “Không nhìn ra là cô ta ác độc đến vậy, cư nhiên dám dùng thủ đoạn này để hãm hại Tam Nương! Nhất định là ghen tỵ Vương Gia chúng ta đối tốt với Tam Nương!”

Sơ Hạ cũng căm hận nói: “Không thể tin được, Vũ phu nhân dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng ta, nếu như không có Vũ phu nhân, nàng ta sao có thể tiến vào Vương phủ, nếu quả thật nàng ta vừa ăn cướp vừa la làng thì thật đúng là nữ nhân lòng dạ rắn rết!”

Bảo Bảo suy nghĩ một lúc rồi đứng lên nói: “Nhất định ta phải đi gặp tiểu cô nương kia.”

“Hình nhi sao?”

Bảo Bảo gật đầu: “Mọi chuyện xảy ra ở đây, cô bé ấy đều chứng kiến.”

“Nhưng đứa bé kia đã chỉ ra và xác nhận Tam Nương là hung thủ, đi tìm gặp thì hỏi được cái gì chứ?”

“Không đi hỏi làm sao biết được.” Bảo Bảo tuyệt sẽ không bỏ qua bất kỳ một đầu mối nào!

Bên trong nhà giam, Phong Linh dấm bóp lưng đau nhức của mình, nằm cũng không được mà ngồi cũng không xong, nhắm mắt lại liền nhớ đến chuyện xấu hổ tối qua. Cuối cùng nàng dứt khoát thực hiện phương châm “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”, đứng lên nhảy aerobics: “One two three...”

Nhìn nàng nhảy tới nhảy lui nói những câu kỳ quái, người đứng ở cửa phòng giam khẽ cười một tiếng. Đúng lúc Phong Linh quay đầu lại: “Tiểu Tuyên Tuyên?”

Dạ Dập Tuyên sai người mở cửa, đem giỏ trúc trong tay đặt xuống đất, liếc nhìn nàng: “Chưa từng thấy qua người nào ngồi tù mà có tinh thần giống như ngươi.”

Phong Linh vội vàng chạy tới, mở giỏ ra xem: “Oa! Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi tuyệt quá!” Nàng cầm một cái đùi vịt quay lên, khoanh chân ngồi gặm.

Dạ Dập Tuyên đi một vòng, thấy không có chỗ ngồi, cũng học bộ dáng của nàng, ngồi xuống bên cạnh nhìn nàng ăn, cười: “Trước tiên ngươi cứ ở đây mấy ngày, đợi Vương huynh hết giận, cũng không làm gì ngươi đâu.”

Phong Linh liếc nhìn hắn một cái, nói giọng cảnh cáo: “Đừng ở trước mặt ta nhắc đến hắn, nếu không thì bằng hữu cũng khỏi làm.”

Dạ Dập Tuyên lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Ngươi cũng thật cứng đầu, tình cảnh lúc ấy, hắn nhìn thấy Hình nhi bị thương, đương nhiên phải nóng lòng chứ, ngươi không thể nói vài lời dễ nghe sao? Lại cố tình đối nghịch với Vương huynh, từ nhỏ đến lớn, còn chưa có ai đối với hắn như thế đâu, ngươi là người đầu tiên đấy!”

“Phi! Đừng nói tốt cho hắn trước mặt ta!” Phong Linh cực kỳ tức giận mắng to: “Hắn không có đầu óc bị hồ ly tinh đầu độc, ta còn phải vỗ tay khen tốt?”

“Được rồi được rồi.” Dạ Dập Tuyên thông minh nói sang chuyện khác, kéo cái giỏ lại: “Thức ăn nơi này không dễ ăn, ta đem cho ngươi rất nhiều đồ ăn, ngươi thích ăn cái gì cứ nói cho ta biết, ta sẽ cho người mang đến cho ngươi.”

Phong Linh cảm động ôm cánh tay hắn, dùng ánh mắt như một con cún nhỏ bị bỏ rơi bên đường nhìn hắn: “Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi tốt nhất, so với cái người không đầu óc, không nhân tính kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần!”

Dạ Dập Tuyên nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, khóe môi khẽ cong lên, trong mắt lơ đãng toát ra sự cưng chiều mà ngay cả hắn cũng không biết.

Đột nhiên, giống như cảm nhận được cái gì, hần chột ngẩng đầu, tầm mắt chạm phải ánh mắt của người đứng ngoài.

“Vương huynh?”

Phong Linh chấn động, sau đó cũng không thèm ngẩng đầu, hoàn toàn coi người kia như không tồn tại.

Ánh mắt sắc bén của hần dừng lại ở cánh tay Dạ Dập Tuyên được Phong Linh ôm, khí lạnh dần lan tỏa, ngược mắt nói: “Ngươi muốn ở chỗ này phải không?”

Biết Vương huynh hiểu nhầm, Dạ Dập Tuyên thâm kêu khổ trong lòng, nhắm mắt đứng dậy: “Vương huynh, ta còn có chuyện, ta đi trước.

Trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phong Linh vô cùng khinh bỉ lắc đầu một cái, tiểu tử này thật không có nghĩa khí. Ngay sau đó liền nghiêng đầu liếc người đối diện: “Hàm Vương, thân phận ngài cao quý như vậy, hình như đến nhầm chỗ rồi.”

~~~~~dải phân cách của Tiểu Ngủ~~~~~

Lục Ý hiện.

Bên trong viện, quản gia đang vội vàng chỉ huy người làm lo tang sự cho Tiêm Vũ. Tuy nàng là thiếp nhưng Dạ Vô Hàm đã giao phó nên hậu sự của nàng không thể qua loa.

Hai mắt Châu Châu khóc đến hồng hồng, chủ động tới giúp một tay.

Thừa dịp mọi người không chú ý, nàng kéo Tiểu Đào đến nơi yên tĩnh, thấy ánh mắt đối phương chần chờ, Châu Châu tiến lại nắm hai tay của nàng: “Tiểu Đào, ta nghe quản gia nói, ngươi tạm thời có thể bị phân đến Tiền viện.”

Tiểu Đào gật nhẹ đầu.

“Tiểu Đào, chuyện của ta cùng tỷ tỷ ngươi là người biết rõ nhất.” Ánh mắt Châu Châu ôn hòa khiến Tiểu Đào buông lỏng cảnh giác, nàng nói tiếp: “Tiểu Đào, ta rất muốn ngươi có thể sống bên cạnh ta. Ngươi biết đấy, không bao lâu nữa, Hình nhi sẽ chính thức được phong làm Quận chúa, Vương gia đã đồng ý sẽ cưới ta. Vương phủ lớn như vậy, mẹ con chúng ta sống chưa quen, thật sự rất sợ làm sai chuyện khiến Vương gia tức giận. Cho nên, ta vẫn muốn có một người bên cạnh, người đầu tiên ta nghĩ đến là ngươi.” Nàng vô cùng chân thành nói tiếp: “Tiểu Đào, ngươi phải tin tưởng ta, ta đảm bảo đối xử với ngươi còn tốt hơn tỷ tỷ.”

Châu Châu thành khẩn nói xong, Tiểu Đào liền vui mừng trả lời: “Châu Châu cô nương, thật sự là người sẽ nói với quản gia là muốn nô tỳ sao?”

“Ừm! Chỉ cần ngươi nguyện ý.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Đào vui sướng nói: “Châu Châu cô nương, ngươi yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực phục vụ ngươi và tiểu Quận chúa.”

Tiểu Đào không ngốc, nàng hiểu ý của Châu Châu. Nhưng địa vị của nàng xưa đâu bằng nay, những người trước kia ở Tiền viện cùng nàng giờ đều bị chuyển đi hết.

Cuối cùng Châu Châu cũng cười, lôi kéo được Tiểu Đào, mới chỉ là thành công bước đầu tiên.

Ở trước mặt người ngoài, Châu Châu chính là một hình tượng muội muội yêu thương tỷ tỷ, đứng trong linh đường, nàng không nhận được phát rét toàn thân, vừa muốn xoay người đi ra ngoài thì thấy Tiểu Đào đi vào, tiến tới nói nhỏ vào tai nàng: “Nô tỳ nghe người ta nói, có người thấy Vương gia đi về hướng nhà giam, có lẽ là đến thăm Phong Tam Nương.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Châu Châu hơi nhăn lại, trong lòng trống trải khó chịu. Ngộ nhỡ Vương gia bị Phong Tam Nương thuyết phục, tin lời của nàng ta... thì mình gặp phiền toái rồi!

Nàng vội nói: “Tiểu Đào, ngươi đem Hình nhi tới giúp ta.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Ngươi là bánh bao thịt kế tiếp

Hình nhi đang an tĩnh ngồi trong sân, bên cạnh là bà vú mà Dạ Vô Hàm đặc biệt an bài cho nàng.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ lặng lẽ đi tới, liếc mắt ra hiệu với nhau, rồi lôi kéo bà vú nói chuyện hàn huyên.

Bà vú vốn đang nhàm chán vì phải trông một tiểu cô nương không thể nói chuyện nên cũng hăng hái nói chuyện.

Lúc này, Hình nhi đột nhiên nhìn thấy một con thỏ trắng đáng yêu, hai mắt cô bé sáng lên, bò dậy đuổi theo.

Con thỏ trắng ngoan ngoãn nằm ở đó, nàng ngồi xuống, tay khẽ vuốt. Đột nhiên, cô bé phát hiện ra vết thương trên của con thỏ, liền khẽ hỏi: “Thỏ con, nương ngươi cũng đánh người sao?”

Bảo Bảo núp trong bóng tối cả kinh, cô bé không phải bị câm sao? Làm sao có thể nói chuyện?!

“Hình nhi!”

Đúng lúc này, Tiểu Đào tìm tới, thấy cô bé ngồi dưới đất liền ôm lấy: “Hình nhi, đi gặp nương nhé.”

Nghe thấy từ “nương”, Hình nhi không tự chủ cúi đầu, miệng mím chặt lại.

Thấy hai người đi xa rồi, Bảo Bảo mới từ từ đi ra ngoài, mày nháu chặt lại.

~~~~~

Bên trong nhà giam, một người đứng, một người ngồi.

Phong Linh nghiêng đầu nhìn Dạ Vô Hàm: “Hàm Vương, thân phận ngài cao quý như vậy, hình như đến nhầm chỗ rồi.”

Gương mặt Dạ Vô Hàm hiện lên nụ cười câu hồn: “Phong Tam Nương, người thực sự là sinh được một hài tử thật tốt a.”

“Bảo Bảo?” Phong Linh vội vàng bỏ dậy: “Người làm gì nó? Chết tiết, Dạ Vô Hàm, người thật không phải đàn ông, có chuyện gì thì cứ tính sổ với ta, sao lại làm khó một đứa bé! Người mà dám động vào Bảo Bảo, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Nàng tức giận khiến mặt Dạ Vô Hàm nhú lại càng chặt, hần cười lạnh: “Đối đãi với cốt nhục của mình thì quan tâm, đối với đứa bé của người khác, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?”

“Thích nghỉ gì tùy người! Người có quyền không tin ta, ta không có nghĩa vụ phải giải thích cho người!” Phong Linh cắn răng: “Hiện tại, ta chỉ muốn biết, Bảo Bảo rốt cuộc thế nào?”

“Nó không sao, chỉ là hao hết tâm lực muốn thay người giải oan.” Dạ Vô Hàm hừ lạnh một tiếng: “Để nhi tử bôn ba vì người, người làm mẹ cũng thật thoải mái.”

“Bảo Bảo...” Phong Linh nhớ tới nhi tử, đôi mắt lại bắt đầu đỏ lên. Nhưng vừa nghĩ kẻ địch vẫn ở ngay trước mặt, lập tức lại đem nước mắt nén trở lại.

“Phong Tam Nương, rốt cuộc người nào mới là người?” Dạ Vô Hàm nhìn nàng chăm chăm, trong nháy mắt nhìn thấy đôi mắt ngập nước của nàng, hần không che giấu được đau lòng.

Phong Linh nắm chặt quả đấm, ánh mắt phức tạp, cười tự giễu một tiếng: “Ta cũng không biết rốt cuộc người là dạng gì, tình cảm của người như gần như xa, ta không thể phân biệt. Hôm nay là Tiềm Vũ, ngày mai là Châu Châu, lòng của người chứa được nhiều tình cảm như vậy, xin lỗi, ta không thể. Trò chơi này không dễ chơi, ta không chơi.”

“Trò chơi?” Dạ Vô Hàm chợt bắt lấy cổ tay nàng, lời nàng lại gần: “Cũng bởi vì như thế nên người làm tổn thương Hình nhi?”

Phong Linh hất tay hần ra, dùng lửa giận che giấu bi thương, ngay từ khi bắt đầu, hần đã không tin nàng!

“Ha ha ha!” Nàng cười to ba tiếng, rồi lạnh lùng nhìn hần: “Không sai, vì vinh hoa phú quý, vì lấy được thứ mình muốn, tất cả đều do Phong Tam Nương ta làm! Dạ Vô Hàm, đáp án này khiến người hài lòng không?”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm tràn ngập vẻ khát máu, lửa giận trong lồng ngực bao phủ lý trí của hần: “Nhiếp Tổ Tổ!”

“Không nên gọi ta là Nhiếp Tổ Tổ, từ lúc bị người đuổi ra khỏi phủ thì Nhiếp Tổ Tổ đã chết rồi!” Phong Linh nhìn hần chăm chăm, nâng cằm: “Người đang ở trước mặt người hiện giờ là Phong Tam Nương!”

“Chết tiết!” Đột nhiên Dạ Vô Hàm đâm một quyền vào tường “oanh” một tiếng, cả bờ tường đều chấn động, Phong Tam Nương sững sờ, một quyền này mà rơi xuống người nàng, nhất định là gãy mấy đoạn xương rồi. Nàng sợ đến mức nuốt mấy ngụm nước bọt, nhưng ngoài mặt vẫn thà chết không khuất phục.

Hần xoay người lại, nắm chặt vai của nàng: “Hình nhi là nữ nhi của ta, cưới Châu Châu là muốn cho nàng ấy một danh phận, làm như vậy cũng là vì Hình nhi. Còn người ta thực sự muốn cưới, là người! Là người! Người hiểu không?”

Nhìn thấy vẻ thất vọng trong đáy mắt hắn, thật kỳ quái, lần đầu tiên nàng cảm nhận được trái tim của hắn. Đáng tiếc, hiện tại càng ngày càng xa rồi.

“Bây giờ nói mấy điều này, đã chẳng có tác dụng gì nữa rồi.” Phong Linh tỉnh táo xoay người, bởi vì, căn bản hắn chưa từng tin nàng.

Hai mắt Dạ Vô Hàm lộ ra vẻ mau lẹ, tinh chuẩn của thợ săn, muốn hiểu được lời của nàng... đến tận cùng lời nào là thật, lời nào là giả.

Đúng lúc này, một âm thanh dễ nghe rất nhỏ truyền từ bên ngoài vào.

“Thị vệ đại ca, sắp xếp giúp ta một lần được không? Để cho ta vào gặp Vương gia đi.”

Dạ Vô Hàm chau mày, đi tới cửa: “Là ai ở bên ngoài?”

“... Là, là thiếp.” Châu Châu ôm Hinh nhi chạy tới, Hinh vừa nhìn thấy phụ thân liền vui mừng dang tay đợi hắn ôm.

“Người mang Hinh nhi tới đây làm gì?” Dạ Vô Hàm không vui nhìn Châu Châu một cái, nhưng vẫn thuận tay đón lấy Hinh nhi.

Châu Châu cúi đầu, thận trọng nói: “Hinh nhi muốn gặp chàng, phát tính ngang bướng, từ sáng tới giờ vẫn chưa chịu ăn cái gì.” Nàng ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn sắc mặt Dạ Vô Hàm: “Vương gia, ngài đừng tức giận được không? Đều tại thiếp không dạy nữ nhi cho tốt.”

Phong Linh lạnh lùng nhìn nàng, cười nhạt: “Vội vàng đuổi tới nơi này, là sợ Vương gia nghe được ta nói cái gì sao?”

Châu Châu nhìn nàng chằm chằm, hai vai không ngừng lay động, hiển nhiên là nàng không có sở trường mắng chửi người, cuối cùng chỉ biết nói một câu: “Người... người, người là nữ nhân xấu!”

“Ha ha.” Phong Linh từ từ đi tới, Châu Châu sợ hãi lùi về phía sau: “Người đừng tới đây...”

Phong Linh cười gằn, chỉ chỉ mình: “Người biết ta là ai không?”

“Người... người là... là kẻ thù giết tỷ ta!”

“Ha ha, người thật đúng là không hiểu ta.” Phong Linh tới gần nàng, một tay đẩy nàng tới sát tường, Châu Châu vội nhìn Dạ Vô Hàm cầu xin giúp đỡ: “Vương gia...”

Dạ Vô Hàm nhíu chặt mày: “Phong Tam Nương, người đừng quá đáng!”

Phong Linh không thêm để ý tới, nắm một tay còn lại lên tường, Châu Châu sợ đến nhắm chặt mắt lại: “Vương gia, cứu thiếp...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bảo Bảo -Thám tử nhỏ

Ánh mắt Dạ Vô Hàm nheo lại, bén nhọn như thế nhưng không ngờ hắn lại im lặng.

Châu Châu ngẩn ra, nam nhân này như thần trong mắt nàng, lại biết nghe theo lời nói của Phong Tam Nương như vậy! Nàng cắn môi, ghen tỵ nổi lên trong lồng ngực.

Bây giờ nàng ta mới hiểu tại sao Tiêm Vũ lại muốn diệt trừ nàng đến như vậy.

Loại ý niệm này như ôn dịch, lan tràn nhanh chóng, đầu tiên là ăn mòn suy nghĩ của nàng ta, sau đó, là trái tim của nàng ta.

Phong Linh không muốn lại nhìn thấy bọn họ nên nói: “Thật xin lỗi, ta mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, làm phiền các người, nếu ra ngoài thì đóng cửa lại”.

Dạ Vô Hàm nhíu chân mày, nhìn nàng thật lâu, sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Châu Châu đi theo ở phía sau, vừa muốn đi thì Phong Linh lại gọi nàng lại.

“Này, hôm qua Tiêm Vũ có đến tìm người không?”

Châu Châu như bị trúng thần chú định thân, đứng đơ tại chỗ, sau đó, nhếch nhác chạy đi. Phong Linh cười nhạt một tiếng, quả nhiên làm việc trái với lương tâm. Ngày ngày sẽ phải sống trong lo lắng hãi hùng, dù tâm lý có tốt đến đâu cũng sẽ có lúc không chịu được.

Bên trong nhà giam yên tĩnh, Phong Linh bỏ lớp nguy trang cứng rắn, bắt đầu lo lắng cho Bảo Bảo. Nàng rất hiểu tên tiểu tử này, đã là chuyện mà nó muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được. Chỉ sợ, vì thế mà nó sẽ gặp nguy hiểm....

*^^^ tuyền phân cách Tiểu Ngũ ^^^*

Sau khi lấy được tin tức quan trọng là Hình Nhi có thể nói chuyện, Bảo Bảo lập tức về phòng, đúng lúc Dạ Dập Tuyền đến tìm nó.

“Tiểu tử, cháu đi đâu thế? Thúc vừa mới đi xem Tam Nương, tinh thần không tệ, cháu không phải lo lắng cho nương đâu”.

Bảo Bảo gật đầu: “Mặc kệ đi đến đâu thì nương vẫn có thể ăn ngủ được”, sau đó, nó nhăn mày như người lớn. “Tuyền thúc thúc, có chuyện cháu muốn nhờ thúc giúp”.

“Hà? Chuyện gì?”.

“Cháu muốn nhờ thúc đến Triệu phủ xác minh một việc.....”.

“Triệu phủ?”. Dạ Dập Tuyền nghĩ đến cái gì đó, đưa mắt nhìn nó một cái, sau đó gật đầu: “Ừ, ta hiểu. Trước tối nay nhất định ta sẽ về”.

Buổi trưa, Văn Xuân và Sơ Hạ bưng com trưa vào nhà: “Bảo Bảo, đến đây ăn chút gì đi. Buổi sáng đệ đã không ăn gì rồi, trưa phải ăn nhiều hơn mới được”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, đội cái mũ ni lên đầu.

Sơ Hạ ngăn cản hần, kiên trì nói: “Mặc kệ đệ muốn đi đâu, ăn com xong rồi mới có thể đi”.

“Hà tỷ tỷ, đệ không có thời gian”.

“Không được!”.

Một làn hương thơm thoảng qua, Nguyệt Nguyệt phong tình vạn chủng đi tới, thấy cảnh này, không nói lời nào nắm cổ áo Bảo Bảo ấn nó ngồi vào bàn, ánh mắt hơi đổi, không cho phép từ chối: “Ăn com”.

“Cháu.....”. Bảo Bảo còn muốn nói gì nhưng nàng gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng nó, nhìn khuôn mặt hơi hồng của nó, khẽ mỉm cười: “Cho dù gặp phải vấn đề khó giải quyết như thế nào thì không thể để lộ ra sự gấp gáp, đồng thời che mắt kẻ địch rồi cho hần một đòn trí mạng. Nếu không thì người bị tổn thương sẽ là cháu”.

Bảo Bảo nghi ngờ chớp chớp mắt mấy cái, nhìn dì Nguyệt Nguyệt vẫn hay bám theo nương, bất chợt như biến thành người khác. Nhưng mà không thể phủ nhận rằng nàng nói không sai.

Một lúc sau, Bảo Bảo gật đầu: “Cháu biết rồi”. Nó nghe lời cảm chiếc đũa chăm chú ăn com.

Văn Xuân và Sơ Hạ tròn mắt há mồm, “Nguyệt Nguyệt cô nương, cô nương biết rất nhiều nha”.

Nguyệt Nguyệt ngược mắt, thản nhiên cười: “Ồ trong kỹ viện lâu rồi, nghe những nam nhân kia nói”.

Sau khi ăn com xong, Bảo Bảo lại muốn đi, Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế uống trà, nhìn qua nó rồi nói: “Sau mười hai canh giờ, bắp thịt của người chết sẽ bị cứng lại, đi nhanh một chút mới có thể nhìn thấy những gì mà cháu muốn nhìn”.

Bảo Bảo dùng chân, không thể tin được quay đầu lại nhìn.

Nàng biết nó muốn làm gì.

Ngay sau đó, nó nheo mắt nhìn nàng, thật sự là nàng ta đến từ thanh lâu sao?

Bảo Bảo quả quyết xoay người đi ra ngoài. Sau khi giải quyết được vấn đề của mẹ, nó sẽ quay lại tra một chút về Nguyệt Nguyệt xinh đẹp này.

Nó lặng lẽ đi đến Lục Ý hiền, hạ nhân đều đang bận rộn. Linh đường đã bố trí xong, trong đó để một cái quan tài, bởi vì thi thể của Tiêm Vũ ở đây nên nha hoàn đều nhất gan không dám đến gần, cho nên đúng lúc ở đây không có ai cả. Bảo Bảo nhìn ngó khắp nơi, vội vàng đi vào, nhón chân nhìn vào bên trong quan tài, vừa nhìn thì khóe miệng nâng lên.

Tất cả đều giống như những gì nó nghĩ.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, nó vội vàng tìm chỗ trốn, đợi người ngoài cửa đi rồi mới ra ngoài. Không ngờ lại thấy Hình Nhi đang một mình chơi trong sân.

Bảo Bảo nghĩ ngợi một chút rồi nhẹ nhàng đi đến, nở nụ cười “super kute” rất thịnh hành của nó ở thành Ngự Dương: “Sao muội lại chơi một mình ở đây vậy?”.

Hình Nhi sợ hãi ngẩng đầu lên.

Buổi trưa, ánh mặt trời chiếu sau lưng Bảo Bảo, bao lấy thân hình nhỏ nhỏ của nó, tạo thành một vòng ánh sáng chói mắt, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn và nụ cười tươi. Nhìn như một tiểu vương tử làm bé ngây người.

Thấy bé không nói lời nào, Bảo Bảo tiện tay ngắt một nhánh hoa, đưa tới trước mặt bé: “Tặng muối”.

Hình Nhi nhìn nó, rồi lại nhìn hoa trong tay nó, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng lên.

Bảo Bảo đưa bông hoa cho bé, sau đó cười hỏi: “Muối tên là gì?”.

Hình Nhi mở cái miệng nhỏ, sau đó lắc đầu một cái.

“Không nói cho ta biết đúng không?”, Bảo Bảo thất vọng rũ mắt, “Cũng được, không miễn cưỡng muối”.

“Hình Nhi”.

Châu Châu khản trương gọi bé một tiếng, sau đó chạy lại bên này. Nàng biết đứa bé đó, đó là con trai của Phong Tam Nương!

Nàng kéo Hình Nhi ra phía sau, cảnh giác nhìn Bảo Bảo: “Người ở đây làm gì?”.

Bảo Bảo không hoảng hốt, nhìn nàng ta với ánh mắt vô tư: “Ở đây thật náo nhiệt, di, các người đang làm gì thế? Có thể cho cháu chơi cùng không?”.

“Đây không phải là nơi cho trẻ con chơi”.

“A”, Bảo Bảo ảm ức kêu một tiếng nhưng vẫn bước ra cửa.

Hình Nhi ở sau lưng mẹ lộ ra cái đầu nhỏ, trong tay nắm bông hoa mà nó tặng.

Đột nhiên Bảo Bảo quay người lại, phất tay với Hình Nhi: “Cảm ơn muối đã nói tên cho ta, Hình Nhi, ngày mai ta đến tìm muối chơi nha”. Sau đó chạy như bay ra ngoài.

Châu Châu tròn tròn mắt, gất lên: “Hình Nhi, có phải con nói chuyện rồi không? Có phải là con nói rồi hay không?”.

Hình Nhi sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu.

Châu Châu nóng nảy: “Nương đã nói là con không được nói chuyện mà. Tại sao con không nghe?”.

Hình Nhi cuống quýt khoát tay nhưng mà nàng ta vẫn không tin, gấp gấp, nếu như đứa nhỏ kia nói ra rồi truyền tới tai Hàm Vương thì làm sao?

Đột nhiên, ánh mắt của nàng ta rơi vào người Hình Nhi, trong mắt lóe lên ánh sáng khiến Hình Nhi sợ hãi lùi một bước....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Hiện trường phá án

Nơi chân trời màu xanh, hoàng hôn dần dần lộ ra.

Bảo Bảo ở trong phòng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài: “Tại sao Tuyên thúc thúc vẫn chưa về vậy?”.

Lúc này, Văn Xuân đi vào: “Tuyên Vương đã về!”.

Sau đó, về mặt Dạ Dập Tuyên nghiêm túc bước vào.

“Tuyên thúc thúc, sao rồi?”. Bảo Bảo vội vàng hỏi.

Dạ Dập Tuyên ngồi xuống, lắc đầu: “Người đi, nhà trống”.

Bảo Bảo ngừng lại: “Cái gì? Không có người? Đi đâu hết rồi? Không có bất kỳ ai sao?”.

“Ừ, lúc mà thúc sang đó, nơi đó đã thành một tòa nhà vô ích. Tất cả gia sản đều không thấy, nhìn có vẻ như là đưa cả nhà đi”.

“Nhưng mà Châu Châu mới vào phủ có ba bốn ngày, trong thời gian ngắn như vậy mà bọn họ có thể dọn trống trơn”.

Dạ Dập Tuyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: “Thức đã hỏi thăm xung quanh, không có bất kỳ một dấu vết nào. Giống như là, trong một đêm, tất cả người của Triệu gia đều biến mất. Nếu như thức đoán không lầm thì có thể đi yên lặng không tiếng động, nhất định là sau lưng có người an bài. Còn về phần mục đích, có lẽ là ở cùng chiến tuyến với Châu Châu, muốn nhân cơ hội này uy hiếp, khống chế”.

Bảo Bảo buồn bực vuốt vuốt mái tóc, sau đó đặt móng ngồi lên bậc thềm, ngón tay út giứt giứt tóc trên trán. Đây là thói quen lúc nó suy nghĩ, chỉ cần có việc động não thì nó sẽ theo thói quen mà giứt tóc. Cũng may là nó chưa gặp nhiều chuyện đại sự làm nó hao tâm tổn trí.

Hiển nhiên, sợi dây là Triệu gia đã bị cắt đứt, sẽ thiếu đi chứng cứ để chứng minh Hình Nhi biết nói và Châu Châu nói láo. Bây giờ xuất hiện một vị thần bí đứng phía sau trợ thủ. Xem ra, mọi chuyện không đơn giản.

Nhưng mà mặc kệ năng ta có mục đích gì nếu như liên lụy đến mẹ nó, vậy thì không được.

Bảo Bảo suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Tuyên thức thức, lát nữa có thể nhờ thức giúp một việc nhỏ không?”.

“Không thành vấn đề!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ kinh ngạc không nói nên lời. Người bình thường vẫn muốn quật ngã Cảnh Vương, chỉ nghe lời của Vương huynh mà lại nghe theo lời của một đứa bé!

Có phải là do tình thương của cha tràn lan không?

Cả ngày thần kinh của tất cả mọi người trong Hàm vương phủ đều căng thẳng. Trong phủ xảy ra án mạng làm cho ai cũng không vui. Mặc dù thế nhưng mọi người đều rất chú ý đến việc Bảo Bảo sẽ rửa oan, lật lại bản án cho nương. Thậm chí cả Dạ Mặc Cảnh cũng đến, không vào phòng khách mà đến thẳng nơi này nghe phá án.

Bên trong vườn, khu núi giả, hiện trường phát hiện vụ án.

Vị trí xem tốt ở bốn phía đều đã bị mọi người đứng hết, thỉnh thoảng có tiếng bước chân người chạy lại đây. Quản gia sai người thấp đèn để nơi này sáng trưng. Một lúc sau, Dạ Vô Hàm cũng xuất hiện sau lưng là Phi Ứng. Thấy Dạ Mặc Cảnh ngồi xe lăn, hẩn nhưn mảy: “Cảnh Vương thức thật có trách nhiệm”.

Dạ Mặc Cảnh cười một tiếng mê hoặc một đám nha hoàn.

“Bốn vương là người bảo lãnh, sao có thể không có mặt để ủng hộ Bảo Bảo được”.

“Vậy thì mời Vương thức tự nhiên”. Dạ Vô Hàm gật gật đầu.

Hắn nhìn một vòng xung quanh, trên mặt đất là một hình người được tạo thành bởi bột mì giữ đúng tư thế lúc Tiêm Vũ chết (Bảo Bảo, bé thông minh quá *hôn chụt chụt*). Xung quanh hiện trường vụ án cũng có những sợi dây vàng xen lẫn với trắng. Hắn nghi ngờ nhìn kỹ, chờ tên tiểu tử kia.

Một lúc sau nghe thấy tiếng chó sủa.

Bảo Bảo dắt A Hoàng đi tới, trên đầu đội chiếc mũ nỉ, trên người vác một cái bao nhỏ, chiếc giày cũng được lau sáng bóng. Đi sau lưng chính là hai nha hoàn xinh đẹp nhất vương phủ, Vấn Xuân và Sơ Hạ.

Nhìn từ xa có thể thấy khí thế bá đạo, mạnh mẽ.

Mọi người tự giác nhường đường cho nó đi qua.

Bảo Bảo đi vào bên trong, A Hoàng cũng vào theo. Vấn Xuân và Sơ Hạ một người nhận mũ, một người nhận bao, sau đó đứng sang hai bên.

Dạ Vô Hàm cúi đầu nhìn Bảo Bảo, cương quyết lộ ra trong ánh mắt của nó, không hề sợ hãi hay nhát gan. Nhìn thấy Dạ Vô Hàm, nó cũng chỉ khẽ mỉm cười! Khí thế này sợ rằng một người trưởng thành cũng không bằng được.

Phi Ứng thấy Dạ Mặc Cảnh ngồi trên ghế cũng mang một cái ghế đến, “Vương gia, mời ngồi”.

Dạ Vô Hàm quay đầu nhìn hắn, ngồi xuống, không nói tiếng nào mà mở quạt ra, rồi ra hiệu “Bắt đầu” cho Bảo Bảo.

Bảo Bảo hừm hừm trong họng, sau đó đứng bên cạnh đồng bột mì, nói: “Mọi người đều biết tối hôm qua đã có án mạng xảy ra, có người nói, nương của cháu cũng chính là bà mai mà mọi người biết rất rõ, Phong Tam Nương, chính là hung thủ giết người!”.

Phía dưới mọi người châu đầu ghé tai lên tiếng nghị luận. Hiển nhiên, sau một thời gian dài tiếp xúc, Phong Tam Nương trừ cái mồm rất lợi hại ra thì rất được lòng người.

Bảo Bảo nói tiếp: “Được, hôm nay cháu sẽ chứng minh cho mọi người xem, Phong Tam Nương không phải là kẻ giết người!”.

“Gâu gâu gâu”.

A Hoàng kêu mấy tiếng, lè lưỡi, cái đuôi vung vẩy, rất có khuôn cách của chó nghiệp vụ.

“Mọi người hãy xem, đây là hiện trường thứ nhất!”. Ánh mắt của mọi người dõi theo bước chân nhỏ của Bảo Bảo, ngay cả Dạ Mặc Cảnh và Dạ Vô Hàm cũng không kim được mà nhìn theo.

“Được rồi, bây giờ mọi người hãy nhớ lại, nữ nhân đó đã nói những gì?”. Bảo Bảo cười ngọt ngào với Văn Xuân, “Xuân tỷ tỷ”.

“Ừ”, Văn Xuân thử giọng, sau đó đột nhiên bắt chước bộ dạng điên cuồng của Châu Châu kêu lên: “Vương gia, Vương gia cứu ta, nàng muốn giết Hinh Nhi... Nàng ta giết tỷ tỷ, giết tỷ tỷ.....”.

“Tốt! Dừng lại!”.

Bảo Bảo gật đầu, Văn Xuân bình thường lại, lui sang một bên.

Bảo Bảo vỗ tay vài cái, hấp dẫn mọi người, nói: “Mọi người đều nghe thấy nàng ta kêu, Phong Tam Nương giết tỷ tỷ nàng ta, lại muốn giết Hinh Nhi, có đúng như thế không?”.

“Đúng vậy”.

Mọi người liên tục gật đầu.

“Bây giờ, cháu sẽ mời một vật chứng”. Bảo Bảo đứng ở giữa sân, giọng nói không lớn nhưng lại rõ ràng.

“Là cái gì thế?”. Lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị đẩy lên.

“Tránh ra, tránh ra!”.

Đột nhiên ở phía sau truyền đến tiếng bánh xe, người dạt sang hai bên mở đường. Mọi người thấy một chiếc quan tài được đẩy đến, nằm bên trong, chính là Tiêm Vũ.

“A!!”, tiếng thét chói tai vang lên từ bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Người nhìn lầm rồi sao? Nhìn lầm rồi sao?

Dạ Dập Tuyên sai người đẩy quan tài vào, tự động đứng bên cạnh, để Bảo Bảo có thể lôi chân tướng ra.

Bảo Bảo đi tới bên cạnh quan tài, “Nhìn vào trong này, không biết mọi người đã chú ý đến nét mặt của nàng ta chưa?”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy đầu tiên, bước tới trước mặt, sau đó Dạ Mặc Cảnh cũng ra lệnh cho Trương Tam đẩy xe lăn đi đến. Những người có can đảm ở hai bên cũng bước về trước mấy bước.

Bảo Bảo bình tĩnh nói: “Sau mười hai canh giờ, các cơ thịt của người chết sẽ cứng ngắc như thế có thể giữ hoàn toàn nét mặt của nàng ta trước khi chết. Người chết là bị người khác dùng tảng đá đập cho tới chết, không có dấu vết cho thấy nàng ta có giấy giũa hay phản kháng. Nhìn lại nét mặt của nàng ta, đừng nói là liễu mạng với người đó mà ngay cả chết cũng không nhắm mắt, nhìn thế nào cũng là do có người đánh lên. Nhìn lại vết thương trên đầu nàng ta, cháu đã tìm thấy một vết máu nhân nhật trên vách tường bên trong sơn động giả, độ cao đó bằng với chiều cao của người chết. Xâu chuỗi lại các tình tiết không khó để tưởng tượng trước khi chết người chết đã gặp việc gì”.

Lúc này có người không nhìn được, nghi ngờ hỏi: “Không phải là do Phong Tam Nương dùng tảng đá đập chết Vũ phu nhân, sau đó bị mẹ con Châu Châu bắt gặp, Phong Tam Nương không nhân tính, muốn giết người diệt khẩu không chừng! Tiểu quận chúa bị thương chính là chứng minh. Nếu như không phải Phong Tam Nương, chẳng lẽ lại là nương của quận chúa? Ai tin được”.

Hắn vừa dứt lời, vô số ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn. Hắn ta vội vàng cúi đầu: “Ta chỉ tò mò một chút thôi”.

Bảo Bảo khoát tay: “Vị thúc thúc này hỏi rất hay. Bây giờ mấu chốt là vết thương của Hinh Nhi từ đâu mà tới. Người thường đều có thói quen ai trước là chủ, là nương sẽ không thể nào thương tổn đến con mình cho nên hung thủ nhất định là người thứ ba!”

Không thể phủ nhận đây chính là suy nghĩ của mọi người. Bỏ việc Tiêm Vũ chết qua một bên, xem xét Châu Châu và Phong Tam Nương thì sẽ không ai tin Châu Châu sẽ tổn thương con của mình. Hơn nữa Hinh Nhi còn chỉ và xác nhận hung thủ. Không thể nghi ngờ đó đã ghép Phong Tam Nương vào từ

tội.

Đây tới vấn đề quan trọng nhất, Bảo Bảo cười nói: “Cháu muốn cho mọi người xem cái này, sau khi xem chúng ta sẽ phán đoán tiếp”.

Sau đó nó vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với Văn Xuân và Sơ Hạ: “Xuân tỷ tỷ, Hạ tỷ tỷ, A Hoàng, đến lượt các người”.

“Ừ!”, hai người gật đầu đi vào, sau đó khom người chào mọi người.

Văn Xuân: “Từ bây giờ, ta là Châu Châu”.

Sơ Hạ: “Ta là Tiêm Vũ”. (trong truyện là Phong Tam Nương, nhưng ớc sửa lại, còn vì sao, mời đọc đoạn sau)

A Hoàng: “Gâu”.

Bảo Bảo: “Bắt đầu!”.

Văn Xuân và Sơ Hạ đi vào bên trong núi già, cố ý nói chuyện lớn hơn.

Giọng Sơ Hạ ác liệt: “Người cho rằng Hàm Vương muốn cưới người là người có thể bay lên trời rồi hả? Thậm chí lời của ta người cũng không nghe theo?”.

Về mặt Văn Xuân nhu nhược: “Tỷ tỷ, tỷ làm gì phải hung như vậy?”.

Sắc mặt của Dạ Vô Hàm u ám cực hạn.

“Thúi lắm, nếu như không phải ta thì người có thể vào Vương phủ không? Hừ, bắt đầu từ hôm nay mọi việc người đều phải nghe theo ta! Ta muốn người làm gì thì người phải làm như thế!”.

“Không! Tại sao muội phải nghe theo tỷ?”.

“Cái gì? Người không nghe lời ta?! Người thử nói lại lần nữa xem”.

“Không!”.

“Bốp!”.

“Tỷ tỷ, tỷ đánh muội... tỷ... tỷ... ta liều mạng với người”.

“Hừ, ta muốn giáo huấn người!”.

Hai người ra vẻ đánh nhau, các động tác đều diễn chậm để mọi người có thể xem.

Bỗng nhiên đầu Sơ Hạ đụng phải tường, nàng bồi máu gà đã chuẩn bị trước lên trán, sau đó kêu to: “Ai da, người, tiểu tiện nhân, xương tay ác như thế, ta phải đi gặp Vương gia, ta muốn nói cho Vương gia biết bí mật của người!”.

Mọi người giật mình, tất cả đều bị hai chữ “Bí mật” hấp dẫn.

Chân mày Dạ Vô Hàm nhíu lại, trong mắt lóe qua một tia sáng nhưng sau đó bị hấn ản rất tốt.

Dạ Mặc Cảnh vẫn rất vui vẻ xem, hấn đã xem rất nhiều vở kịch nhưng không sánh được với vở kịch này.

“Đừng!” , Văn Xuân đuổi theo, ôm cổ Sơ Hạ, “Tỷ tỷ, tỷ đừng đi!”.

“Cút ngay!” Sơ Hạ đẩy nàng ra, “Ta phải nói! Ta phải nói cho Hàm Vương biết chuyện của Hình Nhi!”.

Dạ Vô Hàm vẫn ngồi vững trên ghế, con mắt nheo lại nhìn chằm chằm hai người.

Bảo Bảo cười nhẹ một tiếng, kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Lúc này, Văn Xuân nóng nảy, sau khi Sơ Hạ xoay người, tiện tay cầm tảng đá đập vào đầu. Sơ Hạ kêu một tiếng rồi ngã xuống đồng bột mì kia, đứng tư thế.

“Trời ơi, tôi giết người, làm sao giờ, sao giờ?”. Đúng lúc này nghe một tiếng “Uông uông”. Văn Xuân quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Hình Nhi, sao con lại ở chỗ này?”.

“Xì”.

Có người không nhịn được bật cười. Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn, người nọ lập tức dừng cười.

“Hình Nhi, con coi như không thấy gì được không?”. Vần Xuân vừa hỏi, vừa muốn chạy, lại nghe một giọng nói vang lên: “Bảo Bảo, tiểu tử thối, con đang ở đâu?”.

Nghe thấy giọng nói này, mọi người kinh hãi.

Từ xa đi tới, một bóng dáng cao lớn cổ ý vắn vẹo lắc mông.

Nhìn lắm rồi?

Thật là đã nhìn lắm sao?”.

Không!

Đúng là không nhìn lắm!

Người bắt chước Phong Linh chính là Tuyên Vương dễ gần đáng yêu, đẹp trai, tác phong nhanh nhẹn, chỉ nghe lời Hàm Vương của bọn họ.

Dạ Mặc Cảnh cố nén nụ cười trên mặt, vội vàng ho nhẹ mấy tiếng để che giấu.

Dạ Vô Hàm hít sâu mấy cái để giữ tinh táo, hẳn muốn tiếp tục xem tiểu tử này có thể làm những gì.

Lần này Dạ Dập Tuyên hi sinh nhan sắc, hẳn cần rằng, vì chứng minh trong sạch của nữ nhân kia hẳn phải ném luôn cả hình tượng của mình.

Dạ Dập Tuyên đến gần, che miệng hét lên: “Trời ơi, có chuyện gì xảy ra thế?”.

Vần Xuân giật mình: “A, là Phong Tam Nương! Làm sao bây giờ?”.

Hai người như bị trúng chú định thân không nhúc nhích, vẻ mặt và động tác duy trì như thế.

Lúc này, quần gia tiến lên, móc tờ giấy mà Bảo Bảo đưa cho, đọc lên. Dạ Vô Hàm không thể tin được, rốt cuộc tiểu tử kia làm những việc này lúc nào?

“Lúc này, nội tâm Châu Châu bị kích động mãnh liệt. Nàng, vì một bí mật đã xúc động giết chết tỷ tỷ của mình không ngờ lại bị Phong Tam Nương bắt gặp! Rốt cuộc làm thế nào mới có thể vượt cửa ải này đây? Không sai, nàng cần một người chết thay! Mà trước mắt có một Phong Tam Nương, không nghi ngờ đó là ứng cử viên tốt nhất. Nhưng mà nàng làm thế nào mới có thể làm cho tất cả mọi người tin tưởng lời nói của nàng đây? Nàng chuyển ánh mắt sang người con gái.....”.

Tiếng quần gia vừa dứt, vờ kịch trong sân tiếp tục tiến hành....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chính là nữ nhân sáu năm trước

Vần Xuân nói: “Tỷ tỷ bị người phi lễ, mau đến giúp một tay!”.

“Ồ!” , Dạ Dập Tuyên nghe lời đi qua vừa muốn nâng người lên, vừa nhìn Vần Xuân cầm tảng đá đi về phía A Hoàng, “Hình Nhi, tha thứ cho nương.....”. Nói xong giả vờ đập tảng đá xuống.

A Hoàng “nức nở” một tiếng rồi gục trên mặt đất, móng trước còn giả vờ giật giật vài cái.

Vần Xuân vội vàng hò kêu cứu bốn phía: “Cứu mạng, cứu mạng, Phong Tam Nương giết người! Nàng ta giết tỷ tỷ, còn muốn giết mẹ con chúng ta....”.

Bảo Bảo vỗ tay hai cái, màn diễn kết thúc.

Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu.

Nếu như sự việc phát triển theo hướng như vậy cũng là hợp tình hợp lý. Mọi người đều hiểu nếu một người bị ép thì việc gì cũng có thể làm ra. Hơn nữa Hình Nhi chỉ bị thương nhẹ, nếu như Phong Tam Nương đã giết người thì sẽ không ra tay nhẹ như thế.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, cuối cùng mở miệng: “Ngươi nói, nàng ta che giấu một bí mật, vậy, bí mật đó là gì?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Đã là bí mật, nói ra, thì không còn gì là bí mật nữa!”.

Hắn nhủ mảy, không để ý nói: “Ngươi nên biết những thứ ngày hôm nay diễn là được dựa trên cơ sở của bí mật kia. Nếu không thì tối nay chỉ là kịch nháo”.

Dạ Mặc Cảnh ngồi bên cạnh cũng gật đầu. Tuy nói chỉ là kịch nháo nhưng mà cũng thật hay.

Bảo Bảo nhủ mảy, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn cau lại, cuối cùng giống như là thỏa hiệp, buông bàn tay: “Được rồi, nhưng mà cháu chỉ có thể nói cho thức biết”.

“Gi~”, tiếng mọi người thất vọng.

Bảo Bảo hùng hồn nói: “Dù là phạm nhân thì chúng ta vẫn phải tôn trọng quyền ** của họ”.

Dạ Vô Hàm gật đầu: “Được”. Sau đó phản phó: “Tất cả lui ra”.

Quản gia vội vàng chỉ huy tất cả giải tán, nhiệm vụ của Dạ Mặc Cảnh cũng hoàn thành, thức thối lên tiếng chào hỏi rồi rời đi.

Dạ Vô Hàm đi đến thư phòng, Dạ Dập Tuyên và Bảo Bảo cùng chiến tuyến nên cũng đi theo.

Dạ Vô Hàm đứng nhìn nó từ trên cao: “Bây giờ có thể nói rồi chứ?”.

“Đầu tiên cháu cũng phải nói trước, vì quá vội nên điều bí mật này cháu còn chưa thể tìm ra chứng cứ”.

“Được, cứ nói”.

Bảo Bảo mấp má cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt nặng nề mở miệng: “Hình Nhi không bị cầm, em ấy cũng biết nói”.

Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên giật mình: “Con bé biết nói?”.

“Phải, lúc cháu đến Lục Ý hiên tìm chứng cứ, chính tai cháu nghe được điều đó”.

Dạ Vô Hàm trở về trước ghế, ngồi xuống, trên mặt không lộ ra chút biểu tình nào.

Dạ Dập Tuyên trầm ngâm phân tích: “Muốn chứng minh Hình Nhi nói được, không khó lắm nhưng vấn đề là tại sao Châu Châu lại muốn gạt chúng ta? Chẳng lẽ... sợ chúng ta nghe được gì từ đứa nhỏ sao? Hơn nữa, điều đó còn gây bất lợi cho nàng ta?”.

Bảo Bảo lạnh lùng nhìn Dạ Vô Hàm, giọng nói trẻ con cũng hơi lạnh: “Nàng ta làm gì sau lưng không liên quan gì đến cháu và nương, cháu chỉ muốn chứng minh nương cháu trong sạch”.

Dạ Dập Tuyên nhướn lông mày, khẽ cười nói với Dạ Vô Hàm: “Vương huynh, huynh cũng thấy rồi, tối nay Bảo Bảo đã giải thích tất cả và tất cả đều hợp tình hợp lý. Tam Nương không có động cơ giết Tiêm Vũ, giết Hình Nhi thì càng không cần bàn. Đệ thấy... Thả nàng ta ra sớm, trong địa lao vừa ẩm vừa ướt, thân thể của nàng không chịu nổi”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt nhìn hắn: “Có vẻ như đệ rất quan tâm đến nàng?”.

Dạ Dập Tuyên vội vàng khoát tay: “Đầu có, nàng ta làm phiền đệ rất nhiều”. Sức ghen của vương huynh, hắn rất rõ ràng.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu nhìn Bảo Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, hoàn toàn coi hắn như kẻ địch. Trái tim hắn buồn buồn, hắn không muốn bị đứa nhỏ này ghét.

“Chuyện này ngày mai bàn lại”.

“Vương huynh...”.

“Không hiểu lời ta nói sao?”.

Bảo Bảo cắn răng, hừ lạnh với hắn một tiếng, đẩy cửa đi ra.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu một cái: “Vương huynh, huynh không nghe lời giải thích của Phong Tam Nương chỉ do nhất thời tức giận. Thật ra thì huynh đều biết rõ hơn so với người khác, nàng không thể nào là hung thủ giết người”.

Dạ Vô Hàm siết trong tay một cái hà bao Như Ý, hai mắt sụp xuống, lúc sau mới nói: “Đệ đã đến Triệu phủ rồi?”.

Dạ Dập Tuyên gật đầu: “Không sai, nhưng ở đó đã không còn một bóng người, có thể là có người đón bọn họ cũng có thể là bị diệt khẩu. Tóm lại, người là Châu Châu đó không hề đơn giản?”.

Hắn không nói đến việc Hình Nhi không thể nói chuyện, chỉ đành phải nói chuyện này để đánh thức Vương huynh.

“Dạ Tuyên, đệ nhớ sáu năm trước, cái đêm mà ngọc tỷ bị trộm mất không?”. Đột nhiên, Dạ Vô Hàm mở miệng hỏi.

“A, nhớ. Vương huynh, làm sao tự nhiên huynh lại nhắc chuyện này?”.

Hắn từ từ ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt phức tạp, nghĩ nghĩ lại, rồi lại có chút mong đợi: “Ta nghĩ, nếu như nữ nhân đêm đó không phải là Châu Châu thì có thể là ai!”.

Rốt cuộc Dạ Dạ Tuyên cũng hiểu ý của hắn, nhưng hắn cảm thấy ngạc nhiên. Mặc dù Vương huynh không phong lưu nhưng trong phủ có rất nhiều thị thiếp xinh đẹp, căn bản sẽ không nhớ mãi không quên một nữ nhân chỉ thân thiết một lần. Trừ phi....

Hắn chợt vỗ đầu một cái! Sáu năm trước, mang thai ngoài ý muốn!.

Trời ạ, sao hắn lại quên vụ này! Khi Phong Tam Nương còn là Niếp Tổ Tổ, bởi vì nàng ta hồng hạnh xuất tường, không biết vì sao có con nên mới bị hưu.

Đêm sáu năm trước, không biết ai là X, ai là O!

Nữ nhân đó, cũng có khả năng là Phong, Tam, Nương!

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của hắn, Dạ Vô Hàm cười: “Đêm đó, ta và đệ đuổi theo Thần Hoàng, sau đó ta bị trúng Cực Nhạc tán, còn đệ, có làm sao không?”.

Dạ Dạ Tuyên, mờ to mắt, ngắc ngứ hồi lâu mới nói: “Sau khi đệ tỉnh lại thì thấy mình đang ở ký viện”.

Tất cả, không cần nói.

Đột nhiên tâm tình của Dạ Vô Hàm rất tốt, mặc dù chỉ là phỏng đoán nhưng không có nghĩa chuyện đó không thể xảy ra.

Dạ Dạ Tuyên lắc đầu, bỏ qua cái gì đó mơ hồ trong đầu, nói: “Vương huynh, hay là huynh thả Phong Tam Nương ra đi”.

Dạ Vô Hàm hỏi ngược lại: “Sau khi thả nàng ra, người cảm thấy mẹ con bọn họ sẽ làm gì?”.

“Có lẽ....”, Dạ Dạ Tuyên suy nghĩ một chút nói, “Trước tiên Tam Nương sẽ đưa Bảo Bảo đi tìm Châu Châu báo thù, không phải hủy mặt của nàng ta thì sẽ là giết tóc nàng ta, sau đó phui mông bỏ đi, đi đến một nơi mà Vương huynh không tìm thấy! Sau đó nói với mọi người, Dạ Vô Hàm chính là kẻ thù lớn nhất của nàng!”.

Nói xong, hắn rùng mình một cái.

Quả nhiên, không thể đắc tội với nữ nhân.

Dạ Vô Hàm vuốt trán: “Cho nên, chưa thể thả Phong Tam Nương ra được”.

“Nhưng.....”

Hắn gãi tay: “Nếu như đệ muốn xen vào chuyện này, vậy thì đệ phụ trách tìm hiểu mọi chuyện. Trong vòng bảy ngày phải tra ra được chuyện của Hinh Nhi”.

“Hả?”.

“Ngại lâu? Được, ba ngày?”.

“Không lâu, không lâu”.

Dạ Dạ Tuyên giận muốn chết, hắn tốt bụng giúp đỡ thế nhưng lại dính phải cái phiền phức này? Hắn đâu có đụng vào ai đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Nàng không có ngực

Trong phòng giam, cửa phòng rộng mở, bọn thị vệ ra ra vào vào. Quản gia đứng ngoài cửa thỉnh thoảng chỉ huy: “Đặt giường sát bên tường, trên đất cũng phải dọn dẹp sạch sẽ.... A, ta nói người đó, ghế quý phi phải đặt ở trung gian, đặt bên cạnh cái bàn vuông, đúng... Cửa sổ bên kia toàn bộ mở ra để thông gió, còn nữa, mang hoa lên... Được, không tệ, cứ như vậy đi”.

Phong Linh nhàn nhã ngồi góc tường, đặt trên bàn là những đồ ăn vặt mà nàng thích. Nàng bỏ một viên ô mai vào miệng, nhìn đứa nhỏ bên cạnh nói: “Sau đó thì sao? Hắn vẫn không chịu thả ta?”.

Bảo Bảo ngồi ôm hai vai, hờn dỗi: “Hắn nói chưa đủ chứng cứ, nương vẫn phải ở đây vài ngày”.

“Phi!” Phong Linh tức giận, “Hắn ta là cái đồ vịt chết còn cứng mỏ! Hắn biết mình sai lầm nhưng mà không nhận! Con trai, đi đốt phù của hắn!”.

Nàng vừa nói ra thì cả phòng giam im lặng.

Phong Linh phản ứng kịp, vội vàng cười nói: “Không có việc gì, ta nói đùa thôi”.

Mọi người tiếp tục làm việc của mình.

Phong Linh chuyển nét mặt, tức giận nói: “Nương nghĩ là hắn muốn gây sự, khi dễ trên ta không có ai phải không?”.

Bảo Bảo nhìn một vòng xung quanh, một phòng giam đơn sơ ẩm ướt trước đây đã bố trí thành một gian phòng ấm áp. Giường, tủ, bàn ghế, tất cả đều mới. Ngồi tù mà còn được như vậy, đúng là không biết còn làm những gì mới đủ. Dạ Vô Hàm làm nhiều như vậy có thể thấy được là hắn hối hận, muốn làm vui lòng nương.

Đáng tiếc, đã muộn!

Đừng nói là nương nó, cửa ải của Bảo gia cũng đừng nghĩ đến qua!

“Dạ Vô Hàm không muốn nương bỏ đi chẳng!”.

Thình lình nó nói một câu, dọa Phong Linh giật mình: “Cho nên hắn giam ta trong này?”.

Bảo Bảo nhún vai một cái: “Người ta là Vương gia, quyết giữ theo ý mình không cần có lý do”.

Phong Linh mím môi cắn răng nghiêng lợi nói: “Con trai, con phải báo thù thay nương! Nương của con đã không thể tái xuất giang hồ, con phải thay ta trừng trị Châu Châu! Mẹ, dám vu hãm ta, không hỏi thăm một chút xem Phong Tam Nương ta từng lăn lộn chỗ nào! Đúng rồi, còn cả Dạ Vô Hàm có mặt không trông, có não không hạch, không thể để cho hắn ta thoải mái!”.

Bảo Bảo bất đắc dĩ nhìn nương nó: “Nương, người có cần ngâm thơ như thế không?”.

“Ngâm thơ?”. Hai tay Phong Linh chống nạnh, trừng mắt nói. “Ngâm thơ chỗ nào? Có ân không thể không báo, có thù oán không thể không trả, tại sao làm người có thể không có nguyên tắc?”.

“Được, được, được”, vì để cho nương vui, Bảo Bảo cau mày đồng ý.

Sau khi phòng giam được dọn dẹp sạch sẽ, Bảo Bảo cũng yên tâm đi ra với quản gia. Ít nhất, nương nó ở đây rất tốt, được ăn ngon, ngủ tốt. Còn những chuyện phiền lòng kia, không cần phải để cho nương biết.

Trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, Phong Linh rất không quen nằm trên giường, mở hai mắt nhìn trời.

Dạ Vô Hàm làm những thứ này, không phải là nàng không biết hắn muốn làm gì. Nhưng mà những nhục nhã đêm đó hắn mang lại, làm sao có thể nói quên là quên? Nàng lớn như vậy còn chưa chịu nhục như vậy đâu!

“Chắc chắc chắc, Hàm Vương thật là có tâm”.

Nghe thấy âm thanh mềm mại, mí mắt Phong Linh cũng không mở ra nói gì đến hỏi câu hỏi không có dinh dưỡng “Ngươi vào bằng cách nào?”.

Nguyệt Nguyệt đứng ở cửa tù, đánh giá gian phòng giam hào hoa, nụ cười phong hoa tuyết nguyệt, đi tới đặt mộng ngồi xuống cạnh nàng, đá lông nheo với nàng: “Chúc mừng ngươi, rốt cuộc cũng thoát khỏi hiểm nguy giết người”.

“Có cái gì tốt mà chúc mừng, ta vẫn bị giam ở đây”.

“Ha ha, mặc dù đây là phòng giam nhưng cũng là nơi an toàn nhất”.

Phong Linh ngẩn ra, ngồi dậy hỏi: “Có ý gì?”.

Nguyệt Nguyệt khép hờ mắt, lông mi rủ xuống, che mất tầm mắt: “Ngươi ấy, cứ làm một nữ nhân ngọc thì tốt hơn, ngươi biết nhiều sẽ không có gì tốt”.

Phong Linh nghe lời này thì không đồng ý: “Này, thế ta cứ mất nhắm mắt mở mà ngủ à? Chuyện người khác, ta không xen vào cũng chẳng có hứng thú xen vào. Nhưng chuyện liên quan đến ta, tại sao ta không được hỏi? Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi”.

“Đáng ghét, làm gì mà dử dằn với người ta vậy?”.

“Ghê~”, Phong Linh xoa xoa cánh tay, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy cùi chỏ chọc chọc: “Được rồi, được rồi, ta biết ngươi là một người tin tức linh thông, mau nói đi, ngoan~”.

“Cũng biết dụ dỗ người ta”, Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng nghiêng mắt nhìn nàng một cái, sau đó không để ý nói: “Ngươi biết Diêu hoàng hậu chứ?”.

“Ừ”, nhắc đến nàng ta, khuôn mặt Phong Linh hiện lên vẻ khinh thường, “Không biết cái vị hoàng hậu nương nương này nghĩ như thế nào, ta không thù không oán với nàng ta, làm gì mà cứ mang thù với ta?”.

“Những cái khác ngươi không nên biết quá nhiều”, Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng tựa vào ngực nàng, ngập một cái nói tiếp, “Nữ nhân này là kẻ điên, có sức ghen rất lớn, phàm là nữ nhân tiếp xúc với Dạ Mặc Cảnh, ai cũng không thể thoát được, huống chi là ngươi. Ngươi bớt tiếp xúc với con hồ ly đó đi! Không đúng, mà là không được tiếp xúc! Cho nên, đây là lí do tại sao đến bây giờ Dạ Mặc Cảnh vẫn không lấy vợ?”.

“A, không phải bởi vì sức khỏe của hắn không tốt sao?”.

“Nam nhân chỉ cần có thể sinh hoạt vợ chồng, sẽ không sợ hắn nghĩ ‘làm’”.

Phong Linh cảm thấy kì quái, “Ta mới gặp Dạ Mặc Cảnh có một lần thôi, nàng có ghen đi chăng nữa, cũng không thể động tới ta được nữa chứ”.

Nguyệt Nguyệt liếc nhìn nàng: “Có thể là ngươi không gặp nhưng con trai ngươi thì có”.

Đột nhiên Phong Linh nhớ ra, vì giúp nàng mà tiểu tử kia đã nhờ sự giúp đỡ của hai vị Vương gia. Nếu Diêu hoàng hậu biết Dạ Mặc Cảnh đến đây vì nói giúp nàng, không tức giận mới lạ! “Xì” cười một tiếng vui vẻ.

Nguyệt Nguyệt ngồi dậy, sắc mặt khó coi: “Mặt mũi của ngươi đúng là lớn quá, có thể để cho hai vị Vương gia đến giúp đỡ”.

Phong Linh nghe thấy trong lời nói của nàng ta có mùi chua chua, liếc xéo một cái: “Thì sao, ngươi hi vọng ta chết phải không?”.

“Hừ, Dạ Vô Hàm sẽ không giết ngươi”.

“Thôi đi, cái đồ xấu xa đó, hắn so với giết người còn ghê tởm hơn!”. Nhắc tới hắn ta, Phong Linh lại nổi giận.

Nguyệt Nguyệt nhú mày, đứng lên, “Cái nữ nhân không nghe lời này, ta đã nói không muốn cho ngươi nhớ tới hắn ta mà!”.

Phong Linh sùng sốt, “Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi tức giận cái gì thế?”.

“Dạ Vô Hàm kia có cái gì tốt? Tốt đến nỗi để ngươi nhớ mãi không quên?”. Lúc này ánh mắt của nàng ta không câu hồn giống như bình thường, mà mờ hồ phát ra một loại ánh sáng như dã thú, giống như hận không thể cắn đứt cái cổ của nàng.

“Wey, wey, wey”, Phong Linh đứng lên, một tay chống nạnh, một tay chọt chọt vào ngực nàng ta, “Đủ chưa, tự nhiên thì nổi giận, ta trêu chọc ngươi hay chọc giận ngươi rồi hả? Ngươi muốn gả cho Dạ Vô Hàm là một chuyện, ngươi phải làm rõ xem tình địch của ngươi là ai chứ, rõ ràng là Châu Châu, đầu phải là ta?”.

Nguyệt Nguyệt neho mắt lại, ôm lấy vai của nàng, nét mặt có vài phần dữ tợn: “Phong Tam Nương, ngươi nghe cho rõ đây, ta, con mẹ nó, không thích Dạ Vô Hàm”.

Nói xong, sập cửa đi ra ngoài.

Phong Linh sợ ngây người, duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích.

Nàng nàng nàng...

Nàng cúi đầu, nhìn ngón tay của mình còn lưu lại cảm xúc vừa rồi.

Nàng ta... Không có ngực?!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Vương huynh ta rất mỏng manh yếu ớt

Cảm thấy ánh mắt khác thường từ bốn phía, Châu Châu ôm chặt Hình Nhi bước nhanh đi vào Lục Ý hiền. Vì muốn giữ hình tượng tỷ muội tốt, sau khi Tiêm Vũ chết, nàng ta chủ động yêu cầu được đến đây ở.

Trở về phòng, nàng ta vội vàng để Hinh Nhi xuống. Lúc này, Tiểu Đào đi vào, đóng cửa, nhỏ giọng hỏi: “Châu Châu cô nương, tối hôm qua Bảo Bảo đã giúp nương nó lật lại bản án. Tuy Vương gia không mở miệng thả người nhưng nó tỳ nghe nói, trong phòng giam đã được thay đổi rất thoải mái, Phong Tam Nương như không ở trong phòng giam”.

Châu Châu kéo Tiểu Đào đi vào phòng trong, vẻ mặt khẩn trương: “Tiểu Đào, đứa bé kia lừa gạt Vương gia cái gì? Không phải là Vương gia tin tưởng lời của nó chứ?”.

Tiểu Đào khổ sở nói: “Vương gia tin hay không nó tỳ không biết nhưng mà hạ nhân đều tin nó”.

Trong lòng Châu Châu lo lắng, đi qua đi lại trong phòng: “Ngài mai Hinh Nhi sẽ được phong quận chúa rồi, nếu như có chuyện gì vào lúc này...”.

“Đúng rồi, tiểu tử kia còn nhắc tới một bí mật”.

Sắc mặt Châu châu tái nhợt, xoay người, vội vàng hỏi: “Bí mật? Nó nói bí mật gì?”.

Tiểu Đào lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hay là việc Hinh Nhi có thể nói chuyện...”.

Đột nhiên Châu Châu nhớ tới chuyện ngày hôm qua...

Có lẽ nó thật sự đã biết chuyện Hinh Nhi biết nói.

Sau đó, đầu đầy mồ hôi, đứa bé kia thật đáng sợ, nó thực sự chỉ có mấy tuổi thôi sao? (Ôc: *héch mui* Bảo gia nhà tuổi mà lỵ).

Bây giờ phải làm sao? Phải làm sao đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Châu Châu nhăn lại, sau khi bước mấy bước, nàng ta cầm tay Tiểu Đào nói: “Tiểu Đào, người giúp ta trông Hinh Nhi, đừng để cho bất kỳ ai đến gần con bé. Ta đi ra ngoài một lát sẽ trở lại”.

“Được”.

Châu Châu lặng lẽ rời khỏi phủ bằng cửa sau, lặng lẽ đi đến chợ, sau đó vào một tiệm thuốc.

“Ông chủ, ta muốn mua ít thuốc”.

“Muốn thuốc gì?”.

“A, là thế này, bên cạnh nhà ta có một người làm đồ tể, hắn ta nuôi một con chó vàng rất lớn, mỗi đêm đều kêu rất lớn, làm cho người ta không ngủ được, con gái ta bị sợ hãi, đêm nào cũng khóc. Ta muốn hỏi... có thuốc nào để nó uống vào... không kêu được... Ta không muốn hại chết nó, chỉ khiến nó tạm thời không kêu được...”.

“Cái này...”.

“Ông chủ, ông giúp ta đi? Tên đồ tể đó rất hung dữ, chúng ta không dám tìm hắn ta. Nhà ta không có nam nhân, cô nhi quả phụ thường thường bị hắn ta khi dễ... Ta không còn cách nào...”.

Ông chủ nhìn bộ dạng nhỏ nhắn mảnh mai của nàng ta, nghĩ cũng thấy nàng ta đáng thương, gật đầu: “Được rồi, để ta hốt thuốc cho ngươi”.

“Cảm ơn ông chủ, cảm ơn! Cảm ơn”.

Một lúc sau, ông chủ ra ngoài, giao bọc giấy cho nàng ta, “Nhớ, chia làm ba phần, một bát thuốc chia làm ba chén nước, không thể uống hết, chỉ có thể uống một chén, nếu không thì nó thật sự sẽ không kêu được nữa”.

“Được, được, ta nhớ rồi, cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ”.

Châu Châu cảm ơn rồi ra khỏi tiệm thuốc. Nhìn gói đồ trong tay, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Dù sao Hinh Nhi cũng chỉ là đứa bé, nếu như Dạ Vô Hâm muốn tra thì sẽ dễ dàng bị phát hiện. Tạm thời chỉ có thể làm mất giọng, không nói được, như thế mới đảm bảo nhất. (Ôc: độc cam con...)

Nàng ta vừa rời đi, một bóng người cao lớn lẽ vào tiệm thuốc...

Nàng ta trở lại Vương phủ, gọi Tiểu Đào tới nói: “Đây là thuốc chữa thương hắn ta bốc cho Hinh Nhi”. Nàng ta lại nói lại lời của ông chủ tiệm thuốc một lần. Tiểu Đào đáp một tiếng rồi cầm thuốc đi.

Tiểu Đào đi vào phòng bếp, nói chuyện luyện luyện với nha hoàn trong bếp, rồi mới sắc thuốc, trong miệng lầm bầm: “Ba chén nước... một chén... rốt cuộc là cái nào?”.

Đại thẩm bên cạnh thấy nàng lầm bầm một lúc thì nói: “Sắc thuốc tất nhiên là ba chén thành một chén rồi”.

“Thật sao?”.

“Ôi trời, ta đều sắc thuốc cho tiểu quý nhà ta như thế”.

“A”, Tiểu Đào thêm ba chén nước lớn...

*^^^ Tuyền phân cách tiểu ngũ ^^^*

Sau khi lâm triều, hai huynh đệ Dạ Dập Tuyền và Dạ Vô Hàm liền đi vào thư phòng không ra.

“Vương huynh, Cảnh Vương thúc đột nhiên muốn bình định Tây Vực làm gì?”.

Dạ Vô Hàm cời triều phục, ngồi vào trên ghế, xoa xoa mi tâm, “Hắn ta luôn luôn không dính vào những việc này, hôm nay kiên trì muốn xuất binh như vậy thật ngoài ý muốn”.

Dạ Dập Tuyền ngồi xuống đối diện, trên gương mặt tràn đầy tinh thần, “Không có chuyện tốt, còn lâu nữa ta mới làm! Nếu như nói, bên Tây Vực đó có chôn bảo bối, hắn ta không đợi được, muốn xưng vương ở đó!”.

Dạ Vô Hàm liếc nhìn: “Đệ có biết bên đó là địa bàn của ai không?”.

“Ai?”.

“Thần Hoàng”.

Dạ Dập Tuyền sùng sốt: “Đổi thành hắn lúc nào?”.

“Người của hắn ở bên đó”.

Dạ Dập Tuyền nhướn mày: “Ý của Vương huynh là, chuyện lần này không thoát khỏi quan hệ với hắn”.

Dạ Vô Hàm nhắm mắt, khí thế ẩn chứa giữa hai hàng lông mày, lạnh lẽo như gió tháng chạp.

“Nếu như hắn muốn xuất binh thì cứ để cho hắn làm! Loạn Tây Vực sớm muộn cũng phải dẹp, ta cũng muốn phái binh từ lâu. Nhưng mà”, hắn dừng lại, “Người nào có thể làm thống soái, nhưng hắn ta không thể”.

Đối với Minh Tịch triều, cầm binh quyền đại biểu cái gì, trong lòng mọi người đều có tính toán.

Ngước mắt, quét qua Dạ Dập Tuyền: “Đệ không có chuyện gì để làm sao?”.

“Có”, hắn đứng thẳng nói, “Đệ còn phải đi điều tra chuyện của Châu Châu”.

“Vậy còn không đi?”.

Dạ Dập Tuyền bắt đầu đi lắc đầu: “Vương huynh, thật ra đệ cũng rất mỏng manh yếu ớt, đệ cũng cần người yêu thương. Nếu như Vương huynh cứ đối với đệ như vậy, đệ sẽ bị thương”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng: “Cần người yêu? Được, ta sẽ cưới nàng dâu về cho đệ”.

“Đệ không cần, nhìn trong nhà huynh... còn chưa đủ loạn sao”.

Dạ Dập Tuyền làm bầm oán trách mấy câu, cũng đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa đi, Phi Ứng tiến vào: “Vương gia, nàng ta đến tiệm thuốc”.

“Tiệm thuốc?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày, trầm giọng hỏi, “Nàng đi mua cái gì?”.

“Nô tài đã hỏi qua, đó là thuốc mà nữ nhân... á, dùng để bổ huyết những ngày đó”. Phi Ứng lúng túng nói.

Dạ Vô Hàm nhíu mày nghi ngờ nhướn mày, lúc sau mới hỏi: “Tìm được người Triệu gia sao?”.

“Không có, nhưng mà ở Triệu phủ, nô tài phát hiện được một ám khí”.

“Của ai?”.

“Bang Xích Diễm”. Phi Ứng bầm. “Sát thủ của bang Xích Diễm, mỗi người sẽ mang một ám khí tùy thân, đây cũng là dấu hiệu của bọn họ, nhưng mà bình thường sẽ không để lại trên thân người chết”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, “Dấu hiệu... Phi Ứng, ngươi nghĩ là, bọn họ để vật như thế, chờ chúng ta phát hiện?”.

Phi Ung lắc đầu: “Không biết”.

“Cảm ám khí này đi gặp Dịch Cuồng, nói, Bồn vương muốn vì một nhà của phu nhân cần một lời giải thích!”. Hắn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng. “Không cần chúng ta ra tay, với tính tình nóng nảy của Dịch Cuồng, muốn giả họa cho bang Xích Diễm, chắc chắn hắn ta sẽ không bỏ qua”.

“Dạ!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Đứa bé không được chúc phúc

Dạ Vô Hàm ra khỏi thư phòng, vừa đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, đầu hơi nghiêng, “Từ khi nào Thần Hoàng cũng học bám đuôi người khác rồi hả?”.

“Ha ha, ai bảo Vương phủ của người lớn như vậy, muốn đi lại cũng khó khăn”.

Thần Hoàng vẫn vận nữ trang, phong tình vạn chủng, nhìn đặc biệt mê hồn.

Dạ Vô Hàm đứng trong hành lang, nhú mảy rậm, “Cảnh Vương thúc muốn bình ổn Tây Vực, là do người xúi giục hả?”.

Thần Hoàng tà khí cười một tiếng: “Này, ta giúp người một đại ân mà”.

“Cảm tạ, truyện trên triều đình không cần người nhúng tay vào”. Dạ Vô Hàm không khách khí nói, “Bây giờ ông ta đã hoàn toàn tin tưởng người rồi, người có thể không cần ở lại đây nguy trang nữa. Lúc nào thì xuất phủ, ta sai người đưa tiễn người”.

Thần Hoàng không quan tâm lệnh đuổi khách của hắn: “Nơi này rất tốt, mặc dù hơi nhỏ nhưng cảnh trí không tồi, còn có nhiều người thú vị như vậy, ta quyết định không đi, ở lại chỗ này”.

Dạ Vô Hàm cười cắn răng nghiêng lợi: “Người đừng được voi đòi tiên”.

“Chắc chắn chắc, Hàm Vương điện hạ, như vậy thì sao, người sợ ta sẽ ra tay với nàng sao?”. Thần Hoàng một lời đã nói trúng, ánh mắt Dạ Vô Hàm run lên, “Đừng cho là ta không biết người vẫn chạy đến nhà giam, ta cảnh cáo người, phải cách xa nàng!”.

Thần Hoàng ngửa đầu nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp sáng lên, “Dạ Vô Hàm, ta nói rồi, người có bản lĩnh thì cứ cướp tim của nàng!”. Cười một tiếng, ngoái đầu lại nhìn, “Cho dù như vậy thì ta sẽ khoét đi và vứt nó ra ngoài, khắc tên tuổi của Thần Hoàng ta! (Ồ: iêu a TH chết mất)

Xoay người, vênh mông, uốn éo lướt qua người hắn.

Dạ Vô Hàm nắm chặt hai quả đấm, Dạ Mặc Cảnh, Diệu Hoàng hậu, những người này không đáng nói. Tên Thần Hoàng trước mắt mới là nhân vật nguy hiểm nhất. Nhưng mà hắn không thể đuổi hắn ta đi! Nếu như hắn ta sống ở Hàm Vương phủ thì còn có thể an phận một chút nhưng nếu như hắn ta rời khỏi tầm mắt của hắn thì không biết người này có thể làm ra những chuyện gì!

.....

Tiểu Đào bụng bát thuốc đã nấu xong trở lại phòng: “Châu Châu cô nương, thuốc nấu xong rồi”.

“Được, đặt ở đây đi”.

Sau khi Tiểu Đào rời đi, Châu Châu bụng bát thuốc kia lên, sắc mặt hơi gầy gù nhưng vẫn bụng đến trước mặt Hình Nhi, dụ dỗ nói: “Hình Nhi ngoan, uống thuốc thôi”.

Ngửi thấy mùi không tốt, Hình Nhi nhú mảy, kháng cự đẩy thuốc ra, suýt nữa đổ bát thuốc. Châu Châu không vui, giận tái mặt: “Cái đứa bé này, sao không nghe lời hả? Uống thuốc mới có thể hết bệnh, lúc đó, nương dẫn con đi gặp cha”.

Vừa nghe thấy có thể được gặp cha, dù không nguyện ý nhưng Hình Nhi vẫn nhận lấy, đưa đến miệng. Mới uống được một nửa, đột nhiên Hình Nhi ngã xuống giường, hai tay nhỏ bé ôm chặt cổ họng, lại phát ra những âm thanh “A a” đè nén.

“Hình Nhi!”, Châu Châu bị dọa sợ, vội để chén qua một bên, nhào qua ôm lấy bé. “Hình Nhi, con làm sao vậy, đừng dọa nương!”.

Hình Nhi mở miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cuối cùng, khắc ra một ngum máu tươi.

“Hình Nhi! Hình Nhi!”, Châu Châu gấp muốn khóc, tay run run lau máu bên miệng bé, “Hình Nhi... Con sao rồi, đừng dọa nương!”.

Đúng lúc này, Tiểu Đào đi vào, “Châu Châu cô nương.....”.

Vừa nhìn thấy cảnh này, nàng sợ hãi: “Sao lại thế này? Hình Nhi,....

Châu Châu đột nhiên nghĩ đến cái gì, nín tay nàng ta, “Thuốc kia, nguoi sắc như thế nào?”.

“A, ba chén nước thành một chén”.

Châu Châu ngậy ra, lắc đầu: “Không, không thể... Hình Nhi sẽ không cầm, không thể....”.

Đây là gì? Báo ứng sao?

Nàng chỉ muốn Hình Nhi cầm vài ngày thôi, chỉ muốn tránh kiếp này. Nàng không muốn, không muốn....

Nhưng dường như ông trời muốn chống đối nàng, chẳng những không buông tha cho nàng mà cũng không bỏ qua cho cả đứa bé của nàng? Tại sao? Bởi vì Hình Nhi là đứa bé không được chúc phúc sao?

Cũng bởi vì, bé vốn không nên đến thế giới này?

Trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Nhi hồng lên, muốn nói chuyện lại không phát ra âm thanh. Tiểu Đào run rẩy nói: “Chúng ta đi tìm đại phu, Hình Nhi như vậy....”. Nói xong tiến lên muốn ôm Hình Nhi.

“Không!”.

Tay của nàng ta bị bắt được.

Tiểu Đào ngược mắt lo lắng hỏi: “Châu Châu cô nương, còn chờ gì nữa, con bé sẽ gặp nguy hiểm”.

Châu Châu hít sâu một hơi, ôm Hình Nhi, từ từ tỉnh táo lại, giọng nói bình thản, “Không có chuyện gì, nguoi đi ra ngoài trước, có gì ta sẽ gọi nguoi”.

“Châu Châu cô nương....”.

“Nhớ, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất luận kẻ nào, nếu không, có chuyện gì nguoi cũng khó trốn tránh”. Nàng lạnh lùng nói.

Tiểu Đào khề cắn răng, biết là mình đã gây họa, gật đầu một cái, nhìn Hình Nhi rồi lui ra ngoài.

Châu Châu cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ của Hình Nhi chỉ có thể giương lên, nước mắt rơi xuống: “Hình Nhi, tha thứ cho nương, muốn trách thì trách số mạng của con”.

Hình Nhi không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là, nương trước mắt bé trở nên xa lạ, đáng sợ....

Sau nửa canh giờ, Châu Châu kéo cửa phòng ra, khuôn mặt thanh tú trấn định, “Tiểu Đào, mời Vương gia đến”.

.....

Đi đến bên cửa sổ, mùi máu tươi gay mũi,

Dạ Vô Hàm nhíu mi, đá văng cửa phòng.

Máu, máu đầy đất.

Ngực Châu Châu cắm một cây chùy thủ, ngã trong vũng máu, Hình Nhi nằm bên cạnh, khóc không ngừng, lại không phát ra âm thanh..

Dạ Vô Hàm cả kinh, bước qua ôm lấy Hình Nhi, xông ra bên ngoài, “Người đâu! Mau đến...”.

Một phong thư được đặt trên bàn.

Đại phu vội vàng kiểm tra thương thế của Châu Châu, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Nguy hiểm thật, nếu như lệch một chút sẽ không cứu được”.

Dạ Vô Hàm nhìn lá thư trong tay, nhìn vết máu và nước mắt trên chữ viết, rũ mắt, xoay người: “Cứu sống”.

Thân thể nho nhỏ của Hình Nhi núp ngoài góc tường, cho dù ai đến cũng không chịu ra ngoài. Dạ Vô Hàm đến gần, nhỏ giọng: “Hình Nhi, ra đây”.

Vừa nghe thấy âm thanh của hắn, Hình Nhi ngửa đầu lên, cười khả ái, vội vàng ôm lấy ống quần hắn, chỉ sợ hắn sẽ biến mất.

Dạ Vô Hàm than nhẹ một tiếng, ôm lấy nàng: “Hình Nhi, đừng lo lắng, nương con sẽ không có việc gì”.

Hình Nhi lắc đầu, ôm chặt cổ hần không chịu buông tay.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên đi đến, đôi lông mày tuấn tú nhíu chặt: “Vương huynh, đệ nghĩ, việc này cần xác định rõ”.

Dạ Vô Hàm hiểu ý của hần, suy nghĩ một chút, dịu dàng nói với Hình Nhi: “Hình Nhi ngoan, con ở với thúc thúc nhé”.

Hình Nhi lắc đầu, đáng vẻ sợ sệt như sói xám sẽ ăn bé.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt, cùng là đứa bé, hần vẫn thích đứa trẻ thông minh như Bảo Bảo. Hần nhận Hình Nhi trong ngực Dạ Vô Hàm, không kiên nhẫn nói: “Ta cảnh cáo, không được khóc, nếu không ta đánh mông nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ai không biết dùng khổ nhục kế

Một lúc sau, Châu Châu tỉnh lại.

Mở mắt ra thì thấy Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, đột nhiên, vết thương đau làm nàng ta kêu nhỏ một tiếng.

Dạ Vô Hàm xoay người, trời chiều phủ kín phía sau hần, từng vòng ánh sáng chói mắt.

“Tại sao phải làm việc ngốc như vậy?”. Hần hỏi.

Châu Châu rơi lệ nghẹn ngào, nói: “Vương gia không tin nô tỳ không sao, nói nô tỳ hại chết tỳ tỳ cũng được, nô tỳ không quan tâm. Nhưng nô tỳ không thể để cho Hình Nhi chịu uất ức cùng nô tỳ... Từ nhỏ đến lớn, con bé đã chịu khổ rất nhiều, nô tỳ chỉ muốn cho con bé được nhận cha, muốn cho con bé được cuộc sống tốt, được ăn cơm no, mặc áo ấm”.

Hần nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi gần từng chữ: “Bốn vương hỏi ngươi, có phải Tiêm Vũ bị Phong Tam Nương giết hay không?”.

Châu Châu hít sâu một hơi, “Không phải”.

Hần nhíu chặt mắt, giọng nói lạnh lùng: “Không phải?”.

Châu Châu vừa khóc vừa nói: “Đêm đó, tỳ tỳ hẹn gặp nô tỳ, muốn nói chuyện quan trọng với nô tỳ. Mà sau khi nô tỳ đến thì phát hiện tỳ tỳ đã chết... Nô tỳ bị dọa sợ, trong lòng sợ hãi, bỗng nhiên, Phong Tam Nương đi đến, nhất thời ta sợ hãi nên...”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm xanh mét, bỗng chốc đánh một quyền vào cái bàn. Nếu như không phải nàng ta vừa từ Quý Môn quan trở lại thì hần không đảm bảo một quyền này không lấy mạng của nàng.

“Vương gia, đúng như đứa bé kia nói, sau khi vào phủ nô tỳ bị tỳ tỳ làm khó khắp nơi. Nhưng nô tỳ tuyệt đối không giết tỳ tỳ! Xin Vương gia tin tưởng nô tỳ... Còn như nhận định nô tỳ là hung thủ cũng không sao, nô tỳ không quan tâm, nhưng mà Hình Nhi không dễ mới được nhận cha, nô tỳ sợ dính đến con bé nên mới làm chuyện đủ để hối hận cả đời... Một lần này, nô tỳ đã chịu lương tâm khiến trách nên mới liều mạng, chỉ cầu Vương gia nể tình Hình Nhi là máu mủ của người, mà yêu thương bé”.

Lời của nàng đều đầm lệ, bởi vì quá kích động nên vết thương ở ngực lại toét ra, ho ra một búng máu.

Dạ Vô Hàm lặng lẽ nhìn nàng, “Bốn vương chỉ hỏi một câu, Hình Nhi có biết nói không?”.

Châu Châu nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt kiên định, “Không thể”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm đột nhiên sắc bén, ẩn chứa tức giận, gật đầu, “Tốt”. Không nói nhiều, rời đi.

Trên giường, Châu Châu lặng lẽ lau nước mắt, nhắm mắt lại.

Hình như, nàng càng đi càng xa rồi....

Ngoài cửa, Dạ Dập Tuyên vẻ mặt nặng nề ôm Hình Nhi.

“Sao rồi?”. Giọng nói có chút căng thẳng.

Hần lắc đầu.

Dạ Dập Tuyên ngăn ra, có chút ngoài ý muốn, trong tiềm thức, hẳn không tin Bảo Bảo sẽ nói dối...

Dạ Vô Hàm nhân lấy Hình Nhi, ôm vào trong ngực. Hai huynh đệ trầm mặc.

Dạ Dập Tuyên ngắt đầu: “Vương huynh, huynh định làm thế nào?”.

Nhìn khuôn mặt đỏ lên vì khóc của Hình Nhi, ánh mắt lệ thuộc, hẳn chậm rãi nói: “Ngày mai, ta sẽ xin chỉ của phụ hoàng, chính thức phong Hình Nhi làm quận chúa”.

Dạ Dập Tuyên không nói gì, với một đứa bé đáng thương không thể nói chuyện, cho dù hẳn có một bụng đầy nghi vấn cũng không hỏi.

Chuyện Châu Châu tự sát nhanh chóng lan truyền đến tai của Bảo Bảo.

Phi Ý hiện.

Vấn Xuân thở dài một tiếng, “Ngay cả chiêu tự sát cũng dùng đến? Coi như nàng ta quyết đánh đến cùng”.

Sơ Hạ hừ lạnh nói, “Chờ Tam Nương chờ lại, cho nàng ta đẹp mắt”.

Bảo Bảo ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ giựt giựt tóc, một sợi lại một sợi làm hai nha hoàn cũng đau lòng, vội kéo nó, “Đừng giựt nữa, cẩn thận ngóc đấy”.

Bảo Bảo không lên tiếng, vẫn ngồi suy nghĩ. Nếu như nó là Châu Châu, đã đến nước này rồi, cũng sẽ dùng khổ nhục kế. Nhưng chuyện Hình Nhi, nàng ta muốn lừa gạt thế nào?

Đúng lúc này, Dạ Dập Tuyên phờ phạc đi tới. Lười biếng ngồi trên ghế, ngoắc ngoắc tay gọi Vấn Xuân: “Đến, bóp vai cho Bỏ Vương”.

Vấn Xuân bất mãn, chu cái miệng nhỏ: “Tuyên Vương chỉ biết khi dễ người ta. Trong phủ còn nhiều nha hoàn, làm sao lại đến Phi Ý hiện hành hạ chúng ta?”.

“Ai cha, đi theo Phong Tam Nương một thời gian, tính của hai người cũng lớn lên nhỉ”.

Hai nha hoàn lè lưỡi, cười một tiếng.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, vẫy tay với Bảo Bảo: “Chuyện Hình Nhi, không ổn rồi”.

Bảo Bảo ngăn ra, “Có ý gì?”.

“Bé không thể nói chuyện”.

“Không thể nào”. Bảo Bảo nhảy xuống ghế, đến cạnh hắn, “Cô bé có thể nói chuyện, chính tai cháu nghe thấy”.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu, “Đúng là không thể nói”.

“Đáng chết!”. Bảo Bảo khề nguyên rủa, nó đã đoán được chuyện gì đã xảy ra!

Không ngờ là, Châu Châu đó lại ra tay độc ác như vậy!

Mắt Bảo Bảo hiện lên một tia nguy hiểm, sắc bén. Xem ra, muốn đổi phó nàng ta, không dùng bản lĩnh thật sự không được rồi. Hơn nữa, còn cần sự phối hợp của nương chuyên giờ trò ngang ngược không ai có thể cản!

Khổ nhục kế đúng không, ai không biết dùng chứ!

Ban đêm.

Nhà giam mở cửa, thị vệ đưa một giỏ trúc vào, “Tam Nương, đây là con trai hiếu kính”.

Thấy thức ăn bên trong, Phong Linh vui vẻ, ăn một hơi hết.

Lau miệng, hài lòng cười: “Trên đời, chỉ có con trai là tốt”.

Lúc nửa đêm.

“Ai da, đau chết ta rồi”.

Phong Linh ôm bụng, đau đến toát mồ hôi lạnh, cả người không có sức, nhưng bụng rất đau, đã đi nhà xí bảy tám lần rồi.

Bọn thị vệ sợ xảy ra chuyện, không dám trì hoãn, phái người đi bẩm báo quản gia. Quản gia đi mời Dạ Vô Hàm.

“Vương gia, Tam Nương bị bệnh nặng”.

Gian phòng tối hù, lập tức sáng đèn, “Nàng sao rồi?”. Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm chỉ khoác một chiếc trường bào, chạy thẳng đến phòng giam.

Đi vào phòng giam hào hoa, Phong Linh đang đau lăn lộn trên giường, “Ai da, đau quá!”.

Hắn bước lên mấy bước, ôm lấy nàng, sự đau lòng hiện rõ ràng giữa hai hàng lông mày, “Tam Nương! Nàng cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”.

Phong Linh mở mắt, thấy là hắn, giùng giăng: “Tránh ra! Tránh ra! Ta không muốn thấy ngươi! Ai da....”.

Gương mặt tuấn tú của Dạ Vô Hàm trầm xuống, ôm chặt nàng vào trong ngực, không cho cự tuyệt, “Có muốn thấy không, cũng không phải do nàng!”. Nói xong, ôm nàng ra khỏi phòng giam, nói, “Quân gia, gọi đại phu... Không, đi tìm tổng quản ngự y, Lâm đại nhân!”. Tiện tay ném một khối ngọc bội. “Cầm Kỳ Lân phù của Bồn Vương, bảo hắn đến ngay lập tức!”.

Đón lấy Kỳ Lân phù có thể hiệu lệnh bách quan, quân gia im lặng.

Có thể dùng đến nó, có thể thấy địa vị Phong Tam Nương trong lòng Vương gia.

Phong Tam Nương đau đến chết đi sống lại, hai tay níu chặt vạt áo của hắn, miệng không hề nhả ra, “Dạ Vô Hàm... Ta không cần người ra vẻ tốt bụng... Dù cô nài nỉ đi gặp Diêm Vương, cũng không cần người xen vào!”.

“Còn có thể mắng chửi người? Vậy thì bệnh cũng không nặng lắm!”. Gương mặt Dạ Vô Hàm căng thẳng, dù nói vậy nhưng vẫn bước nhanh về Bác Ý hiên của mình.

Sau lưng, một đôi mắt đen nhìn chăm chú vào bọn họ, dần dần trong ánh mắt lộ ra dã tính, giống như lóc xoáy, càng thối, càng mạnh....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tiểu yêu tu luyện thành tinh

Dạ Vô Hàm đá văng cửa phòng, ôm Phong Linh vào rồi thả trên giường. Hắn thấy nàng đau đến nổi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt căng thẳng, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, nhẹ nhàng nói, “Chịu đựng một chút, ngự y sẽ đến ngay”.

Phong Linh ôm bụng, không có cả hơi sức để mắng người. Nhưng vẫn cố tránh sự đụng chạm của hắn, “Đừng đụng vào ta...”.

Tay của Dạ Vô Hàm cứng lại, ngực phập phồng. Từ từ, buông tay ra, ưu nhã xoay người, “Đáng chết! Ngự y đâu sao chưa thấy tới? Phi Ung, đi phá hủy y quán của hắn, đốt phủ của hắn!”.

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, ai, làm người hầu không dễ dàng đâu, thỉnh thoảng còn phải chịu đựng cơn giận vô cớ của chủ tử.

Một lúc sau, lão ngự y lớn tuổi Lâm đại nhân, đi một bước nghỉ ba bước đến.

“Tham kiến...”.

“Miễn, mau xem nàng làm sao, nàng đau hơn nửa canh giờ rồi”. Dạ Vô Hàm kéo Lâm đại nhân trên chỗ Phong Linh, ra lệnh, “Lập tức xem bệnh cho nàng!”.

Lâm đại nhân lại gần, vừa nhìn, cười cười, “Không có việc gì, chỉ là ăn phải mấy viên ba đậu mà thôi”.

“Ba đậu?”. Dạ Vô Hàm sửng sốt, sau đó nổi giận gầm lên, “Mỗi người trực ở nhà giam tối nay chịu 50 đại bản”.

Mọi người sợ hãi.

Nghe được lời nói của Lâm đại nhân, Phong Linh đã đoán được phần nào.

Trong lòng mắng, tiểu tử thối, cho dù muốn cứu nàng ta ngoài, cũng không cần dùng đến chiêu này chứ!

Lâm đại nhân kê một đơn thuốc, quân gia vội vàng sai người đi bốc thuốc và sắc thuốc.

Trong phòng bếp, Tiểu Đào đang sắc thuốc cho Châu Châu, nhìn thấy một đám người vừa sắc thuốc, vừa chuẩn bị canh nóng, vội vội vàng vàng. Sau

khi nghe ngóng mới biết làm Tam Nương ăn phải ba đậu.

Trở lại trong phòng, nàng ta lăm bằm, “Nhưng mà chỉ ăn phải ba đậu, có cần điều động người như vậy không?”.

Châu Châu tò mò, “Chuyện gì?”.

Tiểu Đào nhanh miệng, kể lại chuyện cho nàng ta nghe, sau đó còn thêm ý nói một câu: “Châu Châu cô nương, muốn sống lâu dài ở Vương phủ, chỉ dựa vào Hinh Nhi là không được”.

Châu Châu ngồi yên lặng một hồi nói: “Tiểu Đào, đỡ ta dậy, ta muốn đi Bác Ý hiền”.

.....

Quản gia tự mình bung thuốc lên, “Vương gia, thuốc sắc xong rồi”.

Dạ Vô Hàm nhận lấy, dùng cái muỗng khuấy qua khuấy lại mấy cái, đi đến giường đỡ Phong Linh dậy, “Uống thuốc nào”.

Phong Linh nhin đau, , trừng mắt nhìn hấn, sống chết cũng không há mồm. Dạ Vô Hàm nhú mi, “Uống thuốc sẽ hết đau bụng”.

Phong Linh ngậm kín miệng, không thèm nhìn hấn một cái. Không tin nàng thì thôi, lại còn trước mặt nhiều người như vậy muốn lột hết y phục của nàng! Bây giờ thì khẩn trương lo lắng cho nàng, cái này gọi là gì nhỉ, đánh nàng một cái rồi nhét cho quả táo ngọt? Phong Tam Nương nàng dù không có nguyên tắc nhưng vẫn có cốt khí!

“A, Châu Châu cô nương, sao người lại đến đây?”. Quản gia kinh ngạc hỏi.

“Nghe nói tam nương ngã bệnh, ta đến thăm nàng ấy”.

“A...”, quản gia muốn ngăn lại nhưng Châu Châu tự mình đi vào. Vừa vào thì thấy Dạ Vô Hàm cầm chén kiên trì đút nàng ta uống thuốc, trong lòng cảm thấy hơi đau đau. Nàng hâm mộ nữ nhân kia, hâm mộ nàng ta có được sự sủng ái của hấn, được hấn chăm sóc.

“Sao người lại đến đây?”. Giọng nói Dạ Vô Hàm lộ ra không vui.

Châu Châu vội nói: “Vương gia, xin Vương gia đừng tức giận, nô tỳ chỉ muốn xem Tam Nương...” Nàng ta cúi đầu, nước mắt lưng tròng, “Bởi vì nô tỳ, khiến Tam Nương phải chịu nhiều uất ức như vậy, nô tỳ thật sự rất hận bản thân mình.....”.

Nói xong, nàng ta quỳ xuống, “Tam Nương, xin hãy tha thứ cho ta được không? Ta không nên vu oan cho người là hung thủ... Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Phong Linh vẫn quay lưng về phía nàng ta, nghe được tiếng sấm hối như phát ra từ đáy lòng thì ngảy ngẩn cả người. Đây là đang hát tuồng à? Nghe thế này, hình như nàng ta là tiểu yêu tu luyện thành tinh rồi. Lại dám chủ động thừa nhận, a, nàng ta thay đổi sách lược.

Hừ, nàng tin nàng ta mới là chuyện lạ!

Phong Linh từ từ quay người, mắt lạnh liếc nhìn người đang quỳ trên mặt đất!

Sắc mặt Châu Châu trắng bệch, quỳ cũng quỳ không yên, cả người run rẩy, từng viên mồ hôi lớn chảy xuống gương mặt. Dáng người gầy yếu, giống như Dương Bạch Mao, còn nàng chính là Hoàng Thế Nhân.

(Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Mao là hai nhân vật chính trong vở kịch [Bạch Mao Nữ] được diễn vào những năm 1945)

Ngước mắt nhìn lên, mặc dù khuôn mặt Dạ Vô Hàm không thay đổi nhưng lạnh lẽo trong mắt đang từ từ tan. Ngay cả quản gia cũng động lòng trắc ẩn, ánh mắt đồng tình.

Phong Linh nheo mắt cười lạnh, các nam nhân đồng tình, không có nghĩa là nàng sẽ ngồi không

Nàng không quan tâm, nói với Dạ Vô Hàm, “Ta muốn uống thuốc”.

Dạ Vô Hàm lấy lại tinh thần, vui mừng, đưa chén thuốc đến, múc một muỗng đưa đến miệng của nàng, “Cẩn thận nóng”.

Phong Linh nuốt xuống, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại, lẽ lười, “A, thật là đáng ~”.

“Đáng?”. Dạ Vô Hàm vội vàng quay đầu lại, “Quản gia, mút hoa quả!”.

“A, vâng!”.

Quản gia vội vội vàng vàng sai người đi lấy.

Sau khi Phong Linh ăn một miếng mút quả mới uống tiếp một ngụm, sau đó sẽ ăn một miếng mút hoa quả.

Cứ lặp lại như thế, một chén thuốc uống rất lâu.

Châu Châu cứ quỳ gối như vậy, không ai hỏi, không ai trông nom, thậm chí, bên cạnh còn có người ra ra vào vào vì Phong Tam Nương.

Rốt cuộc, Phong Linh cũng hết đau. Nàng ngồi dậy, hoạt động cơ thể, nhìn xuống bên dưới, “A, sao lại có một người quỳ ở đây?”.

Dạ Vô Hàm liếc nàng một cái, hẳn có thể đoán được tâm tư của nàng. Nhưng hẳn không lên tiếng, lặng lẽ nhìn quân gia, ý muốn nói dẫn Châu Châu đi.

Quân gia hiểu ý vừa muốn tiến lên thì Phong Linh lên tiếng, “Ta nghe nói, nếu như trên người có vết đao, quỳ nhiều một chút thì máu sẽ thông, như thế vết thương sẽ khép lại rất nhanh”.

Châu Châu vừa nghe, ngẩng đầu lên. Nàng đã quỳ xuống nhận sai lầm với nàng ta, nàng còn phải làm thế nào?

Quân gia cứng đờ ở đó, đờ cũng không được mà đi cũng không được, chỉ có thể ngó Vương gia, nhìn xem hẳn nói gì.

Dạ Vô Hàm nhú nhẹ chân mày, “Tam Nương, vết thương của Châu Châu rất sâu, sợ rằng...”.

Phong Linh quay đầu lại, hai mắt tò mò: “A, Dạ Vô Hàm, trong tâm thấy thương nàng ta sao?”.

Dạ Vô Hàm càng nhú chặt lông mày, “Không”.

“Ha ha...”, nàng cười một tiếng, “Dù sao thì người vẫn luôn không tin ta, lần này người không tin ta nói... cũng không có gì kỳ lạ”.

Châu Châu khăn trương nhìn Dạ Vô Hàm, con mắt trong suốt tràn đầy mong đợi.

Dạ Vô Hàm nghe lời nói của Phong Linh thì ghen lại, hẳn biết rõ nếu lần này hẳn còn nói “không” thì nữ nhân này sẽ ghi hận với hẳn cả đời.

Ngước mắt, ánh mắt kiên định nhìn Phong Linh, “Ta tin”.

Phong Linh mỉm cười, nhú mày, “Cho nên?”.

“Quỳ lâu một chút”.

AZA!!!!

Phong Linh cười lớn trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tiện nhân bị coi thường, tất phải có chỗ tiện (tiện trong tiện nhân)

“Tam Nương.” Tiểu Đào không nhịn được mở miệng cầu xin thay Châu Châu: “Vết thương của Châu Châu cô nương rất nặng, có thể cho nàng đứng lên trước được không?”

Liếc nhìn người quỳ trước mặt có vẻ như sắp ngất, Phong Linh cũng không rảnh mà đồng tình, trên mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “A, nói vậy giống như là ta đang cố tình khi dễ nàng ta, ta chỉ suy nghĩ cho thân thể nàng ấy thôi mà. Nếu không tin ta thì đứng lên là được”.

Tiểu Đào định đỡ Châu Châu dậy, nhưng ai ngờ Châu Châu lại kiên định lắc đầu: “Tam Nương nói có lợi cho ta, ta tin tưởng nàng, tiểu Đào, người đừng lo.”

Dạ Vô Hàm liếc mắt nhìn qua, không ngờ lại đi tới, đưa tay lôi Châu Châu đứng lên: “Nàng đùa giỡn người đấy.”

Lửa giận của Phong Linh nhanh chóng bùng lên, trong lòng thầm mắng, Dạ Vô Hàm, người được lắm, ta dựng sân khấu kịch, người tới hủy phải không? Được, vậy thì để xem người hủy nhanh hơn hay ta dựng nhanh hơn!

“Ha ha.” Phong Linh nở nụ cười xinh đẹp mà yêu nghiệt: “Cũng được, quỳ tiếp cũng không có tác dụng.”

Nàng ngồi xuống ghế, hai mắt nhìn chăm chăm Châu Châu, nhìn chăm chú đến mức lông nàng ta dựng cả lên: “Châu Châu, người không muốn gả chồng phải không?”

Châu Châu sùng sốt một chút, từ từ gạt đầu, ánh mắt e lệ nhìn Dạ Vô Hàm: “Từ sau khi có Hinh nhi, ta chưa từng có ý niệm lập gia đình.”

“Ồ, như vậy sao được, người xem mình đi, sắc mặt khô vàng, hai mắt vô hồn, tựa như hoa bị phơi khô hết. Hiện tại mà không lấy chồng, về sau muốn tái giá rất khó đó!”

Châu Châu cắn môi, cuối cùng cũng nghe ra ý tứ của nàng, nhưng ở trước mặt Dạ Vô Hàm lại không thể phản bác được, chỉ đành miễn cưỡng cười một tiếng: “Tam Nương, ý tốt của người, ta hiểu, nhưng bây giờ ta còn chưa muốn nghĩ đến những thứ đó, chỉ muốn chăm sóc Hinh nhi thật tốt, như vậy là thỏa mãn lắm rồi.”

“Ha ha, Hinh nhi ở trong Vương phủ, có cha và bà vú rồi, người còn lo lắng cái gì? Còn có rất nhiều di xĩnh đẹp tranh nhau lấy lòng nàng, người làm mẹ như người không cần phải quan tâm đâu.”

Phong Linh cười lạnh trong lòng, dù sao nàng cũng thuộc phái thần tượng kiêm thực lực của Ngự Dương thành, muốn đầu với nàng? Không có cửa đâu!

Sắc mặt Châu Châu càng ngày càng khó coi, ngược lại Tiểu Đào không nhịn được lên tiếng: “Tam Nương thật nóng lòng, nhưng chuyện này không cần Tam Nương phải suy nghĩ. Dù sao Châu Châu có nương, Tiểu Quận chúa và vương gia cũng là người một nhà, người khác không thể tách bọn họ được”.

“Tiểu Đào!” Châu Châu nũng nịu kêu một tiếng, nghe thì có vẻ là trách cứ, nhưng ý cười trên mặt đã tản ra ngoài.

Phong Linh nâng mắt, cười quyến rũ, ánh mắt như có như không liếc nhìn Dạ Vô Hàm: “Cũng phải, là ta xen vào việc của người khác rồi.”

Dạ Vô Hàm vuốt trán, dù trên triều đình có gặp phải chuyện khó giải quyết hơn nữa cũng không bằng Phong Tam Nương làm cho hấn nhừ đầu. Nhưng mà, hấn lại không thể đắc tội với nàng!”.

Một lúc sau, khuôn mặt hấn giãn ra: “Nếu nàng đồng ý làm Vương phi của ta lần nữa, thì những chuyện như thế này đều có thể thay ta làm chủ!”

Châu Châu giật mình, trơ mắt nhìn hai người ngồi phía trước, nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình.

Cảm giác này thật tệ.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được thế nào là oán hận.

Thu hết vẻ mặt của nàng ta vào mắt, Phong Linh cười lạnh. Trả thù, không chỉ phải sử dụng mảnh khốc, mà còn phải sử dụng vũ khí có lực sát thương cao, rất dễ nhận thấy, Dạ Vô Hàm chính là tử huyệt của nàng ta.

Nàng ngoác ngoác ngón tay với Dạ Vô Hàm, sau khi hấn tiến đến, nàng quyến rũ nói: “Người thật sự muốn để cho ta làm Hàm Vương phi?”

Dạ Vô Hàm nhàu mày, bỗng nhiên kéo nàng lại gần, đôi khách làm chủ giam nàng trong ngực. Hấn có kiêu ngạo của mình, nên tuyệt không thể bị người khác nắm mũi dẫn đi.

“Chỉ cần nàng đồng ý, bắt đầu từ bây giờ, nàng chính là Hàm vương phi! Từ nay về sau, không bao giờ thay đổi!”

Châu Châu không nhìn nổi nữa, cả người nàng run rẩy, đôi môi sớm không còn sắc máu: “Vương gia, nô tỳ... nô tỳ không được thoải mái, xin về nghỉ trước.” Nói xong liền hành lễ: “Châu Châu cáo lui.”

Không đợi Dạ Vô Hàm lên tiếng, nàng ta giống như là chạy trốn.

Lần này, nàng bị đánh bại thảm hại

Ánh mắt Phong Linh quét qua, khinh thường nhếch môi, đây mới chỉ là bắt đầu! Trò chơi, phải chơi từ từ mới đã nghiền.

Nhìn nàng như đứa bé nhất định phải đạt được thứ mình muốn, Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười: “Dù sao thì nàng ấy cũng là nương của Hinh nhi, cần gì phải nhắm vào nàng?”

“Tiên nhân bị coi thường tất phải có chỗ tiện! Tiên nhân động đến ta... ta tất phải diệt!”

Dạ Vô Hàm ngăn ra, ngay sau đó cười ha ha, ôm tay của nàng: “Phong Tam Nương, nàng có thể nói cho ta tại sao nàng đặc biệt đến thế không? Biết rõ đầu không lại nàng, biết rõ có thể cả đời phải cúi đầu xưng thần với nàng, nhưng ta vẫn cam tâm tình nguyện.”

Phong Linh lắc đầu, chán ghét ngó ngó hấn: “Bớt ghé tởm đi, muốn học theo Quỳnh Dao, người còn kém xa lắm.” Nàng muốn đẩy hấn ra nhưng Dạ Vô Hàm không chịu buông tay: “Này, ta cảnh cáo người, nhanh chóng buông ra, không ta cắn đấy!”

“Không thả, nàng cắn ta đi!” Dạ Vô Hàm dờ dỗi còn đùa.

Phong Linh nổi giận, há mồm cắn vào ngực hấn.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một hồi âm ỉ, tiếp theo là tiếng chiêng gõ dồn dập: “Cháy rồi, cháy rồi, mau cứu hỏa!”

Hai người sững sờ, đi ra ngoài cửa liền thấy ánh lửa ngút trời phía tây bắc. Bên đó chủ yếu là những phòng khách không dùng đến hoặc phòng chứa củi cùng những vật dụng linh tinh.

Phi Ung vội vã chạy tới: “Vương Gia, Tây Sương cháy!”

Dạ Vô Hàm nhíu chặt mày, quay đầu lại nhìn Phong Linh: “Nàng đứng ở chỗ này, đừng chạy đi đâu!”

Nói xong, hắn phân phó mấy câu với thị vệ ở cửa rồi chạy thẳng tới Tây Sương.

Phong Linh nhìn về phía đám cháy, nắm chặt một mình: “Sao tự nhiên lại cháy vào lúc này cơ chứ?”

Nhưng mà cũng may, Phi Ý hiền - nơi Bảo Bảo ở là phía đông, cách đó rất xa, kể cả Bác Ý hiền của Dạ Vô Hàm bị thiêu hủy hết thì lửa cũng chẳng đến nơi đó được.

Nàng thấy yên tâm hẳn, vừa mới xoay người lại thì một bóng đen chợt lóe, sau đó hông liền bị người tóm lấy. Nàng còn chưa kịp gọi ra tiếng thì đã bị đưa lên trời.

“Ồi mẹ ơi!!!” Phong Linh tròn tròn mắt, đôi môi run cầm cập, mãi mới phát ra ba chữ: “Ta sợ.cao...”

Người đang giữ lấy nàng dùng sức rất lớn, bên dưới chân, Vương phủ đang ầm ỉ cách càng ngày càng xa, cuối cùng ngay cả đốm lửa đều không nhìn thấy nữa. Tốc độ của hắn khiến nàng có cảm giác như đang bay.

Không biết rõ là đã ở trên trời bao lâu, cho đến khi Phong Linh cảm thấy người không thăng bằng, dạ dày bắt đầu rục rịch, hắn mới bắt đầu dừng lại.

Phong Linh lập tức chạy đến ôm cây đại thụ bên cạnh, ngồi chồm hổm xuống ới không ngừng.

“Oe...”

Một bàn tay vỗ vỗ sau lưng nàng, thiếu chút nữa là vỗ gãy mấy cái xương sườn của nàng rồi.

Phong Linh quay đầu lại rống lên một câu: “Chết tiệt, ngươi là cướp đường hay sao? Nói cướp người liền cướp người?! Cướp người thì thôi đi, nhất định phải bay lên cao như vậy sao? Nhất định phải thế sao?”

Thấy rõ người phía sau thì nàng chợt ngậy ngậy cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Người hôn ta một cái

“Tiểu Nguyệt Nguyệt?!”

Dưới ánh trăng, một thân áo hoa thủy tự, tóc dài phát phối, phong tình vạn chủng. Dung nhan tuyệt thế xinh đẹp mị hoặc hiện lên sự phẫn nộ cực hạn, đôi mắt lóe ra sự tà ác sắc bén của thú dữ.

Phong Linh sững sờ một lát, cuối cùng cũng tìm lại được âm thanh của mình: “Ngươi biết khinh công?!”

Nguyệt Nguyệt từng bước tiến lại gần, hai mắt nhìn nàng chăm chăm: “Ngươi thích hắn phải không?”

Nhìn vẻ mặt như muốn giết người của nàng, Phong Linh không tự chủ lui về phía sau, vội vàng xua tay: “Không, thực không có!”

“Có phải ngươi thích hắn hay không?!” Người đối diện chất vấn đã biến thành gào thét.

Phong Linh sắp khóc rồi: “Ta thật sự là không có thích hắn, ngươi đừng làm ta sợ được không?”

Bỗng chốc, hai vai của nàng bị đôi tay như gọng sắt bắt lấy, dùng lực như muốn bẻ gãy cả xương của nàng. “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng... nếu nàng dám động lòng với nam nhân khác, ta sẽ giết chết nàng! Nàng có nghe không?!”

Phong Linh đau đến mức nước mắt sắp rớt tới nơi, Nguyệt Nguyệt như vậy giống như một ác ma đang ghen tỵ đến mức phát điên. Nàng không nghi ngờ, tuyệt không hoài nghi, nếu nàng dám nói thích Dạ Vô Hàm, nhất định sẽ bị nàng bóp đến chết.

“Đủ rồi!” Phong Linh dùng sức đẩy nàng ra, xoa cánh tay đầy âm ỉ nói: “Ta đã cần biết ngươi là ai, cũng không thèm quản ngươi biết cái gì vô công,

cầu xin người đừng có quán ta được không? Ta thích người nào, đó là tự do của ta, đừng giống như ta bói mộ tổ tiên nhà người như thế.”

“Bốp!”

Cây to lớn bên cạnh đột nhiên bị nhận một chưởng, ngay sau đó liền đứt đoạn.

“Ừng ực” Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt cứng đờ, ngoái đầu nhìn lại phía sau, thành khẩn cúi đầu: “Ta sai rồi.”

Nguyệt Nguyệt âm lãnh cười một tiếng, di chuyển tới trước người nàng, ép buộc nàng phải nhìn thẳng mình, cong lên môi đỏ mọng như yêu nghiệt, lại gần nàng rồi khẽ hôn lên trán nàng một cái.

Phong Linh rùng mình, tóc gáy dựng ngược lên.

Nguyệt Nguyệt đem nàng đang hóa đá kéo vào trong ngực, một tay vỗ nhẹ nhẹ: “Nhớ lời nói của ta, không muốn chết thì ngoan ngoãn ghi nhớ trong lòng. Hiểu không?”

“Ân ân ân.” Phong Linh máy móc gật đầu, động cũng không dám động.

Đột nhiên, nàng ý thức được cái gì, ánh mắt đảo quanh nhìn vào ngực Nguyệt Nguyệt...

Run rẩy giơ tay lên, từng chút tiến tới gần, tiến thêm chút nữa, cuối cùng, cắn răng một cái, dán tay lên...

Phẳng.

Nàng hít một hơi lãnh khí, lồng ngực phẳng lì dưới tay nhắc nhở nàng, đây là ngực nam nhân!!!

“Ha ha.” Tiếng cười tà mị hài hước vang lên trên đỉnh đầu.

“Nhìn ra rồi?” Hắc đề thấp đầu, mặt mờ tiến tới bên tai nàng: “Xong rồi, bí mật của ta bị nàng phát hiện rồi, ta có nên giết người diệt khẩu không đây?”

Phong Linh kêu lên một tiếng sợ hãi “Má ơi” rồi rất không có tiến đồ xin tha mạng: “Hảo hán! Anh hùng! Hiệp sĩ! Ta có chứng mau quên, căn bản không nhớ được vừa rồi thấy cái gì! Cầu xin người đừng giết ta, ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, ta...”

Mắt đẹp khẽ liếc, khăn tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, cười duyên nhắc cảm của nàng: “Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, ta không nỡ giết nàng đâu, cưng chiều nàng còn không kịp nữa đây.”

“Được! Được!” Trong lòng Phong Linh sắp học máu, tại sao nàng lại gặp phải nhiều chuyện cổ quái ly kỳ thế này?”

“Ha ha, trở về thôi.” Hắc quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Hàm vương phủ, khóe miệng hơi vênh: “Trận hỏa hoạn kia cũng nên tắt rồi.”

“Ồ! Trận hỏa hoạn kia là người...” Phong Linh vội vàng che miệng. “Ta cái gì cũng không biết, ta buồn ngủ quá!” Nói xong còn phối hợp ngáp một cái.

Hắc chau chau mày, cánh tay duỗi ra: “Lại đây.”

“Làm gì?” Phong Linh nhìn nàng đề phòng... Ách không, là hắc. Biết nàng là đàn ông, dù đáng đáp có đẹp tới đâu cũng là động vật nguy hiểm.

Thần Hoàng hí mắt, cười như không cười: “Nàng muốn tự đi bộ về phải không? Được, ta không ngăn cản, nơi này gần rừng núi, buổi tối thường có dã thú, nếu nàng muốn đi một mình, vừa vặn có thể cung cấp cho chúng thêm đồ ăn.”

Phong Linh khẽ run rẩy, đi nhanh mấy bước tới bên cạnh hắc, do dự một chút rồi vẫn quyết tâm ôm hông hắc. Mặt quay qua một bên che dấu gương mặt nóng như lửa. Thần Hoàng hài lòng ôm chặt nàng, sau đó vận khí, hai người lại bay lên trời.

Phong Linh sợ tới mức quần chật như bạch tuộc, chết cũng không chịu buông hắc ra. Tuy nói sử dụng khinh công sẽ bảo vệ môi trường, nhưng độ nguy hiểm lại quá cao, nếu ai muốn làm chuyện xấu, ném ra ám khí gì đó, mục tiêu lớn như vậy, không trúng mới lạ, thật không biết những người luyện võ công cổ đại nghĩ thế nào!

Nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, Thần Hoàng giống như cố ý tăng nhanh tốc độ, khiến Phong Linh đem mặt vùi vào trong ngực hắc, miệng oa oa kêu to: “Chậm một chút, chậm một chút, ta sợ độ cao...”

Thần Hoàng xấu xa nhếch môi cười: “Nàng hôn ta một cái, ta liền chậm lại một chút.”

Phong Linh nhìn hắc chằm chằm không thể tin: “Thật ngại, cho ta hỏi một chút, có phải người đang thừa dịp cháy nhà đi hôi của không?”

Thần Hoàng nhướng mày, gật đầu mỉm cười: “Có hôn hay không, tùy nàng.” Nói xong, nội lực bắn ra, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

“A!!” Phong Linh sợ đến mức kêu to, gắt gao ôm chặt hắc: “Hôn, hôn! Ta hôn!”

Thần Hoàng hà hề đem mặt tiến tới: “Nơi này, ta muốn nghe thấy tiếng vang.”

Phong Linh cắn răng cắn lợi, trong miệng lẩm bẩm “Giống như hôn A Hoàng thôi.” Sau đó hạ quyết tâm, ghé đến gần mặt hân hôn “Chụt” một cái.

“Ha ha...” Thần Hoàng ở giữa không trung cười vang ầm ĩ. Chỉ cần nữ nhân này hôn một chút lên mặt lại có thể vui vẻ đến vậy.

Phong Linh thật sợ hân nếu tiếp tục cười như thế sẽ khí tuyệt bỏ mình mất, nàng run run nói: “Chúng ta mau xuống đi, bay trên không thể này thật không mới mẻ.”

“Ôm chặt ta!” Thần hoàng giống như được nạp đầy điện. “Hừ” một tiếng liền lao xuống bên dưới, hạ xuống nóc nhà Hàm vương phủ. Mắt thấy đám cháy đã được dập tắt, bọn hạ nhân đang một mối dọn dẹp tàn cuộc.

Hân mang theo Phong Linh trở lại Phi Ý tiên, trực tiếp đẩy nàng vào trong phòng, bá đạo tuyên bố: “Về sau không cho đơn độc gặp Dạ Vô Hàm, nếu không, ta liền cường bạo ngươi!”

Nhìn bóng dáng cuồng vọng khiến nhân thần căm phẫn, Phong Linh giận đến phát điên: “Khi dễ ta không biết võ công phải không? Đám khốn khiếp ma-cà-bông, tưởng ai cũng có thể ngồi trên đầu lão nương à, mẹ nó, chọc tới tỷ tỷ, để tỷ tỷ ta tìm cái son động bể quan tám, mười năm đi, sau khi ra ngoài để cho các người phải đập đầu gọi tổ tông.”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Dạ Vô Hàm đi tới, vẻ mặt không vui: “Phong Tam Nương, nàng thật càng ngày càng vô pháp vô thiên, coi lời nói của Bôn vương là gió thổi bên tai sao?” Rõ ràng bảo nàng đừng đi đâu, thế nhưng khi hân trở về thì ngay cả bóng dáng cũng không thấy!

Lúc này, tâm tình Phong Linh đang phiền chán, rất muốn lớn tiếng hỏi một câu, người là WHO? Nhưng nghĩ lại, Nguyệt Nguyệt ở lại trong Vương phủ - địa bàn của Dạ Vô Hàm, dù mình biết bí mật của hân nhưng rất sợ chết nên không dám nói ra.

Nàng ngáp một cái: “Buồn ngủ quá, muốn ngủ rồi. Có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Nữ nhân có lòng muốn trả thù thật đáng sợ

Nhón nháo hò hét cả đêm, mọi người đều rất mệt. Sáng ngày hôm sau, Bảo Bảo đã bò lên trên giường mẹ, lấy lòng nói: “Nương, chiều của con có tác dụng đi!”

Phong linh hí híp, vỗ một cái lên đầu nhi tử: “Tiểu tử thú, con muốn hại chết nương à? Vật kí hai cái là được rồi, con để nhiều như thế làm gì?”

Bảo Bảo cười hi hi: “Không phải là để cho giống thật sao?”

Phong Linh lười biếng nằm trên giường suy nghĩ, vẫn không thể nào nhịn được, kéo nhi tử đến gần nhỏ giọng nói: “Nương nói cho con một chuyện, là về Nguyệt Nguyệt.”

Bảo Bảo nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, đột nhiên hỏi một câu: “Nàng là nam chứ gì?”

Phong Linh kinh hãi, trở mình bò dậy: “Làm sao con biết?!”

“Rất đơn giản.” Bảo Bảo sờ sờ cổ gằn như tron hăn của mình, tự hào mà nói: “Nam nhân đều có hàu kết chứ sao.”

Đáng chết.

Phong Linh thấy thất bại.

Nhất định phải đã kích sự thông minh của nàng như thế sao?

“Tiểu tử thú, vì sao biết mà không nói sớm?”

Bảo Bảo giống như tiểu đại nhân nhún nhún vai: “Con cũng vừa mới phát hiện, chỉ cần biết rằng hân đối với nương vô hại, con cần gì quan tâm hân là nam hay nữ.”

Phong Linh ngồi xếp bằng ở trên giường, một tay chống cằm, nghi ngờ nói: “Tại sao hân phải giả làm nữ nhân xâm nhập nơi này? Hơn nữa, nương vẫn cảm thấy, hân là Dạ Vô Hàm mà đến. Nhưng, tại sao lại đi theo bên cạnh nương chứ? Chẳng lẽ, là muốn lợi dụng nương?”

Bảo Bảo lườm nương nó một cái: “Phong Tam Nương, nương có tài sao?”

Phong Linh đang hoảng hốt lắc đầu: “Bây giờ còn nợ Dương Nghĩa hai mươi lượng bạc.”

“Phong Tam Nương, nương có mạo sao?”

Nàng lại lắc đầu: “Vừa đủ xem đi.”

“Không tài lại không mạo, điều kiện xung đột lợi ích cũng không được thành lập, người ta lợi dụng nương làm gì?”

Phong Linh “À” một tiếng, bưng tỉnh hiểu ra: “Nhưng hấn...”

Bảo Bảo hết ý kiến, có lẽ phải chờ nương tự mình hiểu thôi, bởi vì chuyện tình cảm của nương, hiện tại ngay cả nó cũng sắp không giải quyết được rồi.

“Được rồi, được rồi, hiện tại nói chính sự đi.” Phong Linh ngồi nghiêm chỉnh: “Hiện tại kỹ thuật diễn xuất của nữ nhân kia đã tiến bộ, biết lấy lui làm tiến, chúng ta phải sử dụng đòn trí mạng cuối cùng, để cho nàng nhận một chiêu mất mạng! Sau đó, phải mông chạy lấy người!”

Bảo Bảo cả kinh: “Nương, người muốn giết nàng à?”

“Nương là người như vậy sao?” Phong Linh âm hiểm cười mờ ám: “Nương muốn để cho nàng muốn sống không, muốn được chết không xong, sau này nghe được ba chữ ‘Phong Tam Nương’ sẽ sợ đến tè ra quần!”

Bảo Bảo lắc đầu một cái, cảm khái nói: “Nữ nhân a, lòng trả thù thật nặng, quả nhiên khó thành đại sự.”

“Bốp” Phong Linh tức giận thưởng cho Bảo Bảo một cái cốc đầu. “Mau nghĩ biện pháp đi, bằng không nương cho con đi quyền rũ Hinh nhi đấy!”

“Nương là mẹ ruột của con sao?”

“Chờ xem”

“...”

Hai người đang nói chuyện thì âm thanh ngoài cửa vang lên: “Tam Nương, người dậy chưa?”

“A, vào đi.”

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ đẩy cửa đi vào, đem đồ trên tay để lên bàn. “Vương gia dặn đem những thứ này đến cho người.”

Ghé đầu nhìn vào, là vài bộ đồ mới tú công tinh xảo, vật liệu hoa lệ, còn có một ít đồ trang sức, châu báu, tùy tiện lấy ra một cái đều là hàng đắt tiền.

Phong Linh xuống giường, cầm mấy đồ châu báu cùng với y phục đưa cho hai nha hoàn: “Cầm mà mặc.”

Hai người hoảng sợ vội lắc đầu: “Không được không được, đây là Vương gia đưa, chúng ta làm sao dám nhận.”

“Ôi dào, ta cho các ngươi nhận thì cứ nhận, không muốn mặc thì đem bán đi. Dù thế nào đi nữa, đã là tiền thì không được phí phạm” Phong Linh bừa bãi, đem đồ trang sức còn lại nhét vào túi trong của mình, chuẩn bị đi đường.

Cho dù nàng khuyên như thế nào, Vấn Xuân và Sơ Hạ cũng sống chết không chịu nhận.

Bảo Bảo đi tới, liếc mấy cái, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Làm phiền Hạ tỷ tỷ đem những đồ này đưa đến Lục Ý hiền đi, nói là nương mặc không nổi, cố ý muốn đưa cho nàng ta, chuyện đã qua, mọi người không cần giữ trong lòng.”

Ba người sững sờ, tiến đó không khỏi bật ngón tay cái: “Đù thâm”.

Sơ Hạ bưng đồ, khí phách hiên ngang đi đến Lục Ý hiền.

Ai ngờ, không lâu sau liền tức giận trở về.

Vấn Xuân tò mò: “Đã xảy ra chuyện gì khiến muội tức thành như vậy?”

“Hừ, chúng ta thật là đã xem thường à Châu Châu đó rồi, nàng chẳng những cười nhạo lấy, còn mời chúng ta qua đấy. Hôm nay là ngày con gái nàng ta thụ phong Quận chúa, bên kia đang vội chuẩn bị. Tỷ không ở đó nên không biết! Tiểu Đào ở bên cạnh không ngừng khoa khoang, nói Vương Gia cũng sẽ đến, khỏi phải nói bộ dạng cô ta có bao nhiêu hả hê!”

“Nha, thế nào lại quên chuyện này cơ chứ?” Vấn Xuân nhún mày, nhìn về phía Phong Linh: “Vậy chúng ta phải làm sao? Có đi qua đó không?”

Phong Linh cùng Bảo Bảo liếc nhìn nhau một cái.

Phong Linh vỗ bàn: “Đi! Đương nhiên là phải đi!”

~~~~~Dải phân cách của Tiểu Ngũ~~~~~

Lục Ý hiện.

Bên trong cực kỳ náo nhiệt, những lo lắng mấy ngày trước trở thành hư không. Sáng sớm, quần gia đã đem những món ăn Dạ Vô Hàm dọn làm đến, điều mười mấy người làm đến để chuẩn bị, ngay cả vụ hỏa hoạn không rõ nguyên nhân ngày hôm qua cũng không ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người.

Vết thương của Châu Châu tuy vẫn chưa khỏi nhưng vẫn tỉ mỉ ăn mặc để xuất hiện. Hình nhi mặc bộ cung trang nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm chút phấn, nhìn qua hơi hồng hồng, rất đáng yêu. Chỉ là, tầm mắt của nàng luôn buông xuống, trên mặt không có lấy một nụ cười.

“Vương Gia đến rồi!” Tiểu Đào hưng phấn nói.

Châu Châu khó nén được nụ cười nơi khóe miệng, đi ra cửa nghênh đón: “Châu Châu tham kiến Vương Gia.”

Dạ Vô Hàm đánh giá nàng, mới đến Vương phủ được mấy ngày nhưng có vẻ nàng đã hoàn toàn thích ứng được nơi này, chẳng những trở nên đẹp hơn mà người cũng không tỏ vẻ thận trọng sợ sệt như trước kia.

Ánh mắt của hắn khiến Châu Châu xấu hổ đỏ mặt, nghiêng người sang: “Vương Gia, mời vào, bên trong chuẩn bị cũng xong rồi, chỉ đợi ngài đến.”

“Ừ.” Dạ Vô Hàm gật đầu, cất bước tiến vào.

Hình Nhi vừa nhìn thấy phụ thân liền vui mừng nhào đến. Thấy nữ nhi vừa sợ vừa xa lạ với mình nhưng lại thích Dạ Vô Hàm như vậy, Châu Châu thật không biết nên vui mừng hay nên bi ai.

Có thể nhìn ra Dạ Vô Hàm rất cưng chiều Hình nhi, hắn ôm vào trong ngực, ôn hòa cười một tiếng: “Hình Nhi, đã ăn điểm tâm chưa?”

Hình Nhi dùng sức gật đầu, sau đó móc một khối đường trong ngực ra, kín đáo đưa cho hắn ăn. Tiểu Đào đứng bên cạnh cười nói: “Vương Gia, đây chính là do Tiểu Quận Chúa cố ý để lại cho ngài đấy.”

“Thật sao?” Dạ Vô Hàm cười cười, hé miệng, Hình Nhi vui mừng dứt miếng đường cho phụ thân ăn.

“Ừ, rất ngọt.”

Hình Nhi cười càng vui vẻ hơn.

Châu Châu đứng ở một bên, khóe miệng luôn giữ nụ cười yếu ớt.

Đây chính là hình ảnh trong giấc mộng của nàng! Không ngờ có thể thành sự thật!

Lúc này, Phi Ứng ở phía sau nhỏ giọng nói: “Vương Gia, Phong Tam Nương tới.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Có ta ở đây mọi chuyện sẽ tốt thôi

“Mọi người đều ở đây sao?” Phong Linh lắc lắc eo nhỏ đi tới, phía sau là Vãn Xuân cùng Sơ Hạ, trên mặt mỗi người đều giữ nụ cười.

Bảo Bảo vẫn đội mũ da, mặc quần yếm như trước.

Sau sự xuất hiện của bốn người, nụ cười trên mặt Châu Châu rõ ràng hơi ngưng lại. Nàng chỉ là muốn chọc tức Phong Tam Nương một chút thôi, thật không nghĩ đến nàng lại thực sự tới.

Dạ Vô Hàm nghiêng người nhìn, ôm Hình Nhi tiến lên nghênh đón: “Ngủ đủ rồi à?” Lời nói khó nén nổi vài tia buồn bã, nhớ tới chuyện tối hôm qua bị nàng đuổi ra cửa, tự ái của hắn đang gặm thét.

“Cũng được, chỉ là cái giường hơi cứng.” Phong Linh giả bộ phóng mị nhãn, khiến Bảo Bảo sợ run cả người.

Nhìn thấy Bảo Bảo, khuôn mặt Hình Nhi đỏ lên, lắc lắc cánh tay Dạ Vô Hàm, ý bảo muốn xuống. Dạ Vô Hàm để Hình Nhi xuống, dặn dò bà vú mấy câu rồi lôi Phong Linh sang một bên.

“Làm gì thế? Sợ ta quấy rối à?” Phong Linh liếc hắt một cái, cầm một khối điểm tâm lên trực tiếp nhét vào miệng.

Dạ Vô Hàm ngó ngó nàng, dùng ngón tay lau đi mảnh vụn điểm tâm dính bên mép nàng, động tác tự nhiên thân mật. Phong Linh sừng sốt một lúc, hắt liền cười kéo nàng ngồi xuống, đưa một ly trà cho nàng, chậm rãi nói: “Hôm nay có lẽ không thích hợp nói chuyện, nhưng có một số việc nếu như không nói cho nàng biết, ta sẽ kìm nén đến nổi điên mất.”

Nàng thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện có liên quan đến sáu năm trước.”

“Sáu năm trước?” Phong Linh cau chặt mày, “sáu năm” là từ khá nhạy cảm, nàng không đoán ra hắt muốn nói gì.

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt xuống, lẳng lặng ngồi đó, “Sáu năm trước, khi ta trở về từ chiến trường, một đêm kia...”

Mấy tờ đơn giản của hắt khiến nét mặt Phong Linh từ tò mò đến kinh ngạc, rồi chuyển sang khiếp sợ. Miếng bánh ngọt trong tay rơi xuống đất, bị A Hoàng chiếm được tiện nghi.

Dạ Vô Hàm vẫn luôn nhìn chòng chọc nàng, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên khuôn mặt nàng. Cuối cùng, hắt nói: “Ta từng nghĩ, có thể Hình Nhi không phải nữ nhi của ta, nhưng...” Hắt dừng lại, bình tĩnh nói: “Con bé không thể nói chuyện, là bởi vì ta.”

“Có ý gì?” Phong Linh thần thờ ngẩng đầu.

Dạ Vô Hàm mân môi dưới, nói: “Tam nương, một đêm kia, có phải nàng...”

Trí nhớ liên quan đến đêm hôm đó như thủy triều vọt tới...

Thử hỏi, mập như Nhiếp Tổ Tổ, kể cả có đưa tới cửa tặng khôn, nam nhân nào có dũng khí tiếp nhận? Cho nên, nàng uống sau, đối phương cũng là thần trí mơ hồ!

Cùng là ban đêm, chuyện như vậy xảy ra, nhưng cả nam và nữ đều không biết.

Phong Linh rối loạn rồi, nàng vỗ vỗ trán, giống như đang trong mộng: “Nơi này thật ngọt ngào, ta đến bên kia hít không khí thoáng mát một chút.”

Nàng vừa định đi, Dạ Vô Hàm lại đứng lên kéo lại. Phong Linh nghiêng đầu, chân mày nhíu lại với nhau, hắt tiến lại gần ánh mắt sáng quắc, nhìn nàng chăm chăm: “Ta nói cho nàng những điều này, chỉ ả muốn nàng biết, Hình Nhi được thụ phong là Quận chúa, không liên quan đến bất luận kẻ nào! Ta không hy vọng nàng đoán mò, càng không muốn nàng không vui! Ta không quan tâm nữ nhân đêm đó có phải là người hay không, cũng không cần biết Bảo Bảo đến tột cùng là nhi tử của người nào, ta thật sự nghĩ muốn giữ nàng lại cạnh ta! Ta biết rõ, nhốt nàng không được, ta lại không bỏ được, cho nên ta hi vọng nàng có thể cẩn thận suy nghĩ một chút...”

Tìm Phong Linh đập thành thịch, có chút luống cuống đẩy tay hắt ra: “Nghĩ cái gì? Ta không hiểu người nói cái gì, ta muốn... Ta muốn đi hóng mát một chút, người đừng đi theo!”

Dạ Vô Hàm không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng đã thoát ra xa. Hắt biết, nàng cần thời gian để tiêu chuyện này.

Chạy vào trong tiểu hoa viên, Phong Linh vỗ ngực một cái, hai mắt tròn tròn không thể tin được.

Hắt nói, nữ nhân đêm hôm đó, có thể là mình?

Là như thế phải không?

Nhưng có thể sao?

Khả năng là bao nhiêu?

“Này, không ngờ người thật sự có biện pháp! Làm sai để thuyết phục Vương huynh ra ngoài được thế?” Vai chột bị vỗ một cái, quay đầu nhìn lại, gương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên phóng đại ngay trước mắt.

“Đừng để ý tới ta, phiền lắm!”

Vốn còn muốn giễu cợt nàng mấy câu, nhưng nhìn bộ dáng nhíu chặt mày của nàng, Dạ Dập Tuyên ngăn ra: “Sao thế?”

“Không có gì.” Phong Linh phiền não phát phát tay.

“Phong Tam Nương cũng có lúc phiền lòng sao?” Dạ Dập Tuyên lắc đầu bật cười, sau đó ngồi xuống ghế đá bên cạnh, vắt chéo chân: “Nói đi, lại gây ra chuyện gì rồi, nói với Tuyên ca ca một chút đi.”

Phong Linh định mắng hắt mấy vâu, nhưng nghĩ lại, lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắt: “Này, Tiểu Tuyên tử, người nhớ đêm Dạ Vô Hàm xuất

trình trở về không? Là sáu năm trước đó?”

“Sao?” Dạ Dập Tuyên cảnh giác liếc nhìn nàng: “Ngươi nghe được chuyện gì? Là gia khóa không muốn sống nào lắm lắm?”

“Vương huynh của ngươi.”

“A, vậy thì thôi.”

Phong Linh hoàn toàn coi hấn như tỷ tỷ tri tâm để bày tỏ, cuối cùng đành bất đắc dĩ than thở: “Nếu như chuyện thực sự là như vậy, vậy ta và Bảo Bảo phải chịu khổ mấy năm nay thì tính sao? Bởi vì không biết mà cùng hấn XXOO, ngược lại bị đuổi ra khỏi vương phủ. Mấy năm này, một mình ta mang theo đứa bé phiêu bạt ở bên ngoài. Cũng may Bảo Bảo rất hiểu chuyện, hòa đồng đến ta cũng phải ngạc nhiên. Ngoài miệng hấn không nói gì, nhưng ta biết rõ, thấy những đứa trẻ khác được cha thương, tiểu tử này luôn rất hâm mộ...”

Dạ Dập Tuyên yên lặng lắng nghe, khi hấn thấy trong mắt nàng đọng nước mắt thì trái tim không hiểu sao trở nên đau xót. Hấn đột nhiên có một loại kích động, rất muốn đem nữ nhân thích già bộ kiên cường này ôm vào ngực, an ủi nàng: “Không phải khổ sở, không cần đau lòng, có ta ở đây, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

“Hiện tại, chúng ta cũng đã quen với cuộc sống như thế, nhưng hấn lại nói với ta, một đêm kia có vô hạn các loại khả năng có thể xảy ra. Đây thì coi là gì, giải thích với ta?”

Bỗng chốc, nàng bị ôm thật chặt vào ngực.

Phong Linh ngậm ngẫn cả người, nháy nháy mắt: “Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi...”

“Không cần nói!” Dạ Dập Tuyên xiết chặt lồng ngực, gương mặt đẹp trai tràn đầy đau lòng, giống như thề son sắt mà nói: “Mặc kệ tương lai có xảy ra chuyện gì, ta sẽ luôn bên cạnh ngươi! Ngươi không hợp với nước mắt, đem nó lau khô.”

“Tiểu Tuyên Tuyên...”

Phong Linh không nghe lời hấn, ngược lại không thể không chế được để mặc cho nước mắt chảy, trong miệng oán giận: “Đáng ghét... làm sao ngươi tốt như vậy? Thật không giống tác phong của ngươi, ghét, ta vất vả trang điểm, hiện tại thì phí rồi...”

Dạ Dập Tuyên buông nàng ra, móc khăn ném cho nàng: “Mau lau đi, vốn là không xinh đẹp, hiện tại càng khó coi.”

“Biến, ta không biết đẹp đến mức nào!” Phong Linh nhận lấy, thận trọng lau lệ ở khóe mắt, đột nhiên kêu “Ai nha”, ngẩng mặt lên: “Thảm, lông mi rơi vào mắt rồi!”

“Nói ngươi đàn, ngươi còn cở động thêm.” Dạ Dập Tuyên quở trách mấy câu rồi nhẹ nhàng bưng mặt của nàng: “Đừng động, ta lấy ra cho.”

“A.” Phong Linh ngẩng đầu, nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Nàng là ái thiếp của bốn vương

Bàn tay Dạ Dập Tuyên có chút vụng về, không cẩn thận làm rớt mấy sợi lông mi của Phong Linh. Bất tri bất giác, mồ hôi toát trên trán hấn rồi chảy xuống.

Lông mi của nàng mặc dù không phải là quá dài nhưng dày lại cong, giống như hai hàng cánh quạt, thỉnh thoảng phe phẩy mấy cái, đáng yêu cực kỳ. Chóp mũi xinh xắn có chút nhếch lên, nhìn qua thật muốn bóp vài cái. Còn có đôi môi mím chặt của nàng, tựa như hai cánh hoa hồng, tràn đầy hấp dẫn, làm cho người ta rất muốn...

Hôn.

Không kiềm hãm được, hấn từ từ cúi đầu xuống, từng chút tiến lại gần...

Phong Linh cảm thấy chóp mũi có chút ngứa, mi khẽ rung động mấy cái: “Đã được chưa?”

Nàng vừa mở miệng, Dạ Dập Tuyên đột nhiên thức tỉnh. Trời ạ, hấn đang làm gì vậy?

“Ách, tốt rồi.” Người hấn đổ mồ hôi lạnh, quay người đi muốn che giấu, toàn thân hấn chợt chấn động: “Vương huynh?”

Dạ Vô Hàm đứng ngay phía sau cách đó không xa, lạnh lùng nhìn chăm chú bọn họ, đáy mắt chứa đầy lửa giận, như muốn bộc phát trong nháy mắt.

Chỗ hán đứng có thể nhìn rõ ràng mọi động tác của Dạ Dập Tuyên, bao gồm cả cúi đầu...

Mà nữ nhân đáng chết kia còn ngẩng đầu, giống như đang đọi, lại giống như đang mời!

Không trách được, vừa rồi nàng lại muốn trốn tránh, thì ra là, trong lòng nàng căn bản không có hán!

Phong Linh dụi mắt: “Người đang nói chuyện với người nào à?”

Vừa ngẩng đầu lên, nàng đã gặp phải tầm mắt lạnh lùng như đao của Dạ Vô Hàm, nàng vừa định nói chuyện, đối phương lại đột nhiên xoay người mang theo tiếng cười tức giận rời đi.

“Hán sao thế?” Phong Linh hỏi Dạ Dập Tuyên, hán ảo não đấm tay xuống đất: “Đáng chết!”

“Các người thế nào thế?”

Phong Linh cũng lười để ý, đứng dậy, rơi vài giọt nước mắt quả nhiên hữu hiệu, tâm tình cuối cùng cũng khôi phục lại nhiều, duỗi lưng một cái: “Hô, dù sao chuyện này cũng là chuyện sáu năm trước rồi, ta không thể dùng nó để hành hạ mình được, nếu như ta đối với mình không tốt một chút thì ông trời cũng không thay đổi quá khứ!”

Nàng dứt khoát vỗ vai Dạ Dập Tuyên: “Tiểu Tuyên Tuyên, cảm ơn người nhá!” Sau đó nhàn nhã thoải mái đi về.

Nhìn bóng dáng của nàng, lông mày Dạ Dập Tuyên nhíu càng chặt.

Hán rốt cuộc đang nghĩ gì vậy...

Lúc trở lại sảnh, thái giám vừa tuyên xong thánh chỉ, mọi người bình thân sau đó hướng Hình nhi quỳ lạy. Châu Châu ôm Hình Nhi, cười thật bình tĩnh ưu nhã. Lúc này, nàng không còn là Châu Châu chịu hết khi dễ của Triệu gia, cũng không phải là Châu Châu bị mẹ con Triệu gia hành hạ chết đi sống lại, còn phải đối với họ như chó vẫy đuôi mừng chủ!

Phong Linh đi tới bàn của Bảo Bảo, ngồi xuống: “Này, có chuyện tốt gì ta vừa bỏ lỡ sao?”

Vấn Xuân chỉ Châu Châu nói: “Còn không phải là xem nàng ta biểu diễn sao!”

Bảo Bảo quay đầu lại: “Nương, người đi đâu thế?”

“Đi bắt bướm.”

Bảo Bảo liếc mắt, hoạt động thực nữ như vậy, có tướng tượng thế nào cũng không thể dính dáng gì tới nương nó được.

Thừa dịp tất cả mọi người đang chúc mừng, Phong Linh suy nghĩ nửa ngày mới cẩn thận hỏi nhi tử: “Tiểu tử, nương hỏi con, nếu như... Nương nói nếu như, Dạ Vô Hàm là phụ thân con, con nghĩ sao?”

Bảo Bảo đưa mắt nhìn nàng một lượt, hết sức nghiêm túc nói: “Phong Tam Nương, nương muốn lập gia đình rồi sao?”

Biết nhi tử hiểu nhầm ý mình, Phong Linh vỗ đầu hán một cái: “Đừng nói nhầm, nương hỏi con, nếu như hán là phụ thân thân bí sáu năm trước, con sẽ thế nào?”

Bảo Bảo đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức hỏi: “Giả thiết loại này tỷ lệ là bao nhiêu?”

Phong Linh sắp phát điên: “Không phải đã nói rồi sao! Nếu như! Nếu như đó! Con trả lời xem nào!”

“Vậy không được, giả thuyết này căn bản không tồn tại, con trả lời nó để làm gì?”

“Ai nha.” Phong Linh vuốt vuốt tóc: “Tỷ lệ năm phần.”

Lần này Bảo Bảo không cười được nữa. Nương nó là người thẳng tính, nương hỏi như thế, có nghĩa là... Ánh mắt dần dần chuyển đến trên người Dạ Vô Hàm, người này, có thể là phụ thân hán!

Phong Linh cẩn thận nhìn vẻ mặt của nhi tử: “Nói mau đi chứ.”

Bảo Bảo thu hồi tầm mắt, trầm mặc một hồi lâu, sau đó ngắc đầu lên, nhìn nương nó: “Theo kiến thức nương dạy con thì phụ thân chỉ là đối tượng “cung cấp tinh trùng”, cho nên, là ai, con không để ý.”

Gò má Phong Linh co quắp mấy cái, là nương dạy dỗ nhi tử tốt quá sao?

“Chỉ là.” Vẻ mặt Bảo Bảo hơi thu lại rồi lại che giấu không để lại dấu vết: “Trọng yếu nhất phải là nương có thích hay không. Nếu nương thích, ta tự nhiên

cũng sẽ thích.”

Ý tứ của Bảo Bảo không quá rõ ràng, Phong Linh kinh ngạc nhìn nhi tử, sự săn sóc của Bảo Bảo khiến nàng uất ức không thôi. Khóe miệng lộ ra một chút ý cười, đưa tay nhéo gương mặt nhi tử: “Tiểu tử thú vị, mấy năm này nếu không có con, nương nhất định không chống đỡ nổi.”

Bảo Bảo nhún nhún vai: “Được rồi, nương hỏi ý kiến của con xong rồi, sau đó nương muốn gả cho hần hay mặc kệ hần là tùy thuộc vào nương đó.”

Có lời này của nhi tử, Phong Linh như được ăn Định Tâm Hoàn, mặc kệ người đó có phải Dạ Vô Hàm hay không, nàng đều sẽ thân nhiên đối mặt. Dĩ nhiên, nàng lựa chọn coi thường chút chờ đợi nho nhỏ trong lòng.

Châu Châu mang Hinh nhi đi vòng quanh bữa tiệc, tại đây hầu như đều là người trong phủ, mọi người đều là thật tâm vui mừng thay Vương Gia. Duy chỉ có Dạ Vô Hàm ngồi ghế chủ vị cầm ly rượu trong tay, uống hết ly này đến ly khác, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Phong Linh. Một màn vừa nhìn thấy trong vườn hoa vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hần, không xua đi được.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên đi tới, vẻ mặt nặng nề không biết đang nghĩ gì.

“Tiểu Tuyên Tuyên!” Phong Linh kéo hần lại, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: “Ngồi đây đi, chỗ này xem cuộc vui là tốt nhất đấy.”

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ cười chê chọc: “Tuyên Vương, ngài thật sự là tới a, phạm có chuyện náo nhiệt gì, ngài đều có mặt chân.”

Bảo Bảo cười hi hi nói: “Sao lại chen ép Tuyên thúc thúc thế, cái này là có tình thân trọng nghĩa đó, được không?”

“Ha ha” Phong Linh cười to: “Hần có tình thân trọng nghĩa?” Ngay sau đó liền dùng cùi chỏ chọc hần: “Này, thời điểm đi kỹ viện, xin hỏi tình thân trọng nghĩa của ngài đặt đi đâu rồi?”

Âm thanh nàng không lớn, nhưng đủ để người xung quanh nghe rõ ràng. Tròng mắt Dạ Dập Tuyên tròn trĩnh: “Còn nói, nếu không phải người cứng rắn lôi kéo, danh dự một đời của ta có bị hủy không?”

Nhất thời, mọi người cùng cười đùa, không khí trở nên vui vẻ hơn hần.

“Bộp!”

Âm thanh ly nước bị ném xuống khiến mọi người kinh sợ.

Dạ Vô Hàm từ từ đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng. Hần cười, nhìn một lượt mọi người, tầm mắt dừng lại trên người Phong Linh, nói từng câu từng chữ: “Bổn Vương từng nói qua, muốn nạp Châu Châu làm thiếp, hôm nay là ngày Hinh nhi thụ phong Quận chúa, là ngày đại cát đại lợi, không bằng song hỉ làm môn đi.” Nhìn gương mặt trắng bệch của Phong Linh, hần như có một loại khoái cảm của trà thù, hần cười lạnh: “Bổn Vương chính thức nạp Châu Châu làm thiếp! Bắt đầu từ bây giờ nàng chính là ái thiếp của bổn vương!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Mọi người đều sững sờ, ngay sau đó là âm thanh “Chúc mừng Vương Gia” vang lên không dứt.

Phong Linh cắn chặt môi, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại. Trước đó còn luôn miệng nói muốn kết hôn với nàng, mới chỉ trong chớp mắt lại công bố cưới vợ bé trước mặt mọi người, là nàng quá ngây thơ nên mới có thể tin tưởng hần?

Nhìn qua một lần rồi Dạ Vô Hàm xoay người rời đi. Còn Châu Châu, mãi đến khi âm thanh hưng phấn của Tiểu Đào truyền tới, nàng mới tỉnh táo lại, không che giấu nổi vẻ mặt kích động, vui quá mà khóc ngay trước mặt mọi người.

Bảo Bảo ngược mắt lên nhìn mẹ, đứng lên kéo tay nàng, giọng điệu kiên định: “Nương, chúng ta đi! Rời nơi này đi đi!”

Dạ Dập Tuyên vội vàng ngăn lại, chân mày nhíu chặt: “Ta đi tìm Vương huynh!” Trong lòng hần biết rõ, chuyện này là do hần, không đi giải thích sẽ thương tổn đến những người hần để ý.

“Không cần.” Phong Linh cười cười: “Dạ Vô Hàm cưới vợ bé, đó là chuyện tốt mà, chúng ta gấp cái gì? Là chúng ta thiếu cái ăn hay thiếu cái uống?” Ngay sau đó liền kêu mọi người: “Ngồi xuống đi, ăn thôi ăn thôi.”

Nói xong, cầm đĩa lên vừa lòng ăn. Thức ăn được đưa vào trong miệng, ngọt hay mặn, đắng hay chua, nàng không biết, nhưng tội gì phải bày vẻ mặt đau khổ ra cho người khác xem, có thể an ổn ngồi đây, đó mới là khí thế! Nàng, Phong Tam Nương, vĩnh viễn không dùng sự ngu muội của người khác để trừng phạt mình.

Tâm tư của nàng, sợ rằng không có mấy người biết. Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn nàng, Châu Châu bên kia càng kích động, Phong Tam Nương bên này càng bình tĩnh. Không khí này quá bình thường, quả thật giống dấu hiệu trước giông bão.

Bảo Bảo nhìn mẹ không lên tiếng, sau đó nhảy xuống ghế.

Phong Linh liếc con: “Đi đâu?”

“Buồn tiểu.”

“A. Nhớ phải rửa tay đấy.”

Đổi lại thường ngày, bị nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, Bảo Bảo nhất định sẽ kêu to lên kháng nghị, nhưng lúc này cậu bé lại không nói gì, đi thẳng ra vườn.

Dạ Vô Hàm đột nhiên tuyên bố muốn cưới thiếp, khiến quản gia đang bận tối mắt tối mũi hết sai người bỏ trí lại phòng ngủ, rồi phân phó đi mua những đồ dùng cần thiết để thành thân, lại gọi người đến may gấp bộ giá y. Châu Châu xấu hổ để người nâng đỡ nàng đi nghỉ ngơi, chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, chờ buổi tối hành lễ.

Đại khái cả bàn chỉ có Phong Linh là chuyên tâm ăn uống. Sau khi ăn xong, nàng hài lòng vỗ vỗ bụng: “Tốt rồi, ăn no.”

Dạ Dập Tuyên vẫn luôn ngồi bên cạnh nàng, nàng gượng cười, khiến lông mày hấn càng nhíu lại.

“Tam Nương.” Văn Xuân thận trọng nói: “Không bằng chúng ta về đi.”

Phong Linh cười xinh đẹp rồi nhíu mày hỏi ngược lại: “Trở về làm gì? Không phải mọi người vẫn đợi ở đây để uống rượu mừng sao?”

“Nhưng...”

“Ha ha, đừng có nhưng nhị gì hết. Chuyện Vương gia cưới vợ bé này, có thể gặp nhưng không thể cầu, ta còn muốn tương lai có chuyện đề khoe khoang, làm sao có thể bỏ qua?”

Thấy các nàng lại định khuyên tiếp, Phong Linh khoát tay, mỉm cười: “Các ngươi không phải lo lắng, ta không sao. Ta sẽ không vì một nam nhân không tin tưởng mình mà muốn chết muốn sống, ta không rảnh đâu.”

Mọi người đều trầm mặc.

Từ đầu đến cuối, Dạ Dập Tuyên vẫn ngồi bên cạnh nàng. Chỗ Vương huynh, hấn nhất định sẽ đi nói rõ, nhưng hiện tại, hấn thật sự không yên lòng. Nhìn nàng có vẻ kiên cường nhưng thật ra chỉ là con hổ giấy, bình thường thì giương nanh múa vuốt dọa người, nhưng đến thời khắc mấu chốt, nàng cũng sẽ rơi lệ, cũng sẽ đau lòng.

Dần dần, sắc trời ngày càng tối.

Hiệu suất làm việc của quản gia rất cao, chưa tới một canh giờ, bên trong Lục Ý hiên đã được giăng đèn kết hoa, dán đầy chữ hỷ. Sảnh trước cũng bố trí thành hi đường, chỉ chờ báai đường thôi.

Châu Châu đã khoác giá ý đi ra từ sớm. Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột khiến nàng thấy giống như đang mơ. Nàng không xác định được, nàng thật sự muốn gả cho người đàn ông kia sao? Nàng và Hinh nhi thật có thể danh chính ngôn thuận lấy được danh phận sao?

Tay Phong Linh nắm chặt ly trà, lười biếng dựa vào ghế, mắt liếc nhìn nàng ta. Coi như mộng đẹp của nữ nhân này đã trở thành sự thật, thực kỳ lạ, nàng cảm thấy hơi tức, nhưng chưa đến mức ghen tỵ, chỉ là có loại nhàn nhạt, đậm đến mức có thể bỏ qua chút mất mát trong lòng.

Thứ không thuộc về mình thì muốn cầu cũng không được.

Đang lúc mọi người chờ đợi giờ lành đến, chờ Dạ Vô Hàn xuất hiện để báai đường thì ngoài đại môn lại truyền đến một loạt tiếng khua chiêng gõ trống, sau đó là tiếng khóc kinh thiên.

“Chuyện gì xảy ra?” Quản gia lập tức sai người đi xem, người đó trở lại báo cáo: “Quản gia, là một đám người đến than khóc.”

Mọi người đều ngây ngẩn, sao lại có tình chọn lúc Vương gia vợ bé mà đến than khóc? Ai to gan đến vậy, không muốn sống sao?

“Than khóc? Phi phi phi, sao lại có điềm xấu như vậy?” Quản gia cực kỳ tức giận, mang người ra cửa đại môn.

Chỉ thấy một đám có chừng hai mươi, ba mươi người tạo thành một đội ngũ quỳ chỉnh tề trước cửa. Đây đều là những người chuyên làm nghề khóc thuê, xét về thực lực cùng kỹ năng chuyên nghiệp đều cực lợi hại. Quý mấy canh giờ tiếng khóc cũng không dứt đoạn.

Quản gia lớn tiếng quát: “Tất cả không được khóc nữa, ai cho các ngươi đến đây để kêu khóc?! Các ngươi có biết đây là chỗ nào không? Đây là Hàm Vương phủ!”

Mọi người sững sờ: “Không sai mà, chúng ta đúng là đến đây để khóc.”

Quản gia nổi giận: “Muốn bị chặt đầu sao? Hôm nay là ngày vui Hàm Vương nạp thiếp, các người chạy đến nơi này than khóc là không muốn sống nữa sao?”

Phía sau, mọi người chạy đến xem náo nhiệt. Châu Châu đã hết sức che giấu nhưng vẫn hiện lên mấy phần tức giận.

“Ai nha ai nha, chúng tiểu nhân chỉ nhận tiền làm việc thôi, là tới khóc vì tiểu thiếp của Hàm vương mà.”

“Tiểu thiếp? Vũ phu nhân?” Quản gia cuối cùng cũng hiểu, không khỏi có chút tò mò hỏi: “Vậy ai chi tiền thuê các người đến đây?”

“Ách, là một vị cô nương, dung mạo rất xinh đẹp, gọi là... Tiêm Vũ.”

Vừa dứt lời Châu Châu chỉ cảm thấy đầu “ồng” một tiếng, cảm thấy trời đất xoay chuyển, bốn phía đều kinh hãi: “Có... có... phải là Vũ phu nhân...”

Quản gia hồi hồn đầu tiên, sợ mọi người bị khủng hoảng, liền bận rộn sai người đuổi đội ngũ kia đi rồi xoay người cảnh cáo không ai được nhắc đến chuyện này nữa.

Sắc mặt Châu Châu tái nhợt, bước chân có chút không vững, thiếu chút nữa đụng vào người khác. Vừa ngừng đầu liền chống lại ánh mắt cười khó lường của Phong Linh: “Thế nào? Sợ sao?”

Châu Châu cắn răng, quay mặt đi: “Ta không hiểu người nói cái gì.”

“Ha ha, vào ngày đại hi của người lại tìm tới than khóc, xem ra nàng ta thật sự chết oan!”

Hai mắt Châu Châu tròn to, gắt gao che kín lỗ tai: “Đừng nói nữa! Nhất định là người giờ trò quỷ!”

“Ta sao?” Phong Linh làm ra vẻ trầm ngâm, cười một tiếng, rồi lại gần nàng nhỏ giọng nói: “Nếu như là ta... ta sẽ trực tiếp thuê người đến giết người.”

Nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt nàng ta, Phong Linh tiêu sái xoay người rồi đi.

Không cần phải nói, chắc chắn là kiệt tác của tiểu tử kia.

Mọi người trở lại hi đường, về vui sướng lúc trước đã vui đi phân nửa. Đúng lúc này, Phi Ứng xuất hiện, gạt đầu với quản gia: “Vương gia phân phó, hành lễ lùi lại, Vương gia vừa nhận được thánh chỉ, lập tức sẽ xuất trình đi Tây Vực.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Người thích nướng của ta

Phong Linh ngăn người.

Hắn muốn xuất chinh? Đánh giặc?

Dạ Dập Tuyên bỗng nhiên đứng dậy, đi lên, “Người nào ra thánh chỉ? Là Diêu hoàng hậu hay là Cảnh Vương thúc?”

Phi Ứng lắc đầu: “Là hoàng thượng”.

“Phụ hoàng? Làm sao có thể như thế được?”. Sắc mặt Dạ Dập Tuyên trầm xuống, xoay người ra khỏi đại sảnh, chạy thẳng đến thư phòng của Dạ Vô Hàm. Đến Bác Ý hiên, hắn không gõ cửa mà trực tiếp xông vào thư phòng.

Dạ Vô Hàm đang dọn dẹp một chút đồ vật, thấy người đến là hắn, chỉ lạnh nhạt nói: “Đệ đã biết rồi?”.

“Vương huynh, phụ hoàng làm sao có thể đệ huynh dẫn binh được?”. Dạ Dập Tuyên la lên, “Nhất định là quý kế của Cảnh Vương thúc và tiện nhân kia! Huynh không thể đi được?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu, mặt không biến sắc nói: “Đây đúng là ý chỉ của phụ hoàng!”.

“Phụ hoàng đã lâu không tham gia triều chính rồi, làm sao có thể hạ chỉ bắt chợt như thế?”.

“Thánh chỉ rất gấp, năm vạn binh mã đã chờ ngoài thành rồi, sợ rằng phải chờ sau khi huynh trở lại thì mới hỏi rõ ràng được”. Dạ Vô Hàm dọn dẹp một

vài đồ đơn giản rồi nghiêm mặt nói, “Chuyện này không giống như Cảnh Vương thúc đang giờ trò quý, nhất định là có ẩn tình khác bên trong. Bây giờ ta muốn giao cho đệ vài việc, đệ phải nhớ kỹ!”.

Dạ Dập Tuyên gật đầu, trong lòng vẫn suy nghĩ chủ mưu phía sau.

“Địch Cuồng đang truy nã bọn giả mạo bang Xích Diễm, có thể sẽ truy ra được vị trí của Triệu gia. Dù có một ngọn gió thổi qua cỏ đệ cũng phải đổi lại; còn nữa, gần đây Diêu hoàng hậu án binh bất động không giống với tác phong của nàng ta. Nhưng nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh phụ hoàng, rất được sủng ái, chúng ta không dễ để động được đến nàng ta nhưng mà ta đã cài người trong cung, đệ chỉ cần cẩn thận là được”. Hắn ngừng một lúc, rồi nói, “Hàm vương phủ tạm thời giao cho đệ, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, đệ hãy trông nhà giúp ta. Còn có ... chăm sóc tốt cho Tam Nương và Bảo Bảo”.

Vương huynh giao phó hẳn chăm sóc cho mẹ con Phong Tam Nương, không phải là mẹ con Châu Châu. Dạ Dập Tuyên nhìn hắn một cái nói, “Vương huynh, chuyện trong vườn hoa....”.

“Vương gia, ngựa đã được chuẩn bị”. Phi Ứng bẩm

“Ừ”, Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, ăn mặc chỉnh tề, sau đó đến bên cạnh Dạ Dập Tuyên, vỗ vai hắn nói, “Nếu như nàng chịu một chút uất ức nào, cẩn thận ta trở về giáo huấn đệ!”.

Nói xong, hắn và Phi Ứng ra khỏi phủ.

Miệng Dạ Dập Tuyên mở lớn, không nói được chữ nào, cuối cùng thở dài một tiếng. Hiểu lầm như trái cầu tuyết, càng lúc càng lớn, trời ơi, làm sao hắn mới có thể khắc phục được hậu quả đây?

Đến cửa phủ đã có một đám thị thiếp. Châu Châu mặc giá y đỏ thẫm rất bắt mắt. Nàng ta dắt tay Hinh Nhi, tiến lên một bước, “Vương gia...”.

Dạ Vô Hàm ôm lấy Hinh Nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt, cười cười, “Hinh Nhi ngoan, phụ thân sẽ về sớm thôi, ở nhà phải nghe lời nhé!”.

Miệng Hinh Nhi mím chặt lại, níu vạt áo của hắn, không muốn cho hắn đi.

“Hinh Nhi, không nên như vậy”, Châu Châu bế Hinh Nhi, khuôn mặt nén lệ, “Vương gia, người phải cẩn thận, nghe nói nơi đó rất lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo. Xin Vương gia hãy yên tâm, Châu Châu sẽ chăm sóc tốt cho Hinh Nhi”.

“Ừ”. Hắn chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, sau đó xoay người lên ngựa. Ánh mắt hắn nhìn một vòng nhưng hắn không gặp được người mà hắn muốn gặp.

Ánh mắt cố nén sự mất mát, hai chân thúc vào bụng ngựa. “Đi”.

Châu Châu căn môi nhìn người cưỡi ngựa đi mất, có lẽ hắn thật sự rất bận, nhưng mà bây giờ về mặt danh nghĩa thì nàng đã là thị thiếp của Hàm Vương rồi, có thể danh chính ngôn thuận ở đây. Cho nên nàng sẽ kiên nhẫn chờ đợi hắn. Đến lúc đó, thân thể của nàng cũng sẽ hồi phục hoàn toàn... Đến lúc đó, có thể... phục vụ hắn. Nghĩ đến điều này, gương mặt đỏ lên, cúi đầu dắt Hinh Nhi về phủ.

Phong Linh ở trong góc yên lặng nhìn hắn rời đi, tâm tình dường như theo hắn đi xa. Vừa quay người lại thì gặp ánh mắt to trong suốt của Bảo Bảo, nàng ngăn người, “Tiểu tử, con ở đâu ra vậy?”.

“Nương, nương xác định là nương thích hắn sao?”. Bảo Bảo hỏi.

Phong Linh ngăn người, vội vàng quay mặt, đi về phía trước, “Thích ả? Nương không hiểu con nói gì?”.

Bảo Bảo nhíu mày: “Phong Tam Nương, đây là lúc mà nương trốn tránh sao?”.

“Nương đâu có trốn tránh?”.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo”.

“Nương không hề!”.

Bảo Bảo nói trúng tim đen, “Tất cả mọi người đều nhìn ra, chỉ có bản thân nương đang trốn tránh mà thôi, nương phải biết rằng, tranh thủ hạnh phúc không phải để cho người khác”.

Phong Linh đứng sững lại, hai tay siết chặt thành quyền.

Bảo Bảo đi tới, ngựa đầu nhìn nàng: “Mặc kệ cha của con là ai, con chỉ quan tâm nương của con vui hay không vui mà thôi”.

Phong Linh cúi đầu, hai vai khẽ run, “Tiểu tử thôi, nhất định con phải chọc nương khóc hay sao?”. Phong Linh chùi chùi nước mắt cảm động, “Đáng ghét, nói được giống như là nương không lấy được chồng vậy?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Không nói trước được, con đã chuẩn bị để nuôi nương lúc về già”.

“Này!” Phong Linh xóc lỗ tai của nó, “Còn nói nữa, có tin nương không cho con cưới vợ không?”.

“Lại nói thế”. Bảo Bảo nhũu mảy, “Nương, nếu nương cứ uy hiếp con như thế, cẩn thận con không cưới thì nương cũng không có cháu để ôm đầu!”.

“*@;amp...%...”.

.....

Hàm Vương phủ lại có thêm một vị chủ tử.

Châu Châu dậy sớm cũng đã thay y phục, có cảm giác của một tân nương, tiểu Đào cũng đổi cách gọi “phu nhân”.

“Phu nhân, nô tỳ đã nghe lời của phu nhân, lặng lẽ trở về Triệu gia”.

“Sao rồi?”. Châu Châu vội hỏi.

“Đường như mang tất cả mọi thứ đi, cả nơi ở của gia đình cũng thế”.

Châu Châu sùng sốt, “Làm sao lại như thế? Cha ở nơi đó đã mấy chục năm, làm sao nói đi là đi được?”.

“Có phải là...”. Tiểu Đào lại gần tai nàng, nhỏ giọng nói. “Lão gia vì phu nhân, sợ lộ chuyện của Hinh Nhi nên mới rời đi?”.

“Cha...”. Châu Châu khép nửa con mắt. Cha nàng vẫn luôn sợ đại nương, có thể vì nàng mà hi sinh lớn như thế?

Dù sao thì đây cũng là lý do duy nhất rồi. Nàng lựa chọn tin tưởng điều này.

“Đúng rồi, Hinh Nhi đâu?”.

“A, đi theo bà vú”.

“Ừ, trông con bé cẩn thận, đừng để cho con bé chạy loạn”.

“Vâng”.

Cửa Phi Ý hiện, một bóng dáng nho nhỏ nép ở cửa, nhìn vào trong.

Trong sân, Bảo Bảo và Thần Hoàng đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi”. Thần Hoàng lười biếng đuổi lưng một cái, vắn vẹo uốn éo hoạt động người.

Bảo Bảo khoanh tay, đứng dưới tàng cây nhìn bộ dạng của hắn, nhũu chặt chân mảy, “Vì sao đến gần nương của ta?”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, quỵên rũ nói: “Đoán xem nào?”

Mặt Bảo Bảo không đổi sắc nói: “Người thích nương của ta”.

“Ha ha...” Thần Hoàng bật cười, tiếng cười không hề mềm mại mà làm người ta nổi cả da gà, lộ ra sự cuồng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Hai mẹ con phát tài

Bảo Bảo không vui, bĩu cái môi nhỏ nhắn: “Cười cái gì?”.

Thần Hoàng không cười nữa, từ từ đến gần hắn, nụ cười vẫn còn vương ở khóe miệng, “Tiểu tử, sao con thông minh vậy, không giống như nương của con. Này, đến làm con trai ta, thấy sao?”.

“Không cần”. Bảo Bảo không suy nghĩ mà cự tuyệt luôn.

Dung nhan tuyệt thế của Thần Hoàng lộ ra vẻ hứng thú, “Tại sao? Làm con trai của thúc có rất nhiều chỗ tốt, không chừng có thể mò được một quốc gia để chơi đùa đấy?”.

“Có cái gì tốt để chơi? Cháu phải thông minh là đúng rồi, ai bảo nương của cháu đàn như vậy? Nhưng mà cháu làm con trai của thúc làm sao được? Hôn nữa, cháu nên gọi thúc là cha hay là nương?”.

“Ha ha”. Không ngoài suy nghĩ của Thần Hoàng, tiểu tử này nhìn được hẳn là nam nhân, không ngạc nhiên hỏi: “Tiểu tử, cháu không muốn biết cha của mình như thế nào sao?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Nương nói, cha chính là một con nòng nọc nhỏ, không có gì kỳ lạ cả”.

Thần Hoàng giật mình, Phong Tam Nương dạy con trai như vậy sao? Hẳn nào tính cách Bảo Bảo quái như vậy, không thể thoát khỏi cách “giáo dục” của nàng.

Hắn cũng lười đoán, hỏi thẳng: “Tiểu tử, thúc làm cha của con được không?”.

Bảo Bảo ngược mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, lắc đầu, nói: “Nương cháu không thích thúc”.

Sắc mặt Thần Hoàng trở nên khó coi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ lo lắng. Đứa nhỏ này, nói chuyện không hề lưu tình, nếu như lời này do một người khác nói, hẳn đảm bảo sẽ dùng một cước đá hắn lên Tây Thiên!

Một lúc sau, hắn ôm lấy hai cánh tay, giống như Bảo Bảo, mặt đối mặt, “Tiểu tử, nói xem, giao dịch như thế nào?”.

Mặc dù hắn vẫn chưa nói câu sau nhưng Bảo Bảo có thể đoán ra được, đôi mắt giảo hoạt chớp chớp: “Nói nghe xem cháu sẽ được cái gì tốt nào?”.

Thần Hoàng nhếch miệng cười cuồng dã: “Cháu giúp ta theo đuổi nương cháu, điều kiện tùy cháu”.

“A, hào phóng như vậy sao?”. Bảo Bảo cười, ngoắc ngoắc ngón tay út của nó, Thần Hoàng cúi người. Nó đáng yêu cười một tiếng: “Cháu muốn làm... Minh Chủ Võ Lâm”.

Thần Hoàng nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hắn, “Minh Chủ Võ Lâm?”.

Nó?

Một đứa bé năm tuổi?

Bảo Bảo lão đại không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Cháu làm sao? Cháu không thể làm Minh chủ sao?”.

Đây là mục tiêu vĩ đại mà Bảo Bảo quyết định từ khi hiểu chuyện. Nó muốn làm Minh Chủ Võ Lâm, nó muốn trở thành nam nhân lợi hại nhất giang hồ!

Thần Hoàng buồn cười, nhếch mày hỏi: “Nói thúc nghe, tại sao cháu lại muốn làm Minh chủ Võ Lâm?”.

“Có thể hiệu lệnh quân hùng, hai bên hắc bạch cũng do cháu định đoạt! Có rất nhiều uy phong, có rất nhiều uy phong!”.

“Chỉ vì thế?”.

Bảo Bảo nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “cháu làm Minh chủ Võ Lâm có thể giúp nương”.

Về mặt Thần Hoàng ngẩn ra, chân mày nhíu lại. Bảo Bảo lẳng lặng nói: “Lúc trước, khi chưa có nơi sống ở thành Ngự Dương, chúng ta vẫn luôn sống trôi nổi ở bên ngoài, ăn một bữa cũng coi như là tốt, phòng ở cũng không có, ngủ ở ngôi miếu đổ nát, đoạt địa bàn của ăn xin, đó là chuyện thường xuyên, còn luôn bị người khác khi dễ. Sau đó, vất vả lắm nương mới tìm được công việc giặt quần áo ở một gia đình giàu có. Bởi vì cháu không cần thận tâm rách một bộ y phục của chủ nhà, mẹ con chúng ta bị đuổi, nương còn bị người nhà đó đánh vài cái bạt tai... Từ đó cháu đã âm thầm thề, cháu muốn trở nên mạnh, rất mạnh, như vậy mới có thể bảo vệ nương! Cháu sẽ không để cho người khác động đến nương dù chỉ là một đầu ngón tay!”.

Đôi mắt Thần Hoàng khẽ chớp động, hai tay nắm chặt thành quyền, nắm chặt đến nỗi khớp ngón tay kêu “răng rắc”. “Cái nữ nhân đánh nương của cháu ở nơi nào? Họ gì? Tên gì?”.

Bảo Bảo lắc đầu, nói: “Không nhớ rõ, thật ra thì chuyện giống như vậy còn rất nhiều”.

“Rất nhiều?”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi, nhìn Bảo Bảo, gần từng chữ: “Điều kiện của cháu, ta đồng ý”.

“Thật?”. Bảo Bảo hưng phấn, hai mắt tỏa sáng.

“Ừ”, hắn gật đầu, “Cháu muốn trở nên mạnh mẽ, ta giúp cháu đạt được thực lực đó!”.

“A, zê”. Bảo Bảo nhảy lên.

Thần Hoàng không nói thêm gì nữa, nhìn về phía cửa, “Hình như có tiểu mỹ nhân đến tìm cháu đó!”. Nói xong, hắn nhướn mày xoay người vào phòng.

Tiểu mỹ nhân?

Bảo Bảo nhìn về phía đó, thì thấy gương mặt hồng hồng của Hình Nhi đang núp ở đó.

Nó nghi ngờ đi đến, “Tiểu quận chúa, tại sao em lại ở chỗ này?”.

Hình Nhi há mồm nhưng không phát ra được chút âm thanh nào, rớt cuộc đau lòng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hai chân của mình, đôi tay nhỏ bé khê lác lác.

Bảo Bảo nhìn cô bé, sau đó tiến lên kéo bàn tay nhỏ, “Đi theo ta”.

Hai đứa bé đi vào trong một cái chòi nhỏ, ngồi xuống. Bảo Bảo nghiêm túc nói: “Hình Nhi, bây giờ ta hỏi muội một vấn đề, muội chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu là được rồi, được không?”.

Hình Nhi chớp chớp đôi mắt trong suốt, gật đầu một cái.

“Có phải... muội cũng biết nói?”.

Hình Nhi kinh hãi, giật mình tránh ánh mắt của nó, nhảy xuống ghế muốn đi. Bảo Bảo làm sao có thể bỏ qua cơ hội tra rõ chân tướng sự việc, sau khi kéo bé lại, nó cười trấn an, “Muội không cần sợ, ta sẽ không nói cho ai biết, ta chỉ muốn giúp muội”.

Hình Nhi cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng bé gật đầu một cái.

“Hình Nhi, có phải lúc muội đến Vương phủ, muội vẫn có thể nói chuyện, đúng không?”.

Một lúc sau, Hình Nhi gật đầu một cái.

Trong mắt Bảo Bảo lóe lên tia sáng: “Có phải nương của muội, làm hại muội không thể nói được nữa?”.

Đầu Hình Nhi cúi thấp xuống, từ từ gật xuống.

Bảo Bảo nổi giận, cùng là lớn lên bên nương, nhưng nương của nó cấp cho nó một hoàn cảnh sống đầy tình yêu thương, nhưng cô bé này thì sao? Lại còn bị nương của mình hại cảm! Tại sao trên đời lại có người độc ác như vậy?

Ánh mắt nó kiên định, dắt tay Hình Nhi, “Hình Nhi, về sau muội đừng sợ, ta sẽ giúp muội!”.

Hình Nhi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nó...

.....

Lúc Thần Hoàng vào trong phòng, Phong Linh đang tập bài thể dục tám động tác: “1-2-3-4, 2-2-3-4, 3-2-3-4...”.

Hắn nheo đôi mắt lại, tiến lên ôm chặt lấy nàng.

“Làm gì đấy?”. Phong Linh hoảng sợ ngẩn ra, không biết người này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn giết nàng giết khẩu? Đây là cái ôm trước khi chết?

OMG!

“Chuyện các người ngủ ở ngôi miếu đồ nát, ta đã biết” Thần Hoàng cắn răng nghiến lợi nói, “Còn có mẹ la sát đánh nàng, ta cũng đã nghe nói! Nàng yên tâm, có Thần Hoàng ta ở đây, ai dám động vào mẹ con nàng, ta sẽ diệt cả nhà của hắn!”.

“Ngủ ngôi miếu đồ nát? Mẹ la sát đánh ta?” Phong Linh nghi ngờ, cái đó và cái đó, mặc dù cuộc sống của mẹ con nàng có chút khó khăn nhưng dù sao nàng cũng là người xuyên qua, làm sao có thể kém đến nỗi để con trai ngủ ở ngôi miếu đồ nát? Đừng có nói là người ta đánh nàng, nàng không đi đào mộ phần tổ tiên nhà người ta là may lắm rồi!

Đúng là không biết tên tiểu tử kia nói hươu nói vượn!

Dường như Thần Hoàng sợ chạm vào chuyện đau lòng của nàng, buông nàng ra, không nói hai lời móc từ trong ngực một tập ngân phiếu, “Cầm đi, nàng muốn xài như thế nào thì xài, ta không cho phép nàng bạc đãi chính mình, lại càng không cho phép bạc đãi Bảo Bảo!”.

Phong Linh tròn tròn hai mắt, vui mừng nhận lấy xấp ngân phiếu, trời ơi, thật nhiều tiền! Bạc, bạc.....

Nàng kích động ôm tiền vào lòng, mắt chứa lệ nóng nói: “Người nghe những cái đó còn chưa đủ, chúng ta đâu chỉ ngủ ở ngôi miếu đồ nát mà còn phải ăn cơm thừa của người khác.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Nương, con muốn giúp mẹ ấy

“Nương! Nương!”. Bảo Bảo dắt Hinh Nhi vào trong phòng, Phong Linh đang ngồi đếm ngân phiếu, mặt hồi hộp. Mắt cũng không nhìn hồi thẳng, “Sao?”.

“Con muốn giúp Hinh Nhi chữa giọng nói”.

Phong Linh ngăn ra, quay đầu lại, thấy Hinh Nhi đang sợ hãi núp sau lưng Bảo Bảo, khó hiểu hỏi: “Sao thế, con với tiểu cô nương này hóa thù thành bạn rồi à?”.

“Xùy, nương của muội ấy là nương của muội ấy, còn muội ấy là muội ấy”.

Phong Linh cười mập mờ: “Sao, coi trọng người ra à?”.

Bảo Bảo liếc mắt, “Nương, nương có thể ngây thơ hơn được không?”.

“Thôi đi”, Phong Linh đặt ngân phiếu vào hộp bảo bối của nàng, hôn “chụt” một cái rồi mới xoay người nói với Hinh Nhi sau lưng Bảo Bảo, “Này, tại sao phải giúp con bé chữa giọng nói? Mà ngự y của Dạ Vô Hàm còn không làm được, con làm làm gì?”.

Bảo Bảo nói: “Con tự tìm được cách nhưng mà con muốn nương giúp con một việc”.

Phong Linh cnahr giác, ôm chặt hộp bảo bối của mình, “Cái gì? Muốn tiền? Không được! Muốn tán gái thì tự mình đi kiếm tiền đi!”.

Bảo Bảo sắp bị nương nó làm cho phát điên: “Không phải là con muốn tiền! Con muốn nương giúp con đưa Hinh Nhi từ bên nương của muội ấy qua đây!”.

Phong Linh ngăn người: “Tiểu tử, không phải là con nói thật đấy chứ?”

Bảo Bảo nghiêm túc nói: “Nếu như Hinh Nhi tiếp tục ở lại bên cạnh nương của muội ấy thì có thể là ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn”.

Bàn tay nhỏ của Hinh Nhi nắm lấy vạt áo của Bảo Bảo, cúi đầu, không dám nhìn Phong Linh.

Phong Linh nhìn con trai, mắt chớp chớp, không hỏi thêm câu nào, gật đầu, “Được, để nương giúp con”.

Nàng hiểu rất rõ con trai mình, nó sẽ không tùy tiện tìm phiền toái cho mình. Nó kiên định làm chuyện này như vậy chắc chắn là có lý do của nó, đừng ai nghĩ sẽ ngăn cản được nó. Nàng sẽ không ngăn cản nó, cho dù nó đụng phải khó khăn, đau đớn thì đó cũng sẽ là bài học của con trai.

Bảo Bảo không nói cả cảm ơn, kéo Hinh Nhi ra bên ngoài: “Nương, chuyện này con giao cho nương, con giúp muội ấy chuẩn bị phòng”.

“Tiểu tử thôi, nhanh như vật đã quên mất mẹ rồi sao?”. Phong Linh cười mắng một câu nhưng mà cảm thấy khó khăn. Muốn nàng gây sự với Châu Châu hay sao, đều được nhưng mà muốn lấy con gái của người ta, hơn nữa lại là quân chúa vừa được sắc phong, điều này...

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định phải bàn bạc với quân gia. Dù sao thì ông ấy cũng là người ở lâu trong vương phủ, có những chuyện phiền toái, bàn bạc với ông ấy chắc rất được.

Phong Linh vừa đi, bên ngoài liền vang lên giọng nói của Tiểu Đào: “Tiểu quân chúa! Quân chúa! Quân chúa đang ở đâu?”.

“Ai ở đó hô to gọi nhỏ vậy? Không có quy củ gì cả”. Ván Xuân và Sơ Hạ đi ra.

“Ngươi có nhìn thấy Quân chúa nhà ta đâu không?”. Nhìn thấy bọn họ Tiểu Đào không nể mặt. Ngay cả tiểu nha hoàn đi bên cạnh nàng ta cũng lỗ mũi hất lên trời.

Sơ Hạ nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi, chúng ta có phải là bảo mẫu của quân chúa nhà ngươi sao?”.

Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng: “Có người thấy Quân chúa đi về phía bên này, nói mau, quân chúa đang ở đâu? Không phải là... các ngươi giấu đi đấy chứ?”.

Nhìn nàng ta vênh mặt, vì Châu Châu là thị thiếp mà nước lên thì thuyền cũng lên. Ván Xuân và Sơ Hạ hai tay chống hông, “Sao, khi dễ chúng ta sao? Dám chạy đến Phi Ý hiên điều võ dương oai?”.

Tiểu nha hoàn khinh thường nói: “Ồ, chúng ta chỉ đến tìm Tiểu quân chúa, sao lại nói là giương oai? Chẳng lẽ các ngươi có tật gậy mình?”.

Vấn Xuân “ph” một tiếng: “Ta nhỏ vào! Không có việc gì, ta giấu quận chúa nhà các ngươi làm gì? Là do quân chúa tự tìm tới Bảo gia nhà ta đấy! Tại sao không nói là các ngươi không quản được quận chúa nhà các ngươi?”.

Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng: “Hừ, nhất định là cái tiểu tử đó đã quyến rũ tiểu quận chúa nhà chúng ta”.

“Ngươi dám nói Bảo gia như thế?”. Vấn Xuân và Sơ Hạ xắn tay áo lên, hai người đi bên cạnh Phong Linh lâu ngày, tính tình cũng nóng hơn.

“Nói thì làm sao?”. Đối phương cũng không chịu yếu thế.

“Sao? Thích ăn đòn à?”. Họ cũng không kém, túm lấy tóc của bên kia, bốn người vật lộn trong vườn.

“Dừng tay!”. Một tiếng kêu khê vang lên, bốn người không cam lòng dừng tay.

Châu Châu được nha hoàn điều đến, chậm rãi đi tới: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu Đào nói: “Bọn nô tỳ đến tìm tiểu quận chúa, rõ ràng có người nhìn thấy tiểu quận chúa đi về phía này nhưng bọn họ không thừa nhận còn động thủ đánh người!”.

Châu Châu cau mày, nhìn về phía hai người: “Hình Nhi đâu? Con bé đang ở đâu?”.

Vấn Xuân cười nhạo, nói: “Triệu phu nhân hỏi lời này thật kỳ lạ, chân ở trên người tiểu quận chúa, quân chúa thích đi đâu thì đi, chúng ta đâu có thể đi theo được”.

Châu Châu vừa được lên làm chủ tử, lại bị nha hoàn phản bác kiểu đấy, cảm thấy mất thể diện. Hơn nữa lại trước mặt nha hoàn của mình. Giọng nói nghiêm nghị: “Ai cho các ngươi không biết tôn ti trật tự như vậy? Mau giao Hình Nhi ra đây”.

Sơ Hạ lắc đầu bật cười: “Triệu phu nhân, mong phu nhân rõ ràng một chút, đây là Phi Ý hiền, muốn ra lệnh ở đây thì thân phận của phu nhân còn chưa đủ đâu”.

Hai người một đáp một hát làm Châu Châu giận run cả người, nàng ta quay đầu phân phó Tiểu Đào: “Đi vào tìm Hình Nhi!”.

“Dạ!”.

Tiểu Đào vừa muốn dẫn người đi vào nhưng Vấn Xuân và Sơ Hạ ngăn cản ở cửa: “Trừ Vương gia, nơi này không ai được tự tiện xông vào!”.

“Tránh ra!”.

“Không!”.

Hai bên giằng co, đúng lúc này, Bảo Bảo xuất hiện, còn phía sau là Hình Nhi bị dọa sợ.

Vừa nhìn thấy con gái, Châu Châu thở phào nhẹ nhõm, ngoắc ngoắc tay: “Lại đây!”.

Hình Nhi sợ hãi, lùi về sau một bước, lắc đầu.

Châu Châu ngăn người, nụ cười cứng nhắc, sau đó dịu dàng nói: “Hình Nhi, đến đây với nương, nương đến đón con. Nếu như con không nghe lời, nương sẽ nói cho cha biết!”.

Hình Nhi cúi đầu, bất đắc dĩ đi tới nhưng vẫn nhìn Bảo Bảo. Bảo Bảo nhú mày, bộ dạng đáng thương của con bé làm Vấn Xuân và Sơ Hạ cũng không đành lòng.

Tiểu Đào hả hê, bế Hình Nhi lên, cố ý nói lớn: “Tiểu quận chúa, có phải những người đó lừa quận chúa đến đây không?”.

Hình Nhi quả quyết lắc đầu.

Châu Châu không thể tin được, kéo con bé qua, nói: “Hình Nhi, là tự con đi qua đây sao?”.

Hình Nhi nhìn nương rồi lại quay ra nhìn Bảo Bảo, Bảo Bảo cười khích lệ, đột nhiên, Hình Nhi nở nụ cười rồi gật đầu thật mạnh với nương của nó.

Sắc mặt Châu Châu tái nhợt: “Hình Nhi, con...”.

Vấn Xuân phát huy cách nói bỏ đá xuống giếng: “Ha ha, ta đã nói rồi mà, rõ ràng là quận chúa nhà các ngươi tự mình tới, còn cho rằng chúng ta lừa đến, buồn cười!”.

Sơ Hạ tiếp lời: “Không sai, không trông coi kỹ càng còn như thế, thật là hiếm thấy”.

Châu Châu đè nén tức giận và khủng hoảng vì sắp mất con gái, rút cuộc nàng ta cắn răng, nheo mắt: “Tiểu Đào, mau giáo huấn hai nha hoàn không biết quy củ này!”.

Chương 114: Không ai mắng lại được

“Ai dám động đến người của ta?”.

Đúng lúc này, Phong Linh xuất hiện, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng.

Châu Châu xoay người nhìn thẳng vào mắt nàng, thoáng chốc, trong không khí tia lửa bắn tung tóe.

Hai người tiến lên phía trước một bước, bốn mắt vẫn nhìn nhau.

Châu Châu nói: “Thân là thị thiếp của Hàm Vương, mọi người trong phủ còn phải gọi ta một tiếng ‘phu nhân’. Ta có quyền dạy dỗ lại nha hoàn trong phủ. Nhưng mà Phong Tam Nương, người có tư cách gì xuất hiện ở đây, hô to gọi nhỏ?”.

Phong Linh: “Người dạy dỗ nha hoàn của người thì tất nhiên ta sẽ không xen vào nhưng mà nếu người muốn dạy dỗ người của ta thì không được! Hỏi tư cách của ta? Được, ta nói cho người biết, nếu hai lỗ tai không nghe được thì nghe bằng hai lỗ mũi! Dạ Vô Hàm đã ban hai nha đầu này cho ta thì chính là người của Phong Tam Nương ta, được Phong Tam Nương ta che chở! Nếu như người thích nghe người khác gọi người là ‘phu nhân’ thì ta sẽ mời người đến gọi ba ngày ba đêm!”.

Châu Châu: “Người ở đây nhưng người chỉ là khách, ta đã gả cho Hàm Vương, nơi này là nhà của ta, ta quản giáo nha hoàn trong nhà của mình còn phải đợi người khách như người đồng ý sao?”.

Phong Linh: “Muốn nói đến thành thân với ta? Được, ta nói với người! Thành thân cần sáu lễ, người được mấy? Ngay cả giấy đỏ và giấy xanh cũng không có đã coi như lập gia đình? Làm ơn ba quỳ chín lạy người đã quỳ chưa? Vẫn không là vẫn, lễ không phải lễ, tự xưng mình là phu nhân, người không thấy đuối lý à?”.

Châu Châu: “Ồ trước mặt mọi người Vương gia đã tuyên bố điều đó, bây giờ ta chính là thị thiếp của Vương gia, có những thứ lễ nghi phiền phức kia hay không đều không quan trọng! Ít nhất thì, so với người, ta còn danh muốn chính, ngôn muốn thuận!”.

Phong Linh: “Cũng chỉ là tiểu thiếp của người ta, chết cũng không được vào quan tài, không biết người đang tự hào cái gì! Hôm nay ta nói cho người biết, hai nha đầu này là của ta rồi, nếu người muốn đánh các nàng, ta sẽ phá hủy Lục Ý hiện của người! Muốn đuổi ta đi, người còn chưa có tư cách đó, bảo Dạ Vô Hàm tự mình đến đây nói với ta! Lúc cô nãi nãi ở đây, người còn đang diễn cải thiếp xanh đó!”.

Châu Châu: “Người là nữ nhân không phân rõ phải trái”.

Phong Linh: “Đó là do nói chuyện với người!”.

Châu Châu: “Người...”.

Phong Linh: “Ta làm sao? Đừng nói hai nha đầu này không làm gì, cho dù là đánh người của người thì ta cũng không quan tâm! Không quen sao, ta sẽ đánh ở bên ngoài để tránh một thân toàn máu!”.

Châu Châu: “Phong Tam Nương, ta không ngờ người lại là nữ nhân dã man không hiểu chuyện như thế! Ta sẽ nói cho Vương gia!”.

Phong Linh: “Nhất định phải nói! Người nhất định phải nói cho hắn biết, ta còn gấp hơn cả người đó!”.

Phong Linh búng tay một cái: “Đóng cửa, thả A Hoàng! Người nào còn dám đến đây gây sự, đánh trước báo sau!”.

Thấy Phong Linh đã mắng đủ, giải hận, Vãn Xuân và Sơ Hạ sùng bái, hai người vội vàng: “Triệu ‘phu nhân’, xin mời”.

Hai người cố ý nhấn mạnh hai chữ “phu nhân”, châm chọc mười phần. Châu Châu giận đến nổi toàn thân phát run, ngực của nàng ta vốn bị thương bấy giờ khí huyết dâng trào, nôn ra một búng máu!

“Phu nhân!”, Tiểu Đào và nha hoàn bên cạnh vội đến đỡ,

Châu Châu cố gắng không để mình ngã xuống, “Chúng ta đi”. Nàng ta nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hình Nhi. Hình Nhi sợ hãi vội vàng cúi đầu, trong lòng biết mình gây họa, sợ hãi.

Trận mắng chửi này là kinh điển được mọi người trong Hàm Vương phủ tôn sùng, với cái kết là Triệu phu nhân hộc máu, càng tăng thêm sắc thái cho vở kịch. Trong Vương phủ có một câu vè, “Thà đắc tội với Diêm Vương còn hơn đắc tội với Phong Tam Nương!”.

“Tam Nương thật lợi hại!”, Vần Xuân hưng phấn nói, “Người không thấy sắc mặt màu xanh lá đỏ của Triệu phu nhân đâu!”.

“Haha, rõ ràng đó là màu tím mà!” Sơ Hạ cười to nói, “Lần này thật sáng khoái, từ lâu ta đã không vừa mắt với dáng vẻ kia của nàng ta!”.

Phong Linh không ngờ hai người này lại vui vẻ như vậy, nàng quay đầu nói với Bảo Bảo: “Nương đã nói chuyện với quản gia rồi, ông ấy nói chuyện này rất khó xử lý, vừa rồi nương lại âm ỉ với nữ nhân kia, bây giờ muốn nhận Hinh Nhi có vẻ như không có khả năng! Con trai, thật xin lỗi, nương mắng hăng quá quên mọi chuyện!”.

Bảo Bảo liếc nhìn nương nó: “Nhìn nương mắng kiểu đó là biết rồi!”.

“Ai da, nương biết sai rồi, làm sao bây giờ!”.

Bảo Bảo suy nghĩ, nhú mày, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Gậy ông đập lưng ông!”.

Mắt Phong Linh sáng lên, chớp mắt hai cái, cười gian hai tiếng: “Tiểu tử, con thật hư”.

Vần Xuân và Sơ Hạ nghi ngờ nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút, không biết hai mẹ con nhà này lại định làm cái gì.

.....

Rõ ràng là thị thiếp của Dạ Vô Hàm lại bị một nữ nhân không danh phận làm nhục trước mặt mọi người. Châu Châu chưa từng chịu áp lực nào như thế. Tiểu Đào cũng giận dữ, vừa đi vừa mắng Phong Tam Nương.

Thấy Hinh Nhi nhỏ bé đang đứng nép trong góc, Châu Châu đi tới, giận dữ kéo con bé qua, đánh mấy cái vào cái mông nhỏ của bé, Hinh Nhi bị đau khóc lớn lên nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

“Tại sao lại đứng về phía người ngoài? Tại sao? Vì con nương đã bỏ ra nhiều như thế, không phải vì muốn con làm Quận chúa, có thể có được cuộc sống tốt sao? Tại sao lại không hiểu nương?”.

“Phu nhân! Không nên đánh Quận chúa!”. Tiểu Đào tiến lên, vội giấu Hinh Nhi vào phía sau, “Phu nhân, chuyện này hoàn toàn đều do Phong Tam Nương cố ý gây ra, tiểu Quận chúa còn nhỏ không thể hiểu được nhiều chuyện như vậy!”.

Châu Châu ôm ngực, vết thương đau rát, nàng ta thở hổn hển ngồi xuống nhìn chăm chăm vào Hinh Nhi, “Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép con đến bên kia! Không, không được bước ra khỏi nơi này một bước. Nếu như để nương biết con không nghe lời, nương sẽ nhốt con, để cho con không thể gặp cha con được nữa!”.

Hinh Nhi sợ hãi núp sau lưng Tiểu Đào, ánh mắt sợ hãi, không giống như đang nhìn nương của mình.

Một lúc sau, Phi Ý hiện hô hoán lên, nghe nói trong vương phủ có chuột, còn là cả một đàn chuột lớn! Quản gia nghe vậy vội vàng hô hào mọi người diệt chuột!

Thừa lúc bên trong các viện đang loay hoay loạn lên thì có một bóng dáng nho nhỏ xâm nhập vào Lục Ý hiện.

“Hinh Nhi”.

Hinh Nhi nằm khóc ở trên giường, vừa ngẩng đầu lên, thấy Bảo Bảo thì ngây người.

Bảo Bảo đóng cửa cẩn thận, sau đó chạy đến, thấy hai mắt bé đỏ ửng thì chau mày, “Sao thế? Nương muội lại đánh muội nữa à?”.

Hinh Nhi mím miệng, gật đầu, sau đó chỉ chỉ cái mông nhỏ của mình.

Bảo Bảo nhú mày, “Nương như thế, không cần cũng được!”. Nói xong, nó nhìn Hinh Nhi, “Nếu như muội muốn rời khỏi chỗ này thì phải nghe lời ta nói..., làm theo những gì ta nói, hiểu chưa?”.

Hinh Nhi dùng sức lau sạch nước mắt, gật đầu không ngừng. Bé không thích chỗ này, bé không thích nương bây giờ, bé muốn rời khỏi, muốn rời khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Quản gia có mắt nhìn

Sau mấy canh giờ, cả vương phủ đã diệt được lũ chuột.

Quản gia tự mình đi thị sát công việc, đến Lục Ý hiên thì thấy Hinh Nhi đang đỏ mặt ngồi trên bậc thềm.

“Tiểu quận chúa, tại sao lại khóc vậy?”.

Quản gia đi đến, Hinh Nhi ngẩng mặt, tội nghiệp nhìn quản gia, sau đó lắc đầu. Quản gia nhìn thấy một vết tím do bị nhéo, quản gia kinh sợ, “Đây là.....”.

Ông dẫn Hinh Nhi vào trong phòng Châu Châu, tức giận nói, “Triệu phu nhân, người nói xem, thế này là thế nào?”.

Châu Châu không rõ chân tướng nhìn Hinh Nhi một cái, “Quản gia, ta không hiểu ông đang nói gì?”.

“Không hiểu? Được!”. Quản gia nhẹ nhàng ôm lấy Hinh Nhi, để lộ ra vết tím do bị nhéo. “Lần này Triệu phu nhân đã hiểu chưa?”.

Châu Châu giật mình, “Cái này? Do người nào làm? Hinh Nhi, mau nói cho nương biết, đã xảy ra chuyện gì?”.

Hinh Nhi quay mặt không nhìn mặt mẹ bé.

“Triệu phu nhân, phu nhân đã quên là Hinh Nhi không nói được sao? Làm sao có thể nói cho phu nhân biết được”.

Châu Châu cười không tự nhiên, giấu bối rối của mình, vội nói, “Quản gia, ta sẽ tra rõ mọi chuyện”.

“Không cần”, quản gia nói, “Thân thể của quận chúa quý giá, vậy mà ở bên cạnh Triệu phu nhân lại bị thương như thế, nô tài không thể tiếp tục để Tiểu quận chúa ở đây được”.

“Quản gia”, Châu Châu nóng nảy, “Những thứ này đều là ngoài ý muốn, rất nhanh ta sẽ tra rõ sự thật”.

“Vậy thì Triệu phu nhân hãy tra rõ sự thật sau đó sẽ đến đón tiểu quận chúa”. Quản gia ôm Hinh Nhi ra bên ngoài.

“Không, quản gia, ta sẽ bảo vệ Hinh Nhi thật tốt, hãy tin tưởng ta! Quản gia ——”, Châu Châu muốn đuổi theo nhưng Tiểu Đào ngăn lại, “Phu nhân, thôi!”.

“Hinh Nhi”, Châu Châu đứng ở cửa, trơ mắt nhìn quản gia ôm con gái mình đi, “Chuyện này là thế nào?”.

Hinh Nhi đã là quận chúa, địa vị trong vương phủ chỉ dưới Dạ Vô Hàm, hơn nữa Dạ Vô Hàm lại rất thương con bé nên con bé là bùa hộ mệnh của nàng. Nhưng bây giờ con gái bị người khác ôm đi, nàng còn bị tội ngược đãi con gái!

Tiểu Đào nghi ngờ nói: “Phu nhân, vết thương của quận chúa có vẻ kỳ quái”.

Châu Châu sững sốt, cuối cùng cũng phản ứng, “Người nói là...”.

“Không sai”, Tiểu Đào gật đầu, “Mấy năm này ở Vương phủ không hề có chuột, bây giờ tự nhiên lại quậy một trận như vậy, rồi tiểu quận chúa lại bị thương, nô tỳ nghĩ là có người cố ý hại ạ!”.

Châu Châu dần tỉnh táo lại, ngồi xuống, nói: “Là Phong Tam Nương!”.

“Trừ nàng ta ra, trong vương phủ làm gì có ai có thể độc ác như vậy!” (Ôc: =”= xa tận chân trời, ở ngay trước mặt!)

Châu Châu tức giận: “Tại sao nàng ta lại quần lấy ta như vậy? Rõ ràng sự kiện kia ta đã giải thích với Vương gia, giúp nàng ta gỡ bỏ hiềm nghi, còn quý xuống nhận sai với nàng ta, vậy mà nàng ta vẫn không tha cho ta!”.

“Phu nhân đừng trách ta lắm mồm”, Tiểu Đào lại gần, nhỏ giọng nói, “Ngày đó Vũ phu nhân trăm phương nghìn kế muốn diệt trừ nàng ta, phu nhân nên hiểu...”.

Châu Châu không tiếp lời, rũ mắt xuống.

.....

Khi quản gia đưa Hinh Nhi đến Phi Ý hiên, tất cả mọi người đều nghênh đón tiểu quận chúa, điều này làm Hinh Nhi thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sợ).

Quản gia kéo Phong Linh qua một bên nói, “Tam Nương, ta đã đưa quận chúa đến bên này, hãy chăm sóc thật tốt cho quận chúa”.

Phong Linh cười một tiếng, “Quản gia, ông thật bò, sao ông lại có thể đưa nàng từ bên kia đi được vậy?”.

Quản gia liếc nàng một cái, “Ta chưa già, mắt chưa mờ, còn có thể phân biệt rõ cái gì mà máu ứ đọng, cái gì là cao chi yên”.

“Oa! Quản gia, ông thật lợi hại, thế mà cũng nhìn ra được!”, Phong Linh cười cười, “Không phải làm vì nha đầu kia sao, ông phải tin tưởng chúng ta, nương của con bé chắc chắn là có vấn đề!”.

“Nếu như ta không tin thì có thể hồ đồ diễn kịch sao?”, Quân gia không yên lòng, dặn một câu, “Trước khi Vương gia về phủ, tiểu quận chúa đừng ở đây rồi”.

“À!”, Phong Linh chớp mắt, cặp mắt vô ý nhìn lang đi nơi khác, “Vậy thì muốn để nàng ở đây khoảng bao lâu?”.

Thực ra là nàng muốn hỏi, lúc nào thì Dạ Vô Hàm trở lại. Quân gia liếc mắt là nhận ra tâm tư của nàng, cười nói: “Nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng”.

“Ừ”. Phong Linh yên lặng ghi nhớ.

Tiến quân gia đi, Bảo Bảo đưa Hình Nhi thăm thú xung quanh, Văn Xuân và Sơ Hạ che miệng cười nhìn hai đứa nhỏ vô tư đùa giỡn.

Lúc này, Thần Hoàng đi vào, bộ dạng mệt mỏi. Nhìn hán còn đẹp hơn nữ nhân, Phong Linh nghĩ mà muốn học máu.

Nhưng mà ngày hôm qua nàng lấy ba vạn lượng ngân phiếu từ trên người hán, cần phải từ tế với hán, lại gần, thủ thi: “Đã trở lại, có cần uống trà không, ta bụng nước đến, có muốn ăn không, ta bụng bữa tối đến”.

Thần Hoàng khẽ liếc nàng, cúi người, “Muốn ăn ngươi, có được hay không?”.

Phong Linh cười cười mấy tiếng, chạy mất dạng. Vì bạc mà chết không cần, người này nàng ít chọc đến mới tốt.

Bảo Bảo và Hình Nhi trở về phòng khách, Thần Hoàng lười biếng ngồi xuống, từ trong ngực móc một lệnh bài ném cho nó, “Từ bây giờ cháu chính là Võ Lâm Minh chủ rồi”.

“Gi, không phải gạt người chứ?”. Bảo Bảo chu miệng, đường đường là võ lâm minh chủ, không phải lệnh bài làm từ kim cương thạch sao, sao lại hắc diệu thạch? Cái này là một khối mục.

Thần Hoàng buồn cười, “Tiểu tử, thứ mà ngươi cầm trong tay là lệnh bài làm từ trái tim của thụ thần sinh trưởng ở hoàng lăng, có ít nhất 7000 năm tuổi. Cái này nhuộm máu của vạn người”.

“À, thật sao?”. Bảo Bảo nở nụ cười, sau đó ôm vào lòng, hỏi, “Cháu có cái này, là võ lâm minh chủ rồi sao?”.

“Còn phải chiêu mộ đại hội võ lâm, cử hành đại lễ kế vị như vậy mới được các phái trên giang hồ tán thành”.

“Được, mau tổ chức thôi, cháu cũng không đợi được”. Bảo Bảo hưng phấn nói, đột nhiên, nó hiếu kỳ hỏi, “Đúng rồi, võ lâm minh chủ trước đây? Tại sao hán lại đồng ý đưa vật này cho thúc?”.

Thần Hoàng ngáp một cái, hoạt động cánh tay, “À, thúc muốn, hán không cho nên thúc giết hán rồi”.

“Bốp”, Bảo Bảo cầm đầu gối xuống đất, lúc sau mới bò dậy, nuốt một ngụm nước bọt, “Cái này cũng quá...”.

Thần Hoàng nhú mày, cười như không cười, nói, “Tàn nhẫn?”.

Bảo Bảo không lên tiếng, nó chỉ cảm thấy khối lệnh bài trong ngực nóng bỏng, nặng nề.

“Cái gì gọi là tàn nhẫn?”, Thần Hoàng nhú mày, không để ý nói, “Khi cháu trở nên mạnh mẽ, mà những người yếu ớt không làm gì được, đây là tàn nhẫn”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Gián điệp hai mặt

Tàng Tâm Lâu, trang hoàng xa hoa tinh tế, mỹ nữ xinh đẹp khác hẳn những nơi khác, là kỹ viện đứng đầu bảng xếp hạng. Mà bà chủ Lãnh Tàng Tâm, càng là mỹ nhân khiến người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã mê mẩn tâm thần.

Ban ngày, Tàng Tâm Lâu rất yên tĩnh, các cô nương đều ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng sức để tối ra tiếp khách.

Nhưng trong một căn phòng khuất ở lầu hai, lại mơ hồ truyền ra những tiếng thở dốc.

Nam nhân cường tráng dùng cánh tay chống đỡ nửa người trên, mồ hôi trượt trên làn da màu đồng cổ cháy xuống, khuôn mặt như được đao khắc, lộ ra một chút dã tính.

“Địch đại bang chủ, ngài biến mất mấy ngày nay, chẳng biết đang vội gì? Không thèm tới thăm người ta một chút! Thật không có lương tâm mà!” Nữ nhân bên dưới nũng nịu nói, âm thanh vừa quyến rũ vừa mềm mại, khiến người nghe lạc cả hồn phách.

Nam nhân cuồng dã cười một tiếng, “Hừ, có mấy kẻ không muốn sống chọc tới ta.”

Lãnh Tàng Tâm liếc hẩn một cái, không ngừng thờ dốc, nũng nịu nói, “Ngài biến mất một thời gian, ngay cả một chút tin của không có, thỉnh linh xuất hiện, không nói được lời thứ hai đã đem người ta lên giường, Lãnh Tàng Tâm ta là ai? Là công cụ cho ngài phát tiết?”

Địch Cuồng hất mái tóc dài qua bên, cười một tiếng, ôm lấy nữ nhân lật người, để nàng ta ngồi trên người hẩn, còn hẩn thoải mái tựa vào giường, đầu gối trên cánh tay, thích ý hưởng thụ nữ nhân chủ động.

“Đừng có được voi lại đòi tiên! Lão tử bỏ tiền cho ngươi mở một kỹ viện lớn như vậy, chẳng lẽ là để ngươi lên làm bà nội của ta?”

Lãnh Tàng Tâm liếc hẩn một cái, “Nói thật dễ nghe, mỗi lần ngài trở lại, chẳng phải đều dẫn huynh đệ đến ăn không uống không? Nói là mở cho ta không bằng nói là mở cho ‘huynh đệ’ của huynh đệ của ngài còn đúng hơn!”

Lời nói thô tục của của Lãnh Tàng Tâm khiến Địch Cuồng cười to, “Nhiều nữ nhân như vậy, chỉ có nàng là hợp ý ta nhất! Tốt nhất nên hết sức phục vụ lão tử cho thư thái, ta sẽ mở thêm cho nàng một cái kỹ viện thật to nữa, để nàng cả đời chỉ có thể nằm trên giường! Ha ha....”

“Miệng chó không ỏi được ngài voi!” Lãnh Tàng Tâm tức giận nói, “Trừ kỹ viện, chẳng lẽ ta không làm được gì khác sao? Bớt xem thường người đi!”

“Vậy sao? Thật sự ta nhìn không ra!”

“Hừ, sớm muộn sẽ có một ngày cho ngài nhìn với cặp mắt khác xưa!” Lãnh Tàng Tâm thờ ờ hỏi, “Ai đắc tội với ngài vậy?”

Địch Cuồng bĩu môi, nhắc tới lại thấy tức, chỉ muốn trút hết tất cả lên người Lãnh Tàng Tâm “Ngươi nhiều lời quá!”

Hẩn lại lật người, đè lên Lãnh Tàng Tâm, như ngựa hoang mất cương, tận tình rong ruổi. Lãnh Tàng Tâm vô lực vấy mái tóc dài, mặc cho mồ hôi đổ ra đầm đìa, cao giọng ngâm nga, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Đến cuối cùng, hai người đồng thời im lặng, thoải mái hưởng thụ.....

Lãnh Tàng Tâm đứng dậy, chỉ khoác chiếc áo lụa thật mỏng bước xuống giường, thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện. Địch Cuồng nằm nghiêng người trên giường, nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên, “Nghe nói Dạ Vô Hâm vừa mới nạp thiếp.”

Lãnh Tàng Tâm ngồi trước bàn trang điểm, chải lại mái tóc rối, thờ ơ nhướng nhướng mày, “Vương công quý tộc nhà nào chẳng vậy, cưới thì nạp thiếp, có gì mà lạ?”

Địch Cuồng thần bí cười một tiếng, “Người thiếp này không đơn giản!”

Lãnh Tàng Tâm ngẩn ra, hơi nhú mày, nhưng lập tức che giấu cực tốt, tiếp tục chải tóc, giả bộ như có lệ hỏi một câu, “Không đơn giản là sao? Chẳng phải đều là nữ nhân, cùng lắm là một hồ ly tinh hơn người chút thôi chứ gì!”

“Biết ‘Quý Diện Tăng’ không?”

Lãnh Tàng Tâm giật mình, mày nhú càng chặt.

Quý Diện Tăng, là một nhóm sát thủ do Diêu Hoàng Hậu lập ra. Nếu chỉ đơn thuần là sát thủ, vậy cũng không có gì to tát, trên giang hồ, sát thủ dù có lợi hại hơn nữa cũng không qua được Xích Diễm Bang của Địch Cuồng. Nhưng điều đặc biệt của Quý Diện Tăng là ở chỗ, Quý Diện Tăng có mặt ở mọi nơi, hoàng cung, hoặc bên cạnh các đại thần. Có thể là người nhà của người, bạn bè, người làm, đồng nghiệp, tóm lại là những người người không bao giờ ngờ được.

Mất bọn họ giống như đinh chặt trên người người, mỗi tiếng nói mỗi hành vi của người đều bị ghi nhớ, sau đó được báo cho Diêu hoàng hậu. Một khi nhận được lệnh ám sát, người này sẽ lập tức biến mất, cam đoan một chút dấu vết cũng không để lại. Đây là lý do tại sao, một nữ nhân mà có thể quấy cho cả hoàng cung náo loạn không yên, thậm chí Dạ Vô Hâm và Dạ Thập Tuyên cũng không dám động đến!

Thận phận của những sát thủ này đều được ghi chép trong một quyển tăng phổ, quyển tăng phổ này lại không ở trong tay Diêu hoàng hậu mà ở chỗ Dạ Mặc Cảnh. Dạ Vô Hâm để Lãnh Tàng Tâm ở kỹ viện, tìm mọi cách tiếp cận Dạ Mặc Cảnh, chính vì mục đích lấy được quyển tăng phổ này.

Nhưng Dạ Vô Hâm có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, Lãnh Tàng Tâm lại là một gián điệp hai mặt, chủ nhân chân chính của nàng ta chính là Thần Hoàng.

Lãnh Tàng Tâm trấn định lại, thuận miệng nói, “Có nghe những kẻ nhà quan tới đây chơi vô tình đề cập đến, nói là hộ vệ hay thị vệ gì đó của hoàng hậu hiện nay.”

Nữ nhân thông minh, không những phải giỏi về đóng giả người, mà càng phải giỏi về giả bộ. Nếu như nàng ta nói không biết, tất sẽ khiến Địch Cuồng hoài nghi. Mà qua thời gian dài tiếp xúc, nàng ta biết, Địch Cuồng không phải đồ ngốc.

“Tiểu thiếp kia là người hầu trong một nhà có quan hệ với Quý Điện Tể”, nhắc tới chuyện này, Địch Cuồng lại tức muốn bốc khói, hung tợn nói, “Mấy con lừa ngựa kia, cướp người Triệu gia đi, còn giả họa cho Xích Diễm Bang ta! Mục đích muốn khơi mào để ta và Dạ Vô Hàm đấu nhau! Hừ, đừng để ta bắt được bọn chúng, nếu không, lão tử nhất định phải chặt đầu bọn chúng!”

Lãnh Tàng Tâm ngoái đầu nhìn, cười một tiếng, “A, có thể khiến Địch bang chủ tức như vậy, tính ra những kẻ đó cũng có chút bản lĩnh! Vậy ngài tìm được bọn chúng chưa?”

Địch Cuồng lắc đầu, “Những kẻ này xuất quỷ nhập thần, đều là cầu của ả họ Diêu kia, không dám dùng mặt thật gặp người, muốn bắt bọn chúng, phải tốn chút sức. Bất quá,” hắn tàn nhẫn cười gằn, “Chuyện này chắc chắn có liên quan đến nữ nhân kia! Muốn mượn tay ta diệt Dạ Vô Hàm! Nằm mơ đi! Dám đặt bẫy hãm hại Địch Cuồng ta, một kẻ ta cũng không bỏ qua cho! Chọc lão tử mất hứng, ngày nào đó lão tử trực tiếp tiến vào hoàng cung, cường gian tiện nhân kia cho coi!”

“Ha ha.....” Lãnh Tàng Tâm lắc đầu bật cười, đứng dậy đi đến ngồi vào lòng hắn, hai tay vuốt ve bộ ngực cường tráng của hắn, là lời nói, “Sao, có ta rồi còn muốn đi tìm nữ nhân khác nữa sao?”

Địch Cuồng liếc một cái, bàn tay cũng sờ soạng trên người nàng ta, vết chai trên tay ma sát với làn da mềm mịn, “Người là nữ nhân khiến nam nhân yêu thích, chỉ là, cho dù có người, có một nữ nhân, lão tử nhất định phải chiếm được!”

Trong ánh mắt như dã thú, lộ ra chiếm đoạt, và một phần si nhục bị hắn đè nén thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Con trai, con là áo bông của nương

Châu Châu biết Hinh Nhi bị đưa đến Phi Ý hiền thì đứng ngồi không yên. Sự thật đêm đó như thế nào, Hinh Nhi đều tận mắt nhìn thấy rồi, con bé như một mầm mống nguy hiểm, chỉ sống bên cạnh nàng thì nàng mới yên tâm.

Nàng ta không ngồi yên mà gọi Tiểu Đào đến Phi Ý hiền, lần này, nàng phải chuẩn bị chu đáo, phải đem Hinh Nhi trở về bằng được.

Ở trong Phi Ý hiền truyền đến tiếng cười.

Hai nha đầu Văn Xuân và Sơ Hạ đứng quanh Bảo Bảo, bắt nó nói ra trong những nữ nhân ở trong này, ai xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, ngây thơ nhất. Bảo Bảo bị làm phiền, không chịu được, chỉ vào Hinh Nhi, “Là Hinh Nhi đó”.

Hinh Nhi sững sờ, xấu hổ chui vào trong ngực Văn Xuân, không dám nhìn Bảo Bảo.

“Ha ha...”, mọi người cười âm lên, càng cười càng lớn.

Nên khi có người đến bẩm báo có Triệu phu nhân đến thì nụ cười trên môi mọi người lập tức biến mất, Hinh Nhi nhìn Văn Xuân lắc đầu.

Văn Xuân vội vàng an ủi: “Quận chúa yên tâm, chúng ta sẽ không để nàng ta dẫn muội đi”.

Châu Châu đi tới, nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt lướt nhìn mọi người, rồi nhìn vào trên người Phong Linh. Nàng ta mỉm cười: “Tam Nương, ta đến đưa Hinh Nhi về, con bé ở đây quá rầy người nửa ngày rồi, thật xấu hổ”.

Phong Linh đứng dậy, cười còn vô hại hơn nàng ta, “Không sao, nếu quân gia đã giao đứa nhỏ này cho ta, dù phiền toái hơn nữa cũng không ngại”.

“Giao phó?”. Sắc mặt của Châu Châu rất khó coi, miễn cưỡng cười nói, “Người làm nương như ta đây vẫn còn, không đến nỗi giao nữ nhi của mình cho người khác. Tam Nương, không phải vì Hinh Nhi là con gái của Hàm Vương, là quận chúa nên mới cướp về bên cạnh mình chứ?”.

“Ha ha ha!”, Phong Linh cười lớn ba tiếng, “Sợ là người muốn như thế chỉ có người thôi”. Sau đó, ánh mắt nàng lạnh lẽo, “Người không thấy là con bé sơ ngươi như mèo thấy chuột không? Người đã cầm hòn đá đập vào đầu con gái mình thì làm sao lại không ngờ sẽ có ngày như vậy?”.

“Ta không hiểu người đang nói cái gì! Ta chỉ muốn con gái của ta! Trả Hinh Nhi lại cho ta!”, Châu Châu kích động muốn lên ôm Hinh Nhi nhưng bị Văn Xuân và Sơ Hạ ngăn lại, “Triệu phu nhân quên rồi sao, đây là Phi Ý hiền! Nếu có vấn đề gì, mời Triệu phu nhân đi tìm quân gia!”.

“Sao các người lại tàn nhẫn vậy? Tại sao nhất định phải tách ta với con gái? Hinh Nhi là sinh mạng của ta, trả con bé cho ta!”.

Châu Châu bắt đầu cuồng loạn, Tiểu Đào cũng chen vào, “Rõ ràng là có con trai, tại sao lại cướp con gái của người ta? À, ta biết rồi, nhất định là vì không sinh được đứa con của Vương gia nên ghen tỵ đây mà”.

Ánh mắt Bảo Bảo lạnh đi, gật đầu với Sơ Hạ. Sơ Hạ hiểu ý, vén tay áo lên đánh tiểu Đào một cái khiến nàng ta lao đảo, “Ngươi —”.

“Nếu ngươi còn dám nói hươu nói vượn, ta và nát miệng ngươi!”.

“Ngươi dám đánh ta!”.

Mọi chuyện bắt đầu mất khống chế, đúng lúc này, chợt một tiếng hét to.

“Các ngươi đang ở đây làm cái gì?”.

Mọi người quay đầu lại nhìn, Dạ Dập Tuyên trầm mặt xuất hiện ở cửa.

Tiểu Đào và Sơ Hạ vội vàng lui sang hai bên, không ai dám lên tiếng.

Vừa nhìn thấy hấn, Châu Châu vội vàng rơi nước mắt, “Tuyên vương, van cầu ngài, giúp ta đưa con gái về bên mình được không?”.

Phong Linh bĩu môi cười lạnh. Đúng là nàng ta xin người ta, nàng ta không biết Dạ Dập Tuyên với nàng là cũng chiến tuyến sao?

Dạ Dập Tuyên đi tới, vẻ mặt nghiêm túc không giống thường ngày, sau khi ngồi xuống mới nói, “Quân của Vương huynh trên chiến trường đột nhiên gặp bão cát, toàn quân hai bên dường như là bị diệt...”.

Tất cả mọi người sợ ngây người, Phong Linh cảm thấy trong nháy mắt, hô hấp như muốn dừng lại, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh vô số sinh mạng bị bão cát cắn nuốt.

Châu Châu vội hỏi, “Vương gia, vậy Vương gia thì sao?”.

“Mất tích. Theo thời gian tin tức truyền đến từ bên kia, Vương huynh đã mất tích được hai ngày rồi”.

Châu Châu chỉ cảm thấy muốn ngất, may mà tiểu Đào đỡ nàng ta kịp.

Dạ Vô Hàm.....

Phong Linh từ từ nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim trong ngực đang đập nặng nề, một cái rồi lại một cái.

“Vương gia.... Vương gia....”. Châu Châu không nhịn được khóc lớn lên. Mặc dù Hình Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng bé hiểu một chuyện đó là cha gặp nguy hiểm, nước mắt cũng trào ra.

Bảo Bảo trầm ngâm trong chốc lát, tỉnh táo hỏi, “Hoàng thượng có phái người đi tìm không?”.

Dạ Dập Tuyên gật đầu, “Bỏn Vương đến để báo cho các ngươi biết một tiếng, ngay bây giờ ta sẽ xuất phát đi đến đó, nhất định ta sẽ tìm được Vương huynh!”.

“Tuyên vương, ngài nhất định phải tìm thấy Vương gia!”, Châu Châu khóc thút thít.

“Ừ”, hấn gật đầu rồi nhìn về phía Phong Linh, “Các ngươi tự chăm sóc mình cho tốt!”.

Hấn không nói thêm lời nào, đứng dậy đi.

Châu Châu cũng không còn tâm tư tranh con gái với Phong Linh, để Tiểu Đào đỡ về Lục Ý hiên. Đột nhiên Phong Linh đứng dậy, sai bước đuổi theo Dạ Dập Tuyên.

Bảo Bảo lắc đầu, tùy tiện cảm khái, “Hồi thế gian tình ái là gì.....”.

Lúc Phong Linh đuổi tới cửa, Dạ Dập Tuyên đang lên ngựa, nàng tiến lên kéo dây cương của hấn, làm hấn giật mình, “Ngươi muốn làm gì?”.

“Đưa ta theo”, Phong Linh kiên định nói từng chữ, “Ta muốn đi tìm hấn”.

“Ngươi điên rồi?”. Dạ Dập Tuyên nhảy xuống ngựa, không tin được nhìn nàng chăm chăm, “Đó là Tây vực, bão cát lúc nào cũng có thể lấy mạng của ngươi!”.

“Ta không sợ! Ai cũng không tránh được cái chết, nếu ta chết ở đó cũng không sao!”.

“Đáng chết, bây giờ Vương huynh sống chết chưa rõ, ngươi cũng đừng làm ta phiền nữa được không?”.

“Nhưng mà ta tin tưởng, ta có thể tìm được hấn”. Ánh mắt của Phong Linh kiên định, nàng không biết suy nghĩ này của nàng ở đâu mà ra, nàng không muốn nghĩ, cũng lười suy nghĩ, tóm lại, vào giờ phút này không thể ngăn nàng!

“Nếu ngươi không đưa ta theo, không sao, ta tự mình thuê xe, dù sao bây giờ ta cũng có rất nhiều bạc!”.

Dạ Dập Tuyên sắp điên, “Ngươi.....

“Đừng có ngơoi ngơoi ta ta, lãng phí thời gian là mưu sát Dạ Vô Hàm, ngơoi ở đây chờ ta, ta thu dọn đồ rồi sẽ ra ngay!”.

Không đợi hần trả lời, Phong Linh chạy ừa vào như một cơn gió.

Giương mặt Dạ Dập Tuyên nhìn lại, rốt cuộc hần đã hiểu tại sao Vương huynh là một người khôn khéo như vậy, khi gặp phải nữ nhân này lại ngốc như vậy,

Phong Linh xông về Phi Ý hiền, vội vàng nói với con trai, “Tiểu tử, nương...”. Nàng còn chưa nói xong, Bảo Bảo đã giơ tay chặn lời nương nó, sau đó đưa một cái bao cho nàng. “Đồ đạc của nương con đã thu thập xong, không mang gì nhiều nhưng ngân phiếu rất nhiều, còn có một ít bạc vụn, để nương tiêu vặt trên đường”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng ở bên cười, “Tam Nương, chúng ta tin tưởng ngươi, cố gắng lên! Hãy đưa Vương gia về!”.

Phong Linh kinh ngạc, “Các ngươi.....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sa mạc ấm áp

Bảo Bảo nhún nhún vai, bắt đầu nói: “Bây giờ con là mình chủ võ lâm rồi, trách nhiệm của con rất lớn, sắp tới phải tổ chức đại hội võ lâm nữa, con không thể vắng mặt được, không thì con đã đi cùng với nương rồi”.

Phong Linh đột nhiên ôm lấy cổ con, cảm động rơi nước mắt, sột sùt một cái rồi nói: “Con trai, con đúng là cái áo bông của nương, sau này nương nhất định sẽ cưới cho con bảy tám người vợ để con có người phục vụ!”.

Bảo Bảo trợn mắt: “Được rồi, nương đi nhanh lên, nương đi muộn là chỉ có thể nhật xác cho Hàm Vương thôi đấy”.

Vấn Xuân cười một tiếng. “Tam Nương, chúng ta vẫn chờ ngươi về để chúng ta gọi một tiếng ‘Vương phi’ đó”.

Sơ Hạ gật đầu: “Không sai, không biết đến lúc đó những nữ nhân ở Lục Ý hiền có thể đi được đâu”.

Phong Linh lưu luyến phát tay với những người kia, hít sâu một cái rồi xoay người đi.

Cách đó không xa, một bóng dáng lén lút núp sau lùm cây, sau đó biến mất.

Lục Ý hiền.

“Cái gì? Phong Tam Nương theo đến Tây Vực?”.

Châu Châu vừa nóng vừa giận. “Nữ nhân Phong Tam Nương đó thật ghê gớm, luôn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại đó quyến rũ Vương gia”.

Tiểu Đào đứng bên cạnh cũng nổi giận: “Nữ nhân này rất lợi hại, phu nhân không hiểu à? Nàng ta có quan hệ rất tốt với Tuyên Vương, trên đường đi, cô nam quả nữ xảy ra chuyện gì ai mà biết được?”.

Đột nhiên Châu Châu dừng lại. “Đúng vậy! Ta không thể để cho nàng ta đạt được như ý! Cái loại nữ nhân thay đổi thất thường này không xứng đáng sống bên cạnh Vương gia!”. Nàng ta xoay người lại. “Tiểu Đào, ngươi chuẩn bị giúp ta, ta cũng phải đi Tây Vực”.

“A”. Tiểu Đào giật mình nói, “Phu nhân, người nói đùa phải không?”.

Châu Châu kiên định nói. “Nàng ta có thể đi được, sao ta lại không đi được? Được rồi, không nói nhiều nữa, mau chuẩn bị một chút, đừng để nàng ta đoạt trước”.

“Vậy còn quận chúa.....”.

“Không cần lo lắng cho nó, vẫn có bà vú bên cạnh mà”.

“A, vâng”. Tiểu Đào hận chính mình vì đã nói ra, biết vậy nàng ta sẽ không nói, đỡ phải đi đến nơi vất vả.

.....

Một đường đi thẳng không nói lời nào, ngựa chạy không ngừng suốt hai ngày một đêm mới đến được Tây Vực.

Đứng giữa sa mạc mênh mông như biển bát ngát, Phong Linh kinh sợ. Đạp vào mắt của nàng, tất cả đều là màu vàng của đất, u tối của trời, gió tây bắc gào thét, nồng đậm trong không khí là mùi đất. Tất cả những điều đó đều nhắc nhở nàng, thực tế còn tàn khốc hơn những gì nàng tưởng tượng.

“Bây giờ nếu như ngươi muốn quay về, vẫn còn kịp”.

Dạ Dập Tuyên đứng đằng sau nói.

Phong Linh không hề nghĩ ngợi mà lắc đầu, ngoài đầu lại cười với hắn. “Ngươi đừng nghĩ rằng ta rất yếu”. Nụ cười này tựa như một sinh mệnh trong trời đất này, tràn đầy hy vọng, tràn đầy sức sống.

Dạ Dập Tuyên bị nụ cười này hấp dẫn không dời mắt được.

Phong Linh sâu một hơi, thích ứng được với mùi đất trong không khí ở đây, xoay người lại vỗ vỗ vai hắn. “Đi thôi, trước tiên chúng ta phải tìm nơi trú ngụ đã”.

Hắn không nói gì, yên lặng đi bên nàng. Càng gặp phải chuyện trọng đại thì nàng càng tỉnh táo hơn, càng có ý chí chiến đấu. Có lúc hắn vẫn không hiểu nữ nhân này làm sao lại có thể mạnh mẽ như vậy.

Đoàn người tiến đến thành đầu tiên tìm khách điểm. Ngoại trừ việc tiếp sức cho ngựa còn đi mua một số tấm vải dày để đỡ bão cát, Dạ Dập Tuyên còn chuẩn bị thêm cho Phong Linh một cái khăn che mặt. Bọn họ mua một vài con lạc đà, chuẩn bị đủ lương khô và nước. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, tất cả không nghĩ ngợi mà đi thẳng vào trong sa mạc rộng lớn.

Truyền thuyết kể rằng, bão cát đen là sự trừng phạt của trời cao dành cho con dân Tây Vực. Bởi vì bọn họ tham lam, chém giết người. Cho nên trời cao mới mệnh cho thần gió mang tất cả sinh linh trên sa mạc đi, giấu vào trong bụng của sa mạc rộng lớn.

Thật ra thì, khi bão cát đen đến, người bị cuốn đi, sau đó tất cả đều chết và khi người ta tìm được hài cốt mới nói ra truyền thuyết như vậy.

Lần đầu tiên ngồi lạc đà đi trên sa mạc, Phong Linh cảm giác cái mông của nàng sắp bị chia thành hai nửa. Dưới sự hướng dẫn của người dẫn đường, bọn họ tìm được nguồn nước, sau đó tiến đến gần nơi đóng trại. Sau khi dựng lều, Dạ Dập Tuyên và những tướng lĩnh may mắn sống sót, và người dẫn đường cẩn thận ngồi xuống nghiên cứu đường đi.

Một mình Phong Linh đi ra khỏi lều nhìn cát vàng bay đầy trời, không biết chừng Dạ Vô Hàm đang ở nơi nào đó trong đám cát kia. Nàng chỉ cần nghĩ đến Dạ Vô Hàm đàn giã giữa cầu xin, nàng không thể nghĩ ngợi được. Ngó vào trong lều, mọi người vẫn đang thương nghị rất cẩn thận, nàng không muốn vì sự vội vàng của mình mà tạo thành gánh nặng cho bọn họ. Nàng cắn răng một cái, mang theo nước, cuời lạc đà, một mình đi vào trong sa mạc.

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, không đi xa, chỉ cần có thể nhìn thấy nơi đóng quân là được rồi. Nhưng trên thực tế, cô chỉ cúi đầu nhìn đất, cảm cúi mà đi, đến lúc ngẩng mặt lên thì đã không thấy mấy cái lều đâu nữa. Phong Linh hốt hoảng, vội vàng dừng lại, một mình cô đứng trên sa mạc, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh: “Chết rồi, mình đang ở đâu thế này?”.

Phong Linh vội vàng thúc lạc đà quay đầu lại, đi về theo hướng ngược lại. Nhưng đi đến lúc mặt trời xuống cũng không thấy nơi đóng quân đâu cả. Nàng không mang theo nhiều nước, bụng cũng đã đói kêu “rột rột” này giờ.

“Thật là đen quá, không tìm được Dạ Vô Hàm thì thôi, lại còn bị lạc nữa. Phong Tam Nương ơi Phong Tam Nương, người có bản lĩnh quá!”.

Cô mở miệng tự giễu để giỡn nhưng sự sợ hãi đã tràn ra toàn thân. Cô biết mất phương hướng trong sa mạc có ý nghĩa gì.

Chết!

Một cái chết lặng yên không tiếng động.

“Thần ơi, xin cho con một cái la bàn đi!”.

Sau khi thét lên một tiếng, Phong Linh không muốn mình cứ sợ hãi như thế.

Uống một ngụm nước cuối cùng, sau đó cô ném túi nước, chỉ tay về phía mặt trời, đứng trên nền cát nóng bỏng, hát thành tiếng: “Niềm đam mê của tôi giống như ngọn lửa cháy lan ra cả sa mạc! Mặt trời nhìn thấy tôi và tôi sẽ giấu nỗi sợ hãi của tôi rằng nó sẽ đưa ngọn lửa tình yêu. .... Bạn đã cho tôi làn mưa nhẹ nhàng nuôi dưỡng trái tim tôi, tôi sẽ cho bạn một làn gió nhỏ để nở hoa, đóa hoa nhỏ trong tình yêu thuộc về tôi và bạn, tình yêu của hai chúng ta như sa mạc ấm áp!”.*

* Bài hát này là bài "Sa mạc ấm áp". Tên tiếng trung là "热情沙漠". Mình cũng không rõ ca sĩ nào hát, nhưng mà mọi người có thể nghe thử ở đây

Bóng dáng nàng đang hát vang nhỏ lại nhỏ lại, cuối cùng nó xuất hiện trong một cái “thiên lý nhãn” chế từ thủy tinh.

“Lão đại, bên kia có một nữ nhân rất kỳ quái, một mình nàng đứng đó quỳ khóc, bên cạnh không có một ai cả.....”.

“Cái gì? Đưa đây ta xem một chút!”.

Ở đằng xa, một đám cường bạo đang mai phục để cướp chút đồ của thương nhân đi qua đường, nghe được tiếng hát của nàng vang đến, vội vàng dùng “thiên lý nhân” để xem.

Thủ lĩnh của đám cường đạo này là một tráng hán mặt dài, có bộ râu quai nón, hắn ta neho mắt nhìn “thiên lý nhân”, nhìn thấy Phong Linh thì cười “haha”.

“Đáng của nữ nhân này thật đẹp!”.

Tay chân bên cạnh hiểu ý của hắn, cười gian mấy tiếng. “Lão đại, các huynh đệ sẽ cướp nàng về cho lão đại làm áp trại phu nhân!”.

Tên thủ lĩnh đã một cước nói: “Còn đứng đó mà lằng nhằng. Mau đi đi!”.

"Vâng, vâng".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Yêu tinh đoạt mệnh, phong tam nương

Dù sao trên sa mạc gặp được bọn cướp cũng tốt hơn là chết đói hoặc chết khát.

Phong Linh tự an ủi mình, cho nên khi đối phương nhảy ra giương dao bạt kiếm uy hiếp nàng thì nàng vẫn nhiệt liệt hoan nghênh. Khi đối phương dùng dây trói nàng lại, nàng còn rất tốt bụng nhắc nhở bọn họ, buộc kiểu nào thì dễ chạy trốn, buộc kiểu nào thì khó.....

Nhìn nữ nhân bị trói hai tay, cả người bị đặt trên lạc đà, tên lâu la Giáp mới nhỏ giọng hỏi: “Lão đại, lai lịch của nữ nhân này không rõ ràng, trông nàng ta cũng không giống như cô nương nhà bình thường”.

Tên lâu la Ất tiếp lời: “Một nữ nhân xuất hiện trên sa mạc ngồi trên lạc đà hát ngẫu ngao, không bình thường, rất không bình thường”.

Lão đại ria mép cau mày, lộ ra sự thông minh khó thấy được: “Hừ, nhất định là do Huyền Phong Lão yêu! Hắn ta sử dụng mỹ nhân kế để dụ lão tử mắc câu dây mà!”.

Tên lâu la Giáp, Ất sùng bái nhìn lão đại: “Lão đại thật anh minh! Chuyện như thế mà cũng đoán ra được!”.

Lão đại ria mép cười lạnh. “Hắn ta quá coi thường ta rồi! Hắn ta nghĩ là cho nữ nhân đến đây thì có thể đánh chúng ta? Xi, ta sẽ phá hỏng giấc mộng của hắn ta!”.

“Lão đại, vậy nữ nhân kia chúng ta sẽ làm thế nào?”.

“Còn làm sao nữa? Đưa đến giường của ta”. Lão đại ria mép phách lối bừa bãi. “Hắn ta đưa đến cho ta thì ta phải thu vào chứ!”.

“Oa, lão đại là người hữu dũng hữu mưu, bội phục!”.

“Ha ha.....”.

Địa bàn của lão đại ria mép xây trong một cái thành hoàng trong sa mạc. Thành không lớn lắm, tường thành rất cao, dễ thủ khó công, bọn cướp ở trong thành cũng phải có khoảng hai trăm người.

Thấy lão đại đưa nữ nhân về, tất cả mọi người đều thấy lạ mà bu vào.

“Lão đại, nữ nhân này ở đâu ra vậy?”.

Lão đại ria mép hả hê nói: “Đây là nữ nhân do Huyền Phong Lão yêu đưa tới! Đợi đến khi lão tử hưởng thụ xong sẽ cho các huynh đệ nếm thử mùi vị!”.

“A! Tạ ơn lão đại! Các huynh đệ đã rất lâu không thử qua nữ nhân rồi!”.

Phong Linh vừa nghe, cảm thấy mình ngu. Đúng là tự vào ổ sói rồi, làm sao nàng có thể thoát thân được đây. Đáng chết, nếu Bảo Bảo ở đây nhất định sẽ có biện pháp!

Đợi chút, hắn ta vừa nhắc gì đến Huyền Phong lão yêu, nghe giọng điệu có vẻ như là người đối đầu với hắn, vậy thì tên kia cũng là cướp à? Đòi mất

Phong Linh xoay chuyển, nàng đã có chủ ý cho việc này.

“Đợi một chút! Ta có lời muốn nói!”. Nàng vừa lên tiếng, bọn cướp đều sững sốt.

Lão đại ria mép nghênh ngang đi đến, một tay kéo mái tóc dài của nàng, nhấc đầu của nàng lên. “Ngươi muốn nói cái gì? Ngươi cầu xin lão tử thả ngươi đi à? Hừ, đừng có mơ tưởng!”.

“Không phải”, Mặt Phong Linh tỉnh bơ nói, “Ta tới đây là có lời nhắn cho ngươi”.

Về mặt lão đại ria mép run lên: “Ài?”.

“Này, các ngươi đối xử như thế với một cô gái yếu đuối à?”. Phong Linh bắt mẫn lờm hấn ta. “Tóc ta bị ngươi nắm như thế này thì làm sao có thể nhớ cái gì được?”.

“Hừ, tốt nhất là ngươi đừng có giờ trò gì đấy”. Lão đại ria mép buông tay ra, sau đó sai người kéo Phong Linh xuống. Nhân cơ hội đó Phong Linh quan sát toàn bộ nơi này, bốn phía đều là những bức tường cao khoảng ba bốn thước, canh giữ trên các bức tường đều là những tên cướp cường tráng, không có khả năng chạy trốn. Vậy thì nàng phải dùng trí.

Với điều kiện tiên quyết, nàng phải có trí.

Nàng hừm hừm cổ họng, không quan tâm những ánh mắt đang đặt trên người nàng, nói vô cùng nghiêm túc: “Người đó hình như là Huyền Phong cái gì đó, hấn ta nói, các ngươi chính là một lũ chuột cống ngầm, vừa bản vừa thối, các ngươi sống trong sa mạc chỉ làm ô nhiễm những hạt cát mà thôi, không bằng hãy tự đào hầm chôn mình. Các ngươi dám đấu với hấn, các ngươi sẽ chết thể nào cũng không biết. Nhất là ngươi”. Phong Linh chỉ thẳng vào lão đại ria mép mặt đang xanh mét, hấn tâm nói. “Hấn nói, ngươi có bộ mặt to bè, sống thì lãng phí không khí, chết thì lãng phí quan tài, từ nhỏ đã là kẻ bại dưới tay của hấn, muốn tranh địa bàn với hấn? Chết sớm đâu thai sớm mà chuẩn bị, kiếp sau hấn nói tiếp! Vừa già vừa xấu, mặt toàn thịt, vừa ngu lại ngốc, chỉ cạy mạnh!”.

“A!!!!”. Lão đại ria mép giận dữ, nắm đao muốn xông đi tìm tên Huyền Phong kia liều mạng. “Con lừa Huyền Phong đáng chết, lão tử liều mạng với ngươi”.

“Lão đại! Lão đại! Đừng, lão đại bình tĩnh đi!”. Giáp, Ất, Bính, Đinh xông lên ngăn hấn ta lại, hấn ta giận dữ mắng to. “Không phải là các ngươi chỉ cướp một đội quan binh thôi sao, binh khí của lão tử cũng không ít hơn hấn”.

Quan binh!

Phong Linh giật mình, quan binh nào?!

“Binh khí của Minh Tịch triều có gì đáng sợ? Hắc Hồ phách vương ta đây chả sợ ai cả? Đừng ai ngăn cản ta.... ta phải đi tìm hấn ta tính sổ?!”.

YES! Là Minh Tịch triều.

Phong Linh như thấy được tia hi vọng, cái này thì không cần phải nói linh tinh để hời hợt nữa rồi, nàng gật gù hả hê nói: “Thật ra thì muốn tiêu diệt Huyền Phong lão yêu cũng không phải là việc khó khăn”.

Chỉ một câu nói mà bốn phía lập tức yên tĩnh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bắn về phía Phong Linh, mắt của tên lão đại ria mép càng trừng lớn như cái chuông đồng. “Ngươi nói cái gì hả? Ngươi nói lại lần nữa xem nào!”.

“Ta nói là”, Khuôn mặt Phong Linh không tỏ vẻ sợ hãi, nhấn mạnh từng câu từng chữ cho hấn nghe. “Các ngươi muốn thắng Huyền Phong, không phải là chuyện khó”.

Hồ lão đại nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn từ trên xuống dưới một lần. Sau đó miệt thị cười một tiếng, “Cô nương, có phải ngươi là kỹ nữ trong nhà chứa nào không, dám truyền lời thay Huyền Phong lão yêu, lá gan của cô cũng không nhỏ nhỉ?”.

“Lão đại, chúng ta cứ làm thật nàng trước rồi nói sau”. Những con sói ở bốn phía đã đồ mắt thèm thuồng.

Phong Linh sợ run cả người, liếc nhìn một vòng bốn phía: “Đến lúc nào rồi mà các ngươi còn thế hả? Chuyện này liên quan đến việc tranh giành địa bàn sa mạc vinh quang, vậy mà các ngươi còn có tâm tình ở đây khua môi múa mép hả? Ta có nghe nói, sau khi lấy được chỗ binh khí kia, bọn họ đang chuẩn bị một trận quyết chiến với các ngươi đó, hoàn toàn chiếm được sa mạc này!”.

“Cái gì? Ngươi nói thật không?”. Hồ lão đại nổi giận, đi đi lại lại hai bước. “Cái tên yêu quái này, xem ta có đánh đập đầu hấn không?”.

Sau đó hấn ta neho mắt, ánh mắt nguy hiểm. “Tại sao ngươi lại muốn nói cho chúng ta biết những điều này. Rốt cuộc ngươi là ai?”.

“Ta à?”. Phong Tam Nương nháy mắt, cười một tiếng. “Ta chính là người mà mọi người vẫn gọi là người đẹp đại mạc, yêu tinh đoạt mệnh, Phong Tam Nương!”.

Mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều bày tỏ mình chưa hề nghe thấy cái danh hiệu này!

Hồ lão đại nhíu mày, “Trước kia ta đã từng nghe một người là yêu tinh truy mệnh, nhưng mà đã là hai mươi năm trước”. Hắn ta không tin quan sát Phong Linh, nhìn nàng không hề giống một nữ nhân bốn năm mươi tuổi.

Phong Linh vui mừng trong lòng, không ngờ nói bừa một cái tên cũng được. Nàng vỗ ngực một cái, hất đầu. “Ta chính là đồ đệ của bà ấy, bà ấy là truy mệnh, ta là đoạt mệnh”.

“Ồ!”. Mọi người hiểu ra.

Hồ lão đại nửa tin nửa ngờ nói. “Tại sao người lại giúp chúng ta?”.

Phong Linh thở dài một tiếng, sau đó nói một cách sâu xa: “Bây giờ trong giới trộm đã không có quy tắc gì cả, từ sau khi gia sư thoái ẩn đến nay vẫn thấy đau lòng sâu sắc. Lúc này người mới lệnh cho ta phải tìm một vị có trí khôn, có bề ngoài, cũng chính là người hùng tài mao song toàn trong giới trộm cắp, toàn lực trợ giúp người đó thống nhất giới trộm cắp để mọi người trong giới đều có đạo trộm cắp, có một cuộc sống vui vẻ thoải mái”.

“Lão đại, người tài mao song toàn không phải là lão đại sao?”. Tên lâu la Giáp kích động.

Đôi mắt của tên lâu la Át, Bình cũng đầy nước mắt, rất cảm động nói: “Lão đại, vì lý tưởng của chúng ta, lão đại hãy nhận lấy sứ mệnh vinh quang này đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Đánh nhau là thích hợp nhất

Lão đại ria mép nhìn lâu la xung quanh rồi nói: “Ta có được không?”.

Mọi người đồng thời hô, “Được”.

Hắn ta liền gật đầu, cười cười. “Vậy thì ta sẽ hi sinh vì giới trộm cướp”.

Phong Linh gật đầu: “Như vậy mới đúng chứ! Về sau người phải nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Lão đại ria mép vỗ ngực một cái nói, “Không thành vấn đề! Chỉ lần người nói còn chúng ta sẽ làm!”.

Phong Linh được bang trộm cướp này coi như là khách quý, được đưa vào trong phòng khách. Sau khi được chiêu đãi cơm và thức ăn ngon, cô lại lựa gọt đề hỏi thăm tình huống của cái Huyền Phong lão yêu gì đó.

Thì ra là, trong sa mạc này, phía đông là địa bàn của Hắc Hồ Phách Vương, còn phía tây là địa bàn của Huyền Phong lão yêu. Nhưng hai nhóm cướp này thường vì một chút chuyện mà đánh nhau, qua nhiều lần như thế đã tích oán. Vài ngày trước, Hắc Hồ nghe tin Huyền Phong bắt được quan binh, lấy được rất nhiều đồ nên thấy ghen tỵ.

Sau khi lấy được tin tức mình muốn, Phong Linh bắt đầu tập hợp những người nòng cốt trong nhóm cướp, cùng bàn xem tấn công như thế nào.

Nơi ở của Huyền Phong cũng giống như tòa thành cũ này, bốn phía đều là những bức tường cao, dễ thủ mà khó công. Cố gắng tấn công sẽ không được, muốn tấn công vào thì phải dùng trí.

Phong Linh suy nghĩ một chút, ngoắc ngoắc tay gọi mọi người đưa lỗ tai lại đây, nói. “Chúng ta sẽ phải nghĩ một cách để xâm nhập vào trong địa bàn của bọn họ!”.

“Phương pháp gì?”.

“Hừ hừ”. Phong Linh cười một tiếng, bỏ mái tóc dài ra, đá lông nheo với bọn họ làm mấy tên ở đó chảy nước miếng.

“Cải trang!”.

“Cải trang?”.

“Đúng vậy”. Phong Linh nói chắc chắn, “Nếu như là một đội buôn bình thường đi qua, trộm cướp đều đoạt xong đồ sẽ bỏ chạy, nhưng trong đội buôn ấy có nữ nhân thì sẽ khác……”.

Hắc Hồ đột nhiên đập bàn. “Ý kiến này rất hay, lão yêu quái đó rất giống ta, thấy nữ nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua! Lúc đó lão yêu quái để chúng ta vào thành! Ha ha.....”.

“Đứng, đứng, đứng!”. Tất cả mọi người đều vỗ tay tán thành.

Việc này không thể chậm trễ được nên Hắc Hồ lập tức tập hợp anh em, cầm cục than vẽ từng người từng người lên ván gỗ, bắt đầu chia các vai. “Người là người đánh xe, người là hộ vệ, người là.....”.

Hễ ai có thân hình cường tráng đều cải trang thành nữ nhân, nhỏ gầy thì được phân làm đánh xe và thị vệ.

Phong Linh ngồi ở nơi có bóng râm, ăn dưa Cáp Mật, nhìn mấy tên cướp rồi lại nhìn tấm gỗ, rồi ngồi tính toán nhân vật.

“Người xem, người có giống hộ vệ hay không? Anh mình thân võ đâu?”.

“Còn người à, cho dù là hộ vệ cũng chỉ là người trông nom”.

Rồi nàng nhìn về phía những “nữ nhân” kia, Phong Linh lắc đầu một cái, lại gần. “Mọi người đến đây để phân vai lại nào”.

Phong Linh tập hợp đám người này lại, tự mình dạy họ cách đi bộ của nữ nhân, khi gặp người xấu thì phải hét lên như thế nào.

Rất nhanh sau đó, một đội ngũ hộ tống kỹ nghệ đã được lập ra. Hắc Hồ sai người phát những nữ trang đã cướp được ngày trước cho mọi người. Cũng giấu đồ cướp được trên lưng lạc đà, giấu nhiều vũ khí, sau khi chuẩn bị thỏa đáng thì xuất phát. Phong Linh cải trang thành nha hoàn xen lẫn vào những nữ nhân cao lớn, vừa gầy nhưng không tầm thường chút nào.

Đi vào trong sa mạc, bọn họ rất nhanh đã tiến vào địa bàn của Huyền Phong, sau đó giả vờ đi chậm. Quả nhiên không ngoài dự đoán của mọi người, một nhóm cướp nhảy ra....

Bị những con sói hàng năm không được ăn thịt áp tải vào thành, bọn người Hắc Hồ đều cúi thấp, Phong Linh phóng mắt tìm kiếm khắp nơi. So với địa bàn của Hắc Hồ thì nơi này thâm trầm hơn, kinh khủng hơn, chỗ này mới giống là địa bàn của cướp.

“Ha ha, các anh em đến đây xem, hôm nay chúng ta thu hoạch không nhỏ đâu”.

“A, mấy nữ nhân này thật là.... to con”.

Bị vây giữa những con sói khát thịt này, Phong Linh giấu mình giữa mọi người.

“Lão đại đến, lão đại đến”.

Sau một tiếng hô to, đám người đều tách thành hai bên tránh ra. Nhìn này, cách quản lý nghiêm minh, nghiêm chỉnh hơn so với bên Hắc Hồ nhiều lắm. Phong Linh tò mò thò đầu ra, đầu tiên nàng nhìn thấy một đôi ủng da màu đen, bên trên dính chút bụi bẩn. Ánh mắt của nàng đi lên, đi lên nữa, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi. Nàng nháy nháy mắt, đây chính là Huyền Phong lão yêu sao? Trẻ quá~.

Quả đúng là ngôi sao của giới trộm cướp!

Huyền Phong thông thả đến trước một đồng “nữ nhân”, nhìn bên trái một chút, rồi lại nhìn bên phải một chút, đột nhiên hắn ta cười như cơn đồ, duỗi tay ra bắt được Phong Linh. “Ta chọn nàng này”.

Phong Linh hít sâu một hơi, mắt người này kiểu gì vậy, bắt một phát được chính phẩm luôn!

“Còn những người này lão đại thưởng cho các người!”. Nhị Đương gia hô lên, những người còn lại vây vào: “Thật tốt quá, tôi chọn người này, tôi chọn.....”.

Trong lúc mọi người đang tranh đoạt, Hắc Hồ không nhẫn nại được nữa, rút đao ra, hét lớn một tiếng: “Các anh em, xông lên!”.

“Được!”.

“Là Hắc Hồ Phách Vương!”.

Cả hai bên đều giờ đầu lên, xông vào đánh nhau. Phong Linh cúi đầu thở dài, cái gì mà dự định xâm nhập, rồi còn cả gây ông đập lưng ông, tất cả những kẻ sách này đều không áp dụng, chỉ có đánh nhau mới thích hợp nhất với bọn họ.

Huyền Phong cười nhạt một tiếng, ném Phong Linh cho một tên thủ hạ: “Trông nàng ấy!”. Nói xong hắn ta cũng rút đao bên hông ra, xách đao đi lên, chọn đánh với Hắc Hồ.

Hai nhóm cướp xông vào chém giết nhau. Phong Linh cắn cắn môi, nhân lúc người kia mải quan tâm cuộc chiến, lặng lẽ nhặt một hòn đá trên đất, đập vào đầu hắn. Đối phương “à” một tiếng, ngã lăn ra đất. Phong Linh vội vàng lấy đao trong tay của hắn ta, chạy vào bên trong.

Bên trong thành là từng gian nhà đá, Phong Linh chạy vào trong một ngôi nhà cao nhất.

“Đáng chết, người ở chỗ nào?”.

Nàng đi vào một gian phòng, cũng không biết bọn họ bị giam ở đâu hay là ở phòng chứa củi. Đột nhiên có hai người đi đến trước mặt nàng, cầm trong tay thanh kiếm sáng loáng, yêu thích không buông tay. “Xem này, đây mới đúng là đồ tốt chứ, đúng là đồ của Vương Gia, nhanh, đưa cho Huyền Phong lão đại xem!”.

“Vương gia?!”.

Phong Linh giật mình vội giấu người phía sau cột đá, đợi bọn hán đi qua thì chạy vào nơi bọn họ vừa đi ra.

Dạ Vô Hàm! Ngươi chờ, chờ ta đến cứu ngươi!

Tòa thành cũ này cũng không quá lớn, nàng đi lòng vòng thì vào một cái sân nhỏ. Trong sân có một người đang đứng đưa lưng về phía nàng, không thấy được mặt nhưng Phong Linh nhìn bóng dáng này kích động che miệng lại, sợ mình kêu thành tiếng. Nàng cố nén kích động, bước từng bước.

Là hán! Là hán! Nàng đã tìm được hán rồi!

Lúc nàng sắp lại gần thì người nọ quay người lại, bàn tay như gọng kìm siết chặt cổ họng của nàng ——

Ánh mắt đó khi nhìn thấy nàng thì giật mình, kinh hãi: “Tam Nương?!”.

Hán vội vàng buông tay ra, cẩn thận nhìn rõ nàng, khuôn mặt của hán hơi tiều tụy nhưng vẫn tuấn mỹ như trước. Hán giận dữ: “Sao nàng lại đến đây! Không phải ta đã bảo nàng phải sống cho tốt ở Hàm Vương phủ à? Đây là sa mạc, nguy hiểm chết người đó nàng có biết không?! Đáng chết, Dập Tuyền làm cái gì vậy, rõ ràng ta đã dặn đệ ấy phải chăm sóc nàng cho tốt, xem khi ta về ta trừng trị nó thế nào, ta.....”.

Bỗng chốc, hán ngẩn người.

Phong Linh ôm chặt lấy hán, vùi đầu vào trong ngực hán, nước mắt không cầm được mà chảy xuống, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quả đấm, không ngừng đánh vào người hán. “Dạ Vô Hàm, ta hận ngươi, ta hận ngươi, ta hận ngươi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Huynh có mấy vị phu nhân

Sự tức giận của hán bị tiêu tan đi.

Dạ Vô Hàm cup mắt, không nói thêm gì nữa mà hán ôm chặt nàng vào trong lòng.

Đột nhiên Phong Linh đẩy hán ra, lời hán đi: “Dạ Vô Hàm, ta đến cứu ngươi, bên ngoài bọn họ đang hỗn chiến, chúng ta phải nhân cơ hội này chạy trốn, người nhanh lên một chút!”.

Dạ Vô Hàm sững sờ, sau đó buồn cười nói: “Nàng tới cứu ta?”.

“Ừm!”. Phong Linh gật đầu thật mạnh, sau đó quay người nhặt cây đao trên mặt đất. “Đi mau, có gì thì ra ngoài chúng ta lại nói!”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, cầm theo thanh gươm trong tay.

Phong Linh giật mình, cứng người nhìn chân của hán. “Ngươi.... Chân của ngươi bị làm sao thế?”.

“Khi bão cát đen đến, ta bị chiến xa cán vào chân”. Hán nói thì nhẹ nhàng như thế nhưng Phong Linh có thể nhìn thấy được, hán đi một bước thì chân mày cũng hơi cau lại. Nàng có thể hiểu hán đau như thế nào.

Lúc này tiếng đánh nhau bên ngoài cũng giảm xuống, Phong Linh nóng nảy: “Sao bây giờ, còn muộn nữa chúng ta sẽ không ra ngoài được!”.

“Dạ đại ca”.

Phong Linh vừa nghe thấy thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Huyền Phong đang đi tới, sau lưng đang áp tải đám người Hắc Hồ, trên mặt mọi người đều đang chảy máu. Hắc Hồ bị áp đến trước mặt, không ngừng dùng dằng: “Huyền Phong lão yêu! Muốn giết thì cứ giết, Hồ gia ta đây không sợ! A, lão đại yêu tinh, ngươi không sao chứ?”.

Dạ Vô Hàm ngó ngó những nữ trang trên người những tên cướp kia, nhìn Phong Linh cười cười, nghĩ là biết sự việc như thế nào rồi. Hắn ghé sát vào tai Phong Linh đang đứng gần người, khẽ miệng nâng lên, cố nín cười: “Lão đại yêu tinh?”.

Tai Phong Linh đỏ lên, nổi giận quay đầu lại nói: “Không phải là nguoi bị hắn ta bắt được à?”.

Hắn nhún vai, có lẽ là đứng một chân có chút mỏi, định dựa vào người nàng, một cánh tay còn gác lên người nàng.

Huyền Phong nhìn hai người, lập tức đoán được chuyện xảy ra.

Hắn ta cười một tiếng: “Đại ca, đây có phải là đại tẩu không?”

Hai người trăm miệng một lời

“Đúng”.

“Không phải”.

Phong Linh chỉ hận không thể đánh vào miệng mình, cảm giác giống như là tự biên tự diễn làm ra một vở hài kịch, còn nàng, con mẹ nó, nàng là người đầu tiên kí tên trong tài liệu! Nàng giống trống khua chiêng tới cứu người, thì ra người ta đang ở đây rất vui vẻ còn xưng huynh gọi đệ.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, đính chính: “Sáu năm trước đúng là như thế, nhưng mà ta đã hưu nàng!”.

Phong Linh lườm hắn một cái, bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười. “Không sai, vì ta cho hắn ta đội nón xanh!”.

Nụ cười của Huyền Phong cứng lại, hắn lúng túng sờ mũi. “A, cái đó, hai người cứ trò chuyện, đệ còn có chút việc”.

Xoay người lại: “Lôi bọn này xuống, đầu hàng thì chúng ta hợp nhất, cứng đầu cứng cổ thì chôn sống đi”.

Phong Linh vỗ trán nói: “Đợi chút, bọn họ đến cùng với ta, lần này tấn công vào đây là do ta. Ấc, thật ra thì, có một chút xíu hiểu lầm, ta còn định cứ như vậy mà đi, ha ha.....”.

Nàng cười cười, quay đầu lại trừng Dạ Vô Hàm, ý bảo hắn phải nói giúp nàng. Dạ Vô Hàm nhướn mày, cười khê, ngẩng đầu lên nói: “Huyền Phong, làm theo lời nàng nói”.

Huyền Phong cũng thoải mái nói: “Được thôi, nếu chị dâu đã lên tiếng thì việc này cứ quyết vậy đi”.

Hắc Hồ không tin vào tai mình. “Nguoi... Chỉ thế thôi mà nguoi cũng thả chúng ta?”.

Huyền Phong liếc hắn một cái nói: “Sao, đánh chưa đủ à? Được, chúng ta ra ngoài đánh tiếp”.

Hắc Hồ lắc đầu một cái, mới nói: “Ta không ngờ nguoi lại là người phóng khoáng như vậy, trước kia ta vẫn nghĩ nguoi là hạng tiểu nhân âm hiểm xảo trá.....”.

Huyền Phong vuốt cằm, làm bộ gật đầu một cái: “Nguoi nói rất đúng”. Hắn nghiêng đầu, nhìn Hắc Hồ, cười một tiếng: “Đánh nhau cũng hết sức rồi, chúng ta tí thì trên bàn rượu thì sao? Chỗ của ta có rất nhiều rượu ngon đấy”.

Hai mắt Hắc Hồ sáng lên, cười to: “Ta mà phải sợ nguoi à? Đến đây đi”.

“Đi”.

Chỉ một tiếng cười mà xóa bỏ cừu hận, Phong Linh rút cuộc cũng yên lòng, nàng vẫn rất yêu mến nhóm cướp nhưng rất thật tính....

Ngoài đầu nhìn lại, nàng thấy Dạ Vô Hàm vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, nàng không được tự nhiên, ho một cái, giải thích: “Tiểu Tuyên Tuyên phụng chỉ đến tìm nguoi, ta lại ở trong vương phủ rất chán, nên nghĩ là đi du lịch, nguoi đừng có tự mình đa tình nghĩ ta đến tìm nguoi”.

Hắn cười cười, đến bên cạnh nàng: “Thật sao?”.

Phong Linh đỏ mặt, ánh mắt nhìn sang chỗ khác. “Này, nguoi cũng quá đáng lắm, nếu bình an sao nguoi không báo tin cho mọi người”.

“Hết cách rồi”. Dường như là hắn rất mệt, chống cằm trên vai nàng. “Ta ngắt xiu ba ngày, hôm qua mới tỉnh”.

“Ba ngày?”. Phong Linh cắn cắn môi, trái tim cảm thấy hơi nhói, cúi đầu xuống nhìn cái chân trái của hắn: “Sẽ bị tàn phế đến thế à?”.

Dạ Vô Hàm buồn cười, gõ đầu của nàng một cái: “Nàng hi vọng ta bị tàn phế đến thế à?”.

Đúng lúc này Huyền Phong lại xuất hiện, gương mặt không hiểu: “Dạ đại ca, đại tẩu, ta hỏi một chút. Dạ đại ca, rốt cuộc huynh có mấy vị phu nhân vậy?”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra. “Có chuyện gì vậy?”.

“Vừa rồi các huynh đệ lại cướp được một đoàn người, trong đó có một nữ nhân tự xưng là phu nhân của huynh”.

“Phu nhân?”.

Không đợi Huyền Phong nói thêm, một bóng dáng nhỏ nhắn chạy thẳng về phía Dạ Vô Hàm: “Hàm Vương, rốt cuộc thiếp cũng tìm được ngài”.

Dạ Vô Hàm đứng một chân không vững, ngã xuống, đập đầu xuống đất, đau đến nỗi hấn nhú chặt lông mày.

“Châu Châu?”.

Phong Linh chạy qua, một tay xách Châu Châu ném qua một bên, rồi đỡ Dạ Vô Hàm dậy. “Làm sao mà ngươi lại yếu thế hã, thế mà cũng ngã được?”.

Lúc này Châu Châu mới nhìn thấy Phong Linh, nàng tròn to hai mắt, không thể tin được nói: “Phong Tam Nương, tại sao ngươi lại ở đây?”.

Phong Linh quay đầu lại nhìn nàng ta: “Gió lớn thổi ta đến”.

Dạ Vô Hàm được đỡ đứng dậy, cả người nhếch nhác, mặt trầm xuống. “Ai cho ngươi đến đây? Hình Nhi đâu?”.

Châu Châu ngẩn người, cảnh tượng gặp lại nhau khác hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng. Nàng ngần dậm xa xôi đến tìm chàng, không phải là chàng nên cảm động sao?

Là bởi vì Phong Tam Nương sao?

Bởi vì nàng ta phát hiện hấn sớm hơn nàng?

“Hình Nhi vẫn ở Vương phủ, thiếp chỉ...”.

“Đáng chết, ngươi không ở nhà chăm sóc con gái, chạy đến đây làm gì?!”.

Châu Châu cúi đầu, giọng khàn khàn, như sắp khóc: “Nghe nói ngài gặp nguy hiểm, thiếp không yên lòng...”.

“Ngươi đến đây thì có thể làm được cái gì?”.

Châu Châu uất ức ngẩng đầu lên, hai ngày nay chịu khổ mà chàng lại cứ trách mắng nàng, nàng không chịu được, chỉ thẳng vào Phong Linh nói: “Tại sao nàng ta lại có thể đến? Nàng ta không phải là nữ nhân của Vương gia, tại sao lại có tư cách xuất hiện ở đây? Còn thiếp chịu khổ đến tìm ngài, ngài còn mắng thiếp?”.

Cả người nàng đều là vết thương, y phục vừa bẩn vừa rách, có vẻ đường đi cũng gặp nhiều khó khăn. Người đã đến đây rồi, dù nói nhiều cũng vô ích.

Dạ Vô Hàm nén tức giận, nghiêng đầu sang chỗ khác nói. “Chuyện ngươi cần làm là chăm sóc Hình Nhi cho tốt. Những cái khác không cần ngươi quan tâm”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cưới heo muội của người đi

“Chuyện ngươi nên làm là chăm sóc cho Hình Nhi. Những chuyện khác ngươi không cần quan tâm”.

Dạ Vô Hàm nói xong thì khoác tay lên vai Phong Linh, nổi lên tính cách Vương gia. “Đỡ ta về phòng”.

Phong Linh lờm hấn một cái: “Dạ Vô Hàm, ngươi quá đáng rồi đấy, ‘phu nhân’ của ngươi đến rồi, sao lại còn sai bảo ta làm gì? Ta cũng không phải là phu nhân của ngươi”.

“Nàng nói nhiều quá rồi”. Dạ Vô Hàm dựa vào người nàng, hơi cau mày, “Chân ta hơi đau...”.

“.....Được rồi, ta đỡ ngươi! Đúng là kiếp trước ta nợ tiền ngươi rồi!”.

Nhìn nàng lo lắng nhưng bộ dạng vệt chết còn cứng mồm, khóe môi Dạ Vô Hàm nhếch lên mấy phần.

Châu Châu đứng như hóa đá, không nhúc nhích mà cứ đứng yên ở đó.

“Phu nhân”. Tiểu Đào đuổi theo, khi nhìn thấy Huyền Phong thì hai con mắt sáng lên, xấu hổ mà nói: “Vị đại ca này, cảm ơn người đã cứu chúng ta!”.

Huyền Phong khoát tay. “Người đã cảm ơn lắm người rồi. Ta chính là người đứng đầu nhóm cướp này”. Xoay người, khách khí nói với Châu Châu. “Vị phu nhân này, ta đã cho người dọn một căn phòng cho người!”.

Châu Châu cứng ngắc gật đầu, sắc mặt trắng bệch.

Nàng vẫn luôn biết rằng Dạ Vô Hàm cưới nàng chỉ vì Hình Nhi. Có thể bởi vì hắn đã cho một giấc mộng đẹp của nàng thành hiện thực cho nên nàng bắt đầu mơ đến vô số giấc mộng đẹp khác.....

Bây giờ, vỡ mộng.

Người mà hắn để ý, không phải là Tiêm Vũ, cũng không phải là nàng mà chính là Phong Tam Nương.

Đỡ được Dạ Vô Hàm vào trong phòng thì Phong Linh đã mệt rũ cả người. Ánh mắt Dạ Vô Hàm nhìn qua nàng, trên gương mặt tuấn mỹ nở một nụ cười thần nhiên.

“Ở đây không có người ngoài, Phong Tam Nương, nàng hãy thừa nhận đi, nàng đến đây với Dạ Tuyên là vì ta, nàng sợ ta chết đúng không?”.

“Không sai, đúng là ta sợ người chết đó. Ta sợ không có ai coi tiền như rác để cho ta có thể ăn không ở không được”.

Dạ Vô Hàm ngồi trên ghế cười như không cười, ánh mắt sắc bén giống như hắn có thể moi được tâm tư của nàng vậy. Đột nhiên hắn đi tới, đưa tay véo khuôn mặt của nàng. “Nàng có biết không, khuôn mặt của nàng lúc nàng chồi quanh làm cho ta yêu nàng chết rồi!”.

Phong Linh tức giận đẩy tay của hắn, ngoái đầu nhìn lại liếc hắn một cái. “Hàm Vương điện hạ, ngài đùa giỡn sai đối tượng rồi. Ngài còn có một heo muội muội đang ở bên ngoài đợi mà, có muốn ta ra ngoài thỉnh nàng ta vào giúp ngài không?”.

“Nàng còn đang tức giận sao?”. Dạ Vô Hàm một tay chống đầu, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Phong Linh tức giận quay đầu đi: “Ai mà rảnh rỗi như vậy chứ?”.

Tâm tình Dạ Vô Hàm đang tốt thì nụ cười lại biến mất trong nháy mắt, trong đầu lại hiện ra cảnh trong vườn hoa. Hắn suy nghĩ, rồi suy nghĩ, rồi lại suy nghĩ. Mặc dù hắn hỏi thì sẽ làm mất phong độ của hắn, làm mất tư thái cao cao tại thượng từ trước đến nay của hắn nhưng mà hắn vẫn hỏi ra khỏi miệng.

“Nàng... thích Dạ Tuyên à?”.

Ngay sau đó, hắn sợ sẽ nghe được đáp án làm hắn thất vọng, luống cuống, mỉm cười nói: “Nếu như nàng thích đệ ấy cũng không việc gì, cho dù nàng từng là khí phi (= vương phi từng bị bỏ) của ta, cho dù nàng còn đưa theo một đứa nhỏ, còn có thể là đứa nhỏ của ta..... ta cũng sẽ không để ý. Nếu như nàng cầu ta, có lẽ ta sẽ cầu phụ hoàng để nàng gả cho đệ ấy”.

Phong Linh nhìn hắn giống như đang nhìn quái vật làm cho Dạ Vô Hàm không chống đỡ được nữa, hắn ảo não nói: “Sao nàng lại nhìn ta như vậy?”.

“Người có thích Phi Ưng không?”.

Dạ Vô Hàm sững sờ, lắc đầu theo bản năng.

“Vậy người thích Huyền Phong?”.

Vấn đề của nàng là ô nhục nghiêm trọng đến thanh danh của hắn. Dạ Vô Hàm nheo mắt, nhìn nàng nguy hiểm. “Phong Tam, Nương!”.

“Ngay cả người có tình yêu nhân loại bao la cũng không thích huynh đệ của mình thì làm sao ta lại có thể thích Tiểu Tuyên Tuyên được?”. Phong Linh lườm hắn một cái, lăm lăm. “Thật không hiểu nổi đầu óc của người đang nghĩ gì nữa, nói là ta thích Tiểu Tuyên Tuyên? Đùa gì thế?”.

Nàng không thích thì ra là nàng không thích!

Đáp án này làm cho Dạ Vô Hàm thấy mừng như điên, tảng đá đè trong ngực bao lâu nay bị đánh vỡ nát rồi. Ngay cả ở đây tràn đầy cát bụi sa mạc trong không khí nhưng hắn cũng cảm thấy sạch sẽ vô cùng.

Nhìn gương mặt đang đè nén, buồn cười nhưng phải làm mặt lạnh của Dạ Vô Hàm, Phong Linh đột nhiên kỳ quái nheo mắt, hỏi: “Dạ Vô Hàm, không phải là người đang ghen tỵ đây chứ?”.

“Ghen tỵ? Ta mà ghen tỵ à?”. Phong độ và tư thái của Dạ Vô Hàm đã trở lại, hắn không để ý cười một tiếng. “Ta chỉ quan tâm đến Dạ Tuyên nên mới hỏi thế thôi. Tại sao ta phải ghen tỵ chứ?”.

Phong Linh lẳng lặng đưa mắt nhìn hắn ba giây, sau đó gật đầu. “Được, nhưng mà vừa rồi người hỏi ta mới nhớ, dường như ta hơi thích Tiểu Tuyên Tuyên.....”.

“Phong Tam Nương! Nàng dám!”.

Dạ Vô Hàm nổi giận, sự ưu nhã chỉ duy trì được mấy giây.

Phong Linh cười ha ha, chỉ vào ngực hắn nói: “Dạ Vô Hàm, ngươi hãy thừa nhận đi, ngươi đang ăn dấm của Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi ghen tỵ với hắn!”.

Gương mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm hơi đỏ đên, hắn nhắm mắt, đột nhiên bắt được tay của nàng, một tay kéo nàng vào trong ngực, cắn răng hỏi: “Ta ghen tỵ thì nàng rất vui sao?”.

Phong Linh vẫn cười không ngừng, không hề che giấu mà gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy”. Có thể làm cho Dạ Vô Hàm ghen, là một chuyện làm cho người ta hưng phấn như thế nào chứ.

“Nàng cười nhạo Hàm Vương diện hạ đương triều, nàng có biết đây là từ tội không hả?”.

Phong Linh học giọng điệu của hắn. “Dạ Vô Hàm, không sao đâu, ở đây không có người ngoài, ngươi cũng có thể che giấu và không thừa nhận, không có việc gì, ta không cười, ta không cười ngươi đâu, ha ha.....”.

Liếc nhìn nữ nhân nằm trong ngực mình cười run rẩy cả người, Dạ Vô Hàm vừa tức vừa quẫn, cuối cùng, hắn cười tà ác. “Xem ra, không trừng phạt nàng thì nàng sẽ nghĩ rằng Hàm Vương ta chỉ dễ trang trí”.

Vừa nói xong, hắn hôn lên đôi môi của Phong Linh.....

Não Phong Linh không còn suy nghĩ được nữa, sau đó, gương mặt đỏ bừng: “Um... Dạ Vô Hàm, ngươi.... ăn vạ”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt lên, bất mãn nhìn nàng: “Nàng chú tâm một chút.....”.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân. “Ha ha, không sai, Yêu tinh đoạt mệnh chính là đồ đệ của yêu tinh truy mệnh năm đó.....! Ha!”.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại.

Ngoài cửa, mười mấy đôi mắt nhìn chằm chằm vào trong phòng.

Hắc Hồ và Huyền Phong kẻ vai đứng bất động ở cửa ra vào, một giây sau, hai người rất ăn ý cùng nhau xoay người.

“A, có phải ngươi vừa nói đến cách phát triển nơi đây, ta cảm thấy cách đó có thể thực hiện được”.

“Đúng vậy, chúng ta muốn ra cướp sa mạc”.

Khuôn mặt Phong Linh nóng đến nỗi có thể làm chín trứng gà được rồi, nàng vội vàng đẩy Dạ Vô Hàm ra, “Côn đồ! Vô lại!”.

Nhìn nàng đang trợn mắt, Dạ Vô Hàm nhìn thế nào cũng giống như nàng đang làm nũng vậy, hắn càng nhìn càng thích, tiến tới ôm nàng, “Tam Nương, đừng làm rộn nữa, sau khi trở về phủ, ta sẽ cưới nàng làm phi nhé, được không?”.

“Hừ, ngươi đi mà cưới heo muội đi! Không phải người ta đã sớm trở thành ái thiếp của ngươi rồi sao? Người ta còn đang chờ ngươi về để động phòng đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Hàm vương bị làm sao rồi

Editor: Ốc Vui Vẻ

Dạ Vô Hàm tự biết mình đuối lý trong chuyện Diễm Đan Lạc Quý Đôn này nên vội vàng bày tỏ cõi lòng. “Ta, Dạ Vô Hàm, sau này chỉ có một nữ nhân duy nhất là Phong Tam Nương”.

Phong Linh bĩu môi một cái, “Thôi đi, làm như đó là dụ dỗ lớn với Phong Tam Nương ta vậy!”.

Hắn thờ dài bất đắc dĩ: “Nàng muốn ta phải làm thế nào thì nàng mới tin tưởng ta đây?”. Ngay sau đó, hắn nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nói: “Tam Nương, thật ra thì từ lâu rồi ta đã muốn nói với nàng, trừ nàng ra ta không cần ai cả”.

Trái tim đập “Thình thịch” không ngừng, Phong Linh vội vàng rút tay của nàng ra, gương mặt đỏ lên, “Ngươi muốn nói thì cứ nói nhưng cũng phải xem tỷ

tỷ có đồng ý hay không đã”.

“Không có gì khác nhau cả”. Hắc cười chắc chắn một tiếng. “Sáu năm trước, nàng là người của ta, sau năm sau cũng vậy”.

“Thôi~”.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Ngẩng đầu lên, Châu Châu đang đứng ở cửa, mắt hơi hồng hồng, rõ ràng là nàng ta vừa mới khóc, nàng ta cười yếu ớt. “Vương gia, thiếp nghe nói chân ngài bị thương, thiếp mang đến chút thuốc mà thiếp mang theo từ Vương phủ”.

“Ừ, người cứ để đó đi”. Thái độ Dạ Vô Hàm bình thản, không nhìn ra sự vui buồn trên khuôn mặt, hắc quay mặt về phía Phong Linh nói, “Nàng bôi thuốc cho ta”.

Phong Linh dứt khoát nói: “Người có thể tự bôi thì tự bôi đi, không bôi thì cứ đợi nó bị phế là được”.

“Phong Tam Nương, nữ nhân này, nàng không thể dịu dàng một chút à? Ta đang bị thương đây!”.

Phong Linh cười một tiếng, nói ngụ ý. “Có dịu dàng à, là người không cần dùng, người thử tìm ở người ta sự dịu dàng xem nào, tỷ tỷ không cần đến cái đó”.

Châu Châu cứng người đứng ở cửa, cố gắng để không khóc lên. Nàng ta từ từ xoay người, chán nản rời đi.

Nếu đã là hiểu lầm thì toàn bộ sự oán hận của Huyền Phong và Hắc Hồ rất nhanh đã biến mất, hóa thù thành bạn. Sau khi được khoản đãi nhiệt tình, liền phái người đưa bọn họ đi.

Khi mọi người đang bàn xem đưa Dạ Vô Hàm về như thế nào thì có một tên lâu la vào báo: “Lão đại, bên ngoài có một đội quan binh đang đi về phía này!”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, nói, mau đưa hắc đi xem.

Vừa ra đến ngoài cổng thành, hắc cười, hô lớn. “Dập Tuyên, đệ đến muộn quá”.

Dạ Dập Tuyên vừa nhìn thấy Diễm Đan Lạc Quý Đôn. Vương huynh thì mừng rỡ nhảy khỏi lưng lạc đà, đi qua. “Vương huynh!”.

Khi hắc nhìn thấy Phong Linh không có việc gì thì kích động. “May quá, mọi người đều không có việc gì!”.

Dạ Vô Hàm vỗ vai hắc, nhếch môi cười. “Dập Tuyên, đệ vất vả rồi”.

“Chỉ cần Vương huynh không có việc gì thì đệ cũng yên tâm rồi”.

Lúc này, Phi Ứng vừa mới gặp hắc cũng tiến lên, quỳ một chân xuống. “Vương gia, thuộc hạ vô năng, không bảo vệ được Vương gia, xin Vương gia thứ tội”.

Dạ Vô Hàm cười ôn hòa, “Được rồi, người đứng lên đi”.

Huyền Phong lại vội vàng đón những người này vào trong thành, mấy người ngồi nói những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay.

Thì ra khi Dạ Vô Hàm chiến đấu rõ ràng đã chiếm thế thượng phong nhưng lại đột nhiên gặp một trận bão đen dữ dội, không may Dạ Vô Hàm bị chiến xa đập bị thương ở chân. Khi hắc tỉnh lại thì đã qua ba ngày, người đã cứu hắc chính là Huyền Phong.

Huyền Phong mới chỉ có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hắc cũng từng là một thanh niên tốt có khát vọng lý tưởng. Hắc định thi võ trạng nguyên để giúp quốc gia nhưng không ngờ được quan trường hắc ám, quan lại thu hối lộ thành phong trào, quan chủ khảo đứng đầu đến nói một câu “không có bạc mà còn muốn vào quan trường?”. Muốn làm quan thì phải có bạc. Trong lúc tức giận, hắc vào rừng làm cướp, chuyên cướp của quan lại. Năm trước bởi vì bị quan phủ đuổi nên hắc mới đến Tây Vực lập nhóm cướp ở sa mạc.

Mặc dù hắc hận quan lại nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ Thường Thắng Tường quân “Giao Long”, Dạ Vô Hàm.

Dạ Vô Hàm đã quyết định sẽ hồi triều, lúc gần đi, hắc gọi Huyền Phong đến hỏi có nguyện ý đi theo bên cạnh hắc không. Huyền Phong mừng rỡ quỳ xuống đất khấu đầu.

Huyền Phong chia tất cả tài vật mấy năm nay giành được cho huynh đệ, sau đó giải tán nhóm cướp, rồi mới an tâm lên đường theo Dạ Vô Hàm.

Dọc đường đi Dạ Vô Hàm chỉ sắp lại gấn Phong Linh, uống thuốc, đổi thuốc, uống nước, ăn cơm, chỉ cần hắc ngẩng đầu lên, ưu nhã cười một tiếng. Hắc vừa gọi “Tam Nương~” thì Phong Linh sẽ bốc hỏa. “Người coi ta là nha hoàn của người à? Dạ Vô Hàm, ta cảnh cáo người, ta rất đắt tiền đây, người muốn sai bảo ta cũng được thôi, một khắc đồng hồ là một trăm lượng bạc! Người hãy nghĩ kỹ đi!”.

Dạ Vô Hàm không nhú mày, nói luôn, “Đồng ý, trước tiên mua của người hai mươi bốn canh giờ”.

Phong Linh dừng lại, vội vàng tính tiền xem được bao nhiêu.

Dạ Dập Tuyên bừaDiễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đônmoi khinh bỉ. “9600 lượng”.

Phong Linh chợt xoay người lại, cười đến lông mày cũng cong cong. “Hàm Vương, ngài có gì phân phó? Ngài muốn uống nước hay đắp chân?”.

Châu Châu ngồi đối diện chỉ cúi đầu. Tiểu Đào thỉnh thoảng vén rèm nhìn lên Huyền Phong. Chỉ thấy hần cười một con ngựa cao lớn, ngoại hình anh tuấn làm lòng nàng ta nhảy loạn.

Rốt cuộc một đội người cũng về đến Vương phủ. Dạ Dập Tuyên không vào cùng mà hần phải về cung phục mệnh.

Quản gia đã sớm nhận được tin tức, giống như thường ngày, đưa các mỹ nhân ra cửa nghênh đón.

Phong Linh đỡ Dạ Vô Hàm xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu suýt nữa thì tức điên.

Chỉ thấy tám biển “Hàm Vương phủ” khí thế mười phần, lại có một tấm biển ở bên cạnh ghi “Nơi tiếp đón Đại hội võ lâm tạm thời”.

“Quản gia! Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trên trán quản gia đỏ một tầng mồ hôi mỏng, tiến lên phía trước nói. “Mấy ngày nữa chính là đại hội võ lâm rồi, là đại điển phong Tân Minh chủ kế nhiệm....”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm ngày càng khó coi. “Điều này có quan hệ gì đến ta?”.

“Ặc.... Minh Chủ võ lâm chính là Bảo Bảo?”.

“Cái gì?”.

Phong Linh kêu lên một tiếng, đi đến trước mặt quản gia. “Quản gia, ông không nói đùa chứ? Có phải ông đang nói đến võ lâm là cái nơi nay chém mai giết không? Tiểu tử thối kia là Minh chủ võ lâm?”.

Quản gia gật đầu.

Phong Linh nói. “Trời ơi, cho sét đến đánh chết ta đi!”. Nàng sắp phát điên mất. “Tiểu tử thối, xem nương có lột da con không!”.

Nàng tức giận vọt vào trong, những người khác ở lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Quản gia không dám nói gì, chờ Dạ Vô Hàm nổi giận. Để Vương phủ thành thế này ông cũng có lỗi. Nhưng khi tên tiểu tử kia thỉnh cầu thì ông không thể cự tuyệt được.

Dạ Vô Hàm mấp máy môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tấm biển đó, thời gian giống như bị dừng lại. Cả một đội ngũ đang ồn ào, đột nhiên yên lặng đáng sợ.

Một lúc sau, Dạ Vô Hàm chống gậy đi vào. Lúc đi qua quản gia thì về mặt không có gì nói một câu. “Tấm biển kia lệch rồi, sai người chỉnh cho đẹp vào”.

Quản gia không thể tin vào tai mình, đây là Vương gia của ông sao? Là Vương gia nguyên tắc, không thể không làm trái nguyên tắc, Dạ Vô Hàm?

Hai bên, các thị thiếp ABDiễn❖Đàn-Lê-Quý❖ĐônCD cũng che cái miệng, cũng bày tỏ thái độ hoài nghi.

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ muốn hỏi một câu.

Hàm Vương bị làDiễnđànLêQuýĐôn sao rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Thái tử phi

“Nương, đau quá, đau!”.

Phong Linh xoắn lố tai của BàDiễnđànLêQuýĐôn Bảo, lôi nó vào trong phòng. “Tiểu tử thối, cái chuyện Minh chủ võ lâm là có chuyện gì xảy ra hả? Nói, có phải là nguoi lừa gạt người ta hả?”.

Bảo Bảo đau đến nỗi nhe hai hàm răng trắng ra, Hinh Nhi đứng ở bên muốn tiến lên giúp Bảo Bảo một tay nhưng thấy bộ dạng hung hăng của Phong Linh thì chỉ dám đứng núp ở cửa gấp gáp.

“Bọn họ nói con là một kỳ tài võ lâm trăm năm mới gặp một lần nhất định bắt con phải làm Minh chủ võ lâm, con có cách khác đâu?”. Đánh chết nó cũng không nói đó là giao dịch của nó với Thần Hoàng.

“Kỳ tài võ lâm? Con nghĩ đầu của nương con toàn bã đậu à? Bình thường con gây sự thế nào nương cũng không nói gì nhưng mà võ lâm gì đó mà con cũng dám chơi à? Con có cần cái mạng nhỏ của mình nữa không vậy?”. Phong Linh tức giận rút một cây gậy gỗ. “Con có nói không, không nói, có tin là nương sẽ đánh con không?”.

“Làm ơn đi mà nương, tốt xấu gì thì bây giờ con c

“Cho con mặt mũi? Con mẹ nó! Xem ra là con muốn ăn đánh rồi!”.

Nói xong đánh “bốp” một cái vào cái mông nhỏ của Bảo Bảo.

Lúc này Dạ Vô Hàm khập khểnh đi tới, vừa nhìn thấy cảnh này thì hấn nhú mày. “Phong Tam Nương, nàng dạy con thế à?”. Nói xong, hấn không để ý đến cái chân đau của mình mà đi lên đoạt lấy cây gậy trong tay nàng, ném qua một bên.

Hinh Nhi thấy phụ thân thì vui mừng nhào tới. Một tay hấn ôm con gái, một tay kéo Bảo Bảo ra sau lưng, nhìn chăm chăm Phong Linh. “Đứa bé nó nhỏ như thế, làm sao mà nàng lại xuống tay đánh nó được cơ chứ?”.

Phong Linh tức giận. “Mẹ nó, ta đang dạy dỗ con trai mình, người quân làm gì nhiều chuyện vậy?”.

Dạ Vô Hàm cũng tức giận. “Bắt đầu từ bây giờ nó chính là con trai của ta! Ta không cho nàng đánh nó!”.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo há thành hình chữ O, cái này, hai người tiến triển quá nhanh rồi. Xem ra lần này đi Tây Vực, n

Haizz, việc này thật nhức đầu ~

“Người vô lại, dám cướp con trai ta?”. Phong Linh vội vàng ôm lấy Hinh Nhi. “Vậy thì ta cướp con gái của người”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng. “Được, đó cũng là con gái của nàng, con trai của nàng cũng là con trai của ta”. Lời này nói ra có bao nhiêu là mập mờ, đúng là ** trần trụi. (@_@)

Phong Linh ngẩn ra, Hinh Nhi trong ngực cũng mở to hai mắt, Bảo Bảo thì lắc đầu. Xem ra tình cảnh của Thần Hoàng thúc thúc không ổn rồi.

“A, người chiếm tiện nghi của ta!”. Phong Linh giờ mới kịp phản ứng, trừng mắt nhìn hấn. “Sao người nghĩ hay quá vậy!”.

Châu Châu đứng ngoài cửa che miệng, mặc cho nước mắt tràn mi.

Phong Tam Nương đã đoạt Vương gia rồi, bây giờ ngay cả con gái của nàng cũng muốn đoạt đi sao?

Mình đã thành người hai bàn tay trắng rồi, n

Nhưng sao nàng ta lại có thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả cơ hội đó cũng không để cho nàng.

Nhất định nàng ta phải bức nàng đến đường cùng thì nàng ta mới cam tâm sao?

Nàng cắn môi, yên lặng xoay người, ánh mắt lóe lên tia sáng khác thường.....

Sau khi Huyền Phong được quản gia an trí xong cũng đi đến Phi Ý hiên. Vừa vào đến cửa thì trùng hợp bị một chậu nước lạnh dội vào người, ướt từ đầu đến chân.

Hấn cứng ngắc đứng ở cửa, vuốt nước trên mặt.

“A, xin lỗi, xin lỗi, thật xin lỗi!”. Văn Xuân vội vàng để chậu nước xuống, đi đến cạnh hấn. “Thật xin lỗi, nô tỳ không biết bên đây có người”.

Một hương thơm ập vào mũi Huye

“Ừc”.

Hầu kết của hấn chuyển động.

Hấn hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước. “Không sao”.

Hắn cười một tiếng, không nhìn nàng nữa mà bước qua nàng đi vào trong nhà.

Vấn Xuân ngây ngẩn cả người, tay cầm khăn vẫn lơ đãng trong không trung.

Người này..... là ai?

Buổi trưa, quân gia phân phó phòng bếp làm vài món ăn mà Hàm Vương thích ăn sau đó đưa vào trong Phi Ý hiên. Thấy người đang ngồi ăn, Phi Ứng đột nhiên đi vào bẩm báo: “Bẩm Vương gia, có thánh chỉ đến”.

Dạ Vô Hàm nhủ thầm, để đưa xDi●ễđầnl●ếQuýĐ●ôn.ông. “Mời công công vào”.

“Vâng!”.

Lúc này, công công truyền chỉ trong cung đi vào, đầu tiên ông ta cười thi lễ. “Chúc mừng Hàm Vương hồi triều bình an”.

Dạ Vô Hàm gật đầu.

“Hoàng thượng có nói, Hàm Vương có thương tích không cần quỳ tiếp chỉ”.

Công công hắng giọng, cung kính lấy thánh chỉ ra đọc. “Hoàng đế chiếu viết: Dân nữ Phong Tam Nương, phong thái nhã nhặn, đoan trang, nay trầm sắc phong làm Thái tử phi. Khâm thờ!”.

Thánh chỉ tuyên đọc xong, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Dạ Vô Hàm đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Thái tử phi?”.

Phong Linh kinh hãi, giật giật Phi Ứng, chỉ vào mình hỏi, “Ông ấy nói Phong Tam Nương, là ta à?”.

Bảo Bảo nhủ thầm, hai mắt trừng lớn.

Thái tử phi? Hoàng đế muốn làm cái gì? Hơn nữa, thái tử là ai? Tại sao chưa bao giờ nghe đến?

Công công nhỏ giọng nhắc nhở, “Hàm Vương, mau tiếp chỉ”.

Dạ Vô Hàm nén sự tức giận, đưa tay ra nhận thánh chỉ. Hắn nhắm mắt, quay đầu lại nhìn Phong Linh. Đôi mắt nàng mờ mịt lại chưa về khiếp sợ.

Sau khi tiến công công đi, Phi Ứng tiến lên hỏi. “Vương gia, chuyện này thật là kỳ quái, thái tử, ngài ấy.....”.

Dạ Vô Hàm khoát tay, ngăn lại những gì mà Phi Ứng muốn nói tiếp, xoay người lại mỉm cười với Phong Linh. “Bây giờ ta vào cung để hỏi cho rõ”. Hắn lại gần nàng, hai tay đặt lên vai nàng, nắm chặt lấy. “Nàng đừng lo lắng, ta sẽ giải quyết tất cả”.

Phong Linh chỉ đưa mắt nhìn hắn, sau đó cười gật đầu. “Ừm”.

Dạ Vô Hàm lập tức ra lệnh cho Phi Ứng đưa y phục đến cho hắn, sau đó đi vào cung với Phi Ứng và Huyền Phong.

Lúc này Bảo Bảo mới lên tiếng, nghi ngờ hỏi. “Nương, nương biết thái tử à?”.

Phong Linh ảo não bĩu môi. “Làm sao nương có thể biết thái tử là ai được. Nhất định là làm rồi mới phong ta làm Thái tử phi”.

Bảo Bảo không nghĩ thế, thánh chỉ đó không phải là đùa giỡn. Nhưng trong đó có ẩn tình gì mà nó không biết đây?

Mọi người đều không để ý, nếu là cô gái bình thường thì sẽ mừng như điên. Nhưng Phong Tam Nương lại không hề có tâm tư đó. Nàng sắp cùng với Vương gia rồi vậy mà giữa đường lại nhảy ra một thái tử, làm sao ngudiendanlequydon.commà ta lại không khẩn trương cho được?

Mọi người vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi Dạ Vô Hàm thì quân gia vội vàng chạy vào. “Tam Nương, có người trong cung tới!”.

Phong Linh đứng lên. “Ai?”. Không biết tại sao trong tim nàng cảm thấy hốt hoảng như sắp có chuyện gì xảy ra.

Người trong Phi Ý hiên vội vàng đi ra cửa lớn thì thấy hai hàng cấm vệ quân đứng nghiêm ngang hàng đứng, ở giữa có một cỗ kiệu lớn, có hai cung nữ tiến lên hành lễ. “Tham kiến thái tử phi, nô tỳ phụng mệnh thái tử đón ngài vào cung”.

Phong Linh ngây người. “Chuyện này.....”. Đôi mắt chuyển động, nàng che mặt cười duyên. “Các cô nương nhận lầm người rồi, ta không phải là Phong Tam Nương, nàng xuất phủ có việc. A ha ha ~”.

Cung nữ đứng yên không động, bình tĩnh nhìn nàng. Phong Linh không cười nổi. “Các người..... biết ta à?”.

Cung nữ gật đầu. “Trong cung có bức họa của ngài”.

Nhóm người Bảo Bảo đứng bên cạnh candianlequydon.com nhìn Phong Linh bắt đầu đi lác đầu.

Sự thông minh của Phong Tam Nương chỉ giới hạn ở đó mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Không xinh đẹp, không có dáng người

“Hàm Vương, hoàng thượng đang nĐĩểđầnlêQuỷĐồ nghe quốc sư đàm đạo, ngài không thể đi vào được.....”.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm lộ vẻ căng thẳng, mỗi bước đi đều là cố hết sức. Phi Ứng và Huyền Phong đi trước, dẹp thị vệ và thái giám, mở đường cho chủ tử.

“Hàm Vương, Hàm Vương, ngài không thể.....”.

Đầy cửa chính của Thiên Kinh các, Hoàng đế Dạ Hồng Thiên đang ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, cái trán chắc nịch, cánh mũi phong đại, có mười phần tướng của Đế Vương, sắc mặt hơi tối lại. Ngồi đối diện với Hoàng đế lĐĩểđầnlêQuỷĐồ là một nam nhân búi tóc, mặc đạo bào (áo của người hành đạo) màu xanh, gương mặt ông ta hơi lõm, môi mỏng, mắt trong veo, đúng là có vài phần tiên phong đạo cốt.

Đôi mắt khép chặt của Dạ Hồng Thiên từ từ mở ra, liếc mắt nhìn Dạ Vô Hàm tự tiện xông vào, không tức giận, chỉ vung tay. “Các người đều ra ngoài cả đi”.

“Tuân chỉ”.

Tất cả mọi người bao gồm cả vị quốc sư kia cũng đi ra.

Dạ Vô Hàm chống cây gậy đi tới, cố gắng quỳ một chân xuống. “Nhi thần tham kiến phụ hoàng”.

“Hãy bình thân”.

Sau khi Dạ Vô Hàm đứng dậy, không nói khấĐĩểđầnlêQuỷĐồ ch sáo mà nói thẳng vào trọng điểm. “Phụ hoàng, nhi thần không hiểu, tại sao đột nhiên phụ hoàng lại hạ chi phong thái từ phi? Lại còn là Phong Tam Nương?”.

Dạ Hồng Thiên nhàn nhạt nói. “Con đang chất vấn trẫm sao?”.

“Nhi thần không dám. Nhi thần cả gan phỏng đoán thánh ý, dường như phụ hoàng biết Phong Tam Nương là ai?”.

Dạ Hồng Thiên gật đầu một cái. “Nàng ta chính là Niếp Tổ Tổ”.

Dạ Vô Hàm đè nén tức giận trong lòng, cắn răng hỏi từng chữ. “Nhi thần cả gan hỏi phụ hoàng, tại sao phụ hoàng đã gả nàng cho nhi thần, bây giờ lại gả nàng cho thái tử?”.

Dạ Hồng Thiên ôn hòa nói. “Sáu năm trước con đã hưu nàng rồi, nàng đã không còn là Vương phi của con nữa”.

Lời của ông chọc đúng vào chỗ yếu của Dạ Vô Hàm, nhưng mà điều đó không ngăn cản được quyết tâm hỏi được chân tướng của ĐĩểđầnlêQuỷĐồ hấn.

“Vậy tại sao phụ hoàng lại đem khí phi của nhi thần gả cho thái tử, là vì lời tiên đoán của lão hòa thượng nhiều năm trước sao?”. Hấn còn nhớ rõ lúc đó phụ hoàng vì một câu Phong Tam Nương có “Đế Hậu chi tướng” (có tướng làm hoàng hậu) nên ban làm Vương phi của hấn. Bây giờ là thế nào? Có phải là lặp lại việc đó? Nhưng vấn đề là tại sao lại là thái tử, hoàng đế ngu ngốc đang sống ở Thanh Nhạc cung?

Dạ Hồng Thiên không trả lời thẳng, chỉ nhàn nhạt nói. “Trẫm đã cho con cơ hội, có lẽ.... Đây cũng là vận mệnh”.

“Phụ hoàng!”. Dạ Vô Hàm không nén được tức giận nữa. “Mặc kệ là ý chỉ gì của phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không đưa Phong Tam Nương cho bất kỳ kẻ nào!”.

“Người định làm trái với thánh chỉ của tĐĩểđầnlêQuỷĐồ nấ?”. Giọng nói của Dạ Hồng Thiên vẫn bình thản như cũ, không nổi giận cũng không giận. Giống như là một cư sĩ thanh tâm quả dục.

“Trừ phi phụ hoàng nói cho nhi thần nguyên nhân chính! Nếu không, nhi thần sẽ không để yên!”.

Trầm mặc.

“Trẫm đã già rồi”. Dạ Hồng Thiên chỉ nói một câu như vậy, ý tứ rõ ràng là bây giờ ông chuẩn bị muốn truyền ngôi rồi. Nếu như nhất định nghiệm chứng lời tiên tri của lão hòa thượng, vậy thì người nào cười Niếp Tổ? Dĩ nhiên Lê Quý Đôn, người đó chính là Hoàng đế!

Dạ Vô Hàm hít sâu một hơi, cố gắng khôi phục bình tĩnh. Hai mắt dần lạnh, tỏa ra hàn quang làm người ta sợ hãi. “Phụ hoàng, có phải người đang ép nhi thần không?”.

Sử dụng nữ nhân mà hấn yêu mến để làm mọi như, buộc hấn phải lên vị hoàng đế!

Dạ Hồng Thiên không lên tiếng, nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, Dạ Vô Hàm gật đầu, “Nhi thần đã hiểu”.

Nhìn phụ hoàng một lòng chỉ lo tu luyện thành tiên, không màng thế sự, thật ra thì biết hết tất cả mọi chuyện đang xảy ra, cũng không phải là ông không cảm giác được cái gì. Ông biết rõ tất cả mọi chuyện mà Diêu hoàng hậu và Cảnh vương thúc đang làm. Nhưng mà tiếc là khi ông bắt đầu cảnh giác thì đã không còn kịp rồi.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Dạ Vô Hàm chạy thẳng về Vương phủ nhưng vừa vào phủ thì được thông báo Phong Tam Nương đã được người trong cung đón vào rồi. Ngay tức khắc sự tức giận của hấn lan ra, người dĩ nhiên Lê Quý Đôn trong phủ chưa bao giờ thấy hấn tức giận đến như vậy.

Phi Ung tiến lên, “Vương gia ngài muốn đến Thanh Nhạc cung của thái tử sao?”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm tối lại, ngón tay nắm cây gậy trắng bệch. Mặc dù hấn chỉ hận không thể vọt vào trong cung để đón Phong Tam Nương nhưng hấn vẫn tỉnh táo lắc đầu một cái.

“Nếu như Bôn vương xung đột với thái tử điện hạ thì người được lợi sẽ là Cảnh Vương thúc”.

Huyền Phong vội vàng la lên, dĩ nhiên Lê Quý Đôn “Vậy thì phải làm sao bây giờ, chả lẽ để mặc Phong Tam Nương làm thái tử phi?”.

Phi Ung nhú mày, “những điều này nói không chừng đều là ý của hoàng thượng, thái tử là người ngốc, ngài ấy không hiểu được gì cả, Tam Nương sẽ rất an toàn”.

Dạ Vô Hàm mím chặt môi, trầm ngâm trong chốc lát, “Ngày mai là ngày sinh của Diêu Hoàng hậu, các người hãy chuẩn bị một lễ vật thật lớn. Bôn vương muốn vào cung chúc thọ!”. Trong mắt nguy hiểm lóe lên, khóe môi nở một nụ cười hung ác.

.....

Thanh Nhạc cung lớn như vậy nhưng ngoại trừ thị vệ cầm quân ở ngoài thì số cung nữ và thái giám ở đây thật là ít ỏi. Phong Linh đi trong đại sảnh, xoa xoa hai bàn tay. Nếu nàng nhìn thấy thái tử ngốc đó thì phải dạy dỗ cho hấn ta kêu cha gọi mẹ, bắt hấn ta phải ngoan ngoãn đưa nàng trở về.

Khi nàng xoay người lại một lần nữa dĩ nhiên Lê Quý Đôn thì đột nhiên hết cả hồn. “Mẹ ơi!”.

Không biết từ lúc nào sau lưng nàng có một người đang đứng.

Hấn mặc một trường bào hoa lệ, dĩ nhiên Lê Quý Đôn có người khá cao, cao hơn Phong Linh một cái đầu. Hấn đứng đó cười như không cười liếc nàng.

Phong Linh chột che miệng, không để cho mình gào lên.

Phật tổ ơi, Thượng đế ơi, vị thần tiên nào đánh ngã nàng đi, lần đầu tiên nàng thấy một nam nhân đẹp như vậy”.

Đề ta hấn thì dùng một chữ. Đẹp!

Hai chữ. Thật đẹp!

Ba chữ là, mỹ nam dĩ nhiên Lê Quý Đôn tặc? (là cái gì vậy? @_@)

Nàng nhìn hai mắt nhìn như đang cười nhưng thật ra trong đôi mắt lại rất lạnh lùng, làm nàng có cảm giác, giống như..... giống như đã từng quen biết.

“Nàng chính là thái tử phi?”. Giọng nói của hấn rất từ tính, êm tai, trầm thấp, chui vào trong tai làm lòng nàng tê tê, giống như có một dòng điện đang chạy trong cả người.

Một tiểu thái giám lại gần. “Bẩm thái tử, đây chính là Phong Tam Nương, là thái tử phi của ngài!”.

Thái tử?!

Cái miệng của Phong Tam Nương hơi co lại, mắt không nháy được. Đúng là không đùa với người hoàng gia được, sao lại có thể sinh ra được cực phẩm

như thế này, không biết phải tích lũy mấy đời nữa.

Bỗng nhiên hấn lại gần, phóng đại dung nhan tuyệt mỹ làm Phong Tam Nương không né tránh kịp.

“Nàng không xinh đẹp”. Hấn ta không lưu tình nói, ánh mắt di chuyển xuống ngực của nàng, tiếp theo là eo, sau đó dòm ra phía sau nhìn cái mông nàng một chút. Bộ dạng có vẻ như không hài lòng, lại nói một câu. “Nàng cũng không có dáng người”.

Mẹ kiếp, không thể làm cho người ta yêu thích được mà!

Tiểu thái giám bên cạnh nhin cười nói, “Việc đó, đây là thái tử phi mà Hoàng thượng đã sắc phong”. Ý muốn nói, dù có như thế thì ĐLQĐ thái tử ngài cũng phải nhận.

Phong Linh nổi giận ——

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Khiêu chiến

Phong Linh nổi giận, mặc kệ hấn ta có phải là thái tử hay không, nàng bày tư thế một tay chống nạnh một tay chỉ chỉ vào người hấn ta. “Ta không xinh đẹp, ta không có dáng người có liên quan gì đến nhà ngươi không? Ngươi đừng có nghĩ rằng bộ dạng mình xinh xắn thì có thể tự tiện phê bình người khác, trên đời này còn có nhiều người diện mạo xinh đẹp lắm, thiếu gì người có khuôn mặt yêu nghiệt như ngươi! Ngươi còn phách lối nữa cẩn thận làm dân chúng nổi giận, mỗi người cho ngươi một ngụm nước miếng cũng đủ để ngươi chết đuối rồi!”.

Tiểu thái giám không thể tin được, tròn to hai mắt. “Ngài... ngài dám giáo huấn thái tử điện hạ?”.

“Ta đây giáo huấn hấn ta thì làm sao? Các ngươi cẩn thận, làm mất nhã hứng của tỷ tỷ thì ta sẽ đốt cung điện này của các ngươi”.

“Ngươi..... ngươi, ngươi.....”.

“Ta làm sao?”. Phong Linh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Thái tử. “Tiểu tử, ta nghe nói ngươi là kẻ ngu à?”.

“A!”. Tiểu thái giám muốn điên rồi, nữ nhân này muốn chết à? Nàng không biết là thái tử điện hạ không muốn nghe người khác nói ngài ấy là kẻ ngu hay sao?”.

Nhưng mọi người không ngờ, Thái tử điện hạ không những không nổi giận mà còn thành thực gật đầu, chỉ tay vào tiểu thái giám. “Bọn họ vẫn thường lên lút nói ta như vậy”.

Tiểu thái giám hít một hơi, sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất. “Thái tử điện hạ minh giám, tiểu nhân không dám nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù có mười mạng tiểu nhân cũng không dám!”.

Phong Linh sùng sốt một chút, không ngờ thái tử này ngốc thật. Nàng nhún mày nhìn hấn. “Này, muốn kết hôn với ta là chủ ý của ngươi à?”.

Thái tử đột nhiên ngáp một cái. “Buồn ngủ quá, thái tử phi, ngươi nên bồi bản thái tử ngủ trưa”. Nói xong, bắt lấy bả vai của Phong Linh. Nhìn hấn ta có vẻ yếu ớt nhưng sức lực lại lớn vậy.

Phong Linh nhìn chăm chăm vào bàn tay của hấn, nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng. “Bỏ ra”.

Tiểu thái giám vì muốn biểu hiện nên vội vàng quát lên. “Sao lại vô lại với thái tử điện hạ?”.

Phong Linh nghiêng đầu, dùng ánh mắt đáng sợ nhìn tiểu thái giám. Tiểu thái giám nuốt một ngụm nước bọt, từ từ lui về phía sau, giọng càng lúc càng nhỏ. “Thái tử điện hạ không phải là người mà ngài có thể, khiển trách.....”.

Đột nhiên Phong Linh cười khê, thái độ ôn hòa thân thiết, “Tiểu công công, làm phiền ngươi ra ngoài rồi đóng cửa lại”.

Tiểu thái giám kinh hãi, nữ nhân này quá lớn mật, lúc này còn bình thường bây giờ thấy sắc đẹp của thái tử thì nổi lên ý muốn ăn thái tử sao?

Thái tử vẫn chỉ nhắm hờ mắt, trên khuôn mặt lộ một ý vị kì bí.

Tiểu thái giám thấy thái tử ngu không ý kiến thì thức thời lui ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Hấn ta vừa đóng cửa lại thì Phong Linh trực tiếp kéo thái tử đặt nằm dưới thân, cười gằn, “Ngươi muốn lấy ta làm thái tử phi đúng không, ha ha, ngươi đã muốn tìm tai vạ thì đừng trách ta đây động tay động chân”.

Thái tử nghiêng đầu, đôi mắt đẹp có một tầng sương mù mỏng, giọng điệu buồn bã. “Người thật là hung dữ, giống như những người khác chỉ biết đánh ta, mắng ta, cho ta ăn cơm thừa.....”.

Phong Linh ngẩn ra, được rồi, đoạn đối thoại rất quen thuộc.

Nàng bắt tri bắt giác buông tay ra, thái tử đứng lên, nhẹ nhàng xoa bả vai bị nàng vặn đau.

Phong Linh tò mò hỏi. “Ai đánh người mắng người thế?”.

“Hoàng hậu”, thái tử cắn môi, sự lạnh lùng trong mắt biến mất, nhìn như sắp khóc.

“Này này này, không phải là người sắp khóc đó chứ?”. Phong Linh liếc mắt nhìn, nàng không quen nhìn một người đàn ông rơi nước mắt.

Phong Linh nhìn hấn như đang chịu rất nhiều uất ức thì nàng cảm thấy mình giống như bà ngoại sói đang bắt nạt cô bé quàng khăn đỏ vậy. Nàng ngồi xuống, hỏi hấn. “Hoàng hậu thường xuyên đến đây à?”.

“Ừ”. Hấn gật đầu trả lời.

Phong Linh không cần hỏi cũng đoán được Hoàng hậu tính cái gì. Hấn ta là thái tử, là người thừa kế ngôi vị hoàng đế trong tương lai, cũng là cái đĩnh trong mắt nàng ta.

Đối mặt với thái tử như vậy, Phong Linh cũng không tỏ ra hung hăng nữa, nàng buồn buồn nói. “Ta mặc kệ, người phải nói với phụ hoàng của người, nói là người không thích ta, muốn ông ấy tìm một phi tử khác cho người”.

Đang nói thì tiểu thái giám vội vã đẩy cửa đi vào. “thái tử, hoàng hậu nương nương đến”.

Phong Linh nhú mày, đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến liền.

Thái tử vội vàng khoát tay. “Không gặp, không gặp”.

“Thái tử to gan, ngay cả bốn cung cũng không gặp à?”.

Diêu Hoàng hậu đi đến, ánh mắt lướt qua thái tử, nhìn vào Phong Linh. “Phong Tam Nương, chúng ta lại gặp rồi”.

Phong Linh cười lạnh, phúc thân. “Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

Diêu Ngọc ngồi xuống ghế chủ vị, đôi mắt phong tình vạn chủng, tràn đầy địch ý nhìn Phong Linh. “Người cũng không tệ, có bản lĩnh nhảy từ Hàm Vương phủ vào Thanh Nhạc cung. Phong Tam Nương, người đúng là không biết điều, có can đảm chạy lại dưới mắt bốn cung!”.

“Đây là hoàng cung, là hoàng cung của hoàng thượng, không phải là hoàng cung của hoàng hậu nương nương”. Phong Linh luôn không có hảo cảm với nữ nhân này, nàng không cần khách khí với nàng ta. Nói sao đi nữa thì đây cũng là cung điện của Hoàng hậu trước, nàng đoán là sẽ không ai dám giương oai ở đây!

Diêu Ngọc bị Phong Linh chống đối thì khuôn mặt phủ một tầng sương lạnh, nhưng nàng ta không làm gì mà âm trầm cười một tiếng, nhìn về phía thái tử đang im lặng. “Tại sao thái tử thấy bốn cung lại không vấn an vậy? Hừ, người không hiểu quy củ như vậy thì sao này làm sao có thể làm hoàng đế được?”. Sau đó nàng ta quay sang phân phó với người ở hai bên. “Người đâu, vả miệng”.

Thái tử hơi chậm lại, thấy có cung nữ tiến lên, vội vàng núp sau lưng Phong Linh.

“Đợi đã!”.

Phong Linh chặn trước người hấn, đột nhiên nàng tỏ ra chính khí, lạnh lùng nhìn chăm chăm. “Các người trốn to cái mắt chó lên nhìn một chút, đây là thái tử, là thái tử của Minh Tịch triều! Ai dám động đến ngài ấy thì chờ mà dọn đầu của các người đi!”.

Cung nữ thái giám bị Phong Linh dọa như vậy cũng không dám đi lên nữa.

“Khốn kiếp!”. Diêu Ngọc vỗ bàn nhìn chăm chăm vào Phong Linh, nói từng câu từng chữ. “Phong Tam Nương, bốn cung cảnh cáo người, đây không phải là Hàm Vương phủ, không phải là nơi mà người có thể giễu võ giương oai! Người dám chọc giận bốn cung.... Hừ hừ., chỉ sợ hậu quả người không thể gánh được!”.

Cảnh cáo của nàng ta, mang theo một tia hơi thở tử vong.

Trái tim Phong Linh đập “thình thịch”, hai mắt rũ xuống.

Thấy việc không tốt, hăng hái làm việc nghĩa là việc tốt nhưng chính mình bị dây vào thì mất nhiều hơn lợi. Nhưng nàng nhìn thấy Diêu hoàng hậu thì nàng không bình tĩnh được.

Dứt khoát nâng đầu lên.

Hôm nay, nàng khiêu chiến với nàng ta!

“Tam Nương cũng muốn nhắc nhở hoàng hậu một câu, giang sơn Minh Tịch của họ Dạ, không phải của họ Diêu”.

Thái tử đứng bên cạnh, ánh mắt thâm thúy, nhìn nàng không chớp, ánh mắt lóe lên tia sáng thần bí.

Bốn mắt đụng nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Diêu Ngọc giận quá nên cười, nàng ta đứng dậy đi đến trước mặt Phong Linh, cười càng xinh đẹp. “Chưa từng có ai dám vô lễ như thế với bốn cung, Phong Tam Nương, ngươi được đấy”.

Mặc dù trong lòng nàng sợ muốn chết, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi nhưng Phong Linh vẫn tươi cười. “Hoàng hậu nương nương quá khen”.

“Ha ha”. Nàng ta cười khê, từ từ đi mất. “Phong Tam Nương, ngươi hãy tự chăm sóc mình cho tốt”.

Phong Linh khẽ run người, nàng biết mình đã đắc tội với Diêu Ngọc rồi. Nàng ta vừa rời khỏi, Phong Linh tự đâm mình, nàng hối hận, nàng hối hận quá, đúng là kích động hại chết người.....

Đột nhiên, người phía sau ôm chặt lấy nàng.

“Ngươi không phải sợ, có ta ở đây, sẽ không ai có thể động vào ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Dạ Tàn Nguyệt

Phong Linh sững sốt, quay đầu đi, thái tử buông nàng ra, tươi cười câu hồn, “Bởi vì nàng là thái tử phi, tương lai chính là hoàng hậu, sẽ lợi hại giống như Diêu hoàng hậu.”

Phong Linh nghi ngờ nhíu chặt mày, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cảm giác thái tử này là lạ sao đó, nhưng lại không nói nên lời.

“Này, ngươi tên là gì?”

“Dạ Tàn Nguyệt.”

Tàn Nguyệt?

Phong Linh lắc đầu một cái, cái tên này nghe như điềm xấu, không hay bằng Doanh Nguyệt, hay Mãn Nguyệt gì đó.

“Được rồi, Dạ Tàn Nguyệt, chúng ta tiếp tục đề tài vừa mới nói đi.” Phong Linh quyết định nói rõ ràng với hắn, “Ta.....”

Dạ Tàn Nguyệt không đợi nàng bắt đầu, đã hướng bên ngoài hô to, “Tiểu Quý Tử, ta đói rồi, muốn ăn cơm!”

Phong Linh nhìn ra bên ngoài, qua giữa trưa ánh mặt trời rất chói mắt, hiện tại chắc chỉ khoảng 3, 4 giờ gì đó, hắn ăn cơm buổi nào chứ! Ngay lúc này, tiểu thái giám kia hấp ta hấp tấp chạy vào, “Thái tử điện hạ xin chờ một chút, nô tài đi truyền lệnh ngay ạ.”

Dạ Tàn Nguyệt quay đầu cười với Phong Linh, sau đó tự nhiên đi qua kéo tay nàng, “Thái tử phi, nàng đói đến mức xanh xao vàng vọt luôn rồi này, phải bồi bổ thật tốt mới được, nói cho nàng biết, ở phủ ta, có đầu bếp lợi hại nhất hoàng cung đấy! Hắn nấu ăn ngon vô cùng, nói không chừng, nếu hoàng hậu nương nương mà đến đây, sẽ ghen tỵ với bản thái tử ta có một đầu bếp giỏi đó!”

Phong Linh tròn mắt, theo ý hắn, té ra Diêu hoàng hậu là một kẻ tham ăn.

Không lâu sau, một hàng tiểu thái giám theo thứ tự bụng thức ăn vào, Dạ Tàn Nguyệt kéo Phong Linh ngồi xuống. Tiểu Quý Tử dâng đĩa cho hai người, “Thái tử, Phong cô nương xin dùng bữa.”

Dạ Tàn Nguyệt bỗng mất hứng, “Gọi thái tử phi.”

Phong Linh thật mâu thuẫn với xưng hô này, nhưng nghĩ lại, nàng so đo với một kẻ gốc làm gì, dù sao gọi cũng không mất miếng thịt nào, để hắn gọi vậy.

“Vâng, vâng.” Tiểu Quý Tử nhận sai, nói lại, “Thái tử, thái tử phi xin dùng bữa.”

“Ừ,” lần này Dạ Tàn Nguyệt hài lòng gật đầu, nở nụ cười xinh đẹp như hoa đào, “Thái tử phi, ăn cái này..... Ném thử cái này nữa.....” Hắn không ngừng gấp đồ ăn cho Phong Linh. Nàng không kiêng ăn, cái gì cũng chịu miễn no là được. Nói thật, đầu bếp ở đây đúng là rất giỏi, làm đồ ăn ngon hơn Hàm vương phủ nhiều.

Dạ Tàn Nguyệt thấy nàng cứ liên tục nhét đồ ăn nhồi đầy cái miệng nhỏ nhắn, chỉ lo vừa cười tủm tỉm vừa gấp đồ ăn vào chén nàng, còn mình thì chưa ăn được miếng nào.

Lúc này, Tiểu Quý Tử bụng một bình rượu đã hâm nóng vào, rót rượu cho hai người.

Ánh mắt sắc bén xẹt qua, ngay sau đó khôi phục như trước.

Phong Linh đang rất khát, vừa định cầm lên uống, ai ngờ lại bị Dạ Tàn Nguyệt giật mất, “Nàng.....sao nàng lại uống rượu?”

Phong Linh không hiểu, “Uống rượu thì sao?”

“Nàng là nữ nhân, nữ nhân sao lại uống rượu? Trời ạ, thật đáng sợ!” Dạ Tàn Nguyệt kinh ngạc, không thèm quan tâm Phong Linh. Hắn kêu to, bụng rượu chạy ra ngoài, ném thật xa, xoay người vào quát, “Tiểu Quý Tử, về sau không được dâng vật bẩn thế này! Nếu dám để thái tử phi chạm vào, cần thận đầu ngươi!”

Tiểu Quý Tử cúi đầu vội vàng đáp lời, “Vâng, vâng.”

Phong Linh há hốc miệng, cần đến mức này sao? Ngay sao đó, nàng lắc đầu một cái, thái tử này quả nhiên bệnh không nhẹ.

Cơm nước xong, Phong Linh nghĩ, hiện tại chắc nói chuyện được rồi. Nhưng Dạ Tàn Nguyệt còn muốn ăn trái cây, ăn xong trái cây, lại quần nàng đòi nàng kể chuyện cổ tích, nàng không kể liền khóc, khiến nàng thật muốn nổi điên. Ở đây nàng là ‘thái tử phi’ chứ không phải bảo mẫu a!

Rốt cuộc, trời tối.

Phong Linh khoanh tay, phiền não đứng bên giường, chân đánh nhịp, “Nói đi, rốt cuộc thái tử có thể nghe ta nói hay không?”

Trên giường, Dạ Tàn Nguyệt chỉ mặc quần áo thật mỏng, nằm nghiêng, lộ nửa vai, đôi mắt câu hồn nhìn thẳng nàng, “Ta nghe không hiểu nàng nói gì.”

“Mẹ nó!” Phong Linh giận điên, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi có ý đúng không? Ngươi có ý chính ta?!”

“Nàng rống ta..... Nàng..... Nàng hung giống như hoàng hậu, nàng cũng hư như hoàng hậu.....” hắn cắn góc chăn, nước mắt không ngừng chảy, “Nàng khi dễ ta.....”

“Trời ạ, cho thiên lôi đến đánh chết ta đi!” Phong Linh vò đầu bứt tai, nàng dám thề, ngay cả Bảo Bảo cũng không khó dụ như vậy. Tên này chính là đánh không được, chửi không xong, không thể đụng vào, nếu không truyền đến tai hoàng hậu, thì mạng nhỏ nàng cũng không còn.

Thế giới tốt đẹp như vậy, nàng không nên nóng nảy, hít sâu, sau đó mỉm cười, “Thái tử điện hạ, ta không hung ngài, ta cũng không khi dễ ngài, ngài có thể chăm chú nghe ta nói mấy câu không? Hơn nữa bảo đảm sẽ không ngắt lời ta!”

Dạ Tàn Nguyệt cố gật đầu một cái, “Được rồi, chỉ cần nàng không hung ta.....ta có thể suy nghĩ.”

Phong Linh nghiêng răng nghiêng lợi cười, “Khiến ngài vất vả rồi.”

Dạ Tàn Nguyệt lười biếng liếc nàng, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Tới đây ngồi, đứng xa, ta phải ngược chóng mặt lắm.”

“Không cần, ta đứng chỗ này được rồi!”

“Vậy được, ta ngủ.”

“.....”

Hít sâu, thế giới tốt đẹp như vậy mà, nàng không nên nóng nảy!!!

Phong Linh giống như vừa biến thành rô bốt, bước từng bước cứng nhắc, ngồi xuống giường, xoay người, mỉm cười, “Bây giờ thấy rõ chưa?”

“Ừ,” Dạ Tàn Nguyệt cười một cái, duỗi tay ra, ấn nàng nằm xuống.

“Chết tiệt, ngươi không cần quá đáng, ta nhìn ngươi lâu rồi nha!”

Phong Tam Nương nàng không phát uy, hắn lại xem nàng như người chết! Phong Linh giờ chân lên định đá một phát, chẳng những không đá được, còn bị hai chân hắn đè lại. Dạ Tàn Nguyệt giống như bạch tuộc dùng tay chân quần nàng, không chờ Phong Linh phản kích, hắn đã kêu to, “Ồ.....nàng khi dễ ta..... Nàng khi dễ ta! Ta muốn đi méc phụ hoàng!”

Phong Linh chia chia hân, lại chia chia mình, tức đến biến giọng, “Ta? Khi dễ người?” Lúc này, nếu có người nói với nàng, thật ra bầu trời có màu phân gà, nước biển có màu phân chó, nàng nhất định sẽ không kỳ quái. Oan Đâu Nga chính là để nói tình huống như bây giờ.

Dạ Tàn Nguyệt càng quá hơn, hân vui đầu vào ngực Phong Linh, uất ức nức nở, “Người ta ở đây cô đơn một mình, thật vất vả mới có một thái tử phi, nhưng lại hung như vậy.....”

Hít sâu lần nữa, cho dù thế giới không tốt đẹp, nàng cũng không nên quá nóng nảy.

“Được rồi,” rốt cuộc Phong Linh thỏa hiệp, hoàn toàn buông tha gãy giữa, “Đến tột cùng là người muốn hành hạ ta đến chết, hành hạ ta đến chết, hành hạ đến chết!!”

Dạ Tàn Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu lên, đột nhiên cười, bất thành linh hồn trộm mặt nàng một cái, “Ngoan, chớ nói lung tung, ta làm sao nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Thái tử điên rồi

Phong Linh nhìn về phía gương mặt hoàn mỹ, nàng chần chờ, rốt cuộc là người này bị bệnh tâm thần hay là bị bệnh thần kinh vậy?

Bỗng nhiên nền trong phòng vụt tắt, cả căn phòng trở nên tối đen như mực.

Phong Linh ngẩn người, vậy thì làm sao quản lý quân sự?

“Ngủ đi!”. Dạ Tàn Nguyệt giường như đã thành thói quen, nghiêng người sang ôm nàng vào lòng, coi nàng như cái gối ôm. Một lúc sau, tiếng ngáy đã vang lên.

Phong Linh dờ khóc dờ cười, cái chuyện gì thế này? Cô thử ngo ngoáy nhưng hân lại ôm chặt lấy nàng, sau đó càng quá đáng hơn, hân còn gác chân lên người nàng.

“Nếu như người không phải là thái tử, người có tin là ta sẽ bóp mũi của người không?”. Phong Linh làm bầm một câu, bất tri bất giác cũng buông lỏng tinh thần. Nàng tròn tròn mắt, suy nghĩ của nàng đã bay về Hàm Vương phủ.

Nhất định là Dạ Vô Hàm sẽ rất lo lắng, còn Bảo Bảo.... Không đúng, tiểu tử kia nhất định sẽ không gấp gáp, chắc chắn nó còn đang lo chuyện Minh chủ võ lâm. Đây chính là ước mơ từ nhỏ của nó, không biết làm sao mà nó có thể làm được Minh chủ võ lâm.

Nhớ đến Dạ Vô Hàm, trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, đừng thấy tên đó hung hăng nhưng thực chất ra hân chỉ là một con cọp giấy.....

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại cười ra tiếng.

Dạ Tàn Nguyệt đột nhiên lật người, áp đầu nàng vào trong ngực hân làm Phong Linh không hít thở được, nàng gãy giữa, “Người muốn ta ngạt chết à.... Buông ta ra.....”.

Hân ngủ như chết, không hề động đậy gì cả. Dần dần, Phong Linh cũng nhĩ giọng lại, không chống cự được cơn buồn ngủ, nàng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bóng đêm đúng là một màu sắc tự vệ tự nhiên. Tất cả nguy trang, tất cả tội ác sẽ trôi lên mặt nước vào đêm khuya.

Cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra, một đám khói nhẹ được thổi vào. Một lúc sau, một bóng đen âm thầm đi vào, từng bước từng bước đi đến bên giường. Hân ta ngẩng đầu lên, trong mắt hân ta lóe lên một tia sáng, ánh trắng chiếu vào gương mặt hân tỏ rõ sự âm lãnh trên khuôn mặt, hóa ra người đó lại là ..... Tiểu Quý Tử.

Ngay khi đao của hân ta sắp rơi xuống người của Phong Linh thì sau lưng hân một người nhanh chóng xuất hiện ——

Một đêm này, dài đằng đẵng.

Phong Linh chép chép miệng, dụi dụi mắt. Sau đó một gương mặt tuấn tú lọt vào tầm mắt nàng, nàng sợ hãi bò dậy, chỉ vào hân thét lên một tiếng. “Tại sao người lại ở trên giường của ta?”.

Dạ Tàn Nguyệt nhướn lông mày. “Cái giường này hình như là cái giường của ta đây”.

“Cái gì?”. Phong Linh vò vò mái tóc, vỗ cái trán một cái. Trời ạ, nàng bị tức đến chập mạch rồi, làm sao ngủ trên giường của hân cơ chứ?

Nàng vội vàng nhảy xuống giường, tìm giày. “Giày của ta đâu rồi?”.

“A, nàng đang muốn nói đến đôi giày cũ kỹ bẩn thỉu đó à? Ta cho người ném đi rồi”.

Phong Linh tròn to hai mắt chỉ vào hấn, “Tại sao người lại ném giày của ta?”.

Dạ Tàn Nguyệt không nói gì xách một đôi giày thêu màu hồng, “Nàng kêu cái gì, đi cái này vào”. Sau đó hấn ta cười một tiếng. “Ta thích màu hồng”.

“.....”. Phong Linh tức giận nhận lấy đi vào chân. “Ta cảnh cáo người đó, chuyện ngày hôm qua ta ngủ ở đây, không được nói ra ngoài! Nếu không thì người nhất định phải chết!”.

Hấn chép miệng, “Thôi đi, nàng lại uy hiếp người nhà ~”. Nhưng mà sau đó hấn lại tươi cười. “Nàng yên tâm đi, ta sẽ không nói cho người khác biết”.

“Ừ”. Cuối cùng Phong Linh cũng đỡ tức. “Vậy mới được chứ”.

“Bởi vì người trong cung của ta biết hết rồi”.

Suýt chút nữa thì Phong Linh phun ra một ngụm máu, nàng đứng tại chỗ, mắt nháy liên tục. “Người, người, người, người nói cái gì?”.

Dạ Tàn Nguyệt không nói gì, chỉ mỉm cười nhún vai, khoe môi nâng lên.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

Dạ Tàn Nguyệt lười biếng, nói. “Vào đi”.

Cửa được đẩy ra, một hàng cung nữ bụng khấn lông, y phục, chậu nước. Mỗi thứ đều có hai cung nữ bụng hai bên, hành lễ, nói những lời nói cát tường.

“Chúc thái tử, thái tử phi trăm năm hòa hợp”.

“Chúc thái tử, thái tử phi uyên ương bích hợp, đầu bạc răng long”.

“Chúc thái tử, thái tử phi như cỏ cầm sắt, vĩnh kết đồng tâm”.

Nhìn tình cảnh này, Phong Linh nghĩ dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không xong, trong sạch của nàng, nửa đời anh minh của nàng.....

Đúng lúc này có mấy tên thái giám tiến vào. “Bẩm thái tử điện hạ, hoàng thượng có thưởng”. Sau đó hấn ta xoay người, bụng cái khay thứ nhất vào. “Đặc biệt khen thưởng cho Phong Tam Nương: hai găm dẹt Kim, một đôi ngọc Như Ý, hai vòng ngọc san hô.....”.

Phong Linh muốn đánh mạnh vào mồm mình, bây giờ kinh động đến cả lão Hoàng đế rồi, đúng là lỡ một bước chân, thiên cổ hận! Bây giờ nàng phải giải thích thế nào? Ai tin nàng?

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chăm chăm tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Người này không sợ chết cười với nàng. “Thái tử phi, nhất định đêm qua nàng đã mệt chết rồi, hôm nay nàng không cần phải làm gì cả, nàng cứ nghỉ ngơi cho thật tốt”.

Cung nữ thía giám trong phòng đều nín cười, sau khi để đồ xuống đều tự động lui ra ngoài.

Phong Linh không nhìn nữa, nhảy lên giường, giẫm lên lồng ngực của hấn, một tay níu lấy vạt áo của hấn, như hưng phấn, nói. “Dạ Tàn Nguyệt, mặc kệ người khổ thật hay là người đang giả ngu, ta không có thời gian chơi với người đâu! Bây giờ, ngay lập tức, người hãy đi nói với Hoàng thượng rằng người không muốn kết hôn với ta! Nếu không thì ta sẽ đập vỡ xương của người! Người có nghe rõ không?”.

“Ta không làm! Ta sẽ không làm! Ta muốn lấy nàng làm vợ! Nàng là thái tử phi của ta! Ai cũng không được giành nàng đi!”. Phong Linh nhìn hấn như đứa trẻ chơi xò lá. “Ta không cần cưới người gốc! Ta không thích người.... người có nghe không? Người ta thích là Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm!!!!”.

Không khí bốn phía trở nên khủng bố. Một hơi thở lạnh lùng chạy dọc toàn thân Phong Linh, nàng sợ run người. Sau khi ý thức được mình vừa nói cái gì, nàng vội vàng buông tay ra. “Ta ..... ta.....”.

Đôi mắt Dạ Tàn Nguyệt trở nên vô cùng kinh khủng, khát máu, cả người tỏa ra lệ khí ngoan tuyệt. Vào giờ khắc này, hấn, Thái tử gốc hóa thân thành ác ma địa ngục, muốn cắn nuốt tất cả sinh mạng.

Phong Linh hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn hấn, nàng sợ hãi đến nổi tay chân đều lạnh lẽo, rúc người vào góc giường. “Cái đó..... ta không có ý nói người là người ngu, thật xin lỗi, người đừng tức giận, ta.....”.

Phong Linh thấy hấn đột nhiên đứng dậy sợ hãi lấy tay che hai mắt. “A, đừng đánh ta..... ta sai rồi, ta sai rồi, ta biết lỗi của ta người thần đều cảm thấy căm phẫn, tội của ta không thể tha thứ.....”.

Quả đấm mà nàng sợ hãi không hề rơi xuống, không khí quanh người dường như khôi phục lại bình thường.

Nàng lặng lẽ tách năm ngón tay, nhìn một vòng quanh phòng, không thấy bóng dáng Dạ Tàn Nguyệt đâu, nàng vỗ ngực một cái. “Làm ta sợ muốn chết,

làm ta sợ muốn chết!”. Nàng vả mạnh vào miệng mình, “Cô nãi nãi, sớm muộn gì ta cũng bị người hại chết!”. (tự vả, tự rủa mình).

“A! Cứu mạng..... thái tử điên rồi, ngài ấy muốn giết người ——”. Bên ngoài có tiếng thét chói tai, Phong Linh giật mình bật dậy, hai mắt tròn to, chuyện gì đang xảy ra vậy?

“A! Thái tử..... đừng..... không.....”.

Tiếng kêu hoảng sợ vang lên, Phong Linh cũng không ngồi yên nữa. Nàng lấy hết dũng khí nhảy xuống giường chạy ra ngoài. Nếu như thật sự là Dạ Tàn Nguyệt đang nổi điên thì nàng là nghi phạm đầu tiên bị nghi ngờ!

Nàng đúng là đen đủi.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Dạ Vô Hàm, người đang ở đâu

Phong Linh chạy ra thì nhìn thấy Dạ Tàn Nguyệt đang cúi lấy một tiểu thái giám, một tay đặt trên cổ của hắn. Nàng nhìn kỹ lại thì tên tiểu thái giám đó chính là Tiểu Quý Tử.

Cậu ta sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. “Thái, thái tử.....”.

Ánh mắt Dạ Tàn Nguyệt run lên, khoảnh khắc đó hắn như ác ma. Phong Linh thấy tay phải của hắn sắp đập xuống thì không kịp nghĩ ngợi gì vội vàng chạy tới nắm chặt tay của hắn. “Dạ Tàn Nguyệt, người tỉnh táo lại một chút đi!”.

Ánh mắt từ từ rời đi, rơi trên người nàng, lạnh lùng như vậy, tàn nhẫn như vậy nhưng trong ánh mắt đó mơ hồ ẩn chứa một nỗi đau. Một nỗi đau mà hắn không thể nói rõ, một nỗi đau mà nàng không lý giải được.

“Thái tử phi, ngài cứu nô tài với.....”. Ánh mắt Tiểu Quý Tử tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Phong Linh.

Dạ Tàn Nguyệt lại nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn hắn ta làm người ta không thể phát hiện trong đôi mắt thần bí hiện lên tia sát ý. Thị vệ, thái giám, cung nữ đứng bốn phía xung quanh nhưng không ai dám tiến lên. Trước kia thái tử ngu nhưng bây giờ thái tử điên rồi, ai dám tiến lên?

Phong Linh cắn răng, nhìn hắn nói một cách chân thành. “Xin lỗi, ta không nên nói như vậy, ta biết đó là kinh nghiệm sự tôn nghiêm của người, ta nhận lỗi với người. Nếu như người vẫn còn giận thì trút lên người ta đây này, ta đảm bảo sẽ không oán hận nửa câu..... Dạ Tàn Nguyệt, người thả hắn ra có được không?”.

Có lẽ lời nói của nàng đã đã động đến hắn hoặc là hắn đã khôi phục lại được một chút lý trí. Dạ Tàn Nguyệt thu lại lệ khí, hắn nhìn nàng không chớp mắt.

Phong Linh không dám thả lỏng người, cố gắng tỏ vẻ hữu nghị với hắn, nở một nụ cười thân thiết, giọng nói dịu dàng. “Bây giờ người từ từ, từ từ buông hắn ra.....”.

Dạ Tàn Nguyệt nhìn nàng, nở nụ cười.

Đó là một nụ cười hút hồn câu phách, cực kì yêu nghiệt.

Phong Linh không cảm thấy sát ý của hắn, lạnh lẽo thờ phào nhẹ nhõm.

Những chuyện xảy ra tiếp theo làm mọi người kinh hãi.

Đột nhiên Dạ Tàn Nguyệt dùng sức, Tiểu Quý Tử không tin được tròn to cặp mắt, từ từ, đầu hắn vô lực, nghiêng xuống.....

“A!!!!”. tiếng thét chói tai nổi lên khắp bốn phía, không ai dám ở lại đây, tất cả đều chạy trốn.

Phong Linh quên phản ứng, quên thét chói tai, càng quên không chạy trốn, nàng cứ đứng ngơ ngác ở đó.

Nàng đứng rất gần với hắn, thậm chí nàng còn nghe được tiếng “răng rắc” khi cổ Tiểu Quý Tử bị vặn gãy.....

Dạ Tàn Nguyệt buông tay ra mặc kệ cho Tiểu Quý Tử ngã trên đất. Từ đầu đến cuối mắt hắn ta đều mở to giống như không tin được sự thật trước mắt.

Trong ống tay áo của Dạ Tàn Nguyệt có một châm nhọn như ẩn như hiện.....

Sau khi thần kinh nàng hết kinh ngạc, Phong Linh đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Hắn ta là kẻ điên! Hắn ta là một kẻ không hơn không kém kẻ điên!

Nhưng nàng chưa chạy được mấy bước thì Dạ Tàn Nguyệt kêu lên một tiếng. “Tam Nương.....”. Giọng nói đó mềm yếu, vô lực.

Không biết nàng bị quỷ thần xui khiến thế nào, nàng dừng lại, quay đầu.....

Dạ Tàn Nguyệt khỏ sở ngồi trên mặt đất, máu tươi chảy xuống theo khoe miệng, hắn nhìn nàng, đưa tay ra. “Nàng đừng đi..... Nàng đừng bỏ ta lại.....”.

*^^^Tiểu Ngũ phân cách tuyến^^^*

Phong Linh nhìn người đang nằm trên giường hai mắt nhắm chặt, tự nói với mình là nàng bị điên rồi. Khi nàng nhìn thấy hắn như vậy thì nàng cũng không bỏ về mà còn điu hắn về phòng, gọi ngự y đến!

Nàng gõ vào đầu của mình, không ngờ bệnh ngu cũng có thể lây được. Mới ở với hắn có một ngày mà nàng đã bị lây bệnh rồi!

Sau khi ngự y chuẩn đoán bệnh xong đi đến trước mặt nàng. “Bẩm thái tử phi, thái tử điện hạ bị trúng độc!”.

“Trúng độc?”. Phong Linh cũng không rảnh mà so đo câu “thái tử phi kia” mà nàng bị hai chữ “trúng độc” hấp dẫn toàn bộ chú ý.

“Đúng vậy, theo như thần chuẩn đoán, độc tính ở trong cơ thể cũng khoảng ba bốn canh giờ”.

“Cái này..... Vậy là khoảng nửa đêm qua sao?”. Phong Linh vội vàng hỏi lại. “Vậy độc của hắn có thể giải không? Hắn có gặp nguy hiểm không?”.

“Xin thái tử phi yên tâm, độc mà thái tử điện hạ trúng phải không phải là độc được trí mạng, vì thần đã cho ngài ấy uống thuốc, chỉ cần ngài ấy nghỉ ngơi vài ngày là khỏi hẳn”.

“A”, Phong Linh gật đầu, “Cảm ơn ngài, ngự y đại nhân”.

Sau khi ngự y rời khỏi, một mình Phong Linh ngồi trong phòng suy nghĩ, chân mày nhíu chặt lại. Tại sao Dạ Tàn Nguyệt lại có thể trúng độc được? Là do ngoài ý muốn? Hay là có người làm hại hắn? Nửa đêm hôm qua nàng vẫn luôn ở cùng với hắn, nếu như có người làm gì thì tại sao nàng lại không bị làm sao?

Chẳng lẽ vừa rồi hắn nổi điên giết người có liên quan đến độc được này?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”.

Nghe thấy tiếng này, Phong Linh muốn chửi đồng, nàng ta đúng là giỏi đánh hơi, sớm không đến muộn không đến mà lựa đúng lúc xảy ra chuyện!

Diêu Ngọc cười lạnh đi tới!

Phong Linh cũng lười phải ứng phó với nàng ta, hỏi thẳng vào vấn đề. “Hoàng hậu, nếu như ngài có việc tìm ta thì rất xin lỗi, ngài cũng thấy rồi, thái tử đang bị như thế này, ta không thể bồi ngài được”.

Đôi mắt đẹp của Diêu Ngọc thoáng nhìn, cười khê. “Từ xưa đến nay, Thanh Nhạc cung luôn yên tĩnh, chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng ngài mới chỉ đến đây có một ngày thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi!”.

Phong Linh nhướn mày, trong lòng nàng có dự cảm xấu. “Hoàng hậu nương nương, ngài có ý gì?”.

“Hừ”, Diêu Ngọc hừ lạnh một tiếng, liếc qua người đang nằm bất tỉnh trên giường rồi nói. “Ngự y nói, thời gian mà thái tử trúng độc là đêm hôm qua. Ta đã nghe các nô tài nói đêm qua thái tử và ngài ở cùng nhau”.

Phong Linh nghe được lời của nàng ta thì toàn thân lạnh lẽo. Nàng biết nếu như nàng là Diêu Ngọc chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đưa nàng vào chết!

Phong Linh cố gắng duy trì bình tĩnh, “Hoàng hậu nương nương, sự thật thế nào thì cần phải chờ thái tử tỉnh lại mới có thể biết được!”.

Diêu Ngọc đột nhiên cười ha ha, “Phong Tam Nương, đến nước này rồi mà ngài vẫn còn muốn nguy biện à?”. Ánh mắt nàng ta bỗng nhiên lạnh lẽo như đao, hét to, “Người đâu, bắt hung thủ hạ độc thái tử lại”.

Tiếng nói vừa ngưng, cấm quân lập tức đi vào án Phong Linh xuống. Phong Linh thấy vậy thì biết Diêu Ngọc đã chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện. Phong Linh nổi giận. “Hoàng hậu cho dù ngài muốn hãm hại ta thì cũng phải đưa ra bằng chứng!”.

“Chứng cứ à?”. Diêu Ngọc cười gằn, nhỏ giọng nói. “Bỏ cung muốn hãm hại ngài, thì sao nào? Phong Tam Nương, không phải là ngài có Đế hậu chi tướng sao? Hừ hừ, bỏ cung sẽ cho ngài tiến điện Diêm Vương làm Hậu”.

Lòng Phong Linh nguội lạnh, nàng không giãy dụa nữa mà cả người an tĩnh lại.

Nàng nhìn chăm chăm vào Điều Ngọc, cười quỷ dị một tiếng. “Nếu như ta thật sự có Đế hậu chi tướng thì ta tin rằng ngươi sẽ không hại chết được!”.

Điều Ngọc chấn động, lời của nàng ta chạm đến chuyện cảm kị của nàng.

“Mau dẫn xuống! Mau đưa nàng ta đi! Bọn cung muốn đích thân thăm vấn nàng ta! Phong Tam Nương! Ngươi không chạy thoát được khỏi bàn tay của bọn cung đâu!”.

Phong Linh khinh miệt nhìn nàng ta, thẳng lưng mà đi.

Vừa ra khỏi vừa thì vai nàng rụt xuống.

Xong đời rồi, lần này nàng chắc chắn xong đời rồi! Nhất định lần này nữ nhân này muốn đẩy nàng vào chỗ chết, làm sao bây giờ? Ai đến cứu nàng?

Dạ Vô Hàm, ngươi đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Tuyệt đối không lưu lại hậu hoạn

Thái tử nổi điên giết người, Thái tử phi hạ độc thái tử nên bị hoàng hậu nương nương bắt đi. Hai chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn trong hoàng cung. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Điều Ngọc vừa mới nhốt Phong Linh vào Thiên lao thì ngay sau đó Dạ Mặc Cảnh đã bí mật xuất hiện trong tẩm cung của nàng ta.

“Ngọc Nhi, chuyện này có phải do nàng làm không?”. Hắn ta hỏi thẳng.

Điều Ngọc cười phượng bào (áo dành riêng cho Hoàng hậu), xoay người lại nhìn hắn, ánh mắt u oán. “Chàng đã mấy ngày không vào cung thăm ta vậy mà hôm nay chàng lại vội vàng vàng đến đây chỉ vì nàng ta?”.

“Hoàng thượng sắc phong cho Phong Tam Nương làm thái tử phi, gả nàng cho một kẻ ngu, nàng không biết là ông ta đang tính gì sao?”. Dạ Mặc Cảnh ngồi trên ghế nói chuyện như không còn hơi sức, sắc mặt cũng rất yếu ớt.

“Ta chỉ vừa mới được gặp chàng vậy mà chàng đã nói giúp cho nữ nhân kia rồi!”. Đột nhiên Điều Ngọc gầm thét xông tới, hai tay nắm chặt thành quyền, quơ quơ trong không trung. “Từ khi bắt đầu chàng đã động tâm với nữ nhân kia đúng không? Chàng tin tưởng lời của con lừa già đó, tin tưởng rằng nàng có Đế Hậu chi tướng cho nên chàng trăm phương ngàn kế muốn lấy nàng ta! Nhưng chàng lại gạt ta nói rằng muốn giết nàng ta! Dạ Mặc Cảnh, chàng nghĩ ta là đứa ngốc à?”.

Hắn mở mắt ra, nhìn gò má như ngọc trước mặt như có một tầng sáng bệnh hoạn. “Ngọc Nhi, nàng thay đổi rồi. Nàng không còn là Ngọc Nhi dịu dàng động lòng người của ngày trước nữa rồi”.

Điều Ngọc cười tự giễu. “Đúng vậy! Ta đã thay đổi rồi! Từ ngày chàng muốn làm hoàng đế mà không tiếc để cho ta đi quyền rũ lão Hoàng đế thì ta đã thay đổi rồi! Sao vậy, bây giờ chàng mới phát hiện ra à?”. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Dạ Mặc Cảnh rũ mắt xuống. “Ta biết nàng đã vì ta mà hy sinh rất nhiều. Nàng yên tâm sau này chắc chắn ta sẽ không phụ nàng!”.

“Ha ha! Không phụ ta, như thế nào thì mới là chàng không phụ ta? Sau khi chàng lên làm Hoàng đế thì chàng có thể lấy ta được sao? Lấy nữ nhân của hoàng huynh chàng?”.

Hắn cau mày. “Ngọc Nhi, nàng đừng nháo nữa”.

“Được, là do ta có tình gây sự!”. Điều Ngọc cười lạnh. “Không phải là chàng muốn bảo vệ Phong Tam Nương à? Ha ha, bọn cung sẽ không để cho chàng như ý”.

“Vậy nàng muốn thế nào?”. Sắc mặt của Dạ Mặc Cảnh cũng lạnh dần. “Hoàng thượng đột nhiên gả nàng ta cho thái tử ngu chắc chắn để đánh lạc hướng chúng ta”. Hắn tạm ngừng rồi nói. “Không ngờ đến bây giờ ông ta vẫn chưa bị tu đạo thành tiên làm cho choáng váng đầu óc, chỉ lợi dụng một Phong Tam Nương nhỏ nhò thôi lại có thể động đến nhiều thế lực mà cũng có ý làm chúng ta lộ mình. Đúng là làm cho quốc sư tổn một phen công phu rồi. Nhưng mà đối với chúng ta mà nói thì đây cũng là một cơ hội, nếu để cho Dạ Vô Hàm đi đối phó với tên ngốc kia thì có gì không tốt? Nếu như nàng còn thiếu kiên nhẫn như vậy sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của chúng ta”.

Điều Ngọc khinh thường hừ lạnh. “Chúng ta có ‘quý mặt tăng’ ở đây, chàng sợ cái gì? Nếu như lão già kia còn nhiều chuyện thì ta sẽ giết hắn!”.

“Nếu như chúng ta giết ông ta thì chắc chắn sẽ chọc giận Dạ Vô Hàm! Bây giờ hấn còn bận tâm đến sự tồn tại của ‘quý mặt tăng’, nếu như cha hấn cũng bị nàng giết thì nàng nói xem, hấn ta còn bận tâm đến những đại thần kia sao? Nàng thật sự muốn lười rách cả chết với hấn?”.

Lời của hấn ta làm Diêu Ngọc cứng họng. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Dạ Mặc Cảnh nói tiếp. “Nàng chỉ đơn giản muốn đổi phỏ với Phong Tam Nương, nhưng chẳng lẽ chỉ vì nàng ta mà nàng muốn phá hủy tâm huyết mấy năm nay của chúng ta sao?”.

“Đúng vậy, ta đúng là muốn đổi phỏ với nàng ta!”. Đôi mắt Diêu Ngọc hơi đỏ lên, nàng nhìn chăm chăm vào hấn, nghẹn ngào nói. “Ta căn bản không muốn làm hoàng hậu gì cả, ta chỉ muốn làm vương phi của chàng. Chỉ vì Dạ Hồng Thiên đề ý đến ta mà chàng dâng ta lên cho hấn. ... Bây giờ, chàng lại còn thay lòng, thích một nữ nhân khác.....”.

Dạ Mặc Cảnh thờ dài một tiếng, đứng dậy đi tới nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực. “Ngọc Nhi, ta thay lòng khi nào, trong lòng ta chỉ có nàng, ta không muốn nàng động vào Phong Tam Nương cũng chỉ vì đại cục. Nàng cũng biết nàng chỉ cần động vào nàng ta thì sẽ dẫn Dạ Vô Hàm đang nhắm vào thái tử mà nhắm vào chúng ta, như vậy có đáng giá không?”.

“Ta.....”. Diêu Ngọc bị hấn dụ dỗ, sau khi tỉnh táo suy nghĩ lại cũng biết là nàng đã quá xúc động. Nàng đã nhìn nhiều năm như vậy, cần gì phải vì một lúc nóng lòng nhất thời!

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”.

“Tiểu Quý Tử đã chết rồi, nàng bảo những người khác cẩn thận một chút, có tình huống gì thì tùy thời đều phải báo lại. Còn nữa, tốt nhất là nàng nên thả Phong Tam Nương ra. Nếu như bị Dạ Vô Hàm uy hiếp thả người thì chúng ta lại thành thế bị động rồi!”.

Hấn nói hợp tình hợp lý, Diêu Ngọc cắn cắn môi, không cam lòng nói. “Ta nghe chàng nói giống như chàng đang cầu cạnh cho nàng ta vậy”.

Hấn bắt đầu dĩ lắc đầu, hôn một cái lên môi nàng. “Ngốc ạ, ta sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm thôi, Dạ Vô Hàm điên lên không giống như thái tử ngu điên lên đâu”.

Diêu Ngọc cười, ôm eo hấn, tiến sát vào ngực hấn. “Mặc Cảnh, chỉ cần chàng tốt với ta, không phản bội ta, cả đời chàng chỉ thích một mình ta, ta cam tâm tình nguyện vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì”. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Hấn rũ mắt che giấu tất cả tâm tình. “Ta đều biết rõ. Đúng rồi, ngày mai là sinh thần của nàng, không biết hoàng hậu nương nương muốn quà tặng gì đây?”.

“Ghét, chàng còn gọi ta là hoàng hậu nương nương”. Đôi mắt Diêu Ngọc khề chuyển, giọng nói như cô gái nhỏ. “Chàng đã lâu không tới, cũng không đề ý đến người ta..... Người ta rất tịch mịch.....”. Ngón tay của nàng treu đùa khề vòng vòng trên lồng ngực của hấn. “Ta không cần quà tặng gì cả, ta chỉ muốn chàng ở lại bên ta.....”.

Hấn cười một tiếng, bỗng nhiên hấn dùng sức lôi nàng về phía mình, khề nói bên tai nàng. “Vi giả trang thành Vương gia bệnh tật, ta cũng đã nín lâu quá.....”.

Mặt Diêu Ngọc đỏ lên, nàng yêu kiều nói. “Ghét, vậy chàng còn đứng chỗ này làm gì? Ghét!”.

Hấn hài hước nháy nháy con mắt, sau đó ôm nàng đi về phía giường phượng, bước đi tráng kiện có lực lại trầm ổn.

.....

Phi Úng báo lại. “Vương gia! Trong cung truyền đến tin tức, Tam Nương đã bị Hoàng hậu bắt lại!”.

Dạ Vô Hàm vừa nghe vậy thì cả người giống như bị cuồng phong quán xung quanh. “Chuẩn bị kiệu, Bỏ vương muốn vào cung!”.

“Cháu cũng muốn đi!”. Không biết Bảo Bảo ở đâu ra, sau lưng nó là cái đuôi Hinh Nhi. “Cháu cũng muốn vào cung xem nương cháu!”. Ánh mắt nó kiên định giống như không cho phép Dạ Vô Hàm nói không!

Dạ Vô Hàm cau mày đưa mắt nhìn nó sau đó gạt đầu. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

.....

Sau khi tiễn Dạ Mặc Cảnh, cả người Diêu Ngọc tâm tình rất tốt, nàng ta ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bản thân trong gương, cười xinh đẹp. “Thay quần áo cho Bỏ cung, bỏ cung muốn đến Thiên lao thăm thái tử phi!”.

Cho dù Dạ Mặc Cảnh có nói đúng đi nữa nhưng nàng cũng sẽ không ngu mà làm theo! Chỉ cần có một nữ nhân xuất hiện trong mắt hấn, mặc kệ là ai nàng đều muốn diệt trừ không để lại hậu họa.

Từ trước đến nay thiên lao là nơi nổi trọng phạm của triều đình. Phong Linh ngồi khoanh chân trên giường gỗ đầu đầu. Rõ ràng nàng chẳng làm chuyện gì cả những một tội lại còn lớn hơn một tội, từ tội mưu sát tiểu thiếp của Vương gia rồi cao cấp hơn là hạ độc thái tử, từ phòng giam Vương phủ đến đại lao của hoàng cung, Thiên lao. Người nào có thù oán với nàng ghê gớm vậy!

Phong Linh chân động, cả người giống như con nhím xù lông, lúc nào cũng có thể chuẩn bị tấn công

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

“Phong Tam Nương, người ở đây đã quen chưa?”. Diêu Ngọc nở một nụ cười thật tươi xuất hiện trước mặt nàng.

Phong Linh bấu môi một cái, lười phải nói năng dài dòng với nàng ta. “Hoàng hậu tỉnh lại đi, ngươi cũng không cần lãng phí nhiều nước bọt như thế làm gì. Bây giờ ngươi muốn thế nào thì tùy ngươi”. Truyền được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dù sao thì nàng cũng đang bị nhốt ở đây rồi cho dù có làm loạn lên thì thế nào thì trên thế giới này cũng có một người chết oan rồi. Haiz, nàng mà biết trước sẽ có ngày như thế này thì nàng sẽ chọn một cái chết hoa lệ hơn có thể oanh động được giới xuyên không!

“Ha ha, nếu như người không phải là Niếp Tổ Tổ mà chỉ là Phong Tam Nương thì tính cách của người rất hợp với khẩu vị của bốn cung đấy!”.

Phong Linh lười biếng nói, “Đáng tiếc, hoàng hậu nương nương lại không phải khẩu vị mà ta thích”. Dù sao thì Diêu Ngọc cũng sẽ không thả nàng ra, sớm hay muộn thì nàng vẫn sẽ phải gặp lão Diêm Vương. Phong Linh cũng không để cho nàng ta coi nàng là khi mà đùa giỡn.

Đôi mắt sắc của Diêu Ngọc run lên, ánh mắt lạnh lùng ngoan tuyệt, “Phong Tam Nương, ngươi chết đến nơi rồi mà còn mạnh mẽ với bốn cung? Được rồi, vậy trước hết bốn cung sẽ đập vỡ cái miệng đầy răng của ngươi xem ngươi còn nói thề nào?”. Nàng ta xoay người lại, giọng nói lạnh lùng. “Người đầu, đến giáo huấn nàng ta một chút!”. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cửa nhà giam mở ra, hai tên thị vệ mặt đen đi tới. Trong khoảnh khắc đó trong lòng Phong Linh không hề cảm thấy sợ hãi và cũng không hề sợ hãi. Nháy mắt trong đầu nàng thoáng qua hình ảnh của vô số anh hùng, Đâu Nga, Dương tam tỷ.....

“Bốp bốp”.

Một người ấn nạng xuống, một người khác thì hất tay đánh nạng. Bởi vì phòng giam rất rộng mà hiệu quả hồi âm cũng rất tốt nên trong một lúc âm thanh bat tai vang lên không dứt.

Cung nữ mang đến cho Diêu Ngọc một cái ghế, nàng ta ưu nhã ngồi xuống, nhân lấy chén trà vừa uống vừa thưởng thức màn bat tai.

[illegible]

“Ta khinh bỉ người cả đời, cho dù Minh Tịch tiểu cô bị khủng hoảng kinh tế thì người cũng sẽ không bao giờ được như ý! Người ta làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ còn người làm một hoàng hậu phá hoại thiên hạ! Tại sao Khương Tử Nha không thu người vào chứ? Có gan thì người cứ đánh chết cô nãi nãi, nếu không thì cô nãi nãi vẫn có Đề Hầu chi tướng còn chỗ ngồi kia của Hoàng hậu người chắc cũng không còn vững nữa đâu!”. (Ôc: Chém cả đoàn)

“Bốp!”. Diêu Ngọc không kiềm chế được ném mạnh chén trà xuống đất, giận dữ hét lớn. “Đánh! Đánh mạnh cho Bồn cung, đánh cho đến khi nữ nhân này không nói được nữa thì thôi”.

Thị vội đánh đến nỗi đau cả tay, một người lại đổi một người. Phong Linh vẫn không ngừng chải rửa trong miệng. “Trời sinh người đã dâm tiện vô địch, hạ tiện vô sỉ.....”;

“Chết tiệt! Đánh mạnh vào cho bõ cung”. Diệu Ngọc điên lên rồi, còn chưa có người nào dám mắng nàng như vậy cả, còn chọn những từ ngữ hạ tiện nhất độc nhất đê mắng.

Hàm răng giãn ra, trong miệng cũng có máu. Thị vệ đâm một quyền vào mặt nàng, Phong Linh “phụt” một ngụm máu, khắc ra hai cái răng cửa. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng đau đến nỗi không nói được chữ nào, trong đầu đã nhão như bột.

“Ha ha..... ha ha..... Nữ nhân diên, tiện nhân, ngươi mắng đi, mắng đi xem nào, ha ha.....”. Diêu Ngọc cười to diên cuồng, vỗ tay kêu lên. “Đúng như vậy, các ngươi cứ làm như vậy cho ta! Đánh cho nàng ta rung thêm mấy cái răng cửa nữa, nhanh lên! Ha ha, đáng đánh, đánh mạnh vào rồi bỏn

cung có thưởng!”.

“Vâng!”. Hai tên thị vệ nghe vậy thì sáng mắt, không ngừng đánh đấm đá vào người Phong Linh. Phong Linh giống như bao cát bị hai người hành hạ.

Đúng lúc này ngoài cửa thiên lao ồn ào, không đợi Diêu Ngọc phân phó người đi xem thi cử của Thiên Lao bị đùng vỡ.

Tất cả mọi người đều giật mình khi thấy người đứng ngoài cửa.

Rốt cuộc trên người không còn bị đánh, mặt Phong Linh sưng to nhìn như đầu heo, khóe mắt khóe miệng đều có máu chảy, lỗ mũi cũng bị cọ rách, trên người đầy những vết thương, nàng chỉ động nhẹ một chút cũng đau đến nổi nhe răng nhếch miệng. Nàng từ từ mở mắt ra nhìn về phía cửa, sau đó nàng cũng ngất người. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Ngọc ổn định tinh thần, cao ngạo nói. “Thái tử, trong người còn có độc sao không nghỉ ngơi ở Thanh Nhạc cung cho tốt còn chạy đến đây làm cái gì?”.

Dạ Tàn Nguyệt đứng ở cửa chỉ mặc một bộ trung y (quần áo trong), hai chân trần, mái tóc xõa dài, sắc mặt tái nhợt, đúng là bộ dạng suy yếu mệt mỏi của người bệnh vừa bò trên giường dậy. Nhưng trong tròng mắt xinh đẹp lại có một tầng sát ý căm tức nhìn tất cả những người đứng trong phòng giam. Khi hắn nhìn thấy mặt của Phong Linh, nói chính xác hơn là nơi miễn cưỡng có thể gọi là mặt thì toàn thân hắn chấn động, con ngươi co rút thật nhanh.

“Người không nghe thấy bốn cung nói gì à?”. Diêu Ngọc không thèm nói nhiều với một kẻ ngu, không kiên nhẫn phân phó cung nữ bên cạnh. “Các người còn đứng lý ở đó làm gì, còn không mau đưa thái tử điện hạ hồi cung”.

Ánh mắt Dạ Tàn Nguyệt rơi trên người Diêu Ngọc. Đó là cái nhìn chăm chú còn đáng sợ hơn cả tử vong làm Diêu Ngọc không tự nhiên nhú chặt lông mày. “Các người nhanh lên xem nào, đứng đó làm cái gì?”.

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương”. Cung nữ tiến lên. “Thái tử, mời ngài hồi cung với nô tỳ”.

Đột nhiên, Dạ Tàn Nguyệt nở một nụ cười xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Tay của hắn ở sau lưng từ từ đưa ra.....

Diêu Ngọc nhìn thấy đao trong tay hắn thì hét lên một tiếng. “Thái tử, người điên rồi sao? Các người mau đến ngăn hắn lại đừng để hắn lại đây, mau lên!”.

“Đúng vậy, bản thái tử điên rồi”. Giọng của hắn trầm thấp, khàn khàn, yếu ớt. Hắn nắm chặt đao trong tay, dựa người vào cửa phòng giam, nắm chặt đao rồi vung tay lên.

“Bảo vệ hoàng hậu nương nương, mau bảo vệ hoàng hậu nương nương.....”.

“A! A! Ai đó mau ngăn hắn ta lại! Mau ngăn hắn ta lại”. Diêu Ngọc bị dọa sợ, gần như là tông cửa chạy ra ngoài. Cung nữ và thái giám chạy theo sau lưng, ngay cả thị vệ cũng chạy sát theo đằng sau. Nhưng hai thị vệ đánh Phong Linh bị Dạ Tàn Nguyệt chặn ở cửa, hắn nắm đao trong tay giống như diêm la địa ngục. Hai người đó không dám động, cả người run rẩy.

“Thái, thái tử.....”. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ý thức Phong Linh lúc có lúc không, ánh mắt mông lung nhìn về phía Dạ Tàn Nguyệt, ánh mắt hắn kinh khủng như muốn chém bọn họ thành mảy mảy.

Hắn vút đao xuống, khi hai người vừa thở phào nhẹ nhõm thì hai bàn tay của hắn lại như hai gọng kìm, hắn nhấc hai người lên, sức của hắn mạnh đến nỗi làm người ta khiếp sợ.

Hai thị vệ mặt đều đỏ rồi tím, hai chân đập loạn xạ, cố gắng muốn đẩy tay của hắn ra. Con ngươi Dạ Tàn Nguyệt nheo lại, chỉ nghe “răng rắc” hai tiếng, hai người kia đã bị hắn bóp gãy cổ mà chết. Dạ Tàn Nguyệt vút hai thi thể xuống sau đó hắn ngồi xổm xuống, bông Phong Linh bị đánh. Hắn nhìn thấy máu tươi đầy ở miệng nàng thì bảo tố trên mặt hắn càng lớn, hắn chỉ hận không thể giết sạch mọi người. Hắn không nói hai lời, ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Lúc hắn đi ra khỏi cửa thiên lao thì gặp đám người Dạ Vô Hàm chạy vội vã đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Cởi quần áo làm gì

Đây là lần đầu tiên Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt chạm mặt sau mấy năm qua.

Từ lúc mẫu hậu Dạ Tàn Nguyệt qua đời, hắn vẫn tự giam mình trong Thanh Nhạc Cung. Mấy năm trước, bởi vì có bệnh, nên lên núi tĩnh dưỡng. Dạ Dập Tuyên và Dạ Vô Hàm khá thân, nhưng vẫn luôn cực kỳ xa cách với vị thái tử này.

Dạ Tàn Nguyệt dừng lại, ngược con mắt yêu dị và bí hiểm lên, nhìn chăm chú vào Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm cau chặt mày, mắt nhìn người trong ngực hắn, hai mắt đột nhiên tròn to, “Tam Nương!”

“Nương!” một bóng người nhỏ bé nhanh hơn hắn một bước, vọt tới, “Nương! Nương!”

Mặt Phong Linh toàn máu, đã lâm vào hôn mê. Dạ Vô Hàm vurt gây chống đi, lao đảo bước nhanh qua, “Tam Nương!”

Dạ Tàn Nguyệt hít mắt, ôm chặt người trong lòng, không có ý buông tay.

Dạ Vô Hàm sợ làm đau nàng, không dám giành lấy, mà gần từng tiếng nói, “Ta muốn mang nàng về phủ!”

“Nàng là thái tử phi.” Dạ Tàn Nguyệt chỉ nói câu này, xong không thèm quay đầu lại, bước nhanh về Thanh Nhạc Cung. “Mau gọi ngự y!” ra lệnh ngắn gọn.

Dạ Vô Hàm giận dữ muốn đuổi theo, nhưng Phi Ứng và Huyền Phong lại giữ chặt hắn, “Vương gia, nơi đây là hoàng cung! Ngàn vạn không thể mất bình tĩnh! Xem ra thái tử điện hạ đang cố cứu Phong Tam Nương, tạm thời nàng sẽ không có nguy hiểm, xin vương gia ráng nhìn một ngày!”

Dạ Vô Hàm cắn chặt răng, tay nắm thành quả đấm, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn Dạ Tàn Nguyệt ôm Phong Linh đi.....

Bảo bảo nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, “Ngài không dám đuổi theo, ta dám!” nói xong tức tốc chạy đuổi theo, “Nương!”

“Bảo Bảo!” Dạ Vô Hàm cả kinh, vội sai Phi Ứng, “Mau dẫn nó về!” Tình hình hiện tại, hắn tuyệt không thể để Bảo Bảo có chuyện không may.

“Vâng!” Phi Ứng không dám dừng khinh công trong hoàng cung, chỉ đành chạy nhanh theo.

“Đưa trẻ này ở đâu ra?!” thấy thị vệ xông tới cản, Dạ Tàn Nguyệt quát một tiếng, “Dẫn nó theo!”

“Ách, vâng, thái tử điện hạ.”

Dạ Tàn Nguyệt xoay người nhìn Dạ Vô Hàm, khẽ mấp máy môi, sau khi thấy rõ, đôi mắt Dạ Vô Hàm đột nhiên biến đổi, đáy mắt như có ngàn tầng sóng lớn.

Dạ Tàn Nguyệt nói, “Họ nhất định đều là của ta.”

Dạ Tàn Nguyệt xoay người, tiếp tục bước nhanh. Bảo Bảo chẳng thèm để ý rốt cuộc hắn là ai, một lòng theo mẹ, đi thật sát phía sau, “Nương ta rốt cuộc thế nào? Là ai đánh?”

“Một nữ nhân không sống được bao lâu.”

Phi Ứng ảo não trở lại, “Vương gia, thuộc hạ.....”

Dạ Vô Hàm giờ tay lên, ý bảo Phi Ứng không cần giải thích, hắn đều thấy hết.

Thái tử ngọc, thật sự ngọc sao?

Ánh mắt kia, không phải là ánh mắt một kẻ ngọc có thể có.

Lạnh lùng, khí phách, tràn đầy dã tính không kiềm chế được.....

Người có thể có loại ánh mắt này, hắn chỉ biết có một.

Dạ Vô Hàm kiềm chế xúc động muốn giành lại hai mẹ con Phong Linh, hít sâu một hơi, xoay người, đi vài bước, lại dừng lại, “Thần Hoàng biến mất đã bao lâu?”

Phi Ứng ngần ra, vội bẩm, “Từ trước khi vương gia đi Tây Vực đã không thấy bóng dáng, lâu nay cũng không thấy tiếp xúc với Cảnh Vương.”

“.....Đi Tàng Tâm Lâu.”

“Vâng”

.....

Thanh Nhạc Cung.

Ngự y tay run chân run khám cho Phong Linh, xong run rẩy nói, “Bẩm..... Bẩm thái tử, thái tử phi trừ mất hai chiếc răng cửa, còn lại chỉ là thương

ngoài da, không đáng ngại.”

Bảo Bảo đang canh giữ ở bên giường rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, “Tốt quá, tốt quá.”

Dạ Tàn Nguyệt khoát tay, ngư y như được tha mạng, vội vàng lui ra ngoài đường như chỉ sợ thái tử nổi điên lên sẽ chém đầu lão.

Dạ Tàn Nguyệt đi tới, đưa tay định cởi quần áo của nàng ra. Bảo Bảo nổi giận, giơ cánh tay nhỏ bé ngăn lại, “Ngài định làm gì? Không được chạm vào nương ta!”

Dạ Tàn Nguyệt liếc nó một cái, “Tiểu tử thú vị, thật uống công ta cho ngươi làm Vô Lâm Minh Chủ!”

Bảo Bảo kinh hãi, cái miệng nhỏ há hốc thành hình chữ O, chỉ tay về phía Dạ Tàn Nguyệt, “Ngài ngài ngài..... Ngài là Thần Hoàng thúc thúc, Nguyệt Nguyệt a di?”

Dạ Tàn Nguyệt gõ đầu nó một cái, “Việc ngươi ăn cây táo rào cây sung sẽ tính sổ sau.”

Bảo Bảo xoa xoa trán, chốc lát liền tiếp nhận sự thật kinh người này. Nhưng nó lại không khỏi hoài nghi hỏi, “Ngài thật sự là thái tử? Không phải đóng giả?”

Dạ Tàn Nguyệt liếc nó, “Nếu nói đóng giả, thì thái tử gốc đúng là vai giả lớn nhất.”

“Vậy rốt cuộc cháu phải gọi ngài Thần Hoàng thúc thúc, Nguyệt Nguyệt a di, hay là thái tử điện hạ?” lúc này Bảo Bảo thật sự hồ đồ rồi.

“Ta vẫn quen mình là Thần Hoàng hơn.” Dạ Tàn Nguyệt lại định kéo quần áo Phong Linh ra. Bảo Bảo nóng nảy, nhảy lên giường bảo vệ mẹ nó, “Ngài không thể làm chuyện cảm thù, muốn ức hiếp nương ta, ngài liền.....” Bảo Bảo nhắm mắt khoanh tay, “Ngài liền bước qua xác của ta đi.”

“Úc hiếp nương ngươi?” Dạ Tàn Nguyệt hay chính là Thần Hoàng, co quắp mặt mày cái, đưa tay nắm cổ áo Bảo Bảo, nhắc nó lên, “Ngươi nhìn bộ dáng nương ngươi bây giờ thử xem, ai muốn ức hiếp?”

Bảo Bảo sững sờ, nghe lời quay đầu nhìn thử mẹ nó, mặt không khác gì đầu heo, vì bị bẻ hai chiếc răng cửa mà môi sưng lên như lạp xường. Đừng nói thái tử đã quen được mỹ nhân hầu hạ, ngay cả con trai nó đây cũng không.....

Được rồi, không có gì phải lo.

“Vậy ngài cởi quần áo nương ta làm gì?”

“Giúp nàng vận công chữa thương, trừ máu bầm trong cơ thể.” Thần Hoàng nói xong, cũng cởi quần áo của mình ra, thấy vẻ mặt Bảo Bảo giống như nuốt phải trứng đã điều, nói, “Đi giữ cửa, không thể để cho bất cứ kẻ nào đến gần đây.”

Bảo Bảo nuốt một ngụm nước bọt, “Dạ” một tiếng, nhảy xuống giường, không yên tâm ngoái đầu nhìn một cái, đi chậm rì rì ra, nhắc cái ghế ngồi ngoài đó làm thần giữ cửa.

Thần Hoàng đỡ Phong Linh dậy, một tay giữ vững thân thể nàng, tay kia dán lên lưng nàng, nhắm hai mắt lại. Không lâu sau, một luồng khói xanh bốc lên từ chỗ tay hấn đặt trên lưng nàng.

Nửa canh giờ sau.

Thần Hoàng mặc quần áo từ tế lại, đỡ Phong Linh nằm xuống, kéo chăn lên, xoay người đến bên cửa, thấy Bảo Bảo chống tay trên khung cửa đỡ đầu ngủ gà ngủ gật, hần cười một tiếng, vỗ vỗ đầu nó, “Xong rồi.”

“Dạ? Xong rồi? Nương cháu không sao chứ?” Bảo Bảo nhảy dựng lên, chạy tới giường nhìn, “Oa! Oa oa oa! Thần Hoàng thúc thúc, ngài thật lợi hại! Mặt nương hết sưng rồi! Máu ứ đọng trên người cũng mất hết!”

“Nếu không lợi hại, làm sao làm cha ngươi?” Dạ Tàn Nguyệt cười cười.

Bảo Bảo ngẩn ra, nghi ngờ quay đầu lại, “Cha?”

Thần Hoàng lười biếng ngồi tựa vào đầu giường, nói, “Ta muốn cưới nàng, dĩ nhiên sẽ thành cha ngươi rồi.”

Bảo Bảo nhủ đôi mày nhỏ, nói thật, ai là cha nó cũng chẳng sao, nó chỉ cần mẹ là đủ rồi. Nhưng hiện tại Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng tranh nhau làm cha nó, mà còn đều là những người không dễ chọc, phiền phức lớn rồi!

Bảo Bảo đồng tình nhìn Phong Tam Nương, lắc đầu một cái, lòng thầm nghĩ, ‘Nương, ngài tự cầu nhiều phúc đi!’

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Ta là nam nhân của nàng

Tầng Tâm lâu.

Phi Ứng và Huyền Phong canh giữ bên ngoài cửa phòng trên tầng hai. Huyền Phong không hiểu, hỏi. “Phi Ứng đại ca, tại sao bây giờ Vương gia còn có tâm tư đi dạo kỹ viện?”.

“Đừng có nói lung tung, bà chủ của nơi này là tai mắt của Vương Gia”.

“A~”. Huyền Phong bưng tỉnh, hiểu ra. “Hóa ra là như vậy”.

Trong gian phòng, Tầng Tâm rót trà cho Dạ Vô Hàm, con mắt hơi nheo. “Hàm Vương, từ sau khi tòa kỹ viện kia bị cháy, lâu lắm rồi ngài chưa đến thăm ta nha”.

Về mặt Dạ Vô Hàm lạnh lùng, “Ngươi thu hồi lại những câu khách sáo mà ngươi hay dùng với khách đi”.

“Ngài đúng là vô tình”. Tầng Tâm nhún vai một cái, ngồi đối diện với hắn. “Hôm nay Hàm Vương đến tìm ta có việc gì?”.

“Bên Địch Cuồng có tin tức gì không?”.

Tầng Tâm nói đơn giản. “Sự việc của Triệu phủ là do ‘mặt quý tử’ giả họa cho bang của Địch Cuồng. Chắc hẳn là người ra lệnh cho bọn họ chính là Hoàng hậu và Dạ Mặc Cảnh”.

“Mặt quý tử?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày, nếu như đúng là bọn hắn vậy thì có thể là do Cảnh Vương thúc sai sử. Hắn nhớ là ngày Bảo Bảo lật lại bản án cho nương nó, Dạ Mặc Cảnh cũng xuất hiện.....

Hắn ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén, làm cho Tầng Tâm cũng phải nhíu mày.

“Chuyện của Nguyệt Nguyệt là như thế nào?”.

Dạ đầu Tầng Tâm run lên nhưng trên mặt nàng ta lại không tỏ vẻ gì mà cười cười. “A, đó là một cô nương chưa treo biển hành nghề ở kỹ viện của ta. Ta thấy nàng ta có vẻ thùy mị nên để cho nàng ở đây ra giá cao cho mình. A đúng rồi, ngày hôm đó, Tuyên Vương cũng đến đây còn dẫn theo một vị công tử rất tuấn tú”.

Dạ Vô Hàm nheo mắt nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt kia làm cho người khác phải nổi da gà. Tầng Tâm lờ biếng nhắm mắt, cả người lộ ra một cổ mê người tự nhiên. Nhưng tông đáy lòng nàng ta cảm thấy rất khản trương, nàng ta hiểu rõ Dạ Vô Hàm, nếu như hắn hỏi một việc gì đó có nghĩa là hắn đã bắt đầu nghi ngờ nàng.

Dạ Vô Hàm thu hồi ánh mắt, nói nhàn nhạt. “Ngày mai là sinh nhật của Diêu Hoàng Hậu, chắc chắn Hoàng cung sẽ tổ chức tiệc. Bốn Vương muốn người theo bốn vương vào cung”.

“Ta?”. Tầng Tâm không hiểu hỏi. “Ta đi làm cái gì?”.

“Ngươi am hiểu thuật dịch dung, đến lúc đó bốn vương cần ngươi cải trang thành một người”.

“Đó là ai?”.

.....

“Dạ Tàn Nguyệt đáng chết! Tức chết bốn cung rồi!”. Diêu hoàng hậu ngồi trên ghế, hai chân ngâm trong nước lạnh, bởi vì lúc nãy chạy nhanh không cẩn thận bị trượt chân, bây giờ đang rất đau.

Nàng càng nghĩ càng giận, càng tức lại càng cảm thấy kì quái. Không phải Dạ Tàn Nguyệt không bao giờ chịu ra khỏi Thanh Nhạc cung sao? Tại sao đột nhiên hắn ta lại đến Thiên lao? Hơn nữa, rõ ràng hắn đến để cứu Phong Tam Nương. Chẳng lẽ hắn ta bắt đầu hiểu được tình yêu nam nữ, hắn ta thích Phong Tam Nương?

Nàng trầm ngâm trong chốc lát, gọi tiểu thái giám đến bên cạnh. “Ngươi sang bên hoàng thượng một chuyến, nói là thái tử phát điên giết người, xin hoàng thượng định đoạt”.

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương”. Một lúc sau tiểu thái giám trở lại. “Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng nói chút chuyện nhỏ này ngài không muốn quan tâm, xin hoàng hậu nương nương... đừng... đừng quấy rầy ngài nghe quốc sự giảng kinh”.

Diêu Ngọc tức giận đá đổ chậu nước. “Cái gì gọi là chuyện nhỏ? Tên điên đó giết người, bây giờ còn muốn giết cả bốn cung mà gọi là chuyện nhỏ?”.

“Hoàng hậu nương nương bớt giận, hoàng hậu nương nương bớt giận”. Cung nữ, thái giám trong phòng quỳ xuống.

Sau khi Diêu Ngọc phát tiết xong, nàng ta từ từ tỉnh táo lại.

Từ sau khi Phong Tam Nương xuất hiện, tên thái tử ngốc này bắt đầu hành động khác thường. Cái gọi là khác thường có nghĩa là hắn ta giống như một người bình thường. Kết hợp với những chuyện trước kia đến khi hoàng thượng đột nhiên đưa ra thánh chỉ gả Phong Tam Nương cho thái tử, đột nhiên nàng nghĩ đến một kết quả đáng sợ.....

Hắn ta giả điên.

Suy nghĩ này làm cho nàng rung mình. Nếu như nghĩ như vậy thì mọi việc đều trở nên hợp lý. Hắn ta ở trong Thanh Nhạc cung không bước chân đi đâu cho nên không có ai để ý đến hắn ta, lại càng không có ai biết hắn ta làm những việc gì. Kể cả việc hắn ở trong núi chữa bệnh vài năm cũng vậy, tất cả mọi người đều không quan tâm đến hắn ta. Đây không phải là cung cấp cho hắn một cơ hội rất tốt để ẩn dấu thực lực của mình sao?

Uổng công bọn họ khóa mục tiêu trên người hai huynh đệ Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên, thật ra thì hắn ta mới là kẻ địch sau màn! Nàng phải cảm tạ Phong Tam Nương, nếu không phải nhờ nàng ta thì nàng vẫn không thể phát hiện được bí mật này!

Dần dần, Diêu Ngọc lại nở một nụ cười hung ác, điều này nhắc nhở nàng, không quan tâm đến hắn không phải là sai mà nàng phải tranh thủ thời gian khi hắn còn chưa đề phòng nàng! Nàng phải diệt trừ chướng ngại lớn nhất này!

Diêu Ngọc quyết định lợi dụng ngày sinh nhật của mình, khi đó văn võ bá quan sẽ vào cung, nàng sẽ tiêu diệt hắn!

Nhất định sẽ không có người nghĩ rằng chủ mưu của việc thái tử trúng độc bỏ mình là hoàng hậu nương nương. Mà Phong Tam Nương chính là người bị nghi ngờ đầu tiên.

Nghĩ đến đó, nàng ta ngửa đầu cười to, “Ha ha.....”.

*^^^* tiểu Ngũ phân cách tuyến ^^^*

“Tại sao nương cháu còn chưa tỉnh?”.

“Đừng lo lắng, nương không có việc gì, chỉ ngủ một lát sẽ tỉnh thôi”.

“Nhưng mà nương đã ngủ một ngày rồi”.

Bên tai ồn ào làm Phong Linh cự mình, kéo chân qua đầu.

“A, nương tỉnh rồi!”. Bảo Bảo thấy nàng động đậy thì hưng phấn đi tới, dùng sức lay người nàng. “Nương, nương, nương mai tỉnh lại đi!”.

“Trời còn chưa sáng đâu, ảm ỉ cái gì, để cho ta ngủ thêm một lát!”. Phong Linh phát tay một cái, không ngờ nàng lại mò đến một khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn toàn thịt, bóp một cái, cảm giác giống như mặt của tiểu tử thối nhà nàng?

Đột nhiên nàng vén chăn lên. “Bảo Bảo?”.

“Nương!”.

Bảo Bảo vui mừng nhào vào trong ngực nàng. “Nương, cuối cùng nương cũng tỉnh, con thật sự rất lo lắng khi nương ngủ một giấc dài như vậy!”.

“Làm sao con lại ở chỗ này?”. Phong Linh xách nó từ trong ngực ra, vừa ngẩng đầu lên thì gặp phải ánh mắt của Dạ Tàn Nguyệt. Hình ảnh lúc trước như tua lại trong đầu nàng.

Nàng vỗ đầu một cái, nhớ lại tất cả. Hình như vì nàng hắn đã..... bẻ cổ hai người kia “rắc” một cái!

Trời ạ, hắn lại giết người, hắn điên rồi sao?

Thần Hoàng bình tĩnh ôm cánh tay dựa vào giường, nhìn chằm chằm vẻ mặt biến hóa liên tục của nàng, hắn đã sớm đoán được nàng đang nghĩ gì, bỗng nhiên hắn mở lời. “Phong Tam Nương, tốt nhất là nàng nên cẩn thận một chút, nếu như nàng làm cho bản thái tử nổi điên thì không chừng bản thái tử sẽ lập tức đưa nàng vào động phòng đấy!”.

Phong Linh mở to mắt, nháy nháy vài cái. Cách nói chuyện này, thái độ phách lối này, sức lực không ai bì nổi này, sao lại giống như.....

Nhìn bộ dạng ngu si của Phong Linh, Bảo Bảo lo lắng giật ống tay áo của Thần Hoàng. “Thần Hoàng thúc thúc, không phải là nương của cháu bị đánh hỏng đầu rồi chứ?”.

“Thần, Thần Hoàng?”. Phong Linh bị hai chữ này đánh chết cháy.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Thần Hoàng nổi lên một tia thú vị. “Nàng cũng có thể gọi ta là Tiểu Nguyệt Nguyệt giống như trước đây!”.

“Cái gì? Tiểu Nguyệt Nguyệt?”. Suýt chút nữa thì Phong Linh phun ra một ngụm máu, nàng há to mồm, hàm trên mất hai cái răng cửa, nhìn thế nào cũng rất buồn cười.

“Ngươi là Tiểu Nguyệt Nguyệt? Ngươi là Thần Hoàng? Ngươi chính là thái tử?”.

Ai đến nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra đi? Thế giới này đảo điên hết rồi!

Thần Hoàng tốt bụng giúp nàng khép miệng lại, hấn đá lông nheo với nàng. “Ta chỉ là nam nhân của nàng!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Thân phận của nàng là thái tử phi

“A —— a —— đau chết ta rồi ——”.

Trong phòng, ngự y đang chỉnh lại hai cái răng cửa cho Phong Linh, đau đến nỗi nàng kêu ra những tiếng như heo bị chọc tiết. Bên ngoài, Thần Hoàng vẫn luôn đứng canh giữ bên cửa, mỗi lần hắn nghe thấy tiếng kêu của nàng thì chân mày lại nhíu chặt thêm.

Bảo Bảo ngồi trên lan can, đôi chân vung vẩy, “Thần Hoàng thúc thúc, cháu không hiểu, rõ ràng thúc chính là thái tử, là Hoàng đế tương lai, tại sao thúc còn muốn ngự trang thành người khác?”.

Ánh trời chiều trải dài sau lưng Thần Hoàng, hắn quay đầu lại, bóng dáng của hắn dường như được bọc một lớp viền vàng. Hắn liếc mắt nhìn tiểu tử một cái, không để ý nói. “Cháu có nhớ ta đã nói gì với cháu không? Cái gọi là cường đại phải tự tích lũy bằng thực lực của mình, không phải do người khác đưa tới. Cho dù ta thuận nước đẩy thuyền (= thuận lợi) lên làm hoàng đế thì cũng chỉ là tượng gỗ mà thôi

Bảo Bảo cái hiểu cái không, cũng không cảm thấy hứng thú. Chính trị là thế giới của người lớn, nó không cần quan tâm

Lúc này, cửa phòng mở ra, ngự y vừa lau mồ hôi vừa nói. “Răng của thái tử phi đã chỉnh tốt rồi, tạm thời thái tử phi không thể ăn nhiều, càng không thể ăn hoa quả và các thức ăn phải nhai”.

“Được rồi, ngươi lui ra đi”.

“Vâng”.

Hai người vào trong thư phòng, Phong Linh còn đang cầm gương nhe răng toét miệng ra nhìn trái rồi lại nhìn phải. Mặc dù gương mặt vẫn còn hơi sưng nhưng máu ứ đọng đã biến mất hết rồi. “Không ngờ ở cổ đại lại có kỹ thuật trồng răng tiên tiến đến vậy? Không biết răng này làm bằng chất liệu gì mà nhìn cũng rất đẹp”.

“Nếu như nàng thích thì ta sẽ thay hết cho nàng”.

Nàng để gương xuống cau mày nhìn chằm chằm người ngồi đối diện. Nàng chỉ nghĩ đến cái người này ở bên cạnh mình mà còn dùng đến 3 thân phận, coi nàng như người ngu mà xoay quanh thì nàng lại cảm thấy rất tức giận.

Thần Hoàng có thể nhìn được là nàng vẫn còn đang tức giận, hấn rất đáng đánh đòn, dùng gương mặt tuần tú, một tay chống cằm, ánh mắt câu hồn nhìn thẳng vào mắt nàng. “Phong Tam Nương, nàng xem xét một chuyện cũng đừng nhìn bề ngoài, nàng phải nhìn thấy sự dụng tâm của ta chứ, không phải là vì ta muốn ở cùng nàng thì lâu ngày sẽ sinh tình sao, sau đó ta với nàng việc gì cũng tốt đẹp”.

Phong Linh ngoài cười nhưng trong không cười. “Cách làm của thái tử điện hạ thật là đặc biệt, ta thật sự là không thể biết được đâu mới thật sự là ngươi, hay là.....”. Nàng nheo mắt, đột nhiên đưa tay véo véo mặt hắn. “Đây cũng là mặt nạ da người”.

“A, cái nữ nhân này! Đau, đau quá.....”. Thần Hoàng vội vàng cứu gương mặt tuần tú của hấn khỏi ma trảo của nàng.

“Đây là da thật à?”.

“Nói nhảm vậy, nàng có thấy mặt nạ da người nào đẹp như thế này chưa?”. Trong ánh mắt hấn lộ chút buồn bã, hai bên gương mặt hơi hồng hồng, xem ra hấn bị Phong Linh véo rất đau. “Ta không hiểu, tại sao nàng lại mạnh tay thế chứ”.

Bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo khoác lên vai Thần Hoàng, đồng tình nói. “Cháu đã lớn lên trong hoàn cảnh đầy bạo lực đó!”.

Thần Hoàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nó, bày tỏ sự thông cảm.

Nhìn hai người một đáp một hất, Phong Linh giống như mẹ ghê, lườm bọn họ trắng mắt. Sau đó lại lấy gương soi hai bên. “Này, nhìn như vậy có nhận ra

là răng giả không?”.

Thần Hoàng buồn cười, rút cái gương trong tay nàng. “Nàng nhìn đẹp lắm rồi, không cần phải soi gương nữa”.

Phong Linh nheo mắt, tức giận nói to. “Hừ, hoàng hậu, cái lão yêu bà đó, dám cho người đánh rụng răng của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta! Ta nhất định phải làm cho răng trong miệng nàng ta rụng hết!”.

“Nương! Không cần người ra tay!”. Bảo Bảo vỗ ngực nói. “Thù oán của nương, con sẽ báo thay người! Dù gì thì bây giờ con cũng là minh chủ võ lâm!”.

“Được!”. Phong Linh gật đầu, cũng không quên dặn dò. “Con trai, đừng điều quá nhiều người, khoảng 180 người tiến vào hoàng cung là được!”.

Hai mẹ con chìm đắm trong sự vui sướng của âm mưu báo thù, cười mờ ám không ngừng. Thần Hoàng nhếch mày, đứng lên đi ra ngoài, ra đến cửa thì nói một câu. “Thù của nàng và con trai, tất nhiên là để ta báo rồi”.

Hai người sùng sốt một chút. Bảo Bảo đẩy nàng nói. “Nương, lần này chơi lớn rồi, một Vương gia, một thái tử, còn cả một hoàng hậu. Nương theo được không?”.

Phong Linh gật đầu thành thật trả lời. “Không giải quyết được”. Nhưng sau đó nàng cười lớn. “Nhưng mà nương có con mà, nhất định con sẽ giải quyết cho nương, đúng không?”.

“.....”.

Thần Hoàng đứng trong sân, cầm lấy vật ở chân chim bồ câu sau đó thả con chim bồ câu ra, nhìn vào tờ giấy trong ống trúc, khước miệng khẽ nhếch lên.

“Muốn mang nàng đi? Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không?”. Vừa dứt lời, tờ giấy trong tay bốc cháy, cháy sạch sẽ không còn một mẩu.

...

Từ trong miệng Bảo Bảo, Phong Linh biết được hình như Dạ Vô Hàm đang chuẩn bị cái gì đó thì toát mồ hôi thay hân. Thần Hoàng thân là thái tử mà có thể ần núp ở bên ngoài lâu như vậy chứng tỏ hân không phải là một người dễ chọc.

Mà đêm đó, Thần Hoàng cũng không hề xuất hiện.

Sáng sớm hôm sau cung nữ lục tục đi vào gian phòng, “Thái tử phi, xin ngài dậy tắm rửa thay quần áo”.

Phong Linh mơ mơ màng màng, nàng đá đá chân con trai. “Này, gọi con dậy”.

Bảo Bảo lật người, lăm bắm một câu. “Ai là thái tử phi thì người đó dậy đi”.

Các cung nữ thấy nước trong thùng sắp lạnh nhưng họ kêu bao nhiêu lần hai mẹ con vẫn ngủ trên giường, sống chết không chịu đứng lên, họ lại không dám gọi lớn tiếng.

Đúng lúc này có một người đi vào, các cung nữ hành lễ. “Thái tử điện hạ, thái tử phi.....”.

Thần Hoàng cầm y ngọc dải, tuần mỵ đến nỗi làm người ta hoa mắt, hân quét mắt nhìn một lớn một nhỏ đang nằm trên giường, không nói hai lời, hai tay xách hai người ném vào trong thùng gỗ to. Các cung nữ trợn mắt há mồm.

“Mẹ ơi ——”. Hai người hét to. “Cứu mạng! Cứu mạng! Ta không biết bơi”

Thần Hoàng lại mò hai người lên, nhìn gương mặt trắng bệch do bị dọa của họ, cười một tiếng. “Tĩnh chưa? Được rồi, ta cho hai người nửa canh giờ, ăn mặc chỉnh tề vào”. Hân nhẹ nhàng bỏ tay ra.

Bảo Bảo cố gắng bò dậy, nhổ nước trong miệng ra, nằm bên thùng lè lười như chú cún nhỏ bị rơi xuống nước. Phong Linh giận dữ, chỉ vào bóng lưng của hân kêu to. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi đừng có kiêu ngạo, đừng tưởng rằng ngươi là thái tử thì ta sẽ sợ ngươi!”.

Cung nữ cũng không dám chậm trễ, ba chân bốn cẳng thay quần áo cho hai người.

Sau nửa canh giờ, Thần Hoàng rất đúng giờ lại hiện ra. Thấy hai người đã ăn mặc chỉnh tề, hân nở nụ cười, đi đến kéo tay của hai người. “Đi thôi, trò vui sắp bắt đầu rồi”.

Phong Linh lăm măt thối. “Này, không phải là ngươi muốn chúng ta đến chúc thọ cái bà hoàng hậu đó chứ?”.

Bảo Bảo thuận tiện nói một câu. “Là minh thọ thì chúng ta nên đi”. (Minh thọ: bữa tiệc mừng thọ tối tăm, có nhiều trò xấu)

Phong Linh nở nụ cười, giờ ngón tay cái với con trai.

Thần Hoàng nghiêng đầu, liếc nhìn Phong Linh, hân nở nụ cười mê người. “Hôm nay Dạ Vô Hàm cũng tới, nàng xác định là nàng muốn đi?”.

Nhớ đến cơ hội mà Bảo Bảo đã nói với nàng tối qua, Phong Linh cứng người, nàng khẩn trương, mồ hôi toát ra.

Thu hết vẻ mặt của nàng vào đáy mắt, Thần Hoàng nở nụ cười lãnh khốc, tay nắm chặt lấy tay nàng. “Đừng quên, bây giờ thân phận của nàng là thái tử phi”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Thái tử phi và hoàng trưởng tôn

(Hoàng trưởng tôn: Con trưởng của thái tử, cháu nội đầu của Hoàng thượng)

Thọ yến (= yến tiệc mừng thọ) được cử hành ở tẩm cung của Diêu Ngọc, nàng ta khoác lên người bộ trang phục lộng lẫy, khoan thai quý phái mà không mất đi vẻ dịu dàng, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, nhìn qua nàng ta rất xinh đẹp. Bên cạnh nàng ta là Hoàng đế Dạ Hồng Thiên ít khi xuất hiện.

Hai bên bày những cái bàn vuông, phía dưới đặt những tấm nệm, các đại thần đứng trong điện, đầu tiên là chúc thọ Diêu Ngọc, sau đó ngồi xuống. . Sau đó các đại thần bắt đầu dâng quà tặng. Nhìn vào đồng quà tặng có thể nhìn thấy được bọn họ đều có ý định khi lựa chọn những món quà tặng này.

Lúc này, bên ngoài thái giám hô to. “Hàm Vương điện hạ, Tuyên Vương điện hạ đến!”.

Chúng thần tử nói thầm trong lòng, hai vị Vương gia đến muộn như vậy rõ ràng là không để Hoàng hậu vào mắt. Diêu Ngọc mím chặt môi, nàng liếc mắt nhìn Dạ Mặc Cảnh ở bên phải, người đó lắc đầu với nàng ý bảo nàng phải nhẫn nhịn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, hoàng hậu nương nương”. Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên cùng tiến lên, chắp tay hành lễ.

Lúc này Dạ Hoàng Thiên mới nói, “Vô Hàm, Dập Tuyên, sao các con đến muộn thế?”.

“Nhi thần muốn chuẩn bị quà tặng cho hoàng hậu nương nương nên mới đến muộn, mong phụ hoàng, hoàng hậu nương nương thứ tội”.

Diêu Ngọc nhú mày, “Hả? Là quà tặng như thế nào mà khiến Hàm Vương điện hạ phải phí tâm như vậy? Bồn cung thật muốn rửa mắt chờ mong rồi”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, xoay người phản phó. “Đẩy cái đó vào đi”.

Mọi người đều tò mò nhìn ra ngoài phía cửa. Tất cả nhìn thấy Phi Ứng và Huyền Phong cùng nhau đẩy một bức tượng phi thúy cao khoảng một người đi tới. Lúc mọi người nhìn thấy thì hít sâu một hơi.

Người sáng suốt thì nhìn một cái là biết pho tượng kia là Diêu Hoàng hậu, khác với hoàng hậu ngồi trên kia thì pho tượng này là một nữ nhân phong tình vạn chủng, quần áo của nàng ta đều lỏng lẻo, lộ một bên vai, một tay còn mập mờ đặt trước ngực mình. Bức tượng chạm trổ rất tinh xảo, nhân vật sống động, đúng là làm cho người ta phải suy nghĩ.

Diêu Ngọc tức giận đến nổi toàn thân phát run, tuy nói đó chỉ là pho tượng nhưng nàng ta cảm giác như nàng ta không có mảnh vải đứng đó cho mọi người YY (ý dâm). Nàng ta chưa bao giờ phải chịu loại sỉ nhục này!

Trọng điện yên tĩnh lạ thường.

Dạ Vô Hàm cười nói. “Vi phải đi tìm khối phi thúy lớn như vậy, nhi thần đã tốn rất nhiều công sức, hi vọng hoàng hậu nương nương sẽ thích nó”.

Dạ Hoàng Thiên rũ mắt, vẻ mặt không tỏ vẻ gì nhưng có thể thấy rõ ràng là ông không vui. Diêu Ngọc thì khỏi phải nói, nàng ta tức giận đến nỗi môi cũng run lên, lúc này nổi giận thì nàng ta sẽ đánh mất khí chất Hoàng hậu, nàng ta cắn chặt răng, nụ cười cứng ngắt. “Hàm Vương thật có lòng nhưng mà bức tượng đó điêu khắc sao lại không giống bồn cung?”.

Các đại thần vội vàng lấy lại mặt mũi cho hoàng hậu. “Đúng vậy, nhìn thế nào cũng không giống với hoàng hậu nương nương”.

“A, vậy sao?”. Dạ Vô Hàm quay người lại, làm bộ nhìn xem, nhìn lên nhìn xuống trên người Diêu Ngọc, nghi ngờ nhăn mày, “Nhìn gần đúng là có vẻ khác”. Ngay sau đó hắn nói xin lỗi. “Là lỗi do nhi thần, mong phụ hoàng và hoàng hậu nương nương thứ lỗi”.

Dạ Hoàng Thiên vung tay. “Đẩy bức tượng đó ra ngoài đi, hoàng hậu biết con có tâm là được rồi”.

“Tuân chỉ”. Phi Ứng và Huyền Phong lại tốn sức đẩy bức tượng ra ngoài điện.

Hai người ngồi xuống bên cạnh Dạ Mặc Cảnh, Dạ Dập Tuyên nhìn sắc mặt xanh mét của Diêu Ngọc suốt nửa thì không nhịn được cười. Vương huynh vẫn còn nhân từ lắm, nếu như là hắn thì hắn đã làm cho bức tượng kia lửa thối. Dạ Vô Hàm ngồi xuống nhưng mắt nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng của Phong Linh, không ngờ Dạ Tàn Nguyệt lại chưa đến. Hắn nhíu mày lại, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bị bức tượng kia làm cho mất hứng, sắc mặt Diêu Ngọc cũng âm trầm, lúc xem ca múa cũng không nở nụ cười. Không khí trong điện lúc đó cũng rất khàn trương.

“Thái tử, thái tử phi, hoàng trưởng tôn đến!”.

Tiếng thái giám vang lên, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Ngoài cửa điện, Thần Hoàng cười một tiếng, thưởng cho tên thái giám một thỏi vàng. “Nói rất tốt!”.

Thái giám vui mừng nhận lấy. “Tạ ơn thái tử điện hạ ban thưởng, tạ thái tử điện hạ ban thưởng”.

Phong Linh liếc mắt, lôi kéo Bảo Bảo đi theo hắn.

Đi vào trong đại điện, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người bọn họ. Từ nam đến nữ đều tự ti mặc cảm vì Thần Hoàng, ánh mắt sắc bén, khóe miệng khẽ mỉm, nâng lên một đường con bí ẩn. (Ồ: chém câu sau =))).

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, hoàng hậu nương nương”. Hắn hành lễ rất quy củ, nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngu, lại càng không giống với thái tử điên khùng giết người trong lời kể.

Đến lúc này Phong Linh mới cảm thấy khàn trương, trời ơi, đây chính là đại điện hoàng cung! Bảo Bảo thì có vẻ nhẹ nhàng hơn, giống như từ nhỏ đã là minh tinh bước trên thảm đỏ vậy.

Đột nhiên, Phong Linh thấy Dạ Vô Hàm, nàng vui mừng định mở miệng gọi hắn nhưng Bảo Bảo đã kịp thời ngăn lại, nhỏ giọng nói. “Nương, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta”.

Dạ Vô Hàm cố ý bỏ qua hai từ “thái tử phi” và “hoàng trưởng tôn”, cũng không nhìn cảnh bọn họ cùng nhau bước vào. Hắn chỉ ôn hòa nhìn Phong Linh, cười an ủi nàng. Nhìn bộ dạng chắc chắn của hắn, Phong Linh như được uống một viên thuốc an thần, nàng biết nhất định hắn đã sắp xếp xong xuôi tất cả rồi.

Thần Hoàng nghiêng đầu, dung nhan hoàn mỹ nhũn thật chặt.

Phong Linh và Bảo Bảo vội vàng học theo. “Tham kiến hoàng thượng, #0%@;!”.

Bốn chữ “Hoàng hậu nương nương” bị hai mẹ con ém trong cổ họng, đánh chết cũng không nói.

Muốn quý trước nàng ta?!

Hừ, nàng ta có nhận nổi đại lễ không?

Diêu Ngọc thấy Phong Linh bình thường trở lại thì hận nghiêng răng ken két. Trong mắt lóe lên sự ác độc, cứ chờ xem, rồi bọn hắn sẽ không thể cười được!

Đột nhiên Dạ Hoàng Thiên hỏi. “Tần Nguyệt, bệnh của con đã khá hơn chưa?”.

“Con đã tốt hơn nhiều rồi, tạ ơn phụ hoàng đã quan tâm”. Hắn trả lời quy củ.

“Ừ”, ánh mắt Dạ Hoàng Thiên nhìn về phía mẹ con Phong Linh, đây là lần thứ hai ông thấy nàng ấy. Lần đầu tiên là vào sáu năm trước, ông cứu nàng. Không ngờ khi nàng ấy gầy xuống cũng là một giai nhân thanh tú. Mà Bảo Bảo ở bên cạnh nhìn cũng rất thông minh lanh lợi, vừa xinh đẹp lại đáng yêu, nhìn giống hệt con trai ông lúc còn nhỏ. Bất tri bất giác ông có mấy phần hảo cảm với hai mẹ con. Dạ Hoàng Thiên ngoắc tay với Bảo Bảo. “Lại đây”.

Bảo Bảo nghe lời đi đến, giọng nói dù non nớt nhưng vẫn rất quy củ hỏi. “Hoàng thượng có gì phân phó?”.

Phong Linh run lên, chỉ sợ Bảo Bảo không may đắc tội với hoàng thượng.

Dạ Hoàng Thiên hiền lành cười một tiếng, để cho nó ngồi cạnh ông. “Con tên là gì?”.

“Con tên là Bảo bảo!”

“Họ của con là gì?”.

“Con theo họ mẹ, họ Phong!”.

“À”. Dạ Hoàng Thiên gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói. “Bắt đầu từ hôm nay, trẫm thưởng cho con họ Dạ, tên một chữ, Thần”.

Diêu Ngọc cứng ngắc ngồi bên cạnh, móng tay nàng đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đáng chết, Dạ Hoàng Thiên làm như vậy không thể nghi ngờ là đồng ý thân phận hoàng trưởng tôn của đứa con hoang đó! Nàng nhìn về phía Dạ Mặc Cảnh, sắc mặt của hắn cũng rất khó coi.

Dạ Vô Hàm nhủ lại, Phụ hoàng chỉ đơn giản là thích Bảo Bảo nên thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136

Nguồn bị lỗi. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Người có bản lĩnh thì tự đến mà cảm

“Dạ Thần?”. Bảo Bảo đọc lại lần nữa, sau đó ngẩng đầu nói. “Tên này quá bình thường rồi”.

Tiếng hít khí liên tiếp vang lên ở dưới, con riêng mà thái tử phi mang đến đúng là không biết trời cao đất dày!

Trong lòng Phong Linh thấy bất mãn, lầm bầm một câu. “Bảo Bảo không dễ nghe à? Hoàng đế lão đầu thật kỳ quái, làm gì mà tùy tiện đổi tên cho người khác chứ?”.

Ai ngờ, khuôn mặt Diêu Ngọc lạnh lẽo, quát lên. “Lớn mật, người dám nói hoàng thượng ban cho cái tên bình thường? Đúng là đứa bé không có lễ phép, người không học qua lễ sô à? Cũng không biết là nương người dạy người như thế nào?”.

Trong thoáng chốc, vô số ánh mắt phần nộ bắn về phía nàng ta. Đầu tiên là Bảo Bảo, sau đó là Thần Hoàng và Dạ Vô Hàm, tiếp đó lại đến Dạ Dập Tuyền, ngay cả Dạ Mặc Cảnh cũng nghiêng mắt nhìn nàng không tán thành.

“Thật xin lỗi đã quá rầy”. Phong Linh vô tội giơ tay lên, nháy mắt nói. “Nương nó cũng đứng đây này”.

Dạ Hồng Thiên quay đầu, ánh mắt nhìn Phong Linh làm cho người ta không đoán được tâm tình của ông.

Diêu Ngọc cười lạnh. “Phong Tam Nương, người nhờ vào hoàng ân mới được ban cho vị trí thái tử phi, nhưng mà tại sao người lại không biết điều vậy? Ngay cả đứa bé mà người cũng không biết dạy dỗ, vậy mà còn để bên người thái tử?”.

Phong Linh khoa trương kêu “A” một tiếng, sau đó cười nói. “Không biết hoàng hậu đã nghe qua câu ‘đồng ngôn vô ký’ chưa, nhưng nếu như cả một đứa bé năm tuổi cũng phải ra vẻ già dặn như một người lớn, nói những lời nịnh hót, hoàng hậu nương nương có cảm thấy như vậy rất đáng sợ không? Tam Nương không có bản lĩnh, không thể dạy ra đứa bé như vậy được”.

“Dù là đứa bé thì cũng phải biết quy củ, đây là hoàng cung không phải là vương phủ nào đó mà người có thể tùy tiện được”.

Dạ Vô Hàm nghiêng mắt nhìn một cái, trong mắt là sự tức giận.

“Vậy ý của hoàng hậu là muốn con trai thần thiếp phải ăn ở hai lòng sao? Xin lỗi, con thần thiếp không học được điều đó, nếu như hoàng hậu vì vậy mà giáng tội thì thần thiếp làm nương chỉ có thể thay hân chịu tội thôi”.

“Hừ, Phong Tam Nương, người cho rằng bốn cung sẽ không giáng tội sao?”.

“Thần thiếp đương nhiên biết là ngài có thể rồi, ngài là hoàng hậu, dưới một người trên vạn vạn người, có chuyện gì mà ngài không làm được đây?”.

“Cần rồi”.

“Ôi chao, thật là oan uổng quá, trước mặt vương công đại thần thế này, Tam Nương làm sao dám cần rồi được”.

Các đại thần đều sợ ngây người, ngay cả mấy vị Vương gia cũng chưa dám chống đối hoàng hậu trước mặt mọi người như vậy, vậy mà người này lại dám làm!

Không thể phủ nhận là xem cái này còn đặc sắc hơn ca múa nhiều lắm.

Thần Hoàng đứng bên cạnh, không có ý định muốn giúp nàng. Ánh mắt hắn nhìn Phong Linh lại tỏ rất rõ, nữ nhân này là người hắn bảo vệ, là người mà hắn muốn cung chiều. Đừng nói là khiêu chiến với Hoàng hậu, cho dù đắc tội với nàng ta thì hắn cũng bảo vệ nàng.

Dạ Dập Tuyên cố nén cười, gợn ngón tay cái với Phong Linh. Phong Tam Nương đúng là Phong Tam Nương, công phu miệng lưỡi không thua kém người nào.

Dạ Vô Hàm bất đắc dĩ mỉm cười, nàng không nói cho sáng khoái thì sẽ không xong.

Diêu Ngọc bị Phong Linh nói, nhất thời á khẩu không nói gì được, sai là tại nàng không nên bám vào một lỗi nhỏ của một đứa bé.

“Ngươi ——”

Bảo Bảo vui mừng cười một tiếng, nương nó luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, có thể phát huy từ Ngự Dương thành vào trong Hoàng cung, điều này chứng tỏ thực lực của nương nó.

Dạ Hoàng Thiên liếc mắt nhìn hai người, không để ý nói. “Được rồi, hôm nay là sinh nhật hoàng hậu, trẫm không muốn trách phạt bất cứ ai cả”.

Nhận được lời cảnh cáo của hắn, Diêu Ngọc miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng càng hận mẹ con nhà Phong Tam Nương. Hai mẹ con nhà này sinh ra chính là để đối đầu với nàng!

Phong Linh thì vui mừng, trận PK đầu tiên, 1:0.

Thần Hoàng dặt tay của nàng ngồi vào vị trí đầu tiên ở bên phải, đối diện là bàn của Dạ Mặc Cảnh, chéo một chút là Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên.

Vì muốn hòa hoãn không khí căng thẳng, Dạ Mặc Cảnh vẫy tay bảo âm nhạc vang lên, mấy vũ cơ như thần tiên, dáng vẻ thướt tha mềm mại nhảy trong điện.

Dạ Hoàng Thiên rất thích Bảo Bảo, thỉnh thoảng lại còn hỏi xem nó muốn ăn cái gì. Diêu Ngọc ngồi cạnh, vẫn nhìn chăm chăm vào Phong Linh, nàng biết, không bao lâu nữa nàng sẽ được nhìn nàng ta khóc!

Thần Hoàng thì ngồi mà giống như người không xương, dấn vào trên người Phong Linh, “Này, ta muốn ăn nho”.

Phong Linh thấy sắc mặt Dạ Vô Hàm khó coi thì đẩy hắn. “Ngươi không có tay à?”.

“Nhưng mà ta muốn nàng đút cho ta ăn”.

“Ngươi có ăn vỏ nho không?”.

“Ha ha, nàng sẽ bóc cho ta sao?”.

“.....”.

Phong Linh thua hắn, nàng nhìn thấy sắc mặt Dạ Vô Hàm càng ngày càng đen, giống như lúc nào cũng có thể bộc phát được, nàng gấp gáp, nhìn nam nhân đang lười biếng tựa trên vai nàng. “Ngươi đã đủ chưa, ta đến cùng ngươi là đã cho ngươi mặt mũi rồi, ngươi còn như vậy thì ta thật sự sẽ rời đi đó!”.

Hắn không hề động đậy, nhưng mà khóe môi giương lên, không ai nhìn rõ vẻ mặt của hắn. “Nàng đến đây vì theo ta hay là đến để gặp Dạ Vô Hàm?”.

Phong Linh nhú mi. “Đây là chuyện của ta, ta không nhất thiết phải nói cho ngươi”.

“Ha ha”. Đột nhiên hắn cười, một nụ cười mê mị lạnh khốc. “Hắn đang ngồi đối diện nhìn chúng ta, nàng đoán xem nếu như lúc này ta hôn nàng thì hắn sẽ làm gì?”.

“Ngươi.....”. Phong Linh tròn to hai mắt, không thể tin được mở miệng. “Ngươi điên rồi à?”.

“Không sai, ta điên rồi! Bởi vì nàng mà ta nổi điên!”. Hắn chợt ngừng đầu, nắm lấy cằm nàng, hôn lên.

Dạ Vô Hàm ở đối diện đột nhiên đứng lên, nháy mắt có một sự tức giận bạo phát, hắn xông qua vũ cơ, trực tiếp chạy đến trước mặt Dạ Vô Hàm tung một quyền lên mặt Thần Hoàng.

Thần Hoàng không tránh, cũng không muốn tránh, cứ vậy mà hắn bị đánh.

“A!!!!”. Vũ Cơ hét lên, chạy toán loạn.

Thần Hoàng nghiêng đầu, dùng ngón tay lau vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu lên, trong con mắt lóe lên một loại dục vọng tàn bạo của dã thú. Gương mặt hoàn mỹ nở một nụ cười lười biếng nhưng cũng rất nguy hiểm. Hắn đứng lên nhìn thẳng vào Dạ Vô Hàm. Một sự địch ý nổi lên giữa hai người.

Gương mặt ưu nhã như ngọc của Dạ Vô Hàm cũng đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Hắn khát máu, hắn điên cuồng, hắn vô tình.

Phong Linh bị dọa sợ hãi, nàng vội vàng ngăn ở giữa hai người. “Ai cũng không được động thủ”.

Dạ Dập Tuyên xông lại, kéo Dạ Vô Hàm “Vương huynh, huynh bình tĩnh một chút”.

Dạ Mặc Cảnh mắt lạnh nhìn ba huynh đệ, khóe miệng kéo lên vì hưng phấn nhìn kịch hay trước mặt. Nhưng mà, nhìn Dạ Tàn Nguyệt thể nào cũng không giống kẻ ngu, ánh mắt kia quá mức tỉnh táo, quá mức tàn nhẫn..... Hình như, hắn đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Diêu Ngọc ngồi đó cũng cười, vậy mới đúng chứ, đây mới là điều mà nàng muốn nhìn thấy nhất.

Dạ Hoàng Thiên giận tái mặt, quát lên. “Các con có còn đặt trăm trong mắt không?”.

Dạ Vô Hàm nổi giận, hắn không nghe thấy phụ hoàng khiển trách mà một tay hắn nắm lấy áo Thần Hoàng, hạ thấp giọng, nói gần từng chữ đầy sát ý. “Ta mặc kệ ngươi có mưu đồ bí mật gì, cũng không quan tâm xem ngươi có phải giả ngu giả dại không. Nhưng đừng có đem mưu kế của ngươi đặt trên người ta, cũng không cho ngươi động vào Phong Tam Nương, nếu không ta sẽ khiến ngươi mất đi tất cả! Bao gồm.....”. Hắn lại kẻ mặt sát hơn, gần từng chữ. “Ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về ngươi!”.

Thần Hoàng cười, cười đẹp hơn. “Ngươi có bản lĩnh thì tự đến mà cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 138: Ai mà không biết chúng ta đã động phòng chứ

Phong Linh rùng mình, Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng như vậy khiến nàng sợ hãi.

“Rầm!”

Dạ Hồng Thiên giận đến mức vỗ mạnh xuống bàn, “Đến lời của trăm mà các ngươi cũng không thèm nghe sao?!”

Dạ Dập Tuyên vội la lên, “Vương huynh, các đại thần đang nhìn đó! Mau về thôi !”

Phong Linh vội vàng nháy mắt ra hiệu với Bảo Bảo. Bảo Bảo ưỡn oai gật đầu một cái, nhưng vừa ngẩng mặt lên đã bày ra vẻ ngây thơ hồn nhiên, vỗ tay, vui mừng nói, “Các thúc thúc đùa thật vui nha, thú vị hơn các a di kia múa nhiều, các thúc thúc thật thông minh, có thể nghĩ ra trò này để chọc mọi người vui vẻ!”

Dạ Dập Tuyên kịp phản ứng, cười nói theo, “A, đúng vậy, để có màn này chúc thọ hoàng hậu, chúng ta luyện mất mấy ngày đó.” Dạ Dập Tuyên nhân cơ hội đến chắn giữa hai người, “Đặc biệt phải tập biểu cảm đối địch cho giống khiến hai vương huynh mệt muốn chết luôn.”

Phong Linh đảo mắt, lập tức cười nói, “Hoàng thượng, đây là màn biểu diễn thái tử điện hạ đặc biệt chuẩn bị vì hoàng hậu nương nương ạ.”

Nhất thời, mọi người ò lên.

“Thì ra là diễn thôi, các vương gia thật tài năng!”

“Không tệ, không tệ, suýt chút nữa thì bị lừa rồi!”

“Ha ha, hay, hay!”

Diêu Ngọc thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người bị cho là diễn, không khí đang căng co bỗng lập tức náo nhiệt lên, tức đến mức cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Món quà này, thật đặc biệt quá!!”

Dạ Hồng Thiên đương nhiên biết bọn Phong Linh đang giúp hai người kia tìm lối thoát, bốt giận, ngồi xuống, ngụ ý nói: “Quà tặng mới lạ, tất nhiên không xấu, nhưng lạ một chút thì được rồi.”

“Vâng vâng, phụ hoàng nói rất đúng ạ.” Dạ Dập Tuyên kéo tay Dạ Vô Hàm, “Đi!”

Dạ Vô Hàm nhăn chặt mày, nhìn Phong Linh, trong mắt như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng bây giờ hắn thật sự không có cơ hội nói.

Phong Linh nháy mắt ra hiệu với Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm khẽ cắn răng, đột nhiên xoay người, trở về chỗ ngồi. Phong Linh trở lại bên cạnh Thần Hoàng, kéo hắn ngồi xuống, “Dạ Tàn Nguyệt, người đừng có quá đáng!!”

Lúc này, nhạc lại vang lên, các cung nữ bắt đầu bùng thức ăn lên điện. Trải qua việc vừa rồi, các đại thần đều thả lỏng, mời rượu lẫn nhau, nhỏ giọng nói

đũa.

“Sao, đau lòng vì hấn?” Thần Hoàng cười lạnh, xoa nhẹ gò má bị đánh, sau đó tự rót một ly rượu cho mình, nhẹ nhàng đặt bên môi.....

Diêu Ngọc trợn to hai mắt, chăm chú nhìn Dạ Tàn Nguyệt, thấy ly rượu càng ngày càng gần môi hấn, càng ngày càng gần, hai tay Diêu Ngọc bắt giắc siết thật chặt.

Phong Linh tức giận giắt lấy ly rượu trong tay Thần Hoàng, “Này, không phải chúng ta nên nói chuyện cho rõ ràng sao?”

Diêu Ngọc thấy ly rượu bị Phong Linh đoạt đi, giận đến mức thiếu chút nữa đập bàn, Phong Tam Nương đáng chết, luôn luôn chen ngang vào thời điểm quan trọng nhất!

Thần Hoàng nghiêng người sang, nhìn nàng, “Chúng ta có chuyện cần nói sao? Ta là thái tử, nàng là thái tử phi, Bảo Bảo là nhi tử của chúng ta, hết chuyện!!”

“Căn bản ta không muốn làm thái tử phi !” Phong Linh nhìn hấn, nghiêm túc nói, “Ta nghe lão yêu bà nói, có người tiên đoán ta có tướng làm hoàng hậu, ta biết người cô đại các người rất mê tín, chắc chắn sẽ tin điều này! Cho nên, người mới cưới ta, đơn giản là để có được điềm tốt lên làm hoàng đế mà thôi. Nhưng ta nói cho người biết, ta không có tướng hoàng hậu gì hết! Ta không có bản lãnh giúp người làm hoàng đế, cũng không thích bị các người kéo vào vòng giành tôi giành lui !”

Thần Hoàng liếc nàng, “Ai nói ta cưới nàng là vì muốn làm hoàng đế?”

“Chẳng lẽ người không nghĩ tới chuyện đó?”

“Ít nhất, ta không nghĩ vậy.”

“Thôi đi, vậy người vì các gì? Người ngàn vạn đừng nói là vì yêu thích ta gì gì đó nha, đường đường thái tử điện hạ, sẽ đi thích một nữ nhân đã có con ?”

“Tại sao không?” Thần Hoàng lại gần nàng, “Ta đã sớm nói với nàng, ta có sở thích khác người!”

Phong Linh thoáng thấy vẻ mặt căng thẳng của Dạ Vô Hàm, vội vàng né xa ra, nhỏ giọng nói, “Rất xin lỗi, ta không thích người ! Ép buộc không có hạnh phúc, người càng ép buộc sẽ chỉ làm cho ta càng chán ghét người mà thôi !”

“Chán ghét ?” Thần Hoàng siết chặt ly rượu trên bàn, bùng lên, nở nụ cười câu hồn. Hấn liếc mắt về phía Diêu Ngọc, nhẹ nhàng đưa ly đến bên môi, “Nếu như vậy đã đủ để nàng chán ghét, vậy kể tiếp nàng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì..... Rất nhanh thôi nàng sẽ cảm thấy cảm hận.”

Nói xong, ngửa đầu, uống hết ly rượu.

Diêu Ngọc thấy Thần Hoàng uống hết ly rượu, rốt cuộc yên tâm, nụ cười cũng chói mắt hơn. Dạ Mặc Cảnh thấy nụ cười của Diêu Ngọc, đã quá hiểu Diêu Ngọc nên biết ngay nụ cười ấy có ý nghĩa gì. Diêu Ngọc vui sướng đá lông nheo với Dạ Mặc Cảnh, chẳng mấy chốc, chương ngại giữa bọn họ lại mất bớt một cái.

Phong Linh nghe không hiểu ý của hấn, chuẩn bị thực hiện tiết mục nói chuyện đêm khuya với hấn.

“Vương huynh, mời huynh !”

Đối diện, Dạ Dập Tuyên mượn cơ hội kính rượu Dạ Vô Hàm, nói nhỏ, “Tiệc gần kết thúc rồi, đã đến lúc thả Tăng Tâm từ trong pho tượng ra, để nàng ta cải trang thành Tam Nương. Chốc lát, chỉ cần dẫn Tam Nương đi ra, sau đó giấu Tam Nương vào trong pho tượng kia, để Tăng Tâm đi vào vậy là xong!”

Dạ Vô Hàm uống một ngụm rượu, khẽ gật đầu, người sau hiểu ý, lặng lẽ rời đi.

Phong Linh nói khô cả họng, cầm bình rượu lên định rót cho mình một ly, ai ngờ, còn chưa bùng lên, đã bị Thần Hoàng đoạt mất, cầm lên uống sạch.

“Này ! Ly này là của ta ! Người không biết tự rót à?!”

Thần Hoàng hí mắt, khoe miệng cong cong, sinh ra một loại mê hoặc mà nếu trúng chiêu tuyệt đối sẽ là vết thương trí mạng.

“Rượu trong hoàng cung, không phải ai cũng uống được.”

Phong Linh nổi giận, “Thái tử thì giỏi lắm sao, người đừng có mà xem thường người quá đáng, không uống thì không uống ! Ai thèm !”

Thần Hoàng cười cười, quay đầu, nhìn về phía Dạ Hồng Thiên, đứng lên, quỳ củ nói, “Phụ hoàng, ngài đã hạ chỉ ban hôn cho nhi thần, lúc nào nhi thần thành hôn mới có thể thành hôn ă, cái đó..... Nhi thần và thái tử phi đã viên phòng, nói không chừng trong bụng nàng đã có tiểu hoàng tôn của ngài rồi đó!”

Quần thần cố nén cười, thái tử tuần mễ nhìn chẳng khác gì người bình thường, không ngờ lại là một kẻ ngốc ! Loại chuyện riêng tư thế này cũng không biết kiêng dè.

Phong Linh kêu lên, “Ngài nói vậy ư?”

Thần Hoàng cúi đầu, cười nói “Thái tử phi, nàng chớ xấu hổ, trong hoàng cung ai mà không biết đêm đó chúng ta đã động phòng chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đầu ơ đầu ta không muốn người rời khỏi ta

“Ta mới không có!”.

Phong Linh chỉ hận không thể đứng lên tố cáo tất cả những tội ác của hắn, nói rằng hắn chỉ đang giả ngu mà thôi trên thực tế hắn là thủ lĩnh hắc đạo nổi danh giang hồ.

Thần Hoàng không hề để ý đến ánh mắt của mọi người, nói nhỏ vào tai nàng, “Nàng muốn hắn ta tức sùi bọt mép vì hồng nhan à? Vậy thì cứ ngồi than oan uổng mấy giờ nữa đi”.

“Người ——”. Phong Linh giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng vội vàng nhìn về phía Dạ Vô Hàm, người đó lại không phản ứng nhiều nhưng gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng đã kết thành băng, nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng.

“Khụ.....”. Dạ Hồng Thiên ho nhẹ mấy cái như cảnh cáo, nói. “Ngày 12 tháng này là ngày tốt, làm vào ngày đó đi”.

“Ha ha, cảm ơn phụ hoàng”. Thần Hoàng cười tủm tỉm kéo Phong Linh ngồi xuống.

“Chúc mừng thái tử, chúc mừng thái tử”. Ở dưới vang lên tiếng chúc mừng.

“Phụ hoàng”. Đột nhiên Dạ Vô Hàm đứng lên, Phong Linh cảm thấy căng thẳng, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Chân của nhi thần vẫn bị thương không hoạt động linh hoạt được, nhi thần muốn nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian cho nên chiến loạn ở Tây Vực nhi thần không thể quản được. Về chuyện tu bổ kênh mương và đề điều phụ hoàng cũng giao cho người khác đi. Nhi thần chỉ muốn nói một câu, quốc khó không đủ, nếu như làm chậm vụ xuân thì chiến sự bên kia chúng ta cũng sẽ bị chặn lại. Vẫn mong phụ hoàng tìm một lương thần đốc thúc chuyện này”.

Nhất thời trên đại điện yên tĩnh, trước mặt mọi người mà Hàm Vương rũ bỏ trách nhiệm, rõ ràng là tạo vấn đề khó khăn cho Hoàng đế, cả ngày lẫn đêm ông ấy đều nghe giảng đạo, đã bao lâu rồi ông ấy không để ý đến vấn đề triều chính? Đâu biết được ở đâu đào kênh, đề ở đâu phải tu bổ?

Phong Linh khẩn trương nhìn hắn, nàng biết người này đang cực kỳ tức giận, vút hết trọng trách của mình đi. Thần Hoàng khẽ khép mắt, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nhìn hắn rất quý quyết nhưng lại rất mê người. Hắn nhẹ nhàng nhướn mày, ngược mắt lên và vẫy vẫy tay với Bảo Bảo. Bảo Bảo ngồi bên cạnh Dạ Hồng Thiên đã không chịu được, vội vàng thừa dịp mọi người đều đang nhìn Dạ Vô Hàm thì lặng lẽ đi xuống ngồi bên cạnh Thần Hoàng.

“Tiểu tử, nếu như làm mình chủ vô lâm mà không biết võ công thì sẽ không có ai phục cháu đâu”.

Đây chính là điều mà Bảo Bảo lo lắng nhất, nó nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, “Vậy thì cháu phải làm gì bây giờ? Bây giờ cháu bận rộn như vậy làm sao có thời gian để bế quan tu luyện chứ?”.

Hắn gõ đầu thẳng bé một cái. “Cháu là đứa trẻ thành tình à? Còn bế quan tu luyện nữa”. Nói xong, hắn móc trên người một ống trúc nhỏ, ném cho Bảo Bảo. “Đây là tuyệt học cả đời mà sư phụ ta để lại, cái này cho cháu”.

“Thật? Thật là thuốc cho cháu? Có thật không?”. Bảo Bảo hưng phấn, nếu không phải bây giờ không phải lúc thì nó đã nhảy dựng lên hét to rồi. Nhưng mà nó tỉnh táo lại, nghi ngờ nhìn Thần Hoàng. “Thuốc có điều kiện, phải không?”.

Thần Hoàng tán thưởng vỗ vỗ nó. “Có một việc nhỏ mà ta muốn cháu làm”.

Hai người thì thăm to nhỏ một hồi, sắc mặt Bảo Bảo biến hóa rất nhiều, cuối cùng nó nhìn đồ trong tay nó, cắn răng một cái, gật đầu. “Đồng ý!”.

Phong Linh ngồi bên cạnh, căng tai lên nghe nhưng vẫn không nghe được gì. “Hai người đang nói gì thế? Bảo Bảo?”.

“Nương, việc của nam nhân, nữ nhân không được nói vào”.

“Tiểu tử thôi!”.

Dạ Hồng Thiên ngồi đó không nói gì, ông neho mắt nhìn Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm vẫn quyết tâm, chấp tay. “Mong rằng phụ hoàng sẽ thành toàn”.

Thấy phụ hoàng vẫn nhìn chăm chăm mình thì hần mỉm cười. “Nếu không thì phụ hoàng có thể giao những việc này cho Cảnh Vương thúc. Ngài ấy đã phụ tá triều chính nhiều năm, nhi thần tin tưởng rằng Vương thúc sẽ xử lý mọi việc thỏa đáng”.

Mọi người giật mình, ai chẳng biết Cảnh Vương và Hàm Vương là hai người đối đầu, bây giờ Hàm Vương không muốn quản chuyện gì nữa mà còn tiến cử đối thủ tiếp quản? Chẳng lẽ hần không hiểu quyền lực của Cảnh Vương càng lớn thì càng dễ.....

Bằng lương tâm thì bọn họ là người gió chiều nào theo chiều đó nhưng mà trong đáy lòng bọn họ vẫn hi vọng người thắng cuối cùng là Hàm Vương.

Sắc mặt Dạ Hoàng Thiên dần trở nên khó coi, Diêu Ngọc bên cạnh lại hồi hộp. “Hoàng thượng, thực sự là vết thương của Hàm Vương không hề nhẹ đâu, để cho hần nghỉ ngơi vài ngày, những việc ở bên cương Tây Vực hay đề điều cứ giao cho Cảnh Vương là được rồi”.

Dạ Mặc Cảnh lại không hề vui mừng như vậy, hần trừng mắt nhìn Diêu Ngọc ý bảo nàng không cần nói giúp hần. Hần sẽ không ngu đến mức tin tưởng Dạ Vô Hàm thật sự muốn lui về nghỉ ngơi, không biết tên này đang có âm mưu gì! Hần nghĩ là hần ta đang lợi dụng để chờ thời cơ hành động! Hơn nữa chuyện đánh giặc không phải là thể mạnh của hần, còn việc tu bổ đề điều, hần ta chưa từng tiếp nhận qua mà ném toàn bộ cho hần, nếu như xử lý không cẩn thận sẽ biến khéo thành vụng, hần sẽ là người bị chỉ trích.

Chiều này của Dạ Vô Hàm thật ngoan độc! Lại có thể một tay đập nổi một tay chìm thuyền làm cho hần trở tay không kịp!

Hần cũng không ngồi yên nữa mà đứng dậy, “Hoàng thượng, thương thế của Hàm Vương như vậy tất nhiên là cần thời gian tĩnh dưỡng nhưng triều đình chúng ta không thể thiếu hụt nhân tài như vậy cho nên thần đệ đề nghị Vương huynh chuẩn cho Hàm Vương được nghỉ ngơi tại phủ và nghị sự cũng ở phủ, không cần thiết phải vào triều như vậy sẽ không ảnh hưởng đến Hàm Vương dưỡng thương, cũng không trở ngại công việc triều chính. Ý hoàng thượng thế nào?”.

Hần nghĩ trong lòng, chờ đến khi Dạ Vô Hàm giải quyết xong những vấn đề khó thì hần nhảy vào cũng không muộn.

Dạ Hoàng Thiên gật đầu, vừa định nói thì Dạ Vô Hàm lại đứng lên. “Đa tạ ý tốt của Cảnh Vương thúc, nhưng mà cháu không thích công và tư lẫn lộn”. Hần ngẩng đầu, nở nụ cười. “Phụ hoàng, ngài nói thế nào?”. Rõ ràng là tạo áp lực cho Dạ Hoàng Thiên, vẻ mặt ông rất căng thẳng. Đúng lúc này một giọng nói non nớt vang lên. “Hoàng gia gia, không phải là mang binh đánh giặc thôi sao, con cũng làm được”.

Một câu nói kích thích tất cả mọi người.

“Bảo Bảo!!”. Phong Linh vội nhào tới che miệng của con, nói với mọi người xung quanh đang kinh ngạc và khiếp sợ. “Chỉ là lời nói lung tung của đứa bé, xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục đi”.

Dạ Vô Hàm nhú mày, ánh mắt nhìn vào Thần Hoàng, Thần Hoàng nở một nụ cười khát máu, bộ dạng như đang bày mưu tính kế, khiến Dạ Vô Hàm có thể khẳng định được suy nghĩ của mình.

Diêu Ngọc quát lên trước tiên. “Phong Tam Nương, người quản giáo con trai người kiểu gì thế hả? Lời nói không biết trời cao đất dày này cũng dám nói? Là do thường ngày người làm mẹ cũng quá cuồng vọng tự đại phải không? Thật là thượng bất chính hạ tất loạn (= trên mà bày bạ thì dưới sẽ loạn)!”.

Dạ Hoàng Thiên xoay người nhìn Bảo Bảo, ánh mắt lại di chuyển nhìn Thần Hoàng, sau đó ông lại hỏi. “Thần nhi, con còn nhỏ như vậy có chắc chắn không?”.

Bảo Bảo ngăn bàn tay của nương nó. “Tất nhiên!”.

Phong Linh cũng đã có ý nghĩ muốn chết rồi, nàng thật xấu số mà, tiểu tử này sinh ra là để làm nàng tức chết.

Không ngờ Dạ Hoàng Thiên gật đầu một cái, “Được rồi, trẫm chính thức phong con là Hoàng trưởng tôn, từ bây giờ con sẽ tiếp nhận công vụ của Hàm Vương thúc thúc”.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Dạ Vô Hàm đều dừng trên người Thần Hoàng, mặc kệ Hoàng thượng ra quyết định thế nào hình như đều không ngoài ý nghĩ của hần.

“Cái gì?”. Mọi người cả kinh, vội vàng quỳ xuống nói. “Hoàng thượng, quốc sự chẳng lẽ là trò đùa sao, chuyện này vạn lần không thể, mong rằng hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”.

Diêu Ngọc cũng gấp gáp. “Hoàng thượng, nó chỉ là một đứa bé, nó biết cái gì mà có thể xử lý những việc quốc gia đại sự quan trọng như vậy?”.

Phong Linh thật thà sờ sờ cổ, đầu ối đầu, không lâu nữa chúng ta sẽ phải tách ra rồi, ta thật không nỡ rời xa người. ....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cơ hội duy nhất

“Hoàng gia gia, ngài cứ yên tâm đi!”.

Bảo Bảo vỗ ngực đảm bảo.

Thần Hoàng nhếch môi lên nhưng trong lồng ngực không ngừng trào lên cảm giác ngai ngái cũng đang nhắc nhở hắn, hắn nhất định phải nắm chặt thời gian của mình.

Âm thầm vận công, cô đề xuống chất độc đang kêu gào trong cơ thể, hắn đứng dậy, bụng bầu rượu trên bàn đi tòi trước. “Nhi thần nhờ phụ hoàng và hoàng hậu nương nương chăm sóc lâu như vậy, nhi thần luôn luôn cảm kích trong tâm, hôm nay là sinh nhật của hoàng hậu, nhi thần kính hoàng hậu nương nương một ly!”.

Nói xong, hắn sai người lấy một cái ly tới, rót rượu vào rồi đi lên phía trước, đưa cho hoàng hậu, cười một tiếng. “Hoàng hậu, xin mời”.

Diêu Ngọc thấy hắn mời rượu trên bàn của hắn thì mặt trắng bệch, môi cũng run rẩy. “Bồn cung, bồn cung đã ngà ngà say, không thể uống rượu được nữa rồi, ý của thái tử bồn cung xin nhận”.

“Hoàng hậu đang xem thường ta sao? Chẳng lẽ ngài cũng như người khác, cho rằng ta là kẻ ngu?”. Thần Hoàng đứng trước mặt nàng ta, ánh mắt lạnh như đao, mỗi một chữ nói ra Diêu Ngọc đều cảm thấy nồng nặc sát khí.

“Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, bồn cung không có ý này, chỉ là.....”. Nàng ta quýnh lên, vội vàng nghiêng đầu làm nũng với Dạ Hoàng Thiên. “Hoàng thượng, thần thiếp không thể uống thêm”.

Ai ngồi Dạ Hoàng Thiên từ trước đến nay luôn sủng ái nàng, mọi việc đều tùy nàng ta lại mở miệng nhỏ giọng nói. “Ở trước mặt bách quan, con trai mời rượu, sao nàng lại có thể không uống?”.

“Hoàng thượng!”. Diêu Ngọc luống cuống, nhìn ly rượu kia, ánh mắt nàng lại tìm Dạ Mặc Cảnh nhưng mà hắn không hề nhìn về phía này, hắn giống như đang rất mệt, tay dựa đầu, hai mắt nhắm lại.

Diêu Ngọc vừa hận lại vừa thất vọng, lúc này nàng ta mới hiểu được, cái gì mà tình yêu chứ, nàng ta chỉ là công cụ của Dạ Mặc Cảnh mà thôi!

“Hoàng hậu, xin mời”.

Ly rượu lại được đẩy ra trước mặt nàng ta, các đại thần đều tò mò nhìn chăm chăm về phía này. Khó hiểu, chỉ một ly rượu thôi mà, uống là xong, tại sao hoàng hậu nương nương lại như cô nương lần đầu lên kiệu hoa vậy, ngượng ngùng không chịu uống... làm kiêu quá.

Phong Linh cũng nhìn chăm chăm vào đó, nàng cảm giác không đơn giản như vậy, mỗi một chuyện mà Thần Hoàng làm đều có mục đích!

Dạ Vô Hàm thờ ơ lạnh nhạt, hắn đã sớm đoán được dụng ý của hắn ta. Nhưng mà bây giờ những thứ này đều không phải trọng điểm của hắn, hắn đang chờ một thời cơ.

Diêu Ngọc biết mình không tránh được, ngược mắt lên nhìn Thần Hoàng, nhỏ giọng hỏi. “Rốt cuộc người muốn thế nào, nói đi?”.

Thần Hoàng kéo nhẹ môi, nụ cười lãnh mị, “Ta muốn bản ‘tăng phở’ kia”.

Diêu Ngọc tròn to hai mắt, không thể tin được nhìn hắn chăm chăm. “Người.... người.....”.

“Không sai! Người đoán đều đúng cả! Ta biết hết!”. Con mắt hắn lạnh lẽo, gương mặt giống như Satan khát máu. “Hoàng hậu nương nương, người một lòng vì nam nhân không quan tâm đến sống chết của người!”.

Lời của hắn đập vào chỗ yếu của Diêu Ngọc.

“A, có chuyện gì xảy ra thế?”.

Phía dưới dần dần nổi lên những tiếng nghị luận nhưng Dạ Hoàng Thiên vẫn bình tĩnh tự nhiên ngồi ở đó, căn bản không hề có ý sẽ nhúng tay vào.

Một khắc kia, Diêu Ngọc đã hiểu được toàn bộ.

Nàng tự giấu cười một tiếng, lắc đầu một cái, lúc sau, nàng hít sâu một hơi, bụng ly rượu kia lên, uống cạn sạch.

Dạ Hoàng Thiên nhăn mày lại, rừ mắt xuống không lên tiếng.

Thần Hoàng sợ run lên, không ngờ nữ nhân này lại lựa chọn.....

Diêu Ngọc đặt ly xuống bàn, đứng dậy. “Bồn cung cảm thấy không khỏe, đi nghỉ trước, chư vị tiếp tục”. Xoay người đi xuống bậc thang. Lúc đi ngang qua Dạ Mặc Cảnh thì nàng ta đi chậm lại, cúi đầu. “Cho dù người đối với ta như thế nào thì ta đều sẽ không bán đứng người. Bởi vì, cõi đời này, không

có nữ nhân nào yêu người hơn ta.....”.

Bóng dáng của nàng biến mất trong lối đi

Dạ Mặc Cảnh nhắm chặt mắt lại, khóe mắt roi xuống một giọt lệ.

Một lúc sau, hần mở mắt ra, nơi đó lại khôi phục như trước.

Hần biết, nàng sẽ làm vậy.

Thần Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu. “Nữ nhân a.....”.

Khi hần xoay người lại, đột nhiên cả người hần lao đảo, thân thể ngã xuống.

“Thái tử!”. Mọi người kêu lên, thái giám vội vàng tiến lên đỡ hần dậy, một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng Thần Hoàng .....

Phong Linh cùng Bảo Bảo đứng lên, không ngờ được nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt. Dạ Hoàng Thiên bận rộn sai khiến. “Ngự y! Ngự y!”.

Ngự Y vội vàng tới bắt mạch cho Thần Hoàng. Chỉ thấy sắc mặt hần nặng nề, cả kinh nói. “thái tử trúng độc!”.

“Cái gì? Trúng độc?”. Các đại thần cũng vây quanh thành vòng tròn, đại diện loạn cả lên.

Đúng lúc này tay Phong Linh đột nhiên bị một người nắm lấy, quay đầu lại. “Dạ Vô Hàm?”.

Dạ Vô Hàm khép chặt chân mày, hạ thấp giọng. “Đi theo ta! Ta đã sắp xếp xong xuôi tất cả rồi!”.

“Nhưng thái tử, hần.....”. Phong Linh thật sự nguyện ý đi cùng hần nhưng mà cái này phải làm sau, Thần Hoàng không biết vì sao lại trúng độc, nàng đi vào lúc này có phải là rất không trọng nghĩa không? Nói thế nào thì người ta cũng đã từng đến thiên lao cứu nàng.

Dạ Vô Hàm nắm chặt tay thêm, gần sát với nàng nói. “Bây giờ mà không đi thì nàng sẽ không có cơ hội xuất cung rồi!”.

Bốn phía càng ngày càng loạn, cấm quân cũng xông vào trong điện, có người lo lắng mình sẽ trúng độc, có đại thần đứng đó niệm “A di đà phật”, còn có người thì cứ âm ỉ hét lên, sợ rằng có người không biết mình vô tội.

Xuyên qua khe hở, Phong Linh thấy mặt Thần Hoàng tái nhợt nhưng ánh mắt của hần lại tràn đầy tình cảm. Hần rất rõ ràng nhưng việc bên này, hần đã sớm biết Dạ Vô Hàm vẫn ngây ngô đến giờ chính vì muốn mang nàng đi.

“Tam Nương!”.

Phong Linh thu hồi ánh mắt, gạt đầu. “Được rồi, ta đi với người! Bảo Bảo đâu?”.

Dạ Dập Tuyên đã sớm thừa dịp loạn lạc dắt Bảo Bảo đến. “Vương huynh, bên ngoài chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi!”.

“Ừm!”.

Đột nhiên Bảo Bảo giật tay của hần. “Cháu không muốn đi!”.

“Bảo Bảo”. Phong Linh kéo nó qua. “Con không muốn đi với nương sao?”.

Bảo Bảo nhún mày lên, nói từng câu từng chữ. “Nương, làm người không thể không giữ lời hứa, con đã phản bội thúc ấy một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!”. Nói xong nó đẩy Phong Linh ra. “Nương, nương đi nhanh đi!”.

“Không được, nương không thể để con một mình ở đây!”. Phong Linh lôi Bảo Bảo. “Nương và con cùng đi, ra sao thì chúng ta cũng ở cùng nhau!”.

Chân mày Dạ Vô Hàm nhíu lại, Dạ Dập Tuyên vội la lên, “Không thể mè nheo nữa, ở lại thì chúng ta sẽ không ai ra được đâu!”. Hần trực tiếp kéo Phong Linh giao cho Dạ Vô Hàm. “Hai người đi trước! Yên tâm, đệ sẽ đưa Bảo Bảo ra ngoài!”.

Dạ Vô Hàm gạt đầu. “Dập Tuyên, giao cho đệ!”.

“Đi nhanh thôi!”.

Phong Linh bị hần kéo đi. “Bảo Bảo”.

Ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn vào ánh mắt của nam nhân đang nằm đó, hần nhìn nàng, tròn mắt vô lực khép một nửa, hần đưa tay về phía nàng, đôi môi khẽ mấp máy.

Đừng đi.....

Trái tim Phong Linh như bị cái gì đâm phải, không biết là đau hay ngứa. Nàng cắn răng một cái, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hấn nữa, tăng nhanh bước chân đi theo Dạ Vô Hàm chạy ra khỏi điện.

Tay Thần Hoàng rũ xuống, cặp mắt từ từ đóng lại.

Lúc này có một bàn tay nhỏ cầm tay hấn. Mắt hấn không mở ra nhưng mà hấn nắm ngược lại đôi bàn tay đó.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Gọi cha nghe một chút

Đi ra khỏi đại điện, Dạ Vô Hàm trực tiếp đưa nàng vào một gian phòng tối, Huyền Phong và Phi Ứng đã chuẩn bị tốt rồi, bọn họ mở bức tượng kia ra, bên trong bức tượng có một người phụ nữ giống hệt Phong Linh.

Nhìn thấy Phong Linh, nàng ta cười một tiếng. “Phong cô nương, cô nương hãy thay quần áo với ta”.

Phong Linh ngó ngó nàng ấy, có người giống bản thân như đúc vậy sao? Sau đó nàng vỗ cái trán, trên thế giới này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, đây chắc là thuật dịch dung của cô đại rồi!

“Chúng ta đợi ở bên ngoài”. Dạ Vô Hàm dẫn người lui ra ngoài. Phong Linh không nói hai lời, vội vàng đổi y phục với Tàng Tâm sau đó chui vào trong pho tượng rỗng trong. Sau khi Tàng Tâm đi ra, Huyền Phong và Phi Ứng không chậm trễ mà đẩy pho tượng ra ngoài điện.

Dạ Vô Hàm dặn dò Tàng Tâm. “Người cứ ở đây hết tối nay, sáng mai ta sẽ phái người đón người đi!”.

“Hàm Vương, ngài làm sao cũng được!”.

“Ừ”. Hấn gật đầu, sau đó bước theo sau hai người kia.

Lãnh Tàng Tâm chạy về trong điện, lúc này, ngự y đã sai người nâng Thần Hoàng lên đưa hấn về Thanh Nhạc cung. Không có ai để ý đến tất cả mọi việc xảy ra bên này, ngay cả Dạ Hoàng Thiên cũng không yên lòng mà đi cung.

Lúc này, Lãnh Tàng Tâm đến gần Thần Hoàng, nhỏ giọng nói. “Chủ nhân, tất cả mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng”.

Sắc mặt Thần Hoàng đã xanh mét, mắt khẽ mở một cái khe nhỏ, sau khi thấy nàng lại nhắm mắt lại.

Bảo Bảo vừa nhìn thấy nàng thì giật mình nói. “Nương! Người ——”.

Lãnh Tàng Tâm vội vàng nở một nụ cười dịu dàng với Bảo Bảo. Bảo Bảo thấy nương nở nụ cười này thì kinh sợ. Dần dần khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bình tĩnh lại, chớp mắt một cái, nó lập tức hiểu được đây là thể thân mà Dạ Vô Hàm tìm được. Nếu không thì thái tử phi mất tích trong hoàng cung, đây là chuyện đại sự thế nào!

Đoàn người đi đến Thanh Nhạc cung, ngự y cẩn thận bắt mạch nhưng mà thái tử đáng trúng độc rất nặng, ông không nắm chắc được sẽ cứu sống được thái tử. Nhưng quái lạ, trên đoạn đường về Thanh Nhạc cung, độc trên người thái tử đã không còn.....

Tất nhiên Ngự y sẽ không ngu đến nỗi mà nói ra, ông làm bộ làm tịch một lúc rồi nói. “Hoàng thượng, vì thần rốt cuộc không phụ công, đã cứu thái tử được rồi”.

“Thật tốt quá”, Dạ Hoàng Thiên rốt cuộc cũng thả lỏng, vui mừng nói. “Ái khanh y thuật cao siêu, ban thưởng 100 lượng vàng”.

“Tạ hoàng thượng ban thưởng”.

Rốt cuộc người cũng giải tán ra khỏi Thanh Nhạc cung.

Người nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, bên cạnh giường vẫn là Lãnh Tàng Tâm.

“Chủ nhân”.

Thần Hoàng ngồi dậy, vuốt chân mày, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết tràn ngập sự sắc bén của dã thú, lãnh khốc. “Bên kia đã sắp xếp xong xuôi chưa?”.

“Vâng, xin chủ nhân yên tâm”.

Hắn từ từ đứng dậy, đi xuống giường, “Nếu Dạ Vô Hàm đã đưa người vào cung thì chúng ta cũng chấp nhận tính toán thôi”.

“Thuộc hạ không hiểu”.

Thần Hoàng ngược mắt nhìn nàng. “Ngoại trừ ta, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên, sẽ không ai nhận ra người là giả. Ta muốn người tiếp cận Dạ Mặc Cảnh! Làm sao cho hắn cười người! Sau đó người tìm bản ‘tăng phổ’”!

“Lấy thuốc hạ?””. Trong nháy mắt đó trong đầu Lãnh Tang Tâm đột nhiên thoáng qua gương mặt đã tính của Địch Cuồng.

“Hắn ta vẫn luôn muốn lấy Nhiếp Tổ Tổ, vậy thì ta sẽ tác thành cho hắn ta”. Hắn cười lạnh một tiếng. “Mất đi một con cờ có lợi là Điều Hoàng hậu, kế hoạch của hắn ta tạm thời sẽ rối loạn, ta muốn vào lúc này buộc hắn ta phải hiện nguyên hình!”.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”.

Hắn không lên tiếng, vung tay xuống. Lãnh Tang Tâm yên lặng lui ra ngoài. Đôi mắt sáng đẹp, từ từ rũ xuống.

Nàng ấy cứ như vậy là quyết tâm đi heo Dạ Vô Hàm..

Ở cửa Thanh Nhạc cung, Dạ Dập Tuyên kéo Bảo Bảo. “Bảo Bảo, đừng nháo nữa, mau đi cùng ta!”.

“Tuyên thúc thúc, cháu đã nói rất nhiều lần rồi, cháu không muốn đi! Thúc cũng đã nghe rồi, cháu đã đảm bảo với Hoàng gia gia trước mặt bao nhiêu người, làm sao cháu có thể làm người không giữ chữ tín được?”.

Dạ Dập Tuyên bắt đầu dĩ ngồi xổm xuống. “Bé con, Hoàng gia gia đang chọc cháu thôi, làm sao ông ấy có thể giao quốc gia đại sự cho một đứa bé như cháu làm được?”.

“Hoàng gia gia là hoàng đế, ông ấy mở lời, quân vô hí ngôn”. Bảo Bảo lí lẽ hùng hồn nói, sau đó như người lớn vỗ vai hắn. “Tuyên thúc thúc, thúc yên tâm, mình cháu có thể ở đây chơi đùa được, không thành vấn đề! Nhưng mà hai người phải chăm sóc tốt cho nương cháu! Đến lúc cháu nhất thống giang hồ, cháu sẽ đón nương cháu!”.

Nghe “lời nói điên cuồng” của đứa bé này, Dạ Dập Tuyên không biết nên nói gì.

“Ai ở bên đó?”. Thị vệ hét to một tiếng, sau đó nhìn thấy Dạ Dập Tuyên thì vội vàng thi lễ. “thì ra là Tuyên Vương điện hạ, tại sao ngài lại ở Thanh Nhạc cung vậy?”.

Dạ Dập Tuyên vắn mi, không vui nói. “Bỏn vương muốn tán gẫu với cháu trai, chẳng lẽ còn phải bẩm báo với các người sao?”.

“Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ hỏi thăm theo lệ, bởi vì hoàng thượng đã có lệnh, không cho bất kỳ ai đến gần Thanh Nhạc cung này! Vậy, thuộc hạ cáo lui!”.

Dạ Dập Tuyên cúi đầu, nhủ mày, lần này thì không tốt rồi, những thị vệ này đã bắt gặp hắn ở cùng một chỗ với Bảo Bảo. Nếu bây giờ không thấy bảo bảo thì hắn là người đầu tiên bị hiềm nghi, sau đó là Vương huynh, tiếp theo thể nào cũng tra ra chuyện Phong Tam Nương!

Bảo Bảo kéo ống tay áo của hắn. “Tuyên thúc thúc, cháu sẽ không có việc gì, Hoàng gia gia cũng yêu thích cháu, thúc hãy nói cho nương cháu biết, đừng lo lắng cho cháu”.

Dạ Dập Tuyên khề cấn rằng đứng lên, nhìn nó một cái, vỗ vỗ đầu. “Tiểu tử, vậy thì cháu phải ngoan ngoãn ở trong cung, đừng có đi đánh cái trận chiến gì đó nghe không, đó không phải là chuyện mà một đứa bé nên làm, nghe không?”.

“Được rồi, thúc mau đi đi, nếu thúc còn ở lại thì tất cả mọi người sẽ gặp phiền toái đó”.

“Được rồi, ta sẽ thường vào cung xem cháu”.

“Vâng, vâng, Tuyên thúc thúc, hẹn gặp lại”.

Bảo Bảo vỗ bàn tay nhỏ bé với bóng lưng của hắn, vừa xoay người lại thì hết hồn. Đứng đằng sau lưng nó là nam nhân tựa như yêu tinh, nó oán trách. “Thần Hoàng thúc thúc, lúc này miệng thúc còn phun máu tươi được người ta khênh đi, bây giờ người không sao cả đứng ở đây, rất giống xác chết vùng đây!”

Thần Hoàng nhìn bóng người phía trước đã đi xa, cúi đầu nhìn Bảo Bảo. “Tại sao cháu không đi theo bọn họ?”.

Bảo Bảo vỗ ngực. “Cháu đã đồng ý giúp thúc việc này thì cháu sẽ không đi đâu cả”.

Nhìn nó, Thần Hoàng nâng khóe miệng nở nụ cười tà ác, nói. “Một mình cháu ở đây, không sợ ta sao?”.

Bảo Bảo lắc đầu thờ dài một tiếng, chỉ vào đầu mình nói. “Thật ra thì thúc chỉ có một chút vấn đề ở chỗ này thôi, còn thúc không phải là người xấu”.

Đưa mắt nhìn thân hình nhỏ bé đó, Thần Hoàng cười một tiếng quỵn rũ, dặt tay của Bảo Bảo đi về. “Cháu muốn học võ công phải không?”.

“Muốn!”. Bảo Bảo không chút do dự trả lời, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, kinh ngạc hỏi. “Thúc sẽ dạy cháu sao?”.

“Ta dạy cháu thì cũng được thôi, nhưng mà.....”.

“Haiz, cháu biết ngay mà, lại có điều kiện. Thúc nói đi, điều kiện lần này là gì?”.

“Gọi ta một tiếng cha nghe một chút”.

“.....”.

“Không gọi sao? Được rồi, vậy thì cháu cứ ôm bí tịch mà tìm hiểu đi, chẳng qua ta nhắc cháu một câu, sư phụ của sư phụ ta mất 50 năm, còn sư phụ ta ngộ tính cao, mất 30 năm”.

“Thế còn thúc thì sao? Thúc mất bao lâu?”.

“Ta sao? Ngộ tính của ta còn cao hơn, chỉ cần 10 năm”.

“À? Vậy thì coi như cháu cũng lợi hại như thúc, cũng chỉ 10 năm thôi”.

“Không khéo còn mất 20 năm. Nhưng mà nếu như có ta chỉ cho thì sẽ khác, có lẽ chỉ cần 3, 4 năm”.

“.....”.

“Có muốn gọi không?”.

“.....%/%\$@”.

“Nói nhỏ quá, ta không nghe được”.

“%/%\$.....”.

“Vẫn không nghe thấy!”.

“Được rồi, CHA! Lần này thì thúc nghe thấy rồi chứ?”.

“Ha ha ——”.

Nghe nói đêm hôm đó, trong Thanh Nhạc cung đột nhiên truyền ra tiếng cười điên cuồng của thái tử. Mọi người truyền tai trong cung, thái tử trúng độc, tinh thần cũng hồng mất.....

.....

Bên ngoài cung, Phi Ưng và Huyền Phong đẩy pho tượng phi thúy, thoải mái xuất cung.

Dạ Vô Hàm lên xe ngựa. “Phi Ưng, chú ý bốn phía”.

“Vâng, Vương gia”.

Huyền Phong buông rèm, đánh xe ở phía trước, Phi Ưng mang theo pho tượng đi phía sau, một trước một sau, tốc độ cũng không nhanh, có vài tên thị vệ ở hai bên. Cho đến khi ra khỏi cửa cung, qua khúc cua thì tất cả mọi người mới thở phào một hơi.

Dạ Vô Hàm đẩy rèm ra, mắt nhìn chung quanh, rất yên tĩnh, yên tĩnh khác thường.

“Vương gia, ngài nên để cho Tam Nương ra ngoài”. Huyền Phong lo lắng nói. “Bên trong rất buồn bực.”

“Ừ”.

Xe ngựa dừng lại, Dạ Vô Hàm lập tức xuống, lúc mọi người mở pho tượng ra thì tất cả đều ngây người. Người bên trong không phải là Phong Tam Nương mà là một cung nữ đang hôn mê!

“Tại sao có thể như vậy?”. Dạ Vô Hàm không tin được xông tới. “Tam Nương đâu rồi”.

“Chuyện này.....”. Huyền Phong và Phi Ưng kinh ngạc nhìn nhau. “Từ lúc Tam Nương xuất hiện, chúng nô tài vẫn canh giữ ở đó, làm sao có thể bị đánh tráo được?”.

Dạ Vô Hàm giận dữ đánh một chưởng vào pho tượng, pho tượng bể thành năm, bảy phần.

“Vương gia”.

Hai mắt hần lộ vẻ khát máu, ngực phập phồng. “Là Tàng Tâm!”.

Hai người ngẩn ra sau đó phản ứng kịp. Không sai, lúc đó nàng ta ở trong phòng thay quần áo với Phong Tam Nương, sau đó bọn họ cứ nghĩ là Phong Tam Nương đã ở pho tượng rồi, vì thời gian cấp bách nên không ai kiểm tra cả! Quan trọng nhất là bọn họ sẽ không nghi ngờ Tàng Tâm sẽ giấu người!

Dạ Vô Hàm nắm chặt tay, các khớp xương kêu “răng rắc”, trên mặt bảo tố đang nổi lên mà Phi Ứng chưa bao giờ thấy vẻ mặt đó. Cho dù trên sa trường thì Vương Gia vẫn luôn là một tướng quân có phong độ.

Huyền Phong vội la lên, “Nhất định là nàng còn ở trong hoàng cung! Vương gia, chúng ta vào cứu Tam Nương đi”.

“Không!”. Dạ Vô Hàm lắc đầu, ánh mắt cuồng rực. “Nếu như ta là hần thì nhất định trong thời gian này đã đưa nàng đi nơi khác, để Tàng Tâm tiếp tục làm Phong Tam Nương!”.

Rất dễ nhận thấy, lần này hần ta đã thắng một trận đẹp còn hần thì thua hoàn toàn.

Dạ Vô Hàm tỉnh táo lại, cố gắng không kích động nhiều loạn sự suy nghĩ của hần. Vị thái tử điện hạ này đã bộc lộ mình.

Hần hít sâu một hơi, rồi nói. “Tìm tung tích của nàng! Dù cho hần giấu nàng đến chân trời góc biển, ta cũng phải tìm được nàng!”.

“Vâng!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Phong tam nương, nàng có sợ quỷ không?

Hôm sau, trong hoàng cung truyền ra tin dữ, Diêu hoàng hậu hoăng thế (1).

(1) Hoăng thế: chết

Chết ngay sau ngày sinh nhật, đây quả thực là nỗi khiếp sợ của cả vua và dân. Hoàng cung tuyên bố với người dân, quốc sư vừa mới xem quẻ, nói Diêu Hoàng hậu là Cửu thiên huyền nữ hạ phạm, ngày sinh nhật là ngày thọ của nàng và nàng phải trở về thiên đình phục mệnh.

Nếu quốc sư cũng đã nói như vậy thì hoàng thượng cũng sẽ không truy xét nguyên nhân cái chết. Mọi người cũng tạm thời tin tưởng, lại không dám nghị luận về vấn đề này. Sau đó mọi người tổ chức tang lễ và chôn cất tiêu chuẩn cao cấp nhất cho Diêu Ngọc.

Trong sân Thanh Nhạc cung, Bảo Bảo đang ngồi chồm hồm luyện công, rất có khuôn cách. Lãnh Tàng Tâm ra khỏi phòng, cười với nó một tiếng. “Hi, con trai”.

Bảo Bảo sực chút nữa thì ngã ra đất, nét mặt như vậy kết hợp với gương mặt của nương nó thật làm người khác giật mình!

“Làm ơn đi, Phong Tam Nương không chào hỏi như vậy, a di làm thế thì mọi người sẽ rất dễ nhận ra”.

“Vậy thì phải làm thế nào?”. Lãnh Tàng Tâm ngồi vào bên cạnh nó, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. “Bảo Bảo, đáng đáp rất tuần tú, sau này lớn lên sẽ giống với chủ nhân của ta đây”.

Bảo Bảo đẩy tay của nàng ta ra, nó ghét nhất những a di không có việc gì chỉ thích đùa nó. “Nương cháu nói chuyện sẽ không khách khí như vậy, tất nhiên là trừ lúc có người đưa bạc cho nương. Còn nữa, miệng của nương rất lợi hại, nương sẽ giáo huấn người không thương tiếc. Quan trọng nhất là, nương cháu không thông minh như vậy”.

“Ha ha”. Lãnh Tàng Tâm cười ngả nghiêng. “Vậy thì làm sao nương cháu có thể sinh một đứa con trai thông minh như vậy, đúng là không dễ dàng gì cả”.

Thần Hoàng đi đến trước mặt, Lãnh Tàng Tâm lập tức đứng lên, cung kính nói. “Chủ nhân”.

“Ngươi ở lại hoàng cung chăm sóc Bảo Bảo, ta muốn xuất cung một chuyến”.

“Thúc đi đâu vậy?”. Bảo Bảo vội vàng chạy tới. “Thúc không thể đi được, ngộ nhờ Hoàng gia gia đưa cháu đi đánh giặc thật thì sao? Đến ngựa cháu cũng chưa biết cưỡi, võ công cũng chưa học giỏi, cháu không muốn anh niên tảo thế (2)”.

(2) anh niên tảo thế: còn trẻ mà đã chết sớm.

Thần Hoàng lười biếng cười một tiếng, đưa tay vỗ đỉnh đầu nó: “Hoàng gia gia của cháu còn chưa già mà hồ đồ đâu”.

“Vậy thúc đi đâu thế? Cháu muốn đi cùng thúc, ở hoàng cung không dễ chơi”.

Thần Hoàng đột nhiên cười tà ác. “Ta đi tìm nữ nhân, cháu đi không?”.

Bảo Bảo sững sờ, sau đó khinh bỉ nhìn hắn. “Không phải thúc nói không phải nương cháu không lấy sao?”.

“Đúng thế, nhưng nàng không muốn gả cho ta, còn đi theo nam nhân khác, cháu nói ta phải làm thế nào đây?”.

Bảo Bảo mất hứng, khoanh tay trước ngực. “Nương nói đúng mà, quạ trong thiên hạ đều đen(3)”.

(3) quạ trong thiên hạ đều đen: ám chỉ đàn ông nào cũng như nhau.

Lãnh Tàng Tâm nín cười nói. “Tiểu tử, chủ nhân chỉ đang trêu cháu thôi”.

Thần Hoàng vỗ vai Bảo Bảo. “Cháu cứ ở yên đây, đừng chạy lung tung, ta làm xong việc rồi sẽ về”.

Bảo Bảo nhướn mày, mắt hứng nói. “Vậy thì thúc phải về sớm một chút đây”.

Thần Hoàng ngẩn ra, cảm thấy hắn có một cảm giác được người lệ thuộc vào, rất tốt. Hắn cười một tiếng, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo. “Tiểu tử, tiếng cha kia cháu không gọi không đâu, ta sẽ không bỏ cháu lại”.

.....

Phong Linh chép chép miệng, nằm ngang trên giường, mắt nhắm chặt, khoe miệng từ từ mở. “Hamburger..... Đến ăn nào, Coca..... Đừng thêm đá..... Ha ha..... khoai tây chiên ngon quá”.

Nghiêng người, nàng ngã xuống đất.

“Ô, đau quá”. Phong Linh xoa xoa cái mông, lồm cồm bò dậy, vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng tất cả đều rất xa lạ. Nàng đứng lên mờ mịt nhìn xung quanh, quay một vòng, gian phòng rất rộng, bố trí khá xa hoa. Căn bản hơi giống căn phòng của nàng trong hoàng cung

“Đây là đâu?”.

Hôm qua Dạ Vô Hàm dùng kế để đưa nàng ra ngoài cung, nàng chỉ nhớ bọn họ ra ngoài như thế nào, sau đó có một nữ nhân dịch dung thành nàng, sau đó chuyện từ lúc đi vào trong pho tượng nàng không thể nào nhớ nổi. Hình như nàng đã ngủ rất lâu rồi.

Vậy là bây giờ nàng đã an toàn rồi sao? Nhưng Dạ Vô Hàm đâu rồi? Hắn đang ở đâu?

Nàng đi đến cửa, kéo cửa ra, nhìn bên ngoài một chút.

Nhìn thấy cảnh bên ngoài thì nàng tròn mắt.

Đây là một tòa núi hoang, bốn phía đều hoang vu, xám xịt, dường như là người, ngay cả một con chim cũng không thấy! Nàng tròn to hai mắt đi ra rồi lại đi vào nhìn căn phòng nhìn rất xinh đẹp, tinh xảo, ấm áp! Còn lấy bối cảnh là núi hoang, nhìn thế nào cũng giống nhà mà trong Liêu Trai.

Nàng bóp trán. “Trời ạ, không phải là ta đang nằm mơ chứ?”.

Nàng véo mạnh mình một cái, đau ——

Vậy thì đây không phải là mộng?

Nàng vội vàng hô to. “Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm! Người đang ở đâu? Mau ra đây!”.

Bốn phía chỉ có âm thanh giọng lại của nàng.

Lần này Phong Linh sợ hãi không dám kêu nữa, nàng cũng không muốn gọi thú dữ đến.

Đúng lúc này đột nhiên nàng cảm thấy gáy lạnh lạnh, âm u. Hình như... là hơi thở của dã thú. Không, không giống dã thú, đây không phải là khí nóng! Với lại, không thể nàng không nghe thấy tiếng bước chân của dã thú được.

Vậy đó là cái gì?

Không phải là..... ma chứ!

Không khí dường như giảm xuống mấy độ, gió thổi qua làm Phong Linh dựng tóc gáy. Mặt nàng trắng bệch như xác ướp, hoảng sợ tròn tròn hai mắt, há hốc mồm, không dám cử động. Trời ạ, sao nàng lại xui xẻo như thế?

“Ồ ~~~”.

Hình như nó há mồm, tỏa ra hơi thở đáng sợ.

Cả người Phong Linh run rẩy dữ dội, cũng không chịu nổi. Nàng sợ hãi ôm đầu ngồi xổm xuống đất kêu to. “A —— quý đại ca, van cầu người đừng ăn ta, đừng hút máu của ta, đừng trụng đầu ta vào vạc dầu, cũng đừng lột da ta. .... Ta đảm bảo sẽ đốt rất nhiều bạc để người ở dưới đó ăn uống nhậu nhẹt, cưới bao nhiêu tiểu thiếp quý cũng được! Cầu xin người đừng quấy lấy ta. ....”.

“Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quý. Ha ha, nàng sợ hãi như vậy, chẳng lẽ nàng đã làm việc gì đó trái với lương tâm?”.

Nghe thấy giọng nói du côn đáng đánh đòn đó, Phong Linh ngẩn ngơ, từ từ buông tay ra, lộ ra cái đầu.

Khoác trên người một bộ quần áo gấm hoa lệ, tư thế đứng hoàn mỹ vô khuyết, đứng giữa rừng núi hoang sơn, giống như một con hồ ly tinh.

“Dạ Tàn Nguyệt?!”.

Nàng kinh hãi kêu lên.

“Thì ra là người?!”. Sau khi kinh sợ, Phong Linh nổi giận. “Là do người dờ trò quý à?”. Nàng còn đang không biết tại sao vừa mở mắt thì đã ở cái nơi ngay cả cút chim cũng không có rồi, nếu như là có Dạ Vô Hâm ở đây thì hẳn nhất định sẽ coi chừng nàng! Thì ra là do người này dờ trò quý!

Thần Hoàng không để ý đến sự tức giận của nàng mà nhẹ nhàng, sâu kín, hỏi. “Phong Tam Nương, nàng sợ quý sao?”.

“Ta sợ cái bà nội người!”. Phong Linh giận dữ, mỗi một lần gặp người này đều làm nàng tức cảnh hồng.

“Thật sự. .... không sợ sao?”.

Chỉ nháy mắt người đó biến mất, Phong Linh giật mình, đột nhiên trên vai nàng có một đôi tay đặt lên, nàng xoay người lại, nhìn vào đôi mắt ai oán của hắn. “Tại sao lúc người khác nguy nan nàng lại bỏ mặc hả. .... Nàng, không sợ quý sao?”.

Ánh mắt kia, giọng nói kia, còn có bàn tay lạnh lẽo. ....

Cả người Phong Linh phát run, nàng không quên được, lúc nàng rời đi, hắn đang trừng kích độc. ....

Nói như vậy. ....

Người này không phải là. ....

“A —— quý ——”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Đối với vợ rất tốt

Phong Linh chạy trốn chết trong sân, chạy loạn cả lên.

“Dạ, Dạ Tàn Nguyệt, người đừng tới đây. .... Ta với người không cừu không oán, ta cũng chưa từng hại người. ... Lúc đó ta rời khỏi hoàng cung ta không ngờ là người sẽ chết, thật đó! Xin người hãy tin tưởng ta. .... Cứu mạng! Cứu mạng!!”.

Nàng vừa ngẩng đầu lên thì Thần Hoàng như quý, đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. “Bây giờ nói những lời này còn hữu dụng sao?”. Hắn hỏi.

“Dạ đại thần, Dạ đại tiên! Ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với loại vô danh tiểu tốt như ta đây. ....”. Phong Linh run rẩy đến nỗi suýt nữa thì xương cũng rời rạc ra hết, hắn nói đúng, nàng đang sợ, nàng sợ bởi vì cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Khi nàng nhớ đến ánh mắt bất lực đó làm nàng cảm thấy nàng là người không có nghĩa khí.

“Bây giờ nàng đang hối hận sao?”. Thần Hoàng nhìn nàng, cười như không cười.

Phong Linh đứng đó, không dám ngẩng đầu lên, một lúc sau nàng mới gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu. “Ta giống như một quả bóng bị nhóm người cổ đại đá tới đá lui. Lúc vui vẻ thì mọi người tranh nhau đoạt lấy, lúc mất hứng thì lại bị ghét bỏ, bị đá đến một góc vừa lạnh vừa bẩn. Không có lần nào là ta

có thể tự mình làm chủ. Lần này, ta chỉ muốn lựa chọn ở cùng người trong lòng ta mà thôi, ta cũng không muốn tổn thương người.... Nếu như người hận ta, muốn báo thù, vậy thì ta cần không thể nói gì hơn.....”.

Một lúc sau vẫn không nghe thấy tiếng gì, nàng nghi ngờ ngược mắt lên nhìn, Thần Hoàng không biết đã đi đâu. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực một cái. “Cũng may là bị mình làm cảm động.....”.

“Một mình nàng đang ở đó làm bầm lẫu bầu cái gì thế? Mau ra đây nấu cơm đi, ta đói rồi”.

Trong phòng truyền ra giọng nói vô lại của Thần Hoàng.

Phong Linh kinh ngạc. “Quý mà cũng có thể ăn cơm à?”.

Nàng nhìn thấy hắn đi lại trong phòng thì nàng chợt hiểu ra, sau đó nàng thở phì phì, vọt vào trong phòng. “Dạ Tàn Nguyệt, người lừa ta? Người không bị chết đúng không?”.

“Ta chỉ hỏi nàng có sợ quý hay không chứ ta đâu có nói ta là quý?”. Thần Hoàng vừa lòng ngồi lên ghế xích đu trong phòng, lắc lư, nhìn nàng. “Sao thế, ta không chết, nàng rất thất vọng à?”.

Phong Linh đứng lại, trừng mắt nhìn hắn một cái, không nói gì. Trong lòng nàng lại thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hắn rất xấu xa còn đồ, có lúc còn làm người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà thật lòng, nàng cũng không hi vọng hắn chết.

“Nơi này là đâu thế? Làm sao người lại đưa ta đến đây được?”.

Nhắc đến cái này, Thần Hoàng lại cảm thấy tức.

“Phong Tam Nương, nàng nhất định phải bỏ trốn cùng nam nhân kia sao?”. Hắn đứng lên, đi đến gần nàng. “Trộm long tráo phụng? Cho rằng ta là đứa ngốc, nhìn thấy Phong Tam Nương già và vui vẻ?”.

“Làm sao người lại biết?”. Phong Tam Nương sợ hãi.

“Hừ, ta biết rất nhiều, biết nhiều hơn sự giả bộ của nàng, nhiều hơn rất nhiều”.

Nàng không để ý đến chuyện hắn nói mình đàn, nàng cần môi hỏi. “Người đưa ta đến đây là có ý gì?”.

Hắn cười gằn. “Nơi đây là núi hoang, nàng nghĩ xem ta sẽ có ý gì?”. Hắn nâng cằm nàng lên. “Ta muốn cưỡng gian nàng! Sau đó ta xem nàng đi tìm Dạ Vô Hàm làm sao?”.

Phong Linh chớp mắt một cái, buồn cười đẩy tay của hắn ra. “Đừng đùa, cưỡng gian sao? Người là thái tử Dạ Tàn Nguyệt, còn dùng thủ đoạn vô sỉ ti tiện đó sao?”.

Hắn không nói gì mà dùng ánh mắt tràn đầy thú tính nhìn nàng, ánh mắt đó giống như lần đầu nàng gặp hắn ở Cảnh Vương phủ, không hề che giấu ánh mắt muốn ** nàng, nhìn nàng ** như thế, như thế..... Làm cho nàng cảm thấy kinh hãi.

Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, nhờ đâu người này đang nghĩ cách cưỡng gian nàng, ở cái địa phương không tìm thấy cả phân chim này, cho dù nàng gào rách cổ họng cũng vô dụng!

“Ách, không phải là người cảm thấy đói bụng sao? Ta đi nấu cơm ngay đây!”. Nàng chợt xoay người, ai ngờ “bốp”, đụng vào ngay cánh cửa.

Cái trán nàng lại mềm nhũn, không đau.

Mở mắt ra nhìn thì ra là tay Thần Hoàng.

“Muốn tự sát thì ra ngoài cho sói ăn, đừng đụng đầu mà chết như vậy”.

Phong Linh định nói tiếng cảm ơn nhưng vừa nghe thấy câu nói đáng đánh đòn thì nàng lại nhịn xuống, nàng quay đầu lạnh lùng liếc hắn một cái. “Cẩn thận ta hạ thạch tín độc chết người”.

Thần Hoàng tỏ vẻ không sao cả, nhún vai, “Muốn độc chết ta thì ta cũng phải ăn người vào người”.

Phong Linh meo mắt, trừng hắn. “Đồ xấu xa!”.

Thần Hoàng nhìn nàng tức giận đi ra cửa, hắn tà ác nâng khóe môi lên, nơi này đúng mà một nơi làm việc rất tốt.....

Thật ra Phong Linh không có tài nấu nướng gì nhưng làm một chút món ăn gia đình đơn giản thì nàng vẫn biết làm. Nàng nhìn một vòng phòng bếp, nơi này cái gì cũng có, có cả thịt cá và trái cây. Nhìn của này nàng hiểu chuyện này đã được tính toán từ sớm.

Nói thật, bụng của nàng cũng đang kêu gọi rồi, vội vàng vén tay áo lên làm. Nhưng càng nghĩ càng thấy tức, hắn ta là người đã tóm nàng đến nơi vắng vẻ không người này, tại sao nàng còn phải vội vàng làm cơm cho hắn ăn?

“Bốp”.

Nàng ném một món vào trong chậu, ngồi ở đó, gọi to. “Tiểu Nguyệt Từ, đến đây!”.

Chỉ nghe thấy trong phòng vang lên tiếng “Oanh”, giống như là có gì đó ngã trên mặt đất.

Sau đó Thần Hoàng xuất hiện ở cửa phòng bếp, gương mặt tuần tú co quắp. “Nàng vừa gọi ta là gì?”.

Phong Linh cười một tiếng. “Tiểu, Nguyệt, Từ”. Nàng chỉ chỉ vào chậu rau. “Muốn ăn cơm thì tự nấu”.

Thần Hoàng nhướn mày, “Nàng bảo ta... nhặt rau?”.

“Dĩ nhiên, ta không thể gọi người nhặt rau à?”. Phong Linh vỗ vỗ tay đứng lên. “Không muốn thì thôi, cùng lắm thì ta chỉ làm một phần, tự ta ăn là được rồi”.

Thần Hoàng khẽ nhếch môi, liếc nhìn nàng, lặng yên không tiếng động ngồi xuống.

Hắn mặc trên người bộ áo gấm không hề hợp với nơi này, thân hình cao lớn ngồi trên cái ghế nhỏ nhìn rất buồn cười.

Phong Linh nhin cười, bắt đầu vo gạo.

“Này, cái này nhặt thế nào?”.

Thần Hoàng giơ rau cần lên hỏi.

“A, bầm cái ngọn đi, hái những cái lá kia đi”.

“Nhiều lá như vậy đều phải nhặt?”.

“Dĩ nhiên”. Phong Linh không nhịn được quở trách. “Các người là những người có tiền, lúc ăn nhất định là không thấy sao nhưng mà người phục vụ các người rất là mệt mỏi”.

Phía sau đột nhiên không nghe thấy tiếng động gì, Phong Linh quay đầu nhìn thấy hắn đang vùi đầu nghiêm túc nhặt rau.

Bất tri bất giác nụ cười tỏa ra trên gương mặt nàng.

Sau khi nấu nước, nàng đi thái thịt.

“Chắc chắc chắc, đây là thịt băm sao vẫn như cục thịt vậy?”.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói phê bình và cười nhạo.

Phog Linh không vui liếc nhìn hắn một cái. “Không hài lòng thì người đến mà thái đi”.

Thần Hoàng cười một tiếng, nhận lấy dao từ tay nàng, ngón tay xinh đẹp dè lên miếng thịt, chỉ thấy dao nhanh chóng hạ xuống, từng miếng từng miếng được cắt mỏng và chính tề. Hắn tranh công nói. “Sao, đẹp hơn nàng chứ?”.

Phong Linh không phục nói. “Người là người trong giang hồ, tất nhiên là dùng dao giỏi rồi”.

“Những người giang hồ như ta vẫn còn có một điểm tốt”.

“Cái gì?”.

“Đối với vợ rất tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Có bản lĩnh thì nàng cứ chạy, ta không ngăn cản

Một lúc sau, hai món mặn, một món canh.

Thần Hoàng vội vàng cầm đũa, đầu tiên ăn một miếng rau cần, sau đó gắp đầu một cái. “Ừ, không tệ, bởi vì có sự ra tay của ta nên món rau cần này ngon hơn rất nhiều”.

“Người nêm muối hay nêm đường? Cũng bởi vì người ra tay? Nói thế mà cũng nói được?”. Phong Linh bưng hai bát com đến.

“Đó là sự thật mà, đây là lần đầu tiên bản thái tử xuống bếp đấy, Phong Tam Nương, nàng là người có lộc ăn”. Dung mạo Thần Hoàng xinh đẹp còn làm người ta thêm nhỏ dãi hơn là thức ăn trên bàn. Phong Linh cũng không rảnh để ngắm, nàng vui đầu vào mâm thức ăn. Nàng nghĩ rất rõ ràng rồi, một thứ có dinh dưỡng giúp cho cơ thể nàng khỏe mạnh, còn một thứ thì không đáng kể.

“Kêu la cái gì, ăn nhiều rau cải một chút có thể giúp cho người trở mã được đấy”. Phong Linh gắp rau cần, đậu phụ vào bát hắc, còn thịt và thịt gắp hết vào bát mình.

Thần Hoàng ăn cũng rất kén chọn nhưng bất cứ thứ gì Phong Linh gắp cho hắc, hắc đều vui vẻ mà ăn toàn bộ.

Chỉ một lúc sau toàn bộ thức ăn trên bàn đã chui vào bụng của hai người, Phong Linh múc hai bát canh đưa hắc một bát, vừa uống vừa hỏi. “Khi nào thì người đưa ta rời khỏi đây?”.

Thần Hoàng ngược mắt lên nhìn nàng một cái. “Lúc ăn com không được nói chuyện”.

“Sup”. Phong Linh lại uống một hớp, trầm ngâm, nói. “Ta không muốn hắc lo lắng”.

“Bộp”.

Thần Hoàng bỏ bát com xuống, đứng dậy. “Bản thái tử mệt mỏi rồi, buồn ngủ, nàng dọn dẹp đi”. Nói xong xoay người vào phòng.

“Ta đâu phải là người làm của người, sao phải nghe lời người?”.

“Không dọn dẹp cũng không sao, buổi tối sẽ có gấu và sói đến giúp nàng”.

“.....”.

Phong Linh đi vào trong sân, chọn thùng nước giếng, cật lực xách lên, sau đó nàng tức giận ngồi rữa chén trong sân, trong lòng tính toán không biết làm sao để rời khỏi đây? Dạ Vô Hàm phát hiện ra không thấy nàng nhất định sẽ rất lo lắng.

Nhưng nhìn bốn phía xung quanh đều là núi hoang, chỉ có một ngôi nhà ở đây. Ngay cả phương hướng nàng cũng không nhận biết được, muốn trốn đi thì phải làm sao đây? Suy đi nghĩ lại, chỉ có Thần Hoàng là biết lối ra, nhất định nàng phải làm công tác tư tưởng cho hắc để lạc đường còn biết lối quay lại!

Sau khi quyết định, nàng nhanh chóng dọn dẹp xong tất cả sau đó đi vào trong phòng.

Thần Hoàng đang nằm trên giường rồi, bỏ áo khoác ngoài ra, nhìn hắc xinh đẹp như con hồ ly. Phong Linh bước qua vài bước, ngồi xuống ghế đối diện. “Này, chúng ta nói chuyện một chút đi”.

Thần Hoàng khép nửa con mắt, lười biếng nghiêng mắt nhìn nàng. “Nàng muốn đi ta không cản, có bản lĩnh thì nàng cứ tự ra khỏi ngọn núi này. Không có bản lĩnh thì nàng cứ ngoan ngoãn ở lại đây. Nàng ngồi cầu người giúp đỡ, không giống tác phong của Phong Tam Nương.

Một câu nói thôi làm Phong Linh ghen lại, nàng chưa kịp mở miệng đã thua khí thế của hắc.

“Dạ Tàn Nguyệt, người nói gì thế, là người dẫn ta đến chỗ này đấy?”.

“Cho nên ta càng không thể thả nàng đi được”.

“Tại sao?!”. Phong Linh nổi giận. “Người giam giữ ta ở đây cũng đâu có lợi gì cho người?”.

“Có nhiều cái tốt lắm”. Thần Hoàng nghiêng người sang, một tay chặn đầu, nháy nháy mắt. “Ta rất vui vẻ khi nhìn thấy nàng nổi giận nhưng ta càng vui vẻ hơn khi thấy bộ dạng phát điên khi tìm nàng”.

“Này, người sao lại không thiện lương vậy?”.

“Ha ha, nếu như thiện lương có thể làm nàng thích ta vậy thì ta không ngại làm một người tốt? Nhưng nếu không thể vậy thì sao ta lại phải làm một người tốt?”.

“Dạ Tàn Nguyệt, người nhất định phải làm ta hận người sao?”.

“Muốn yêu ra sao, muốn hận như thế nào ta để nàng lựa chọn. Nếu như nàng lựa chọn hận thì ta cũng không có cách nào cả. Ha ha, không thương cũng không hận chỉ như một người khách qua đường xuất hiện trong cuộc đời nàng. Như vậy thì ta thà để nàng hận ta”.

Phong Linh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn sự tức giận. Miệng người này đúng là độc.

“Được! Ta không cầu người. . . . . người nói đúng, ta, Phong Tam Nương, khinh thường phải đi cầu người khác!”. Phong Linh đứng lên, ngạo nghễ nâng cằm “Tự ta đi được!”.

Thần Hoàng làm tư thế “mời”, nói. “Cửa ở bên kia, xin cứ tự nhiên”. Hắc lười biếng nằm trên giường, lật người ngáp một cái.

“Hừ”. Phong Linh đi đến cửa, đi về phía núi.

Rõ ràng là giữa trưa nhưng nhiệt độ trên núi lại rất thấp, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào được.

Bốn bề yên tĩnh đến đáng sợ, không có tiếng chim hót, không có tiếng côn trùng kêu, Phong Linh chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc” từ cành khô trên đất.

Đột nhiên, dưới lòng bàn chân như có vật gì đó lướt qua.

Mềm mềm, lại có tốc độ nhanh.

Phong Linh dựng tóc gáy, nàng không dám cử động, cứng ngắc cúi đầu xuống, mặt chuyển thành màu xanh lá.

Một giây, hai giây, ba giây.

“Rắn!!!!”.

Nàng chạy thục mạng về phía trước, không chạy được mấy bước lại dừng chân.

Trước mắt nàng có hơn mười con rắn, con thì treo mình trên cây, con nằm trên tảng đá, con thì nằm dưới chân nàng.

“Má... Má ơi.....”. Nàng không dám ở lại đây nữa rồi, quay đầu chạy như điên theo đường cũ, một đường chạy như điên về phía ngôi nhà duy nhất trong núi. Đây cửa ra, là người trên giường. “Dạ Tàn Nguyệt! Ở đây có rắn! Rất nhiều rắn! A, trời ơi, trời ơi, tất cả đều là rắn!”.

Thần Hoàng liếc nhìn nữ nhân bị dọa sắp điên, nhẹ nhàng nói ba chữ. “Ta biết rồi”.

Phong Linh tức giận, “Người cố ý phải không?”. Hắc nào người này cứ mặc cho nàng ra ngoài!

Thần Hoàng ngồi dậy, chỉ ra ngoài. “Đây là Xà sơn (= núi rắn), trên núi không có động vật nào ngoài rắn, tất cả đều là rắn, hơn nữa con nào cũng có độc. Trên ngọn núi này chỉ có căn phòng này là an toàn, nếu như nàng có bản lĩnh chạy đi thì cứ thử là được”.

Phong Linh tức muốn chết, người xấu xa như vậy, tại sao ông trời còn để lại trên đời, sao không thu phục hắn!

Đột nhiên Thần Hoàng đến trước mặt nàng, hít hít vài cái.

“Làm gì vậy?”. Phong Linh cúi đầu ngửi mình một cái. “Ư.....”. Nàng chán ghét quay mặt đi, vừa rồi nàng ở trong bếp, cả người dính mùi dầu mỡ, bây giờ chạy đi chạy lại, cả người toàn mồ hôi, mùi rất không chịu được.

Thần Hoàng đứng dậy. “Ta đi nấu nước cho nàng tắm”.

“Không!”. Phong Linh cảnh giác nhìn hắn. “Ta như vậy tốt lắm! Ta không cần tắm!”. Nói xong, nàng vội vàng bá chiếm cái giường.

Thần Hoàng nhún nhún vai. “Tùy nàng, dù sao thì ta cũng phải tắm”. Đi được vài bước hắn quay người lại. “Nàng không được rình coi đầu đấy!”.

“Ai muốn nhìn người, ta còn sợ bị đau mắt hột đấy!”.

Phong Linh ngồi trên giường, trong đầu đều là lời nói lúc nãy. Trời ơi, từ nhỏ đến lớn nàng sợ nhất là nó, bây giờ còn thấy nhiều như vậy! Cứ nhớ đến khắp nơi đều là rắn, nàng rung mình, đánh chết nàng cũng không dám chạy ra ngoài!”.

Lúc này trong sân truyền đến tiếng nước chảy “tách tách”, rất chậm, không thành một loại âm thanh.

Hắn đang tắm?!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phong Linh.

Sau đó, trong đầu phản xạ có điều kiện hình ảnh hắn cởi quần áo.....

Phong Linh vội vàng lắc đầu một cái, hất những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Sau đó đám rắn đó lại xuất hiện trong đầu.....

A —— Nàng điên cuồng lắc lắc đầu, bên ngoài có tiếng nước chảy, không thấy rắn mà lại xuất hiện hình ảnh của tên Thần Hoàng yêu nghiệt.....

Cuối cùng Phong Linh thỏa hiệp với chính mình, nàng tình nguyện phát huy sức tưởng tượng về hắn, không suy nghĩ đến những con rắn kia!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Làm chuyện nam nhân đều muốn làm

Lúc Thần Hoàng tới, Phong Linh đã ngủ rồi, hần liếc nàng một cái, không nói hai lời liền ôm nàng ra khỏi phòng.

Phong Linh ngủ không ngon, vừa động đã lập tức tỉnh, “Này! Ngươi làm gì thế?”

Thần Hoàng không nói lời nào, đi vào sân, trực tiếp ném nàng vào thùng gỗ to.

“Ủmnh.....” Phong Linh bị sắc nước, vội bò lên, không ngừng khụ, “Ngươi điên rồi sao?!”

“Tắm!” Thần Hoàng bỏ lại những lời này xong quay người vào phòng.

Phong Linh nhìn chằm chằm bóng lưng hần, giận đến vỡ xuống mặt nước, bá đạo! Đáng ghét!

Nước ấm rất thoải mái, Phong Linh không nhịn được ngồi ngụp vào nước, trên mặt nước còn có hoa khô thơm ngát, nàng lén lút nhìn vào phòng, sau đó nhanh chóng cõi quần áo ra, nhưng bọc ngực vẫn không dám cõi, tháo tóc, thích thú tắm.

Cuối cùng, nàng tắm xong, nhưng vừa định đứng dậy lại phát hiện một sự thật vô cùng tàn khốc!

Nàng không có quần áo thay!

Đóng quần áo kia đã ướt sũng, sớm bị nàng ném trên đất, bản thủ không thể lượm về mặc lại được, nhưng nếu không mặc, nàng sẽ phải đề trần chạy vào phòng!

“A! Đúng là óc heo mà!”

Đúng lúc này, Thần Hoàng đột nhiên xuất hiện tại cửa phòng, tay cầm một bộ quần áo sạch sẽ, nháy mắt trêu tức nàng, “Nếu nàng cầu ta....., ta sẽ suy nghĩ việc đưa cho nàng.”

Phong Linh “A!” một tiếng, ngồi vào trong nước lại, hai tay ôm ngực, “Ngươi đừng tới đây!”

“Ồ, vậy được rồi, xem ra nàng không cần.”

Thần Hoàng vừa muốn đi, Phong Linh vội gọi, “Chớ đi! Đưa quần áo cho ta!”

Hần xoay người, cười câu hồn, “Giọng điệu này không giống giọng điệu đang cầu người.”

Phong Linh nhìn hần chằm chằm, thì thầm trong miệng, “Tiểu nhân!” Sau đó, điều chỉnh hô hấp, lập tức đổi thành mỉm cười thành khẩn, “Thái tử điện hạ, phiền chàng đưa quần áo cho ta, cảm ơn!”

Thần Hoàng làm bộ gật đầu một cái, “Ừ, thái độ này còn chấp nhận được.” Hần đi tới, nhưng Phong Linh vội nói, “Này, đừng tới đây, ngươi ném cho ta là được!”

Thần Hoàng nhún nhún vai, ném qua, Phong Linh tiếp được, vội nói, “Ngươi vào phòng trước đi, ta muốn mặc quần áo!”

“Không thành vấn đề!” Thần Hoàng dễ tính xoay người, đảo mắt, cho dù hần muốn nhìn cũng không gấp nhất thời, cơ hội còn nhiều lắm!

Phong Linh nhanh chóng mặc đồ vào, xong xuôi thoải mái về phòng.

Trên người nàng chính là quần áo của Thần Hoàng, rất lớn, rất dài, lướt thướt trên đất. Tóc nàng còn ướt, khiến lưng áo bị ướt nhẹ, làm nổi lên đường cong vòng eo của nàng.

Tắm rửa xong, vấn đề mới lại xuất hiện.

Nơi này chỉ có một phòng ngủ, hay nói cách khác, hai người sẽ phải ngủ chung một phòng!

Phong Linh đứng giữa nhà, vén tay áo, nhún nhún chân, “Chúng ta nói thẳng đi, Dạ Tàn Nguyệt, ngươi muốn nhốt ta đến khi nào?”

“Nhốt đến khi nào nàng yêu ta thì thôi.” Hần cười quyền rũ, khiến Phong Linh nhìn thấy rợn cả tóc gáy.

Có những lời mặc dù tàn khốc, nhưng nàng nhất định phải nói, “Vậy ngươi hết hi vọng đi, ta sẽ không yêu ngươi.”

“Ha ha,” Thần Hoàng không nổi giận, chẳng hề để ý nói, “Vậy nàng chuẩn bị sống cả đời với những chú rắn đáng yêu này đi.”

“Ngươi.....”

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh lại, so xem mắt ai có lực sát thương hơn. Về sau Phong Linh lại bắt đầu phiên não, đi lòng vòng trong phòng, “Được rồi, ngươi nói đi, phải thế nào mới có thể thả ta đi?”

“Cái này.....” Thần Hoàng nghiêng đầu trầm ngâm, hai mắt lóe ra ánh sáng tà ác không gì sánh kịp, “Nếu nàng có thể tích cực chủ động lấy lòng ta, phục vụ khiến ta sáng khoái, có thể ta sẽ suy nghĩ đến việc thả nàng đi, hơn nữa, vô cùng có khả năng sẽ tự mình tiễn nàng trở về Hàm Vương Phủ nha.”

“Ta phi!” Phong Linh tức điên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Có tin hay không ta cắt tiểu JJ của ngươi, bảo đảm ngươi càng sáng khoái!”

Thần Hoàng ngã xuống giường, “Đến đây dùng hết sức mà chà đạp ta đi!”

Phong Linh điên tiết, tên này quả là không thể nói lý, đánh lại đánh không thắng, nói chuyện với hắn chỉ có học máu thôi!

Nàng đi vòng vòng vài vòng, sau đó chạy ra ngoài phòng. Nàng nhất định phải tỉnh táo, không thể bị hắn tức xui được, phải dùng trí để thắng hắn!

P/s: Nếu như nàng thật sự có trí.

Chẳng mấy chốc, trời dần tối, bốn phía là núi hoang càng thêm quỷ dị, Phong Linh đã ngồi trong sân hơn nửa ngày, vẫn không nghĩ ra được chiêu nào. Nàng xoa xoa cánh tay, vừa nhớ tới xung quanh đây đều là rắn độc, không dám ngồi ngoài này nữa, đứng dậy vào phòng.

Nàng vừa vào phòng, liền ngất ngẩn cả người.

Tên kia đâu?

Thần Hoàng tựa như đã biến mất, trong phòng ngoài phòng không một bóng người. Kỳ lạ, nàng ngồi ở cửa phòng, nếu hắn rời đi nàng phải biết chứ!

Mặc kệ thế nào, này xem như là việc vui, nhưng Phong Linh cười chưa tới 3 giây, đã sụp mặt xuống, sợ hãi trong lòng bị phóng đại vô hạn, ngộ nhờ những con rắn kia chạy vào thì phải làm sao? Ngộ nhờ nơi đây có thú hoang? Ngộ nhờ có kẻ ác? Ngộ nhờ.....xuất hiện quỷ?

Phong Linh vội vàng vọt vào phòng bếp, lấy dao chặt thịt để dưới đầu gối, nàng nhảy lên giường, núp ở góc, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa.

Trời càng ngày càng tối.

Phong Linh cứ ngồi đó, mí mắt nhấp nháy, nhưng vẫn không dám ngủ, ai biết sẽ có rắn bò lên giường hay không? Nàng cứ như vậy, nỗ lực, giằng giằng, cuối cùng.....ngủ thiếp đi.

Trong mơ, nàng thấy một con rắn thật lớn đang cười gần với nàng, sau đó, từ từ bò qua. Nàng muốn hét to, nhưng hét không được, muốn chạy trốn, chân lại không động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn con rắn to kia quần lên người nàng, rồi há cái miệng to của nó ra.....

Nàng sợ run cả người, mở choàng mắt.

Trên người thỉnh thoảng bị đè nặng nói cho nàng biết, chuyện này..... Chuyện này..... Có thể không phải là mơ!

Phong Linh sợ đến choáng váng, đập loạn, kêu to, “Đừng ăn ta, đừng ăn ta! A! Mau tránh ra!”

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên, nàng ngẩn a, dùng giấy gạt, “Dạ Tàn Nguyệt?”

“Nàng thiệt là, ngủ mà cũng không yên nữa.” giọng nói quyến rũ của Thần Hoàng vang lên.

“Ngươi...” vốn Phong Linh muốn hỏi hắn lúc này đi đâu, nhưng nhận ra việc hắn đang làm, giận dỗi hắn ra, “Tên sắc lang này, ngươi làm gì!”

Thần Hoàng thoải mái cười, “Làm chuyện nam nhân đều muốn làm.”

“Khốn khiếp!” Phong Linh định vung một cái tát, lại bị hắn nắm chặt tay. Hắn mập mờ đến gần, “Buổi trưa ăn đơn giản quá, giờ muốn đổi món.”

“Ngươi..... Ngươi đừng làm bậy nha, dù gì, ta vẫn xem ngươi là bạn, đừng để ta phải hận ngươi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Hấn có muội muội sao

“Ta đã nói rồi, nàng muốn yêu như thế nào, hận như thế nào, muốn ta làm một người tốt sao, ta kính thường làm”.

Thần Hoàng cường thế chặn nàng lại, bàn tay di chuyển trên người nàng. “Nam nhân thích nữ nhân, cuối cùng cũng sẽ đến bước lên giường, ta sẽ không ngại trang thành tình thánh, rõ ràng ta rất muốn nàng còn phải cố gắng nhẫn nhịn, nhìn nàng bị nam nhân khác mang đi!”.

Nói xong hấn tháo trường sam trên người nàng ra lộ ra áo ngực màu hồng viền hoa ren.

“Dạ Tàn Nguyệt! Nếu như đây chính là cách yêu của ngươi vậy thì tình yêu của ngươi quá tàn nhẫn và ích kỷ!” Phong Linh giùng giàng, rống giận.

“Ta chưa từng nói rằng ta sẽ yêu một cách cao thượng”. Thần Hoàng lại không chế được nàng, sau đó hấn bỏ y phục trên người mình. Mặc dù hơi gầy nhưng nhìn hấn rất trắng kiện, dán lên làn da nóng bỏng của nàng, bá đạo hôn lên môi nàng.

“Ừm. .... Đáng chết! Cút ngay!”. Phong Linh há mồm ra cắn, Thần Hoàng lại chuyển tay nắm được cằm của nàng, ép nàng mở miệng. Đôi môi bị nàng cắn rách, máu cũng chảy ra ngoài. Thần Hoàng cũng không hề tức giận mà tà mị cười một tiếng. “Vừa hay ta có thể mang vết thương này gặp Dạ Vô Hâm nói cho hấn biết đây là ân ký lúc chúng ta kích tình nàng để lại trên người ta”.

“Ngươi! Ngươi là đồ xấu xa! Ngươi là tên khốn kiếp! Hạ lưu!”. Phong Linh liều mạng giãy giụa, nam nhân trên người đè hai vai nàng lại, khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết tràn đầy màu đỏ **. Hấn như vậy làm Phong Linh cảm thấy sợ hãi. “Ngươi đừng tàn nhẫn với ta như vậy được không? Ta thật sự không muốn hận ngươi, thật sự không muốn. ....”.

Thần Hoàng cau mày lại, cười lạnh. “Nàng yêu hấn như vậy sao?”.

“Phải, ta thích hấn”. Phong Linh cắn môi. “Ta không biết ta thích hấn từ lúc nào, ta chỉ biết là ta thích người đàn ông này”.

Ánh mắt của hấn lạnh dần, lóe lên ánh sáng như dã thú muốn nổi giận, hấn chỉ nhìn chăm chăm nàng, cũng không làm gì hết. Phong Linh cũng không giãy nữa nhưng nước mắt thì không cầm được, cứ chảy.

Hấn chợt đứng dậy, khoác trường bào lên người. Hấn đứng trong phòng tạo cảm giác như bóng dáng cô đơn.

Phong Linh ngồi dậy, dùng chân quăn quanh người. “Không phải là ta cố ý làm tổn thương đến ngươi, nhưng đáng chết là cho dù có người bị tổn thương vì ta thì ta cũng sẽ không thêm quan tâm đến sống chết của họ nhưng mà ngươi thì khác, ta không hi vọng ngươi bị tổn thương. Từ khi vừa gặp, cho dù ngươi là Thần Hoàng hay Nguyệt Nguyệt thì ta luôn coi ngươi như bằng hữu, không phải người lạ. ....”.

Một bóng dáng chậm rãi chuyển động, đôi mắt như thú nhìn nàng. “Chỉ vì từ ‘bằng hữu’ của nàng mà muốn ta thành toàn cho nàng sao?”.

Phong Linh lắc đầu một cái, nghẹn ngào nói. “Ngươi yêu ta nhưng không có được sự đáp lại, ta rất xin lỗi. Nhưng mà nếu như ngươi tổn thương ta... ta sẽ hận ngươi!”. Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn hấn. “Ta tin tưởng, nếu như ngươi thật sự yêu ta thì ngươi sẽ không hi vọng bị ta hận ngươi”.

Hấn cười lạnh, ngoái đầu nhìn lại. “Thì ra cái giá của làm người tốt lại cao như vậy”.

Sau đó hấn xoay người bước ra ngoài. Trong sân truyền đến tiếng bước chân, sau đó không còn tiếng gì nữa.

Nàng cũng không nhớ đêm đó sao mà nàng lại có thể sống bình yên được. Phong Linh chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mơ mơ màng màng. Lăn nữa mở mắt ra, cô hét lên một tiếng, nhảy từ trên giường xuống. “Rắn!”.

Nàng sợ hãi đến nỗi động cũng không dám động, không biết từ khi nào trong phòng có mấy con rắn, bò trên giường, trên bàn, còn có cả trên tường.

Phong Linh sợ ngây người, không phải là hấn nói chỗ này rất an toàn, rắn cũng sẽ không bò vào sao?

Chẳng lẽ hôm qua hấn tức giận quá nên muốn thả rắn vào cắn chết nàng?

Không, sẽ không, Phong Linh bỏ suy nghĩ này đi. Cho dù Thần Hoàng xấu tính như thế thì cũng không là một kẻ tiểu nhân như vậy.

Nàng không dám đứng yên nữa, chân trần chạy trong sân, trong nháy mắt, nàng hóa đá.

Trong sân toàn rắn là rắn, tất cả đều nằm như phơi nắng. Phong Linh muốn hét chói tai nhưng trong cổ họng không phát ra một chút âm thanh nào. Nàng đã nghĩ đến n kiểu chết nhưng mà nàng không nguyện ý nhất là bị rắn cắn chết.

Nàng khóc không ra nước mắt, nàng không dám động đậy, chỉ có thể nhỏ giọng nghẹn ngào. “Dạ, Dạ Tàn Nguyệt. .... Ngươi đang ở đâu... Chỗ này có rắn. ....”.

“Ngươi có quan hệ rất tốt với Nguyệt sao?”.

Một giọng nói dịu dàng đột ngột vang lên.

Phong Linh giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử mặc áo trắng xinh đẹp như thiên tiên. Nàng ta rất đẹp, không phải là một sắc đẹp phạm tục. Phong Linh ở cổ đại đã từng gặp rất nhiều mỹ nhân, giống như Diệu Ngọc hay là Tiêm Vũ nhưng so sánh với nàng ta thì hai người kia không thể sánh được vì sắc đẹp của hai người kia chỉ là dong chi tục phấn, còn nữ nhân trước mặt thì như tiên tử.

Nhưng mà da nàng ta tái nhợt, đầu đầu cũng lộ ra vẻ yếu ớt bệnh tật. Không giống như Dạ Mặc Cảnh, người này ốm yếu như Vampire còn nàng ta thì suy yếu làm người ta hận không thể ôm lấy nàng ta.

Nhưng mỹ nhân bệnh (bệnh tật) này lại xuất hiện ở đây thật kỳ lạ. Nhất là nàng ta còn hỏi quan hệ của nàng và Dạ Tàn Nguyệt, càng kỳ quái hơn.

Phong Linh vừa nhìn rần vừa run run hỏi: “Ngươi... Ngươi là ai?”.

“Ngươi trả lời vấn đề ta hỏi trước đi”. Giọng nàng ta không lớn, có chút lạnh nhạt.

“Làm ơn đi, nhìn một đồng rần như thế này, bảo ta phải trả lời vấn đề của ngươi như thế nào?”.

Nữ nhân kia không lên tiếng, đi đến, những con rần đi tự động tránh ra nhường đường cho nữ nhân kia, hình như chúng rất sợ dính vào nàng. Phong Linh đột nhiên hiểu được, nhủ thầm, nghi ngờ hỏi: “Những con rần này là cô gọi ra?”. Như vậy thì nàng ta đến chỗ này vì Dạ Tàn Nguyệt? Sau đó coi nàng như tình địch của nàng ta?

Vậy thì nàng xui xẻo rồi! Tại sao chuyện kỳ quái như thế nào nàng cũng đụng phải vậy?

Nàng ta nhìn Phong Tam Nương từ trên xuống dưới, cười nhạt: “Chắc ngươi là Phong Tam Nương phải không?”.

“Ngươi hiểu lầm rồi, quan hệ giữa ta và hắn không như ngươi nghĩ đâu”. Phong Linh vội vàng giải thích.

Nàng ta lắc đầu một cái: “Nhưng mà hắn thích ngươi”.

Phong Linh ngăn ra vội nói: “Hắn thích ta đó là chuyện của hắn, ngươi không thể đem những cái đó tính lên đầu ta chứ”. Trong lòng thì cầu nguyện, làm ơn, làm ơn đuổi những con rần này đi.

“Đúng rồi, ngươi là ai?”.

Nữ nhân cười cười, Phong Linh rút cuộc đã hiểu cái gì là cười một tiếng khuyh thành rồi.

“Dạ Lạc Dao”.

Dạ?

Phong Linh ngăn ra: “Ngươi cũng họ Dạ?”.

“Ta là muội muội của Nguyệt”.

Phong Linh há miệng, mãi vẫn không nói được gì. Cái loại quan hệ phức tạp này có lẽ đã vượt qua khỏi phạm vi nàng phân tích được.

Đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng tiêu bén nhọn, rất chói tai nhưng những con rần kia như bị cái gì quấy nhiễu, bỏ toán loạn, chỉ một lúc sau trong sân không còn con nào.

Dạ Lạc Dao mỉm cười: “Hắn đến”.

Phong Linh còn chưa kịp nói, thần kinh lại căng thẳng, ánh mắt nhìn vào người đang đến.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Lại gặp sát thủ tiên sinh

“Lạc Dao?”.

“Nguyệt”

Dạ Lạc Dao tiến lên cười nói.

Vậy mà đôi mắt tà ác đang nhìn nàng bây giờ lại tựa như mặc ngọc, ít đi một chút tà khí mà nhiều hơn một chút ôn hòa.

Thần Hoàng như vậy là lần đầu tiên Phong Linh được thấy.

Hình ảnh hai người đứng bên nhau, chỉ có một chữ, đẹp! Nam nhâ tà mị câu hồn nữ nhân thanh tân thoát tục. Với ánh mắt bà mối chuyên nghiệp của Phong Linh thì hai người này là trời sinh một đôi! Nếu ai thất đức ngăn ở giữa hai người này thì phải dùng nước miếng để dìm chết.

“Làm sao muội lại đến đây?”.

“Là muội bảo A Tinh dẫn muội đến”.

Thần Hoàng nhũu mày không vui, Dạ Lạc Dao khoác cánh tay hấn. “Nguyệt, huynh tức giận à? Bởi vì muội không nghe lời huynh, bảo A Tinh dẫn muội đến đây?”.

“Không”. Ánh mắt Thần Hoàng lướt qua nàng, nhìn nữ nhân đứng tròn tròn hai mắt ở đằng sau.

Dạ Lạc Dao rũ hai mắt xuống, tiến sát vào ngực hấn, nhỏ nhẹ hỏi. “Nữ nhân này chính là người huynh muốn cưới?”.

Thần Hoàng thu hồi ánh mắt, đáp một tiếng, “Ừ”.

Phong Linh nhìn thấy động tác thân mật của hai người thì kinh ngạc, đây là tình yêu huynh muội cảm ơy!!! Ôi mẹ nó, đúng là tin nóng! Thì ra Thần Hoàng nói không sai, khẩu vị của hấn đúng là rất nặng, ngay cả muội muội cũng không bỏ qua?! Phong Linh thầm nắnng trong lòng, Cảm ơy!

Đôi mắt Dạ Lạc Dao đã dâng lên một tầng sương mù, nàng ta hít sâu một hơi, ngược đầu lên nhìn hấn cười một tiếng. “Muội biết rồi”.

Sau đó nàng ta xoay người lại đi về phía Phong Linh. Thần Hoàng nhũu mày, sau đó cũng đi theo.

Phong Linh lui về phía sau theo bản năng, bọn họ muốn làm gì? Chẳng lẽ bởi vì đầu óc nàng thông minh phát hiện ra bí mật của bọn họ cho nên bọn họ muốn giết người diệt khẩu?

Nàng cảnh giác nhìn hấn chăm chăm, vội vàng che lỗ tai, nhắm mắt lại, kêu lớn. “Các người đừng tới đây! Ta không nhìn thấy gì cả! Ta không nghe thấy gì cả! Ta cũng không biết rõ mối quan hệ mờ ám của các người!”.

Thần Hoàng nhũu mày, cấu tạo đầu óc của nữ nhân này vĩnh viễn không thể giống người bình thường được.

Hấn đi tới, kéo tay nàng. “Phong Tam Nương, nàng nhất định phải làm cho tất cả mọi người nhìn ra rằng nàng ơy à?”.

“Cái gì?”. Nghe lời này, Phong Linh không vui lại bày ra tạo hình kinh điển của nàng, một tay chống nạnh một tay chọt chọt người hấn. “Này, có phải là người ghen tỵ ta thông minh tài trí nên mới nói ta ơy không? Bây giờ thì tốt rồi, giống thái tử điện hạ ngài, tiếng ngạ lan cả thiên hạ”.

Dạ Lạc Dao nhìn hai người không hề kiêng kị mà cãi nhau như vợ chồng son thì cau mày, sau đó trên mặt lại khôi phục điềm tĩnh dịu dàng. Nàng ta nhẹ nhàng kéo tay Phong Linh, mỉm cười thanh nhả quả thật làm cho người ta tâm cũng mềm lại.

“Tam Nương, vừa rồi thật xin lỗi, ta dọa đến tỵ rồi”.

Phong Linh sợ run lên, sau đó lắc đầu một cái. “Không có việc gì, ta không hề bị hù, chỉ là tình dục thì trên bàn có rắn, trên chần cũng có rắn sau đó cả một toàn viện toàn rắn mà thôi”.

“Nhất định là trận mưa hôm qua đã xóa hết phần đuôi rắn rồi”. Dạ Lạc Dao nói xong, quay đầu lại oán trách Thần Hoàng. “Nguyệt, tại sao huynh lại để một mình Tam Nương ở đây? Còn nữa, cò đuôi rắn đâu, sao huynh không đưa cho nàng phòng thân?”.

Cò đuôi rắn?

Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra, nhìn chăm chăm Thần Hoàng. “Chắc chắc chắc, người thật xấu, ta đã nói rồi sao rắn lại không cắn người thì ra người còn dẫu đồ tốt như vậy”. Nàng xông đến sờ soạng trên người hấn. “Người dẫu đồ ở chỗ nào? Còn không? Mau đưa ra đây”.

Chỉ cần có cái đó là nàng có thể chạy ra khỏi nơi này rồi! Phong Linh càng nghĩ càng hưng phấn, ra tay càng nhanh =]]z

“Ta không có, không có! Dù ta có ta cũng không đưa nàng!”.

“Người chính là người xấu!”.

Dạ Lạc Dao kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Thần Hoàng nhưng lộ rõ vẻ cứng chiều. Lòng của nàng ta như bị cái gì đập vào, nghe từng tiếng vỡ vụn.

Thì ra là nàng ta nghe được những chuyện kia đều là thật! Mấy ngày nay lúc hấn và nàng không ở cùng nhau thì hấn đã thích nữ nhân khác!

Phong Linh vẫn còn giờ trò nhưng Thần Hoàng biến sắc vội vàng đẩy nàng ra, đến bên cạnh Dạ Lạc Dao. “Lạc Dao, muội cảm thấy không thoải mái ở đâu? Nói cho huynh biết?”.

Sắc mặt Dạ Lạc Dao tái nhợt, thân mình hơi lay động. Nàng ta che ngực lắc đầu một cái, cười một tiếng. “Không có việc gì, huynh biết mà, chỉ do bệnh của muội thôi”.

Hắn ôm hông nàng để nàng dựa vào người hắn, khuôn mặt lộ vẻ tức giận. “Lúc đưa muội đến nơi của thần y ta đã bảo muội phải chữa bệnh thật tốt, sao lại cứng đầu cứng cổ xuống núi chứ?”.

Bàn tay nhỏ bé của nàng ta kéo lấy vạt áo của hắn. “Thật xin lỗi, Nguyệt, huynh đừng giận muội được không? Muội chỉ muốn. .... gặp huynh”.

Phong Linh đứng một bên, vào trong nhà cũng không được, chạy trốn cũng không xong, đứng một chỗ rất kỳ cục. Nàng nở một nụ cười xảo trá, tiến tới. “Xin lỗi đã quấy rầy hai vị nói chuyện tình cảm. Nhưng mà Dạ Tàn Nguyệt, người xem muội muội người không khỏe mau đưa nàng đi tìm đại phu đi thôi”.

Thần Hoàng lườm nàng một cái, “Thì sao, nàng muốn nhân cơ hội này chạy đi à?”.

Nụ cười trên mặt Phong Linh cứng đờ, trợn mắt. “Cả núi đều là rắn, ta có thể chạy khỏi bọn nó sao?”.

“Nguyệt”. Dạ Lạc Dao kéo tay áo của hắn. “Muội mệt quá, muốn trở về, huynh đưa muội hồi cung được không?”.

Thần Hoàng nghiêng mắt nhìn qua Phong Linh, ai đó gật đầu thật mạnh, “Người yên tâm, ta sẽ làm một tù binh có nguyên tắc!”.

“Nàng dám đào thoát thì ta sẽ phê hai chân của nàng!”.

Phong Linh “Chặc chặc chặc” lắc đầu, còn đồ chính là còn đồ, sao mà có thể mong hắn đổi tính chứ? Chod ù có náu hắn đúc lại thì cũng không được! Nàng không kiên nhẫn phát tay. “Đi đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì? Muốn diễn cảnh tình thâm thì ra góc xoài mà diễn đừng diễn trước mặt ta lãng phí. Đừng rồi, trước khi đi phải rải cái phấn xua rắn gì đó cho ta”.

Sau đó nàng xoay người chạy vào phòng, đóng cửa lại, lặng lẽ đến bên cạnh cửa sổ nhìn lên ra bên ngoài.

Dạ Lạc Dao không nói gì, chỉ thấy Thần Hoàng nhíu mày nhìn nàng, sau đó móc một bình từ trong ngực ra, cách vài bước lại rải một ít.

Phong Linh hưng phấn. YES! Cái nàng muốn chính là cái này!

Đưa mắt nhìn, thấy hai người đã đi, Phong Linh vội vàng lao ra, thận trọng thu thập những bột kia sau đó cười gian ác. “Thật tốt quá, có nó rồi thì ta có thể ra khỏi cái núi rắn chết tiệt này!”

Phong Linh không trì hoãn nữa mà nhét bao phấn đang định đi, lúc nàng mở cửa ra thì nàng kêu một tiếng “Má ơi”, vội vàng lùi lại phía sau.

Ở cửa có một nam tử, đường cong trên gương mặt như được đao khắc, đôi mắt tinh mịch, sống mũi thẳng tắp, môi hơi mím, ánh mắt lạnh lẽo. Nếu không phải hắn ta sẽ nháy mắt thì nhìn sao cũng không giống người đang sống.

Người này nhìn rất quen mắt.

“Bốp”. Phong Linh vỗ tay. “Người là..... Sát thủ tiên sinh?”. Nàng mở to hai mắt, há hốc mồm, không thể tin được. “Trời ơi, sao người biết ta ở chỗ này?!”.

“Ta, đang bảo vệ người”.

Câu trả lời của hắn vẫn đơn giản rõ ràng, tóm tắt lại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Dạ tàn nguyệt thật đáng sợ

“Bảo vệ ta?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn. “Ồ đây? Tại sao?”.

“Phụng mệnh”.

“Phụng mệnh của ai?”.

“Chủ nhân”.

“Chủ nhân là ai?”.

“Không thể nói”.

Phong Linh cũng không cần biết nhiều như vậy, nói. “Sát thủ tiên sinh, chúng ta coi như là người quen cũ đi, vậy thì ta sẽ dâng hoàng nói cho ngài biết, ta đang bị một người xấu nhốt ở đây, ngài đến bảo vệ ta thì giúp ta trốn được không?”.

Nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, Tả Thanh Hàn trực tiếp nói hai chữ. “Không thể”.

“Tại sao?!” Phong Linh tức giận nói. “Không phải ngươi đang bảo vệ ta à? Tại sao.....”. Đột nhiên, nàng vỗ một cái, nhìn chăm chăm hắn, vẻ mặt đau khổ nói. “Không phải là, ngươi phụng mệnh của Dạ Tàn Nguyệt chứ?”.

Tả Thanh Hàn nhìn nàng, không nói gì.

Phong Linh rũ đầu xuống, xong rồi, thật không may, nàng biết sát thủ tiên sinh nguyên tắc như thế nào rồi. Nàng ảo não nói. “Ngươi nói xem, ngươi đang làm một nghề nghiệp có rất nhiều tiền đồ, tại sao lại đi làm tiểu đệ cho hắn vậy?”.

Phong Linh liếc nhìn hắn, mắt xoay tròn, kéo hắn qua một ghế. “Sát thủ tiên sinh, đã lâu chúng ta không gặp rồi nhỉ”.

“Ừ”. Tả Thanh Hàn ngồi xuống, mắt nhìn thẳng.

“Không phải ngươi nói ngươi ở cái gì bang, ai da, dù sao thì cũng là sát thủ bang, tại sao lại đổi nghề vậy?”.

“Ta, không đổi nghề”.

“Không đổi nghề thì sao ngươi lại cướp công việc làm hộ vệ của người khác?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn trên dưới. “Ngươi là sát thủ nhưng lúc đó lại không hề giết chúng ta, bây giờ lại phụng mệnh bảo vệ ta. Không phải là..... Chẳng lẽ ngươi không phải là sát thủ, ngươi là người nằm vùng?”. Tất cả mọi việc dường như trở nên rõ ràng, hai mắt Phong Linh sáng lên. “À, nhất định là ngươi phụng mệnh của Dạ Tàn Nguyệt mai phục trong bang sát thủ kia đúng không?”.

Tả Thanh Hàn vẫn im lặng không nói, chỉ mấy khi đầu óc Phong Linh lại thông minh như vậy, xâu chuỗi tất cả mọi việc lại cuối cùng đưa ra được một kết luận. Từ lúc đầu tiên, ngay từ lúc nàng vẫn còn ở Ngự Dương thành có lẽ là sớm hơn, Thần Hoàng đã phái người theo dõi mẹ con nàng!

Nàng hít sâu một hơi, rồi cuộc người này đáng sợ như thế nào? Có thể ẩn nấp sâu như vậy?

May mắn là hắn đang bảo vệ mẹ con nàng, nếu không thì họ chết thế nào cũng không biết.

Đột nhiên, đôi mắt Tả Thanh Hàn biến đổi, sau đó dặn nàng “Ở yên chỗ này”, sau đó bay ra ngoài.

“Ngươi làm gì vậy?”. Phong Linh kinh ngạc thò đầu ra ngoài nhìn, tâm lạnh mất một nửa. Chẳng biết từ lúc nào quanh ngôi nhà nhỏ xuất hiện rất nhiều người áo đen. Tất cả bọn họ đều nắm những thanh kiếm sáng loáng trong tay, xem ra là không dễ chọc.

“Tả Thanh Hàn?”.

Một người trong đó hình như nhận ra Tả Thanh Hàn, chỉ vào hắn, tức giận nói. “Phản đồ của Xích Diễm bang! Chịu chết đi!”.

Bên cạnh hắn cũng có hai người xông tới, Tả Thanh Hàn mặt không đổi sắc tiếp nhận từng chiêu. Đám người kia rất không công bằng, cả đám bu lại quần đầu một mình Tả Thanh Hàn.

Phong Linh kinh hồn bạt vía, một đám người này ở đâu đến?

Đột nhiên từ bốn phía lại xuất hiện một đám người, trường sam màu xanh, ủng đen ngắn, đến sau nhưng không hề khách khí, rút kiếm xông lên.

Nhìn ngôi nhà nhỏ náo nhiệt, ai đánh ai cũng không biết. Phong Linh còn lâu mới ngu mà ngồi ở đây xem đánh nhau đầu. Nàng lặng lẽ men tường đi từng bước sau đó mở chân chạy. Trong lòng lâm lâm, chạy thoát, chạy thoát, nàng nhất định có thể chạy thoát!

Nàng đang chạy chạy, đột nhiên bà vai bị người vỗ một cái, nàng quay đầu lại theo bản năng, ngạc nhiên. “Tiểu Tuyên Tuyên”.

Dạ Dập Tuyên như thần tiên trên trời giáng xuống, nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, dừng lại, thờ hồn hèn nói. “Ngươi.....”.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đi theo ta!”.

Dạ Dập Tuyên cũng không mớ hồ, ôm lấy nàng nhảy lên con ngựa bên cạnh. “Nắm chặt!”. Hai chân hấn thúc vào bụng ngựa, vó ngựa tung lên, hí vang một tiếng, chạy như bay.

Phong Linh ngồi trên ngựa, khiếp sợ nói. “Tiểu Tuyên Tuyên, làm thế nào mà ngươi biết được ta đang ở đây?”.

“Làm phiền những người Xích Diễm bang”. Hắn lớn tiếng nói. “Là bọn hấn dẫn chúng ta đến tìm ngươi đấy! Chúng ta đi nhanh thôi, Vương huynh còn

đang chờ chúng ta!”.

“Dạ Vô Hàm cũng đến sao? Hẳn đến à? Hẳn cũng đến thật sao? Ngươi không lừa ta đấy chứ?”.

“Vâng, vâng, vâng, Vương huynh cũng đến, ngươi ngồi yên cho ta được không, đừng có lộn xộn như vậy, cho dù gấp gáp thì cũng đừng vào lúc này”.
Dạ Dập Tuyên cầm dây cương trong tay còn phải đỡ cho Phong Linh không bị rơi xuống, đúng là đau đầu nhức óc.

“Ha ha, coi như các ngươi có lương tâm, biết tới đây cứu ta ——”.

Hắn khẽ cười lắc đầu. “Nếu không phải người cần cứu là ngươi thì Vương huynh còn lâu mới quan tâm. Lần này may là chúng ta vẫn theo dõi Xích Diễm bang nên mới phát hiện được nơi này”.

“Ừ, ừ, ta vẫn biết các ngươi đầy nghĩa khí mà!”. Phong Linh vui mừng, thầm nhủ trong lòng, nàng có thể về xem con trai một chút! Còn có.....

“Vương huynh!”. Dạ Dập Tuyên nói một tiếng, Phong Linh ngẩng đầu lên thấy cách đó không xa có vài người. Dạ Vô Hàm chống gậy đứng bên cạnh xe ngựa, khuôn mặt anh tuấn hiện vẻ nóng nảy, sau khi nhìn thấy Phong Linh thì tăng đá dè trong lòng mới rơi xuống.

Dạ Dập Tuyên ghim cương ngựa, Phong Linh nhảy xuống, vừa chuyển người đã bị Dạ Vô Hàm ôm lấy. Tim nàng run lên, đôi tay cũng ôm chặt lấy hắn, đôi mắt đỏ lên.

Lúc sau, Dạ Dập Tuyên ho nhẹ một tiếng, Phong Linh mới giật mình, vội vàng đẩy hắn ra, trong ánh mắt giồn của mọi người, bất mãn trừng hắn. “Lần sau còn bỏ ta lại không hả?”.

Hai ngày nay, ánh mắt tối tăm của hắn mới tiêu tan một chút, hắn dặt tay nàng, thế nào cũng không chịu buông. “Cho dù ta làm mất chính mình thì cũng sẽ không để mất nàng”.

Nghe lời nói buồn nôn đó, mặc dù trên mặt tỏ vẻ không để ý nhưng khóe miệng lại cười. Nàng cao ngạo hást cầm lên. “Vậy muốn ta tha thứ cho ngươi thì phải xem biểu hiện lần sau”.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”. Dạ Dập Tuyên thúc giục. “Có thể bọn họ đã phát hiện ra, nếu như cả hai nhóm người đều nhắm vào chúng ta thì chúng ta nguy rồi!”.

Dạ Vô Hàm không nói hai lời, lập tức phân phó. “Đi!”. Xong hắn dắt Phong Linh lên xe ngựa.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển.

Không khí bên trong xe, rất tẻ nhạt.

“Nàng uống nước đi!”. Dạ Vô Hàm đưa túi nước lên.

“A”. Phong Linh cố ý tỏ vẻ bình thường nhưng nàng cứ nghĩ đến cái ôm nhiệt tình lúc này thì không kìm hãm được đỏ mặt, ánh mắt nhìn lung tung, nhưng mà không dám nhìn vào hắn.

Đột nhiên xe đi qua một tảng đá, lắc lư một cái. Túi nước trong tay Phong Linh cầm không chặt, tất cả nước đều vẩy vào người Dạ Vô Hàm.

“A, ta không cố ý”.

Dạ Vô Hàm cúi đầu nhìn quần áo ướt sũng, bất đắc dĩ cười cười. “Cái này rất phù hợp với hành động bình thường của Phong Tam Nương”.

Phong Linh thấy hắn tỏ vẻ như không có gì xảy ra thì meo mắt, mong chờ. Trong lòng rất vô tâm kêu, lộ thịt, lộ thịt, lộ thịt, lộ thịt.....

Đột nhiên, nàng giật mình ——

Thấy mọi người có vẻ sốt ruột hai anh chị quá. Spoil một đoạn sau này nhé

Phong Linh nhú mày, gật đầu một cái, “Được, không thành vấn đề, ta không cần chàng làm cùng ta, ta sẽ tự làm một mình”. Nàng xoay người một cái, búng tay. “Tối nay chàng nhớ ngủ ở thư phòng nhé”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi: “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng, nàng đừng ý vào sự sùng ái của ta đối với nàng mà không sợ ta nhé!”.

“Không thương lượng, tối nay chàng sẽ ngủ ở thư phòng”.

“..... Nàng trở lại nói một chút về kế hoạch của nàng đi”.

Trích "Bảo Bảo vô lương: Bà mẹ mập là của ta" - Ngũ Ngũ. Editor: Ốc Vui Vẻ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Nốt ruồi hoa đào

Một nốt ruồi hoa đào bắt mắt, chói mắt.

Phong Linh chợt ngẩng đầu, không thể tin được tròn to mắt, bỗng chốc nàng không thể suy nghĩ được gì, chẳng lẽ hấn chính là nam nhân trong kỷ viện?

“Sao thế? Sao lại nhìn ta như vậy?”. Dạ Vô Hàm nhú mày cười một tiếng. “Ánh mắt nàng như vậy rất dễ làm ta hiểu lầm đấy”.

Phong Linh chưa thể suy nghĩ được gì, nàng cúi đầu, cười nói. “Không có gì, ta... Ta cảm thấy hơi mệt mỏi”.

“Ừ”. Dạ Vô Hàm thay đổi sang một bộ y phục sạch sẽ, ngồi xuống cạnh nàng. “Nàng ngủ một lát đi, lát nữa ta sẽ gọi nàng dậy ăn gì đó”.

“Ừ.....”. Nàng nằm trên băng ghế dài, Dạ Vô Hàm đắp tấm mỏng lên người nàng, đôi mắt mỉm cười, nhìn nàng không chớp mắt. Phong Linh vội vàng lật người lại, mặt hướng vào trong nhắm mắt lại, trong lòng đã loạn lên.

Là hấn sao? Là hấn sao?

Lúc nàng hôn mê ở kỷ viện đêm đó, nàng có cảm giác có người ôm lấy nàng, nàng chỉ nhớ rằng ngực người đó có nốt ruồi hoa đào! Nhưng tại sao, khi nàng tỉnh táo lại thì người đang bông nàng lại là Dạ Dập Tuyên? Mà Dạ Vô Hàm lại xuất hiện ở cửa lớn!

Rất cuộc chuyện này là như thế nào vậy?

Vừa rồi nàng mới biết được từ lâu Dạ Tàn Nguyệt đã phái người bảo vệ mẹ con nàng. Mà bây giờ thì sao, người đàn ông mà nàng thích lại có thể từng là người đàn ông từng cưỡng bạo nàng!

Bỗng nhiên trong một ngày, thế giới bình yên của nàng như bị phá vỡ, tất cả đều không thể hiểu được, không thể biết được cái gì là thật, cái gì là giả.

Đột nhiên, trên trán của nàng có một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Tam Nương, ta sẽ không để nàng lại rồi khỏi ta”. Hấn nhẹ nhàng nói.

Phong Linh cắn chặt răng, thủy chung nhắm chặt mắt lại.

Nàng chỉ là thích hấn, cái gì cũng không hỏi. Nhưng mà thật sự nàng hiểu rõ hấn sao?

“Vương huynh!”.

Bên ngoài, Dạ Dập Tuyên thấp giọng gọi một tiếng, có thể nghe được, bên ngoài dường như đã xảy ra chuyện. Ngay cả tốc độ xe ngựa cũng được đi chậm lại, Phong Linh ngẩn ra, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Hừ ~”.

Dạ Vô Hàm vén rèm ý bảo người bên ngoài nhỏ giọng.

“Chuyện gì thế?”.

“Chúng ta bị người theo dõi”. Dạ Dập Tuyên nhỏ giọng nói. “Có vẻ như bốn phía đều là người của họ”.(Ồc@ĐBLQĐ)

Dạ Vô Hàm nhú chặt lông mày, đôi mắt ôn hòa trở nên sắc bén như chim ưng, hấn liếc một vòng. “Đừng dừng xe, tăng tốc độ.....Sau đó đệ lái xe ngựa, bảo vệ nàng rồi đi trước. Ở đây giao cho ta!”.

Lông mày Dạ Dập Tuyên nhướn lên. “Không được, Vương huynh, trên người huynh còn có thương tích, huynh đưa Tam Nương đi trước, đệ ở lại”.

“Không nói nhiều”. Dạ Vô Hàm buông rèm. “Tăng tốc độ đi”.

“..... Vâng”.

Phu xe lập tức vung roi, quất vào ngựa. Xe ngựa lập tức chạy như điên, thị vệ hai bên cũng nâng tinh thần cảnh giác.

Phong Linh nghe được hết, trong lòng bàn tay tiết đầy mồ hôi nhưng nàng không muốn đối mặt với hấn. Việc kia đã mang đến tổn thương cho nàng, vài ba câu không thể nói rõ. Nhưng mà Phong Tam Nương cũng có cách của Phong Tam Nương, nàng không khóc, nàng không nói, không có nghĩa là nàng không bị tổn thương.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên âm thanh vó ngựa rối loạn, sau đó xe ngựa dừng lại khẩn cấp. Suýt nữa thì nàng té từ trên ghế xuống, may mà Dạ Vô Hàm đã che chở nàng. Phong Linh không giả bộ ngủ nữa, mở mắt ra hỏi. “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không có việc gì”. Đôi mắt Dạ Vô Hàm đỏ lên, khuôn mặt lạnh lùng đi. “Tam Nương, nàng đi theo Dạ Tuyên! Chúng ta sẽ gặp lại ở trấn trước mặt!”.

Phong Linh vội vàng nói. “Tách ra làm cái gì? Nói cho ra biết, có việc gì thế?”.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng binh khí đập vào nhau chói tai.

Dạ Vô Hàm không giải thích nhiều, hấn nắm lấy hai vai nàng, nói. “Nàng hãy nghe ta nói, ta sẽ không có việc gì, chúng ta vừa mới đoàn tụ, ta sẽ không dễ dàng buông tay như thế đâu! Tin tưởng ta!”.

Nói xong, hấn lao ra khỏi xe ngựa, quát lên. “Dạ Tuyên! Đưa nàng đi!”.

“Vương huynh ——”.

“Đi mau”.

Dạ Dạ Tuyên cắn răng, phi thân nhảy lên xe ngựa, nắm lấy dây cương. “Giá! Giá!”.

Phong Linh ở trong xe ngựa ngã trái ngã phải, nàng cố gắng ổn định thân, sau đó vội vàng vèn rèm lên. Phía sau xe ngựa, không biết là bao nhiêu người áo xám vây quanh đám người Dạ Vô Hàm. Trên chân Dạ Vô Hàm có thương tích nhưng công lực của hấn không giảm, mỗi lần hấn ra chiêu đều chí mạng nên nhất thời đối phương không dám đến quá gần hấn.

“Hấn sẽ gặp nguy hiểm! Làm thế nào đây?”. Phong Linh gấp đến độ xoay vòng vòng nhưng trong lòng nàng biết, nàng ở lại chỗ này cũng chỉ là gánh nặng, sẽ khiến Dạ Vô Hàm phân tâm.

“Người đừng lo lắng! Giao Long không phải là giấy đâu”. Dạ Dạ Tuyên nói đầy tự tin, nhưng ai cũng có thể biết được là hấn chỉ đang an ủi nàng cũng là tự an ủi mình. Những người áo xám đó có bao nhiêu lợi hại, bọn họ đã từng được thỉnh giáo sáu năm trước.

“Có người đuổi tới”. Phong Linh thét một tiếng kinh hãi, Dạ Dạ Tuyên quay đầu nhìn lại, ít nhất cũng phải hai mấy người áo xám đang đuổi theo bọn họ.

“Đáng chết!”. Nguyên rủa một tiếng, hấn lại tăng tốc độ, nhưng đường núi trước mặt càng lúc càng hẹp, bên cạnh lại là vách đá mấy trăm trượng, nếu như không cẩn thận thì cả người và xe sẽ bị lật xuống. Dưới tính thể cấp bách, hấn ghì chặt dây cương, rút kiếm, xoay người dặn dò Phong Linh. “Người ở yên trong xe ngựa!”.

Phong Linh nào dám ra ngoài, ở trong xe ngựa gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Đột nhiên một tiếng hét to, tựa như đã thú trong rừng. Một tiếng rống rung động núi rừng, Phong Linh kinh ngạc đến bên cửa sổ, vèn rèm lên.

Một bàn tay vươn ra nắm lấy nàng lôi thẳng ra ngoài.

“A ——”.

Phong Linh sợ hãi kêu to, vừa nhấc mắt thì nhìn thấy thân hình cao lớn, ngang ngược càn rỡ, khuôn mặt lãnh khốc tàn nhẫn thì lòng lạnh muốn chết.

Nhất định vào lúc này phải đổ thêm dầu vào lửa à?

Tại sao nhất định vào lúc này lại gặp cái tên nam nhân chết tiệt này?

Địch Cuồng cười lớn. “Phong Tam Nương, lão tử đã nói rồi, nữ nhân mà lão tử muốn chắc chắn sẽ có được! Ha ha. ....”.

“Buông nàng ra!”. Dạ Dạ Tuyên nóng nảy muốn xông lại cứu Phong Linh nhưng những người áo xám kia không đứng không, lại đấu với hơn mười trợ thủ của Xích Diễm bang. Ba bên hỗn chiến với nhau, không phân biệt được ai với ai.

Địch Cuồng dùng một tay xách Phong Linh lên, cười nhạt vài tiếng, đề khí, thì triển khinh công mang nàng rời đi.

“Tam Nương!”. Dạ Dạ Tuyên liều mạng quơ kiếm trong tay nhưng bị nhiều người vây quanh như vậy, hấn có thể thoát thân đã là một vấn đề lớn.

Phong Linh che mắt, sợ gần chết. “A, đừng! Ta sợ độ cao!”.

Địch Cuồng còn lâu mới biết thương hương tiếc ngọc, khoe miệng vẫn luôn cười hả hê. “Phong Tam Nương, ngươi thích động phòng ở đâu?”.

Động phòng?

Phong Linh kinh hãi, người này, đến bây giờ vẫn nhớ chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Địch cuồng lần đầu biết yêu

Địch Cuồng chạy một mạch, không vì nàng mà dừng lại. Phía sau đột nhiên xuất hiện một người áo xám tro đuổi theo không ngừng, làm sao hắn có thể dừng lại được? Vất vả lắm hắn mới có cơ hội bắt được Phong Tam Nương, nếu như hắn không làm thịt nàng ta thì đúng là uống công một đời Địch Cuồng hắn!

“Buông ta ra! Nếu không ta sẽ nôn hết vào người ngươi đấy!”. Phong Linh đập vào người hắn, há mồm muốn nôn.

“Này! Nếu ngươi dám nôn vào người ta thì ta sẽ lột y phục của ngươi ngay bây giờ!”.

“Nếu ngươi dám lột y phục của ta thì ta sẽ cắn lưỡi tự sát ngay!”. Phong Linh bất chấp tất cả. Một ngày nay nàng chịu rất nhiều kích thích, ai mà chịu được. Từ Thần Hoàng đến Dạ Vô Hàm rồi lại cả Địch Cuồng, đây là cái gì chứ, một ngày cả ba người cùng tụ lại? Người nào cũng ẩn sâu không lộ, người nào cũng giấu không biết bao nhiêu là bí mật. Nhưng mà bọn họ cùng đùa nàng không muốn đùa, được không?

“Ngươi——”. Địch Cuồng khẽ trừng mắt, tốc độ lại nhanh hơn, hắn thấy người áo xám tro sắp đuổi kịp thì tức giận điểm huyệt Phong Tam Nương, sau đó xoay người tiếp chiêu người áo xám tro.

Tuy người Phong Linh không cử động được nhưng miệng nàng không hề nhàn rỗi, nói rồi lại nói, nói đến nổi trên trán Địch Cuồng nổi lên đầy gân xanh. Chưa có một người nào dám mắng hắn như thế. Hắn hét lớn một tiếng, tức giận trút hết vào chưởng đánh người áo xám tro, vậy mà đánh cho tên đó tan tác. Xoay người lại, hắn ta lại điểm huyệt cảm của nàng, chạy thẳng một đường.

Dần dần, hắn chạy khỏi núi lên trần.

Dù cái trần này không lớn nhưng cũng rất náo nhiệt.

Địch Cuồng khiêng nàng vào trong một khách điểm. “Cho ta một gian phòng! Giường phải rộng, làm việc thoải mái! Sau đó chuẩn bị thức ăn ngon nhất của quán bưng lên cho lão tử!”.

Yêu cầu trực tiếp như thế làm lão bản đồ mờ hời nhưng thấy trên người hắn toàn sát khí không dễ chọc thì cúi đầu khom lưng mệnh cho tiểu nhị đưa hắn lên tầng ba.

Hắn ném Phong Tam Nương lên giường, đuổi thất lung một cái, cười to. “Ha ha, Phong Tam Nương, ngươi hãy nhận mệnh đi, ngoan ngoãn làm vợ 9 của ta!”.

Phong Linh trừng hắn, trừng hắn.

Một lúc sau, tiểu nhị đưa mấy món ăn và một vò rượu. Hắn ngồi vào bàn ăn lấy ăn để. Phong Linh cả một ngày chưa có gì vào bụng, nhìn thấy thức ăn ngon thì bụng biểu tình không ngừng.

Địch Cuồng quay sang nhìn nàng. “Ngươi đói bụng sao?”.

Phong Linh quay đầu đi, cổ nhân có nói, không ăn của bố thí.

Hắn ta meo mắt, khuôn mặt nam nhân nở nụ cười quỷ dị. “Chỉ cần ngươi cam đoan sẽ không mở miệng mắng chửi người thì ta sẽ giải huyệt cho ngươi. Sao?”.

Sau khi suy nghĩ, Phong Linh cứng ngắc gật đầu.

Địch Cuồng cầm một viên lạc ném về phía Phong Linh, thoáng chốc Phong Linh nhảy dựng lên, hay tay chống nạnh. “Ngươi, đồ hỗn đản, ngươi——”.

Địch Cuồng ném một viên lạc lên, há miệng đón sau đó nhai.

Nửa câu sau Phong Linh cổ nuốt vào trong bụng.

“Ngươi có đói bụng thì qua ăn một chút, lão tử chưa bao giờ ngược đãi nữ nhân”.

Phong Linh sờ sờ bụng, nghĩ nghĩ, nếu không ăn no thì làm sao có sức để chạy trốn? Nàng ngẩng đầu lên, đặt mông ngồi xuống, cầm chân gà lên cắn.

Địch Cuồng vừa lòng gật đầu. “Cái này cũng đúng thôi, đỡ cho tí nữa lên giường không có khí lực”.

“Khụ khụ...”. Phong Linh nghẹn, uống một ngụm nước, trừng mắt nhìn hắn. “Trong đầu ngươi chỉ có nghĩ thế thôi sao? Ngoại trừ việc lên giường với nữ”.

nhân, người không có việc gì khác để làm à?”.

“Có chứ”. Dịch Cuồng uống một ngụm rượu, lau miệng, “Giết người”.

Phong Linh ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cúi đầu chăm chú ăn.

Sau khi Dịch Cuồng com no rượu say rồi, ngồi một bên nhìn bộ dạng kì kèo của Phong Linh, mày rậm nhíu lại. Cuối cùng hắn xách nàng lên, vứt trên giường.

“Chết tiệt! Cứu ——”.

Dịch Cuồng lười biếng, điểm huyết nàng. Sau đó thì thoát quần áo của nàng, Phong Linh cắn chặt môi, kêu cũng không kêu được, động cũng không động được, nước mắt đảo quanh.

Đột nhiên, Dịch Cuồng dừng lại, hắn đang đặt tay trên eo nàng, chuẩn bị đặt tay xuống quần nhỏ thì bàn tay cứng lại.

Phong Linh mở mắt ra nhìn hắn, Dịch Cuồng nhíu mày không biết đang nghĩ cái gì. Cuối cùng, hắn trở mình ngồi sang một bên. Phong Linh chợt ngẩn ra, không khí như thể này có chút quý dị nhưng lại có điểm kỳ lạ.

Đột nhiên hắn mở miệng làm nàng giật mình. “Lão tử muốn nữ nhân thì chưa lần nào thất bại cả”.

Phong Linh trừng hắn, trong lòng oán giận mắng, lộn giống!

“Rõ ràng là người đã cướp đến tay, nhưng mà...”. Hắn ảo não cào tóc. “Trong đầu lại cứ có một bóng dáng lúc ẩn lúc hiện, làm lòng lão tử phiền loạn, không có chút hưng phấn nào”.

Phong Linh sững sốt, đây là tình huống gì? Nam nhân này..... có người trong lòng?

Dịch Cuồng xuống giường, cầm lấy vò rượu rót vào miệng, nhìn Phong Linh.

Hắn bỏ cái bình xuống, đi qua đi lại trong phòng. “Nàng ta chỉ là **, nhớ đến nàng ta làm gì? Nhất định là do đàn bà thối đó đa dạng tư thế lúc lên giường với lão tử rồi! Không sai! Mẹ nó, chờ lão tử trở về sẽ thu thập nàng ta!”.

Cuối cùng Phong Linh cũng hiểu, hóa ra mối tình đầu của nam nhân này có thể là người trong kỹ viện.

Dường như muốn có người nói chuyện cùng, Dịch Cuồng giải huyết đạo cho Phong Linh, ngồi trên giường, trừng mắt nhìn nàng, chất vấn hỏi, “Người nói xem, đây là có chuyện gì?”.

Phong Linh cảm quần áo lên mặc, liếc nhìn hắn, rống lên một câu. “Ta không biết”.

“Không biết? Được, vậy chúng ta đến”.

Nhìn hắn có vẻ muốn ra tay thật, Phong Linh vội vàng xua tay. “còn hỏi sao, người thích người ta rồi”.

Dịch Cuồng giật mình. “Thích?”.

Nàng bĩu môi khinh thường. “Chỉ số tình cảm của người thấp như vậy, thật đáng thương”.

“Này, người nói rõ ràng ra cho lão tử”. Dịch Cuồng nhéo nhéo cổ áo nàng, bởi vì hơi dùng sức nên sợi nỉ áo bị xé rách.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá văng ra, Phong Linh còn chưa kịp nhìn thì một người nhảy đến, đánh một quyền vào Dịch Cuồng. “Người đứng bên ngoài không cho ai vào”.

Hắn nói, ngoài cửa phòng lập tức có người đóng cửa lại, canh giữ ở đó.

Dịch Cuồng rung mình, phi thân xuống giường, giao đấu với người vừa đến trong phòng.

“Dạ Vô Hàm!”. Phong Linh thấy rõ người kia thì cao hứng nhảy dựng lên. Dạ Vô Hàm đang đánh nhau, quay đầu nhìn lướt qua, mắt “sắc bén”, xuống tay càng mạnh thêm.

Đột nhiên có một cái trường bào được ném qua. “Mặc vào!”.

Phong Linh nhận lấy, cúi đầu nhìn quần áo của mình, lẽ lười chạy nhanh đi thay.

Chỉ qua mấy chiêu, kiếm của Dạ Vô Hàm đã đặt trên yết hầu của Dịch Cuồng, ánh mắt khát máu giống như muốn đem đối phương xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Dịch Cuồng hừ lạnh một tiếng. “Muốn giết thì cứ giết!”.

Bờ môi Dạ Vô Hàm nhếch lên cười, kiếm giờ lên, đang định hạ xuống thì Phong Linh lại hô lên. “Chờ đã!”.

Một câu này làm hai người kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Khốn kiếp và ngu ngốc

Dạ Vô Hàm nghi ngờ nhìn nàng: “Nàng muốn cứu hắn?”.

Ngay cả Dịch Cuồng cũng giật mình không hiểu, không phải nàng là người muốn hắn chết nhất sao?

Phong Linh đi tới, cẩn thận cầm kiếm của hắn, từ từ để xuống. “Ta thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ cứ giết người mới giải quyết được vấn đề sao? Người giết một tên khốn kiếp thì không tính, giết một tên ngu ngốc như này thì không đáng giá!”.

“Ngu ngốc?”. Dịch Cuồng tức giận. “Người dám mắng lão tử?”.

Hắn vừa định tiến lên thì lại dừng lại, cúi đầu xuống nhìn, kiếm của Dạ Vô Hàm đặt tại nơi đó của hắn. (-_- cái nơi ở bên dưới)

“Người của ta muốn mắng người thế nào thì người đều phải nhận lấy!”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt lên nhìn ánh mắt của Phong Linh, hơi không hiểu, còn hơi lạnh nhạt, rồi hơi ghen tức.

“Ai da, hắn ta có người trong lòng rồi”. Phong Linh đi tới giữa hai người, nhìn chằm chằm Dịch Cuồng. “Ta hỏi người, có phải người thường xuyên nhớ đến nàng ấy không?”.

Dịch Cuồng cau mày, miễn cưỡng gật đầu.

“Khi người ở bên cạnh nữ nhân khác thì sẽ cảm thấy đau lòng, cảm thấy có lỗi với nàng?”.

Hắn liếc nàng một cái, gật lên. “Không có, lão tử không đau lòng ai cả!”.

Phong Linh bất đắc dĩ thở dài một tiếng. “Ta đang cứu người, người phải trả lời thành thật đấy”.

Dịch Cuồng cúi đầu nhìn thanh kiếm kia, cắn răng một cái rồi gật đầu nhưng hắn vẫn sợ mất mặt nên thanh minh: “Nhất định là nữ nhân kia dùng tà thuật với lão tử!”.

Phong Linh cười một tiếng hài lòng, nhún vai với Dạ Vô Hàm: “Người thấy đấy, ngay cả người mình thích cũng không biết, người ngu ngốc như vậy, người giết hắn làm gì”.

Tất nhiên Dịch Cuồng rất đáng ghét nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất hắn đã dừng lại, còn có thể nhớ đến người mình thích, chỉ điều này thôi có thể chứng minh hắn không phải là người vô tình.

Làm sao mà Dạ Vô Hàm không hiểu tâm tư của nàng, hắn không cam lòng nhìn nàng. “Ý của nàng là, muốn ta tha cho nam nhân muốn nhúng chàm nàng?”.

Phong Linh suy nghĩ một chút, gật đầu một cái. “Về căn bản là như vậy”.(Ôc.LQĐ)

Dịch Cuồng kinh ngạc. “Người. ... Người cứu ta? Không phải là người muốn ta chết sao?”.

“Nói nhảm, nếu như không cứu người thì người tiếc chữ như vàng như ta nói nhiều thế làm gì? Người phải biết là bà mỗi chúng ta nói chuyện rất ít, mỗi câu nói đều phải hiệu quả”.

Tiếc... chữ như vàng?

Cả Dịch Cuồng và Dạ Vô Hàm đều trầm mặc.

Phong Linh đi tới, vỗ vai hắn. “Này, ta không muốn người chết, chỉ vì không muốn trên đời này có thêm một nữ nhân phải đau lòng mà thôi!”.

Mặc dù không hiểu nàng đang nói gì về tình yêu nhưng Dịch Cuồng biết nàng là người lấy đức báo oán, mặc kệ những hiểm khích lúc trước vẫn cứu hắn!

Dạ Vô Hàm thu kiếm, liếc nhìn hấn một cái. “Ngươi đi đi”.

Phong Linh mỉm cười, khoát tay với hấn. “Đi tìm nàng đi, không nhất định phải có được mới tốt, người nào vẫn luôn ở bên cạnh ngươi, đó mới là người ngươi nên quý trọng nhất”.

Địch Cuồng nhìn nàng thật lâu, xoay người đi ra ngoài, nhưng khi đến cửa hấn dừng lại.

“Không phải là ngươi vẫn muốn biết vị trí của người Triệu gia sao?”.

Dạ Vô Hàm biến sắc. “Ngươi biết ở đâu?”.

“Dưới mặt thất hoàng cung”. Nói xong, hấn đẩy cửa đi ra.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm trở nên sắc lạnh, vậy mà hấn biết ở nơi nào! Hoàng cung. .... hừ hừ, bọn họ đúng là biết tìm nơi ẩn giấu! Không trách được làm sao người như biến mất, làm cho hấn không thể tìm được đầu mối.

“Có phải tìm được người Triệu gia thì sẽ giải được oan khuất của ta không?”. Phong Linh lạnh nhạt hỏi một câu.

Không sai, nàng vẫn để ý! Nàng để ý vì hấn không tin tưởng nàng, để ý việc hấn đã từng oan uổng nàng!

Dạ Vô Hàm đi tới cầm tay nàng, nhìn chung quanh một chút. “Vừa rồi hấn. ....”. Lời muốn nói lại nuốt xuống, chân mày nhăn nhăn. “Nàng không bị thương ở đâu chứ?”.

Phong Linh liếc hấn một cái. “Ta rất tốt!”.

Hấn vuốt mi tâm, ngồi xuống, chân trái còn chưa khỏi hấn, bây giờ đau dữ dội, mồ hôi lạnh tuôn đầy trán.

“Đau lắm à?”.

Hấn ngược mắt, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhó, gật đầu một cái.

Phong Linh ngồi xổm xuống, kéo ống quần hấn. “Ai bảo ngươi không nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến làm gì? Không đau mới lạ ấy!”.

“Nàng có lương tâm một chút đi được không? Còn không phải vì ta cứu nàng sao?”.

“Nói dễ nghe thế, người nào làm ta lạc”.

“Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa”. Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, kéo nàng vào lòng, nói. “Chuyện ngày đó, ta nhận lỗi với nàng, ta chưa bao giờ mất lý trí như vậy. Xin lỗi vì đã làm thế”. Hấn dừng lại một chút. “Muốn tìm được người Triệu phủ không hấn vì sự việc đó”.

Phong Linh lo lắng hỏi. “Thế thì vì cái gì?”.

“Cảnh Vương thúc hao tâm tổn sức như vậy, nhất định là hấn ta đang có âm mưu gì đó, mà người của Triệu gia chính là mối nhử”.(Ôc.LQĐ)

Phong Linh nháy nháy mắt, bày tỏ không hiểu.

Dạ Vô Hàm vuốt chóp mũi của nàng. “Nàng không cần hiểu hết, chỉ cần nàng an tâm ở bên cạnh ta là tốt rồi. Lúc trở về ta cũng sẽ đón Bảo Bảo về”.

Nghĩ đến cái gì đó, Phong Linh bỗng đẩy hấn ra, đứng đối diện với hấn, ánh mắt hơi xa lạ, “Dạ Vô Hàm, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi phải thành thật trả lời ta!”.

“Cái gì?”. Bộ dạng của nàng làm hấn cười, vừa lòng dựa vào thành ghế, nhún mày. “Nói cho bản vương nghe một chút”.

Phong Linh hơi mím môi, nhìn hấn, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt hấn. “Ngươi có nhớ lần trước ở kỹ viện bị cháy không?”.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm hơi run lên nhưng ngay sau đó hấn che đi, gật đầu nói. “Sao thế? Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”.

“Ngày ấy, làm sao ngươi biết ta ở đâu?”.

Hấn nghĩ nghĩ một chút, nói. “Chuyện cho đến giờ, ta cũng sẽ không gạt nàng”.

Phong Linh vội vàng nhìn hấn, hấn chậm rãi nói. “Ở kỹ viện đó ta có một tai mắt”.

“Tai mắt? Kỹ nữ?”.

Dạ Vô Hàm kéo nàng ngồi xuống, cẩn thận nói chuyện về mặt quý tăng cho nàng nghe, trong ánh mắt khiếp sợ của nàng, hấn nói tiếp. “Thật ra thì, không chỉ có hoàng hậu có quý mặt tăng, chúng ta đều âm thầm giấu âm vệ vào, Tăng Tâm chính là một trong số đó”. Nhưng mà hấn lại không ngờ hấn ta (Dạ Tàn Nguyệt) lại có thể biết được âm vệ của hấn.

Hắn đã thật coi thường hắn ta.

Phong Linh nghe thấy thì ghen hòng, không ngờ thế giới hoàng cung lại phức tạp như vậy! Không có chút tài năng thì sẽ ở đó chờ bị làm thịt sao?

“Tàng Tâm không đơn giản là một kỹ nữ, thuật dịch dung của nàng ta cực kỳ cao siêu!”.

Phong Linh vỗ tay “đét” một cái, hai mắt sáng lên. “Có phải là nữ nhân giống ta như đúc trong hoàng cung không?”.

“Ừ”, hắn gật đầu nói tiếp, “Ngày đó ta đi kỹ viện chính là tìm nàng ấy”.

“Thật sao?”, Phong Linh meo mắt, nhìn chăm chú vào hắn. “Làm sao ngươi phát hiện được ta?”.

Hắn nhú mày, đập nhẹ vào đầu nàng. “Nàng thật là, đương nhiên là lúc Dập Tuyên ôm nàng ra”.

Lòng Phong Linh trầm xuống, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định. “Ngươi chắc chứ?”.

“Ha ha, dĩ nhiên”.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người. “Ừ, ta hiểu rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Không có quan hệ huyết thống

Hàm Vương phủ.

Dưới sự gợi ý của Dạ Vô Hàm, Phong Linh lại một lần nữa trở về Vương phủ, lấy thân phận là Niếp Tổ Tổ, vương phi trước đây trở về. Hắn cũng hạ lệnh từ nay về sau không được kẻ nào nhắc đến Phong Tam Nương. Dù sao thì nàng là thái tử phi được Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong, nên kiêng dè thì vẫn phải kiêng dè.

Sau khi đưa Phong Linh trở lại Phi Ý hiên thì Dạ Vô Hàm lời đám người Dạ Dập Tuyên vào trong thư phòng. Bây giờ có một chút vấn đề khó giải quyết, cần phải mau chóng giải quyết mới được.

“Tam Nương! Rốt cuộc ngài cũng trở lại, bọn nô tỳ nhớ ngài muốn chết!”. Văn Xuân và Sơ Hạ vây quanh líu ríu không ngừng.

“Không có các người bên cạnh, lỗ tai của ta cũng buồn muốn chết”. Phong Linh cười nói, sau khi tắm rửa xong thì nằm trên giường, mắt mở to.

Lúc này, cửa mở.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng ngoài cửa, nàng nở nụ cười, vẫy tay với bé. “Vào đi”.

Hình Nhi do dự nhưng rồi bé ấn đi vào, không dám tiến lên chỉ đứng trong phòng cúi đầu, không dám nhìn Phong Linh.

“Làm sao thế, sợ ta sẽ ăn thịt cháu à?”. Phong Linh xuống giường, đi đến trước mặt bé. “Cháu đến tìm Bảo Bảo à?”.

Hình Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu tử đó còn chưa trở lại đâu, nó còn đang ở trong hoàng cung”. Nàng kéo Hình Nhi ngồi vào giường, thauan tay lấy một ít đồ ăn vặt cho bé, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ rục của bé, nàng không nhịn được véo má Hình Nhi, đau đến nỗi làm Hình Nhi nhú mày, đôi mắt mở to nhìn nàng.

Nàng nhìn rồi thở dài một cái. “Đứa bé xinh đẹp như vậy, không nói được thì thật đáng tiếc”.

Hình Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng há mồm. “Cháu.....”. Giọng nói của bé dù nhẹ, nếu như không cẩn thận nghe thì sẽ không nghe thấy, nàng cả kinh ngồi thẳng người. “Này, cháu vừa nói sao? Cháu có thể nói chuyện à?”.

Hình Nhi suy nghĩ rồi gật đầu. “Có thể.....”.

“Oh, thật sự có thể nói chuyện rồi!”. Phong Linh hưng phấn ôm lấy nàng hôn “chụt chụt chụt” vài cái. “Mau nói cho ta biết ai đã chữa cho cháu?”.

“Là Bảo ca ca mời thần y”. Lúc nói những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Nhi lộ vẻ “sùng bái”. “Bảo ca ca rất lợi hại, là Vô Lâm Minh chủ đó”.

Phong Linh hiểu ra, mấy ngày nằng và Dạ Vô Hàm đi Tây Vực, Vương phủ thành nơi tiếp đãi võ lâm đại hội, sau đó nó tìm được thần y.

“Cha cháu mà biết nhất định sẽ rất vui! Đi, chúng ta đi nói cho hắn biết!”.

“Không. ....”. Hình Nhi kéo tay nàng, lắc đầu, nhỏ giọng nói. “Nương sẽ mất hứng”.

Phong Linh ngẩn người, nằng siết chặt mày. “Hình Nhi, vì sao nương cháu không cho cháu nói chuyện?”.

.....

Bên ngoài, Văn Xuân và Sơ Hạ đang chỉ huy hạ nhân quét dọn sân chuyển này nọ, Dạ Vô Hàm đã mệnh cho quản gia tân trang lại Phi Ý hiên, nói là Vương phi hồi phủ nên phải tân trang lại. Đúng lúc đang vội vàng thì Châu Châu và Tiểu Đào đến. “Văn Xuân tỷ tỷ, Hình Nhi có ở đây không? Phu nhân chúng ta muốn đến gặp quận chúa”.

Mấy ngày nay, Tiểu Đào thu liễm rất nhiều, vừa thấy Văn Xuân và Sơ Hạ thì tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn, cái gì gọi là không đánh người khuôn mặt tươi cười, hai người cũng lười so đo với nàng ta. Lúc này mọi người đều đang bận tối mắt tối mũi, chỉ vào trong viện. “Vừa rồi còn thấy tiểu Quận chúa chơi ở kia”.

“A, vậy chúng ta vào trước, hai vị tỷ tỷ cứ làm việc”.

Chủ tớ hai người đi vào trong viện, vú nuôi tiến lên hành lễ, hai người mới biết được Hình Nhi đang trong phòng Phong Tam Nương.

“Ha ha, tiểu Đào, ngươi chờ ở đây, ta đi nhìn một cái, đã lâu không gặp, thuận tiện nói chuyện với Phong Tam Nương”.

“Vâng, phu nhân”.

Đi đến ngoài cửa phòng, vừa muốn gõ cửa thì truyền đến một giọng nói trẻ con. Châu Châu cả kinh che miệng, trời ạ, đó là giọng nói của Hình Nhi, bé con có thể nói rồi! Có thể nói rồi!

Nhưng sự hưng phấn của nàng ta chỉ vài giây, sau đó nàng ta bị đoạn đối thoại kế tiếp đánh vào địa ngục.

Nàng ta lao đảo đi ra, tiểu Đào chạy tới đón. “Phu nhân, ngài làm sao thế, sắc mặt rất kém, tiểu quận chúa đâu rồi?”.

“Không có gì, ta hơi mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi”.

Sau khi nàng trở lại Lục Ý hiên, nàng ta đóng cửa ở trong phòng run rẩy rót một chén trà, sau đó vội vàng uống. Chuyện ngày hôm đó phát sinh, Hình Nhi đã nói hết cho Phong Tam Nương rồi, như vậy thì rất nhanh Dạ Vô Hàm sẽ biết, sau đó tất cả mọi người sẽ biết!

Nàng thống khổ gục xuống bàn, nước mắt bất lực. Nhất định là ông trời đang trừng phạt nàng.

Làm sao bây giờ, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đột nhiên, nàng ta đứng lên, hít sâu một hơi, lấy trong ngăn tủ một cái kéo, hai tay run run cầm lấy, nhắm vào ngực của mình. ....

Nếu như bị hấn chán ghét, oán hận thì nàng tình nguyện chết đi.

Nén những giọt lệ, nàng ta chậm rãi nhắm mắt, cắn răng một cái, đâm mạnh xuống. ....

Đột nhiên tay nàng ta bị người bắt được. Châu Châu khiếp sợ mở mắt ra, trước mặt là một nam nhân cao lớn.

“Ngươi ——”. Nàng đang định hét chói tai, người đàn ông kia đã bịt kín miệng nàng lại, mặt không biểu cảm nói. “Triệu phu nhân, có người sai ta mang phong thư này cho ngươi, sau khi xem qua ngươi hãy quyết định chết hay không chết”.

Hắn lấy một phong thư ra từ trong lồng ngực, để trên bàn, sau đó mới nói tay.

Châu Châu quay đầu lại thì phía sau đã không còn bóng người.

Mãi sau nàng ta vẫn không lấy lại được tinh thần, cầm lá thư này lên. ....

.....

Thanh Nhạc cung.

Trong viện, một người mặc áo xám tro cung kính đứng.

“Vương phi trước, Niếp Tổ Tổ. ....”.

Thần Hoàng lạnh lùng cười, khuôn mặt đẹp không gì có thể tả tràn đầy sát khí, hấn rừ mắt. “Trong vòng ba ngày, ta không muốn nghe thấy chuyện của Xích Diễm bang”.

“Thuộc hạ đã hiểu”.

Người mặc áo xám tro lui ra.

Cách đó không xa, Tàng Tâm và Bảo Bảo đứng núp sau bụi hoa, nghe thấy mệnh lệnh đó, Tàng Tâm nhú mày. Nàng biết ngay là đã nam nhân kia lại có ý niệm động vào Phong Tam Nương mà, nên chủ nhân mới hạ sát lệnh! Đáng chết, cái tên ngu xuẩn đó!

Lúc này có một bạch y nữ tử đi đến. “Nguyệt, huynh ở đây làm gì?”.

Thần Hoàng thấy nàng thì thu hồi lệ khí, mỉm cười. “Phơi nắng”.

Dạ Lạc Dao ngẩng đầu nhìn bầu trời bị mây đen bao trùm, sắp đổ mưa, ánh mặt trời đâu ra mà phơi?

“Nguyệt, huynh lại đùa rồi”.

Bảo Bảo nhìn chăm chăm nàng ta, nhỏ giọng hỏi. “Tàng Tâm a di, cái người này là ai?”.

“Nàng là muội muội của chủ nhân”.

“Muội muội? Vậy thì là công chúa rồi?”.

“Đúng vậy, nàng là Lạc Dao công chúa, là dưỡng nữ (= con gái nuôi) mà mẫu phi chủ nhân thu nhận”.

“A? Nói cách khác thì nàng ta không có cùng huyết thống với Thần Hoàng thúc thúc?”.

“Đúng vậy”. Tàng Tâm cúi đầu nhìn hán, meo mắt. “Cháu hỏi cái này làm gì?”.

“Ha ha, không có việc gì?”. Bảo Bảo nhìn chăm chăm Dạ Lạc Dao, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Sau đó lại nhìn thái độ của Thần Hoàng với nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó dần dần trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Ngay từ ban đầu nàng đã là người của ta

Phong Linh thật sự đứng ngồi không yên, mặc dù nàng sớm biết hung thủ hại chết Tiêm Toàn là Châu Châu. Nhưng thông qua những lời Hình Nhi nói, nàng rốt cuộc hiểu rõ tại sao một nữ nhân nhìn rất nhu nhược như Châu Châu lại muốn giết chết chị gái mình.

Đó là vì, Hình Nhi không phải là con của Dạ Vô Hàm

Phong Linh liếc nhìn Hình Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề phòng bị, lộ ra tin tưởng vô hạn.

Một đứa bé đã từng bị mẹ nó tổn thương, còn có thể lựa chọn tin tưởng người khác, nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ đi tố giác Châu Châu? Sau đó, vạch trần thân thế của Hình Nhi?

“Ai nha, phiền chết mà!”

Phong Linh vỗ đầu một cái, vừa muốn Châu Châu bị trừng phạt, lại không muốn tổn thương đến Hình Nhi, không biết phải làm sao mới tốt đây. Nếu có Bảo Bảo ở đây, nhất định nó sẽ nghĩ ra cách!

Con à, mẹ nhớ con rồi ~

Đột nhiên ngoài cửa có một bóng đen xẹt qua, nhanh đến mức Phong Linh cho là mình bị hoa mắt.

Nàng cả kinh, vội chạy đến cạnh cửa, định kéo cửa ra xem thử.

Tay nàng vừa mới đụng vào cửa, thân mình đã bị người ôm lấy, một đôi tay rắn chắc như sắt giam nàng vào ngực hán, không thể động đậy.

“Ai.....”

Phong Linh còn chưa kịp nói xong, bên tai đã truyền đến tiếng nói thâm trầm tức giận, “Phong Tam Nương! Vì sao phải bỏ trốn?”

Dạ Tàn Nguyệt!

Phong Linh kinh hãi.

“Sao.....sao ngươi ở đây?”

“Ha ha,” Hấn cười tà, làm người ta rợn cả tóc gáy, bức nàng đến gần cửa, mắt đẹp phấp phấp màu máu, nhìn chăm chăm nàng, “Ta không thể tới đây sao?”

“Không, không phải, chẳng qua là ta sợ ngươi bị người phát hiện thôi.” Phong Linh chống cánh cửa, cười gượng nói.

“Nàng sợ bọn họ phát hiện ta, hay là sợ phát hiện chúng ta ở chung một chỗ?!”

Phong Linh tức giận, trừng mắt, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi đừng dây dưa ta nữa có được không? Ta đã nói rõ cho ngươi biết, ta không thích ngươi.....ngươi còn.....”

“Câm miệng!” Hấn gầm nhẹ một tiếng, khiến màng nhĩ Phong Linh phát đau, nàng vội vàng nhìn về phía Hình Nhi, cũng may nó đang ngủ rất say.

“Nói thêm câu nữa, ta liền giết chết nàng!” Hấn đặt tay lên cổ nàng, hai mắt đỏ bừng.

Phong Linh giùng giàng, “Đừng..... Buông ra.....” Sắc mặt nàng trong nháy mắt trướng hồng, dần dần biến thành màu tím.

Thần Hoàng nheo mắt, bỗng chốc hôn lên môi nàng một cách thô bạo.

Hai tay Phong Linh bị hấn bắt được, nàng liều mạng tránh né nụ hôn của hấn, “Ngươi không thể.....”

Dần dần, trong miệng nàng bỗng có vị mặn mặn.

Nàng sợ run, mở mắt, nhìn thấy nước mắt trên mặt hấn.....

Một khắc kia, Phong Linh sững sờ.

Hấn rời môi của nàng, nhắm mắt lại, che giấu phức tạp trong mắt.

“Không để cho ta yêu nàng, không muốn ta hận nàng, rốt cuộc nàng muốn ta như thế nào?”

Phong Linh ngơ ngác đứng im, quên mất phản ứng.

“Ta muốn giết hết tất cả những nam nhân đến gần nàng, bao gồm hấn, vương huynh thân ái của ta!” Hấn tàn khốc cười, thể hiện tình tế vẻ đẹp lãnh khốc của vua địa ngục.

Hấn kẻ sát đầu vào cổ nàng, “Nàng là của ta, nàng có biết hay không.....”

Mi Phong Linh rung rung, mắt dần dần đỏ, “Không phải, ta không phải.....”

“Phải, nàng phải.”

“Không phải.....”

Hấn che miệng nàng, ngước mắt, cười quyến rũ, “Còn nói không phải, ta thật sự bóp chết nàng!”

Bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân, “Tam Nương, vương gia tới.”

Phong Linh cả kinh nhìn Thần Hoàng, hất mắt về phía cửa sổ, ý bảo hấn nhanh đi ra bằng đường đó.

Thần Hoàng không chút để ý nói, “Ha ha, nàng lo lắng cho ta?”

Bên ngoài, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Phong Linh gấp đến độ toát ra mồ hôi, không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt là anh em, vì một nữ nhân mà anh em tương tàn, đây đúng là chuyện thiếu não nhất, cũng là kết quả nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thần Hoàng ngấm nhìn nàng say đắm, nheo mắt nói, “Nhớ kỹ, ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã là nữ nhân của ta!”

Nói xong, hấn xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cơ hồ là cùng một lúc, cửa phòng bị đẩy ra.

Dạ Vô Hàm thấy Phong Linh đứng nơi đó, mắt sắc quét qua, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng rơi vào vết đỏ nhàn nhạt trên cổ nàng. Hấn thu hồi

ánh mắt, cười khê, “Đang làm gì vậy?”

“Ách, không có gì, vừa đỡ Hình Nhi ngủ xong.”

Phong Linh cố gắng hết sức để mình không biểu hiện quá kỳ quái, nàng đi đến bên giường, mượn việc đắp chăn cho Hình Nhi để ổn định lại tâm thần.

“Mới vừa rồi, chỉ có một mình nàng sao?” Dạ Vô Hàm hỏi.

“Còn có Hình Nhi nữa.” Nàng trả lời chuyện đương nhiên.

Dạ Vô Hàm cau mày, “Thật sao?”

Vào giờ phút này, giữa hấn và nàng, chỉ cách nhau mấy bước, nhưng hình như có một bức tường mỏng lung chấn giữa hai người, khiến hấn không thể đến gần nàng được.

.....

Dạ Vô Hàm ngồi một mình trong đình nghỉ mát uống rượu, một ly lại một ly.

Sao sáng đầy trời, nhưng không chiếu sáng được tâm hồn của hấn.

Tại sao, hấn cứ cảm thấy mình vẫn không bước được vào trái tim nàng.

“Vương gia”

Châu Châu nhẹ nhàng đi tới. Tiểu Đào bưng lên mấy bình rượu, sau đó thức thỏi lui ra.

“Vương gia, sau khi ngài về phủ, Châu Châu không thể đi thỉnh an ngài, xin ở đây bồi tội.” Nói xong, tự mình rót một ly, uống cạn.

Dạ Vô Hàm không thèm ngó nàng ta, cũng không lên tiếng, cầm ly lên, uống cạn.

“Ha ha,” đột nhiên nàng ta cười, “Vương gia, ngài không thích ta, đúng không? Ngài cưới ta, là vì Hình Nhi phải không?”

Dạ Vô Hàm tự rót tự uống, trên mặt không thấy đỏ, nhưng đáy mắt đã sớm hỗn loạn.

Châu Châu hình như không hy vọng xa vời sẽ nhận được câu trả lời từ hấn, thê lương rũ mắt xuống, cầm bình rượu lên uống vài ngụm, bị sắc rượu, ho khan mấy tiếng.

Dạ Vô Hàm tạm ngừng, ngược mắt, đoạt lại bình rượu, “Rượu, không phải uống như vậy.”

“Vương gia, tối nay, cầu ngài để ta tùy ý, có được không?” Châu Châu lại nâng bình lên uống vài ngụm.

Dạ Vô Hàm cau mày nhìn nàng ta, sau đó xoay đầu, tiếp tục uống rượu.

Hai người, không ai nói gì nữa, cứ như vậy, người một bình, ta một bình uống.

Châu Châu bắt đầu lao đảo, tầm mắt càng trở nên mờ lung, nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của Dạ Vô Hàm, cười hồn nhiên, si ngốc nói, “Ngài biết không? Kể từ đêm kia, mỗi ngày ta đều nhớ ngài, nghĩ không biết ngài sẽ tới tìm ta hay không, có thể xuất hiện lần nữa trước mặt ta hay không..... Ha ha, thật tốt quá, rốt cuộc có thể gặp lại ngài rồi.....”

Dạ Vô Hàm uống hết bình rượu trong tay, tiện tay cầm lấy một bình rượu trong số bình Tiểu Đào đem tới, bỏ nắp ra, trực tiếp uống.

Châu Châu lắc lắc đầu, “Không, ngài không yêu ta, ngài không yêu ta, ngài yêu Phong Tam Nương, là Phong Tam Nương.....”

Dạ Vô Hàm nghe thấy tên Phong Tam Nương, hơi nhú mày, từ từ nở nụ cười, “Tam Nương.....”

Nụ cười kia, thật chói mắt.

Châu Châu bỗng nhào vào trong ngực Dạ Vô Hàm, “Tại sao, tại sao không phải là ta, ta chờ ngài 6 năm! Tận 6 năm! Mãi mới chờ đến lúc ngài đến, tại sao ngài không yêu ta, không phân cho ta chút tình yêu? Ta không tham lam, không cần toàn bộ, chỉ cần một chút xiu là đủ rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Ta muốn xuất phủ

Dạ Vô Hàm đẩy nàng ta ra, bước chân không yên đi về phía trước, lúc đi xuống bậc thang tuyết nửa thì ngã nhào, Châu Châu đuổi theo, đỡ hấn. “Vương gia.....”.

“Tránh ra”. Âm thanh hấn trầm thấp, lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Vương gia, cho dù ngài không yêu thích thiếp thì thiếp cũng xin ngài đừng cự tuyệt thiếp”. Châu Châu kéo tay của hấn, đặt lên vai nàng. Nhìn nàng hơi gầy yếu nhưng vẫn cậy mạnh đỡ lấy hấn.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, mượn ánh trăng liếc nhìn bộ dạng quật cường của nàng ta, meo mắt, cũng không cự tuyệt nữa. Đầu hơi đau, mặc cho nàng ta đỡ hấn về Bác Ý hiên.

Sau khi đỡ Dạ Vô Hàm lên giường, Châu Châu hít sâu mấy hơi, sau đó rót một ly trà, “Vương gia, ngài uống chút trà giải rượu”.

Dạ Vô Hàm giờ tay lên, lập tức cái chén trong tay nàng đổ ra.

“A!”, Tay Châu Châu bị nước trà đổ vào, nóng đỏ một chỗ, đau đến nổi tuyết nửa nước mắt đã rơi.

Dạ Vô Hàm nhú mày, kéo tay nàng ta nhìn một chút, giọng điệu hòa hoãn mấy phần. “Ngươi ra ngoài bồi thuốc đi”.

Nàng ta lắc đầu, nén lệ, đột nhiên ôm lấy cổ hấn nói. “Vương gia, ngài đừng đuổi thiếp đi, thiếp không cần danh phận gì cả, cái gì cũng không cần, chỉ cần ngài đừng đuổi thiếp đi.....”.

“Ngươi.....”.

Nàng đưa ngón cái ra, đề môi của hấn. “Vương gia, đêm nay có thể như đêm của sáu năm trước được không, để cho thiếp nhớ lại đêm đó, được không?”.

Đôi mắt trong veo dần dần mờ đi, dần dần lạc phương hướng. Hấn không nói thêm gì nữa, chỉ từ từ cúi người, Châu Châu vui mừng, xấu hổ nhắm hai mắt lại.....

.....

Dạ Vô Hàm nhìn người bị đánh xiu, hai mắt sắc bén, đứng dậy. “Đỡ nàng ta đến trên giường”.

“Vâng”. Huyền Phong tức giận đặt Châu Châu lên giường, từ lâu hấn đã không có hảo cảm với nàng ta, còn dám dùng thuốc với Vương gia!

“Tìm được gì rồi?”. Dạ Vô Hàm hỏi.

Phi Ứng tiến lên, nói hai chữ. “Long bào”.

Dạ Vô Hàm cười lạnh. “Đúng là nhọc lòng! Nếu bốn vương không ứng chiến thì sẽ phụ tấm lòng của hấn ta rồi!”.

“Vương gia, bây giờ phải làm sao?”. Huyền Phong đã không nhẫn nại được.

Hấn ngoảnh đầu nhìn lại, đôi lông mày ưu nhã nâng lên, khóe miệng khẽ cong lên. “Phi Ứng, hấn đưa đồ đến cho bốn vương như thế nào thì ngươi trả lại như thế!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Phi Ứng tuân lệnh lui ra, Huyền Phong nói. “Vương gia, còn ta? Ta thì làm sao? Có nhiệm vụ chi biết cho Phi Ứng đi làm, cái gì cũng không cho ta làm.....”.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, buồn cười nhìn hấn. “Ngươi thì có nhiệm vụ quan trọng hơn”.

Hai mắt Huyền Phong sáng lên. “Cái gì? Là cái gì?”.

“Ẩn nấp vào hoàng cung!”.

“Hả?”.

Huyền Phong gồng vai. “Có phải là nằm vùng hay không?”. Tể bào cả người hấn đều đang kêu gào, hấn muốn làm việc lớn! Muốn làm anh hùng!

“Đây là mệnh lệnh!”.

“Ai, được rồi”. Hấn chấp nhận nói. “Vậy thì ta phải làm gì?”.

Dạ Vô Hàm đưa mắt nhìn về nơi xa, nhàn nhạt nói. “Người ở trong hoàng cung không làm người khác nghi ngờ nhất là thái giám, cho nên người phải cải trang thành tiểu thái giám, tra xem mật thất hoàng cung ở chỗ nào?”.

Về mặt Huyền Phong đau khổ. “Không thể đổi thành người khác được sao? Làm thị vệ chẳng hạn!”.

“Trừ những lúc trực ban ra thì thị vệ không thể đi loạn!”. Hấn nói không cho phép cự tuyệt. “Không cần nói nữa, chuyện này quyết định như vậy”.

“.....”

Huyền Phong miễn cưỡng lui xuống, Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, lấy túi gấm Như Ý mà mẫu phi để lại cho hấn, nắm chặt trong tay, ánh mắt trở nên thâm thúy, sâu thẳm.

.....

Sau khi suy nghĩ một đêm, Phong Linh quyết định kể chuyện của Châu Châu cho Dạ Vô Hàm. Dù sao thì hấn cũng có quyền biết tất cả.

Buổi sáng tỉnh mơ, nàng đến Bác Ý hiền, Phi Ung và Huyền Phong đều không ở đây, nàng tự mở cửa ra, đi vào. “Dạ Vô Hàm, ta có việc tìm người, ta.....”.

Nàng ngậy người khi thấy người nằm trên giường.

Châu Châu ngủ rất say, khoe miệng mang theo nụ cười, nằm trên giường Dạ Vô Hàm.

Phong Linh đứng đó, không có phản ứng. Ba giây sau, nàng xoay người ra khỏi phòng, yên lặng trở về Phi Ý hiền. Nàng lấy hộp bảo bối của nàng, sau đó dọn dẹp mấy bộ y phục.

Vấn Xuân và Sơ Hạ không hiểu chuyện gì. “Tam Nương, có chuyện gì vậy?”.

Nàng ngẩng đầu, trên mặt không lộ vui buồn. “Ta muốn xuất phủ, hai người có muốn đi cùng ta không?”.

“Xuất phủ? Đã xảy ra chuyện gì sao?”. Vấn Xuân vội hỏi. “Đang tốt lành như vậy sao lại muốn ra ngoài?”.

“Đúng vậy”, Sơ Hạ cũng nói. “Không phải là ngài muốn tìm Vương gia sao, chẳng lẽ ngài cãi nhau với Vương gia?”.

Sau khi thu dọn đồ xong, Phong Linh thay một bộ y phục nhẹ nhàng, cột tóc thành đuôi sam, xoay người lại. “Đừng hỏi gì cả, có muốn đi theo hay không?”.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cắn răng nói. “Được! Chúng ta về thu dọn đồ đạc”.

Một lúc sau, ba nữ nhân đeo tay nải trên người, thoải mái đi ra. Trên đường đi gặp nha hoàn thân quen, Phong Linh còn chào hỏi.

“Tam Nương, Vấn Xuân tỷ tỷ, các ngài muốn đi đâu vậy?”.

Phong Linh nhún vai: “Rời phủ trốn đi. Muốn đi chung không?”.

“A, không, nô tỳ còn rất nhiều việc cần làm, lúc nào xong sẽ đi chơi cùng mọi người”.

“Ừ, vậy chúng ta đi trước”.

Cho đến khi các nàng ra khỏi cửa lớn, mọi người vẫn sững sốt không tin rằng họ sẽ rời phủ.

Sau khi ra khỏi Hàm Vương phủ, Phong Linh đi thẳng trên đường lớn, nhú mây, mím môi giống như muốn liều mạng tìm ai đó, thỉnh thoảng trong mồm còn mở miệng mắng mấy câu, không biết là đang nói ai.

Vấn Xuân chọc chọc Sơ Hạ. “Tam Nương có chuyện gì vậy?”.

“Ta đoán, nhất định là cãi nhau với Vương gia!”. Sơ Hạ tỉnh bơ phân tích. “Người xem, mấy lần trước không phải cũng như vậy sao?”.

“Ừ, Ta cũng cảm thấy thế”.

Đột nhiên Phong Linh kêu lên. “Sát thủ tiên sinh! Sát thủ tiên sinh!”.

Hai người sợ hãi kêu. “Tam Nương, ngài đang gọi ai thế?”.

Phong Linh mặc kệ, vẫn gọi lên làm người đi đường nhìn vào.

Đột nhiên một bóng người quỷ dị xuất hiện làm Vấn Xuân và Sơ Hạ giật mình.

Tà Thanh Hàn gật đầu. “Ngươi, tìm ta?”.

Phong Linh không nói hai lời, ném tay nải trên người cho hắn. “Có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay, tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói tiếp”.

Tà Thanh Hàn cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi đằng sau nàng.

Sơ Hạ theo dõi hắn, tò mò hỏi. “Người này là ai thế?”.

Vấn Xuân lắc đầu. “Có vẻ như Tam Nương quen rất nhiều người kỳ quái”.

Phong Linh đi vào khách điểm sang trọng nhất trong thành, Phong Linh móc ngân phiếu trong ngực ra, vỗ vỗ vào quây. “Ta bao nơi này!”.

Chường quý đầu tiên là sững sờ, nhìn con số trên ngân phiếu, tròn to hai mắt. “Chuyện này..... Sợ là.....”.

Hắn còn chưa nói hết lời, Phong Linh lại “bộp” một phát. “Còn nói không được nữa thì ta đổi sang nơi khác!”.

Chường quý cầm hai tờ ngân phiếu lên, mừng rỡ như điên. “Được, được, được, tại sao lại không được chứ? Cô nương chờ một chút, ta sẽ đuổi người!”.

Trong khách điểm, những người khách khác cầm bạc trả lại của chường quý, mắng chửi đi ra ngoài.

Phong Linh tựa vào cửa, ngoắc ngoắc ngón tay với chường quý. “Cầm giấy mực đến đây”.

“A, được”.

Chường quý vội vàng mệnh cho tiểu nhị cầm giấy mực đến, Phong Linh xắn tay áo, cầm bút lông, viết lên trên vài chữ. Vấn Xuân và Sơ Hạ ngó vào thì kinh ngạc há hốc mồm. “Tam Nương, việc này.....”.

“Được rồi, tiểu nhị, làm phiền ngươi đính cái này lên cửa chính”.(Ôc@ĐDLQĐ)

“A, vâng”. Tiểu nhị không biết chữ, nhìn cũng không hiểu nàng đang viết cái gì, chỉ biết dán bên ngoài.

Tờ giấy vừa được dán ra ngoài thì mọi người bắt đầu vây quanh, thì thầm “Họ Dạ, nghe cho rõ đây, bắt đầu từ hôm nay cô nãi nãi tự lập môn hộ”.

Ngồi bên trong khách điểm rộng rãi, Phong Linh cảm thấy rất thoải mái, chường quý đối với bọn họ cung kính như khách quý. Tiền đúng là một món đồ tốt, tiêu nó để cho nàng vui vẻ cũng rất tốt! (Ôc@ĐDLQĐ)

Lúc này, Vấn Xuân không nén được tức giận, lo lắng hỏi. “Tam Nương, chúng ta như vậy có được không? Nếu như Vương gia biết, nhất định sẽ tức giận”.

“Ta quản hắn khi gió!”. Phong Linh bung trà lạnh uống một hớp. “Về sau đừng nhắc đến người này trước mặt ta”.

Vấn Xuân lẽ lười biết là nàng đã thực sự quyết tâm rồi.

Phong Linh nghiêng đầu, nói với Tà Thanh Hàn. “Sát thủ tiên sinh, ta có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay”.

“Nói”.

“Võ công của ngươi khá tốt, ta muốn nhờ ngươi vào trong hoàng cung chuyển cho con trai ta một lá thư”.

“Ừ”. Hắn đồng ý rất nhanh.

Phong Linh sống trong khách điểm được ăn uống ngủ nghỉ rất tốt, tóm lại chính là một câu, có tiền còn sợ không được làm đại gia? Nàng quản làm gì Châu Châu hay Dạ Vô Hàm, tất cả đi gặp quý đi! Dạ Vô Hàm muốn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Tự lập môn hộ

Phong Linh thật sự đứng ngồi không yên, mặc dù nàng sớm biết hung thủ hại chết Tiêm Toàn là Châu Châu. Nhưng thông qua những lời Hình Nhi nói,

nàng rút cuộc hiểu rõ tại sao một nữ nhân nhìn rất nhu nhược như Châu Châu lại muốn giết chết chị gái mình.

Đó là vì, Hình Nhi không phải là con của Dạ Vô Hàm.

Phong Linh liếc nhìn Hình Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề phòng bị, lộ ra tin tưởng vô hạn.

Một đứa bé đã từng bị mẹ nó tổn thương, còn có thể lựa chọn tin tưởng người khác, nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ đi tố giác Châu Châu? Sau đó, vạch trần thân thế của Hình Nhi?

“Ai nha, phiền chết mà!”

Phong Linh vỗ đầu một cái, vừa muốn Châu Châu bị trừng phạt, lại không muốn tổn thương đến Hình Nhi, không biết phải làm sao mới tốt đây. Nếu có Bảo Bảo ở đây, nhất định nó sẽ nghĩ ra cách!

Con à, mẹ nhớ con rồi ~

Đột nhiên ngoài cửa có một bóng đen xẹt qua, nhanh đến mức Phong Linh cho là mình bị hoa mắt.

Nàng cả kinh, vội chạy đến cạnh cửa, định kéo cửa ra xem thử.

Tay nàng vừa mới đụng vào cửa, thân mình đã bị người ôm lấy, một đôi tay rắn chắc như sắt giam nàng vào ngực hắn, không thể động đậy.

“Ai.....”

Phong Linh còn chưa kịp nói xong, bên tai đã truyền đến tiếng nói thảm đày tức giận, “Phong Tam Nương! Vì sao phải bỏ trốn?”

Dạ Tàn Nguyệt!

Phong Linh kinh hãi.

“Sao.....sao ngươi ở đây?”

“Ha ha,” Hắn cười tà, làm người ta rợn cả tóc gáy, bức nàng đến gần cửa, mắt đẹp phấp phấp màu máu, nhìn chằm chằm nàng, “Ta không thể tới đây sao?”

“Không, không phải, chẳng qua là ta sợ ngươi bị người phát hiện thôi.” Phong Linh chống cánh cửa, cười gượng nói.

“Nàng sợ bọn họ phát hiện ta, hay là sợ phát hiện chúng ta ở chung một chỗ?!”

Phong Linh tức giận, trừng mắt, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi đừng dây dưa ta nữa có được không? Ta đã nói rõ cho ngươi biết, ta không thích ngươi.....ngươi còn.....”

“Câm miệng!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, khiến màng nhĩ Phong Linh phát đau, nàng vội vàng nhìn về phía Hình Nhi, cũng may nó đang ngủ rất say.

“Nói thêm câu nữa, ta liền giết chết nàng!” Hắn đặt tay lên cổ nàng, hai mắt đỏ bừng.

Phong Linh giùng giàng, “Đừng..... Buông ra.....” Sắc mặt nàng trong nháy mắt trướng hồng, dần dần biến thành màu tím.

Thần Hoàng nheo mắt, bỗng chốc hôn lên môi nàng một cách thô bạo.

Hai tay Phong Linh bị hắn bắt được, nàng liều mạng tránh né nụ hôn của hắn, “Ngươi không thể.....”

Dần dần, trong miệng nàng bỗng có vị mặn mặn.

Nàng sợ run, mở mắt, nhìn thấy nước mắt trên mặt hắn.....

Một khắc kia, Phong Linh sững sờ.

Hắn rời môi của nàng, nhắm mắt lại, che giấu phức tạp trong mắt.

“Không để cho ta yêu nàng, không muốn ta hận nàng, rốt cuộc nàng muốn ta như thế nào?”

Phong Linh ngơ ngác đứng im, quên mất phản ứng.

“Ta muốn giết hết tất cả những nam nhân đến gần nàng, bao gồm hắc, vương huynh thân ái của ta!” Hắc tàn khốc cười, thể hiện tình tế vẻ đẹp lãnh khốc của vua địa ngục.

Hắn kề sát đầu vào cổ nàng, “Nàng là của ta, nàng có biết hay không.....”

Mi Phong Linh rung rung, mắt dần dần đỏ, “Không phải, ta không phải.....”

“Phải, nàng phải.”

“Không phải.....”

Hắn che miệng nàng, ngược mắt, cười quyền rũ, “Còn nói không phải, ta thật sự bóp chết nàng!”

Bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân, “Tam Nương, vương gia tới.”

Phong Linh cả kinh nhìn Thần Hoàng, hất mắt về phía cửa sổ, ý bảo hắn nhanh đi ra bằng đường đó.

Thần Hoàng không chút để ý nói, “Ha ha, nàng lo lắng cho ta?”

Bên ngoài, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Phong Linh gấp đến độ toát ra mồ hôi, không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt là anh em, vì một nữ nhân mà anh em tương tàn, đây đúng là chuyện thiếu não nhất, cũng là kết quả nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thần Hoàng ngấm nhìn nàng say đắm, nheo mắt nói, “Nhớ kỹ, ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã là nữ nhân của ta!”

Nói xong, hắn xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cơ hồ là cùng một lúc, cửa phòng bị đẩy ra.

Dạ Vô Hàm thấy Phong Linh đứng nơi đó, mắt sắc quét qua, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng rơi vào vết đỏ nhàn nhạt trên cổ nàng. Hắn thu hồi ánh mắt, cười khê, “Đang làm gì vậy?”

“Ách, không có gì, vừa đỡ Hinh Nhi ngủ xong.”

Phong Linh cố gắng hết sức để mình không biểu hiện quá kỳ quái, nàng đi đến bên giường, mượn việc đắp chăn cho Hinh Nhi để ổn định lại tâm thần.

“Mới vừa rồi, chỉ có một mình nàng sao?” Dạ Vô Hàm hỏi.

“Còn có Hinh Nhi nữa.” Nàng trả lời chuyện đương nhiên.

Dạ Vô Hàm cau mày, “Thật sao?”

Vào giờ phút này, giữa hắn và nàng, chỉ cách nhau mấy bước, nhưng hình như có một bức tường mỏng lung chấn giữa hai người, khiến hắn không thể đến gần nàng được.

.....

Dạ Vô Hàm ngồi một mình trong đình nghỉ mát uống rượu, một ly lại một ly.

Sao sáng đầy trời, nhưng không chiếu sáng được tâm hồn của hắn.

Tại sao, hắn cứ cảm thấy mình vẫn không bước được vào trái tim nàng.

“Vương gia”

Châu Châu nhẹ nhàng đi tới. Tiểu Đào bưng lên mấy bình rượu, sau đó thức thỏi lui ra.

“Vương gia, sau khi ngài về phủ, Châu Châu không thể đi thỉnh an ngài, xin ở đây bồi tội.” Nói xong, tự mình rót một ly, uống cạn.

Dạ Vô Hàm không thèm ngó nàng ta, cũng không lên tiếng, cầm ly lên, uống cạn.

“Ha ha,” đột nhiên nàng ta cười, “Vương gia, ngài không thích ta, đúng không? Ngài cưới ta, là vì Hinh Nhi phải không?”

Dạ Vô Hàm tự rót tự uống, trên mặt không thấy đỏ, nhưng đáy mắt đã sớm hỗn loạn.

Châu Châu hình như không hy vọng xa vời sẽ nhận được câu trả lời từ hắn, thê lương rũ mắt xuống, cầm bình rượu lên uống vài ngụm, bị sặc rượu, ho khan mấy tiếng.

Dạ Vô Hàm tạm ngừng, ngược mắt, đoạt lại bình rượu, “Rượu, không phải uống như vậy.”

“Vương gia, tối nay, cầu ngài để ta tùy ý, có được không?” Châu Châu lại nâng bình lên uống vài ngụm.

Dạ Vô Hàm cau mày nhìn nàng ta, sau đó xoay đầu, tiếp tục uống rượu.

Hai người, không ai nói gì nữa, cứ như vậy, người một bình, ta một bình uống.

Châu Châu bắt đầu lao đảo, tầm mắt càng trở nên mông lung, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn của Dạ Vô Hàm, cười hồn nhiên, si ngốc nói, “Ngài biết không? Kể từ đêm kia, mỗi ngày ta đều nhớ ngài, nghĩ không biết ngài sẽ tới tìm ta hay không, có thể xuất hiện lần nữa trước mặt ta hay không..... Ha ha, thật tốt quá, rốt cuộc có thể gặp lại ngài rồi.....”

Dạ Vô Hàm uống hết bình rượu trong tay, tiện tay cầm lấy một bình rượu trong số bình Tiểu Đào đem tới, bỏ nắp ra, trực tiếp uống.

Châu Châu lắc lắc đầu, “Không, ngài không yêu ta, ngài không yêu ta, ngài yêu Phong Tam Nương, là Phong Tam Nương.....”

Dạ Vô Hàm nghe thấy tên Phong Tam Nương, hơi nhú mày, từ từ nở nụ cười, “Tam Nương.....”

Nụ cười kia, thật chói mắt.

Châu Châu bỗng nhào vào trong ngực Dạ Vô Hàm, “Tại sao, tại sao không phải là ta, ta chờ ngài 6 năm! Tận 6 năm! Mãi mới chờ đến lúc ngài đến, tại sao ngài không yêu ta, không phân cho ta chút tình yêu? Ta không tham lam, không cần toàn bộ, chỉ cần một chút xíu là đủ rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đều là người phóng khoáng, lạc quan

Châu Châu ngồi ngơ ngác trước bàn trang điểm, nàng không thể nào nhớ được những chuyện ngày hôm qua. Nàng chỉ nhớ nàng điu hấn về phòng, sau đó.....

Sau đó nàng chẳng nhớ gì cả.

Đột nhiên, Tiểu Đào hưng phấn chạy vào. “Phu nhân, phu nhân, có tin tức tốt!”.

Nàng chậm rãi hồi hồn, không cảm thấy hào hứng. “Chuyện gì?”. Nàng không biết bây giờ chuyện gì lại có thể là “tin tức tốt” với nàng nữa.

Nàng bị người thân bí lấy những người Triệu gia uy hiếp, tuy hấn ta nói sẽ giải quyết tốt chuyện Phong Tam Nương nhưng còn chuyện của Hình Nhi thì sao? Con bé chính là quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể phát nổ làm nàng tan xương nát thịt.

Tiểu Đào cúi đầu nói nhỏ, Châu Châu vừa nghe, kinh ngạc nói. “Thật sao? Bọn họ đi thật à?”.

“Tin này rất chính xác, nô tỳ nghe lén được ở chỗ quản gia”.

Nàng vội hỏi. “Người biết bọn họ đi đâu không?”.

.....

Trong khách sạn, ba nữ nhân ghép tất cả các bàn lại vào một chỗ, Văn Xuân viết chữ, Sơ Hạ vẽ tranh. Hai người vừa viết vừa hiếu kỳ hỏi, “Tam Nương, người Minh Tích đều lạc quan phóng khoáng này để làm gì?”.

Phong Linh đang vắt óc suy nghĩ lời tuyên truyền, cắn bút nói. “Đây chính là một cuộc tuyển tú toàn dân, ghi danh mất mười đồng, khi tham gia thi có thể ca hát, cũng có thể nhảy múa, chỉ cần người có tài nghệ đều có thể ghi danh tham gia! Đầu tiên chúng ta sẽ chọn ra nhiều người, sau đó là mười người mạnh nhất, cuối cùng sẽ tiến đến chung kết. Người đứng đầu sẽ được một ngàn lượng bạc trắng, người đứng thứ hai được năm trăm lượng bạc trắng, người đứng thứ ba sẽ được hai trăm lượng bạc trắng”.

Văn Xuân kinh ngạc nói, “Oa, vậy lần này sẽ mất khoảng 1700 lượng bạc! Vậy thì chúng ta làm sao có thể có đủ”.

“Không hấn”, Phong Linh chắc chắn cười một tiếng. “Ta đảm bảo chúng ta tổ chức ghi danh có thể kiếm vượt xa!”.

“Thật sao?”. Hai người nghi ngờ.

“Yên tâm đi! Đến lúc đó chuẩn bị đếm tiền cho ta!”. Phong Linh cười ngông cuồng.

Lúc này, Chu lão bản đang đứng một bên, đi đến. “Phong cô nương, vậy cô nương muốn làm gì ở chỗ này?”.

Vừa nhìn Chu lão bản, đôi mắt Phong Linh đảo tròn, đứng dậy nói. “Chu lão bản, khách điểm của ông có tổng cộng bao nhiêu gian phòng?”.

“A, có 12 phòng hảo hạng, 24 phòng hạng trung, 36 phòng bình thường, nhiều nhất có thể ở đến 200, 300 người. Cô nương hỏi những cái đó làm gì?”

“Vào thời gian buôn bán tốt nhất, số người vào ở trong điểm là bao nhiêu? Mùa ế hàng là bao nhiêu?”

Thấy thái độ và câu hỏi của nàng rất chuyên nghiệp, thái độ cẩn thận thành khẩn, Chu lão bản chỉ do dự một lát rồi đáp. “Thời điểm buôn bán tốt nhất cũng được 7 phần. Mà bây giờ là mùa buôn bán chán nhất thì cũng như cô nương thấy, được 3, 4 phần cũng không tệ rồi”.

“Ha ha”. Phong Linh cười. “Chu lão bản, ông có tin tôi sẽ khiến cho nơi đây ngay cả mùa buôn bán tệ nhất cũng được mười phần người vào ở”.

Chu lão bản ngây người: “Điều này sao có thể?”.

“Muốn có tiền bạc thì phải dùng mảnh lối, những người đến tham gia ‘Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan’ của ta chắc sẽ không ít, trong đó không thể thiếu được người ngoài thành. Ông nói xem nếu nhiều người đến như vậy thì sẽ cần chỗ ở không? Đến lúc đó chỉ cần ta nói đây là nơi tổ chức, như vậy còn sợ không có người vào ở à? Dĩ nhiên chúng ta cũng cần phải điều chỉnh, Chu lão bản có thể miễn phí tiền ăn uống nhưng tiền ở trọ thì phải thu. Tính toán ra thì ông thu được chính là từ chỗ này! Đề nghị này của ta thế nào?”.

Chu lão bản tính toán rất nhanh, sau khi nghe qua lập tức vỗ tay bảo hay. “Phong cô nương, đúng là kỳ nhân! Chủ ý này rất hay!”.

“Ha ha”, Phong Linh hất tóc, khiêm tốn nói. “Đâu có đâu có, sau khi cuộc thi này kết thúc, ta còn muốn mở thêm nhiều hoạt động lớn khác, những điều này đều nằm trong tính toán của ta!”.

“Được! Chỉ cần Phong cô nương muốn làm, nơi đây đều mở cửa lớn chào đón, đến lúc đó chúng ta chính là đồng bạn hợp tác lâu dài!”.

Phong Linh nghiêm túc nói. “Chu lão bản, nếu chúng ta đã đạt được nhận thức chung thì bây giờ nên đồng tâm hiệp lực chuẩn bị làm công tác tuyên truyền, tôi chỉ thiếu người thôi”.

Chu lão bản vỗ ngực. “chuyện tuyên truyền cứ để tôi lo, dù sao ở đây ta cũng là người làm ăn đã mấy chục năm. Ta sẽ đi thương lượng với vài lão bằng hữu!”.

“Ha ha, vậy thì tốt quá!”.

Sau khi Chu lão bản đi, tiểu nhị chạy tới. “Phong cô nương, bên ngoài có người tìm cô nương”.

Phong Linh nhíu mày. “Họ gì?”.

“Dạ”.

Sắc mặt nàng lạnh lẽo. “Đuổi đi”.

“Aiz”.

Vân Xuân và Sơ Hạ che miệng cười, “Nhất định là Vương gia tìm đến rồi”.

Một lúc sau, tiểu nhị lại chạy đến. “Phong cô nương, lại có người tìm cô nương”.

“Họ gì?”.

“Dạ”.

“Đuổi đi”.

“Aiz”.

Vân Xuân nghi ngờ hỏi. “Vị họ Dạ lần này không phải là Tuyên Vương điện hạ chứ?”.

Lại một lúc sau, tiểu nhị lại hấp ta hấp tấp chạy vào. “Phong cô nương, bên ngoài lại có người tìm”, lần này hẳn đã thông minh hơn, không đợi nàng hỏi đã trả lời. “Vị gia này cũng họ Dạ”.

“Bốp”. Sơ Hạ vỗ đầu một cái, nói với Vân Xuân. “Hàm Vương, Tuyên Vương, thái tử điện hạ! Nhất định là ba người này!”.

Phong Linh nhíu mày. “Tiểu nhị, chỉ cần là người họ Dạ người đều lấy nước rửa chén dội vào bọn họ, không cần sợ, xảy ra chuyện gì có ta chịu trách nhiệm”.

“Ặc, chuyện này.....”. Mặc dù tiểu nhị không biết chữ nhưng rất có mắt nhìn người. Ba người bên ngoài kia, hiền ngang, ngọc thụ lâm phong, đâu có thể là công tử nhà người thường được? Tiểu nhị đáp một tiếng, sau đó lại ra ngoài đàm phán.

Ngoài cửa lớn có ba người đứng trước bồ câu mà Phong Linh tự viết. Các cô nương đi qua ba người này đều lén ngắm họ mấy lần, chả mấy khi bọn họ

được ngắm nhiều trai đẹp như vậy, còn rất cao lớn, tất cả bọn họ đều đỏ mặt bàn tán xôn xao.

Dạ Vô Hàm nhìn chăm chăm chữ “Dạ” trên bó cáo, chân mày nhíu chặt. Hắn biết, nhất định là nàng đã hiểu lầm nên mới tức giận rồi phủ. Nhưng mà hắn không ngờ hình như lần này nàng đã quyết tâm rồi.

Dạ Dập Tuyên buồn cười lắc đầu một cái, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tình thần phấn chấn, đôi mắt sâu thẳm tĩnh mịch. “Này, ai có thể nói cho đệ biết có chuyện gì xảy ra được không? Đến tốt cùng thì ai trong hai vị là người đã đắc tội Phong Tam Nương vậy?”

Thần Hoàng tiến lên, nhìn bó cáo rồi lại nhìn Dạ Vô Hàm, tà mâu (đôi mắt tà khí) nhướn lên, giống như Satan lười biếng lại mỉa mai hoặc, môi mỏng hé ra nói hai chữ. “Người khác”.

Dạ Vô Hàm ngoái đầu nhìn lại, ưu nhã mở quạt, cười một tiếng làm bốn phương vang lên tiếng hét chói tai. “Đây là chuyện của ta và Tổ Tổ, không liên quan đến người khác”.

“Tổ Tổ? Ha ha, theo bản thái tử biết, sao nàng lại giống thái tử phi như đức vậy, thật thần kỳ”.

“Phong Tam Nương là Phong Tam Nương, Niếp Tổ Tổ là Niếp Tổ Tổ, thánh chỉ của phụ hoàng đã chia ra cho chúng ta. Không thể tùy tiện nhập làm một được”.

“Khác nhau ở chỗ, Niếp Tổ Tổ là khí phi (= phi tử bị bỏ) của ngươì, không liên quan đến thánh chỉ”.

“Ta đã quyết định nạp nàng phi vị (làm vương phi), cho nàng một lễ cưới đầy đủ, còn có danh phận”.

“Thật sao? Thật đúng dịp, lễ cưới của bản thái tử là 12 tháng này, chỉ còn sáu ngày mà thôi, nhưng mà sẽ tổ chức trước ngươì”.

Hai người mỗi người một câu, Dạ Dập Tuyên chỉ biết đứng ngoài lắc đầu. Lúc này, tiểu nhị đẩy cửa đi ra, cười nói. “Ba vị Dạ công tử, Phong cô nương có nói, nếu mấy vị không đi nữa thì chúng tôi sẽ dùng nước rửa chén bát để chiêu đãi các vị”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Lợi dụng đồ bỏ

“Wey, wey, wey, tiểu nhị, ngươì nói với nàng, đứng rồi.... Là Tiểu Tuyên Tuyên đến”. Dạ Dập Tuyên ho nhẹ mấy tiếng, sau đó kín đáo đưa hắn thôi bạc, “Ngươi đi nói với nàng ấy, nhất định nàng ấy sẽ biết”.

Tiểu nhị ảng chừng bạc, sau đó cười nói. “Công tử, ngài chờ một chút”.

Thần Hoàng về mặt khinh bỉ, “Xem ra ngươì thật sự thích cái tên này?”.

Dạ Dập Tuyên lơ đãng nói. “Rồi thái tử điện hạ sẽ cảm thấy hâm mộ cái tên này cho xem”.

Quả nhiên, tiểu nhị đi ra nói. “Vị tiểu Tuyên Tuyên công tử, Phong cô nương mời ngài đi vào”.

“Ha ha.....”. Dạ Dập Tuyên hài lòng cười, nói với Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng nói. “Thấy chưa? Có hâm mộ không? Ha ha.....”.

Thần Hoàng cười lạnh quay mặt, Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, không lên tiếng, nhưng môi hắn mím chặt đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Dạ Dập Tuyên thư thả đi vào, bước đi rất cuồng vọng (sĩ với 2 người ở lại)

Vì vậy bên ngoài chỉ còn Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng hai người đứng đối mặt nhau.

Bởi vì khách sạn trong thành cũng khá nổi danh, trước cửa chính có một khoảng đất khá rộng chỉ có hai người đứng, khí thế mười phần!

Dạ Vô Hàm phe phẩy quạt, nho nhã tuấn mỹ. “Thái tử không ở trong cung coi chừng thái tử phi, chạy đến chỗ này không sợ người nói ra nói vào?”.

Thần Hoàng nghiêng đầu nhìn hắn. “Ha ha, truyện này không làm phiền ngươi quan tâm, không bằng ngươi đem sức lực của mình tập trung trên người Cảnh Vương thúc đi, cận thân hậu viện của ngươi. Nếu không cẩn thận thì sẽ không yên đâu”.

“Nói đến Cảnh Vương thúc thì hình như giao tình giữa thái tử và ngài ấy không phải là ít đâu”. Dạ Vô Hàm gấp quạt lại, gõ nhẹ vào lòng bàn tay một cái. “À, đúng rồi, hình như Cảnh Vương thúc còn chưa biết chuyện thái tử rất thích cải trang, thường không cải trang thành cùng một người, không phải thủ lĩnh hắc đạo thì lại là kỹ nữ..... ha ha, nhất định ông ta sẽ cảm thấy rất hứng thú với tin tức này”.

Thần Hoàng cũng không ngạc nhiên khi hắn ta đoán được thân phận của mình, ngược lại hắn còn nhướn mày khiêu khích. “Dạ Vô Hàm, tốt nhất là ngươi cứ nói hết tất cả cho hắn ta biết đi, như thế hắn ta sẽ đề phòng ta, như vậy thì ta sẽ thua và thế lực của hắn ta sẽ lớn hơn bây giờ”.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm lạnh đi. “Sáu năm trước, ngươi trộm ngọc tỷ đi, rốt cuộc là muốn làm gì? Ngươi đã là thái tử rồi, cái ngôi vị hoàng đế sớm muộn cũng là của ngươi, tại sao phải trộm đồ nhà mình?”.

“Hừ, ngôi vị hoàng đế?”. Thần Hoàng bĩu môi một cái. “Ngươi hiếm sao? Vậy ta để cho ngươi là được rồi”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, đi tới bên cạnh hắn, nhìn chăm chăm vào Thần Hoàng, nhỏ giọng. “Giả điên, cái trang thành người khác, trộm ngọc tỷ, ngươi làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là muốn gì?”.

“Ngươi muốn biết à?”. Thần Hoàng đến gần, cười tà mị một tiếng, âm thanh mị hoặc đến tận xương. “Ta không nói cho ngươi biết”.

Dạ Vô Hàm mở cái quạt ra, hít sâu một hơi, nhìn Thần Hoàng, “Việc khác ta không muốn nói nhiều nhưng mà liên quan đến nàng, ta quyết không để cho ngươi! Có bản lĩnh thì ngươi tự mình xuất lực”.

Thần Hoàng như người không xương tựa vào người hắn, đá lông nheo. “Được, vậy thì ta theo ngươi!”.

Dạ Vô Hàm chán ghét dùng cây quạt đẩy hắn. “Đừng đụng vào ta!”.

Chung quanh sôi trào!

BL đó! (tình yêu nam x nam)

Đúng là tiểu thụ cực phẩm! (Thần Hoàng)

Tay mọi người đang ở đâu? Có thét chói tai hay không? Có nhiệt huyết không? Có không?

Trong khách sạn, Phong Linh đứng trên bàn hô lớn. “Ngươi là gió, ta là cát. Ngươi là người phóng khoáng lạc quan, ta là hoa! Ngươi đi thi phóng khoáng lạc quan, bạc về nhà! Thành này cũng phóng khoáng lạc quan!”.

Dạ Dập Tuyên bị nàng dọa, nghi ngờ đi tới, quét mắt nhìn những đồ họ viết, lập tức hiểu được, dờ khóc dờ cười hỏi. “Phong Tam Nương, ngươi lại nghĩ ra cái gì thế?”.

Vấn Xuân đứng một bên cười nói. “Tam Nương muốn tổ chức cuộc thi phóng khoáng lạc quan, chuẩn bị mất một ngày nay đây”.

Phong Linh ngoác ngón tay với hắn, cười một tiếng. “Tiểu Tuyên tử, thời cơ để ngươi phát huy sức quyến rũ đã đến”.

Dạ Dập Tuyên che ngực theo bản năng. “Ngươi định làm gì đây?”.

Phong Linh nhìn về phía Sơ Hạ, Sơ Hạ mỉm cười đưa một tập truyền đơn. “Tuyên Vương điện hạ, đây chính là thành quả mà bọn nô tỳ đã làm, tay của nô tỳ và Vấn Xuân đều đau chết đi được, làm phiền ngài ra ngoài phát hộ bọn nô tỳ”.

“Tại sao lại là ta?”. Dạ Dập Tuyên không thể tin được nhìn chăm chăm vào ba người.

“Ngươi có đi hay không?”. Phong Linh chống nạnh, “Không đi, chúng ta tuyệt giao”.

Hắn cắn môi, ai oán nhìn nàng, ôm đồng truyền đơn miễn cưỡng đi ra ngoài. “Làm sao ngươi không bảo hai người ngoài kia làm? Ngươi cứ khi dễ người đang hoảng đi, khi dễ ta đi”.

Phong Linh ngăn ra, đứng vậy, nàng nên lợi dụng đồ bỏ chứ!

“Bốp”. Nàng vỗ tay một cái. “Vấn Xuân, mang hoành phi của chúng ta ra, để hai người ngoài kia cầm lên”.

“A? Tam Nương, ngài định. .... Muốn cho Vương gia và thái tử cầm hoành phi?”.

“Tại sao lại không?”. Phong Linh kêu lên.

“A, được rồi, nô tỳ đi thử một chút”.

Vấn Xuân ôm hai cây trục lớn ra ngoài, vừa mở cửa thì thấy ba người đang đứng nói gì đó.

Dạ Dập Tuyên quay đầu nhìn, nhíu mày. “Không cần đệ nói thêm, các huynh cứ ở lại sẽ biết thôi”. Nói xong hắn lập tức xoay người, nở nụ cười: “Xin chú ý đến cuộc thi phóng khoáng lạc quan, cảm ơn!”.

“Xin chào, hãy đến tham gia cuộc thi phóng khoáng lạc quan”.

Vấn Xuân đến trước mặt hai người, lặng lẽ nhún người. “Đây là do Tam Nương bảo nô tỳ đưa cho hai vị”.

Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng liếc nhìn nhau một cái, sau đó hai người cùng kéo hoành phi ra, nhìn thấy bên trên viết dòng chữ to. “Tham gia cuộc thi, thắng ngàn lượng bạc trắng”.

“Oa! Rất tuần tú!”.

Hai người cầm tấm hoành phi không lồ rất dễ thấy, thoáng chốc đã hấp dẫn vô số ánh mắt của nữ nhân nhìn hai người bọn họ, ánh mắt toát ra vẻ hoa si.

Dạ Vô Hàm đã bao giờ bị nhiều người như vậy đứng xem nên lông mày cau lại, vừa muốn ném vật này xuống nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thần Hoàng bên cạnh, thấy hán nhân nhả thoải mái, một tay cầm cán trúc, một tay còn vẫy vẫy với các cô nương.

Không có đạo lý gì lại thua hán ta cả!

Trên đường phố náo nhiệt hán lên, tất cả mọi người đều vây quanh xem. Lúc này, trên đường phố phía đông có một cỗ kiệu đang đi về phía này, dừng lại trước đám người, màn kiệu vén lên, đưa một cánh tay ngọc ra sau đó có nha hoàn bước tới đón người bên trong.

Dạ Lạc Dao tò mò nhìn bốn phía. “Đây là có chuyện gì xảy ra? Hương Nhi, người có tìm nhầm chỗ không?”.

“Công chúa, đúng là nơi này rồi..... A, nô tỳ nhìn thấy thái tử điện hạ rồi!”.

“Ồ đâu?”. Dạ Lạc Dao vội vàng nhìn sang bên đó, vừa nhìn thấy Thần Hoàng đang cầm hoành phi thì ngây người. “Hương Nhi, mau đỡ ta qua đó xem một chút”.

“Vâng, công chúa, ngài chậm một chút”.

Trên đường phố phía tây cũng đồng thời có một cỗ kiệu.

Tiểu Đào đỡ Châu Châu đi ra, “Phu nhân, ngài xem, chính là chỗ này”.

Châu Châu nhìn xung quanh một vòng. “Có chuyện gì đây? Sao lại nhiều người thế này?”.

“A? Phu nhân, người kia, giống như là Vương gia”.

Châu Châu vừa nhìn sang thì tròn to hai mắt, người đứng trước cửa khách sạn cầm hoành phi kia không phải Dạ Vô Hàm thì là ai!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Một đèn mười

Dạ Lạc Dao chen vào đám người, đi đến trước mặt Thần Hoàng nhìn cán trúc trong tay hán, không tin được hỏi. “Nguyệt, huynh đứng ở đây làm cái gì?”.

Thần Hoàng chột nhứ mày. “Không thấy sao?”.

Dạ Lạc Dao cắn môi, nhỏ giọng nói. “Huynh là thái tử, tại sao có thể làm chuyện này ở ngoài đường? Nếu như chuyện này truyền đến tai của Cảnh Vương thúc thì nhất định sẽ thành nhục điểm”.

Thần Hoàng không để ý lắm cười cười, nhứ mày nói, “Nếu như Cảnh Vương thúc có đến đây thì e rằng kết quả cũng không khá hơn ta là bao”.

Dạ Lạc Dao ngăn ra. “Có ý gì? Cảnh Vương thúc làm sao có thể nghe lời nàng ta được?”.

Ánh mắt Thần Hoàng nhìn về phía khách điểm, khoe miệng càng kéo rộng. “Nàng chính là có loại ma lực đó”.

Dạ Lạc Dao chưa từng thấy nụ cười đó trên mặt Thần Hoàng kể từ khi mẫu hậu qua đời. Cho dù nàng ở cùng hán cả ngày lẫn đêm, hán chỉ dịu dàng với nàng ở bên ngoài, hán chưa từng giao tim của hán cho nàng.

Tiểu Đào che chở Châu Châu bước lên, cả kinh nói. “Vương gia?”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu, nhìn hai người. “Tại sao các người lại đến đây?”.

Tiểu Đào cơ trí trả lời. “Nô tỳ bồi phu nhân ra ngoài mua chút son phấn”.

Châu Châu vội vàng gạt đầu, sau đó hỏi Vương gia. “Vương gia, ngài đang làm cái gì vậy?”. Thấy những chữ trên tấm hoành phi, nàng nghi hoặc hỏi. “Cuộc thi người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan là cái gì vậy?”

Đúng lúc này, cửa chính mở ra, Phong Linh đi ra, Văn Xuân và Sơ Hạ - hai nha hoàn xinh đẹp đứng hai bên, hai người cầm chuông đồng gỗ gõ hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Phong Linh không nhìn hai người kia, đi đến trong đám đông, lớn tiếng nói. “Các vị hương thân phụ lão, mọi người có muốn thắng nghìn lượng bạc trắng không? Có muốn nổi tiếng trong Minh Tịch quốc không? Vậy thì còn chờ gì nữa, mau đến tham gia người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan đi!”.

Phong Linh uốn ba tấc lưỡi bà mối, nói đến nổi làm cho bách tính đều nhiệt huyết sôi trào muốn ghi danh ngay lập tức.

Dạ Lạc Dao giật mình nhìn chăm chăm vào Phong Linh, nàng ta không thể tưởng tượng được khi nữ nhân này kích động lên lại có thể lợi hại như vậy?

Cách đó không xa, có một cỗ kiệu đen lạng lẽ đứng ở góc phố, bên trong kiệu có một lớn một nhỏ.

“Nương con đang làm gì vậy? Có vẻ như tinh thần rất tốt đấy”.

“Thảm rồi, nhất định nương con bị cái gì kích thích rồi”.

“Cái gì? Tại sao con lại nói vậy?”.

“Hoàng gia gia, ngài không hiểu nương con, một khi nương bị cái gì đó kích thích thì trong đầu luôn nghĩ ra rất nhiều thứ kỳ quái, nhất định phải quấy đến người ngã ngựa đổ”.

“Ha ha.... Là vậy à, nương con thật lợi hại, lại có thể khiến cho cả ba nhi tử của trăm điều cam tâm tình nguyện cho nàng sai khiến”.

“Haizz, hoàng gia gia, con muốn xuống gặp nương con một chút, ngài có đi không?”.

“Không, trăm không muốn phá sự hăng hái của bọn họ”.

“A, Hoàng gia gia, ở đây có nhiều người, ngài không sợ sẽ bị người phát hiện thân phận sao?”.

“Ha ha, con cứ yên tâm đi”.

Một tiểu bát điểm (cái chằm nhỏ, chỉ đưa bé) bước xuống kiệu, đi về phía nữ nhân đang nói vắng cả nước miếng trong đám người.

“Văn Xuân, thu tiền, Sơ Hạ, ghi danh!”.

“Vâng!”.

Phong Linh ngoắc ngoắc với Dạ Dập Tuyên nói. “Có vẻ như ngươi rất được hoan nghênh đó nha, những cô nương dưới mười lăm tuổi đều giao cho ngươi”.

Dạ Dập Tuyên tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Làm gì? Bộ mặt ta dùng để đi gạt người à? Bây giờ bạn đến nổi nước cũng không được uống.....”.

Văn Xuân cười hi hi nói. “So với hai vị bên kia, Tuyên Vương điện hạ nên cảm thấy đủ”.

Dạ Dập Tuyên ngẩn ra, cười. “Đúng vậy, đúng vậy”.

Bên này vừa mới dọn bàn xong thì trên bàn xuất hiện một nén bạc. Người đứng xếp hàng sau lưng kinh sợ, ai mà nộp số tiền lớn vậy?

Phong Linh ngẩng đầu lên, nhú mày, là nàng ta!

Vừa rồi Phong Linh chú ý thấy nữ nhân này vẫn kè kè bên cạnh Thần Hoàng nhìn chăm chăm nàng giống như đề phòng đồ bị nàng cướp đi. Trong lòng nàng ta nghĩ cái gì tất nhiên Phong Linh hiểu được rõ ràng.

“Ta đến ghi danh”. Dạ Lạc Dao nở nụ cười, bốn phía toàn sói, trời ạ, nữ thần! Nhất thời hiện trường ghi danh tham gia càng thêm náo nhiệt do có thêm nhiều nam nhân chen vào.

“A.....”. Văn Xuân ngẩn ra, nhỏ giọng nói với Phong Linh. “Tam Nương, chúng ta không có tiền trả lại.....”.

Phong Linh cười nhận lấy thỏi bạc. “Thí sinh này thì không cần trả lại”, sau đó nàng cũng không quay đầu lại, nhưng ngón tay nhỏ nhắn chỉ về một phía. “Người bên kia sẽ trả lại thay chúng ta”.

Văn Xuân quay đầu lại nhìn, Thần Hoàng tà mị cười khế, hô lên. “Đúng vậy”.

Dạ Lạc Dao siết chặt tay nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười điềm tĩnh. “Tam Nương, thân là ông chủ, nếu như ngươi không tham gia có phải hay không là không tốt?”.

Phong Linh ngăn ra. “Ta?”.

Nàng tham gia cái gì? Không biết hát, không biết nhảy, không vẽ tranh, không làm thơ, không biết nhạc cổ, đi lên làm gì, để mất mặt à?

Không đợi cho mấy người hồi hồn, tiểu Đào cũng đi tới. “Sơ Hạ tỷ tỷ, phu nhân nhà ta cũng ghi danh”.

“A?”. Sơ Hạ kinh sợ. “Triệu phu nhân cũng muốn tham gia?”.

“Ừ”. Châu Châu tiến lên, ánh mắt nhìn vào Phong Linh. “Phong Tam Nương, mặc kệ cho chúng ta có bất hòa như thế nào, ngươi có dám lên thi đấu không? Chúng qua quang minh chính đại đấu”.

Bên trái là Dạ Lạc Dao giống như tiên nữ, bên phải là Châu Châu như hoa như ngọc, tất cả đều giống như muốn nàng biến mất đi. Nàng, Phong Tam Nương chả lẽ yếu ớt như vậy, chẳng lẽ lại làm mất mặt chị em đến từ thế kỷ 21?

Mẹ nó, sợ ai hả?

Phong Linh tiện tay lấy từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu, vỗ lên bàn. “Vấn Xuân, ta ghi danh!”.

Ba nữ nhân cùng nhau ganh đua, không để ý đến một tiểu bất điểm đứng bên cạnh.

“Đặt đi, đặt đi! Lạc Dao công chúa, một đèn ba, Triệu phu nhân một đèn năm, Phong Tam Nương một đèn mười!”.

Mọi người đều quay đầu lại, thấy Bảo Bảo đang đứng trên bàn ra sức hét lớn. Phong Linh nhìn thấy con trai thì vừa mừng vừa sợ, đến khi nghe thấy nó hô một đèn mười thì nàng nổi giận, đi qua vịn lỗ tai nhỏ của nó. “Tiểu tử thôi, nương của con kém cỏi vậy à?”.

“Nương, nương là người không ai có thể địch nổi”. Bảo Bảo vội cười, sau đó nhỏ giọng nói. “Nương, chỉ cần nương đột nhiên trở tài thì chúng ta sẽ kiếm được bội tiền!”.

Phong Linh suy nghĩ một chút sau đó cười “Ha ha”, véo khuôn mặt nhỏ bé của Bảo Bảo. “Con trai, con thông minh giống nương vậy!”.

Hai mẹ con vội bàn việc kiếm tiền thì đột nhiên tay Phong Linh bị người ta tóm lại. “Ta có lời muốn nói với nàng”.

Phong Linh tức giận hất tay. “Dạ Vô Hàm, ta với ngươi không có gì để nói cả”.

“Trước tiên nàng theo ta về phủ đã”.

“Không về!”.

Dạ Vô Hàm ngó nàng, đột nhiên cười, đóng quạt lại, “Được, vậy thì ta sẽ ở lại đây”.

Phong Linh cười một tiếng, cười còn tươi hơn cả hân. “Thật xin lỗi, nơi này được ta bao rồi!”.

Xoay người lại đi vào trong khách sạn. “Tiểu nhị, đóng cửa”.

Dạ Vô Hàm cũng không đuổi theo mà lại lộ ra nụ cười chắc chắn, ánh mắt dung túng như đối với một đứa trẻ đang làm càn. Đột nhiên, một giọng nói lười biếng chen vào. “Ngươi không có phần thắng đâu”.

Sau đó, Thần Hoàng thoải mái đi về phía cửa chính, tiểu nhị vừa muốn cản thì Thần Hoàng đưa một nén vàng. Tiểu nhị lập tức câm miệng, thái độ vô cùng chân thành. “Xin mời ngài!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159

Trong khách sạn, hai người mỗi người chiếm lấy một chỗ.

Phong Linh nghiêng nghiêng đầu ngó hân. “Muốn làm gì thì nói đi”.

“Ta đến đón nàng hồi cung”.

“Ngươi biết rõ đáp án rồi, không có việc gì thì về đi”. Phong Linh xoay người, hân quý mị ngăn cản trước người nàng, nhìn nàng không chớp mắt. “Nếu

nếu không phải ta không muốn ép buộc nàng thì bây giờ nàng đã bị ta trói vào cung, ngoan ngoãn làm thái tử phi của ta rồi”.

“Cũng may là ngươi không làm như vậy, nếu không thì ta thật sự sẽ hận tổ tông mười tám đời nhà ngươi”.

“Nguyệt ~”.

Dạ Lạc Dao đi vào khách sạn, nhìn hai người rồi mỉm cười. “Nguyệt, huynh đang nói gì với Tam Nương vậy?”.

“Ngươi đến thật đúng lúc”. Phong Linh chỉ vào Thần Hoàng, “Mau dẫn hắn đi, cảm ơn”.

Sau đó nàng xoay người, đi thẳng lên lầu.

Thần Hoàng thu hồi ánh mắt, khóe miệng nâng lên. Giống như là đang chuẩn bị có gì đó, không biết được.

“Nguyệt”. Dạ Lạc Dao giật nhẹ áo hắn. “Muội không thoải mái, huynh có thể đưa muội hồi cung không?”.

“Ừ”. Thần Hoàng dặt tay nàng, hơi chỉ trích nói. “Một mình xuất cung rất nguy hiểm, lần sau không được thế”.

“Muội biết rồi”. Nàng ta cười một tiếng, tiến lên khoác cánh tay hắn. “Chỉ cần có huynh bên cạnh, muội không sợ gì cả”.

Thần Hoàng rũ mắt, nhìn qua cánh tay của nàng nhưng rồi không nói gì mà đưa nàng rời khỏi khách sạn.

Phong Linh trở về phòng, mệt mỏi ngã xuống giường, tinh lực của nàng bây giờ phải lãng phí, nếu không nàng sẽ lại nghĩ đến những chuyện linh tính. Trước đó nàng không biết rõ nhưng bây giờ mọi chuyện như được đưa ra trước kính hiển vi, cái gì cũng được phóng đại.

Rốt cuộc nam nhân của sáu năm trước là người nào, tên khốn kiếp ở ký viện là ai, nốt ruồi hoa đào cũng xuất hiện trên người Dạ Vô Hàm có nghĩa là gì? Rốt cuộc..... Bảo Bảo là con trai của ai?

Còn nữa, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cảm gối che mặt, muốn đuổi đi những chuyện không vui này chỉ muốn nghĩ làm sao để thắng được cuộc thi, kiếm được tiền!

“Tối hôm qua, ta căn bản không ngủ ở Bác Ý hiền”.

Một âm thanh thỉnh thoảng vang lên làm nàng giật mình. Phong Linh lấy gối đầu ra, ngồi dậy, liếc mắt nhìn nam nhân không lo gì ngồi uống trà.

Nàng cau mày, “Ai cho ngươi tiến vào?”.

“Ta nói với tiểu nhị nàng là nương tử của ta, vì cái kinh nên nàng mới bỏ nhà trốn đi”. Hắn nhếch mày, cười ưu nhã mê người. “Kể cả nhi tử cũng bị nàng lừa đi”.

So với người khác phải dùng bạc, hắn muốn quang minh chính đại.

“Ai là nương tử của ngươi? Nương tử của ngươi trong phủ nhiều lắm!”. Phong Linh ngoảnh mặt sang chỗ khác, sống chết cũng không thừa nhận mình tức giận chuyện này.

Dạ Vô Hàm “A” một tiếng, lắc đầu, nụ cười trên mặt vẫn không giảm, nàng càng như vậy thì hắn càng yêu.

Hắn đứng dậy đi tới. “Có một số việc liên quan đến sự đấu đá trong hoàng thất, ta cũng không muốn cho nàng biết. Ta chỉ có thể nói tối hôm qua không có gì xảy ra cả, ta không hề ở Bác Ý hiền”.

Phong Linh chớp mắt, miệng mếu máo. “Ai biết được? Hơn nữa, ngươi giải thích với ta làm gì, ta mới không thêm quan tâm!”.

“Thật sao?”. Dạ Vô Hàm ngồi bên cạnh nàng, nhướn mày. “Phong Tam Nương, nàng không thể khẩu thị tâm phi được đâu”.

“Ai khẩu thị tâm phi? Đó là việc nhà của ngươi, ta làm sao? Hôm nay Châu Châu, ngày mai Đình Đình, muốn yêu, muốn cung chiều người nào là chuyện của Hàm Vương ngài, đâu có quan hệ gì đến ta?”. Tuy nói như vậy nhưng khi nàng biết được chuyện tối hôm qua đuôi lông mày Phong Linh cũng nâng lên. (ý chỉ cũng vui lên)

Hắn cung chiều ôm chặt nàng, dùng sức không cho nàng gãy giữa. “Tam Nương, đừng rời khỏi ta. Nếu như nàng không thích thì ta tuyệt đối sẽ không làm tiếp, thị thiếp trong phủ ta sẽ đưa đi hết, sau này trong lòng ta, trong mắt ta cũng chỉ có mình nàng”.

Tim Phong Linh đập mạnh, quay đầu nhìn lướt qua hắn, lại chuyển mắt. “Không phải là ta muốn ngươi đuổi các nàng đi.....”.

“Ha ha”, hắn cười khê, ôm nàng. “Chỉ cần nàng không giận ta nữa, như thế nào cũng tùy nàng”.

Phong Linh biết, hắn là Vương gia quyền cao chức trọng, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường nhưng hắn dám vì nàng mà bỏ rơi tất cả những nữ nhân khác đó chính là thâm tình của hắn, là hắn dung túng nàng.

Nhất thời trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, mặc dù thấy có lỗi với những nữ nhân kia nhưng trong tình yêu trước giờ đều ích kỷ, nàng cũng không độ lượng đến nỗi đáng thương cho tình địch của mình.

“Nhưng mà, có chuyện nhất định nàng phải đồng ý với ta”. Thái độ Dạ Vô Hàm nghiêm túc nói.

“Cái gì?”.

“Nàng cách xa thái tử một chút”. Dấy mắt hần hiện vẻ ghen tuông, nhân nhạ nói. “Người này còn lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, hần giỏi nguy trang, lại sắp trở thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, không thể không có những kẻ địch. Trước đó thì là người ngu bị người khác xem nhẹ nhưng bây giờ chỉ sợ có người đang tính toán hần rồi”.

Phong Linh học bộ dáng của hần “a” một tiếng. “Thì ra là có người đang ghen”.

Dạ Vô Hàm ho nhẹ một tiếng. “Đâu có, bản vương chỉ nhắc nàng một tiếng thôi”.

Nàng nhìn hần, đột nhiên nghiêm nghị nói. “Dạ Vô Hàm, ngươi muốn làm hoàng đế à?”.

Hần ngăn ra, “Sao lại hỏi cái này?”.

“Ngươi cứ trả lời ta đi”.

Hần lắc đầu một cái, “Không hề”.

“Thật sao?”. Phong Linh nghi ngờ hỏi. “Bình lính không muốn làm tướng quân không phải bình lính tốt, huống chi ngươi lại là Vương gia, lại là người có nhân khí cao ngạo, nếu như ngươi muốn làm hoàng đế không phải là không thể”.

Dạ Vô Hàm thu hồi cây quạt, gõ nhẹ xuống đầu nàng. “Lời này mà cũng dám nói, nàng có mấy cái đầu để chém hả?”.

“Người ta chỉ hiểu kỳ chứ sao?”.

Hần cười một tiếng, lộ ra nụ cười làm người ta không thể đoán được. “Nếu như ta muốn ngôi vị hoàng đế này có lẽ ta đã lên ngôi từ lâu rồi”.

Phong Linh nhú mày, cũng không hoài nghi lời của hần.

“Từ nhỏ mấy người chúng ta có vẻ nổi bật trong hậu cung, mà trong hậu cung càng hắc ám hơn so với những gì mà nàng có thể tưởng tượng”. Ánh mắt hần âm trầm, chậm rãi mở miệng. “Nàng có biết không? Ta còn có một muội muội”.

“Dạ Lạc Dao?”.

Hần lắc đầu. “Nàng ta là công chúa nuôi của hoàng hậu trước. Ta có một muội muội ruột, con bé rất đẹp, rất đáng yêu rất thích đi theo phía sau ta và Dạ Tuyên... Từ khi còn bé thái tử đã ngu cho nên mọi người nghĩ phế thái tử ngu là chuyện sớm hay muộn. Cho nên ta tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt mọi người. Có người lên hạ độc trong bát canh của ta, kết quả muội muội không cẩn thận thay ta uống bát canh đó.....”.

Phong Linh hít sâu một hơi, không ngờ Dạ Vô Hàm lại có quá khứ như vậy.

“Mẫu phi đau lòng quá độ nên bệnh không dậy nổi. Trước khi lâm chung, bà giao cho ta và Dạ Tuyên mỗi người một túi gấm như ý, bên trong chứa tóc của muội muội, dùng cái này để nhắc nhở chúng ta phải cách xa ngôi vị hoàng đế, cách xa những thứ phân tranh kia..... Cho nên”. Hần bình tĩnh nhìn nàng. “Nàng không cần lo lắng ngôi vị hoàng đế thay hần?”.

Phong Linh giật mình, mồ hôi mở to hai mắt. “Người nào?”.

Hần cười một tiếng cũng không nói nữa. Có một số chuyện, ai cũng thấy rõ hơn hần. Người kia đối với Tam Nương, không phải là có cũng được mà không có cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Nữ nhân của ta

Cuộc thi ‘Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan’ đã lan rộng khắp cả nước.

Có lẽ ở cổ đại tiết mục giải trí thật sự quá ít, hoặc có thể là vì người giỏi quá nhiều, tóm lại, cuộc thi ‘Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan’ rất được

hoan nghênh, hơn nữa có Dao công chúa tham gia dự thi, nên làn sóng nhiệt tình đã lan đến tận hoàng cung.

Thanh Nhạc Cung.

Lãnh Tàng Tâm thật sự đứng ngồi không yên, sắp không kiên nhẫn được nữa.

Phong Tam Nương tham gia cuộc thi ‘Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan’, như vậy thân phận giả mạo của mình sẽ nhanh chóng bị vạch trần. Dạ Vô Hàm biết, Dạ Mặc Cảnh biết, hoàng thượng biết, những người này đều không là gì! Nhưng nếu tên dã man kia biết, hắn sẽ phản ứng thế nào đây?

Chủ nhân sao có thể để một mình mình ở đây gần bão, còn hấn lại đi ra ngoài sung sướng chứ?

Lãnh Tàng Tâm suy đi nghĩ lại, quyết định thừa dịp chủ nhân không có ở đây, chuồn êm khỏi cung đi tìm hiểu tin tức của Dịch Cuồng.

Lãnh Tàng Tâm đang chuẩn bị đi, chợt nghe bên ngoài có người bẩm báo, “Thái tử phi, Cảnh Vương điện hạ đến.”

“Đáng chết!” Lãnh Tàng Tâm nhú mi, ổn định tâm thần, “Ta lập tức tới.”

Phòng trước, Dạ Mặc Cảnh ngồi đó, phía sau là thị vệ trung thành của hắn, Trương Tam.

“Tham kiến Cảnh Vương điện hạ,” Lãnh Tàng Tâm khẽ cúi người, ngay sau đó cười nói, “Cảnh Vương, ngài tìm thái tử sao? Hiện thái tử không có trong cung.”

“Hả? Thái tử đi đâu?” Dạ Mặc Cảnh nhìn chằm chằm Lãnh Tàng Tâm, ánh mắt sắc bén.

“Thái tử không nói,” Lãnh Tàng Tâm che miệng cười một tiếng, ngồi xuống, đá lông nheo với Dạ Mặc Cảnh, “Cảnh Vương, giờ đã trưa, không bằng ở lại dùng bữa đi, Tam Nương sẽ tự mình xuống bếp, làm mấy món cho ngài.”

Dạ Mặc Cảnh cười nhạt, khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì. Hắn gật đầu, “Vậy làm phiền thái tử phi.”

“Đâu có.” Lãnh Tàng Tâm cười dịu dàng, đứng dậy đi ra ngoài.

Dạ Mặc Cảnh rũ mắt xuống, nhếch miệng, “Trương Tam, người thấy sao?”

“Phong Tam Nương thay đổi.”

“Gì nữa?”

“.....Nàng ta không phải Phong Tam Nương.”

“Ha ha,” Dạ Mặc Cảnh đứng dậy, đi tới bên cửa, hít một hơi không khí mới mẻ, “Thái tử không diên, thái tử phi đổi người, ha ha, thật là thú vị!”

Trương Tam tiến lên, “Bảo Bảo không xấu.”

Dạ Mặc Cảnh ngẩn ra, quay đầu lại, bất đắc dĩ lắc đầu, “Tam ca yên tâm, bốn vương sẽ không động đũa bé kia.”

“Vương gia thứ tội, thuộc hạ đã vượt quyền.” Trương Tam lui ra.

Dạ Mặc Cảnh không trách hắn, cười cười nói, “Đúng là mẩu tử, đều không phải người bình thường mà!”

Chẳng mấy chốc đã xong bốn mặn một canh.

Lãnh Tàng Tâm kêu người bưng rượu lên, tự mình rót một ly cho Dạ Mặc Cảnh, làm như vô tình cọ bộ ngực đầy đặn vào tay hắn. Dạ Mặc Cảnh nhượng mảy, khẽ nhấp một ngụm, “Rượu ngon.”

Trương Tam nghiêm chỉnh đứng canh ở cửa.

“Cảnh Vương, mời ngài một ly nữa!”

Lãnh Tàng Tâm uống cạn ly rượu, trong lòng như có con mèo đang cào. Đây là cơ hội tốt để quyến rũ hắn! Nhưng.....

Lần đầu tiên, Lãnh Tàng Tâm do dự không quyết với mệnh lệnh của chủ nhân.

Đột nhiên, Dạ Mặc Cảnh ôm eo Lãnh Tàng Tâm. Nàng ta sững sốt một chút, nhưng lập tức nở nụ cười xinh như hoa, ra vẻ muốn cự tuyệt lại còn mời chào, “Cảnh Vương, ngài làm gì vậy, không sợ bị người khác thấy sao?”

“Bốn vương luôn rất tò mò, đến tột cùng thái tử phi quyến rũ đến mức nào, mà cả thái tử và Hàm Vương đều muốn tranh đoạt?”

Lãnh Tàng Tâm cười nhẹ, “Cảnh Vương, ngài hỏi lầm người rồi, việc này phải hỏi thái tử và Hàm Vương chứ!”

“Hồi họ, không bằng tự mình tìm đáp án.” nói xong, Dạ Mặc Cảnh bắt lấy cổ tay Lãnh Tàng Tâm, kéo nàng ta vào lòng.

Lãnh Tàng Tâm hô một tiếng, “Cảnh Vương.....”

Dạ Mặc Cảnh tiến gần nàng, nhẹ nhàng ngửi, mỉm cười, “Mùi hương rất quen thuộc, giống như một vị hồng nhan tri kỷ của bốn vương.” Hắn nhìn chăm chăm Lãnh Tàng Tâm, sắc mặt dần thay đổi, hắn chỉ chỉ vào mũi mình, “Lỗ mũi của ta, dựa vào mùi hương để nhận thức người.”

Lãnh Tàng Tâm thəm lo lắng, mắng một câu, mũi chó! Nhưng vẫn nững nịu nói, “Cảnh Vương, ngài đang nói gì vậy, ta không hiểu gì hết!”

“Thật sao?” Dạ Mặc Cảnh siết chặt vòng tay, ánh mắt lạnh lạnh, “Tàng Tâm, không ngờ người lại là người của thái tử!”

Lãnh Tàng Tâm phản ứng cực nhanh, vọt ra khỏi vòng tay của hắn, kêu to, “Người đâu.....”

Đột nhiên, một bàn tay cứng như kim sắt bóp chặt cổ nàng ta, khiến nàng ta không thở nổi “Khụ.....”

Trương Tam lôi Lãnh Tàng Tâm đến vách tường, nhấc hồng nàng ta lên.

Dạ Mặc Cảnh lắc đầu thở dài, đi tới, “Ai, bốn vương thật rất đau lòng, không ngờ, người lại dám gạt bốn vương ?!”

Lãnh Tàng Tâm nhìn hắn, hai chân giẫy đạp.

“Nơi này đã bị người của bốn vương trông chừng, sẽ không có ai đến cứu người đâu.” Dạ Mặc Cảnh lạnh lùng nói, “Khuôn mặt thật của thái tử là ai?”

Lãnh Tàng Tâm nhắm mắt lại, thà chết cũng không chịu nói một chữ.

“Ha ha, khá lắm, có tiết khí.” Dạ Mặc Cảnh không hỏi lần thứ hai, mà quay lưng đi, “Trương Tam, người biết, bốn vương luôn không thích máu.”

Trương Tam không lên tiếng, tay bỗng dùng sức.

Mặt Lãnh Tàng Tâm càng ngày càng tái. Đúng lúc này, một tiếng rống to vang lên, một bóng đen như từ trên trời giáng xuống đánh một chưởng về phái Trương Tam!

Trương Tam vội buông tay ra, lập tức vọt trở lại bên cạnh Dạ Mặc Cảnh để bảo vệ hắn.

Lãnh Tàng Tâm ngã xuống đất, không ngừng ho khan.

“Nữ nhân ngọc này, có sao không ?” nghe giọng nói thô lỗ đó, Lãnh Tàng Tâm kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Người.....Người, người.....”

Địch Cuồng đang mặc quần áo của Cẩm Vệ Quân trong cung, chắn trước người Lãnh Tàng Tâm, uy phong lẫm lẫm.

Dạ Mặc Cảnh ngây ngẩn cả người, “Địch bang chủ?”

Hắn và bang chủ Xích Diễm Bang có quen biết, không ngờ, sẽ gặp lại trong tình huống này.

Địch Cuồng chỉ vào Lãnh Tàng Tâm, “Đây là nữ nhân của ta, nếu ai tổn thương nàng, chính là kẻ địch của Xích Diễm Bang! Không cần biết người là vương gia hay là Ngọc Hoàng Đại Đế, lão tử cũng giết không tha!”

Nữ nhân của hắn, hắn nói, mình là nữ nhân của hắn!!

Lãnh Tàng Tâm ngẩn một hồi, bỗng chốc nhảy lên lưng Địch Cuồng, ôm thật chặt cổ hắn, tay còn lại nắm hắn, “Tên xấu xa, rốt cuộc người chịu thừa nhận!”

“A a, người mau xuống, không thấy lão tử đang làm chính sự sao?”

“Không, ta không xuống! Người đã nói ta là của người, ta cho người biết, đời này người đừng nghĩ hắt ta ra!”

Dạ Mặc Cảnh thấy vậy, cau mày, nhìn hai người, nấp máy môi, cuối cùng phát tay, “Được, hôm nay, bốn vương nể mặt Địch bang chủ, chuyện này coi như xong. Nhưng từ nay Tàng Tâm phải biến mất!” Bớt được Diêu hoàng hậu, hiện tại hắn trước có Dạ Tân Nguyệt, sau có Dạ Vô Hâm, không thể tạo thêm kẻ địch được.

“Tàng Tâm?” Địch Cuồng bất mãn nói, “Tên nữ nhân của ta, là để người tùy tiện gọi sao? Về sau gọi nàng là Địch phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Nương của nó phải là người thâm tàng bất lộ

Không khí trong phòng khách có chút quý dị.

Lãnh Tàng Tâm quỳ một gối xuống. “Chủ nhân, chuyện này không có liên quan đến hần, toàn bộ là do thuộc hạ sơ sót mới bị Cảnh Vương phát hiện thân phận”.

Thần Hoàng lười biếng liếc nàng một cái. “Người đang nói đỡ cho hần?”.

“Không”. Nàng vội vàng phủ nhận. “Thuộc hạ nói tất cả đều là thật tình”.

“Tàng Tâm, người theo ta đã bao lâu rồi?”. Hần đột nhiên hỏi.

Lãnh Tàng Tâm hơi chậm lại, vội vàng trả lời. “Bảy năm rồi”.

“Bảy năm”. Thần Hoàng gật đầu một cái đứng lên, đôi mắt tà mị, khuôn mặt xinh đẹp bất đắc dĩ mỉm cười. “Phong Tam Nương là một nữ nhân thông minh theo những lễ thường, không người nào có thể nắm nàng trong tay được”. Hần hơi ngừng lại, nhìn thoáng qua, phát phát tay. “Người cũng không cần giả trang nàng ở lại hoàng cung nữa”.

“Đa tạ chủ nhân!”. Nàng vui mừng đứng dậy, nàng biết, chủ nhân đã đồng ý cho nàng và Dịch Cuồng ở chung một chỗ.

Khi nàng xuất cung thì thấy Dịch Cuồng đang tựa dưới một gốc cây, đứng hờn dỗi. Nàng rũ mắt xuống, đi qua tựa vào lồng ngực cứng như đá của hần. “Chủ nhân đã đồng ý chuyện của chúng ta rồi”.

“Lão tử là ai? Còn cần hần ta đồng ý sao?”. Dịch Cuồng tức giận trừng mắt nhìn nàng. “Tại sao nàng lại giả trang thành Phong Tam Nương?”.

Lãnh Tàng Tâm chau mày, hỏi. “Sao thế? Chàng vẫn còn nghĩ đến nàng ấy à?”.

“Hừ, nếu như nghĩ đến nàng ta thì ta còn tới tìm nàng làm gì?”.

Nàng hiểu, mặc dù người này cuồng vọng nhưng không bao giờ nói láo, nàng cười cười sau đó tò mò hỏi. “Đúng rồi, làm sao mà chàng phát hiện được ta?”.

“Ta không nên phát hiện ra sao?”. Nhắc đến chuyện này Dịch Cuồng lại tức giận, trước kia hần không phát hiện ra vì không để ý, nhưng khi hần bắt đầu ngày đêm nghĩ đến nữ nhân này, hần sẽ để ý đến từng cử chỉ hành động của nàng, kết quả..... Đây chính là kết quả!

Hần nhìn chằm chằm nàng. “Từ lúc nàng bắt đầu đến gần ta thì nàng có mục đích gì?”.

“Này, chàng nói lại đi được không? Rõ ràng chính chàng cầm thú đè người ta vào giường”.

Thấy hần vẫn còn tức, Lãnh Tàng Tâm tiến tới, thân thể mềm mại chui vào trong ngực hần. “Được rồi, đừng tức giận nữa, ta chưa từng có ý đồ gì với chàng cả”.

Hần định nổi giận nhưng ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực lại cọ cọ làm lòng hần ngứa ngáy, hần không khách khí nắm ngực nàng một cái, sau đó ôm nàng nhảy lên con ngựa bên cạnh. “Món nợ này chúng ta sẽ tính toán sau!”.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

“Giúp lão tử hạ sốt!”.

Lãnh Tàng Tâm đỏ mặt, quay đầu đánh nhẹ vào hần. “Chàng nghĩ ta là cái gì, vừa gặp mặt đã lên giường, ta thật sự hoài nghi, chàng là thích ta hay là thích cơ thể của ta?”.

Dịch Cuồng nhún mày. “Nàng còn hỏi? Lão tử còn muốn hỏi nàng, có phải nàng dùng cớ gì với lão tử không? Tại sao khi lão tử dính vào nữ nhân khác lại không thể nổi thú tính, dường như không thể cùng những nữ nhân khác?”.

“Thật sao?”. Lãnh Tàng Tâm nghe thấy vui mừng như điên, nam nhân như Dịch Cuồng thì tình thương và tình yêu cực thấp, hần không phân biệt được nhiều về tình cảm, những lời nói trực tiếp như thế này lại có thể biểu đạt chân thật nhất về tình cảm của hần.

Đột nhiên nàng xoay người, nhìn hần, to gan ôm lấy hần, bá đạo nói. “Về sau không cho phép chàng đi tìm nữ nhân khác, nếu như ta mà biết được thì chàng nhất định phải chết!”.

Dịch Cuồng sững sốt một chút, sau đó kêu to. “Nàng dám uy hiếp lão tử?”.

Lãnh Tàng Tâm mỉm cười, hôn một cái lên môi hần. “Sao?”.

Địch Cuồng méo mặt, chân mày nhíu lại rồi lại thả lỏng, lúng ta lúng túng nói. “Về sau đừng đến kỹ viện nữa, ngoan ngoãn ở nhà làm vợ chín của lão tử”.

Nàng quăn lẩy hăn, cười ngọt ngào. “Ừ, ta biết rồi”.

“Yêu tinh, nàng muốn lão tử không nhịn được à?”.

Lãnh Tàng Tâm vô tội ngẩng đầu lên nhìn hăn. “Ta có làm cái gì đâu, ta chỉ ôm chàng một cái thôi mà”.

Địch Cuồng cắn răng một cái tăng tốc độ, về đến Tàng Tâm lâu thì vội vàng kéo nàng lên lầu, đá văng cửa phòng, ôm nàng đi vào phòng trong, hăn đặt nàng lên giường, sau đó thân thể cao lớn cũng trèo lên.

Một lúc sau, trong phòng vang lên tiếng thở dốc.....

.....

Chủ đề được nhắc đến nhiều nhất trong thành bây giờ chính là cuộc thi “Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan” do Phong Linh tổ chức, dần dần một ngàn lượng bạc đã không phải là tiêu điểm chú ý của mọi người nữa. Ngày hôm qua tiến hành vòng sơ tuyển ánh mắt mọi người đều bị những màn biểu diễn hấp dẫn trên sân khấu hấp dẫn. Trong quán trà, trong quán rượu, trên đường phố, trong ngõ hẻm, tất cả đều bàn về những màn biểu diễn ngày hôm qua. Mọi người đang mong đợi hai mươi người mạnh nhất cả nước sẽ có màn biểu diễn như thế nào.

Trong khách sạn, quả nhiên như tính toán của Phong Linh, số người vào ở là 100%.

Trong phòng hảo hạng trên tầng ba, Văn Xuân đang tính toán sổ sách, tiếng bàn tính vang lên “tạch tạch”, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên.

“Tốt lắm, tính ra rồi”. Văn Xuân ôm sổ sách nói. “Tiền ghi danh được 532 lượng bạc, phí tài trợ là 3900 lượng, có cái phí thay mặt 20 người mạnh nhất, gọi là.....”.

Phong Linh tiếp lời. “Phí nói hộ”.

“A, đúng, phí nói hộ sẽ có khoảng ba vạn lượng”.

“Oa! Nhiều như vậy sao?”. Ánh mắt Sơ Hạ cũng tỏa sáng. “Không ngờ cái này lại có thể kiếm nhiều vậy”.

Phong Linh tràn đầy tự tin nói. “Các ngươi không có ý thức về việc quảng cáo về bản thân, một khi được toàn dân thần phục thì chỉ cần ngươi nói một câu cũng có tác dụng như hoàng thượng”.

“Có thật không?”. Hai người không hiểu.

“Ha ha, tin tưởng ta”. Phong Linh phát hiện, người cổ đại không hề ngốc, đối với những việc mới lạ này đều tiếp thu rất nhanh. Nàng chỉ hướng dẫn Chu lão bản thủ đi nói chuyện và làm quảng cáo, bạc đã ào ào nhập sổ, làm cho Chu lão bản không để ý đến khách sạn, chỉ lo cho chuyện này.

Vừa lúc Bảo Bảo cũng ngồi buồn bực tính toán, Phong Linh tò mò hỏi. “Tiểu tử, tình huống bên con sao rồi”.

Bảo Bảo ngẩng đầu, thuận miệng đáp. “Đặt Lạc Dao công chúa thắng bảy phần, Triệu phu nhân ba phần”.

Phong Linh nháy nháy mắt. “Không có nữa à?”.

“Không”.

“.....”. Phong Linh tức giận cắn một miếng dưa hấu lớn, không có mắt nhìn.

“Tam Nương, đừng buồn, nô tỳ và Sơ Hạ đặt tất cả tiền cưới đặt cho ngài”.

“Thật sao?”. Cuối cùng Phong Linh cũng được an ủi. “Chỉ có các ngươi hiểu ta”.

Bảo Bảo sững sốt lật sổ sách. “Hai vị tỷ tỳ không phải đặt toàn bộ cho Lạc Dao công chúa và Triệu phu nhân sao? Chẳng lẽ là do đệ nhớ nhầm?”.

Phong Linh meo mắt, rộng to. “Văn Xuân! Sơ Hạ!”.

Hai người cười. “Chúng ta nói đâu có sai, là đặt Tam Nương. .... thua chứ sao”.

Phong Linh vỗ lên bàn “bốp” một tiếng. “Các ngươi đừng có xem thường người, ta nahats định phải thắng cho các ngươi nhìn!”.

Nàng tức giận sập cửa ra ngoài, mấy người lộ ra nụ cười gian trá. Văn Xuân và Sơ Hạ đập tay, vui vẻ nói. “Một đèn mười, lần này lãi to rồi”.

“Đúng rồi, Văn Xuân, mau tính xem, nếu như Tam Nương thắng chúng ta sẽ được bao nhiêu bạc”.

“Được!”.

Bảo Bảo cũng khép quyển sách lại, mẹ nó nhất định đã bị kích thích rồi, hơn nữa lần nào cũng vậy.

Nương nó là người thâm tàng bất lộ. Nương nó phải là người chiến thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Đi con đường tốt

Hậu viện khách điểm đặc biệt náo nhiệt, không phải luyện thanh thì lại luyện công. Đây chính là những người trong top 20 người mạnh nhất cả nước, tùy tiện tóm một người cũng là người tài ba. Năng tính sai rồi.

Haiz, nghĩ lại việc nàng đồng ý chấp nhận sự khiêu khích của Châu Châu và Dạ Lạc Dao đúng là tự chui đầu vào rọ. Nàng cứ ngồi yên thu tiền là được rồi, tại sao còn ghi danh thi làm gì chứ? Lần này thi hay rồi, quá mất mặt, mất mặt rồi, chờ thất bại trước người dân cả nước thôi.

“Bây giờ mới hỏi hận có phải đã muộn rồi không?”.

Dạ Vô Hàm lắc lắc mút quả trong tay đưa cho nàng. “Ăn đi giải tâm tình”.

“Ngươi nghĩ ta là đứa trẻ à? Tại sao lại mua cái đồ con nít này dụ dỗ ta?”. Nàng nói tới nói lui nhưng vẫn cảm xiên mút quả cắn xuống, chua đến nỗi nhăn mặt.

Dạ Vô Hàm dặt tay nàng ngồi xuống. “Theo ta biết, Lạc Dao đa tài đa nghệ, giỏi nhảy múa. Ấn tượng nhất là mười năm trước trong buổi thọ yến của phụ hoàng, nàng múa một điệu, lúc đó quả thật chúng ta đều giật mình”. Bây giờ nhớ đến, Dạ Vô Hàm còn chưa thỏa mãn.

Phong Linh liếc hẩn một cái. “Sao rồi, vẫn còn nhớ mãi không quên à?”.

Hẩn hồi hồn, cười vuốt gương mặt nàng. “Đừng tạo áp lực lớn cho mình như vậy, đánh thắng được thì đánh, không thắng thì bỏ chạy thôi, đó mới là Phong Tam Nương mà”.

Phong Linh cắn một ngụm nhai nhai như muốn hả giận, nói. “Được, các ngươi cứ xem thường người đi! Lần này, nói cái gì ta cũng phải thắng nàng ta!”.

Thắng người đứng dậy, vừa đi vừa lẩm bẩm. “Cả người cô nải nải tràn ngập hương vị lịch sử, run người một cái chính là Trung Hoa 5000 năm, chẳng lẽ ta còn sợ nàng ta? Chuyện nực cười!”.

Bởi vì tình huống đặc biệt nên ba người Phong Linh được trực tiếp thông qua thành tuyển thủ. Đêm hôm đó tổ chức tuyển chọn 20 người chọn 10 bọn họ cũng không tham gia, điều này làm cho ba người tràn ngập cảm giác thần bí.

Buổi tối trên quảng trường rộng rãi nhất của kinh thành đầy áp người, ở chính giữa là cái bàn, phía trên bố trí hoàn toàn mới lạ, dưới khăn đài đều là cổ động viên ngồi thành đoàn, mọi người đều giờ cao tâm biên ủng hộ tuyển thủ mà mình yêu thích, tất cả đều lớn tiếng hô khẩu hiệu. Tất cả các tiểu nhị trong khách điểm của Chu lão bản đều là nhân viên phục vụ, mọi người đều mặc thống nhất một bộ đồ nhìn qua rất có tính thần.

Trên bàn chủ tịch có ba vị khách quý.

Khi cuộc tranh tài chính thức bắt đầu, quản gia Hàm Vương phủ là người điều khiển chương trình lên sân khấu, dùng giọng nói đậm, nói lên những gì Phong Linh đã viết cho ông. Bắt đầu giới thiệu giám khảo. “Cảm ơn ba vị khách quý đã đảm nhiệm chức vụ giám khảo, Thái tử điện hạ, Hàm Vương điện hạ, Tuyên Vương điện hạ”.

“Ồ ào.....”.

Phía dưới nổ lên tiếng vỗ tay như sấm, có thể nhìn thấy ba nam nhân đẹp trai nhất, có tiền đồ nhất vương triều, giá trị còn lớn hơn cả giá vé họ bỏ tiền ra!

“Bây giờ là thí sinh thứ nhất, Triệu Vạn Toàn”.

Một nam nhân khoảng 20 đi lên sân khấu, cúi chào mọi người. “Xin chào mọi người, ta là Triệu Vạn Toàn đến từ thôn Hồ Lô, trấn Đại Lương”.

Quản gia nói. “Triệu Vạn Toàn thích ca hát từ nhỏ, trong núi, đồng lúa, khắp nơi đều vang tiếng hát của hắn. ... Hắn đến từ một gia đình nông dân bình thường, cha già hàng năm bị bệnh liệt giường, mẫu thân tuổi già sức yếu, con nhỏ đói ăn, gánh nặng cả gia đình đều đặt lên vai hắn nhưng những điều đó không làm giảm hy vọng của hắn về cuộc sống, theo đuổi lý tưởng! Hôm nay, hắn đứng trên sân khấu này, dùng thực lực của hắn chứng minh cho mọi người biết cho dù là người xuất thân cao quý hay không, cho dù người bị cuộc sống chèn ép mấy phần thì mỗi người đều có quyền theo đuổi ước mơ! Xin hãy nhớ kỹ hắn, Triệu Vạn Toàn đến từ thôn Hồ Lô trấn Đại Lương!”.

“Ồn ào.....”. Mọi người liều mạng vỗ tay, rất kích động.

Dạ Dập Tuyên chắc chắn mấy tiếng. “Cái này là do Tam Nương viết sao?”.

Dạ Vô Hàm ưu nhã phe phẩy quạt, buồn cười nói. “Ngoài nàng ra thì còn ai có thể viết được những điều như thế”.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, đầu óc của nàng dùng vào phương diện này quả thật không lãng phí.

Trong góc, Phong Linh cắn hạt dưa, nghe quần gia đứng bên kia nói. Bảo Bảo xoa xoa cánh tay. “Nương, phải suýt suýt vậy sao?”.

“Con chả hiểu gì cả, bây giờ cuộc thi đều là như thế, rõ ràng là ăn bánh mìn thầu nhưng phải nói ăn bánh ngô, rõ ràng là ăn bánh ngô nhưng phải nói là uống cháo loãng, không lấy đi nước mắt của mọi người không được”.

Giọng hát của Triệu Vạn Toàn cũng không tệ, hắn hát một bài hát son dao, chinh phục tất cả mọi người. Sau khi hát xong, hắn lúi trong ngực ra: “Bút lông sói Cừu Tiến dùng rất tốt ~”.

“OK, tuyển thủ tiếp theo chuẩn bị!”. Phong Linh đứng dưới đài chỉ huy.

Sau đó một tiểu cô nương mười ba tuổi lông mày mắt to, trông rất đẹp mắt.

Phong Linh dặn dò. “Đừng quên lời quảng cáo của ngươi!”.

Tiểu cô nương gạt đầu, nghiêm túc nhắc lại. “Dùng Mai nương phấn, không phụ gương mặt này!”.

“Đi đi”.

Quần gia đi lên đài. “Mười ba tuổi, là tuổi còn non nhưng cuộc sống bất hạnh lại rơi vào người tiểu cô nương này. Hai năm trước, ca ca của nàng gặp chuyện bất bình, đấu với cướp, tàn tật suốt đời.....”.

Quần gia thuật lại đến đâu, phía dưới vang lên tiếng khóc đến đó, ngay cả Văn Xuân và Sơ Hạ đôi mắt cũng hồng hồng. “Đáng thương, thật là đáng thương”.

Bảo Bảo không nhịn được nói. “Đấu với cướp? Rõ ràng ca ca của tỷ tỷ đó đi đường ban đêm té ngã”.

Phong Linh nâng ngón trỏ nhẹ nhàng lắc lắc. “Sai sai sai, cùng là tàn tật nhưng ý nghĩa không hề giống nhau. Người vừa sinh ra đã muốn chết, đó là một bi kịch nhưng bởi vì ý nghĩa của mạng sống nên tồn tại, quá trình đó sẽ trở nên cao thượng”.

Mặc dù nghe không hiểu nhưng Văn Xuân và Sơ Hạ sùng bái nhìn nàng. “Tam Nương, ngài thật lợi hại”.

Cuộc thi đấu diễn ra như nước sôi lửa bỏng, ba vị giám khảo cũng rất tần trách. Thần Hoàng sắc bén, Dạ Dập Tuyên uyển chuyển, Dạ Vô Hàm toàn nói trúng tim đen”.

Rốt cuộc thi mười người mạnh nhất cũng được chọn ra. Phong Linh hưởng thụ hoa tươi và tiếng vỗ tay, đồng thời nàng nhận thêm được vài hộp đồng quảng cáo.

Nhưng mà Dạ Vô Hàm chỉ nói một chút chuyện với Dạ Dập Tuyên, quay lại đã không thấy Thần Hoàng đâu. Hắn cau mày, đi về phía sau sân khấu.

“Vương gia”. Văn Xuân đang bận thu xếp đồ đạc, thấy hắn thì phúc thân.

“Tam Nương đâu?”.

“Tam Nương đi tìm Chu lão bản bàn chuyện quảng cáo”.

Dạ Vô Hàm xoay người đi ra ngoài.

Trên bãi đất trống cách nói so tài không xa, Phong Linh hất cánh tay đang bị cầm ra. “Có gì mau nói, đừng động tay động chân”.

Thần Hoàng lại gần, lười biếng dựa nàng nói. “Chưa đến bốn ngày nữa là đến 12 rồi”.

Nàng đẩy hắn ra. “Chưa đến bảy ngày nữa là 15 rồi, sao?”.

“Đừng quên hoàng thượng đã hạ chỉ, ngày 12 chúng ta sẽ thành hôn!”.

Phong Linh nghiêng đầu ngó hắn, thờ dãi lắc đầu một cái. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi rõ ràng biết đáp án của ta, tại sao còn giả bộ như không biết?”.

Thần Hoàng nheo mắt cười. “Rõ ràng nàng cũng biết kiên trì của ta, tại sao lại giả bộ như không hiểu ta?”.

Chương 163: Chứng sợ hãi sâu khấu

Phong Linh vượt ni tâm, ngồi xuống tảng đá, ngẩng đầu nhìn hấn. “Lạc Dao công chúa rất thích ngươi”.

“Sau đó thì sao?”. Thần Hoàng nhếch mày lên, mặc dù trên mặt đang cười nhưng nụ cười đó như nói cho nàng biết, nếu như nàng còn nói lời chọc giận hấn thì kết quả nàng sẽ phải gánh chịu.

“Ngươi không cảm thấy nên đem tình cảm của ngươi dành cho người đáng giá nhất sao?”.

Hấn cười lạnh, ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào nàng. “Ta làm nàng cảm thấy chán ghét như vậy sao? Nàng coi ta như một bao đồ chán đến nỗi muốn đẩy cho người khác?”.

“Ngươi hiểu lầm ý của ta rồi, không phải...”.

“Tam Nương”.

Phong Linh quay đầu lại thì thấy Dạ Vô Hàm đi tới, trên khuôn mặt không phải là vẻ ưu nhã mà lạnh lùng. Hấn nhìn chăm chăm vào Thần Hoàng, Thần Hoàng chậm rãi đứng lên, khóe miệng nở nụ cười.

Phong Linh nhú mày, “Tại sao hai người các ngươi cứ gặp nhau là như oan gia thế?”.

Dạ Vô Hàm đi đến trước mặt nàng, kéo tay nàng. “Tại sao nàng lại tùy tiện đi loạn thế? Ở đây có nhiều người xấu, phải cẩn thận”.

Bỗng nhiên, một cái tay khác của Phong Linh cũng bị Thần Hoàng nắm. “Tam Nương, đừng làm rộn nữa, nàng theo ta hồi cung đi, chúng ta sắp làm hôn lễ rồi”.

“Tam Nương là phi tử của bốn vương, đương nhiên nàng phải về phủ của bản vương”.

“Ha ha, ngươi lại quên rồi, sáu năm trước ngươi đã hưu nàng, hiện tại nàng là thái tử phi của bản thái tử”.

Hai người cứ kéo như vậy, ai cũng không chịu thua ai, Phong Linh nổi giận, hất tay hai người ra, chỉ vào bọn họ. “Hai người nháo đủ chưa? Đây là cái gì hả, vì nữ nhân mà trở mặt thành thù? Muốn tranh đấu thì cứ đấu đi, ngàn vạn lần đừng nói là vì ta, tỷ tỷ không nhận nổi tội danh đó đâu”.

Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng đối mặt nhìn nhau, không khí xung quanh hai người nóng lên.

“Này còn chưa xong à? Ta còn muốn đi ăn đêm, không đợi các ngươi đâu”. Phong Linh đứng ở phía xa, phất phất tay với bọn họ.

Dạ Vô Hàm dần thu hồi lệ khí. “Hiện tại ta không muốn đối địch với ngươi”.

Đây là lời nói thật, suy nghĩ vì đại cục thì người nên đối phó là Cảnh Vương, thân là con, là quần thần thì đây là nghĩa vụ của hấn. Ngoài ra hấn có thể tin chắc, cho dù là Dạ Dập Tuyên hay Dạ Tàn Nguyệt thì đây đều là mục tiêu của họ.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng. “Hừ, người kia lợi hại, đi đối phó với hấn đi. Đừng để người khác lên để long bào vào trong phủ đấy!”.

.....

Tổ chức lễ chúc mừng, mọi người không hề kiêng kỵ gì, nên ăn thì ăn, nên cười thì cười. Phong Linh đếm bạc đến nỗi mỏi tay, Bảo Bảo ngồi bên cạnh lác đác nhìn nướng nó. Ngày mai là ngày chung kết rồi, nướng nó sẽ thua mất, đến lúc đó nó sẽ phải bồi một khoản tiền lớn.

Còn chưa ăn xong cơm, nó đã kéo Phong Linh trở lại khách sạn. “Nương, rốt cuộc nướng không tập luyện thì ngày mai thắng sao được?”.

Phong Linh vỗ ngực. “Con đừng xía vào, trong lòng nướng có tính toán riêng”.

“Nương, nếu như nướng thua thì chúng ta phải ngủ ngoài đường đó”.

“Yên tâm. Nương không thua đâu”.

“Thật không?”.

“Nấu!”.

Ban đêm, tĩnh lặng, chỉ có Phong Linh lặng lẽ bò dậy, ra khỏi khách sạn.

Trên sân khấu, không một bóng người.

Nàng thở dài một cái, từ từ đi lên, hai chân cũng run lên. Nàng đứng trên sân khấu nhìn xuống, không dám mở mắt ra nhìn.

Đúng vậy, nàng có chứng sợ sân khấu.

Nàng đã từng là một nhân vật có tiếng trong trường học, nhưng bởi vì một lần sai lầm mà từ đó nàng trở nên sợ sân khấu, thậm chí, ngay cả tiếng hát của mình cũng đã quên mất.....

Gió đêm phát pho, rất thoải mái.

Nàng nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp

“Tâm một mối, lệ cũng rơi, phần thâm tình này khó bỏ, ...”.

Màn đêm tĩnh mịch, giọng ca như tiếng chim sơn ca, âm thanh của nàng như có ma lực, dần hóa cùng một thể với bóng đêm.

“Bóp bóp”.

Dưới đài đột nhiên có tiếng vỗ tay, nàng giật mình mở mắt ra, nhìn người đang ngồi dưới đó.

“Dạ Tân Nguyệt?”.

Thần Hoàng ngồi ở đó, khoe miệng khẽ nhếch. “Bài hát này rất êm tai, không, phải nói là nàng hát rất tốt. Không ngờ ngoại trừ mắng chửi người thì nàng cũng có bản lĩnh khác. Thất kính, thất kính”.

Mặt Phong Linh đỏ lên. “Không phải là người đã hỏi cung rồi sao? Nửa đêm chạy đến đây dọa người làm gì?”.

Hắn nhún vai. “Ta không ngủ được”.

Cho nên hắn ra khỏi hoàng cung, chạy đến khách sạn, chạy đến gian phòng của nàng, hắn len lén nhìn nàng một canh giờ, sau đó đi theo nàng đến đây, nghe được tiếng hát tuyệt vời của nàng.

Phong Linh đứng trên đài, hơi nhăn nhó. “Vậy.... ta có hy vọng thắng nàng ấy không?”.

Thần Hoàng mỉm cười một tiếng, ngoắc ngón tay với nàng. “Nàng muốn biết à? Qua đây ta nói cho nàng”.

“Thôi đi, có nói hay không”.

“Thật là không đáng yêu”. Thần Hoàng liếc nhìn nàng, không nhanh không chậm nói. “Theo thực lực bây giờ thì, muốn thắng mọi người ấy.....”.

Phong Linh cảm thấy khẩn trương. “Sao?”.

Một tia giao hoạt xoẹt qua đáy mắt. “Còn cần phải luyện thêm nữa”.

“À”. Phong Linh hơi giận. “Ta biết mà”.

“Bản thái tử sẽ bớt chút thời gian chỉ đạo nàng”. Thần Hoàng tỏ vẻ rộng rãi, không lo lắng đặt móng ngồi xuống ghế. “Hát lần nữa đi”.

Phong Linh nhấp môi dưới, gật đầu. Nếu đã thi, nàng muốn thắng!

“Tâm cũng đã một mối, lệ cũng rơi.....”.

Nửa đêm, hai người, một trên sân khấu, một dưới sân khấu.

Phong Linh đứng trên sân khấu, hai mắt nhắm lại, tập trung hát. Thần Hoàng ngồi dưới nhìn nàng không chớp mắt, bờ môi nở một nụ cười tuyệt mỹ.

Dần dần, mặt trời mọc.

Phong Linh thở ra một hơi, ngồi bệt xuống sân khấu. “Haiz, đã rất lâu không hát như vậy rồi”.

Thần Hoàng nhảy bèn nhìn ra sự bất thường của nàng, hắn nhíu mày hỏi. “Tại sao lại sợ?”.

Ánh mắt Phong Linh trở nên âm trầm, nói với giọng như không để ý. “Bởi vì một lần sai lầm, ta thua một cuộc thi quan trọng..... Ta đã chuẩn bị thật lâu, đã luyện tập rất chăm chỉ, nhưng..... Nếu như lần đó ta thắng, có phải cuộc sống của ta sẽ khác không”. Nàng cười lắc đầu một cái. “Không, vẫn

là như thế, ta sao có thể thay đổi được”.

Thần Hoàng rũ mắt xuống. “Nàng sợ thua sao?”.

“Không”. Phong Linh cúi đầu. “Ta sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của người khác”.

Người nhà, thầy giáo, ánh mắt thất vọng của mọi người, nàng đều không chịu nổi, nói cho cùng thì nàng chỉ là một người nhát gan.

Đột nhiên hai tay bị người nắm lấy, nàng ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Thần Hoàng, “Phong Tam Nương, có lên sân khấu này hay không thì nàng vẫn là Phong Tam Nương”.

Khoảnh khắc đó, bầu trời một mảnh hồng hồng...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Nàng chỉ cần nhìn ta là được rồi

“Này, ngươi đặt cho ai?”.

“Đương nhiên là Lạc Dao công chúa rồi! Ngươi thì sao?”.

“Ta cũng vậy, ha ha.....”.

Cuộc đấu của Phong Linh, Lạc Dao công chúa và Châu Châu thành trọng tâm chính của buổi tối hôm nay.

Mười người mạnh nhất cũng chỉ là phần đệm, phía dưới tiếng khen vang dội, Chu lão bản đứng bên vui vẻ đếm tiền quảng cáo hộ.

Cuộc tranh tài tối nay đã mời đến một vị trọng tài quyền uy nhất.

“Hoàng gia gia, ngài mua người nào thắng?”.

Dạ Hoàng Thiên ngồi ghé chủ, thị vệ xếp thành hàng đứng hai bên. Ông vuốt chòm râu, nhìn Bảo Bảo cười. “Nể mặt con, trăm mua nương con thắng”.

Bên bàn khách quý, ngay cả Dạ Mặc Cảnh xưa nay ít thấy cũng xuất hiện. Dạ Vô Hàm ngồi xuống bên cạnh mỉm cười, “Cảnh Vương thúc, đồ đặc của mình thì thúc hãy lo quản thật tốt, đừng tùy tiện ném linh tinh. Đừng để cho người khác phải trả lại cho thúc. Như vậy thì phiền toái lắm!”.

Khuôn mặt Dạ Mặc Cảnh tái nhợt, mặc dù hấn cùng tuổi với Dạ Vô Hàm nhưng trong mắt hấn lại có nhiều hơn một phần thành thực, nở nụ cười yếu ớt. “Nếu như ngươi rảnh rồi khuyên bốn vương, còn không bằng tính toán xem bước tiếp theo sẽ như thế nào”.

“Há? Ta không hiểu rõ lắm lời này của thúc rồi”.

“Thái tử không ngốc, chắc chắn hấn sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, chẳng lẽ ngươi cam tâm tình nguyện sao?”.

“Ha ha”, Dạ Vô Hàm cười, lại gần hấn nói. “Vương thúc, kế mượn dao giết người của thúc không tồi nhưng mà thúc nên xem lại thúc đang mượn dao của ai”.

Dạ Mặc Cảnh lắc đầu một cái. “Mất đi thời cơ thì sẽ không có thời gian xoay sở. Ngươi nên suy nghĩ kỹ, nếu như hai chúng ta liên thủ.....”.

Dạ Vô Hàm phát tay cắt đứt lời của hấn. “Vương thúc, ta nhắc nhở thúc một câu, từ đầu đến cuối ta đều không có hứng thú với vị trí đó. Nhưng mà”. Giọng hấn lạnh xuống. “Nếu như có người dám mơ ước nó, là một thần tử, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn”.

Dạ Mặc Cảnh liếc hấn một cái. “Thật sao?”.

Đúng lúc này. “Thái tử giá lâm!”.

Thần Hoàng xuất hiện như yêu nghiệt xuống nhân gian, mang theo ánh mắt kinh ngạc của người đời, sau khi hấn đến vấn an Dạ Hoàng Thiên thì về chỗ của khách mời ngồi xuống. Dạ Vô Hàm và Dạ Mặc Cảnh đều quay qua nhìn hấn một cái, không ai nói gì.

Rốt cuộc cũng đến lượt đấu của ba người.

Tất cả mọi người đều nhóng cổ lên chờ trận thi đấu nóng nhất cả nước, không biết rốt cuộc kết quả sẽ làm sao.

Ra sân khấu đầu tiên chính là Châu Châu. Tuy nói nàng ta là thứ xuất của Triệu gia nhưng cũng là thực nữ tinh thông cầm kỳ thi họa, lần thi đấu này nàng ta chọn độc tấu tỳ bà. Tài nghệ tinh xảo chinh phục người xem, đánh xong một khúc tiếng vỗ tay như sấm động. Dạ Hoàng Thiên gật đầu không ngừng, “Không tệ, không tệ”, ngay cả Dạ Vô Hàm cũng phải nhìn nàng ta với con mắt khác.

Châu Châu đứng dậy, thi lễ với mọi người, xuống sân khấu, nhìn qua về phía Dạ Vô Hàm, sau khi nhìn thấy nét mặt của hắn thì mở cò trong bụng, cười duyên xuống đài.

Theo thứ tự bắt thăm thì người lên sân khấu thứ hai chính là Lạc Dao công chúa.

Nàng ta mặc một bộ vũ y màu trắng sa mỏng, sau lưng là mười nữ tử xinh đẹp mang theo các loại nhạc khí lên sân khấu. Đó đều là những nhạc sư cung đình mà nàng ta cố ý huấn luyện, chẳng những tài nghệ cao siêu hơn nữa tăng thêm vẻ đẹp sắc thái cho nàng ta. Có thể thấy được nàng ta tốn không ít tâm tư cho lần tranh tài này.

Ngày thường Dạ Lạc Dao đã đẹp mà lần này nàng ta vừa xuất hiện thì tất cả đều sững sờ. Bên dưới khốc thâm, thét lên, hô hào chỉ vì muốn được nữ thần ưu ái, muốn cái mạng của bọn họ cũng đáng!

Bảo Bảo bĩu môi, không hiểu là bọn họ hưng phấn cái gì. Trong mắt nó thì nữ nhân này chỉ là hồ ly tinh khoác da người mà thôi.

Nhạc khúc vang lên, ngay sau đó Dạ Lạc Dao nhẹ nhàng tung người, dưới đài yên lặng như tờ, tất cả đều tròn to hai mắt nhìn chằm chằm nàng ta.

Một chữ, đẹp.

Hai chữ, thật đẹp.

Ba chữ, cực kỳ đẹp.

Dạ Hoàng Thiên cảm thán. “Kỹ thuật nhảy của Lạc Dao có sức mạnh làm người ta quên sầu, mang theo hơi thở của sự an lành, chỉ muốn lẳng lặng trầm luân trong kỹ thuật nhảy của con bé”.

Bảo Bảo tràn đầy tự tin nói. “Nhảy định là nương cháu sẽ tốt hơn”.

“Hả?”. Dạ Hoàng Thiên cười một tiếng. “Trẫm rất mong chờ”.

Múa xong, Dạ Lạc Dao thướt tha hành lễ.

“Hay! Hay quá!”.

Tất cả người xem đều đứng dậy vỗ tay, kích động gào thét tên nàng ta. “Lạc Dao công chúa! Lạc Dao công chúa!”.

Dạ Lạc Dao đi xuống, vừa vặn gặp được Phong Linh chuẩn bị lên sân khấu. Nàng ta nhướn mày, cười như không cười. “Phong Tam Nương, ta rất mong chờ biểu hiện của người đây”.

Phong Linh bĩu môi một cái, bên ngoài thì cười nhưng trong không cười. “Cảm ơn”.

Hai người đi lướt qua nhau, sắc mặt Phong Linh biến đổi, nàng đứng ở lối lên sân khấu không ngừng hít sâu. Nàng nhìn một lượt vòng người dưới khán đài, chân nàng run rẩy.

“Phong Tam Nương đừng sợ, đừng sợ! Những người ngồi dưới kia chỉ là một đồng khoai tây, đừng sợ, đừng sợ!”.

Nàng cắn răng một cái, bước từng bước nhỏ lên sân khấu.

“Tam Nương cố gắng lên!”. Văn Xuân, Sơ Hạ và đám người Chu lão bản đầu ra sức cổ vũ, Bảo Bảo đứng lên bàn. “Nương! Cố gắng lên!”.

Cho đến khi đứng lên sân khấu, đột nhiên trong đầu Phong Linh trống rỗng. Nàng không làm được gì, cứ đứng như vậy trên sân khấu.

“Sao thế, sao không hát đi?”. Tiếng nghị luận dần nổi lên bốn phía.

“Vương huynh, hình như Tam Nương có gì đó không đúng!”. Dạ Dập Tuyên lo lắng nhìn chằm chằm bóng người trên sân khấu. Dạ Vô Hàm nhướn mày, hai tay siết chặt. “Nàng. ... Đang run?”.

Dạ Mặc Cảnh lắc đầu, đáng tiếc nói. “Vậy phải làm sao giờ, bốn vương đặt nàng sẽ thắng đấy!”.

Thời gian giống như bất động, Phong Linh cứ đứng như vậy mờ mịt tròn to hai mắt, quên mất mình phải làm gì. Kinh nghiệm lần đó đánh mất ước mơ của nàng hiện lên trước mắt.

“Đi xuống đi, đi xuống đi”.

Quần chúng bên dưới không nhìn được ồn ào.

Dạ Vô Hàm cũng không ngồi yên được nữa, định đứng lên, nhưng không ngờ người bên cạnh còn nhanh hơn hắn, tung người bay lên sân khấu.

Thần Hoàng đứng trước mặt nàng, bưng lấy mặt nàng, nhìn thẳng vào nàng. Hắn cười nói. “Đừng nhìn nơi đó, nàng cứ nhìn ta là được rồi”.

Ánh mắt mờ mịt của Phong Linh dần dần có tiêu cự. “Người. ....”. Nhưng ánh mắt bị một bàn tay che lại. “Đừng nghĩ đến cái gì thất vọng và không thất vọng, nàng không phải vì bất cứ ai mà sống, cho dù thua thì nàng cũng sống vì Phong Tam Nương”.

Mọi người dưới đài tò mò không biết hai người đang nói gì, chỉ cảm thấy thái tử xinh đẹp này càng đáng nhìn hơn.

Dạ Vô Hàm nhìn chăm chăm vào nơi đó, quả đấm nắm chặt vẫn không buông ra.

“Tâm đã mệt mỏi, lệ cũng đã rơi. ....”.

Trên sân khấu đột nhiên vang lên tiếng hát của Phong Linh, nhẹ nhàng, từ từ, trầm thấp và triền miên. Dưới sân khấu tất cả đều yên lặng.

Thần Hoàng che hai mắt nàng lại, đứng một bên nở nụ cười thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 165: Tỷ là người có tiền

Phía sau sân khấu, Dạ Lạc Dao nhíu mày thật chặt, bài hát này rất kỳ quái, lần đầu tiên nàng ta nghe được giai điệu này. Nàng ta càng không nghĩ đến giọng hát của Phong Tam Nương lại hay như vậy.

“Nhớ lại quá khứ, khổ sở tương tư vẫn không quên được, vì sao anh còn đến, đừng đừng đến tìm em, yêu anh anh có tỏ, hôm nay anh nên biết, duyên khó khăn, tình khó khăn. ....”.

Từ từ, Thần Hoàng buông tay ra, Phong Linh mở mắt.

“Ồn ào. ....”.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt.

Phong Linh hoảng hốt trong chốc lát, sau đó nàng kịp phản ứng lại. “Ta có thể, ta có thể hát. ....”. Nàng bắt lấy tay Thần Hoàng hưng phấn nói. “Ta có thể tiếp tục đứng trên sân khấu, ta có thể hát, ta không sợ!”.

Thần Hoàng cười gật đầu. “Nàng luôn có thể”.

“Oa!”. Phong Linh kích động xoay quanh Thần Hoàng. “Ta làm được, ta làm được rồi”.

Dạ Vô Hàm nhìn hai người, yên lặng xoay người rời đi.

“Vương huynh. ....”.

Dạ Dập Tuyên lo lắng nhìn hắn. “Huynh biết đấy, Tam Nương chỉ. ....”.

“Ta biết”.

Hắn không nói thêm gì nữa, đi ra khỏi bàn khách quý.

Dạ Mặc Cảnh cười, cảm chén trà thổi thổi. “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”.

Dạ Dập Tuyên liếc hắn một cái, lười nói lại.

Cuộc thi chuẩn bị kết thúc, ba người cùng đứng trên sân khấu chờ đợi kết quả. Ngoại trừ Phong Linh hai người còn lại đều khản trương.

Phong Linh vui vẻ chào hỏi với những người phía dưới, “xin chào, xin chào, các người khỏe không. ....”.

Dạ Hoàng Thiên đi lên, sau lưng là thái giám bưng khay đồ, phía trên là ngọc bài chiến thắng. Ông từ từ đến gần, dừng trước mặt Châu Châu, nhìn nàng một chút, Châu Châu khản trương níu chặt khăn. Dạ Hoàng Thiên lại cất bước đi, Châu châu biết mình không được thì tức khi gặm chân.

Dạ Hoàng Thiên đứng trước mặt Phong Linh mỉm cười. “Bài hát của ngươi rất êm tai”.

“Hi hi, cảm ơn Hoàng tiên sinh”. Phong Linh cúi chào một góc 90 độ.

Đám người Vãn Xuân đứng dưới hưng phấn vỗ tay. “Thắng, nhất định là Tam Nương thắng rồi”.

Bảo Bảo cũng vui vẻ nhếch môi, giống như trước mặt nó đã có một đồng bạc trắng.

Không ngờ Dạ Hoàng Thiên cầm khối ngọc bài kia lên, đeo vào cổ Dạ Lạc Dao.

“Cái gì vậy! Không phải là Tam Nương thắng sao?”. Vãn Xuân và Sơ Hạ giật mình, bắt đầu bất bình thay Phong Linh.

“Lạc Dao công chúa thắng rồi!”. Mọi người phía dưới đều hoan hô.

Bảo Bảo sợ ngây người, nương nó thua, thua..... Bạc.....

Nó cầm mặt vào bàn, một lúc sau mới ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ tuyệt vọng.. trời ơi... Một đèn ba..... nó kiếm đâu ra tiền để trả đây?

Đối với kết quả này, Phong Linh vẫn vui vẻ, không hề tức, ngược lại còn cực kỳ vui vẻ. Nàng đến lúc mới ôm chân Phật tập luyện (nước đến chân mới nhảy), cần gì phải so đo với Lạc Dao công chúa, tài năng của cô ta cũng không phải ngày một ngày hai. Đây không phải là phim truyền hình, thi đấu thì cần có thực lực! Giống như Thần Hoàng đã nói, thắng hay không thắng không còn quan trọng, quan trọng là nàng đã làm được! Nàng có thể đứng trên sân khấu! Nàng có thể tiếp tục ca hát! Nàng phải làm ca sĩ đầu tiên ở cổ đại, bắt đầu tổ chức liveshow rồi tổ chức trên cả nước! Oa, nghĩ đến thôi là nàng đã thấy rất phấn khích!

Trong tiếng vỗ tay, Dạ Lạc Dao quay đầu lại, nói. “Ta thắng”.

“Ta biết”.

Thấy Phong Linh vẫn đang cười nàng ta cau mày. “Tại sao ngươi không tức giận?”.

“Tại sao ta phải tức giận? Không phải chỉ là một cuộc thi đấu thôi sao, hơn nữa ngươi thực sự rất tuyệt!”. Phong Linh vỗ vai nàng ta, sau đó vui vẻ chạy về phía sau sân khấu.

Dạ Lạc Dao đứng đó, chân mày nhíu chặt không buông, rõ ràng là nàng thắng nhưng không hề thấy vẻ thất vọng ảo não trên mặt Phong Linh.

Nàng ta cầm ngọc bài ném cho Châu Châu. “Cầm lấy, đây là công chúa ban thưởng cho ngươi”.

Châu Châu lúng túng đón lấy, nụ cười cứng ngắc. “Tạ công chúa ban thưởng”.

Phong Linh vui vẻ kéo Vãn Xuân và Sơ Hạ. “Wey wey wey, các ngươi có nghe được ta hát không? Có thấy dễ nghe hay không?”.

“Dễ nghe”. Hai người không còn hơi sức trả lời.

“Ah, Dạ Vô Hàm đâu?”. Phong Linh vội vàng tìm hắc trong đám người, nàng rất muốn chia sẻ niềm vui của nàng với hắc.

Sơ Hạ chỉ về phía nam. “Vừa rồi thấy Vương gia đi về phía đó”.

“Ha ha, ta đi về chỗ đó, các ngươi ở lại đây nhé”.

Phong Linh chạy như bay, hai người không hiểu lắc đầu, “Tam Nương có phải bị cái gì kích thích không? Tại sao thua mà vẫn vui thế?”.

Phong Linh chạy ra quảng trường, chạy về phía nam.

Dạ Vô Hàm đứng trên đê, trong tay hắc là túi gấm như ý. Trong mắt sương mù tràn ngập, có một số việc hắc bắt đầu không xác định được.....

Phong Linh nhìn thấy hắc thì thả nhẹ bước chân, nhón từng bước lặng lẽ đi tới gần. Nàng giảo hoạt cười một tiếng, đẩy mạnh về phía hắc, không ngờ Dạ Vô Hàm như có chuẩn bị trước, nghiêng người sang bên để nàng đẩy.

“A ——”. Phong Linh không kịp ứng phó, cả người nghiêng về phía sông. Đúng lúc này nàng được Dạ Vô Hàm kéo vào trong ngực.

Nàng vỗ vỗ ngực. “Sợ quá, hù chết ta rồi!”. Nàng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắc. “Tại sao ngươi lại tránh!”.

“Nàng còn nói à?”. Dạ Vô Hàm cầm quạt gỗ nhẹ vào trán nàng. “Lần sau không được giỡn như vậy, nếu không cẩn thận ta sẽ làm tổn thương đến nàng”.

“Thôi đi”. Nàng bĩu môi.

“Khúc hát của nàng hay lắm”.

Phong Linh búng tay một cái. “Ngươi cũng biết nghe đây chứ!”. Sau đó nàng nói. “Có phải nghe rất hay không, sao nào, nếu như tỷ đây theo nghiệp ca hát, thành người nổi tiếng sẽ là việc sớm hay muộn phải không?”.

Dạ Vô Hàm nhũn mày, cổ ý trầm ngâm nói. “Cái này.....”.

“Ha ha”. Dạ Vô Hàm nở nụ cười mê người, néo néo má nàng. “Nàng ấy, ngoan ngoãn làm vương phi của ta đi, đừng có cả ngày lẫn đêm nghĩ đến những thứ này. Một nữ nhân xuất đầu lộ diện cho nhiều nam nhân nhìn như vậy là tốt à?”.

Phong Linh đẩy tay hắn ra, xoa xoa gò má hơi đau. “Ngươi đang bóp chết tài năng của ta, cẩn thận bị trời phạt đấy”.

Dạ Vô Hàm duỗi tay ôm lấy bả vai nàng. “Sao nàng lại gầy vậy?”.

“Gầy thật sao?”. Phong Linh nghe xong thì vui vẻ.

“Không được”. Hắn lắc đầu bá đạo nói. “Ngày mai hồi Vương phủ, bồi dưỡng thân mình cho tốt”.

“Mới không đâu!”. Phong Linh ngẩng đầu lên kiêu ngạo tuyên bố. “Ta đã sai người mua đất trong thành rồi, bây giờ tỷ là người có tiền, không làm theo sự sắp đặt của người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

“Nguyệt, tại sao huynh phải giúp Tam Nương?”

Dưới ánh trăng, Dạ Lạc Dao bước vào Thanh Nhạc Cung, đi về phía nam nhân đang đứng trên bậc thềm, ngược nhìn hắn.

“Không phải huynh hi vọng ta thắng sao? Hoặc là nói, thật ra thì ngay từ đầu huynh đã nghiêng về phía Tam Nương?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Lạc Dao đầy ưu thương, biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn hỏi.

“Lạc Dao, không cần so với Tam Nương!” Thần Hoàng rũ mắt xuống, sóng mắt lưu chuyển khiếp người.

Dạ Lạc Dao run rẩy hỏi, “Nguyệt, có phải huynh thích Tam Nương không?”

Hắn không cần suy nghĩ, nhanh chóng trả lời, “Ừ. Rất thích.”

Dạ Lạc Dao vừa nghe lập tức rơi lệ, cảm giác tan nát cõi lòng, thân thể run run, “Huynh nhất định phải tổn thương ta như vậy sao? Ngay cả khi biết rõ lý do duy nhất khiến ta ở lại hoàng cung là vì huynh, biết rõ ta vì huynh mà trả giá hết thấy?”

Thần Hoàng bước xuống bậc thềm, chân thành nhìn Dạ Lạc Dao. Dạ Lạc Dao cho dù đang hết sức đau lòng, vẫn không kim được mà rung động, bị hăm sâu vào đôi mắt đỏ, đây chính là sức quyến rũ của người nam nhân này. Chính vì vậy, Dạ Lạc Dao nhất định sẽ thua. Trong tình yêu, càng yêu nhiều sẽ càng bị thương nhiều.

Hắn vuốt ve hai má Dạ Lạc Dao, cười một tiếng, “Lạc Dao, chúng ta thành thân đi!”

Dạ Lạc Dao sững sốt, không dám tin tưởng lỗ tai mình, nhưng lập tức, lắc đầu bật cười, lui về sau mấy bước, “Nguyệt, huynh thật sự rất tàn nhẫn! Chính miệng nói cho ta biết huynh yêu nữ nhân khác, ngay sau đó lại muốn thành thân với ta! Huynh muốn bảo hộ Tam Nương, muốn nàng ta thoải mái mà hưởng thụ hạnh phúc! Vậy nên hi sinh tình yêu của ta?!”

Thần Hoàng không phủ nhận, hắn ngược đầu lên, nhìn trắng sáng, khoe miệng hơi nhếch, “Ngươi thấy bộ dạng vui vẻ của nàng trên đài hôm nay chứ, ta cũng không biết, khi nàng cười thoải mái lại xinh đẹp như vậy, ta không đành lòng tự tay phá hủy nó.”

“Vậy còn ta? Cho nên, huynh sẽ phải phá hủy nụ cười của ta?!” lần đầu tiên Dạ Lạc Dao mất khống chế, gần như cuồng loạn nhào qua bắt lấy Thần Hoàng, “Nguyệt, huynh đừng tàn nhẫn với ta như vậy được không? Ta là Lạc Dao của huynh mà, lúc mẫu hậu không có ở đây, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, huynh nhớ khoảng thời gian đó không? Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của ta, huynh hẳn tâm tước đoạt nó sao?”

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, lau nước mắt cho Dạ Lạc Dao, “Lạc Dao, ta sẽ không nói xin lỗi với bất kỳ ai. Nếu như ngươi không thích, vậy thì hãy cự tuyệt!”

Dạ Lạc Dao bỗng chấn động, nước mắt ngừng rơi, từ từ xoay người, “Nguyệt, huynh thay đổi!”

Dạ Lạc Dao mang theo chút tự tôn cuối cùng rồi đi.

Thần Hoàng sờ sờ gò má mình, chột nhứ mày, “Thay đổi sao? Ha ha.....”

Nếu nói người có thể có biện pháp, khiến tất cả sai lầm chỉ trong một đêm trở lại điểm bắt đầu, người này không là Thần Hoàng thì không thể là ai khác.

Hôn ước của hắn và Phong Tam Nương bị hủy bỏ.

Đám cưới của thái tử vẫn diễn ra như bình thường, chỉ là, đôi thái tử phi.

Phong Linh nghe được tin đó, chỉ sững sốt một chút chừng ba giây, ngay sau đó, nàng tiếp tục đếm bạc, không nói một câu.

Ngược lại, Bảo Bảo buồn buồn liếc nàng một cái, sau đó ra khỏi viện, một mình ngồi, móc bí tịch Thần Hoàng cho hắn ra xem.

“Bá!” trên vai bị người vỗ.

Bảo Bảo quay đầu lại, nghi ngờ hỏi, “A di, người là ai?”

Nữ nhân sau lưng Bảo Bảo rất đẹp, nháy nháy mắt, che miệng cười nói, “Tiểu bảo bối, nhanh vậy đã quên ta à? Dù gì ta cũng đã từng làm nương con một thời gian mà!”

Bảo Bảo bất ngờ đứng lên, “Người là đi Tàng Tâm?”

Lãnh Tàng Tâm cười duyên, “Coi như con có lương tâm! Còn nhớ rõ ta?”

“Đi Tàng Tâm, sao đi lại tới đây?”

“Ta và tướng công của ta đi ra ngoài chơi, ta nhớ con, nên tới đây thăm!” Lãnh Tàng Tâm nói tới đây, nhin không được “Xì” cười ra tiếng, nhớ đến vẻ mặt giận đến rụng râu trợn mắt của Địch Cuồng khi nghe nói nàng muốn đi thăm một người nam nhân khác, nàng liền vui không chịu được.

“Nha. Vậy cảm ơn nhiều.”

“Sao? Gặp ta nên không vui?”

“Không có.”

“Về về mặt của con thế này là sao? Thế này, thật quá tổn thương lòng người mà!”

“..... Phiền lòng.”

“Phiền cái gì?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Hắn không có nguyên tắc

Lãnh Tàng Tâm lại gần, ngồi xuống bên cạnh Bảo Bảo, đảo đảo mắt, “Để ta đoán thử xem, có phải bởi vì..... Chủ nhân muốn thành thân với công chúa Lạc Dao?”

Bảo Bảo liếc Lãnh Tàng Tâm một cái không lên tiếng.

“Ôi, Bảo Bảo ngoan của ta, thật là đáng yêu chết mất!” Lãnh Tàng Tâm ôm Bảo Bảo, hôn tới tấp lên mặt nó. Bảo Bảo vừa né vừa nói, “Đi Tàng Tâm, con đã nói bao nhiêu lần rồi, không được thân thân người ta như vậy!”

Lãnh Tàng Tâm chọc Bảo Bảo đủ rồi, cười nói, “Bảo Bảo, thế giới của người lớn rất phức tạp, nhất là tình cảm, con dù thông minh cũng chỉ là đứa bé, rất khó mà hiểu được.”

Bảo Bảo ảo não nói, “Hắn đã nói muốn thành thân với nương, nhưng nháy mắt liền cưới người khác, còn là hồ ly tinh giỏi giả vờ kia nữa! Không kiên trì, không nguyên tắc, con khinh thường hắn!”

“Ha ha,” Lãnh Tàng Tâm ôm Bảo Bảo, “Không phải chủ nhân thay lòng, mà cơ bản là do nương con không thích ngài, mặc kệ chủ nhân có cố gắng bao nhiêu, trong mắt nương con cũng không có ngài.”

Bảo Bảo nhướn nhướn chân mày, không lên tiếng.

“Chủ nhân có khiếu ngạo của ngài, cho dù ngài muốn buông tay, cũng sẽ dùng phương thức của riêng mình.”

“Con biết,” Bảo Bảo đứng lên, ngược mắt, “Nhưng vẫn giận hờn!”

Lãnh Tàng Tâm thở dài, lắc đầu một cái, vỗ vỗ vai Bảo Bảo, “Được rồi, được rồi, đừng một mình ở đây hờn dỗi, ta sẽ đau lòng.”

Bảo Bảo cau chặt mày, hình như đã hạ quyết tâm, xoay người chạy vào trong.

Lãnh Tàng Tâm nghĩ nghĩ, lập tức hiểu ý nở nụ cười.....

“Nương!” Bảo Bảo vào nhà, kéo tay Phong Linh đang bận rộn sắp xếp.

“Sao?”

“Nương, cho con bạc!” Bảo Bảo xòe tay ra.

Phong Linh cảnh giác nhìn Bảo Bảo, “Muốn bao nhiêu?”

Tiền là bảo bối, dù là mẹ con ruột cũng phải tính rõ ràng, đây chính là gia quy do nàng định ra!

“Thần Hoàng thúc thúc sắp thành thân rồi, con muốn mua quà tặng thúc ấy.”

Phong Linh ngăn ra, cái có này quả thật hợp tình hợp lý, không, phải nói là không chê vào đâu được!

“Nương,” Bảo Bảo chăm chú nhìn Phong Linh, nói tiếp, “Thần Hoàng thúc thúc đã giúp chúng ta rất nhiều, chẳng lẽ nương không muốn nhân cơ hội này cảm ơn người ta sao?”

“À.....” Phong Linh từ từ gạt đầu một cái, “Con nói đúng!”

“Vậy nương và con cùng nhau đi chọn quà!”

“Ai nha, không được, nhìn quà làm sao người ta biết là do chúng ta tặng, không bằng, trong hôn lễ của thúc ấy, nương hát mấy bài chúc phúc đi!!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Có một nữ nhân muốn giết ta

Bảo Bảo khinh bỉ nhìn nương nó. “Nương, chỉ cần là chuyện không cần tốn tiền bạc, đầu óc của nương suy nghĩ đều nhanh hơn bất cứ ai”.

“Này, hiện tại nương của con là một ca sĩ nổi tiếng đấy, nương hát miễn phí cho hần, hần đi đâu kiếm được hả? Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy”. Phong Linh khoát tay, quay người muốn đi tìm Chu lão bản thương lượng một chút việc tổ chức hoạt động xem mắt quy mô lớn —— người có gan nhất định sẽ tới!

Bảo Bảo hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Phong Linh nhìn bóng lưng không cam lòng của con trai, nàng nhún mày suy nghĩ.

“Tam Nương? Tam Nương?”. Chu lão bản gọi mấy tiếng Phong Linh mới lấy lại tinh thần. “A, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”.

“A, chúng ta phải tìm mấy cặp có sức ảnh hưởng đến tham gia mới có thể hấp dẫn sự chú ý của nam nữ cả nước”.

“Đúng vậy, theo ta thấy thì.....”.

Hàm Vương phủ.

“Nói chuyện! Con nói đi”. Châu Châu giống như nổi điên, đặt Hình Nhi trên đầu gối, đánh thật mạnh vào mông nhỏ của bé. Trên đất là ngọc bài mà nàng vừa đập bể.

Hình Nhi chỉ lặng yên khóc, cái miệng nhỏ nhắn cắn môi, không dám nhúc nhích.

Phi Ý hiện không có người, bé không có chỗ tránh nạn, quân gia cũng không thể lấy cớ đưa bé đến chỗ của người khác, Châu Châu muốn đưa con gái về nên quân gia cũng đành phải để Châu Châu đưa Hình Nhi trở lại.

Mấy ngày nay, tính khí Châu Châu rất lạ, chỉ cần có chút việc không theo ý nàng ta thì nàng ta sẽ lấy Hình Nhi ra để hả giận, nàng ta sẽ đóng cửa phòng lại, ngay cả Tiểu Đào nàng ta cũng không cho vào.

Hình Nhi chỉ yên lặng chảy nước mắt, mặc dù bé có thể nói chuyện nhưng sống chết bé cũng không chịu mở miệng nói.

“Cốc cốc”, Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập của Tiểu Đào. “Phu nhân, phu nhân! Vương gia đến!”.

Châu Châu quỳnh lên, nàng ta vội vàng ôm Hình Nhi lên, đặt khuôn mặt nhỏ nhắn của bé vào trước ngực nàng ta. Sau đó nàng ta vội vàng sửa lại tóc tai, thay bằng một khuôn mặt dịu dàng từ ái. “Hình Nhi ngoan, đừng khóc, làm hỏng đồ của nương cũng không sao, nương cũng không trách con, ngoan, đừng khóc”.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm sai bước đi vào, ánh mắt nhìn qua, không nói lời nào ôm lấy Hình Nhi. Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì khóc của bé thì sắc mặt âm trầm.

“Vương gia, Hình Nhi.....”.

Hắn khoát tay, chặn lại lời nói của nàng ta. “Từ giờ trở đi, Hình Nhi sẽ ở cạnh bốn vương”.

Nói xong hắn ôm Hình Nhi đi thẳng ra ngoài.

“Vương gia!”. Châu Châu nóng nảy đuổi theo, Hình Nhi là chỗ dựa và lợi thế duy nhất của nàng ta, nàng ta không thể làm mất bé được!

Hình Nhi ôm chặt cổ Dạ Vô Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ hắn. “Cha.....”.

Một tiếng gọi yếu ớt này khiến toàn thân Dạ Vô Hàm chấn động, hắn dừng lại, kinh ngạc nhìn bé con trong ngực. “Hình Nhi.....”.

“Con muốn đi tìm Bảo ca ca và Tam Nương a di.....”. Bé nhỏ giọng nói xong câu này thì im lặng không nói thêm gì nữa.

“Vương gia!”. Châu Châu đuổi theo, quỳ xuống. “Vương gia, Châu Châu biết sai rồi, Vương gia, cầu xin ngài đừng đưa Hình Nhi đi được không?”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm thâm thúy, không nhìn Hình Nhi nữa mà lạnh lùng quét qua nàng ta. Phi Ứng sau lưng lập tức đi lên lời Châu Châu đi. Hắn không thèm nhìn nàng ta một cái, ôm Hình Nhi rời đi.

“Hình Nhi!”.

Lúc đi ra khỏi Lục Ý hiện thì quân gia đã đợi ở đó. “Vương gia, tất cả phu nhân đã được đưa ra khỏi phủ. Nô tài đã làm theo sự phân phó của Vương gia, đưa cho mỗi vị phu nhân một chút bạc”.

“Ừ”.

Quân gia lui ra, Phi Ứng không hiểu hỏi. “Vương gia, tại sao lại giữ lại Triệu phu nhân? Vương gia biết rõ nàng ta.....”.

Dạ Vô Hàm liếc mắt nhìn qua, Phi Ứng vội vàng im lặng.

“Hình Nhi, cha dẫn con đi tìm Tam Nương a di nhé”.

Hình Nhi vui vẻ gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt khiến Dạ Vô Hàm rất đau lòng.

Xe ngựa đi tới khách sạn, Dạ Vô Hàm dắt bàn tay nhỏ bé của Hình Nhi đi xuống, Hình Nhi vui mừng chạy vào, liếc mắt thấy Phong Linh ở bên trong thì vội vàng chạy tới kéo tay áo nàng.

“Hình Nhi?!” Phong Linh ôm lấy bé, kinh ngạc nói. “Sao con lại đến đây?”.

Hình Nhi chỉ về phía Dạ Vô Hàm đang ưu nhã bước vào. Hắn nhìn xung quanh một vòng, bất đắc dĩ lắc đầu, “Tam Nương, nàng có thể nói cho ta biết, nàng lại định làm gì không?”.

“Ha ha, ta đang chuẩn bị cho một ngày mai tươi đẹp”. Phong Linh ôm Hình Nhi ngồi xuống, véo nhẹ mũi bé,. “Bé con, có phải vừa rồi con khóc hả?”.

Hình Nhi cúi đầu, uất ức chui vào ngực nàng dụi dụi.

Phong Linh không đoán cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nàng suy nghĩ một chút, gọi Văn Xuân tới giao Hình Nhi cho nàng, sau đó nói. “Này, Dạ Vô Hàm, có một số việc ta muốn nói cho người biết”.

Dạ Vô Hàm ngồi xuống rót cho mình ly trà, nhíu mày. “Nàng muốn nói chuyện của Châu Châu?”.

Phong Linh gật đầu, “Mặc dù sự thật hơi tàn khốc nhưng vì Hinh Nhi, ta vẫn cảm thấy nên nói cho người”. Nàng hít sâu một hơi, thận trọng nói. “Thật ra..... Hinh Nhi biết nói”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, “Ta biết”.

“Biết?!” Phong Linh tròn to hai mắt. “Người biết chuyện đó lúc nào? Vậy, vậy..... Hinh Nhi, có thể.... Có thể không phải là..... không phải là con gái người.....”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, gật đầu, “Ta cũng biết”.

Phong Linh kinh hãi. “Chuyện này người cũng biết?”.

Dạ Vô Hàm đặt ly trà xuống, nhìn Hinh Nhi ở cách đó không xa đang chơi với Văn Xuân. “Sau đêm ngoài ý muốn đêm sáu năm trước làm cho ta biết ta có thể có một đứa con thì tâm tình của ta..... rất phức tạp. Hinh Nhi xuất hiện làm cho ta phải nhìn thẳng vào vấn đề này, cũng lần đầu tiên ta cảm nhận được cảm giác khi được làm cha”. Hắn quay đầu lại, thâm tình nhìn nàng, “Ta cũng đã từng chờ đợi, Bảo Bảo sẽ là con trai ta, là con trai ta và nàng. Nhưng mà Hinh Nhi làm ta nghĩ lại là xem kỹ lại mình. Rốt cuộc con bé là con của ai cũng không còn quan trọng, buông tha cho những thứ không đáng kiên trì kia đi, biết quý trọng hiện tại mới là việc quan trọng nhất. Về phần Châu Châu”. Đôi mắt hắn lạnh đi mấy phần, nhàn nhạt nói. “Nàng ta phạm lỗi thì nàng ta phải đền bù”.

Lời nói này rất chí tình. Lần đầu tiên Phong Linh thấy một Dạ Vô Hàm như vậy. Hắn trước mắt, chân thật hơn nhiều.

Nàng cười tươi, gật đầu một cái, “Được, Hinh Nhi là nữ nhi của người! Không hề liên quan đến nương bé”.

Lúc này, đột nhiên Dạ Dập Tuyên hấp tấp chạy từ ngoài vào. “Vương huynh! Cứu mạng! Vương huynh! Huynh phải cứu đệ!”.

Hai người tò mò nhìn hắn, Dạ Dập Tuyên ngồi xuống nắm tay Dạ Vô Hàm. “Vương huynh, huynh nhất định phải cứu đệ!”.

“Sao?”. Dạ Vô Hàm chán ghét rút tay ra. “Đệ lại chọc phải họa gì rồi hả?”.

Phong Linh chen vào,. “Nói đi, người lại đùa giỡn cô nương nhà nào hay là quyến rũ nữ nhân nào vượt tường hả?”.

Dạ Dập Tuyên không rảnh cãi vã với nàng, lấy tay lau mồ hôi trên trán, khổ sở nói. “Có một nữ nhân muốn giết đệ”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Mộc Hồng Ngọc

“Nữ nhân? Muốn giết người?”.

Dạ Vô Hàm và Phong Linh đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều lắc đầu bật cười. Phong Linh chọt vào trán hắn. “Này, người làm chuyện gì thất đức hả, nói mau, tại sao người ta lại muốn giết người?”.

“Trời đất chứng giám! Thật sự là ta không làm gì mà”. Dạ Dập Tuyên nằm dài trên bàn ảo não nói. “Mấy ngày nay, chỉ cần ta vừa ra khỏi phủ là nàng giống như oan hồn quấn lấy ta, nhất định muốn giết ta, ta có hỏi nàng là tại sao lại muốn giết ta, ta không nói, chết tiệt là võ công nàng ta rất lợi hại.....”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, “Nói như vậy là đệ không đánh lại nàng ta?”. Nếu như bị một người có võ công cao đuổi giết thì tính chất sự việc đã thay đổi.

Phong Linh nói hắn. “Người không có việc gì chứ?”.

Mặc dù hơi mất thể diện nhưng Dạ Dập Tuyên chỉ có thể chỉ chỉ ra ngoài cửa. “Ta có hộ vệ”.

“Ha ha,.....”. Phong Linh cười lớn. “Tiểu Tuyên Tuyên ơi tiểu Tuyên Tuyên, người mà cũng có lúc phải mang hộ vệ ra cửa, ta thật là muốn gặp mặt vị nữ hiệp kia một lần”.

Đột nhiên, sắc mặt Dạ Dập Tuyên biến đổi, nhìn chằm chằm cửa lớn, lẩm bẩm nói. “Như người mong muốn, nàng đã tới rồi.....”.

Đứng ở cửa là một nữ nhân đang tức giận đùng đùng, xinh xắn, lạnh lợi, cả người là màu đỏ rực, trong tay nắm một cây roi da màu đen. Nàng nhìn chằm chú vào Dạ Dập Tuyên, “Nếu như người là nam nhân thì mau lăn ra đây cho ta!”.

Nàng ta vừa mở miệng là kinh động tất cả mọi người.

Dạ Dập Tuyên núp sau lưng Dạ Vô Hàm “Ta không!”.

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn khinh bỉ, Dạ Dập Tuyên mặc kệ. Hẩn tiến tới nói nhỏ với Dạ Vô Hàm “Vương huynh, nàng ta rất lợi hại, huynh phải cẩn thận roi trong tay nàng ta đó”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy. “Vị cô nương này, xin hỏi vì sao cô nương lại muốn đuổi giết đệ đệ của ta?”.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi”. Bốn chữ, lưu loát dứt khoát.

Nàng từng bước một đi vào trong khách điểm, Hình Nhi bị dọa sợ trốn vào trong ngực Văn Xuân, không dám nhìn nàng ấy. Người này còn hung dữ hơn cả nương bé đó.

“Ha ha, xin lỗi, chuyện ngày hôm nay ta nhất định phải quản rồi”.

“Vậy thì chịu chết đi!”.

Nữ tử áo đỏ vung roi lên, phản ứng đầu tiên của Dạ Vô Hàm chính là ôm lấy Phong Linh tránh ra, như vậy thì Dạ Dập Tuyên lại lộ ra. Hẩn kêu lên một tiếng “Má ơi” sau đó vội vàng nhảy tránh ra. Mà cây roi này giống như có mắt, đuổi sát theo hẩn.

Dạ Vô Hàm đặt Phong Linh ở một vị trí an toàn sau đó xoay người lại đỡ đòn, hai người đầu trong khách điểm.

Phong Linh nhìn chăm chăm vào hai người, nàng nghi ngờ nhìn, nữ tử này rất lợi hại mặt cũng đầy sát ý, cũng hơi kinh người nhưng nàng nhìn thế nào thì nàng ấy cũng không giống sát thủ, lại càng không giống loại nữ nhân vô duyên vô cớ đi giết người.

Nhất là khi nàng nhìn về phía Dạ Dập Tuyên thì giống một loại như là thẹn quá thành giận.

Trừ khi là.....

Với cảm giác nhạy bén nghề nghiệp thì nàng có thể kết luận, nhất định là do Tiểu Tuyên Tuyên có lỗi với người ta trước.

Trong lúc Dạ Vô Hàm giao chiến với nữ tử áo đỏ thì hẩn cảm thấy thực lực của đối phương đúng là không tầm thường. Hẩn sợ sẽ làm tổn thương đến những người khác nên muốn kết thúc nhanh chóng. Dùng một chiêu giả, sau đó hẩn bắt được roi của nữ tử áo đỏ, nữ tử áo đỏ giận dữ. “Nếu như ngươi còn che chở cho hẩn thì ta sẽ không khách khí nữa đâu”.

Dạ Vô Hàm nghiêng mắt nhìn Dạ Dập Tuyên một cái, nhún vai nói. “Hết cách rồi, cho dù cô nương không khách khí thì hẩn cũng là đệ đệ ta, người này ta nhất định phải che chở rồi”.

“Được, vậy thì đừng trách ta hạ sát thủ”.

Đúng lúc này, Phong Linh chen vào, chặn ngang giữa hai người.

“Tam Nương!”.

Dạ Vô Hàm sợ làm nàng bị thương nên vội vàng thu tay.

Phong Linh đi tới chỗ nữ tử áo đỏ, cười mập mờ, không biết tiến tới nói nhỏ cái gì vào tai nàng ấy. Nàng ấy sừng sốt một chút sau đó nhún mày, nhìn chăm chăm Dạ Dập Tuyên, hẩn không thể ăn tươi nuốt sống hẩn.

Dạ Dập Tuyên kinh hãi, lặng lẽ di chuyển đến trước mặt Dạ Vô Hàm “Vương huynh, Tam Nương nói gì thế?”.

Dạ Vô Hàm nghi ngờ lắc đầu.

“Làm ơn, huynh mau đưa Tam Nương đi chỗ khác đi”. Dạ Dập Tuyên rùng mình. “Tại sao đệ có cảm giác nếu nàng ở đây thì đệ sẽ càng chết sớm hơn”.

Thấy phản ứng của nàng, Phong Linh đã hoàn toàn chứng minh được suy nghĩ của mình. Nàng che miệng cười một tiếng, vỗ vỗ vai nàng ta, giống như quen thuộc. “Ai nha, hẩn ta là người không tìm không phôi, cho dù ngươi giết hẩn rồi nhưng hẩn còn không biết mình phạm phải lỗi gì thì không phải là ngươi bị lỗ à?”.

Nữ tử áo đỏ cắn môi, thu roi lại.

Dạ Dập Tuyên sợ hãi, chỉ cần nói vài lời mà Phong Linh đã khuyên được nàng ta?!

Dạ Vô Hàm dường như nhìn ra được chút đầu mối, đi tới hỏi. “Tam Nương, có chuyện gì vậy?”.

Phong Linh khoát tay. “Tạm thời các ngươi không cần biết”. Nàng quay đầu lại cười với nữ tử áo đỏ. “Cô nương, cô nương tên là gì?”.

Dường như dáng vẻ sáng khoái của Phong Linh lấy được hảo cảm của nàng ta, sát ý trên mặt nàng ta mất dần. “Hong Ngọc, Mộc Hong Ngọc”.

“Ta tên là Phong Linh, đây là Vần Xuân, Sơ Hạ, còn đứa nhỏ này là Hinh Nhi. Vừa rồi đánh với người là cha con bé, Dạ Vô Hàm”.

Phong Linh giới thiệu một vòng, Hồng Ngọc gật đầu với mấy người đó, sau đó nàng lại trợn mắt nhìn Dạ Dập Tuyên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Dạ Dập Tuyên tự động lui ra sau lưng Dạ Vô Hàm.

“Hồng Ngọc, đi, lên phòng ta, chúng ta hàn huyên một chút”.

Hồng Ngọc được Phong Linh đưa lên lầu, lúc này Dạ Dập Tuyên mới thở phào nhẹ nhõm. “Làm đệ sợ muốn chết, nữ nhân này chính là một kẻ điên”.

“Kẻ điên thì sẽ không nói đạo lý”. Dạ Vô Hàm nói một câu, sau đó nhìn Dạ Dập Tuyên hỏi. “Rốt cuộc đệ làm gì người ta?”.

“Vương huynh, huynh còn không rõ cách làm người của đệ sao? Ngoại trừ Quan Dư Tĩnh thì những nữ nhân khác đệ cũng không thèm nhìn, làm sao có thể làm gì nàng ta?”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày, rõ ràng là không tin tưởng. “Thật sao?”.

Dạ Dập Tuyên chẳng thèm giải thích, nhún mày. “Không được, đệ phải điều thêm một ít cao thủ đến đây! Ai mà biết được nữ nhân này có đồng bọn hay không?”.

Trên lầu, Phong Linh kêu lên. “Cái gì? Người nói là sự thật sao?!”.

Một lúc sau, Phong Linh tức giận đứng đưng đi xuống lầu, nhìn chăm chăm Dạ Dập Tuyên. “Tiểu Tuyên Tuyên, ta đã thật sự nhìn nhầm người rồi! Không ngờ người lại là người như vậy!”.

“Ta.... Ta làm sao?”. Dạ Dập Tuyên muốn điên rồi. “Nữ nhân kia đã nói gì há? Trời ạ, nàng ta là ai ta cũng không biết cơ mà”.

Phong Linh chắc chắn. “Thật là người xấu”.

“Phong Tam Nương, đủ chưa, giết người cũng phải có lý do chứ, người tàn phá tinh thần ta như vậy là không có đạo đức đâu đấy”.

Phong Linh tiến tới gần hẳn, meo mắt. “Có phải sáu năm trước người đã trúng xuân dược không?”.

Một câu nói làm Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên giật mình, cả hai người nhìn chăm chăm nàng.

Đột nhiên Dạ Dập Tuyên thốt lên. “Người..... làm sao người biết?”.

“Người xấu, người là người xấu!”.

Dạ Dập Tuyên nóng nảy. “Người nói rõ ràng cho ta”.

Dạ Vô Hàm cũng hỏi. “Tam Nương, rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?”. Bỗng nhiên hắn như nhớ tới cái gì, chỉ lên lầu. “Chẳng lẽ nàng là.....”.

“Đúng vậy, hôm đó là ngày đại hôn của Hồng Ngọc, tiểu tử này vọt vào phòng người ta động phòng cùng người ta!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Nô dịch hẳn cả đời

“Há? Thật sao?”.

Vần Xuân và Sơ Hạ bu lại, hai mắt trợn tròn. “Tam Nương, ngài nói Tuyên Vương.....”.

Dạ Vô Hàm vừa nghe, sắc mặt biến đổi, vội vàng nháy mắt với Phi Ưng, hắn hiểu ý lập tức đóng cửa lại.

Dạ Dập Tuyên kinh ngạc đứng đó. “Nàng..... Nàng chính là nữ nhân đêm đó sao?”.

Lời nói này không thể nghi ngờ chính là ngầm thừa nhận

“Há? Tại sao lại như vậy, quá đáng”.

“Đúng vậy, người ta còn là tân nương nữa chứ, Tuyên Vương điện hạ thật là tồi tệ”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ khinh bỉ nhìn Dạ Dập Tuyên.

“Quá đáng hơn chính là, sau khi người ta phát hiện ra, hắn lại còn khai láo, nói mình là con trai của trưởng thôn Ô Nha nước Bà La, bởi vì trúng kẻ người ta nên mới trúng xuân được. Hôm đó vì có chuyện trong người nên nhất định hắn phải trở về xử lý nhưng mà nhất định hắn sẽ gánh vác trách nhiệm này, ngày mai nhất định sẽ đến giải thích rõ ràng với nhà chồng của nàng, mặc cho người đánh giết xử trí! Hồng Ngọc nhất thời mềm lòng nên để cho hắn đi, vậy mà trái chờ không đến, phải chờ không được. Bởi vì Hồng Ngọc là nỗi hổ thẹn nên hôm sau bị nhà chồng cho một tờ hưu thư! Nàng đã tìm sáu năm những không hề tìm được thôn Ô Nha nước Bà La. Nếu không phải vì cuộc thi “Người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan” thì nàng vẫn còn đang đi tìm một đất nước không hề tồn tại! Các người nói xem hắn có phải là người xấu không?”.

“Đúng vậy!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ cùng nói, ngay cả Hinh Nhi cũng gật đầu một cái.

Mặt Dạ Dập Tuyên đỏ rồi lại trắng. “Đó là bởi vì..... bởi vì.....”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu một cái, vỗ vai hắn. “Nếu như nàng ấy thật sự muốn giết đệ thì Vương huynh cũng không giúp đệ được. Chuyện này thật.....”.

Phong Linh tiếp lời. “Rất mất thể diện”.

Lúc này, Mộc Hồng Ngọc xuất hiện trên cầu thang, chậm rãi đi xuống. Mỗi một bước nàng đi xuống thì mồ hôi trên trán Dạ Dập Tuyên lại dày thêm.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vàng chạy tới, đứng bên cạnh Hồng Ngọc. “Hồng Ngọc cô nương, chúng ta ủng hộ người”.

Mộc Hồng Ngọc lạnh lùng nhìn Dạ Dập Tuyên. “Nghĩ ra chưa?”.

Dạ Dập Tuyên cười, còn khó nhìn hơn là khóc. “Người nghe ta giải thích, thật ra thì.....”.

“Phập”. Một cây chủy thủy cắm vào trên bàn. “Không cần nói nhiều. Bây giờ người muốn tự mình làm hay là để ta giúp người?”.

Mọi người nhìn chằm chằm vào thanh chủy thủ sắc lạnh kia nuốt một ngụm nước bọt, xem ra là nàng ấy quyết tâm làm bằng được. Cũng đúng thôi, lại nhục nhã này có nữ nhân nào có thể chịu được chứ. Suy nghĩ một chút cũng có thể biết được trong sáu năm này nàng sống vất vả cỡ nào.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, chuẩn bị ra tay tùy thời, ngoài miệng thì nói không để ý nhưng mà sao hắn có thể nhìn Dạ Dập Tuyên xảy ra chuyện được?

Dạ Dập Tuyên muốn nói gì đó, há miệng ra nhưng một lúc lâu cũng không nói được từ nào. Chuyện này rõ ràng là hắn có lỗi với nàng ấy, nói nhiều hơn nữa cũng chỉ muốn giải thích, ngay cả hắn cũng thấy mất thể diện. Hắn cắn răng một cái, ngẩng đầu lên. “Là lỗi của ta, người muốn làm gì thì cứ làm đi!”.

“Được”. Hồng Ngọc rút thanh chủy thủy kia ra, cười lạnh, vừa định ra tay thì Phong Linh bắt được tay nàng. “Hồng Ngọc, hãy nghe ta nói mấy câu”.

“Người muốn nói đỡ cho hắn ta?”.

Phong Linh lắc đầu một cái. “Hắn lừa người, thật sự rất đáng ghét nhưng mà người thử suy nghĩ một chút xem, khi đó Dạ Dập Tuyên mới chỉ là một đứa trẻ mười bảy tuổi. Nếu như hắn thật sự là kẻ khôn kiếp thì hoàn toàn có thể lấy thân phận Vương gia của mình ra dọa, căn bản không cần quan tâm xem các người nghĩ gì. Cho dù các người bị thua thiệt thì cũng phải nuốt vào bụng, ai bảo người ta là Vương gia! Nhưng mà bởi vì hắn lo lắng, hắn ấy náy nên hắn mới nói láo như vậy!”.

“Theo như lời người nói thì hắn nên được đồng tình sao?”.

“Tất nhiên là không rồi, ngược lại, phải trừng phạt hắn, không những trừng phạt mà còn phải trừng phạt hắn thật nặng!”.

Ánh mắt Hồng Ngọc lạnh lẽo. “Vậy thì tốt, hãy để ta giết hắn”.

“Sáu năm vất vả của người làm sao hắn có thể trả đủ được? Một đao đi xuống không phải là đã quá tiện nghi cho hắn sao?”. Đôi mắt Phong Linh lộ vẻ xảo trá.

Đột nhiên Dạ Dập Tuyên cảm thấy rung mình, tại sao hắn lại có cảm giác không phải là nàng đang giúp hắn vậy.

Hồng Ngọc ngoái đầu nhìn. “Vậy thì hắn phải trả giá thế nào đây?”.

Phong Linh nhẹ nhàng cười một tiếng. “Bắt hắn phải cưới người! Cho người một danh phận! Để những người đã từng nhục mạ người, cười nhạo gia đình người phải trả giá! Làm cho cả đời hắn phải sống dưới bóng tối nô dịch! Chiều này chẳng phải là ác hơn sao?”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vỗ tay. “Đúng vậy! Cứ làm như thế đi!”.

Dạ Dập Tuyên kinh ngạc đứng đó. “Này, Phong Tam Nương, người ——”.

Phong Linh cảnh cáo trừng mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói. “Nếu ngươi không muốn chết thì câm miệng lại”.

Hồng Ngọc nhú mày.

Đột nhiên Dạ Vô Hàm lên tiếng nói. “Được rồi, việc này cứ làm theo lời Tam Nương nói, ta sẽ thừa chuyện với phụ hoàng!”.

“Vương huynh!”. Dạ Dập Tuyên giống như con gà chọi xù lông, trừng mắt. “Đệ không cưới nữ nhân hung dữ này!”.

Lần này không chỉ là nữ nhân trong phòng mà ngay cả Dạ Vô Hàm cũng không vui, mặt lạnh trừng hấn. “Dập Tuyên, đệ là nam nhân thì đệ phải dũng cảm gánh chịu trách nhiệm mà mình đã phạm sai lầm! Không nói nữa, nếu không thì đừng trách ta không nhận đệ!”.

“Nhưng mà đệ đã có người mà đệ yêu rồi!”.

Không ngờ Hồng Ngọc lại cười nhưng mà nụ cười đó làm Dạ Dập Tuyên rợn tóc gáy. “Vậy thì càng tốt, ngươi có thể cưới nàng ta vào cửa, ta không quan trọng, không sao cả”. Trong bụng thì căm giận, nàng muốn hành hạ hấn, hấn có người mình thích thì tốt lắm, nàng muốn hấn cả ngày phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, như vậy mới có thể bù lại sáu năm bị si nhục của nàng!

Lúc này Dạ Dập Tuyên chính là cái đích để mọi người chỉ trích, ngay cả Vương huynh cũng chiều hấn nhất cũng đứng về phía Hồng Ngọc, hấn vừa nóng vừa giận, bật thốt lên. “Được! Cưới thì cưới! Đến lúc đó ngươi đừng có mà hối hận”.

Hồng Ngọc bên ngoài cười nhưng trong không cười. “Điều mà ta hối hận nhất chính là tại sao lúc đó ta không cho ngươi một đao!”.

Mọi người đỏ mặt, như hai người này thực sự thành thân thì mỗi ngày đều giương cung bạt kiếm, suy nghĩ thôi cũng đủ làm người ta run lên rồi.

Phong Linh vội vàng hòa giải. “Được rồi, được rồi, tất cả đều vui vẻ. Hồng Ngọc, ngươi yên tâm, chuyện đặt mua đồ cưới cứ để ta lo! Còn chuyện xin chỉ, Dạ Vô Hàm, đó là chuyện của ngươi!”.

“Ừ”. Dạ Vô Hàm gật đầu.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ trong sân cuối cùng cũng bị tách ra.

Hồng Ngọc cứ như vậy ở trong khách sạn, tính tình của nàng rất dứt khoát, đi thẳng về thẳng, nhanh chóng hòa mình vào đám người Phong Linh. Ngay cả Hình Nhi cũng rất ưa thích nàng, ngược lại càng khinh bỉ Dạ Dập Tuyên nhiều hơn.

“Hồng Ngọc, ta nói cho muội biết, đây chính là tiệm trang sức nổi tiếng nhất thành, à không, nổi tiếng nhất cả Minh Tịch đó!”. Phong Linh lôi kéo Hồng Ngọc vào một tiệm trang sức, vừa đi vừa nói. “Muội đừng nhìn nó không lớn nhưng sự phụ bên trong tay nghề đều rất khéo léo tuyệt vời!”.

“À, thật sao? Tùy tiện chọn vài thứ là tốt rồi, muội không yêu cầu cao”. Hồng Ngọc không hứng thú lắm với những đồ này, dù sao thì nàng cũng lập gia đình chỉ vì báo thù, cho dù đồ có đẹp hơn nữa, tốt hơn nữa cũng chỉ phí của trời.

“Như vậy sao được?”. Phong Linh quay người, bỗng chốc ngăn người.

Bên trong đã có hai vị khách.

Có thể thấy được nàng vừa vào cửa thì bọn họ đã chú ý đến nàng.

Nam tử khuyh thành cười mỉa hoặc. “Tam Nương”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: bệnh nghề nghiệp

Phong Tam Nương chỉ ngăn người trong một lúc sau đó cũng lên tiếng chào hỏi. “Dạ Tàn Nguyệt, các ngươi cũng đến đây chọn đồ trang sức à? Ha ha, các ngươi cũng thật tình mắt”.

Thần Hoàng cup mắt xuống. “Nàng cũng đến đây chọn sao?”.

Hấn không ngờ sau khi giải trừ hôn ước với hấn xong, nàng lại vội vàng gả cho Dạ Vô Hàm như vậy. Trong lòng hấn cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ không thoải mái làm cho hấn muốn nhìn thấy máu.

Dạ Lạc Dao thân mật kéo cánh tay Thần Hoàng, nở nụ cười xuất trần (= không thuộc chốn nhân gian). “Đúng vậy, ngày 12 tháng này là hôn lễ của chúng ta, ngươi đã biết chưa? Ngày hôm đó nhất định ngươi phải tới tham dự đó nhé!”.

“Ha ha, chi cần không thu tiền mừng thì nhất định ta sẽ tốt”. Phong Linh đáp lời, kéo Hồng Ngọc đi. “Đi nào, chúng ta qua bên kia, đừng làm trở ngại vợ chồng son nhà người ta”.

Ánh mắt Hồng Ngọc đảo qua đảo lại giữa 3 người, cười hiểu chuyện sau đó đi theo Phong Linh ngồi xuống đối diện.

Lúc này, ông chủ đi ra. “Mời tân nương tử (=cô dâu) đi theo lão vào thử trang sức chân”.

Chân của nữ nhân ở cổ đại không thể tùy tiện để lộ cho người khác nhìn, bên trong mỗi tiệm trang sức sẽ chuẩn bị một phòng nhỏ để những vị khách nữ có thể thử vòng và lắc chân.

“Nguyệt, huynh chờ muội nhé”. Dạ Lạc Dao cười cười, đứng dậy đi vào.

Hồng Ngọc thở dài một tiếng. “Tại sao lại phải vất vả như vậy chứ?”.

Cặp mắt Thần Hoàng sáng lên khi thấy Hồng Ngọc đứng dậy, hóa ra người sẽ kết hôn không phải là nàng!

Trong khu chờ đợi của cửa hàng chỉ còn hai người.

Phong Linh nhìn đông ngó tây nhưng không nhìn về phía Thần Hoàng. Không phải là nàng kinh sợ mà bởi vì bên đó rất chói mắt, có sự chói mắt của trang sức và cũng có hấn.

Thần Hoàng cũng không để ý đến nàng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Người làm trong tiệm chạy vào, cầm trong tay bản vẽ phác thảo của ông chủ. Hấn nhìn thấy hai người tưởng làm hai người là một đôi, lập tức cười nói. “Cô nương, đây là bản vẽ qua của hoa tai, ngài nhìn xem ngài thích kiểu dáng nào?”.

Thần Hoàng mở mắt ra, hấn biết là tên đó nhằm người nhưng hấn cũng không nói ra mà vui vẻ nhìn.

“Nhanh như vậy sao?”. Phong Linh gật đầu một cái, trong lòng thầm khen, hiệu suất làm việc của tiệm này rất tốt. Nàng nhìn kỹ, rút một tấm trong đó, hài lòng nói. “Ta chọn nó”.

“Được rồi!”. Người làm lại đưa nó đến trước mặt Thần Hoàng. “Công tử, ngài cũng chọn một cái đi”.

Thần Hoàng thoải mái lật lật mấy tờ, tiện tay rút ra một tấm

“Ô, hai người đúng là tâm ý tương thông, ngay cả mắt nhìn cũng giống nhau. Hi hi, đúng là được ông trời tác hợp cho”.

Thần Hoàng nghe được lời này thì rất thích thú, Phong Linh thì sững sốt. “Này, cái gì mà ông trời tác hợp hả? Ta với hấn không đi cùng nhau đâu”.

Người làm kịp thời phản ứng lại, tự mình biết đã nói sai. “Xin lỗi, lầm mồm, lầm mồm”.

Hấn vội vàng cầm bản phác thảo đi, còn để lại hai người, nhưng hấn cũng đã phá vỡ cục diện bế tắc.

“Không ngồi vào ghế thái tử phi, nàng có cảm thấy mát mát hay không?”. Thần Hoàng vẫn vô lại như trước, hôm nay còn có một chút khí phách. Cho dù là côn đồ thì cũng là một tên côn đồ được trời ưu ái.

Phong Linh bĩu môi. “Ta mới không thèm! Làm thái tử phi có gì tốt? Ngày ngày đều bị người soi mói, lúc nào cái mạng nhỏ cũng có thể gặp nguy hiểm”.

“Nhưng thái tử tuần mỷ như vậy, bỏ đi thì rất đáng tiếc!”.

“Đẹp có thể mài com ra ăn sao? Khi không có tiền tiêu có thể lấy mặt ra thay tiền à?”.

“Quan trọng nhất là, thái tử sẽ rất cung chiều nàng, rất cung chiều nàng, điều này cũng không làm nàng động lòng sao?”.

“Người nào cung chiều ta thì ta phải gả cho người đó sao. Vậy chẳng phải ta rất bận à?”.

“Nói cho cùng thì là nàng không muốn gả cho hấn đúng không?”.

“Chúc mừng người, đáp đúng rồi”.

Thần Hoàng khẽ gật đầu, “Ta hiểu rồi”.

Bên trong có người vén rèm đi ra, Dạ Lạc Dao và Hồng Ngọc đi ra.

Dạ Lạc Dao nhìn về mặt của hai người, mặt nàng ta không biến sắc ngồi xuống bên cạnh Thần Hoàng, nhấc váy lên, lộ ra bàn chân bóng loáng trắng nõn. “Nguyệt, huynh xem thế này được không?”.

Thần Hoàng “Ừ” một tiếng.

Hồng Ngọc không kiên nhẫn, cúi người hỏi. “Tam Nương, tiền mua đồ trang sức ai trả?”.

“Đương nhiên là cái tên xấu xa kia rồi”.

Hồng Ngọc nghe thấy thế thì quay đầu lại hô to. “Ông chủ, những đồ mà ta vừa thử gói hết lại cho ta”.

Sau khi trả tiền đặt cọc, Thần Hoàng và Dạ Lạc Dao rời khỏi cửa hàng. Hồng Ngọc nhìn bóng lưng hai người, chợt Phong Linh. “Này, tỷ với người giống như tiên nhân đó có quan hệ như thế nào vậy?”.

“Muội không thấy à? Nàng không thích ta”.

“Muội hỏi nam tử ấy”. Hồng Ngọc cười một tiếng. “Muội nhìn rõ ràng, ánh mắt của hắn không hề rời khỏi người tỷ”.

Phong Linh cau mày, “Hắn ta bị bệnh tăng nhãn áp”.

“Thật sao?”. Hồng Ngọc kẻ mặt lại gần. “Tam Nương, tỷ đối với người này.....”.

Đột nhiên, Phong Linh xoay người, khoanh hai tay trước ngực. “Dừng đề tài này lại”.

“Chắc chắc chắc, nghe nói trước kia tỷ là bà mai”.

“Sai, không phải là bà mai mà là một bà mai rất nổi tiếng”.

“A~” Hồng Ngọc cười sâu xa. “Khó trách”.

“Muội có ý gì?”. Phong Linh đi tới, nhìn nàng chăm chăm. “Muội hôm nay có vấn đề gì hả? Sao toàn hỏi những vấn đề kỳ quái”.

Hồng Ngọc hà một tiếng sau đó hà hề nói. “Hồi đó muội tiếp xúc với rất nhiều bà mai. Bà mai đến nhà muội cầu hôn nhiều lắm”.

“Sau đó?”.

“Những hồng nương này đều là người biết ăn nói, thật ra thì bọn họ đều chỉ có một mục đích là thúc đẩy nhân duyên”.

Phong Linh chớp mắt một cái. “Điều này nói cũng không sai”.

“Cho nên muốn thành hay bại cũng chỉ có hai loại kết quả này”.

“Này!”. Phong Linh lườm nàng một cái. “Muội muốn nói gì thì nói đi, lòng vòng như vậy làm gì?”.

“Ha ha”, Hồng Ngọc vỗ vai nàng nói. “Còn tỷ thì sao, tình cảm cũng giống như lúc tỷ đến nhà người ta cầu hôn vậy. Nếu như thành thì tất cả đều vui vẻ, đúng không, giải quyết dứt khoát không dây dưa. Nhưng tỷ có nghĩ tới việc không có chuyện gì là tuyệt đối, không chừng ngày hôm nay người ta cự tuyệt lời cầu hôn của tỷ, quay lại tỷ còn có được cái tốt hơn ấy chứ”.

Phong Linh cau mày, cực kỳ nghiêm túc nói. “Bà mai chúng ta hận nhất là chuyện như vậy”.

Hồng Ngọc bắt đầu đi vỗ trán. “Thôi, coi như muội chưa nói gì”.

.....

“Vương gia, Huyền Phong đã trở lại”. Phi Ứng bẩm báo.

Huyền Phong đi tới, thi lễ. “Vương gia”.

“Tìm được mật đạo kia rồi sao?”.

“Vương gia, ta nghi ngờ mật đạo đó đang ở tầm cung của Diêu hoàng hậu”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại, cau mày. “Tại sao lại nói như vậy?”.

“Sau khi Diêu hoàng hậu chết, Dạ Mặc Cảnh xuất hiện rất nhiều lần ở đó! Ban đầu ta cứ nghĩ là hắn nhớ tình xưa muốn đi thăm người tình cũ. Ta len lén theo sau muốn nhìn đến cùng nhưng mà sau khi theo tới đại điện thì không thấy tăm hơi của hắn đâu! Cho dù ta tìm như thế nào nhưng cũng không tìm ra”.

“Cho nên.....”.

“Cho nên ở đó nhất định có mật đạo”.

Chương 172: hôn lễ của thái tử

“Nương! Đi cùng con!”.

Bảo Bảo cứng rắn kéo Phong Linh ra khỏi khách sạn.

“Tiểu tử thôi, nương con rất bận rộn, thời gian chính là vàng bạc, con đừng làm trễ nải việc kiếm tiền của nương!”. Phong Linh định quay lại, Bảo Bảo đứng ngăn lại trước mặt nàng, “Nương, tại sao nương lại không tham gia đám cưới của Thần Hoàng thúc thúc?”.

Phong Linh bắt đầu đi lờ mờ một cái. “Vì sao nương phải đi? Là hấn kết hôn chứ đâu phải con kết hôn, nếu như con kết hôn thì chắc chắn nương sẽ tham gia!”.

“Nương, có phải là nương không dám đi không?”. Bảo Bảo liếc nàng.

“Chuyện cười, vì sao mà nương lại không dám đi?”. Phong Linh dùng tay chọc cái đầu nhỏ của con. “Muốn đi thì con tự đi, nương không đi”.

“Bởi vì nương từng là thái tử phi nhưng mà lại bị người ta bỏ, đổi thành một người đẹp như tiên nữ là Lạc Dao công chúa, nhìn người ta chỗ nào cũng hơn nương. Người ta vừa đẹp lại dịu dàng, sẽ không giống nương thô lỗ như vậy! Nương sợ đi đến đó sẽ bị hạ thấp hơn người ta phải không?”.

Phong Linh nghiêm mặt cãi chính. “Tiểu tử thôi, con phải hiểu rõ là không phải hấn không cần nương mà là nương không chịu gả cho hấn!”.

“Người ngoài ai biết được điều này? Người ta chỉ nói là nương không được, hoặc là đáng ghét xấu xí... Nên mới bị thái tử bỏ chứ sao”.

“Tên khốn kiếp nào nói! Nói cho nương biết để nương đến đốt nhà hấn”.

Bảo Bảo chớp đôi mắt dễ thương, cười vô hại. “Nương, nếu như nương sợ không dám gặp người thì cứ ở chỗ này”.

“Ai nói nương sợ?”. Bệnh cũ của Phong Linh lại tái phát, nàng chỉ cảm thấy một luồng khí giận từ đan điền xông thẳng lên đỉnh đầu. “Đi thì đi! Ta còn phải thoải mái đến đó để cho mọi người biết là ta không cần hấn!”.

“Vậy thì được rồi, con gắng gượng dẫn nương đi vậy”. Bảo Bảo nhún vai, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Hai người đang nói chuyện thì một chiếc xe dừng ở cửa khách sạn, rèm được vén lên, Dạ Vô Hàm tuần nhã mỉm cười. “Sao hai người lại đứng ở đây? Vừa đúng lúc, lên xe đi thôi”.

“Đi đâu?”. Hai người trầm miệng một lời.

Môi của hấn khẽ nâng lên. “Đến đám cưới của thái tử”.

Phong Linh và Bảo Bảo nhìn nhau một cái, sau đó hai người cũng không hỏi nhiều mà ăn ý lên xe ngựa.

.....

Thanh Nhạc cung.

Hôm nay, Thanh Nhạc cung cực kỳ náo nhiệt. Tất cả các đại thần đều có mặt, quà tặng gửi đến càng chất thành núi.

Kể từ khi bọn họ biết thái tử diện hạ không điên nữa, đã là một người bình thường còn liên tục xuất hiện thì những người này liền đổi theo hướng gió, cần nịnh bợ thì nịnh bợ, cần hiển mị thì hiển mị. Trong lúc nhất thời, Thanh Nhạc cung vốn là nơi không ai dám vào lại trở thành miếng mồi ngon.

Dạ Vô Hàm dắt tay Phong Linh đi tới, tất cả mọi người đều run sợ. Ngày xưa là thái tử phi, bây giờ lại còn tay trong tay đi tới với Hàm Vương, quang minh chính đại đến hôn lễ, làm sao mọi người lại không cảm thấy ngạc nhiên cho được?

Một lần nữa bước vào nơi này, lòng Phong Linh cảm thấy rối loạn, bây giờ nàng bắt đầu cảm thấy hối hận, không nên đồng ý với Bảo Bảo. Ánh mắt của những người đó làm cho nàng cảm thấy không thoải mái. Ngược với nàng, Dạ Vô Hàm rất bình thường, hấn nắm chặt tay nàng không hề buông ra.

“Tam Nương, ở đây”.

Cách đó không xa, Hồng Ngọc vẫy tay với nàng.

“Là mấy người họ!”. Phong Linh nhanh chóng đi qua.

Trong sân rộng là rất nhiều bàn rượu, đây chính là chủ ý của Dạ Lạc Dao, cử hành hôn lễ ở bên ngoài, nàng ta muốn thiên địa nhật nguyệt chứng giám. Bàn rượu ở hàng thứ nhất, trong một góc khuất, có ba người đang ngồi.

Dạ Dập Tuyên ngồi ở giữa, bên tay trái là Hồng Ngọc, bên tay phải chính là Quan tiểu thư mà ngày trước Phong Linh đã từng nhận mối, Quan Dư Tinh.

Hiển nhiên là Quan Dư Tinh cũng nhận ra nàng, nàng ta nhủ mày kéo kéo ống tay áo Dạ Dập Tuyên, hỏi. “Dập Tuyên, tại sao nàng ta lại ở đây?”.

Cuối cùng Dạ Dập Tuyên cũng có cơ hội giải thích chuyện đó, nói. “Nàng ấy là.....”.

Phong Linh không để cho hắn nói chuyện, kéo cổ áo hắn, cười tủm tỉm nói. “Đây là bàn của các tiểu thư, người qua ngồi ở bên kia!”. Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không thì nàng cũng quăng hắn ngồi bên trái Hồng Ngọc còn nàng thì ngênh ngang ngồi vào chỗ hắn.

Quan Dư Tinh trừng mắt nhìn nàng, Phong Linh nhủ mày, trong lòng cười lạnh. Quan tiểu thư đúng là không thay đổi, lúc nào cũng đáng ghét như vậy.

Phong Linh cũng mặc kệ nàng ta, quay đầu sang nói chuyện với Hồng Ngọc. “Này, sao muội cũng tới đây vậy? Đến mà không nói tiếng nào?”.

Hồng Ngọc nhỏ giọng nói. “Mấy ngày nay hai người bọn hắn đều đi dạo phố du thuyền, muội đều đi theo! Chẳng lẽ tên kia nghĩ muội để cho hắn ta dễ dàng như vậy? Bắt đầu từ bây giờ muội chính là keo dán, không dính chặt hắn đến chết không thể”.

Phong Linh cười mĩa mẩy tiếng, bật ngón cái. “Muội giỏi!”.

Nàng muốn quay đầu lại nhìn Bảo Bảo thì lo lắng nhìn thấy ánh mắt si mê của Quan Dư Tinh đang dừng ở một chỗ, nàng tò mò nhìn theo. Đó chính là hướng mà Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đang đứng. Đường như nhớ đến điều gì, nàng bưng tỉnh hiểu ra.

Không trách được vì sao Dạ Dập Tuyên lại buộc nàng đi cầu hôn cho Dạ Vô Hàm, thì ra người trong lòng của Quan tiểu thư này lại là Dạ Vô Hàm! Có lẽ nàng ta biết mình vô vọng nên mới bắt lấy Dạ Dập Tuyên? Dù sao thì người ta cũng là một vương gia mà!

Tóm lại Hồng Ngọc tốt hơn gấp nhiều lần so với loại nữ nhân toàn vì mục đích này.

“Nương!”.

Bảo Bảo lại gần.

“Sao thế?”.

“Con muốn.....”. Bảo Bảo nói nhỏ vào tai nàng, Phong Linh gật đầu một cái. “Hả, con muốn xuyết xuyết à?! Được, nương đi với con!”.

Một câu nói làm mọi người đều phải nín cười.

“Nương! Sao lại nói ra thế hả?”. Bảo Bảo tức giận quay người rời đi, Phong Linh buồn cười lắc đầu một cái. “Này, con không đợi nương à?”.

“Không đợi!”.

Dạ Vô Hàm đưa mắt nhìn hai bóng dáng, sau đó, khẽ nâng tay, Phi Ứng hiểu ý, xoay người rời khỏi Thanh Nhạc cung.

Dạ Dập Tuyên đi tới nhỏ giọng nói. “Vương huynh, đến bây giờ Cảnh Vương thúc vẫn chưa đến. Có phải đang ở đó không?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu. “Hôm nay hắn không thể vắng mặt, cũng không dám”.

“Ừ”, Dạ Dập Tuyên quay đầu lại, đột nhiên trước mặt xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn làm hắn giật mình. “Cái nữ nhân không lễ phép này, tại sao lại nghe lén người khác nói chuyện hả?”.

Hồng Ngọc cười một tiếng, nhìn chằm chằm Dạ Dập Tuyên, ánh mắt đó làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Làm sao?”. Dạ Dập Tuyên lại gần Dạ Vô Hàm, ngày ngày hắn đều bị một nữ nhân muốn giết hắn nhìn chằm chằm, hắn sắp không chịu được rồi.

Hồng Ngọc chỉ ngón tay. “Ta muốn cái này, cái đó, cái đó và cả cái kia nữa”.

Nàng chỉ liên tục vào những món đồ trang sức mà Quan Dư Tinh đeo, nhìn có vẻ đáng tiền thì nàng đều muốn!

“Mộc Hồng Ngọc, người đang cướp của à?”.

Dạ Dập Tuyên sắp phát điên. “Ta biết ngay mà, người đi theo Phong Tam Nương thì nhất định không học được điều gì tốt cả, mới có mấy ngày thôi mà đã học được cách cướp bóc rồi”.

Bên cạnh có một tiếng “Hả?” không lớn không nhỏ vang lên. Hấn giật mình quay đầu nhìn lại, vội vàng cười với Dạ Vô Hàm. “Vương huynh, không phải là đệ nói Tam Nương không tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: lương tri đáng chết

Bảo Bảo dường như giận thật, nó đi ở phía trước rất nhanh, Phong Linh đi theo ở phía sau. “Này, tiểu tử, con đi chậm một chút”.

Đột nhiên Bảo Bảo dừng lại, lặng lẽ chạy đến bên tường, nhón chân lên nhìn vào bên trong cửa sổ.

“Này! Tiểu tử thôi, sao con không học cái tốt mà lại học nghe lén hả?”. Phong Linh đi lên kéo nó. Bảo Bảo sờ sờ đầu, kéo nường nó. “Suyt ~”.

“Con...”. Phong Linh đang muốn nói gì thì nghe thấy tiếng đẩy cửa ở bên trong, sau đó một giọng nữ mềm mại vang lên. “Nguyệt, cảm ơn huynh đã làm tất cả theo ý muội”.

“Ta phải cảm ơn muội mới đúng”. Thần Hoàng không quan tâm nói.

“Huynh làm nhiều việc như vậy chỉ vì muốn thành toàn cho nàng, có đáng không?”.

“..... Đó là chuyện của ta”.

“Huynh thay đổi rồi, huynh không còn là Thần Hoàng mà muội biết nữa”. Giọng nói Dạ Lạc Dao lộ rõ vẻ mất mát và thất vọng, nàng ta cười tự giễu. “Muội thật sự không hiểu, huynh cứ yêu Phong Tam Nương như vậy sao? Không tiếc mà làm những trò như vậy cho nàng ta nhìn?”.

Phong Linh cứng lại, diễn trò? Cho nàng nhìn?

Tại sao?

Bảo Bảo chau mày, nở nụ cười chắc chắn.

“Lạc Dao, bây giờ muội cự tuyệt vẫn còn kịp”.

“Không”. Nàng ta cười. “Nguyệt, gả cho huynh là nguyện vọng trước giờ của muội, muội tin tưởng huynh chỉ mê luyến Phong Tam Nương nhất thời mà thôi. Không bao lâu nữa, huynh sẽ quên nàng ta và chúng ta sẽ giống như trước đây dựa vào nhau mà sống, huynh nói xem, như vậy có tốt không?”.

Thần Hoàng không lên tiếng, hấn chỉ cười, tiếng cười có phần lười biếng.

Đột nhiên, cửa mở ra, một người phi ra ngoài, túm lấy một lớn một nhỏ đang núp ngoài cửa.

Thần Hoàng thấy rõ hai người thì hấn run lên. “Tam Nương? Bảo Bảo?”.

Phong Linh chưa bao giờ quần bách như vậy, nghe lén ở cửa sổ của đôi vợ chồng sắp cưới, đúng là mất hết mặt mũi. Mặt nàng đỏ lên, lúng túng nói. “Cái đó, Bảo Bảo.....”. Nàng cúi đầu, trừng mắt nhìn con trai giống như đang nói cho nó biết, tiểu tử, con chết chắc rồi!

Bảo Bảo không hề ngại gì cả, thản nhiên nói. “Cháu muốn gặp thúc nhưng thị vệ không cho, cháu đến chỗ này đang định đi thì bị thúc gặp được”.

“Đúng đúng đúng”. Phong Linh gật đầu. “Không sai, chính là như vậy”.

Thần Hoàng đảo mắt qua, khóe miệng nâng lên mấy phần. Hấn buông tay ra, cười như không cười. “Những thị vệ đó thật lớn mặt”.

“Nguyệt, là ai thế?”. Trong phòng, Dạ Lạc Dao hỏi.

“Không có gì, muội cứ ở yên trong phòng đi”. Nói xong, Thần Hoàng kéo hai người đến một cái đình nhỏ cách đó không xa. “Nói đi, tìm ta có việc gì?”.

“A, không có việc gì, không có việc gì, chính là đến để chúc mừng người, ha ha.....”. Phong Linh cười để giấu lúng túng, nàng không thể tìm được cách nào khác.

Bảo Bảo nghe đầu, cười. “Không phải là cháu tìm mà là nường cháu tìm thúc, nàng có lời muốn nói với thúc”. Nó cười rồi chạy nhanh như làn khói.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, trong mắt có mấy phần an ủi, tiểu tử này, không uổng công yêu thương nó.

“Này, Bảo Bảo, trở lại!”. Phong Linh bị bỏ lại ở đó, tức giận giậm chân.

“Có gì thì nàng nói đi”. Thần Hoàng yêu mị dựa người vào thành, hai mắt phóng điện, chỉ cần là người khác phải đều bị ánh mắt đó giết trong vô hình.

“Ta cũng không có lời nào.....”. Phong Linh từ từ quay người lại, hít sâu một hơi nhìn hấn. “Người cưới Lạc Dao công chúa là vì..... Ta?”.

“Ha ha.....”. Hấn cười to đi tới, Phong Linh theo bản năng lùi về sau hai bước.

“Nàng thử nói xem”. Hấn dồn nàng vào giữa hai cánh tay và cái cột đình, làm cho nàng không thể trốn đi đâu được.

Phong Linh nháy nháy mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn, nói. “Cưới là một chuyện rất thần thánh, nếu như người không thích nàng thì đối với nàng, chuyện này rất không công bằng.....”.

“Vậy thì nàng có thể công bằng với ta không?”. Thần Hoàng nhìn chăm chăm vào nàng, tay vỗ mặt nàng. “Nàng đối xử công bằng với ta, để ta đi vào lòng nàng, đừng đóng cửa lòng nàng như vậy”.

“Điều này có quan hệ gì với ta?”. Phong Linh vội phui sạch trách nhiệm. “Người muốn cưới người nào, ta cũng không xen vào, cũng không có lập trường nói chuyện. Nhưng mà trùng hợp ta lại nghe được, vì là bằng hữu nên ta muốn nhắc nhở người thôi, người đừng có hiểu lầm”.

“Hả? Nàng cảm thấy là không có quan hệ gì với nàng sao?”. Thần Hoàng cười tà ác, “Vậy thì rất tốt, rất tốt, rất tốt”.

Hấn nói liên tiếp ba từ “Rất tốt”, sau đó hấn buông tay, xoay người rời đi.

“Đội đã!”.

Phong Linh đột nhiên gọi hấn lại.

Thần Hoàng đứng lại nhưng không quay đầu. “Có việc gì?”.

Phong Linh cắn môi, lấy dũng khí nói. “Đây không phải trò đùa, người phải suy nghĩ kỹ càng”.

“Ta không cưới nàng ấy, nàng có thể gả cho ta sao?”.

Phong Linh sợ run lên.

“Ha ha”. Hấn cười. “Vậy thì nàng đừng quản chuyện của ta nữa”.

“Này! Người có thái độ gì thế hả? Đừng nghĩ rằng ta thiếu người cái gì, ta không nợ! Ta không để người thích ta, ta cũng không cầu xin người đi cưới người khác!”.

“Không sai!”. Hấn xoay người, hơi thở tà ác làm Phong Linh giật mình.

“Từ đầu đến cuối, nàng đều khinh thường liếc nhìn ta một cái! Chuyện cho tới bây giờ, nàng chạy lại đây thì có ích gì? Nàng nói đúng, yêu người nào, cưới người nào là tự do của ta, không cần nàng quan tâm!”.

Nói xong hấn nhanh chân bước đi.

Phong Linh nổi giận, hô to với bóng lưng của hấn. “Người cứ cưới Lạc Dao công chúa đi, ta chúc người bách niên hảo hợp, hạnh phúc mỹ mãn, nhiều con nhiều cháu!”.

Thần Hoàng đưa lưng về phía nàng phát tay một cái, làm Phong Linh giận muốn điên. “A, Phong Tam Nương, người điên rồi? Người ta như thế nào cần người quan tâm à, mắc mớ gì tới người? Người lo lắng làm cái gì, đáng đời!”.

Nàng ngồi xuống, ngực phập phồng. Đột nhiên, trên mặt chợt lạnh, nàng nghi ngờ đưa tay lên.....

Nước mắt.

Nàng khóc?!

Vì tên khốn không có tính người đó?

Phong Linh đứng dậy, chùi chùi mặt, chạy ngược về phía sảnh. Trời ơi, Phong Tam Nương nàng mà cũng có một ngày bị người mắng khóc, chuyện này mà truyền đi thì mất mặt chết.

Trở lại chỗ ngồi thì Dạ Vô Hàm không ở đó, Dạ Dập Tuyên nhìn sang. “Sao lâu vậy, người bị táo bón à?”.

“Dập Tuyên ~”. Quan Dur Tinh nũng nịu. “Đúng là gần mực thì đen, bây giờ ngài thật thô tục”.

Dạ Dập Tuyên cười. “Được được, ta chú ý là được”.

Hồng Ngọc làm động tác nôn ọe, quay đầu lại nhìn Phong Linh. “Này, sao rồi?”.

“Không có gì, tỷ lạc đường”.

“Lạc đường? Nghe nói tỷ từng ở đây, làm sao lại lạc đường được thế?”. Hồng Ngọc nói giễu một câu, làm Phong Linh hơi chậm lại.

Dạ Dập Tuyên tức giận kéo Hồng Ngọc. “Ăn cái gì cũng không ngăn được miệng của ngươi à?”.

Hồng Ngọc biết nhiều vậy làm gì, nằng nhừ mày, ngón tay nhỏ nhắn chỉ. “Ta muốn cái này, cái đó, cái đó, còn cả cái kia nữa.....”.

Dạ Dập Tuyên nhức đầu nói. “Mua mua mua, cô nãi nãi, chỉ cần ngươi im lặng là được!”.

“Cảnh Vương đến!”.

Dạ Mặc Cảnh ngồi trên xe lăn, Trương Tam đẩy hần đi tới.

Từ khi Dạ Vô Hàm tháo bỏ trách nhiệm, Dạ Mặc Cảnh thành người được lợi, người dựa dẫm quan hệ với hần ngày càng nhiều, nhưng đó chỉ là ở bề ngoài thôi. Trên thực tế, không biết có phải Dạ Hoằng Thiên bị cái chết của Diêu Ngọc kích thích hay không mà bắt đầu hỏi đến chuyện triều chính, hơn nữa Dạ Tàn Nguyệt cũng đã bình thường. Hần đã phải chịu nhiều lần giáp công, nếu như hần không đẩy nhanh động tác thì sớm muộn gì cũng bị đè ép mà chết.

“Này, tên kia bị tàn phế à?”. Hồng Ngọc không hiểu hỏi.

Lần này Dạ Dập Tuyên cười. “Ừ, lần này thì ngươi nói đúng rồi”.

Dạ Mặc Cảnh đi qua bàn của các triều thần, hần có nhìn qua bên này vài lần. Khuôn mặt tái nhợt không thấy Dạ Vô Hàm thì run lên nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất luôn. Hần ngoắc tay gọi Trương Tam, rỉ tai mấy câu, Trương Tam đồng ý xoay người đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên biến sắc, đứng dậy, biết rằng hần đã phát hiện được cái gì, “Các ngươi ở lại chỗ này, ta đi một chút sẽ về”.

“Dập Tuyên?”. Quan Dư Tinh muốn gọi hần, Hồng Ngọc cười lạnh. “Đại tiểu thư, ngoài việc đi theo phía sau móng của nam nhân thì ngươi còn có thể làm gì được nữa?”.

“Ngươi nói cái gì?”. Quan Dư Tinh nổi giận. “Ta đã nghe Dập Tuyên nói hết rồi, ngươi không biết xấu hổ cứ phải quẩn lầy hần thế à? Hần không hề thích ngươi, cái ghế Vương phi cũng không phải ngươi có thể ngồi được”.

Hồng Ngọc không nổi giận, nằng cười gần đến gần. “Tốt, ta thật sự rất mong đợi”.

Quan Dư Tinh cảnh giác. “Mong đợi cái gì?”.

Hồng Ngọc đột nhiên ôm lấy nàng ta, thân thiết nói. “Mong ngươi gả cho hần, ba chúng ta sẽ sinh hoạt thật vui vẻ, ha ha, nhất định sẽ rất tốt đẹp, rất hài hòa”.

“Này, ngươi điên rồi, buông ta ra”.

Hai người bên này đã kích ngầm hay công khai không hề liên quan đến Phong Linh, nàng ngồi ôm má, nhừ mảy. Vô số lần nàng tự nói với mình, chuyện này chẳng có quan hệ gì với nàng cả, là tự hần muốn kết hôn với Dạ Lạc Dao, tội gì nàng phải cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Một lần tự mê hoặc mình rồi lại lập lại sự thật này, nàng tin rằng không liên quan đến nàng nhưng làm thế nào nàng cũng không vui.

Không biết Bảo Bảo trở lại từ lúc nào.

“Tiểu tử?”.

“Dạ?”.

“Có phải nương có một chút xấu ích kỷ hay không?”.

Bảo Bảo ngước mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu. “Không có”.

“Phù” Phong Linh thở phào nhẹ nhõm. “Vậy thì tốt”. Nàng xoay người lại ôm Bảo Bảo. “tiểu tử, cảm ơn con”.

“Không cần cảm ơn, nương muốn an lòng, là con trai con nên giúp nương”.

Phong Linh cứng người, giơ tay lên cốc vào đầu nó một cái. “Con làm nương tức chết được, về sau xem ai cưới vợ cho con”.

Lúc này, trong sân đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh. “Tham kiến hoàng thượng”.

Dạ Hoàng Thiên tới, Bảo Bảo vừa thấy ông thì đứng dậy vẫy tay. “Hoàng gia gia, ngồi ở đây”.

Chúng triều thần hít sâu một hơi, Phong Linh vội vàng che miệng con trai, tạ lỗi với mọi người. “Thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, không hiểu chuyện.....”.

Dạ Hoàng Thiên định bước lên bậc thang, ngồi vào long ý nhưng ông lại dừng lại, cười một tiếng, chỉ về phía đó. “Trần an vị nơi đó”.

“Hoàng thượng.....”.

Mọi người thấy Dạ Hoàng Thiên thật sự ngồi vào bàn Bảo Bảo thì ngây người. Hoàng thượng phải có ý gì đó mới thích đưa bé này như vậy?

Quan Dư Tinh không tin được cứng người. “Hoàng, Hoàng thượng.....”.

“Hoàng gia gia, tới đây ngồi”. Bảo Bảo nhân cơ hội chạy trốn độc thủ của nương nó, nó chạy đến trước mặt Dạ Hoàng Thiên, ngồi xuống đối diện.

Hồng Ngọc lần đầu tiên thấy Hoàng thượng, cũng không có vẻ quá nhún nhúm, trên người có vị của người giang hồ, làm nàng cũng xuất chúng.

“Vị này là.....”. Dạ Hoàng Thiên chỉ vào Hồng Ngọc hỏi.

“A, đây chính là Hồng Ngọc a di mà Tuyên thúc thúc muốn kết hôn”. Bảo Bảo trả lời thay Hồng Ngọc, Hồng Ngọc cười nghĩ thầm, oan có đầu nợ có chủ, cho dù là chuyện của Dạ Dập Tuyên thì không có liên quan gì đến cha hấn cả. Nàng lễ phép nói. “Hồng Ngọc tham kiến hoàng thượng”.

“A, con chính là Mộc Hồng Ngọc sao?”. Dạ Hoàng Thiên cười ý vị sâu xa, gật đầu một cái.

“Giờ lành đã đến!”.

Thái giám hô to một tiếng, trên thảm đỏ, Thần Hoàng chậm rãi đi ra. Một thân màu đỏ sẫm, xinh đẹp, quyến rũ, mơ hồ lộ ra một cổ khí phách. Hấn vừa xuất hiện, nữ nhân phía dưới đều sôi trào. “Thái tử thật tuần tú!”.

Phong Linh bĩu môi. “Xỉ”.

Cùng lúc đó Dạ Lạc Dao được hi nương đỡ ra, các nam nhân sôi trào. “Lạc Dao công chúa..... Đẹp quá!”.

Phong Linh lại bĩu môi. “Xỉ ~”.

Bảo Bảo ngồi bên cạnh xoa mi tâm. “Đúng là làm người khác đau đầu”.

Nhìn hai người càng lúc càng lại gần, rất nhanh Thần Hoàng nhận lấy tám lụa hi nương đưa đến, xoay người lại, ánh mắt nhìn lướt qua Phong Linh, sau đó chuẩn bị bái thiên địa. Dạ Hoàng Thiên được người mời lên đài, ngồi ngay ngắn trên ghế rồng.

Dưới mặt bàn, hai tay Phong Linh nắm chặt, chân mày nhíu lại thành một đường. Nàng hy vọng chính mình sẽ ích kỷ, quản gì hấn có phải là muốn thành toàn cho mình hay không, quản hấn khi gió gì? Nhưng mà đáng chết, lương tri trong nàng đang gây sóng gió, làm âm ỉ, quở trách nàng.

Nàng vui đầu thật thấp, làm đà điều lằm bằm, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy gì cả.....

“Nhất bái thiên địa!”.

Nghe tiếng hô bái thiên địa, Phong Linh chân động toàn thân, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nơi đó.

Hai người từ từ cúi xuống, từ từ, từ từ.....

Hình ảnh trước mắt giống như được quay chậm, mỗi một chi tiết nhỏ, một chút xú biến hóa cũng đều phóng đại trước mắt Phong Linh. Nàng có thể nhìn thấy nụ cười cay đắng của Dạ Lạc Dao, có thể nhìn thấy Thần Hoàng không bị ảnh hưởng.....

Tất cả những điều này đều là vì nàng.

Hô hấp bắt đầu thay đổi, mỗi hình ảnh đều đập vào lòng nàng, không biết đây là cảm giác gì. Tay của nàng nắm chặt ngực, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu túa ra, nhìn chằm chằm hình ảnh trước mặt, tâm bất đầu mơ hồ.

“Nhị bái cao đường!”.

Hai người được gọi là kim đồng ngọc nữ lại cúi người xuống.

Phong Linh khò sở nữu lấy cổ áo, sắc mặt bắt đầu đỏ lên, rồi tái nhợt, mồ hôi trên trán ra càng nhiều, hô hấp như muốn dừng lại.

Mọi người đều bị hình ảnh trên đài hấp dẫn, không ai chú ý đến biến hóa của nàng. Phong Linh muốn há mồm kêu cứu nhưng lại không phát ra tiếng.

“Phu thê giao báil”.

Nàng không thể hít thở, không thể.....

Phong Linh không nhin được nữa, ngã xuống.....

Bỗng chốc có một đôi tay rắn chắc đỡ lấy nàng, Phong Linh sắp bất tỉnh, nửa khép con mắt, tầm mắt mông lung mơ hồ, chỉ nhìn thấy khuôn mặt lo âu của một người toàn thân màu đỏ.

Thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nàng bắt lấy tay hắn, hé miệng, yếu đuối nói từng câu từng chữ. “Không nên cưới nàng.....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Chuyện ngu như vậy ta chỉ làm một lần duy nhất

Thần Hoàng cười.

Không ai nghe được Phong Linh đã nói gì, chỉ biết là, ngay lúc nàng té xỉu, thái tử đã nhanh chóng lướt tới chỗ nàng như một tia chớp.

Xung quanh bỗng chốc im lặng.

Thần Hoàng ôm Phong Linh, bước nhanh vào phòng trong.

“Nguyệt.....”

Dạ Lạc Dao cúi đầu, dưới khăn phượng là khuôn mặt đầy nước mắt, “Chỉ còn phu thê giao báil nữa là chúng ta thành phu thê rồi.....”

Bảo Bảo nhìn theo bóng lưng của Thần Hoàng và Phong Linh, vui vẻ cười.

Trong Thanh Nhạc Cung, vẫn là phòng Phong Linh từng ở.

Phong Linh nằm không yên, lật người, “Rằm” cảm đầu ngã xuống đất. Nàng kêu đau một tiếng, mắt chưa mở ra, đã nhận thấy một đôi tay có lực ôm nàng lên.

“Ta vẫn luôn thắc mắc, nàng như vậy, sao vẫn có thể sống được đến tận bây giờ?”

Phong Linh nghe thấy giọng nói này, bỗng chốc tỉnh táo hẳn, nàng mở mắt ra, kinh hãi, “Dạ Tàn Nguyệt?! Sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đang báil đường sao?”

Thần Hoàng đang mặc một bộ áo rộng thùng thình màu bạc, cổ tình làm dáng mở rộng cổ áo, lộ ngực. Hắn cười tà, tiến gần nàng, “Giờ mới hỏi việc này, không phải quá muộn sao?”

“Ngươi có ý gì?”

Trong tim Phong Linh dần dâng lên một dự cảm xấu, nàng nhướn mày suy nghĩ hồi lâu, vừa rồi..... Tiệc cưới.....

“Ôi trời ơi!” Nàng vỗ mạnh vào đầu mình, thần ơi, nhanh chóng tới hốt nàng đi đi! Nàng rốt cuộc đã làm gì vậy chứ?

Thần Hoàng buồn cười nhìn vẻ mặt nàng, vừa lòng gật gật đầu, “Nhớ ra? Rất tốt! Vậy nàng cho ta câu trả lời thoả đáng đi!”

Phong Linh ngẩn ra, cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, “Câu trả lời gì? Ta không có ý!”

“Không có ý?” Thần Hoàng khoa trương cười to ba tiếng, “Ha ha ha! Trước mặt nhiều người như vậy, sống chết ôm ta không buông tay, còn vừa khóc vừa gào, nói không dễ cho ta thành thân, giờ chỉ một câu ‘Không có ý’, muốn chối sạch việc này? Không dễ vậy đâu!”

Phong Linh cứng đờ, toàn thân đỏ mề hôi hột, chỉ chỉ mình, “Ta, sống chết ôm ngươi không buông tay?? Còn, vừa khóc vừa gào??”

“Ừ~”

Phong Linh hít sâu một hơi, im lặng bước xuống giường, mang giày vào, bước ra ngoài.

Thần Hoàng ngạc nhiên, kéo nàng, “Nàng đi đâu?”

“Đi chết.”

“.....”

“Ngươi đừng kéo ta, để ta chết đi cho xong! Một đời sáng suốt của ta, hình tượng của ta! Về sau ta còn mặt mũi nào gặp người nữa?!”

Thần Hoàng đau đầu, xốc cổ áo nàng lên, kéo nàng trở về, vứt nàng xuống giường như vứt một đồng rác. Phong Linh còn muốn nhào lên, Thần Hoàng liền nhanh chóng đè nàng lại, “Nàng còn tiếp tục ồn ào nữa, ta sẽ hôn nàng đó!”

Câu uy hiếp này quả nhiên có tác dụng, Phong Linh lập tức an tĩnh lại, Thần Hoàng buông tay, bộ dạng cao ngạo như chim công, đi qua đi lại trong phòng, “Nói đi, nàng định chịu trách nhiệm thế nào?”

“Việc này.... Dạ Tàn Nguyệt, ngươi muốn bắt nạt người phải không?” Phong Linh làm liều, ngồi dậy, hai tay bắt chéo, ra vẻ còn du côn hơn hấn, “Tiền không có, mạng càng không có!”

Thần Hoàng dừng bước, xoay người đối diện với nàng, cười nói: “Nhu nàng mong muốn, hôn lễ của ta bị hủy bỏ, trở thành chuyện cười cho các đại thần, thêm chuyện cho toàn dân bàn luận khi rảnh rỗi, trở thành lợi thế để kẻ địch đã kích ta. Nếu lương tâm nàng không thấy áy náy thì nàng cứ một mực chối bỏ trách nhiệm đi!”

Phong Linh nghe xong, há miệng nói không nên lời, bả vai dần dần chùng xuống, “Ta..... Ta không có ý.”

“Quá muộn rồi!”

“Ta chỉ..... Hầy!” nàng thở dài một tiếng, ảo não nói, “Giờ nói gì cũng vô ích, họa do ta gây ra, ta sẽ một mình gánh chịu! Ngươi yên tâm, ta sẽ ngay lập tức đi nói với hoàng thượng và công chúa Lạc Dao, ta sẽ trả lại cho ngươi một hôn lễ!”

Phong Linh nói xong, lại đi ra ngoài. Thần Hoàng duỗi tay, nắm cổ áo, kéo nàng trở về, mắt sáng quắc, “Không cần thiết.”

Phong Linh ngờ ngác nhìn hấn, “Là..... Là sao?”

Hấn kéo mạnh một chút, Phong Linh liền ngã vào lòng hấn, hấn siết chặt tay, “Ta đã cho nàng một cơ hội lựa chọn, là tự nàng quyết định! Chuyện ngu như vậy ta chỉ làm một lần duy nhất, giờ, ta quyết không buông tay nữa!”

Xong đời!

Phong Linh thầm kêu một tiếng, nàng đúng là heo mà! Một con heo thiếu não!

Đúng lúc này, cửa phòng bị người đá văng ra.

“Dạ Vô Hàm!”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm hết sức khó coi, xanh mét bất thường, môi cũng xám xịt, bước chân không vững. Hấn không nói một lời, đi tới kéo Phong Linh ra ngoài.

Thần Hoàng chột nhiu mày, kéo lại.

Thần Hoàng không kéo Phong Linh, mà là Dạ Vô Hàm, đặt tay lên mạnh môn của Dạ Vô Hàm.

Thần Hoàng kinh ngạc nói, “Ngươi.....”

Dạ Vô Hàm đẩy tay hấn ra, chặn lời hấn, “Không liên quan gì tới ngươi.”

Phong Linh cũng thấy có gì đó không bình thường, nàng vội vàng kéo tay Dạ Vô Hàm, “Vô Hàm, ngươi bị sao vậy?”

Dạ Vô Hàm lắc đầu, “Về phủ trước, xe ngựa đã đợi ở ngoài cung rồi!”

Thần Hoàng nhiu mày, “Không muốn chết thì hãy yên đây!” nói xong, lập tức ra khỏi phòng. Ngay lúc này, Dạ Vô Hàm bỗng phun ra một búng máu, văng cả lên người Phong Linh.

Phong Linh sốt ruột, “Vô Hàm!” nàng dìu Dạ Vô Hàm đi đến giường. Dạ Vô Hàm dùng nội lực khổng lồ chế độc trong người, nắm chặt tay Phong Linh, ánh mắt sâu đến mức làm lòng người đau. Hấn đều biết hết, nhưng không hề nói một lời.

“Vương gia!” Huyền Phong và Phi Ứng chạy tới, lo lắng kêu, “Vương gia, ngài sao rồi? Chúng ta phải đi nhanh thôi!”

“Muốn cho chủ nhân của các ngươi không được thấy mặt trời ngày mai sao?” Thần Hoàng lạnh lùng khiển trách, sau đó xô cửa bước vào, đẩy Phong Linh ra, ngồi xuống giường, thô lỗ kéo áo Dạ Vô Hàm, “Hãy nhớ, ngươi nợ ta một mạng!”

Dạ Vô Hàm muốn đẩy tay hắn ra, “Ngươi không cứu, ta cũng không chết được!”

“Có muốn cá hay không? Ta vừa đi ra khỏi cánh cửa này một khắc, ngươi sẽ lập tức được gặp Diêm Vương!”

Phong Linh dù không biết chuyện gì, nhưng nghe vậy cũng biết tình hình nguy cấp, nàng vội nắm lấy tay Thần Hoàng, “Cứu hắn! Cầu ngươi, cứu hắn!”

Dạ Vô Hàm nhú mi, “Tam Nương, đừng nhờ kẻ đáng ghét này!”

Thần Hoàng giễu cợt nói, “Mặt mũi của Phong Tam Nương nàng thật lớn, vừa mở miệng ra là đáng giá một mạng ngươi ngay! Ra ngoài chờ đi!”

Phong Linh nhìn Dạ Vô Hàm gật đầu, “Ta ở bên ngoài, có gì cần, cứ gọi ta!”

Dạ Vô Hàm không nói gì. Thần Hoàng nhướn mày, nhét một viên thuốc vào miệng Dạ Vô Hàm, sau đó lập tức vận công bức độc ra cho hắn.

Dạ Vô Hàm biết lúc này không thể phân tâm, dù có không tình nguyện đi nữa, cũng phải đề xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thần Hoàng hỏi.

Dạ Vô Hàm, nghĩ nghĩ nói, “Trong phòng Điều hoàng hậu có con đường bí mật.”

“Ta biết.”

Dạ Vô Hàm nheo mắt, hơi nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi biết?”

“Đừng nổi giận, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.” Thần Hoàng tà ác nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Đêm rất yên tĩnh

Thần Hoàng còn nói, “Cơ quan ở đó rất nặng, nhìn có vẻ như không giống là nàng ta xây dựng, nếu không thì động tĩnh lớn như vậy, hoàng cũng không thể là không ai biết. Nếu như ta đoán không lầm thì đó là công trình lưu lại từ lâu, nàng ta chỉ gặp may mắn phát hiện ra nơi đó”.

Lần này, Dạ Vô Hàm cũng không phủ nhận. “Ta và Dạ Tuyên vừa đi ra từ chỗ đó”.

Thần Hoàng cười khế, “Ta có thể nhìn ra”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu. “Ngươi đã đi đến chỗ nào?”.

Hắn nhún vai, từ chối nghe ý kiến.

“Nơi đó rất có thể là ổ của quỷ mặt tăng, mặc kệ là quỷ mặt tăng xen lẫn trong hoàng cung hay xen lẫn bên cạnh các đại thần thì tất cả mệnh lệnh đều phát ra từ nơi đó”.

“Cho nên? Ngươi nghĩ như thế nào? Ngươi cũng đừng quên nếu như ép bọn họ thì rất có thể trong một đêm tất cả các đại thần của Minh Tịch triều sẽ chết sạch, bao gồm cả phụ hoàng”. Thần Hoàng không nhanh không chậm nói. “Tin tưởng ta, bọn họ có bản lĩnh làm điều đó”.

Làm sao Dạ Vô Hàm lại không biết điều hắn nói. Nhưng mà bị động quá lâu thì sớm muộn rồi bọn hắn cũng sẽ bộc phát.

“Ta có một kế hoạch”. Dạ Vô Hàm nói.

Thần Hoàng nhướn mày. “Kế hoạch? Có liên quan đến ta sao?”. Hắn cười lạnh. “Từ trước đến giờ đều là ngươi làm việc của ngươi, ta làm việc của ta, kế hoạch của ngươi không cần nói cho ta biết đâu”.

Dạ Vô Hàm nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên nội lực tỏa ra, thoáng chốc, hai cánh tay Thần Hoàng tê rần. Hắn bất ngờ nhìn đôi tay rồi lại nhìn Dạ Vô Hàm.

Lúc này, Dạ Vô Hàm từ từ mở mắt ra, xoay người, uể uải cười một tiếng, “Vừa rồi nếu như ngươi cố ý đánh cuộc thì ngươi thua chắc rồi. Nhưng mà ta vẫn nên cảm ơn viên Hàn Ngọc hàn của ngươi”.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười. “Dạ Vô Hàm, người ngự trang đầu chỉ mình ta”. Hắn lười biếng dựa vào giường. “Nói đi, kế hoạch của ngươi là gì?”.

.....

“Vương huynh”. Dạ Dập Tuyên nóng nảy chạy vào, thấy Phong Linh và bọn Huyền Phong đều đang lo lắng đi lại bên ngoài thì vội hỏi. “Vương huynh như thế nào?.....”.

Phi Ứng nhú mày đáp. “Thái tử đang giúp Vương gia bức độc ở bên trong”.

“Đáng chết”. Dạ Dập Tuyên nện một quyền vào tường, gương mặt tự trách. “Nếu Vương huynh không vì cứu ta thì cũng sẽ không trúng chất độc chết tiệt đó”.

“Tiểu Tuyên Tuyên, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”. Phong Linh nghiêm túc hỏi. “Các ngươi đang làm chuyện nguy hiểm gì?”.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu, “Xin lỗi, ta không thể nói được”.

Phong Linh cắn môi, nàng cũng không ép hỏi nữa. Đây là hoàng cung, bọn họ là con trai hoàng đế, bọn họ làm gì và bọn họ nghĩ gì, không phải là chuyện mà nàng có thể hiểu được. Một câu nói, theo lý tưởng của nàng, thì từ lâu nàng đã không vì thiên hạ.

“Dập Tuyên”, Quan Dư Tinh từ xa chạy lại, Hồng Ngọc thì dẫn theo Bảo Bảo đi tới bên này.

“Dư Tinh”. Dạ Dập Tuyên nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, cười với nàng. “Nàng chờ lâu rồi sao?”.

“Ừ”. Nàng uất ức nhìn hắn. “Chàng đi đâu để mình ta ở đó”.

Hồng Ngọc không thèm để ý đến hai người mà chạy thẳng đến chỗ Phong Linh. “Tam Nương, tỷ làm sao vậy?”.

“Tỷ không sao rồi, nhưng mà Dạ Vô Hàm vẫn đang ở bên trong”. Nàng lo lắng nhìn vào cửa phòng. “Hắn đang bị thương, hình như là trúng độc”.

Hồng Ngọc nhú mày. “Trúng độc trong hoàng cung? Điều này sao có thể?”.

Bảo Bảo nhú mày, đi qua giật tay nương nó. “Nương, nương yên tâm, có Thần Hoàng thúc thúc ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì”.

Hình như con trai nàng rất sùng bái Thần Hoàng, điều này làm Phong Linh cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con. “Ừ, nương biết”.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Thần Hoàng vuốt ve mi tâm, yếu đuối dựa vào cạnh cửa. Mọi người vội vàng chạy tới. “Sao rồi?”.

“Uhm ..... Mệt quá, ta rất mệt. ....”.

Thần Hoàng ngã thẳng về phía Phong Linh, giống như là không đỡ hắn thì hắn sẽ ngã xuống. Nhưng hắn còn chưa kịp ngã vào Phong Linh thì một bàn tay to đã chen vào, đỡ Phong Linh bảo hộ phía sau lưng.

“Hàm Vương!”.

“Vương huynh!”.

Thấy Dạ Vô Hàm không có việc gì đứng đó, tảng đá trong lòng mọi người rơi xuống. Tất cả đều vỗ ngực một cái, vui vẻ cười.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng. “Dạ Vô Hàm, đây chính là thái độ của ngươi đối với ân nhân cứu mạng đó hả?”.

Dạ Vô Hàm không để ý đến hắn mà nói ngắn gọn. “Huyền Phong, thân phận của ngươi đã bại lộ, ngươi không thể ở trong hoàng cung được nữa”.

“Vương gia, nói như vậy là ngài muốn ta về? Ta không phải làm thái giám nữa?”.

“Ừ”.

“Ông trời có mắt”. Huyền Phong kích động.

Dạ Vô Hàm một tay kéo Phong Linh, một tay dắt Bảo Bảo. “Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây”.

“Vâng!”. Phi Ứng lập tức ra ngoài cung chuẩn bị.

Thần Hoàng meo mắt nhìn hắn dắt tay Phong Linh. Hắn rất muốn, rất muốn đi lên để đoạt lại bàn tay đó nhưng hắn biết, sau đêm nay hoàng cung đã không còn an toàn nữa.

Phong Linh quay đầu lại muốn nói gì đó nhưng rồi lại nuốt xuống.

Bảo Bảo buồn bã nhìn Thần Hoàng, lắc đầu một cái đi theo Dạ Vô Hàm ra khỏi cửa ra vào.

Trong sân đột nhiên yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng côn trùng hay ếch cũng không có.

Thần Hoàng đứng ở đó, khóe miệng chau lên, ánh mắt chuyển động. Hắn xoay người, nói. “Đi ra đi”.

Trong bóng tối, một bóng dáng yếu điệu đi ra.

Vẻ đẹp của nàng như tinh linh buổi đêm, đẹp đến nỗi làm người ta nghẹt thở.

“Huynh không muốn nói gì với muội sao?”. Giọng nói Dạ Lạc Dao phập phồng, nghèn nghẹn rõ ràng là vừa khóc.

Thần Hoàng rũ mắt xuống. “Lạc Dao, ta nợ muội một cái ân tình”.

Hắn kêu ngao như vậy, không chịu trói buộc như thế, nhưng hắn lại nói ra một câu như vậy không thể nghi ngờ đó là một thiên đại cam kết. Người có thể yêu cầu hắn làm bất cứ điều gì, thậm chí bao gồm cả tính mạng của hắn. Nhưng mà tuyệt đối không bao gồm tình cảm của hắn.

Dạ Tàn Nguyệt, vĩnh viễn đều là chúa tể.

“Nguyệt, muội không trách huynh”. Nàng nở nụ cười rất đẹp, nhưng nụ cười đó lại làm người ta đau lòng.

“Huynh còn chưa nhận rõ được tình cảm của mình, không sao cả, muội có thể chờ huynh thêm mười năm, hai mươi năm, muội đều có thể đợi!”. Nàng cười cúi đầu. “Từ ngày nhìn thấy huynh, muội đã biết cả đời này muội chạy không thoát. Cho nên muội không quan tâm huynh đối xử với muội như thế nào. Đây là số mệnh, muội chấp nhận!”.

Thần Hoàng nhìn nàng ta. “Lạc Dao, khi mẫu hậu qua đời, là muội luôn bên cạnh ta, ta không bao giờ quên. Nhưng.....”.

Dạ Lạc Dao ngăn hắn lại, cười yếu ớt. “Muội không muốn nghe huynh nói ‘nhưng’. Nguyệt, đừng, huynh đừng tàn nhẫn quá với muội được không?”.

Thần Hoàng nhú mày, cũng không nói tiếp.

“Đêm khuya rồi, muội về nghỉ ngơi”. Nàng từ từ xoay người, bóng dáng yếu đuối run rẩy làm người ta đau lòng, cung nữ tiến lên. “Công chúa.....”.

“Không có việc gì”.

Nàng cất mạnh chống đỡ trở về, vừa vào cửa nhào vào giường, cắn môi, mặc cho nước mắt tràn mi.

Bỗng chốc một bóng đen xuất hiện trong phòng.

“Lạc Dao công chúa”.

“Ai?”.

Nàng bật dậy, vẻ mặt hoảng sợ dần chuyển thành ngạc nhiên khi nhìn thấy người tới.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Đã nhận định thì chính là cả đời

Ban đêm, Dạ Vô Hàm không trở về Vương phủ mà trực tiếp trở lại khách sạn.

Hình Nhi vẫn đang chờ ở cửa, Vãn Xuân và Sơ Hạ cũng đứng cùng với bé. Thấy Dạ Vô Hàm, Hình Nhi vui mừng nhào qua. “Cha~”.

Dạ Vô Hàm cười cười ôm lấy bé. “Hình Nhi, con nhớ cha không?”.

“Có”. Hình Nhi gật đầu.

Lúc Huyền Phong đi tới, ánh mắt không hẹn mà gặp ánh mắt Vãn Xuân, Vãn Xuân quay mặt đi. Huyền Phong sờ mũi một cái, đi tới trước mặt Sơ Hạ, lễ phép hỏi. “Có thể tìm cho ta một gian phòng được không?”.

“Được, đi theo ta”. Sơ Hạ đưa hắn lên lầu.

Vấn Xuân từ từ quay đầu lại, nàng ổn định trái tim đang nhảy thình thịch, nói. “Vương gia, hôm nay Triệu phu nhân tới đây”.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, trong mắt toát ra một tia khó lường.

“Nàng ta đến đây gặp Hình Nhi sao?”. Phong Linh nghi ngờ hỏi.

Vấn Xuân lắc đầu, lấy ra một phong thư. “Triệu phu nhân nói, cái này cần phải giao cho Vương gia”.

Dạ Vô Hàm để Hình Nhi xuống, mở ra xem, sau đó nhủ mảy, môi hơi mấp máy. Hắn gọi Phi Ứng tới. “Ngươi về phủ một chuyến”, ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói mấy câu. Phi Ứng gật đầu. Ra khỏi khách sạn.

“Nàng ta nói cái gì vậy?”. Phong Linh tò mò hỏi.

“Có lẽ là thật tâm hối cải, cũng có thể đó là âm mưu của một người khác”. Ánh mắt Dạ Vô Hàm xa xăm. “Cảnh Vương thúc giởi nhất là sử dụng kẻ địch ở bên cạnh kẻ địch của hắn”.

Phong Linh nghe điều này mà như rơi vào trong sương mù, nàng cũng không hỏi nhiều nữa mà nói với Vấn Xuân. “Ta đói bụng quá, ngươi chuẩn bị ít đồ ăn đi”.

“Ha ha, Tam Nương, ngài đi tham gia tiệc mừng của hoàng cung mà lại bụng rỗng trở về, điều này không giống với tác phong của ngài đâu”.

Phong Linh run người, chuyện xảy ra ở bữa tiệc của Thần Hoàng càng làm cho lòng nàng rối hơn, nàng khoát tay. “Không cần chuẩn bị, ta không muốn ăn”.

Vấn Xuân ngăn người. “Nô tỳ đã nói sai cái gì sao?”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm đậm xuống. “Nấu chút cháo rồi bưng lên”.

“Vâng”.

Hắn cũng theo nàng lên lầu, chỉ để lại một mình Vấn Xuân rồi rảo đứng đó. Bảo Bảo vừa ngồi xuống ghế, lạnh lạnh nói một câu. “Nương lại gây họa”.

“Gây họa trong hôn lễ của thái tử?”. Vấn Xuân đồng tình lắc đầu một cái. “Hắn nào ngài ấy cảm thấy uất ức?”.

Một lúc sau, Huyền Phong đi xuống, thấy nàng thì nói. “Cái đó..... ta đói bụng, có gì ăn được không?”.

Vấn Xuân quay người đưa lưng về phía hắn. “Đúng lúc ta đang nấu cho Tam Nương, ngươi chờ một chút là được rồi”.

“Ừ, cảm ơn”.

“Không cần khách khí”.

Vấn Xuân chạy vào trong, Bảo Bảo lắc đầu, thế giới của người lớn thật là kỳ quái.

Trong phòng, Phong Linh nằm ngửa trên giường, hai mắt mờ to. Nàng làm cho cục diện trở nên rối rắm như vậy, muốn giải quyết như thế nào? Bây giờ tất cả mọi người đều biết “thái tử phi” trước là nàng đã làm náo loạn hôn lễ của thái tử, sau này nàng ra ngoài gặp người kiểu gì?

Nàng phiền nào chui đầu vào gối, nàng chính là một con đà điểu đó, thích thì đi mà trách ông trời đi.

Không thể phủ nhận mặc dù đối với quá trình náo loạn nàng cực kỳ cảm thấy hối hận nhưng đối với kết quả, nàng.....

Cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm đi tới. Nhìn đáng vẻ của nàng, hắn sợ rằng nàng sẽ ngộp thở, ngồi xuống, giải cứu nàng khỏi cái gối.

“Làm sao mà ngược đãi mình như thế hả? Làm sai việc gì à?”.

“Không có!”. Phong Linh vội vàng lắc đầu, sau đó nàng chớp mắt một cái, không xác định hỏi. “Nếu như ta nói, ta đã phá hư hôn lễ của người ta, khiến người ta không thể cưới được, đó có phải là việc làm sai không?”.

Dạ Vô Hàm cười khế, ôm lấy khuôn mặt nàng. “Tam Nương, nàng quan tâm đến kết quả của chuyện đó thế sao?”.

“Ta.....”. Phong Linh sợ run lên, mồ mịt lắc đầu. “Ta không biết”.

“Ha ha, đáp án của nàng làm người ta rất đau đớn”. Dạ Vô Hàm vẫn cười ôn hòa như cũ. “Tam Nương, rốt cuộc lòng của nàng đang ở đâu? Ở bên trái hay bên phải? Nó có hướng về phía ta không?”.

Rõ ràng nàng nhìn thấy hắn đang cười nhưng tại sao nàng lại cảm thấy hắn đang rất đau thương?

Một lúc sau, Phong Linh chui người vào trong góc giường, tròn mắt cụp xuống. “Nương ta, từ lúc ta còn rất nhỏ đã bỏ ta và cha đi theo một người đàn

ông khác. Ta nhớ rằng ta đã đuổi theo bọn họ rất lâu, rất lâu. Nhưng nương ta chỉ quay đầu lại và nói rằng nàng rất yêu nam nhân đó, nàng có thể vì hắn ta mà vứt bỏ tất cả, kể cả ta”.

Dạ Vô Hàm lắng lắng nghe, hắn biết, đây mới là nàng chân thật nhất, mới là chính bản thân nàng mà nàng đã che giấu dưới vẻ cười cợt, mắng chửi người.

“Ta không biết cái gì là yêu, cũng không thể hiểu được tại sao nương lại tàn nhẫn như vậy. Sau khi nàng đi, cha ta bắt đầu uống rượu, đánh chửi ta, bài bạc, thậm chí ông bắt đầu dẫn những nữ nhân khác nhau về nhà. Ha ha, có phải đó là một câu chuyện rất cũ không? Khi đó, ta đã âm thầm thề, cả đời ta sẽ chỉ chung thủy với một nam nhân, chỉ thích hắn, cùng hắn đến già. Đã nhận định thì sẽ là cả đời”. Nàng ngẩng đầu cười ngọt ngào với Dạ Vô Hàm. “Chỉ cần nhận định thì ta sẽ không đổi tâm. Ta sẽ không giống nương, tuyệt đối không!”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp khó tả, cuối cùng hắn thở dài một cái, ôm nàng vào trong ngực. “Đều đã qua rồi, tất cả mọi chuyện đã qua rồi”.

“Đúng vậy, tất cả đã qua rồi”. Phong Linh cười một tiếng. “Những việc đó đều là chuyện ngàn năm trước, ta còn lâu mới nhớ lâu như vậy, qua tới nay là quên thôi”.

“Ừ”. Hắn ôm nàng chặt hơn. “Tam Nương, nàng có thể đồng ý với ta một chuyện không?”.

“Cái gì?”.

“Ta không phải là cha nàng, cho nên đừng nghĩ ta sẽ yếu đuối như vậy, được không?”.

“Biết rồi”. Phong Linh đánh một cái vào ngực hắn. “Vừa bị thương ở chân, vừa trúng độc, ngươi còn nói là ngươi không yếu?”.

Hắn bắt được tay của nàng, thương tiếc đặt trong lòng bàn tay. “Bắt đầu từ bây giờ, mặc kệ có chuyện gì, vui hay buồn nàng đều phải nói cho ta biết! Ta không cho phép nàng giấu trong lòng bất cứ chuyện gì, một chút cũng không được!”.

Phong Linh cười nói. “Này, vậy thì bá đạo quá, cho dù ngươi là Vương gia cũng không thể độc tài như vậy được”.

“Hết cách rồi”. Dạ Vô Hàm cười một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. “Đối với nàng ta không thể kim lòng được, ai bảo nàng là nữ nhân mà Dạ Vô Hàm ta yêu? Hết cách rồi, ta đành nhẫn nại chút thôi”.

“A, bị ngươi yêu thăm như vậy sao? Vậy thì ta cũng không cần nữa”.

“Có gan thì nàng thử nói lại lần nữa xem”.

“Ha ha, không, ta không muốn.....”.

“Phong Tam Nương, bốn vương muốn phạt nàng”. Bỗng nhiên Dạ Vô Hàm hôn nhẹ nàng, nhẹ nhàng, lo lắng, sợ rằng lúc nào cũng có thể bỏ lỡ cho nên nụ hôn này hơi run rẩy.

Có lẽ nàng không biết, hắn muốn hiểu thật kỹ về nàng.

Phong Linh nhắm mắt lại, một khắc kia, chân mày nàng giãn ra.....

Hay là nó đã giãn ra từ trước?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Ai không dám gặp hắn

“Tam Nương, tỷ đi lấy đồ trang sức với muội không?”. Hồng Ngọc hỏi Phong Linh đang ngồi về đồ dùng để lấp đặt.

“Ặc, ta rất bận, nếu không thì muội bảo Sơ Hạ đi với muội là được”.

Hồng Ngọc buồn cười nhìn nàng, ngũ quan xinh xắn lộ ra một chút giao hoạt. “Này, có phải là tỷ sợ hay không?”.

“Ta sợ cái gì?”. Phong Linh cười nói. “Vô công muội cao như vậy chẳng lẽ ta sợ trên đường có người đánh cướp chúng ta sao?”.

Hồng Ngọc lại gần, nói nhỏ với nàng. “Tỷ sợ gặp thái tử”.

Phong Linh nhủ mảy, “Mộc Hồng Ngọc, dạo này muội đọc nhiều tiểu thuyết quá nên sức tưởng tượng cũng phong phú lên nhiều. Nếu như theo lời muội nói thì ngay cả cửa lớn ta cũng không dám bước ra rồi bởi vì đất ở bên ngoài đều là của nhà họ Dạ!”.

Nàng nhún vai. “Thực ra thì tỷ vẫn cả ngày vui mặt ở trong nhà không hề đi ra ngoài”.

“Đó là bởi vì.....”.

Hồng Ngọc khoát tay. “Tỷ có đi hay không?”.

Phong Linh sắp phát điên. “Bây giờ ta bắt đầu cảm nhận được tâm tình của tiểu Tuyền Tuyền rồi, muội đúng là có bản lĩnh làm người khác điên lên”. Nàng dọn đồng đồ trên bàn. “Ta đi theo muội, bằng không người làm tỷ tỷ như ta đây thật sợ người nào đó rồi”.

Hất đầu, Phong Linh đi ra ngoài trước.

Tiệm trang sức không một bóng người.

Phong Linh cười. “Mộc Hồng Ngọc, muội thấy chưa, ta thần nhiên như thế, rộng lượng như thế mà muội còn nói ta.....”.

Đúng lúc nàng xoay người vén rèm lên thì Thần Hoàng từ bên trong đi ra.

Phong Linh giật mình, vẻ mặt giống như đang phải nuốt một quả trứng đà điều. “Tại sao ngươi .... ngươi cũng ở đây?”.

Thần Hoàng lơ đãng nói. “Chúng ta đặt đồ cùng một ngày, đến lấy cùng một ngày thì có gì kỳ quái”.

Đúng là một câu trả lời không bắt bẻ được.

Phong Linh hít sâu một hơi, cười cười, “không có gì kỳ quái, không có gì kỳ quái”.

Hồng Ngọc đi tới, vỗ vai nàng. “Ta tin tưởng là tỷ sẽ không sợ”. Nàng nháy mắt sau đó đi theo lão bản lấy đồ trang sức.

Trong phòng chỉ còn lại Thần Hoàng và Phong Linh.

Thần Hoàng loay hoay đóng đồ trong tay, ngắm cẩn thận, chân mày cau lại sau đó bước về phía Phong Linh.

“Ngươi làm gì thế hả? Muốn trả thù ta sao?”. Phong Linh lui về phía sau một bước. “Nói cho ngươi biết, giữa ban ngày ban mặt đừng nghĩ sẽ hành hung!”.

Thần Hoàng nghiêng mắt nhìn nàng như nhìn một kẻ điên, không cho phép nàng cự tuyệt, kéo tay nàng qua, cầm vòng tay đeo vào tay nàng.

Phog Linh ngăn người, cúi đầu xem vòng tay trên tay nàng. “Này, đây là ý gì?”.

“Có tỷ vết, không thích, tặng nàng”. Thần Hoàng nói xong quay người rồi đi, thái độ giống như là ghét bỏ làm Phong Linh tức giận. “Ngươi chảnh cái gì hả? Có tiền thì sao? Đồ không tốt thì cho ta, ta mới không... Hiếm.....”.

Phong Linh ách chừng vòng tay, sau đó đánh giá cái vòng, giống như rất đắt tiền nhưng mà càng nhìn càng thấy quen mắt, giống như lần đầu tới đây, người làm trong quán đã đưa kiểu dáng cho nàng lựa chọn. Nàng nhớ lúc đó nàng và hắn còn chọn giống nhau.....

“Này, tỷ đang nhìn gì thế?”. Hồng Ngọc đi tới.

“À, không có gì”. Phong Linh thu lại vòng tay theo bản năng. Nói giỡn vứt bỏ đồ đáng tiền này sao? Nàng không phải là người đặt tới cảnh giới coi tiền bạc như cặn bã.

Bên ngoài, có một người nở nụ cười vui vẻ.

.....

“Vương gia, đây là đồ người kia đưa cho thiếp”. Châu Châu đưa một mẫu tin nhắn đã cũ, cúi đầu nói. “Châu Châu không muốn phản bội Vương gia, lần trước..... là hấn dùng mạng của Hinh Nhi uy hiếp thiếp, cho nên.....”.

Dạ Vô Hàm mở lá thư này ra, cười. “Cảnh Vương thúc đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả thông đồng với địch, phản quốc cũng nghĩ ra được”.

Huyền Phong quét mắt một vòng, cười nhạo nói. “Cảnh Vương này cũng hơi đàn rồi, hơn nửa giang sơn đều do Vương gia bảo vệ, Hoàng thượng có thể tin được mẫu giấy này sao?”.

“Cho dù phụ hoàng không tin nhưng các đại thần tin thì kết quả cũng thế”. Dạ Vô Hàm tỉnh táo, giọng nói lạnh lùng. “Hắn lần lượt làm những hành động nhìn thì tưởng như ngây thơ nhưng mục đích chính của hắn chính là cái đó”.

Thu mẫu giấy đỏ lại, hần nhìn người đang đứng đối diện, toàn thân run rẩy. “Tại sao người lại nói cho bốn vương biết?”.

Châu Châu chậm rãi quỳ xuống. “Vương gia, có một số việc, thật ra là ngài đã sớm biết từ lâu đúng không? Việc đã đến nước này, Châu Châu cũng nguyện chấp nhận tất cả trách phạt, chỉ cần..... để cho thiếp được gặp Hình Nhi lần cuối là tốt rồi”. Nàng ta ngước mắt lên, nước mắt không tiếng động rơi xuống. “Coi như Vương gia làm ơn đồng ý cho tâm nguyện cuối cùng của ta”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng chăm chú hồi lâu, hần không lên tiếng, đứng phắt dậy, phất phất tay. Phi Ứng hiểu ý, đưa Châu Châu đi. “Xin mời”.

“Đa tạ Vương gia! Đa tạ Vương gia!”.

Châu Châu không ngừng dập đầu.

Dạ Vô Hàm mang theo chứng cứ “tư thông với địch” vào cung, Huyền Phong cũng đi cùng. Trước khi đi hần đã phân phó Phi Ứng phải bảo vệ tốt cho Phong Linh.

Trong khách điểm, tất cả mọi người đều loay hoay, khí thế ngất trời.

Phong Linh mua được một ngôi nhà trong thành, tất cả mọi người đều vội vàng giúp nàng dọn dẹp đến nhà mới. Mà khách điểm của Chu lão bản sẽ thành địa điểm làm việc vì hoạt động xem mắt “có gan thì hãy đến” đang được chuẩn bị.

Lúc này, Phi Ứng trở lại, nhìn người mà hần mang đến, tất cả mọi người đều sững sờ.

Châu Châu đi tới, cười nhạt. “Ta đến gặp Hình Nhi”.

Hình Nhi trốn sau lưng Văn Xuân, mở to mắt sợ hãi nhìn nàng. Bảo Bảo đi tới, nhú mảy. “Chỉ xem một chút?”.

“Ừ”, Châu Châu gạt đầu một cái, ánh mắt nhìn vào Hình Nhi. “Hình Nhi, qua với nương, để nương nhìn rõ con”.

Hình Nhi lắc đầu, nụ cười Châu Châu cứng lại, nước mắt không cầm được chảy xuống, “Hình Nhi, trước kia là do nương không đúng, nương biết sai rồi, nương muốn gặp con..... Nương sắp đi, đi đến một nơi rất xa, sẽ không trở lại nữa, trước khi nương đi, con có thể ôm nương không?”.

Nàng ta vừa nói, tất cả mọi người đều hiểu.

Phong Linh mím môi, cùng là người làm nương làm sao nàng lại không hiểu được tâm tình của Châu Châu. Nàng thấy Hình Nhi cái hiểu, cái không, đứng đó không chịu động thì nàng đi tới, nắm tay Hình Nhi. “Hình Nhi, con không phải sợ, đi cùng a đi”.

Hình Nhi chần chờ một lúc nhưng vẫn gạt đầu. “Vâng”.

Phong Linh đưa Hình Nhi đến trước mặt Châu Châu, nàng cảm khái than nhẹ. “Cái sai lớn nhất của người chính là làm tổn thương Hình Nhi. Đừng quên, con bé là nữ nhi ruột thịt của người”.

“Nữ nhi.....”. Châu Châu cười tự giễu, vuốt khuôn mặt nhỏ bé của Hình Nhi. Mặc dù Hình Nhi vẫn sợ nhưng đã lâu rồi nương không dịu dàng như thế với bé, nên lá gan cũng lớn hơn. “Nương.....”.

Châu Châu nhẹ nhàng kéo Hình Nhi vào ngực, nhỏ giọng thì thầm. “Hình Nhi của nương thật xinh đẹp, cũng may, con không hề giống tên khốn kiếp đó”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Tình chú

Khốn kiếp? Người nào?

Việc đã đến nước này, những điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Phong Linh yên lặng nhìn hai mẹ con nhà này, nhưng ngay khi nàng muốn xoay người thì nghe thấy Phi Ứng hô một tiếng. “Cẩn thận!”. Sau đó hần chợt nhào tới, đẩy Phong Linh ra, gờ chân đá văng Châu Châu.

Phong Linh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì người đã nằm xuống đất. “Ai da”.

“Nương!”.

“Tam Nương!”.

Bảo Bảo và đám người Hồng Ngọc vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy. “Sao rồi? Có sao không?”.

Phong Linh xoa đầu gối. “Không có việc gì?”.

Nàng không hiểu xoay đầu lại. “Vừa rồi.....”.

Ngực đột nhiên cảm thấy đau như bị kim châm, nàng vuốt chỗ đó, cảm giác này lại biến mất trong nháy mắt.

“Ha ha.....”. Châu Châu nhếch nhác bò dậy, chỉ tay vào nàng. “Phong Tam Nương, ông trời rất công bằng, ngươi đã có được quá nhiều nên nhất định ngươi phải mất đi nhiều hơn!”.

Hình Nhi sợ ngây người, bé không hiểu, tại sao 1 giây trước nương còn dịu dàng với bé mà bây giờ nương đâu rồi?

Phi Ứng nhấc tay Châu Châu lên, trên đầu ngón tay còn dính một chút bột trắng, hần tức giận chất vấn. “Đây là cái gì?”.

“Ha ha”. Châu Châu lão đảo đi tới, cười quỷ dị. “Phong Tam Nương, ngươi là yêu tinh hại người, ngươi biến mất thì rất nhiều người sẽ hạnh phúc”.

“Ngươi nói ai là yêu tinh hại người?”. Văn Xuân kéo Hình Nhi đang sợ hãi vào ngực.

Hồng Ngọc mặt lạnh xuống, tiến lên. “Nói nhiều với loại nữ nhân đó làm gì?”. Nàng rút roi quần bên hông quất vài cái.

Cảm giác đau nhói ở ngực lại xuất hiện.

Phong Linh nhú mày, nhìn Châu Châu. “Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”.

Châu Châu cười. “Sợ sao? Ngươi sợ ta hạ độc, độc chết ngươi? Ha ha, không cần lo lắng, đây không phải là độc được”. Nàng ta vươn tay, nở nụ cười. “Chỉ cần ta còn sống, ngươi cũng sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu như ta chết rồi thì ngươi chỉ có thể nói tạm biệt với Vương gia mà thôi”.

Hồng Ngọc tiến lên kéo áo nàng ta. “Ngươi nói vậy có ý gì?”.

“Ha ha, các ngươi đã nghe qua tình chú chưa?”.

“Tình chú?”. Hồng Ngọc và Phi Ứng biến sắc. Những người khác mờ mịt không hiểu gì cả.

Về mặt Hồng Ngọc nặng nề nói. “Trên giang hồ có một độc chú môn rất thần bí, cách chế luyện rất thần bí đặc biệt, ly kỳ cổ quái, loại độc lợi hại nhất của họ là ‘tình chú’. Ngươi có thể gọi nó là độc cũng có thể gọi nó là chú. Đây là một loại độc sống mái (đực cái), người bình thường dính vào không có gì nguy hiểm nhưng một khi thụ độc và hùng độc cùng ở trong cơ thể của hai người khác nhau thì sẽ tạo thành sự ràng buộc lẫn nhau. Trong hai người, chỉ cần một người chết thì người còn lại cũng không sống được”.

Về mặt Phi Ứng căng thẳng, đáy mắt lộ ra vẻ khẩn trương. “Cái vừa rồi là tình chú?”.

Châu Châu cười. “Đúng vậy”.

Vì muốn báo đáp lại sự trợ giúp của người kia, nàng chỉ có thể làm như vậy. Ngay từ lúc nàng rời khỏi Triệu gia thì đã bị sự khát vọng hạnh phúc mãnh liệt ăn mòn tâm, vì thế từng bước một nàng đi về phía vực sâu, cho đến bây giờ nàng đã không còn đường lui nữa.

Bảo Bảo nắm chặt tay, nó chỉ hận không thể xông lên báo thù thay nương nó. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến sự sống chết của nương đều phải dựa vào cái nữ nhân này thì nó lại không có sức.

Phong Linh nhìn cả người mình từ trên xuống dưới không hề thay đổi, nếu nói trong cơ thể này đang có độc mà còn phải nhìn người khác mới có thể bảo toàn tính mạng thì đánh chết nàng cũng không tin.

Phong Linh cười lắc đầu, đến gần Châu Châu. “Đại tỷ, ngươi ăn nhiều quá hay là đói đến hôn mê? Loại chuyện xưa này mà ngươi cũng nói được? Tình chú cái gì hả? Đây là Trái đất, ngươi hãy trở về Sao Hỏa đi”.

“Ngươi không tin sao?”. Châu Châu mỉm cười, rút trong tay áo ra một con dao.

“Cẩn thận!”. Hồng Ngọc ngăn trước người Phong Linh.

“Có muốn đánh cuộc không?”. Giọng nói Châu Châu vang lên. “Một đao này đâm xuống hẳn là ta sẽ chết không nghi ngờ, còn về phần ngươi? Ha ha.....”. Nàng ta cười, nụ cười làm mọi người rợn tóc gáy. Từ xưa đến nay, cứng rắn bị chặn, chỉ sợ liều mạng.

Phong Linh căn bản không tin. “Được, ta đánh cược với ngươi! Đánh cược mạng của ta!”.

Nói giỡn, nàng ta nói gì thì chính là cái đó sao, nàng có kiến thức hiện đại, tin tưởng khoa học, không tin cái này?!

“Nương!”. Bảo Bảo nóng nảy, kéo nàng. “Nương, nương không thể kích động được”.

Phong Linh vùng tay lên. “Con trai, không có việc gì, nương con không tin tà thuật”.

“Tam Nương!” Hồng Ngọc cũng gấp, kéo tay nàng. “Tỷ điên rồi sao, lấy mạng của mình để giỡn”.

“Được, ta hỏi muội, chuyện có liên quan đến tình chú muội đã tận mắt thấy qua sao?”

Hồng Ngọc sợ run lên, lắc đầu. “Giang hồ đồn đại. ....”.

Phong Linh cắt đứt lời nàng. “Cái gì được truyền từ giang hồ đều là nghe sai đồn bậy, căn bản là chưa có ai tận mắt chứng kiến qua cả, tại sao lại có thể tin là thật? Nữ nhân này nói vài ba lời đã làm chúng ta sợ, truyền đi thì tiếng tăm Phong Tam Nương ta ở giới thương nhân làm sao có thể đứng lên được?”.

Quay đầu lại, nàng cầm lên. “Đồng chí Châu Châu, nếu hôm nay ngươi không dám xuống thì ta cũng khi dễ ngươi!”.

Châu Châu không thấy Phong Linh điên lên, thậm chí nàng ta cũng không để ý đến mạng của mình! Nàng nhìn chòng chọc Phong Linh. “Ngươi không sợ?! Được”. Nàng cắn chặt răng, tay run rẩy, việc đã đến nước này, nàng cũng không còn cách nào khác.

“Phong Tam Nương, muốn chết thì chúng ta cũng nhau chết!”.

Nàng ta nhắm chặt mắt, dám xuống ——

“Không!”. Hồng Ngọc và Phi Ưng tiến lên nhưng không nhanh bằng một bóng dáng xẹt qua.

“Leng keng” một tiếng, dao trong tay Châu Châu bị đá ra xa.

“Nữ nhân điên này, rốt cuộc là nàng có đầu óc hay không hả?! Dám lấy mạng của mình ra mà đùa giỡn à?”.

Thần Hoàng rống giận, gầm thét, bộ dạng hận không thể rút gân lột da của nàng, làm mọi người sợ ngây người.

Phong Linh bị hấn mắng cũng ngăn người đứng ở đó, đầu lười như dính lại, không thể nói lại hấn.

Là khí thế của hấn quá mạnh hay do nàng tự giác thấy đuối lý?!

Thần Hoàng nén tức giận trong ngực, đôi mắt nhìn thẳng vào Châu Châu. “Lời nàng ta đi, trông coi cẩn thận, không cho nàng ta thiếu một sợi tóc!”.

“Vâng!”.

Thị vệ sau lưng tiến lên, đem Châu Châu đi. Nàng ta cười hả hê, ánh mắt thẳng lợi nhìn về phía Phong Linh. “Phong Tam Nương, cảm giác khi biết mạng của mình nằm trong tay người khác như thế nào? Ha ha. ....”.

Phong Linh nhìn chằm chằm bóng lưng phách lối của Châu Châu hận nghìn răng, nàng chạy đến trước mặt Thần Hoàng, nói. “Ai cho người xen vào việc người khác hả? Nàng ta đang gạt chúng ta! Trên đời này làm gì có loại độc kỳ quái như thế?”.

Thần Hoàng meo mắt, ánh mắt tức giận khiến Phong Linh rùng mình.

“Nếu là thật thì nàng tính sao?”.

Phong Linh giật mình đứng đó, sắc mặt nàng thay đổi. Nàng biết bộ dạng của Dạ Tân Nguyệt khi chắc chắn tất cả trong tay, không phải là cái người chỉ muốn náo loạn. Ngay cả hấn cũng có bộ dạng này thì ý là. ....

Phong Linh thận trọng hỏi. “Nàng ta nói thật?”.

Thần Hoàng trừng mắt nhìn nàng, “Nàng thử nói xem”.

“Oành”. Phong Linh chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, đầu trống rỗng. Ông trời ơi, không cho người ta sống nữa sao? Đang êm đẹp thế này, nàng đâu có trêu chọc người nào đâu!

Phong Linh vỗ ngực liên tục. “Xấu số thật, không ngờ nữ nhân này lại độc ác như vậy! Nếu một ngày nào đó nàng ta không vui treo ngược đầu lên thì ta đi tìm ai nói lý lẽ đây?”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, kéo ống tay áo Thần Hoàng. “Nhất định là thúc có biện pháp đúng không?”.

Chân mày Thần Hoàng chau lại, sau đó ngồi xổm xuống, xoa cái đầu nhỏ nhắn. “Yên tâm, tai họa do trời, nương con không chết được”.

“Thật sao? Thúc bảo đảm chứ?”.

“Ừ, ta bảo đảm”.

Cuối cùng Bảo Bảo cũng thờ phào nhẹ nhõm, xoay người lại nhìn Phong Linh đang lăm lăm N lý do và giả thiết Châu Châu tự sát thế nào. “Nương ngọc như vậy, không có người chăm sóc không được”.

Thần Hoàng sợ run lên, lông mu rũ xuống, bàn tay lại đặt lên đầu Bảo Bảo. “Tiểu tử, con làm rất khá. Bây giờ đến lượt ta”.

Bảo Bảo nhún vai. “Phải xem biểu hiện của thúc sao đã”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vàng an ủi Phong Linh, Hồng Ngọc nhíu mày, một mình ra cửa.

Một mình nàng ngồi ngoài cửa lớn, một thân đỏ tươi lăm lăm nổi bật. Nàng móc ra từ trong ngực một khối ngọc bài tương tự như dây chuyền, loay hoay trong lòng bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua chữ “Tiêu” khắc trên mặt khối ngọc bài, trong mắt dần ứa nước mắt.

“Này, làm sao ngươi lại ngồi đây thế?”.

Trên đỉnh đầu đột nhiên có một giọng nói không vui.

Hồng Ngọc quay mặt điều chỉnh tâm tình, ngẩng đầu nhìn hắn. “Ta ngồi đâu là chuyện của ta, ngươi quản được à?”.

“Ai cho phép ngươi lớn mặt vậy?”. Dạ Dập Tuyên bĩu môi. “Cảnh báo ngươi, sau hôn lễ ngươi tốt nhất nên thu lại bản lĩnh, nếu chọc bỗn vương mất hứng thì bỗn vương sẽ dùng gia pháp hầu hạ ngươi!”.

Hồng Ngọc lắc đầu, nhìn hắn như nhìn kẻ điên, đứng dậy. Ánh mắt nhìn Dạ Vô Hàm đang xuống ngựa, vẻ mặt nghiêm túc nói. “Hàm Vương, Tam Nương xảy ra chuyện rồi”.

Dạ Vô Hàm hơi chậm lại, sau đó không nói hai lời chạy thẳng vào đại sảnh khách điểm.

Dạ Dập Tuyên khẩn trương lay lay bả vai của nàng, vội hỏi. “Gặp chuyện không may? Thế nào? Tam Nương sao rồi?”.

Hồng Ngọc đẩy tay hắn ra, nghi ngờ ngó hắn. “Hình như ngươi rất quan tâm Tam Nương”.

Dạ Dập Tuyên như ý thức được cái gì, xoay người. “Nàng là nữ nhân mà Vương huynh thích, lại là tẩu tử của ta, đương nhiên là ta phải quan tâm rồi”.

“Thật sao?”. Hồng Ngọc nhếch mày, đôi mắt trong trẻo làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Không tin thì thôi, tự ta vào nhìn!”. Dạ Dập Tuyên có vẻ nhếch nhác đi vào.

Khóe miệng Hồng Ngọc nở nụ cười, xem ra kế hoạch báo thù trước kia không dùng được rồi, suy nghĩ của người này không hề ở trên người Quan Dư Tinh!

“Tam Nương!”. Dạ Vô Hàm bước nhanh vào, Phong Linh giống như thú mắc bẫy, đi qua đi lại, vừa nhìn thấy hắn, nàng uất ức nhào vào ngực hắn. “Vô Hàm, ta sắp chết rồi. ....”.

“Ngươi nói cái gì?”. Dạ Vô Hàm kinh hãi, kéo nàng qua, vội hỏi. “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

Lúc này, Phi Ứng tiến lên, quỳ xuống đất. “Vương gia, thuộc hạ bảo vệ không chu toàn, nguyện lấy cái chết tạ tội!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Dạ Tàn Nguyệt, tại sao ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy?

Nghe Phi Ứng kể lại, khuôn mặt Dạ Vô Hàm nhẵn lại, trong đáy mắt là sự cuồng nộ. Hắn xoay người muốn đi nhưng đến cửa lại gặp một người.

“Tam ca?”. Bảo Bảo bước mấy bước qua đó. “Tam ca, tại sao ngươi lại tới đây?”.

Ánh mắt Trương Tam ôn hòa chỉ gật đầu với nó, quay đầu lại dánh về lại lạnh lùng. “Hàm Vương, Cảnh Vương mời ngài đến phủ dự tiệc”.

“Vương huynh!” Dạ Dập Tuyên cảnh giác nhắc nhở. “Vương huynh, lúc này hắn ta mời huynh đến chắc chắn không có chuyện tốt!”.

Dạ Vô Hàm dần tỉnh táo lại, ngược mắt nói. “Nói cho Vương thúc biết, bỗn vương nhất định sẽ đến phủ dự”.

Trương Tam gật đầu xoay người rồi đi.

“Vương huynh, tại sao huynh lại đồng ý hần?”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại, nhìn lướt qua Phong Linh. “Nước cờ này của hần thật là cao... nếu hần đã nhằm vào ta, ta không có lý do không đến!”.

Phong Linh cắn môi. “Người sẽ gặp nguy hiểm sao?”.

Hần hít sâu một hơi, lắc đầu cười. “Không biết”.

.....

Phong Linh không còn hơi sức gục người xuống bàn, suy nghĩ một chút những chuyện đã qua. Thần Hoàng đã đưa Châu Châu vào trong hoàng cung, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên tham gia hồng môn yến của Dạ Mặc Cảnh, kết quả chưa biết thế nào.

Vân Xuân và Sơ Hạ ngồi đó cũng than thở. Hồng Ngọc ôm cánh tay dựa vào tường, từ nãy đến giờ chân mày vẫn nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Hồng Ngọc”. Phong Linh đột nhiên gọi nàng.

“A, hả? Sao thế?”.

“Cái chuyện nguyên rửa này không có biện pháp khác à? Ví dụ như là thuốc giải, hoặc là tìm tiên đan gì đó..... Ta không tin, ta sẽ phải cùng nàng ta đồng sinh cộng tử cả đời”.

Hồng Ngọc liếc mắt. “Tỷ nghĩ rằng đây là truyện thần thoại à? Còn tiên đan nữa, nếu có bảo bối đó thì tỷ lấy cho muội mấy viên đi”. Nàng ngồi xuống đối diện, bắt đầu đi nói. “Người trong độc môn này rất thần bí, trước giờ không hề tiếp xúc với người ngoài cho nên có thuốc giải hay không, muội cũng không biết”.

“Bộp”. Phong Linh đập đầu vào bàn, ảo não nói. “Chuyện cực phẩm như vậy làm sao ta lại gặp phải đây?”.

Nhìn chằm chằm nàng, Hồng Ngọc rũ mắt. “Tỷ đừng lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp, tỷ không chết là được”.

“Đúng vậy, ta cũng đã sống mấy ngàn năm rồi, làm sao có thể chết như vậy được?”. Phong Linh tự giễu nói, không để ý đến nét mặt như quyết định gì đó của Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc ra cửa, đi về phía tây, trong tay nắm chặt ngọc bài.....

Nhất thời, không khí trong khách sạn trầm lắng, Phong Linh cũng mất sự hăng hái muốn lấp đặt đồ đạc nên nàng chỉ vui trong phòng của nàng, khó lắm mới thấy nàng cầm đồ lên bắt đầu may vá.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, nàng sững sốt một chút, thấy người tới thì vội vàng nhảy xuống giường. “Như thế nào, như thế nào, nàng ta khai chưa?”.

Thần Hoàng tức giận nhìn nàng chằm chằm. “Không phải là nàng không sợ chết sao? Tại sao bây giờ lại quan tâm đến rồi hả?”.

“Ồi dào, sao người hẹp hòi thế hả? Đến bây giờ mà còn so đo với ta?”. Phong Linh chống hông. “Rốt cuộc là người có nói hay không? Không nói thì ta tự đi hỏi”.

Nàng sắp đi thì bị một người bắt lại. Quay đầu lại thấy Thần Hoàng mím môi, trong mắt là vẻ tức giận. “Nàng ta không nói dối”.

Một câu nói cắt đứt tất cả hy vọng của Phong Linh.

Bỗng nhiên nàng chạy lại cạnh cửa, hô lên. “Vân Xuân, đi mua một ít bánh ngọt trái cây về. Sơ Hạ, đi mua vài bộ quần áo xinh đẹp lại đây! Chọn toàn bộ những gì đắt tiền nhất, không lo tốn tiền!”.

Thần Hoàng khinh bỉ nhìn nàng. “Phong Tam Nương, nàng có tiền đồ một chút đi xem nào!”.

Phong Linh quay người lại nói. “Không làm như thế, đột nhiên nàng ta tự sát thì sao? Nàng ta chết hay không không quan trọng nhưng mà tuổi thanh xuân của ta còn chưa tiêu xài đủ”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy trên giường có tấm vải đang khâu dở. “Có phải muốn đưa cái này cho nàng ta luôn không?”.

Phong Linh thu cái đó lại. “Người cười nhạo ta hay lắm sao? Đúng rồi, bây giờ đầu phải là mạng của người bị trói với mạng của nàng ta”.

Thần Hoàng ôn chắt lấy nàng không cho nàng cự tuyệt, khuôn mặt hoàn mỹ đối diện với mặt nàng, làm Phong Linh mãi mãi giữ được thăng bằng.

“Không sai, người bị trói mạng với nàng ta là nàng nhưng nàng có biết không, lòng của ta và mạng của ta bị trói theo nàng đấy! Nếu như nàng dám để

mình xảy ra chuyện thì ta sẽ giết nàng, sau đó tự sát!”.

“Ngươi.....”. Phong Linh chớp mắt một cái, đột nhiên ngực cảm thấy đau nhói, nàng nhú mào, vỗ vào đó.

“Sao? Đùa giỡn à? Nói cho nàng biết, đùa cũng không dùng được, ta nói được là làm được!”.

Phong Linh chỉ lắc đầu, tay vẫn vuốt vuốt, nơi đó cảm giác như bị kim châm. Nàng làm bộ đáng thương ngẩng đầu lên. “Chỗ này của ta thật đau, có phải là nữ nhân kia đang muốn tự sát hay không?”.

Đầu tiên là Thần Hoàng ngăn ra, nhìn nàng không giống như đang nguy trang, lập tức vịn nàng. “Nữ nhân ngọc, nàng đau ở đâu? Nói mau!”.

Phong Linh chỉ vào ngực, trên trán cũng đỏ mồ hôi.

Thần Hoàng không hề nghĩ ngợi, đưa tay sờ về phía đó. Phong Linh giật mình, không biết gì, giờ tay lên tát một cái.

“Bốp”. Tiếng đánh vang dội.

“Sắc lang, ngươi sờ vào đâu thế?”.

Gương mặt tuần tú của Thần Hoàng hiện lên năm dấu tay, hấn trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt tỏ vẻ tức giận.

Nàng nhìn lại tay của mình, rồi lại nhìn mặt của hấn. Phong Linh lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, đúng lúc hấn đang định bộc phát thì nàng đột nhiên ngã xuống đất. “Ai da, không được rồi, ta muốn xỉu”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm nữ nhân vô lại nằm trên mặt đất, nghiêng rằng ken két. Hấn lớn như vậy còn chưa từng bị ai đánh. “Phong Tam Nương, nàng được!”.

Phong Linh nhắm chặt mắt lại, không nói lời nào, nàng nghĩ xong rồi, nếu như hấn dùng tư hình thì nàng liều mạng! Một lúc sau, không khí trong phòng bình thường lại, nàng còn chưa kịp mở mắt thì cả người đã bị bế lên, sau đó bị ném lên giường. Phong Linh đau đến nỗi nhe răng nhếch miệng, trong lòng đã sớm mắng hấn 7200 lần.

Đột nhiên trên ngực có một dòng ấm áp, nàng ngẩn ra, chợt mở mắt. Thần Hoàng đang đè một tay lên ngực nàng, dùng sức vừa phải.

“Ngươi.....”. Phong Linh kinh hãi. “Đáng chết, lấy tay ra”.

Thần Hoàng dùng tay kia đè người nàng lại, cúi người xuống, meo mắt nhìn nàng. “Nàng dám động dục thì ta sẽ cưỡng gian nàng!”. Ánh mắt kinh khủng kia muốn nói, hấn muốn làm vậy từ lâu rồi.

Thần Hoàng nhìn sang chỗ khác. “Ta đã phái mấy chục người coi chừng nữ nhân kia, bây giờ nàng ta phải sống sót thật tốt, muốn chết cũng không dễ dàng chết được! Cho nên ngươi yên tâm mà sống đi, cái mạng nhỏ của ngươi chưa thể đi được”.

“Dạ Tàn Nguyệt!”. Phong Linh đột nhiên mở miệng.

“Hả?”.

“Tại sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy?”. Ánh mắt nàng có chút mê ly. “Ngươi muốn làm cho ta có cảm giác thiếu ngươi, mắc nợ ngươi cả đời sao?”.

Thần Hoàng nâng mắt lên nhìn nàng. “Ta không để cho nàng hô hấp, nàng có sống được không?”.

Phong Linh lắc đầu. “Nói nhảm, không hô hấp thì sẽ chết, ai mà chịu cảnh đó được”.

Hấn gạt đầu. “Cho nên ta cũng không có biện pháp không đối tốt với nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Phương pháp cứu nàng

Cảnh Vương phủ.

“Ha ha, Vô Hàm, cháu đến rồi, mau ngồi”.

Dạ Mặc Cảnh vẫn ngồi trên xe lăn, cười gọi hấn. “Ta tưởng rằng cháu không chịu đến cơ đấy”.

Dạ Vô Hàm cười. “Vương thúc tốn nhiều công sức như vậy, làm ra được nhiều chuyện như thế, ta không đến cổ vũ sao được”.

“Nói đùa”. Dạ Mặc Cảnh bất động thanh sắc.

Nhà hoàn tiến lên rót rượu, Dạ Vô Hàm nhìn cái chén, khoe miệng nhếch lên, bưng cái chén lên uống. “Vương thúc thích hạ chú như vậy, không biết là có chú thúc cháu, hay là huynh đệ chú không, nếu thế thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều!”. Nói xong, cạn sạch.

“Ha ha”, Dạ Mặc Cảnh lắc đầu cười. “Vô Hàm, cháu cứ yên tâm đi, hôm nay là tịch yến, không có việc gì đâu”.

“nếu ta không yên tâm thì đã không tới”.

“Hả? Không hẳn thế, vì Phong Tam Nương, cho dù biết rõ đó là núi đao biển lửa thì cháu vẫn phải vào một lần”.

“Vương thúc rất hiểu ta”.

“Quá khen”.

Hai người nói qua nói lại một phen sau đó đi vào vấn đề chính.

“Vương thúc, nói đi, giờ thúc muốn thế nào?”.

Sắc mặt Dạ Mặc Cảnh hồng lên, không hề có sắc mặt tái nhợt của người bệnh. Có lẽ do tâm tình tốt nên hẳn uống hai ly rượu, cũng có tinh thần hơn thường ngày.

“Ha ha, được, vậy thì nói một chút chuyện mà cháu quan tâm là được”. Hẳn nhân nhạ nói. “Tình chú là do mấy năm trước ta tình cờ có được, nghe nói loại độc này không có thuốc giải nhưng mà có một phương pháp”.

Mặc dù Dạ Vô Hàm rất nóng lòng muốn có đáp án nhưng trên mặt hẳn không hề lộ nửa điểm đầu mối, hẳn nhủ mảy nói. “Vương thúc, ta có thể hiểu là thúc có ý hạ độc sau đó gọi ta đến đây để nói phương pháp sao?”.

Dạ Mặc Cảnh gật đầu, mỉm cười. “Ta đúng là có ý như vậy”.

Dạ Vô Hàm cười nhạo một tiếng. “Rốt cuộc là thúc có mục đích gì thúc nói đi, đừng quanh co lòng vòng nữa”.

“Đừng vội, nghe ta nói đã. Phương pháp giải độc này chỉ có một, chính là tìm một người có nội lực và tu vi cực kỳ cao, hút độc sang người mình. Nhưng mà ta phải nhắc nhở cháu, trong người Phong Tam Nương là thư độc, thuần âm tính cho nên muốn tìm cao thủ thì cũng phải tìm người luyện võ công thuần âm. Mà theo ta được biết thì trong thiên hạ có bản lĩnh này chỉ có một người”.

Về mặt Dạ Vô Hàm lạnh lùng. “Ai?”.

“Thần Hoàng”.

Nghe đến cái tên đó, Dạ Vô Hàm đã hiểu.

“Thúc đã sớm biết thái tử là ai?”. Không phải hẳn nghi vấn mà là hẳn khẳng định. Là đối thủ của nhau cho nên trước giờ Dạ Vô Hàm không hề coi thường Cảnh Vương.

Dạ Mặc Cảnh chỉ cười không nói.

“Thúc lợi dụng Châu Châu làm những việc này chỉ để giương đông kích tây, thật ra là muốn đối phó với Phong Tam Nương, vì thúc biết thái tử có cảm tình với nàng, cho nên dụng ý chính của thúc chính là diệt trừ thái tử?”.

Nghe hẳn nói xong, Dạ Mặc Cảnh không phủ nhận mà thoải mái gật đầu. “Không sai, đó chính là sự thật. Bây giờ chỉ xem xem là cháu có phối hợp hay không thôi. Vô Hàm, bốn vương nhắc nhở ngươi, khi không làm Hoàng đế hẳn sẽ coi ngươi là huynh đệ nhưng khi hẳn làm Hoàng đế rồi thì trong mắt hẳn không có huynh đệ chỉ có kẻ địch bất cứ lúc nào cũng có thể kéo hẳn xuống. Cho dù ngươi vẫn biểu đạt không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế thì ngươi cũng sẽ thoát vận rủi, đây là đạo lý muôn đời! Vào lúc này ngươi nhân từ với hẳn nhưng ngày mai hẳn sẽ tàn nhẫn với ngươi! Đây là cơ hội tốt, ngươi phải suy nghĩ kỹ càng!”.

“Vậy phụ hoàng thì sao? Ông ấy đã làm chuyện gì gây bất lợi cho đệ đệ là thúc sao?”. Dạ Vô Hàm tỏ vẻ không hiểu hỏi ngược lại.

“Nếu như không phải bốn vương có dự phòng từ sớm thì ngươi nghĩ rằng kết quả như vậy sẽ không xuất hiện sao?”. Dạ Mặc Cảnh nhìn hẳn chăm chăm, cuối cùng nói. “Chỉ cần cháu nói phương pháp này cho thái tử, hẳn nhất định sẽ cứu Phong Tam Nương! Đến lúc đó, đại phiền toái là hẳn biến mất, giữa cháu và Tam Nương không có ai quấy rối, cháu và bốn vương không phải là một công đôi việc sao?”.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn hẳn, không nói gì, chậm rãi đứng lên, xoay người rồi đi.

Dạ Vô Hàm nhìn theo bóng lưng hẳn, cười nói. “Trương Tam, ngươi nói xem, hẳn sẽ nói cho thái tử sao?”.

Vấn đề này lại làm khó Trương Tam, hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. “Hàm Vương không phải loại tiểu nhân đó”.

Dạ Mặc Cảnh nhíu mày. “Theo ý ngươi thì bốn vương là tiểu nhân sao?”.

“Thuộc hạ nói sai”. Trương Tam thừa nhận sai lầm.

Hắn lắc đầu một cái, nói. “Trương Tam, ngươi là người đàng hoàng, có lúc bốn vương thật hết cách với ngươi”. Nói tiếp. “quả thật, Dạ Vô Hàm khinh thường làm những việc như vậy, nhất là dùng loại phương pháp này để đánh bại tình địch, hắn vẫn còn điểm kiêu ngạo này.

“Vậy tại sao Vương gia còn làm như vậy?”.

“Rất đơn giản, cho dù hắn không nói cho thái tử nhưng hắn vẫn sẽ tìm người có thể cứu Phong Tam Nương, hắn giống trống khua chiêng như vậy, ngươi nói xem, thái tử có thể không biết sao? Trên thế gian có một loại người, người càng uy hiếp hắn, hắn càng không đi vào khuôn phép. Nhưng người đối với hắn càng tốt, thì hắn càng không biết làm sao, đầu óc vào lúc không tốt sẽ làm ra việc ngốc làm mình hối hận. Thần Hoàng chính là người như vậy. Đợi đến lúc đó, chính là lúc Lạc Dao công chúa xinh đẹp của chúng ta phải ra tay.....”.

Dạ Mặc Cảnh mỉm cười nâng chén lên, Trương Tam rót rượu cho hắn.

“Ha ha, ta thật sự không đợi được xem lũ trẻ này tự giết lẫn nhau”.

Rượu, hướng lên rót sạch.

Thanh Nhạc cung.

“Ta có việc muốn tìm thái tử, các người ở chỗ này”.

“Vâng, công chúa”.

Dạ Lạc Dao chậm rãi đi vào, đi thẳng vào bên trong nơi sâu nhất của Thanh Nhạc cung. Nơi đó có mấy gian phòng khi nhìn bình thường.

Ngoài cửa có mấy tên thị vệ áo xám tro, thấy người đến là nàng thì gật đầu. “Công chúa”.

“Mở cửa ra, ta muốn vào xem nàng”.

Một người trong đó tiến lên. “công chúa, chủ nhân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đến nơi này. Mời công chúa trở về đi”.

Dạ Lạc Dao chậm rãi ngược mắt. “Bất luận kẻ nào? Bao gồm cả ta sao?”.

Có lẽ là nghe được động tĩnh ở bên ngoài nên có một người đi ra, hắn nói với hai bên. “Để công chúa đi vào”.

“Nhưng chủ nhân.....”.

“Không sao, có ta ở đây”.

Dạ Lạc Dao mỉm cười với hắn. “Cảm ơn ngươi, A Tĩnh”.

“Công chúa đi theo thuộc hạ”.

A Tĩnh đẩy cửa đi vào, Dạ Lạc Dao theo sát phía sau.

Sau khi tiến vào mới phát hiện trong đây có Càn Khôn, chẳng những bố trí xa hoa, đầy đủ mọi thứ mà ở đó còn có một cửa hông, đẩy cửa đi vào là một vườn hoa tuyệt sắc. Thấy những thứ này Dạ Lạc Dao kinh hãi, nàng đối với Thanh Nhạc cung không thể quen thuộc hơn vậy mà nàng lại không biết trong cung còn có một nơi như thế.

Nàng quay đầu nghi ngờ hỏi. “Nguyệt đế nữ nhân đó ở nơi này?”.

“Vâng”. A Tĩnh gật đầu. “Công chúa, mời tới bên này”.

Đi vào trong vườn có một cái đình nhỏ, bốn phía có thị vệ áo xám, trong đình có hai nha hoàn không hề chớp mắt nhìn nữ nhân đang nằm trên ghế quý phi.

Châu Châu thoải mái nằm đó, cầm sách trong tay, trước mặt bày đầy thức ăn ngon. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng không để ý ngẩng đầu lên. “A, đây không phải là công chúa điện hạ sao?”.

Nàng còn nhớ rất rõ vị công chúa này từng phách lối ném ngọc bài danh dự cho nàng giống như ném rác, để nàng trở thành trò cười.

Dạ Lạc Dao nhíu mày, không thể tưởng tượng được trong Thanh Nhạc cung ngoại trừ hoàng hậu đã qua đời và nàng lại có một nữ nhân khác ở đây

không hề kiêng kỵ. Giống như là tòa thành yêu thích bị người khác chiếm cứ, nàng không thích, cũng không cho phép!

Nàng bước lên mấy bước, bình tĩnh nói. “Ngươi đứng lên”.

Châu Châu đề sách xuống, cười khinh. “Công chúa, mời ngươi nói rõ ràng xem ai mời ta tới đây”.

“Đứng dậy!”.

“Ha ha, công chúa điện hạ tôn quý, không phải là ngài đang ghen đó chứ?”.

Đột nhiên tâm tình Châu Châu rất tốt, có thể làm cho nữ nhân mắt cao hơn đầu đó ghen với mình, tâm của nàng cảm thấy thỏa mãn chưa từng.

Dạ Lạc Dao hít sâu một hơi, xoay người, mỉm cười. “A Tinh, đuổi nàng ta ra ngoài”.

Không ngờ rằng A Tinh trước nay luôn nghe lời nàng lại cự tuyệt, “Công chúa, không ai có thể gây tổn hại cho Châu Châu cô nương, đây là mệnh lệnh của chủ nhân”.

Dạ Lạc Dao không thể tin vào lỗ tai của mình. “A Tinh, ngươi nói cái gì? Tại sao Nguyệt lại đối với nàng. ....”.

“Ha ha”. Châu Châu cười giễu cợt. “Công chúa, là ai quy định ngươi sẽ gặp được may mắn, hưởng hết tất cả sủng ái của nam nhân? Ngươi biết nguyên nhân không? Được, để ta nói cho ngươi biết! Thái tử điện hạ muốn bảo vệ nữ nhân không phải là ta, dĩ nhiên càng không phải là ngươi. Đó là Phong Tam Nương! Không may, số mạng của ta và Phong Tam Nương lại gắn chặt với nhau, nếu như ta có chuyện thì nàng ta đừng mong sống được!”.

Lời của nàng làm Dạ Lạc Dao sợ hãi, nàng nghĩ đến mấy hôm trước người kia đã nói. “Rất nhanh, Phong Tam Nương sẽ biến mất. ....”.

Châu Châu đứng lên, đi tới trước mặt nàng, đứng trên bậc thang, lần đầu tiên đứng trên cao nhìn xuống người khác, loại cảm giác này thật tốt.

Châu Châu nhìn chằm chằm nàng, nở nụ cười khó lường. “Nơi này thật thoải mái, làm ta không muốn rời đi. Nếu như không thể trở về Hàm Vương phủ được thì ở lại hoàng cung cũng không tồi. Dù sao, mặc cho ta nói yêu cầu gì thì thái tử cũng sẽ đồng ý. Không bằng ta gả cho hắn cũng được đấy”.

Châu Châu muốn chọc tức công chúa cao ngạo này, không ngờ Dạ Lạc Dao lại nghĩ là thật. Nàng nhấc mắt, tát Châu Châu một cái. “Ngươi là cái thá gì? Một nữ nhân vì nam nhân dùng mọi thủ đoạn hạ tiện thì có tư cách gì ở đây, có tư cách gì mà gả cho Nguyệt?”.

Châu Châu bị đánh, lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống, nàng ôm mặt, thẹn quá hóa giận, hai mắt đỏ bừng. “Ngươi thì sao? Ngươi bị vứt bỏ trong hôn lễ, so với ta đây là một nữ nhân hạ tiện thì ngươi chả khá hơn cái giấy rách một chút nào”.

“Giấy rách? Ngươi dám nói ta là giấy rách?”. Dạ Lạc Dao tức giận run rẩy cả người, sắc mặt tái xanh, nàng chưa bao giờ bị người mắng qua như vậy, nàng xoay người lại. “A Tinh! Nàng ta khi dễ ta, ngươi thay ta dạy dỗ nữ nhân này!”.

A Tinh khổ sở suy nghĩ, cuối cùng hần lắc đầu một cái. “Công chúa điện hạ, xin lỗi, thuộc hạ không thể”.

Châu Châu cười to. “Ngươi thấy chưa? Ngươi so với Phong Tam Nương, thì trong mắt hắn ngươi không đáng giá một đồng!”.

Dạ Lạc Dao xoay người lại, “Bốp bốp” hai cái vang dội.

“Ngươi dám đánh ta?”. Châu Châu tức giận nhào tới, hai người loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Đừng nói trách nhiệm với ta

“Ngươi dám đánh ta?!” Châu Châu giận dữ nhào tới, hai người loạn thành một đồng.

A Tinh và bọn thị vệ áo xám thấy vậy, vội vàng xông lên, muốn tách hai người ra. Nhưng Dạ Lạc Dao đang tức điên, nào chịu buông ra! Châu Châu cũng vì chuyện phần thưởng lúc trước mà tức sôi ruột.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên bị tách mạnh ra, Dạ Lạc Dao kinh hãi, quay đầu thấy người tới, nước mắt lập tức tràn mi, “Nguyệt.....”

Mặt Thần Hoàng đầy vẻ lo lắng.

“Thái tử, ngài phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!” Châu Châu kích động chỉ vào khuôn mặt sưng đỏ mình, “Đây chính là cái giá của việc ta đến hoàng cung sao? Ta biết, ngài vì Phong Tam Nương nên mới như vậy, nhưng ta tình nguyện chết cũng không muốn bị người nói là nữ nhân thấp hèn cố tình

quyển rũ nam nhân, chịu uất ức như vậy, chi bằng ngai ban cho ta cái chết còn hơn!”

Nói xong, Châu Châu muốn chằng vào cây trụ trước mặt, bị A Tinh ngăn được, lại muốn cắn lưỡi tự sát. Thần Hoàng đứng nhìn cảnh đó, vẻ mặt càng thêm tăm tối.

“Nguyệt, không phải như vậy đâu, huynh hãy nghe muội nói!” Dạ Lạc Dao kéo tay Thần Hoàng, sốt ruột giải thích, nhưng Thần Hoàng quay đầu lại, dùng ánh mắt gần như lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng ta, “Lạc Dao, không được phép bước vào Thanh Nhạc Cung nữa! Càng không được phép đụng nàng ta! Có nghe hay không?”

Dạ Lạc Dao ngậy người, không thể tin chỉ vào Châu Châu, “Nguyệt, nàng ta chỉ là nữ nhân Dạ Vô Hàm không cần, huynh vì nàng ta mà mắng muội?”

Châu Châu há hê nói, “Công chúa, thái tử không phải vì ta!” nghe như tốt bụng nhắc nhở, nhưng lại chẳng khác gì xát thêm muối vào vết thương của Dạ Lạc Dao, buộc Dạ Lạc Dao phải thừa nhận, hiện tại người Thần Hoàng thích là Phong Tam Nương, tất cả những gì hắn làm đều là vì Phong Tam Nương!

Dạ Lạc Dao hoàn toàn sụp đổ, mắt rung rung, “Nguyệt, Phong Tam Nương căn bản không xứng với huynh! Huynh tỉnh lại đi, từ đầu đến cuối người luôn bên cạnh huynh là muội! Người xứng với huynh cũng chỉ có muội! Tại sao, tại sao huynh không chịu mở mắt nhìn cho rõ?”

Thần Hoàng cau mày, “Lạc Dao, lời ta đã nói sẽ không nhắc lại lần thứ hai. Hiện tại, trở về cung của mình đi!”

“Ta không muốn!” Dạ Lạc Dao điên cuồng hô to, “Huynh đã quên nguyện vọng của mẫu hậu sao? Người huynh phải cưới là ta! Không thể là kẻ khác! Cũng không thể yêu nàng ta! Nguyệt, chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ. Và lại đêm đó, chúng ta.....”

“Đủ rồi!” Thần Hoàng quát to một tiếng, nhìn chằm chằm Dạ Lạc Dao, nói gần từng chữ, “Ta nợ ngươi, ta sẽ trả! Lạc Dao, đừng ép ta đưa ngươi đi! Đừng lấy trách nhiệm và cảm giác tội lỗi gì đó để ép buộc ta, ngươi nên biết, với ta mà nói, những thứ đó chẳng có chút tác dụng gì!”

Hắn xoay người lại, “Bắt đầu từ bây giờ, kẻ nào còn dám tự tiện hành động, không nghe mệnh lệnh của ta, thì rửa sạch cổ mình đem đến đây đi!” ánh mắt tàn bạo của hắn quét qua A Tinh, “Đưa công chúa về!”

“Dạ!” A Tinh tiến lên, nhẹ nhàng nói, “Công chúa, mời trở về.”

Hồi lâu sau, Dạ Lạc Dao mới phục hồi tinh thần, nàng ta nhìn bóng lưng vô tình của Thần Hoàng, lẩm bẩm hỏi, “A Tinh, sao huynh ấy lại thay lòng?”

A Tinh suy nghĩ một lát rồi lẳng lặng nói, “Có lẽ, cho tới giờ, trong tim chủ nhân vẫn không hề có công chúa.”

Dạ Lạc Dao nghiêng đầu sang chỗ khác, nước mắt không ngừng rơi, “Tại sao, ngay cả ngươi cũng phải nói lời tổn thương ta như vậy? Một chút hi vọng cuối cùng cũng không cho ta sao?”

A Tinh rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Dạ Lạc Dao yên lặng lau khô nước mắt, dứt khoát đi thẳng về trước. Có lẽ, mình nên suy nghĩ thật kỹ đề nghị của người kia.....

“Chủ nhân,” Lãnh Tàng Tâm vội vàng đi tới bên cạnh Thần Hoàng báo, “Chủ nhân, ta nghe được một tin từ chỗ Dịch Cuồng.....”

Thần Hoàng sau khi nghe Lãnh Tàng Tâm báo chuyện Dạ Vô Hàm muốn tìm một cao thủ võ công tính âm, thì neho mắt, khẽ mím môi, cười nhạt, “Hình như là nhắm vào ta.”

Lãnh Tàng Tâm gật đầu một cái, “Người hắn muốn tìm, quả thật rất giống chủ nhân.”

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?”

Trong quán trọ, tiểu nhị thấy có người tới, bèn tiến lên nói, “Vị khách này, thật xin lỗi, tiệm này đã được người bao hết rồi, xin ngài tới quán khác thử xem!”

Thần Hoàng không thèm để ý, lướt qua hắn đi thẳng tới góc Phong Linh và Bảo Bảo đang ngồi.

“Nương, hiện tại con đã là Minh Chủ Vô Lâm, chỉ cần ra lệnh một tiếng, con không tin không tìm được thuốc giải loại độc này, cho nên, nương ráng nhịn một chút, trước tiên lấy lòng nữ nhân kia, để nàng ta buông lỏng cảnh giác, chờ đến lúc có thuốc giải, chúng ta còn sợ nàng ta sao?”

Phong Linh cau mày, suy nghĩ cẩn thận xong, gật đầu, “Được, vậy trước tiên ta chịu nhục, cố gắng tạo lòng tin với nàng ta, sẽ cung phụng nàng ta như cung phụng tổ tông!”

“Dạ!”

Đột nhiên có một người chen vào giữa, hắn đập tay lên bàn, nhúu chặt lông mày, “Con không cần đi xông pha giang hồ, nàng cũng không cần đi lấy lòng nàng ta gì hết, hai người an phận ở yên đây! Có nghe hay không?”

“Không!”

Hai người đồng thanh đáp.

Bảo Bảo tỏ thái độ trước, “Con đã chờ đợi cơ hội được xông pha giang hồ thật lâu rồi! Hơn nữa, chuyện liên quan đến nương con, con là nhi tử sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?”

Phong Linh cũng kháng nghị theo, “Châu Châu có thù oán với ta, nếu ta không xóa đi thù hận trong lòng nàng ta, thì nàng ta nay tự hại, mai tự ngược, ta làm sao chịu nổi?”

Thần Hoàng xoa xoa trán, ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một vòng, “Hắn đâu?”

Bảo Bảo biết Thần Hoàng đang hỏi Dạ Vô Hàm, bèn lắc đầu, “Hình như Hàm thúc thúc rất bận, cả ngày nay con không hề thấy thúc ấy.”

“Đang bận?”

Thần Hoàng mân mê, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, bắt chéo chân, “Ta ở đây chờ hắn cũng được.”

Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn, “Ngươi tìm hắn có chuyện gì?”

“Sao? Sợ ta hại hắn?” Thần Hoàng cười nhạo một tiếng, đáy mắt lại toát ra lửa ghen khùng khiếp.

“Thái tử điện hạ, ngài muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Phong Linh đứng dậy, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Rốt cuộc nàng ta thích gì đây? Vàng bạc châu báu? Tơ lụa? Thôi, cứ chuẩn bị mấy rương lớn cho chắc ăn.....”

Thần Hoàng khinh bỉ bĩu môi, “Phong Tam Nương, nàng rất sợ chết hả?”

Phong Linh không quay đầu lại, mà trực tiếp giơ lên một ngón giữa đáp lại hắn.

Lúc này, có mấy người bước vào. Dạ Vô Hàm liếc mắt đã thấy được Thần Hoàng, hắn hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, thản nhiên bước tới, “Không ở trong cung làm thái tử, chạy đến đây làm gì?”

“Gặp nữ nhân của ta.” Thần Hoàng đáp tự nhiên.

Dạ Vô Hàm chỉ lạnh lùng lướt mắt qua hắn, không truy vấn đề tài này nữa, mà ngồi xuống đối diện, “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thần Hoàng hỏi, “Ngươi tìm những cao thủ kia để làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: không ai có thể tính kế hắn

“Đó là việc của ta”. Dạ Vô Hàm tỏ vẻ không muốn nói cho hắn biết, Thần Hoàng chột nhừ mày, cười lạnh. “Được rồi, đừng giả bộ nữa, lúc mà ngươi muốn tìm những người này ta đều có thể biết, hơn nữa nhất định ta sẽ biết!”. Sau đó, sắc mặt hắn lạnh lẽo. “Có phải là liên quan đến Tam Nương không?”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm rũ xuống, hắn nâng quạt, vẻ mặt lo lắng lại có mấy phần phiền não.

“Thái tử có bản lĩnh như thế, sao không tự mình tra việc này”.

Bỗng nhiên, Thần Hoàng đến gần hắn, hai mắt nhìn thẳng. “Ngươi đang ép ta dẫn nàng đi sao? Ngươi hiểu rất rõ rằng nếu như ta đã muốn thì không ai có thể ngăn được ta, kể cả ngươi”.

Dạ Vô Hàm tỉnh táo ngược mắt nhìn hắn, hắn không phủ nhận điều này. Võ công của Thần Hoàng đúng là xấu không lường được, đến tận bây giờ hắn vẫn không thể lường được.

Hắn cười nhạt. “Ngươi đã chuẩn bị tâm lý nghe chưa?”.

“Đừng nói nhảm nữa”.

Dạ Vô Hàm gạt đầu, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Thần Hoàng, chậm rãi mở miệng. “Ngoại trừ việc tìm độc môn đó thì chúng ta còn có một phương pháp khác. Đó chính là tìm một cao thủ có võ công âm tính, hút thư độc trên người Tam Nương sang người hắn”.

Thần Hoàng rũ mắt, khoe miệng khe nâng lên. “Dạ Vô Hàm, nếu như không phải ta hiểu rõ nguoi thì ta sẽ nghĩ rằng nguoi đang đặt bẫy ta”.

Dạ Vô Hàm nhẹ nhàng cười một tiếng. “Chuyện có liên quan đến Tam Nương, ta không rảnh đặt bẫy nguoi. Nếu như không phải Cảnh Vương thúc của chúng ta tốt bụng nhắc nhở thì làm sao ta có thể biết được chuyện này”.

“Hà? Nói như vậy thì Cảnh Vương thúc đã sớm biết thân phận của ta sao? Hẳn làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ vì ta à? Ha ha, đúng là chúng ta đã đánh giá thấp hẳn rồi”. Thần Hoàng cười cười, ngón tay dài cuốn lọn tóc bên má. “Vậy là ta nên hút thư độc sang người mình, sau đó hẳn sẽ giết Châu Châu”. Hắn dừng lại, cười lạnh khốc, “Dù sao thì giết nàng ta cũng dễ hơn là giết ta”.

Dạ Vô Hàm từ chối cho ý kiến. “Cho nên nếu như nguoi khẳng khẳng muốn chết, ta cũng sẽ không ngăn. Nhưng mà ta vẫn muốn nói để nguoi xem rõ, bây giờ chưa phải lúc để chúng ta nông nổi làm việc như vậy, chúng ta còn có thể tìm phương pháp khác. Dĩ nhiên”. Hắn mỉm cười. “Nếu như đúng là không có phương pháp khác thì chuyện này vẫn đáng suy nghĩ”.

Thần Hoàng đứng dậy, duỗi lưng một cái. “Đã lâu rồi ta không được giãn gân giãn cốt, đến lúc phải khởi động một chút rồi”.

Dạ Vô Hàm phe phẩy quạt, không hề cần hắn cho đến khi hắn ra khỏi khách điểm, động tác trên tay mới dừng lại, vẻ mặt cũng biến đổi. Hắn biết Thần Hoàng sẽ lựa chọn làm như thế nào, nếu là hắn thì hẳn cũng làm tương tự mà không do dự. Nhưng mà trước mắt có vẻ như Cảnh Vương thúc sẽ gặp tai ương rồi. Hắn quên mất một chuyện, không ai có thể tính kế Thần Hoàng.

Trong hoàng cung, tấm cung của Diêu Hoàng hậu đã qua đời.

Thần Hoàng đi tới trước cửa cung, theo sau là mấy người thị vệ áo xám tro, dẫn đầu là A Tinh.

A Tinh tiến lên. “Chủ nhân, đã chuẩn bị xong”.

“Ừ”. Hắn miễn cưỡng vung tay xuống. “Đốt đi”.

“Vâng!”.

Mấy chục người mang những thùng rượu mạnh đã chuẩn bị từ trước, đổ bốn phía xung quanh cung, sau đó nhóm lửa ném vào.

“Phùng”.

Ngon lửa cháy lên, cháy thật cao.

Mấy chục người đội ướt người, dùng khăn ướt che kín mặt, rút đao kiếm ra bảo vệ lối ra duy nhất.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tuần mỹ của Thần Hoàng, tà khí bức người. gương mặt hắn lạnh lẽo. “Không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào”.

“Vâng!”.

Đúng lúc này, vang lên tiếng chiêng trống. “Cháy rồi, cháy rồi, mau đến dập lửa”.

Cung nữ, thái giám, thị vệ giờ bồn nước, thùng nước chạy vào.

Thần Hoàng chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lẽo. “Không ai được phép dập lửa! Diêu hoàng hậu đã báo mộng cho bản thái tử nói đã quen ở trong tấm cung này, trên đó không được thoải mái. Cho nên bản thái tử tuân theo ý của nàng, đốt cung điện này cho nàng. Toàn bộ lui ra!”.

Mọi người kinh ngạc, bụng nước đứng đó, lửa càng lúc càng lớn nhưng không ai dám động.

“Hoàng thượng giá lâm!”. Một tiếng báo vang lên, tất cả mọi người vội né qua một bên, nhường ra một con đường, tất cả chờ đợi hoàng thượng định đoạt.

Dạ Hoàng Thiên sải bước tới, nhìn tình hình như thế thì biến sắc. “Có chuyện gì đang xảy ra? Mau dập lửa đi, các nguoi còn đứng tại đây làm gì?”.

“Phụ hoàng, nơi này quá nguy hiểm, ngài mau hồi cung thôi”.

“Tàn Nguyệt! Con ——”. Dạ Hoàng Thiên nhìn những người thị vệ áo xám tro đứng trước mặt thì hiểu được vấn đề. “Lửa này có phải.....”.

Thần Hoàng không biến sắc nói. “Phụ hoàng, có một vài thứ giữ lại mặc dù để tưởng niệm nhìn vật nhớ người nhưng mà không chỉ có ngài như vậy!”.

Dạ Hoàng Thiên sùng sốt một chút, trên mặt thoáng qua tia gầy gù, ông muốn nói cái gì, há miệng nhưng lại không thể nói ra.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn chăm chăm vào ánh lửa đang vây quanh cung điện. “Các nguoi mau đưa hoàng thượng hồi cung”.

Hắn lạnh khốc nói, thái giám đáp một tiếng. “Dạ, vâng!”.

Dạ Hoàng Thiên nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn nơi nàng đã từng ở qua, bây giờ là tấm cung chìm trong biển lửa, chậm rãi nhắm mắt lại. “Cũng

được.....”.

“Hoàng thượng khỏi giá hồi cung!”.

Bây giờ đến cả hoàng thượng cũng đi rồi, mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, sau đó cũng tản đi.

Một lúc sau, có hai người từ đằng xa chạy tới.

“Dập lửa, mau dập lửa!”. Âm thanh dồn dập, lộ ra sự quẩn luyến và cả sự tức giận.

Dạ Mặc Cảnh bỏ quên dáng vẻ ngồi xe lăn bệnh tật hằng ngày, bước như bay lại gần, sau lưng là Trương Tam.

Thần Hoàng cười, xoay người lại ngăn hấn. “Cảnh Vương thúc hô to gọi nhỏ ở đây như vậy là không ra thể thống gì rồi. Đây là hoàng cung! Nếu như phụ hoàng không quản thì vẫn có thái tử ta đây, ngài muốn xưng vương thì về Cảnh Vương phủ của mình đi!”.

Dạ Mặc Cảnh đột nhiên níu lấy vạt áo hấn, hai mắt đỏ ngầu. “Tại sao lại muốn thiêu hủy nơi này?”.

Thần Hoàng cười lạnh, hấn gẩy từng ngón tay của Dạ Mặc Cảnh ra. “Chỉ là một nữ nhân bị người lợi dụng thôi, để ý như vậy làm gì?”.

“Đáng chết, nàng là hoàng hậu!”.

Thần Hoàng giơ ngón trỏ lên, lắc lắc. “Từ lúc vừa mới bắt đầu thì nàng đã chỉ là con cò của người”.

Lửa, bùng cháy.

Khuôn mặt Dạ Mặc Cảnh tái nhợt, lúc này bị chiếu đỏ bừng. Hấn chậm rãi buông ra, nắm chặt quả đấm, âm lãnh nói. “Thần Hoàng, người nghĩ rằng như vậy là có thể tấn công vào dưới mặt đạo sao? Người quá ngây thơ rồi”.

“Ha ha, ta nói là ta muốn tấn công vào đó sao?”.

Dạ Mặc Cảnh sợ run lên.

Thần Hoàng thoải mái nhàn nhã xoay người, nhìn thẳng vào ngọn lửa đang cháy rừng rực, nở nụ cười yếu ớt mê người. “Thay vì trăm phương ngàn kế muốn đi vào, không bằng phong kín nó! Làm cho nó hoàn toàn chôn dưới mặt đất!”. Hấn ngoái đầu nhìn lại, nhìn Dạ Mặc Cảnh. “Vương thúc, nhất định khi chứng kiến là rất thú vị”.

Dạ Mặc Cảnh cắn răng đứng đó, ngực phập phồng. Hấn đột nhiên xoay người, rời đi không hề do dự. Sau lưng, là tiếng cười cuồng vọng của Thần Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Phải làm như thế nào thì nàng mới có thể yêu ta

Nửa đêm, vạn vật an tĩnh.

Phong Linh đang ngủ mơ mơ màng màng, nàng mơ nàng đang hung ác ngược đãi Châu Châu thì cảm thấy trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng rực đang nhìn nàng chăm chú làm cả người nàng đều cảm thấy khó chịu. Nàng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Thần Hoàng. “Làm sao người lại ở chỗ này?”.

Nàng đề phòng như đề phòng cướp, bò dậy, co vào góc giường, chặn giữ chặt trong tay, mờ to mắt nhìn chăm chăm hấn. “Hơn nửa đêm người xông vào phòng ta, rốt cuộc muốn làm cái gì?”.

Thần Hoàng nghiêng ngang ngồi ở mép giường, nghiêng đầu, đôi mắt câu hồn nhìn thẳng vào nàng. “Này, Phong Tam Nương, nếu như ta chết thì nàng có đau lòng không?”.

“Người có tật xấu à? Muốn như thế này không ngủ đi còn chạy đến đây hỏi ta cái này”. Phong Linh bới bới mái tóc như tổ chim, nàng cảm thấy muốn điên. “Người lợi hại như vậy, muốn chết cũng khó lắm! Làm ơn, bây giờ người trở về, uống chén sữa nóng, sau đó nằm trên giường ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai mặt trời sẽ lên, hoa tình giấc, chim nhỏ nói chào buổi sáng. Thế giới sẽ không thay đổi, người cũng sẽ không chết, vẫn là thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người!”.

Đột nhiên Thần Hoàng cảm thấy uất ức vuốt mi tâm, chân mày nhíu lại. “Nhưng mà, nhờ mà ta thật sự chết đi? Nàng sẽ thế nào?”.

Phong Linh không chịu được hô to lên. “Vậy thì ta sẽ đến mộ phần người khóc! Từ mùng 1 đến 15!”

Thần Hoàng nhắm mắt gắng gượng cười. “Chỉ vậy thôi sao? Nếu như vậy thì ta rất thiết thời rồi”. Cuối cùng, dường như hắn thỏa hiệp khoát tay. “Được rồi, tính vậy đi”. Hắn ngước mắt lên, nhìn nàng chăm chăm. “Nếu như nàng dám rời khỏi một ngày thì sẽ bị quỷ quần thân đấy!”.

“Thôi đi, ngươi cứ nói như thật vậy”. Phong Linh dùng chân đá đá hắn. “Thái tử điện hạ, cửa ở bên kia, không tiện”.

“Ai nói là ta muốn đi?”. Thần Hoàng vô lại bò lên giường, vén chăn lên, chui vào. “Tối nay ta sẽ ngủ ở đây”.

“Đùa gì thế?”. Giọng nói Phong Linh cũng thay đổi. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi nào đủ chưa hả? Bây giờ là nửa đêm rồi! Ta muốn đi ngủ! OK? Làm phiền ngươi ra ngoài thì đóng cửa giúp ta, cảm ơn!”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không kiên nhẫn nhét khăn vào, sau đó duỗi tay xách nàng như xách mèo, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Từ trong bóng tối có một người đi ra.

“Vương gia”, sau lưng vang lên một giọng nghi ngờ không cam lòng. “Tại sao ngài không để thuộc hạ đi canh?”.

Giương mặt ưu nhã không nhìn ra hi vọng, trong mắt dâng một tầng sương mù.

“Canh lại? Chúng ta lấy tư cách gì để canh? Ngươi có thể cứu nàng hay là bản vương có thể?”.

Sau câu nói đó, Phi Ưng không dám nói gì.

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt xuống, lẳng lặng nói. “Có thể đánh cược cái mạng của mình, hắn xứng đáng để đứng ta nhìn với ánh mắt của người quân tử”.

Trong bầu trời đêm, truyền đến tiếng của một nữ nhân kêu như bị heo bị chọc tiết. “Này, chết tiết!!! Ta đã nói rồi, ta sợ độ cao!”.

Nam nhân vui vẻ. “Cái này gọi là lấy độc trị độc!”.

“Còn lấy độc trị độc? Không cần đến Châu Châu tự sát, ta sẽ chết trước! Dạ Tàn Nguyệt, ta cảnh cáo ngươi, mau buông xuống, nếu không, nếu không.....”.

“Sao?”.

“Ngươi đừng buộc ta!”.

“Ha ha, buộc thì nàng có thể làm gì?”.

“Được!”.

“?”.

“Tàn Nguyệt đại suất ca, Tàn Nguyệt đại mỹ nhân, cầu xin ngươi xuống đi, ta thật sự sắp nôn.....”.

“Ha ha.....”.

Hai người nhảy vào một nhánh cây, Phong Linh ôm chặt lấy hắn, nằm xuống nôn thốc nôn tháo một hồi, sau lưng, Thần Hoàng vỗ vỗ lưng nàng nói. “Nếu như đi nhiều thêm vài lần nữa, ta đảm bảo nàng sẽ không sợ độ cao nữa!”.

Phong Linh xoay người. “Nếu như ngươi muốn mưu sát ta thì ngươi cứ nói thẳng!”. Nàng kích động nhất thời quên mất đang ở trên cây nên thân thể lắc lư, suýt chút nữa thì té xuống. Thần Hoàng nhếch môi cười tà, một tay quàng qua hông nàng, kéo nàng lại sát gần mình. “Cẩn thận đấy, đây là một nơi mưu sát rất tốt, nàng đừng chọc giận ta đấy”.

Phong Linh vẫn còn hơi sợ hãi, vỗ ngực một cái, ngước mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Lúc này nàng mới phát giác khoảng cách giữa hai người lại gần như vậy, nàng vội đẩy hắn ra nhưng lại sợ té xuống, nên đành phải từ từ nằm xuống, hai tay ôm chặt lấy nhánh cây. Sau đó mới dám mở miệng nói. “Này, ngươi phát bệnh thần kinh gì thế, ngươi dẫn ta đến đây để trêu chọc ta sao? Được rồi, thế thì ta chúc mừng ngươi... nguyện vọng của ngươi đã đạt được rồi, bây giờ ta đang cảm thấy cực kỳ khó chịu!”.

Thần Hoàng vừa lòng ngồi xuống nhánh cây, tựa đầu vào cây, lắc lắc hai chân, lắc đến nỗi nhánh cây cũng rung lên làm Phong Linh không dám động đậy. “Dạ Tàn Nguyệt... à không, thái tử, chúng ta trở về đi, nơi này lạnh quá”.

Nghe nói nàng lạnh, Thần Hoàng không chút do dự cời trường sam ném qua. Sau đó hắn nhấc nàng lên để nàng ngồi cạnh mình, nhìn chăm chăm ánh trăng trên bầu trời, bất đắc dĩ nói. “Phong Tam Nương, ta phải làm sao thì nàng mới yêu ta?”.

Phong Linh sững sốt một chút, không tự nhiên quay mặt đi. “Này, lúc nào thì chúng ta trở về, nếu như mấy người Văn Xuân không tìm thấy ta thì chắc chắn sẽ rất sốt ruột”.

Thần Hoàng khép hờ hai mắt, nhìn qua nàng. “Nàng, cái nữ nhân này, đúng là có bản lĩnh triều đũa người”.

Nghe xong, Phong Linh không vui nói. “Chuyện tối hôm nay hình như người không tốt là ta mà”.

Thần Hoàng cười ta, tiến tới trước mặt nàng. Đột nhiên gương mặt như tinh linh buổi đêm kề sát mặt mình, làm Phong Linh không kìm được mà lui về phía sau.

Không Tử đã nói, không nên gần yêu nghiệt thì mới tốt.

“Phong Tam Nương, nàng hãy nhớ, bắt đầu từ bây giờ, mạng của nàng cũng là của ta”.

“Cái gì?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn hấn. “Có ý gì?”.

“Ha ha”. Hấn không đáp, nhưng trong con ngươi lại lộ vẻ quý dị. Phong Linh càng cảm thấy lạ chỗ nào, vừa định đặt câu hỏi thì cần cổ tê tê, sau đó toàn thân nàng không nhúc nhích được.

“Đáng chết. Ngươi lại điểm huyết đạo của ta?”. Phong Linh nổi giận, nàng hận điểm huyết, hận chết rồi!

Thần Hoàng đến gần, kề tai nàng nhỏ giọng nói. “Nhắm mắt lại”.

“Ta không! Tại sao ta lại phải nghe lời ngươi? Ta không.....”.

“Không nhắm lại thì ta sẽ hôn nàng”.

Phong Linh không nói hai lời, đóng chặt mắt lại, ngay cả một khe hở cũng không có. “Ta cho ngươi biết, không phải là ta sợ ngươi đâu”.

Hấn cười khê sau đó chậm rãi vận nội lực toàn thân, sau đó nhẹ nhàng đặt lên ngực nàng. Bỗng nhiên, một dòng nhiệt lưu mạnh mẽ đánh úp về phía Phong Linh, dường như nó muốn hút gì đó, hút khô máu nàng, hút cả linh hồn của nàng vậy.

“Cái này..... Ngươi đang làm cái gì vậy?”. Phong Linh mở mắt ra, trừng lớn.

Sắc mặt Thần Hoàng dần trở nên đỏ thắm, đôi môi càng đỏ hồng diễm lệ. “Nàng đừng lộn xộn”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Thừa nhận đi, nàng đã động lòng với ta rồi

“Dạ Tàn Nguyệt, ngươi nói cho ta biết, ngươi muốn gì?”.

Thần Hoàng vận nội lực càng lúc càng nhanh, đôi tay tỏa ra nhiệt lượng như muốn làm phỏng da nàng, vẻ hấp dẫn cũng làm người ta chất lưỡi hít hà.

“Nàng đừng nhìn chăm chăm ta như vậy, ta sẽ nghĩ rằng nàng đã yêu ta”. Giọng nói của hấn vó về một môi.

Sắc mặt Thần Hoàng đỏ hồng sau đó trắng dần, sức cũng bắt đầu yếu dần, trên mặt lại nhiễm một tầng màu xanh, thoáng qua rồi biến mất.

“Đừng lựa gạt ta, đừng nghĩ rằng ta là kẻ ngốc, ngươi mau nói cho ta biết ngươi đang làm gì?”. Giọng nói Phong Linh lộ vẻ nóng nảy.

Hấn ngược mắt nhìn nàng, vẻ mặt như không quan tâm nói. “Ta đang hút thư độc trên người nàng”.

Phong Linh sợ ngây người, lúng túng mở miệng. “Nói như vậy thì ngươi... ngươi sẽ thay ta.....”.

“Đừng nói ta vĩ đại như vậy, thay vì nói thay thế thì nói ta làm như vậy để nàng áy náy cả đời không quên được ta”. Đôi tay Thần Hoàng từ từ rơi xuống, cả người vô lực tựa vào thân cây, trên trán cũng toát ra mồ hôi.

Phong Linh thấy Thần Hoàng như thế thì kêu lên. “Đáng chết, ngươi mau giải huyết cho ta”.

Thần Hoàng bất mãn hếch mày lên. “Đây là thái độ nàng đối xử với ân nhân cứu mạng sao?”. Nói tới nói lui nhưng hấn vẫn giữ tay giải huyết cho nàng.

Sau khi cả người có thể hoạt động được, phản ứng đầu tiên của Phong Linh chính là níu vạt áo của hấn, hét lên. “Ngươi điên rồi sao? Ngươi hút thư độc thay cho ta, ngươi có thể thay ta đó!”.

Thần Hoàng cười một tiếng. “Sao nàng khản trương thế, sao vậy, phát hiện ta rất tốt à? Nhưng mà đáng tiếc, như lời nàng nói, ta có thể sẽ chết đi cho

nên nàng đừng yêu ta, ta không bỏ nàng thủ tiết được đâu”.

“Đến lúc này mà ngươi còn nói đùa?” Phong Linh tức giận, cực kỳ tức giận, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi rất ngốc ngươi có biết không? Tại sao ngươi lại vì một nữ nhân không yêu ngươi mà hy sinh cả mạng sống của mình? Ngươi thật sự đã ngốc đến mức không thuốc nào chữa được rồi! Ai muốn ngươi hút thuốc? Ai muốn ngươi chết thay ta? Ngươi coi ta là ai vậy? Đừng tự mình đa tình, ta không cần! Ta cũng sẽ không nhận phần tình cảm này của ngươi!”. Nàng tức giận kéo hần. “Trả thuốc trở về cho ta, trả cho ta!”.

Thần Hoàng nhìn nàng tức giận đỏ bừng mặt, trong đôi mắt còn mờ hồ có giọt nước, hần đột nhiên đưa tay vuốt gương mặt nàng. “Phong Tam Nương, nàng thừa nhận đi, có phải nàng cũng có cảm giác với ta. Từ lúc bắt đầu, nàng đã động lòng với ta rồi đúng không?”.

“Không đúng, không đúng, không phải! Ta không thích ngươi! Cho nê cho dù ngươi chết cũng không có tí giá trị nào cả! Dạ Tàn Nguyệt, mau đưa thuốc về lại trên người ta!”. Phong Linh cảm áo lác lác hần. “Trả về! Trả về! Ta không muốn ngươi là nhiều việc như vậy, không cần. ....”.

Thần Hoàng kinh ngạc nhìn nàng mắt không chế, nhìn lệ trên mặt nàng thì hần cười, không nói hai lời ôm chặt lấy nàng. “Tam Nương, nàng rất yêu thích ta đúng không? Có đúng hay không?”.

“Không! Ta không thích! Buông ra!”. Phong Linh đẩy hần ra, lại bị hần ôm thật chặt. “Ta không thả! Chết cũng không thả! Rõ ràng nàng có cảm giác với ta, tại sao nàng lại không thừa nhận!”.

“Không có, không có, không có!”.

“Có! Có! Có!”.

“Không có!”.

“Có!”.

“Không có. .... Hu. .... Không có. ....”. Phong Linh vừa khóc vừa đánh hần. “Kẻ kiên, ngươi là kẻ điên!”.

“Không sai. Ta là kẻ điên, vì nàng mà nổi điên!”.

* ..... *

Thanh Nhạc cung.

“Lạc Dao công chúa, ngài không thể làm khó thuộc hạ!”. Một thị vệ áo xám tro bảo vệ một phòng kho nhìn như rất bình thường, đối diện là Dạ Lạc Dao diện một bộ màu hồng. Về mặt nàng ta không thay đổi, điềm tĩnh giống như mỹ nữ trong tranh vẽ.

“Tránh ra!”. Nàng nhẹ nói.

“Lạc Dao công chúa, mời công chúa về” A Tinh từ từ đi ra. “Mệnh lệnh của chủ nhân chính tai ngài cũng đã nghe được”.

“Tránh ra!”. Nàng nói.

“Chúng ta không thể. ....”. A Tinh còn chưa nói hết câu thì Dạ Lạc Dao đã rút chủy thủ trong tay áo ra, nhắm ngay vào cổ. “Nếu như các ngươi vẫn có chấp thì ta sẽ chết ngay trước mặt các ngươi”.

“Lạc Dao công chúa”. A Tinh vội la lên. “Ngài mau bỏ dao xuống! Ngài sẽ làm chính mình bị thương đấy!”.

“Tránh ra!”. Nàng lạnh lùng nhìn họ. Thấy mấy người vẫn hai mặt nhìn nhau, nàng ta không do dự ấn mạnh chủy thủ, mũi dao đi vào da, một dòng máu tươi chảy xuống. ....

“Được! Chúng ta tránh ra, tránh ra, ngài mau để dao xuống!”.

Rốt cuộc A Tinh cũng thỏa hiệp vì so với Châu Châu ở bên trong thì địa vị của Lạc Dao công chúa trong lòng chủ nhân rõ ràng là nặng hơn.

Mấy người ăn ý tản ra, chủy thủ trong tay Dạ Lạc Dao không cất đi mà nàng ta cảnh giác đi từng bước về phía trước. Cho đến khi nàng ta vào trong dãy cửa hồng ra, đột nhiên nàng ta đóng cửa lại, chạy vào trong.

“Lạc Dao công chúa! Mở cửa!”. A Tinh đập cửa, lại không hề nghe thấy tiếng gì, trong lòng cảm thấy không tốt, hần không kịp nghĩ nhiều, lập tức dùng khinh công nhảy lên mái hiên.

Dạ Lạc Dao chạy như điên, thấy một nha hoàn bước ra từ một gian phòng, nàng ta neho mắt, nhặt một tảng đá trên mặt đất, dùng sức ném qua một bên, hô to một tiếng. “Có người!”. Bỗng chốc hai người áo xám từ trong nhà phi ra, nàng nhân cơ hội chạy tới, đẩy nha hoàn đó ra xông vào.

“Ai vậy?”. Trong phòng, Châu Châu vừa tắm rửa xong, đang mặc quần áo, xoay người lại thấy Dạ Lạc Dao thì ngăn ra, sau đó lại cười lạnh nói. “Công chúa diện hạ đến trễ thể này có chuyện gì sao? Không phải là đến đây để tìm thái tử diện hạ chứ? Ha ha, vậy thì ngươi tìm nhầm địa phương rồi, ngươi nên đến xem chỗ của Phong Tam Nương”.

Về mặt Dạ Lạc Dao lạnh lẽo, chui thủi trong tay vung lên, không hề nghĩ ngợi đâm thẳng vào Châu Châu.....

.....

Thần Hoàng đang ôm chặt lấy Phong Linh, đột nhiên ngực cảm thấy đau xót, cảm giác vừa đau vừa mãnh liệt, chân mày hấn nhíu lại, toàn thân giống như không có sức lực, run rẩy không ngừng. Hấn có một dự cảm rất xấu. Loại cảm giác này nhắc nhở hấn một sự thực đáng sợ.

Phong Linh vẫn đang giãy dụa đẩy hấn ra. “Ngươi đừng như vậy nữa ——”.

Sau khi nàng nhìn thấy bộ dạng của hấn thì ngăn người. “Ngươi bị làm sao vậy?”.

“Phụt!”. Thần Hoàng chợt khạc ra một búng máu, tay nín chặt ngực, thân thể lắc lắc, bỗng chốc ngã từ trên cây xuống, ngã mạnh xuống đất.

“Dạ Tàn Nguyệt!”. Phong Linh khẽ cắn răng, nhắm mắt nhảy từ trên cây xuống, hai tay và đầu gối của nàng cũng bị trượt ra một mảng nhưng nàng không để ý mà vội vàng nhào đến trước mặt Thần Hoàng, đỡ hấn dậy. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi sao rồi, đừng dọa ta, ngươi nói vài lời đi!”.

Thần Hoàng dùng hết hơi sức toàn thân ngồi dậy, lau khước miệng máu đang chảy xuống, đôi mắt tàn bạo kinh người. “Châu Châu xảy ra chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Nàng khóc nhìn rất xấu

Châu châu xảy ra chuyện! Nàng ta đã xảy ra chuyện!

Những lời này như nổ tung trong đầu Phong Linh, lòng nàng giống như bị ngàn châm đâm vào, máu toàn thân dồn lên đỉnh đầu. “Không! Không thể! Nàng ta không thể chết được!”.

Phong Linh đứng dậy muốn đi về. “Ta không thể để cho nàng ta chết được!”.

Bỗng nhiên, chân của nàng bị người nắm lấy, nàng cúi đầu thì thấy Thần Hoàng đang nắm chặt lấy chân nàng. “Nàng đừng đi!”.

“Không! Ta phải đi cứu nàng ta, nàng ta không thể chết được!”.

Hấn lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, khước miệng nhếch lên nở nụ cười yếu ớt. “Không cần”.

Trong lòng nàng sôi ruột, ngay cả nàng cũng không nhận ra giọng nói của nàng run rẩy như thế nào. “Có ý gì? Cái gì gọi là ‘không cần’?”.

Thần Hoàng khẽ cắn răng, điểm mấy huyệt vị chủ yếu trên người, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, mồ hôi chảy dài, hấn ngược mắt, kéo nàng ngồi xuống. “Không cần chính là không cần, nàng ngồi với ta một lúc”.

Phong Linh khản trương kéo hấn. “Mau nói cho ta biết bây giờ ngươi như thế nào rồi? Đau chỗ nào? Khó chịu chỗ nào?”.

Thần Hoàng nhướn mày đùa. “Nàng yêu ta rồi hả?”.

“Đáng chết! Ta đang hỏi ngươi, ngươi phải trả lời ta!”.

“Ha ha”, Thần Hoàng lau vết máu tươi trên khước miệng, lắc lắc ngón tay dính máu nói. “Chỉ cần dùng một chút máu đã có thể thử lòng nàng, thật là đáng giá!”.

Phong Linh sùng sốt. “Ngươi... Ngươi nói cái gì? Ngươi thử lòng ta?”.

Xung quanh bắt đầu nổi lên những trận gió lớn, càng thổi càng mạnh, còn có thêm cả mấy tiếng sấm rền.

Thần Hoàng tỏ vẻ xấu xa, lại gần nàng. “Nếu như ta không làm như vậy thì làm sao có thể biết lòng nàng được, Phong Tam Nương, nàng hãy đối mặt với thực tế đi, nàng đang quan tâm ta, nàng thích ta rồi!”.

Vai Phong Linh run lên, nàng cắn chặt môi, cắn đến nỗi sắp nhỏ ra máu, bỗng nhiên nàng gio tay lên. “Bốp”.

Thần Hoàng nghiêng đầu cười một tiếng, sờ sờ má trái. “Càng tức giận thì càng chứng minh nàng quan tâm ta!”. Hấn ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú đến nỗi người thần đều phần nộ nở nụ cười lưu manh. “Đến đây đi, nàng đánh thêm mấy cái nữa, không cần phải nương tay với ta”.

“Người trên ta như vậy là có ý gì? Người nhìn đáng về ta nhếch nhác, người thấy thích thú sao?”. Phong Linh đứng thẳng lên nắm quả đấm “Dạ Tàn Nguyệt, trước khi muốn người khác thích người thì trước hết người hãy học cách tôn trọng đi”. Nàng gào lên, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng nàng chạy càng lúc càng xa, nụ cười trên mặt Thần Hoàng dần dần thu lại. “Phụt”, hán lại phun ra một ngụm máu, cả người nằm trên mặt đất, nỗi đau trên ngực làm hán không thể chống đỡ tiếp được.

“Àm!”.

Một tiếng sấm lớn vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời, cuốn bay tất cả, thổi bay cát đá trên đất. Cảnh cây đuống đưa trái phải, giống như lúc nào cũng có thể bị gió bẻ gãy.

“Rào rào”. Mưa to, mưa tầm tã, giọt mưa đập thẳng xuống đất tạo thành những bóng nước to.

“Đáng chết!”. Thần Hoàng muốn chống người đứng lên, trừ việc có thể dùng hai cánh tay chống mình thì hán có có hơi sức.

Càng lúc mưa càng to, hán cũng bỏ qua, không cố gắng kháng cự nữa, cứ như vậy ngồi dựa vào thân cây, mặc cho những giọt mưa tẩy đi những ký ức về nàng. Hán không muốn mang theo bất cứ thứ gì có liên quan đến nàng xuống địa ngục, hán không thể đến nhìn nàng nữa, không nghe được tiếng nàng nữa, chỉ có thể dựa vào trí nhớ để sống qua ngày, việc này so với chết còn khổ sở hơn gấp ngàn lần.

Cho nên, cứ để hán quên nàng đi thôi.

Bị mưa rơi ướt hàng lông mi run lên, chậm rãi mở mắt, hán chợt nhìn thấy người đang đứng trước mặt, hán sững sờ. “Nàng.....”.

Chớp mắt một cái, hán đã bị người ôm chặt lấy.

“Khốn kiếp! Người này khốn kiếp vạn lần! Người là một tên lừa gạt! Ta hận người!”.

“Tam Nương.....”. Thần Hoàng chau mày, lao lực, buông nàng ra, hán muốn nhìn rõ một chút, hán muốn chắc rằng đây không phải là ảo giác của hán.

Phong Linh tức giận đánh hán. “Tên lừa gạt! Tên lừa gạt! Tên lừa gạt! Từ lúc bắt đầu, người đã gạt ta, đến bây giờ người vẫn còn gạt ta!”.

Thần Hoàng cảm quả đấm của nàng, ngay cả mắt cũng không dám nhắm. “Tại sao nàng lại quay trở lại?”.

Phong Linh hất tay hán ra, gần như là dùng hết sức rống. “Đứng, vì sao ta lại phải trở về? Tại sao ta phải nhìn thấy người chết?”. Nàng chùi chùi chút nước trên mặt, không biết đó là nước mưa hay nước mắt. Nàng luống cuống đứng trong mưa cúi đầu. “Rõ ràng đã quyết định rồi đi, tại sao ta lại không yên lòng mà quay lại?”.

Thần Hoàng nhìn nàng, từ từ nhắm hai mắt lại. “Tam nương, nàng rời khỏi đây, ngay bây giờ”.

Phong Linh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cắn răng, nhìn hán chăm chăm. Nàng không nói hai lời, cúi người xuống đỡ hán lên. Thần Hoàng nheo mắt, nhìn chăm chăm nàng đang cố hết sức muốn đỡ hán dậy, hán nở nụ cười, phối hợp dùng hết sức để đứng lên, sức nặng cả người cũng giao cho Phong Linh.

Phong Linh bị hán ép, lão đảo bước chân nhưng vẫn gắng gượng đứng, đỡ hán đi về. “Không có chuyện gì, người sẽ không có chuyện gì đâu”. Nàng không ngừng lặp lại những lời này, giống như đang an ủi hán, càng giống như đang an ủi mình.

Đôi mắt Thần Hoàng rũ xuống, hán cười một tiếng. “Yên tâm, ta không chết được”.

“Ừm”. Phong Linh gạt đầu.

Đột nhiên, chân bị trượt, hai người cùng ngã xuống đất, lăn vài vòng

Phong Linh ôm chặt lấy hán, không chịu buông tay, thật vất vả mới dừng lại thì trên người của cả hai đã đầy thương tích.

“Dạ Tàn Nguyệt.....”. Phong Linh nhìn đau ngồi dậy, lắc lắc người trong ngực. “Người tỉnh táo một chút! Dạ Tàn Nguyệt!”.

Thần Hoàng nằm trong ngực nàng không nhúc nhích, gò má dính bùn trắng bệch như tờ giấy.

“Tỉnh một chút.... Người đừng chết.....”. Bờ môi Phong Linh run rẩy, tay run run, đưa đến phía dưới mũi hán.

Đột nhiên tay của nàng bị một người nắm lấy. Khi hán mở cặp mắt ra thì Phong Linh sững sờ, một giây sau, trong mắt càng tụ nhiều nước.

“Ta nói rồi, ta không chết, bây giờ người khóc thì sớm quá đấy”. Thần Hoàng cố gắng ngồi dậy, giọng nói yếu đến cực điểm.

Phong Linh chợt ôm lấy hán, chôn mặt trong ngực hán. “Dạ Tàn Nguyệt, trả độc lại cho ra! Đáng ra người không phải chết! Trả lại cho ta aaa....”.

“Nàng đúng là nữ nhân không biết điều, ta đã giúp nàng một ân tình lớn như vậy mà nàng còn không lĩnh tình?”. Thần Hoàng đau lòng vuốt mái tóc dài của nàng. “Đừng khóc, ta không chịu được nhất là nhìn thấy nàng khóc”.

Phong Linh hít sâu một hơi, lau khô nước mắt. “Bây giờ ta sẽ tìm người đến cứu ngươi!”. Nàng nhìn hấn, khóc nói. “Van ngươi, ngươi đừng chết được không?”.

Ánh mắt Thần Hoàng bắt đầu mơ hồ, hấn nhìn chăm chăm khuôn mặt đầm lệ của nàng, muốn đưa tay lau đi cho nàng. ....

Phong Linh ngồi đó, nhìn thấy cái tay giờ lên đưa về phía bên phải, quơ quơ trong không trung. Nàng cắn môi, không dám khóc lên, nàng dịch người về phía bên phải. Thần Hoàng xoa mặt nàng, cười cười. “Bộ dạng nàng lúc khóc xấu lắm, nàng đồng ý với ta, sau này nên cười nhiều hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Phong Tam Nương, nàng càng ngày càng kém

Tay của hấn từ từ tuột xuống.

“Đừng! Ngươi không thể chết! Không——”.

Thời khắc đó, lòng nàng như bị ai dùng dao cắt mạnh, bị chia làm hai, ngay cả thở dốc nàng cũng không thể thở được.

“Dạ Tàn Nguyệt, ngươi không thể ngủ, mau dậy đi!”. Phong Linh muốn kéo nâng hấn, trượt chân rồi nàng lại bò đến bên cạnh hấn, cố gắng đỡ hấn dậy.

Một lần lại một lần, nàng không cần biết mình đã ngã xuống bao nhiêu lần, cho đến khi nàng tốn hết sức lực nằm bên cạnh hấn, miệng thở hổn hển. Từ trên trời, vô số những hạt mưa rơi xuống, rơi mạnh lên người nàng đến nỗi da nàng cũng cảm thấy đau.

“Cứu mạng. .... Cứu mạng! Ai tới cứu hấn?!”.

Tiếng la của nàng tê tâm liệt phế lộ ra vẻ tuyệt vọng vang lên trong màn mưa to.

.....

“Cứu mạng. .... Cứu, cứu hấn. .... Cứu hấn. .... Hấn không thể chết được, không thể chết được!”.

Phong Linh bật dậy. “Mau cứu hấn!”.

“Tam Nương!”, Ván Xuân và Sơ Hạ vội chạy đến bên giường. “Tốt quá, rốt cuộc ngài cũng tỉnh rồi”.

Lúc này Phong Linh mới phát hiện ra nàng đang ở trong khách sạn. Nàng nhớ đến Thần Hoàng, không kịp hỏi tại sao mình trở về, vội vàng hỏi. “Dạ Tàn Nguyệt đâu? Hấn ở đâu? Hấn sao rồi?”.

“Thái tử điện hạ, ngài ấy. ....”.

Không đợi Ván Xuân và Sơ Hạ đáp lại, một người đẩy cửa đi vào.

“Tham kiến Vương gia”. Hai người ăn ý lui ra ngoài.

Trên mặt Dạ Vô Hàm có vẻ tiêu tụy như vẫn nở nụ cười ôn hòa ưu nhã. “Nàng đã ngủ khoảng hai ngày, cuối cùng cũng tỉnh”.

Ngay cả giây Phong Linh cũng không kịp đi vào, nàng bắt tay hấn lại. “Vô Hàm, mau nói cho ta biết Dạ Tàn Nguyệt đang ở đâu? Tên kia như thế nào rồi? Ngươi biết không, hấn hút độc của ta sang người hấn, sau đó Châu Châu nàng. ....”.

Dạ Vô Hàm không đành lòng nhìn nàng vội vàng như vậy, hấn đè nhẹ lên môi nàng. “Ta biết, ta biết hết. Nàng yên tâm, hấn không sao”.

“Không có việc gì?”. Phong Linh không thể tin được, tròn to mắt. “Chẳng lẽ Châu Châu không chết?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu một cái. “Theo tin tức truyền ra từ trong Hoàng cung thì thật sự nàng ta đã chết”.

“Nàng chết rồi... Chết rồi. ....”. Phong Linh nhắc lại. “Nàng ta chết rồi thì làm sao Dạ Tàn Nguyệt lại không có chuyện gì. ....”.

“Việc này tất nhiên tỷ phải cảm tạ muội rồi!”. Hồng Ngọc nhú mày cười một tiếng đi vào.

“Hồng Ngọc?”. Phong Linh mơ hồ. “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, các ngươi nói cho ta biết nhanh lên”.

Dạ Vô Hàm nhìn thoáng qua Hồng Ngọc. “Muội chăm sóc nàng, ta đi có việc”.

“Không thành vấn đề, Vương gia cứ đi đi”.

Ánh mắt phức tạp liếc nhìn qua Phong Linh, Dạ Vô Hàm rời khỏi phòng.

Hồng Ngọc đi tới, ngồi xuống mép giường, kéo nàng ngồi xuống. “Không hiểu tỷ vừa mới bệnh dậy làm sao mà sung sức thế?”.

“Ai nha, Hồng Ngọc, muội đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói cho ta biết rốt cuộc hấn thế nào rồi? Muội cứu hấn bằng cách nào?”.

Hồng Ngọc trầm mặc một lúc, một lúc sau nàng lúi khỏi ngọc bài đó ra. “Phải dựa vào nó”.

Phong Linh nhận lấy, nhìn chữ “Tiểu” ở mặt trước. “Tiểu? Chữ này có ý gì?”.

“Tiểu Chí Tu là phu quân đã hưu muội. Cũng là đại sư huynh của độc môn”.

Cặp mắt Phong Linh sáng lên. “Muội tìm hấn lấy thuốc giải?”.

Hồng Ngọc tức giận nói. “Đúng rồi, vì tỷ mà muội phải đi tìm tên nam nhân năm đó đã nhục mạ muội”.

“Ồi.....”. Phong Linh ôm Hồng Ngọc. “Tiểu Ngọc Ngọc, muội tốt quá, quá tốt, ta yêu muội chết mất”.

Hồng Ngọc chán ghét đẩy nàng ra. “Đừng có buồn nôn như vậy, muội không phải là thái tử điện hạ của tỷ”.

Phong Linh ngẩn ra, nheo mắt. “Có ý gì? Ta chỉ vì hấn đã cứu ta, ta vô cùng.....”.

“Áy náy?”. Hồng Ngọc chau mày, nói tiếp. “Bởi vì tỷ áy náy nên mới lo lắng cho hấn?”. Sau đó Hồng Ngọc nhìn thẳng vào Phong Linh nói. “Tỷ thành thật nói đi, người trong lòng tỷ không phải là Hàm Vương mà là thái tử, có đúng không?”.

“Này, muội nói linh tinh cái gì đấy?”. Phong Linh vội vàng cắt đứt, chân mày nhíu lại. “Hồng Ngọc, muội đùa cái này không hề buồn cười”.

“Thôi đi, muội thật sự không hiểu tỷ đang kiên trì cái gì? Thừa nhận mình thích người khác khó khăn thế sao? Giống muội, cho dù mang tiếng xấu là hồng hạnh xuất tường thì vẫn thân nhiên đứng trước mặt Tiểu Chí Tu”.

Phong Linh lắc đầu. “Không hề giống nhau”.

“Không giống nhau ở đâu? Những gánh nặng đó đều do tỷ tự đặt lên mình, là tự tỷ không thể vượt qua được”.

Phong Linh nghiêm túc, giọng kiên định nói. “Từ nhỏ ta đã thế, cả đời này ta chỉ yêu một người. Hơn nữa phải là biển cạn đá mòn, không bao giờ là người thay lòng đổi dạ.....”.

“Kết quả?”. Hồng Ngọc ý vị sâu xa nói. “Không đợi đến lúc biển cạn đá mòn tỷ đã phát hiện mình thay lòng?”.

“Này, đó không phải là thay lòng!”. Phong Linh tức giận đứng dậy. “Không nói nữa, ta đi xem hấn, hấn đừng chết trong khách sạn, xúi quẩy”.

Hồng Ngọc lắc đầu bật cười. “tỷ cứ mạnh miệng đi, muội xem tỷ có thể kiên trì đến khi nào?”.

Phong Linh đẩy cửa ra, người bên trong cực kỳ suy yếu, hấn nằm trên giường, hơi thở thoi thóp, nhìn thế nào cũng giống như người sắp chết. Phong Linh rón rén đi vào, ngó ngó hấn, nhỏ giọng nói. “Dạ Tàn Nguyệt? Dạ Tàn Nguyệt”.

Thấy người trên giường không có phản ứng, nàng nhíu mày từ từ ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt dễ nhìn của hấn, môi mấp máy, “Kẻ ngốc, ai bảo ngươi cứu? Nếu ngươi cứ thế mà chết đi thì cả đời ta cũng không tha thứ cho ngươi!”.

“Haiz, ta biết ngay mà, đừng bao giờ hi vọng nghe được lời cảm kích từ nàng”. Thần Hoàng đột nhiên mở mắt, ánh mắt bất đắc dĩ, khuôn mặt tái nhợt làm người ta vừa thấy đã thương.

Phong Linh sợ hết hồn, nhìn hấn đột nhiên cảm thấy không biết phải làm sao, không biết nên nói thế nào.

Thần Hoàng ngồi dậy, vui vẻ nhìn nàng, bộ dạng đang chờ đợi.

“Cái đó.... Cảm ơn”. Phong Linh nói.

“Ha ha, lời cảm ơn của nàng rất có giá trị đấy, trị giá một cái mạng của ta”.

Phong Linh nâng mắt lên. “Là do người tự mình cứu, ta đâu có xin người”.

“Uh...”. Thần Hoàng nhướn mày, che ngực, lộ vẻ khổ sở.

“Người làm sao vậy?”. Phong Linh không hề nghĩ ngợi đi qua, đưa tay vuốt vuốt ngực hấn. “Có phải độc còn chưa đc lọc hết không? Nói cho ta biết rốt

cuộc người đau ở đâu?”.

Thần Hoàng meo mắt, nở nụ cười, hần bỗng nhiên cầm tay nàng, nhướn mày. “Phong Tam Nương, nàng càng lúc càng kém”.

Phong Linh không hiểu nhìn hần, sức của Thần Hoàng lớn hơn nàng, khoảng cách hai người gần đến nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. “Những gì nàng che giấu đã xuất hiện sơ hở, sẽ càng làm cho người khác phát hiện được chút bí mật nhỏ nhỏ khả ái của nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Rắn đã ra khỏi động

Phong Linh cực kỳ khó chịu đi xuống cầu thang, vừa ngừng đầu lên thì thấy Dạ Lạc Dao chậm rãi đi tới.

“Ta đến tìm Nguyệt”. Nàng ta cười khê.

Mặt Phong Linh không thay đổi, chỉ về phía sau lưng. “Hần nằm trong phòng hảo hạng. A, đúng rồi, người trả tiền phong mấy ngày nay cho hần, cảm ơn”.

“Không thành vấn đề”.

Dạ Lạc Dao phóng lên lầu, Phong Linh trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, miệng cong lên. “Ban ngày mà còn đóng cửa chặt như vậy, tuổi trẻ bây giờ thật là..... Thối đời thật bạc bẽo”.

“Tam Nương”. Ở dưới lầu, Dạ Vô Hàm từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng một bát canh, ngoắc tay với nàng. “Mau xuống đây uống chút cháo gà”.

“Ồ!”. Phong Linh vội vàng chạy xuống, ngửi thấy hương vị ngào ngạt thì khen. “Thơm quá, ai làm vậy?”.

Vấn Xuân đứng sau lưng cười nói. “Đương nhiên là Vương gia làm rồi. Tam Nương, ngài không biết, nô tỳ ở trong Vương phủ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy Vương gia xuống bếp đó”.

“Thật sao?”. Phong Linh cảm động nhận lấy, hai mắt tỏa sáng. “Vô Hàm, cảm ơn người”.

Dạ Vô Hàm cũng chiều cười. “Nàng muốn cảm ơn ta thì phải uống sạch chỗ này”.

“Điều này còn cần phải nói sao?”. Phong Linh ngồi xuống, húp một ngụm lớn.

Lúc này, Thần Hoàng và Dạ Lạc Dao từ trong phòng đi ra. Ánh mắt Thần Hoàng đảo qua, thấy tình cảnh bên này, vẻ mặt có chút căng thẳng. Hai mắt Dạ Lạc Dao thì đỏ lên giống như là vừa khóc, yên lặng đi sau lưng hần.

“Đi sao?”. Dạ Vô Hàm hỏi.

“Ừ”. Thần Hoàng đứng bên cạnh hần thì ngừng lại nói. “Rắn muốn rời khỏi động rồi”.

Nói xong không nhìn Phong Linh một cái, đi thẳng ra ngoài. Dạ Lạc Dao bước nhanh đuổi theo, trượt chân, ngã từ trên cầu thang xuống, cả người nhéch nhác, kêu đau một tiếng. “Ai...”.

Mấy người run lên, Thần Hoàng chau mày, xoay người đi tới, đỡ nàng ta dậy. “Ngã có đau không?”.

“Ừ...”. Dạ Lạc Dao uất ức cúi đầu. “Chân muội bị trật khớp rồi”.

Thần Hoàng không lên tiếng, trực tiếp ôm lấy nàng, làm gì còn bộ dạng yếu ớt nằm trên giường như lúc này! Dạ Lạc Dao thuận thế nằm trong ngực hần, hai mắt sụp xuống nhưng vẫn không che giấu được ánh mắt kích động.

“Ừc”. Phong Linh uống một ngụm canh, phát ra một tiếng vang thật lớn, đầu không ngẩng, mắt không trợn cho đến tận lúc hai người rời đi, nàng đã uống xong chén canh. Nàng chép miệng. “Uống ngon”.

Dạ Vô Hàm cúi mặt, nhìn nàng, nói. “Nàng thích là tốt rồi”.

“Xin hỏi. Mộc Hồng Ngọc có ở đây không?”. Trước cửa đột nhiên vang lên giọng nói hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đứng trước cửa là một nam nhân cao gầy tuấn tú, tuổi cũng chưa đến ba mươi, khí chất cao nhã, đôi mắt trong veo lộ ra một cổ ngạo khí.

Phong Linh đứng dậy, nhìn hần từ trên xuống dưới rồi hỏi. “Ngươi là.....”.

Người đến rất lễ phép, ôm quyền nói. “Tại hạ là Tiểu Chí Tu”.

“À!”, Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra. “Biết, cái đó, Hồng Ngọc đang ở trên lầu. Vãn Xuân, ngươi đưa Tiểu công tử lên trên”.

“Vâng”.

Dạ Vô Hâm mắt lạnh quan sát hần, không nói gì.

Tiểu Chí Tu ôm quyền, “Đa tạ”. Sau đó đi theo Vãn Xuân lên lầu.

“Tam Nương, hần là ai?”. Sơ Hạ tò mò hỏi.

“Hần chính là phu quân trước của Hồng Ngọc, vừa thành thân đã bị hần hưu”.

“Là hần sao?”. Sơ Hạ bĩu môi, tuy nói chuyện này là do Tuyên Vương điện hạ, nhưng mà tên đó tuyệt tình như vậy, nàng vẫn bất bình thay cho Hồng Ngọc.

“Ồ, sao mọi người đều ở đây hết vậy?”. Dạ Dập Tuyên đưa Quan Dư Tĩnh theo bước vào khách điểm, vừa nhìn thấy Phong Linh hần cười nói. “Tam Nương, người đứng là cầm tinh con mèo, có chín cái mạng, giãy vò thế nào cũng không có việc gì”. Hần nhìn xung quanh rồi nghi ngờ hỏi. “Đúng rồi, Mộc Hồng Ngọc đâu?”.

Hôm nay hần có ý đưa Dư Tĩnh đến đây, chuẩn bị diễn tình cảm trước mặt nàng, muốn có ý trêu tức nàng, có thể làm nàng không cười nữa là tốt nhất.

Phong Linh chỉ lên trên lầu, Dạ Dập Tuyên định đi lên thì lại bị Phong Linh ngăn cản lại.

“Ngươi làm gì vậy?”.

Ánh mắt Phong Linh nhìn thoáng qua Quan Dư Tĩnh, nàng nhìn là hiểu hần định làm gì. “Ta lại muốn hỏi xem ngươi đến đây làm gì?”.

“Đến thăm Vương phi chưa qua cửa của ta, việc này không quá đáng chứ?”. Phong Linh nhìn Dạ Dập Tuyên nói năng khí thế, nàng lắc đầu. “Tốt nhất là ngươi đừng đi lên, bây giờ Hồng Ngọc không tiện gặp ngươi”.

“Tại sao?”.

“Phu quân trước của muội ấy đang ở đây”.

“Ài?”. Dạ Dập Tuyên sững sốt mấy giây. “Phu quân?”.

Phong Linh lườm hần. “Quên chuyện tốt mà ngươi đã làm rồi sao?”.

Dạ Dập Tuyên đỏ mặt, nhìn sang chỗ khác. “À”.

Quan Dư Tĩnh không chịu cô đơn, lại gần nói. “Dập Tuyên, chàng đừng tự trách, tình huống lúc đó đâu còn lựa chọn nào khác”.

Dạ Dập Tuyên cười gượng. “Ai nói không phải”.

Phong Linh cũng không thêm nói nhảm với Quan Dư Tĩnh, nàng xoay người rồi đi. Nhưng đúng lúc này cửa phòng Hồng Ngọc mở ra, Tiểu Chí tu bị Hồng Ngọc đẩy ra. “Ta nợ ngươi, tự ta sẽ trả! Chuyện lúc trước ta không muốn nhắc lại, đi đi, không tiễn!”.

Nàng muốn đóng cửa lại, Tiểu Chí Tu lại đưa tay ra ngăn lại, đôi mắt tỏ vẻ tức giận. “Ta đã đích thân tới nàng còn muốn thế nào? Chuyện năm đó ta cũng không muốn so đo, nàng còn không cảm động sao?”.

“Ta cảm động cái rắm!”. Hồng Ngọc gầm lên. “Lúc cha mẹ ngươi mắng ta dâm phụ trước mặt nhiều người như vậy sao ngươi chỉ đứng yên một bên, không nói một câu nào! Lúc bọn họ đuổi ta ra khỏi cửa ngươi đã làm những gì? Bây giờ muốn cùng ta hòa hảo, sao, không sợ cha mẹ ngươi à?”.

“Hồng Ngọc! Nàng nên thông cảm cho ta, thân phận và địa vị của ta không thể bị người khác chế giễu được. Không phải lúc đó ta đã nói với nàng, chờ thêm một thời gian nữa sống yên bình lặng, nàng đổi danh tính thì ta lại cưới nàng. Ta đã không ngại nàng bất trinh (bị mất thứ quý giá nhất), vậy mà nàng còn oán giận ta? Đúng là chuyện cười”.

Dạ Dập Tuyên đang đứng xem chuyện vui nhưng khi nghe thấy thế thì vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Chí Tu.

Đôi mắt Hồng Ngọc đỏ lên nhưng nàng vẫn kiên cường nói. “Được rồi, thân phận ngươi cao quý, ta không xứng với ngươi! Như vậy! Tiểu công tử mời ngài về cho. Chuyện thuốc giải ta nợ ngươi, sau nhất có cơ hội nhất định sẽ trả cho ngươi”.

Tiểu Chí Tu sắp mất kiên nhẫn nhưng vẫn khuyên nhủ. “Không phải là nàng trách ta không tìm nàng chứ? Nàng xem, mỗi ngày ta đều bận chuyện trong

môn muốn sút đầu mẻ trán, làm gì có thời gian đi lung tung bên ngoài tìm nàng? Ngược lại nàng nên chăm sóc ta, tha thứ cho ta, không nên để ta phân tâm!”.

Hồng Ngọc hít sâu một hơi, chỉ ra ngoài cửa lớn. “Người đi đi”.

“Hong Ngọc, đừng làm rộn. Với tình cảnh bây giờ của nàng, chỉ có ta không so đo thôi. Nếu là người khác thì làm gì có ai chịu cưới một nữ nhân không hoàn bích (không sạch sẽ) chứ?”.

Hồng Ngọc giận dữ toàn thân phát run, nàng đang định nổi đóa thì trên vai lại có nhiều hơn một cánh tay.

Dạ Dập Tuyên kéo nàng đang sững sờ vào trong ngực, nụ cười sáng ngời trên mặt. “Ta”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Tuyên vương và Tuyên vương phi

Mọi người đều giật mình.

Hồng Ngọc chớp mắt một cái, sợ rằng mình nhìn lầm, người trước mắt đúng là Dạ Dập Tuyên sao? Hay là, hấn nhân cơ hội chen vào, bày sẵn âm mưu chờ nàng?

Dưới lầu, Phong Linh cười híp cả mắt, hai nha đầu Ván Xuân và Sơ Hạ cũng không kiềm được mà vỗ tay cho Dạ Dập Tuyên, chỉ một câu, “Tuyên vương thiệt quá bảnh!”

Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, xoay người đi ra khỏi quán trọ.

Mất hấn lạnh lạnh, nếu rắn đã ra khỏi hang, vậy tới thời điểm đánh rắn rồi!

“Dập Tuyên, người nói những nói cuội gì đó?” Quan Dư Tĩnh dặm chân một cái, muốn đi lên, nhưng bị Phong Linh nắm lại, “Quan tiểu thư, chúng ta qua bên kia nói chuyện chút đi!” Phong Linh vừa nói vừa nháy mắt với Ván Xuân và Sơ Hạ, hai người hiểu ý, ôm lấy tay Quan Dư Tĩnh, “Quan tiểu thư, chúng ta đến sân sau nói chuyện đi!”

“Các người muốn nói gì? Ta không có gì để nói với các người hết! Dập Tuyên, Dập Tuyên……”

Trên lầu, Tiểu Chí Tu đang quan sát Dạ Dập Tuyên từ trên xuống dưới, Dạ Dập Tuyên tuy nhìn không lớn tuổi lắm, thậm chí có vẻ còn nhỏ hơn mình 2, 3 tuổi, nhưng trên người có khí chất tôn quý tự nhiên.

Tiểu Chí Tu hất cằm, kiêu ngạo hỏi, “Người là ai?”

“Ta?” Dạ Dập Tuyên khẽ cười, chỉ chỉ vào Hồng Ngọc, “Là người sắp thành phu quân của nữ nhân đã mạn này!”

Tiểu Chí Tu không tin, cười nhạo nói, “Chẳng lẽ, người không biết 6 năm trước nàng đã gặp phải chuyện gì sao? Ta dám cam đoan, sau khi người biết, nhất định sẽ không còn thân nhiên nói muốn cưới nàng ta nữa đâu!”

Hồng Ngọc quả thật không thể tin vào tai mình, kẻ không chút bận tâm rêu rao chuyện xấu của nàng khắp nơi này chính là người luôn nói yêu nàng đây sao?

Phong Linh ở dưới lầu nghe vậy lắc đầu liên tục, nhỏ một ngụm nước bọt, “Đáng chết, đồ bỏ đi thì thấy nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ gặp kẻ tệ hại đến mức này!”

Dạ Dập Tuyên cổ gĩa bộ tò mò hỏi, “Vậy à? Chuyện gì?”

“Ha ha,” Tiểu Chí Tu cười cười, liếc Hồng Ngọc một cái tiếp, “Sáu năm trước……” hấn chưa nói hết, Dạ Dập Tuyên đã vỗ trán, “A, sáu năm trước, ta nhớ ra rồi!”

“Người biết?”

Dạ Dập Tuyên nhìn chằm chằm hấn, “Sáu năm trước, nam nhân vừa mới thành thân, chưa kịp động phòng, đã bị cho cấm sùng, thì ra chính là các hạ à?”

Nghe xong, mặt Tiểu Chí Tu lúc tím lúc xanh một hồi. Phong Linh thì đã cười đến mức muốn gãy lưng, ngay cả Hồng Ngọc cũng thấy buồn cười.

“Hãy.... Thật đáng thương quá!” Dạ Dập Tuyên vừa nói vừa ôm Hồng Ngọc. Hồng Ngọc bị ôm đỏ bừng cả mặt, biết Dạ Dập Tuyên muốn giúp mình

mới làm vậy, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Tiểu Chí Tu then quá thành giận, trút giận lên Hồng Ngọc, “Là ngươi nói cho hắn biết phải không? Mộc Hồng Ngọc, ngươi còn biết xấu hổ hay không? Chuyện như vậy mà có thể dễ dàng rêu rao ra ngoài được! Ngươi không cần thể diện nhưng ta vẫn cần!”

Về mặt Dạ Dập Tuyên đột nhiên lạnh lẽo, uy hiếp nhìn Tiểu Chí Tu, “Thật không may, nam nhân hại ngươi bị cấm sùng, chính là ta!”

“Cái gì? Là, là ngươi?” Tiểu Chí Tu kinh hãi, “Hồng Ngọc, ngươi.....”

Dạ Dập Tuyên nhún nhún vai, cười nói, “Bốn vương rất ghét kẻ khác chỉ chỉ chỗ chỗ vương phi của bốn vương, thậm chí là gọi thẳng tên của nàng!”

Bốn vương?

Tiểu Chí Tu nghi ngờ nhìn chằm chằm Dạ Dập Tuyên, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ha ha, hắn hả?” Phong Linh ngồi bắt chéo trên bàn, nói từ tốn, “Hắn là Tuyên vương điện hạ, còn nữ nhân mất trinh trong miệng ngươi đó chính là Tuyên vương phi tương lai! Ai da, kẻ bắt kính với Tuyên vương phi, không biết có bị tội chết hay không đây?!”

“Tuyên vương? Tuyên vương phi?” kiều ngạo lúc trước của Tiểu Chí Tu giờ đã không còn sót lại chút gì, hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, nam nhân ngày đó lại là vương gia!

Dạ Dập Tuyên nghiêng đầu, nói nhỏ với Hồng Ngọc, “Nàng xuống trước đi, ta có việc muốn nói với hắn.”

Hồng Ngọc cảnh giác nhìn hắn chằm chằm, “Nói việc gì?”

“Ha ha, yên tâm, bốn vương không phải loại nam nhân không biết khoan dung, nể tình nàng đã từng thích hắn, bốn vương sẽ không vì ghen mà tịch thu tài sản cả nhà hắn.” nói xong hắn còn vỗ một cái lên mũi Hồng Ngọc, “Ngoan, mau xuống dưới đi!”

Hồng Ngọc kiềm chế xúc động muốn chém đứt tay hắn, nàng cứng ngắc đi xuống lầu. Phong Linh đang ngồi trên bàn cười ngả nghiêng. Hồng Ngọc bèn nói, “Phong Tam Nương, tí cười đủ chưa?!”

“Ha ha, tiểu Tuyên Tuyên thiệt bảnh!”

“Ngừng!” Hồng Ngọc bĩu môi, nhưng vẫn không kiềm được nhìn lên trên lầu.

Dạ Dập Tuyên tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm Tiểu Chí Tu nói gần từng chữ, “Hồng Ngọc là nữ nhân của bốn vương, bốn vương cưng chiều nàng còn không kịp, ngươi lại dám làm tổn thương nàng?! Từ nay về sau, bốn vương không muốn nghe bất kỳ lời nào có liên quan đến việc của nàng từ miệng ngươi, cho dù là một chữ! Ngay cả người bên cạnh ngươi cũng không được, nếu có, bốn vương sẽ tính cả lên đầu ngươi!”

Sắc mặt Tiểu Chí Tu càng ngày càng khó coi. Cuối cùng, Dạ Dập Tuyên vỗ vỗ vai hắn, cười nói, “Được rồi, ngươi có thể đi!”

Tiểu Chí Tu bắt chước kiều ngạo của người giang hồ, đi thẳng xuống lầu, lúc ngang qua Hồng Ngọc, không biết là vì hận hay ghen tỵ mà liếc nàng một rồi vội vã đi.

“Này, ngươi nói gì với hắn vậy?” Phong Linh tò mò hỏi.

“Yên tâm, ta sẽ không giết người tình cũ của ai kia.” Dạ Dập Tuyên xuống lầu, ngồi bên cạnh Phong Linh, giật lấy đồ ăn vặt trong tay nàng, ăn ngấu ngiến bất kể hình tượng.

Hồng Ngọc cảnh giác nhìn hắn, “Sao lại giúp ta?”

“Nói gì nàng cũng sắp thành vương phi của bốn vương, nàng bị người ta cười nhạo như vậy, mặt mũi của ta của bị ảnh hưởng.” Dạ Dập Tuyên nêu ra lý do rất chính đáng, không chê vào đâu được.

Chân mày Hồng Ngọc nhíu rồi lại giãn, liếc hắn một cái, cuối cùng miễn cưỡng nói “Cám ơn.” nói xong, nàng lập tức chạy lên phòng, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, thở hắt hắt.

Lúc này, nàng nghe rất rõ những lời hắn nói.

Rất kỳ quái! Không biết tại sao khi nghe hắn nói, nhìn về mặt hắn lúc đó, tim nàng lại đập rộn lên.....

Dưới lầu, Dạ Dập Tuyên chột chột cúi chỏ vào người Phong Linh, “Nếu như..... Nam nhân đêm đó là ta..... Mà Bảo Bảo cũng là con của ta, ngươi sẽ làm sao?”

Phong Linh nhủ chặt mày, xoay người lại sờ trán Dạ Dập Tuyên, “Ngươi bị sốt hả? Ấm đầu à, ban ngày mà nói mê sáng gì đó?!”

Dạ Dập Tuyên đẩy tay Phong Linh ra, nghiêm túc nói, “Cứ trả lời đi!”

“Không có nếu như! Đêm đó, nữ nhân đáng thương bị hại là Hồng Ngọc, người chỉ cần nhớ rõ điều này là được rồi. Còn ta, có hay không đều được, không phải là phải làm gì mà là có thể làm gì? Ta và Bảo Bảo rất sung sướng tự tại, sẽ không vì một nam nhân mà tìm chết, hiểu không?”

Dạ Dập Tuyên nhìn Phong Linh rất nghiêm túc, đến mức khiến nàng sợ hãi. Hồi lâu, hần đột nhiên cười, “Ừ, ta hiểu rồi.”

Đã đến lúc nên buông tha cho tất cả những ảo tưởng không nên có rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Thế giới quá yên tĩnh

“Bẩm thái tử, công chúa, ngài ấy.....”.

Ngoài cửa phòng, ngự y nhỏ giọng nói, Dạ Lạc Dao nằm ở trên giường chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt tràn theo khóe mi.

Một lúc sau, Thần Hoàng bước vào, sắc mặt hơi tối, hần nhìn nàng, ngồi bên giường. “Lạc Dao, ta đã sai người thu dọn đồ đạc rồi, buổi chiều sẽ đưa muối đến chỗ thần y”.

Dạ Lạc Dao mở mắt, nàng nhìn hần sau đó nước mắt không kiềm được rơi xuống. “Nguyệt, huynh có thể theo muối không? Muối không muốn. .... một mình. .... Mặc dù bệnh của muối không tốt. ... Lúc đó, muối cũng hy vọng huynh làm bạn với muối, giống như chúng ta với mẫu hậu, đừng để một mình muối đi, được không?”.

Thần Hoàng cau mày, cầm tay của nàng ta, mím môi, gật đầu. “Ừ”.

“Cảm ơn, cảm ơn. ....”. Dạ Lạc Dao nén lệ mỉm cười nói.

Bên ngoài, Lãnh Tàng Tâm và A Tinh đứng trong sân.

Lãnh Tàng Tâm đối mặt ngạo nghễ nhìn gương mặt nam nhân hiện lên đầy vẻ áy náy, cười một tiếng. “A Tinh, Dạ Lạc Dao không phải là nữ nhân mà người có thể yêu, người hiểu không?”.

Chân mày A Tinh khẽ run, hần quay mặt đi. “Ta không. ....”.

Lãnh Tàng Tâm khoát tay. “Người đừng có phủ nhận trước mặt ta, ta ở trong kỹ viện nhiều năm như vậy, nam nhân có tâm tư gì ta liếc mắt là thấy”. Nàng cũng xoay người nhìn hần. “A Tinh, mặc kệ bây giờ lòng chủ nhân đang ở trên người ai. ... Nhưng nàng dù sao cũng không được. Người có hiểu không?”.

A tinh nhíu mày. “Ta biết rất rõ, ta luôn biết rõ. Cho nên, ta chưa từng làm gì quá phận cả”.

“Nhưng mà người đã phạm vào sai lầm trí mạng”. Lãnh Tàng Tâm nói trúng tim đen. “Suýt chút nữa người đã hại chết chủ nhân”.

A Tinh ảo não đắm một quyền vào thân cây. “Là ta đáng chết!”.

“Haiz”. Lãnh Tàng Tâm tiến lên vỗ vai hần. “Không thăm mền thì không gọi là thanh xuân, không thất tình thì sẽ không lớn lên. Về sau người đừng làm những chuyện hồ đồ nữa”.

Lúc hai người đang nói chuyện, Thần Hoàng đi ra.

A Tinh xoay người, quỳ gối trước mặt hần. “Chủ nhân, là do thuộc hạ thất trách, xin chủ nhân trách phạt!”.

Thần Hoàng liếc mắt nhìn hần. “Tự đến chỗ Phượng Nhi nhận 100 châm”.

“Vâng!”.

A Tinh đứng dậy, dứt khoát đi, giống như là chuẩn bị ra pháp trường.

Lãnh Tàng Tâm đồng tình lắc đầu. 100 châm đấy! Ai mà chẳng biết nữ nhân Phượng Nhi ra tay không hề lưu tình, sau 100 châm, A Tinh còn không thành tổ ong vò vẽ à? Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu không phải là chuyện liên quan đến Phong Tam Nương thì chủ nhân tuyệt đối sẽ không dụng hình với thuộc hạ của mình.

“Tàng Tâm”.

“Vâng, có thuộc hạ”.

“Thời gian này, người hãy ở khách sạn bảo vệ tốt cho nàng”.

Lãnh Tàng Tâm sững sốt một chút. “Chủ nhân, ngài thì sao?”. Chuyện này chủ nhân luôn tự thân tự lực, không cần người khác, bây giờ thì sao?

“Ta muốn trở về Tây Vực”. Ánh mắt Thần Hoàng nhìn xa xa, khóe môi mấp máy. “Hoàng cung ta đã giao cho A Tĩnh rồi, nói cho tiểu tử đó, nếu như hắn còn làm ra chuyện gì thì không chỉ có 100 chàm đâu!”.

“..... Vâng”.

.....

Ba ngày liên tiếp sóng yên biển lặng.

Phong Tam Nương cảm hạt đậu phộng cho vào miệng, vô thức nhai trong miệng.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vì bận chuyện chuẩn bị, thỉnh thoảng sẽ thấy Huyền Phong qua giúp đỡ. Bảo Bảo không biết lại trốn đi đâu làm chuyện của võ lâm, tất nhiên Hình Nhi vây quanh người nó, hai đứa nhỏ cả ngày đều không thấy người. Ngay cả Chu lão bản cũng vì “Có gan thì người hãy đến” bận rộn, đi sớm về trễ.

Dạ Vô Hàm cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ dành thời gian đến gặp nàng một chút, gương mặt hắn tiêu tụy, làm Phong Linh muốn hỏi hắn một chút xem hắn đang làm cái gì nhưng rồi nàng lại không nói.

Còn có..... còn có tên côn đồ đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

Dường như, thế giới quá yên tĩnh rồi.

Hồng Ngọc ngồi đối diện với nàng cũng đang ngắm người. Trong đầu nàng đều là bộ dạng Dạ Dập Tuyên ngày hôm đó, thỉnh thoảng nằm mơ nàng cũng thức tỉnh dậy. Điều này thật là quý đi!

Hồng Ngọc rung mình một cái, bưng ly trà lên uống, ánh mắt nàng nhìn qua Phong Linh, đột nhiên nàng nghi ngờ nhìn trên ngó dưới Phong Linh. “Này, Tam Nương, hình như gần đây tỷ mập ra nhiều đấy”.

Phong Linh ngẩn ra, sờ sờ mặt mình. “Nào có”.

“Còn nói không”. Phong Ngọc với tay véo hông nàng. “Nơi này giống như là thùng nước ấy”.

“Thật sao?”. Phong Linh đứng lên, vội vàng nhìn nhìn mình. Bộ quần áo khá rộng vậy mà bây giờ lại hơi chật. Nếu như Hồng Ngọc không nói thì nàng cũng không phát hiện ra đấy.

“À, có thể là do gần đây ta ăn quá nhiều rồi”. Phong Linh nhún nhún vai, tỏ vẻ nàng không thèm để ý, nàng ngồi xuống tiếp tục ngắm người với Hồng Ngọc.

“Tam Nương!”.

Lãnh Tàng Tâm đi vào, theo sau là Địch Cường.

Thấy Phong Linh, Địch Cường cười “ha ha” gọi. “Lão đại”.

Kể từ sau khi Phong Linh xin Dạ Vô Hàm tha cho hắn, Địch Cường là một người luôn tuân theo định luật người thắng là kẻ mạnh, không chút do dự gọi Phong Linh là lão đại.

“Hai người các người đến chơi, đến đây ngồi đi”. Phong Linh gọi nhiệt tình.

Lãnh Tàng Tâm nhìn xung quanh người nàng, chớp mắt nói. “Tam Nương, tại sao mới mấy ngày không gặp mà người đã mập ra thế?”.

“Lòng thoải mái thân thể béo ra”. Phong Linh không thèm để ý, tùy tiện nói chuyện mấy câu, sau đó nàng khụ một tiếng, ra về hỏi. “Đúng rồi, gần đây tên kia bận cái gì à?”.

Lãnh Tàng Tâm biết nàng đang hỏi chủ nhân nhưng cố ý hỏi. “Người hỏi ai vậy?”.

Hồng Ngọc cũng nhin cười. “Đúng thế, tỷ không nói họ tên thì ai biết tỷ đang nói người nào”.

Phong Linh quét mắt nhìn hai người. “Hai người cố ý à?”.

Lãnh Tàng Tâm nhiu mày cười một tiếng. “Ha ha, Tam Nương, nếu như người muốn biết tình hình của chủ nhân thì người cứ thoải mái hỏi, nếu ta biết thì ta sẽ nói”.

“Thôi đi, dù sao thì hấn cũng cứu ta một mạng, ta chỉ muốn biết hấn phục hồi như thế nào rồi”.

“Chủ nhân đã đi Tây Vực mấy ngày nay rồi”.

“Tây Vực?”. Phong Linh ngần ra. “Tại sao đột nhiên lại qua đó?”.

Lãnh Tàng Tâm trả lời. “Bệnh cũ của Lạc Dao công chúa tái phát nên chủ nhân đưa nàng đi tìm Cổ thần y”.

“À”. Phong Linh nhàn nhạt đáp một tiếng, trên mặt lạnh nhạt, không có biểu tình gì.

Hồng Ngọc vui vẻ nghiêng đầu, cô ý hỏi, “Hình như thái tử đối xử rất tốt với cô công chúa này”.

Phong Linh tiếp tục ăn đậu phộng, lông mày rũ xuống, ngoài miệng thì không nói lời nào nhưng lăm lăm trong lòng. Người như tiên nữ như vậy, đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng nhìn thấy cũng động lòng, Dạ Tàn Nguyệt làm sao có thể không thích cho được?

Dường như Định Cuồng muốn chứng minh suy nghĩ của nàng, hấn sờ cằm nói. “Dạ Lạc Dao đẹp thật, nếu như ngày ngày ta ở chung với nữ nhân đẹp như vậy, ta đã sớm ra tay rồi!”.

“Bốp”. Lãnh Tàng Tâm đánh hấn một cái. “Muốn chết sớm thì cứ nói ta một câu, ta không ngại tiễn chàng lên đường đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Sự tàn nhẫn chân chính

Bảy ngày liên tiếp sóng yên biển lặng.

Phong Linh đứng trước căn nhà lớn, hải lòng gật đầu.

Trước cửa là hai pho tượng không biết là hình thù gì đứng ở hai bên, ở chính giữa là cửa chính khí khái hùng vĩ, phía trên treo một tấm biển có hai chữ “Đại trạch”, bút pháp cứng cáp có lực, hai chữ đơn giản nhưng lại được viết rồng bay phượng múa, khí thế bất phàm. Nhìn kỹ thì trong góc còn có con dấu của Dạ Vô Hàm.

“Tam Nương, hai người này để làm gì?”. Hồng Ngọc chỉ hai pho tượng hai bên.

“À, bên trái là Kiếm Long, bên phải là Phách Vương Long. Có bọn họ giữ nhà thì còn có tác dụng hơn kỳ lân và sư tử nhiều”.

Phong Linh vung tay lên. “Đi, đi vào nhìn một chút”.

Mọi người đi vào trong nhà, nhìn thấy bố cục trong nhà mà kinh sợ, không có núi giả cũng không có vườn, bốn phương chỉ có đất trống.

Phong Linh từ từ giới thiệu với mọi người.

“Nơi các người đang thấy là một bãi cỏ xanh mượt, đó sẽ là quảng trường, là sân tennis. Bên này là phòng tập gym, kia là phòng bài bạc, còn có.....”.

Mọi người nghe Phong Linh giới thiệu, vừa nghe vừa tò mò sờ đông sờ tây. Đây đều là những thứ lần đầu họ nghe được, những điều lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Dạ Vô Hàm bắt đầu đi lắc đầu, hấn thật không hiểu trong đầu nàng chứa những vật kỳ quái gì nữa.

Phong Linh mời mọi người đến tiền thính, sau đó sai Vần Xuân và Sơ Hạ mang trà bánh lên, sau đó nàng nói. “Về sau đây sẽ là nhà của chúng ta, hoan nghênh mọi người đến chơi”.

Dạ Vô Hàm cười nói. “Được rồi, ta vẫn biết nàng lợi hại, bây giờ còn tự ra mua một căn nhà. Ở Minh Tịch triều thì nàng cũng là một kỳ nữ (nữ tử kỳ tài) rồi”.

“Đa tạ”. Phong Linh chấp tay một cái, tâm tình của nàng có vẻ rất tốt.

Đột nhiên Bảo Bảo đi bộ một vòng quay lại, phía sau là cái đuôi nhỏ Hình Nhi. “Nương, phòng của con không tốt”.

“Không tốt chỗ nào”.

“Tốt xấu gì thì bây giờ con cũng là Minh chủ vô lâm, nếu bằng hữu trên giang hồ biết con ngủ trong một căn phòng đáng yêu như vậy thì sẽ cười con!”.

“Ý kiến bị bác bỏ”. Phong Linh không nhìn nó.

Bảo Bảo bĩu môi nhảy lên ghế, xong thấy Hinh Nhi không leo lên được thì nó lại nhảy xuống ôm bé lên ghế dựa, dằn dồ giống như người lớn. “Muội phải ăn nhiều vào thì mới cao lên được. A đúng rồi, không cần ăn nhiều giống nương ta”.

Hinh Nhi đỏ mặt, gật đầu nói. “Muội biết rồi”.

Phong Linh không vui hỏi. “Tiểu tử thôi, ta ăn nhiều lúc nào?”.

Bảo Bảo ngoái đầu nhìn lại, nhú mồm nói. “Nương, không phải là con nói nương nhưng mà nương có nên tiết chế lại không? Gần đây nương mập lên rất nhiều đấy”.

“Có sao?”. Phong Linh sờ sờ gương mặt tròn trịa của mình. “Tại sao ta lại không cảm thấy?”. Nàng vội vàng hỏi Dạ Vô Hàm đang đứng bên cạnh. “Vô Hàm, người nói xem, ta có mập không?”.

Dạ Vô Hàm nhìn cười lắc đầu. “Người nhìn xem, người gầy thế nào kia? Không hề mập”.

Sau lưng hần, Phi Ứng và Huyền Phong liếc mắt nhìn nhau: Vương gia có mở to hai mắt nhìn không vậy?

Bảo Bảo lắc đầu, nếu như người lớn ngây thơ như vậy thì đúng là không thể làm gì được họ.

Phong Linh cười hài lòng, “Buổi trưa đừng đi, ở lại đây ăn cơm đi”.

“Được”.

“Vương gia”. Phi Ứng tiến lên, nhỏ giọng nói. “Chúng ta phải đi”.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, khoát tay, Phi Ứng lui về phía sau. Huyền Phong chau mày. “Thấy không, chỉ cần đến chỗ của Tam Nương thì Vương gia không còn là Vương gia nữa rồi”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu nhìn, hần lập tức đứng nghiêm không nói gì.

Buổi trưa là tiệc rượu thịt dẽ nhúng vô cùng náo nhiệt, mọi người ngồi vây quanh một chỗ, không hề phân biệt chủ tớ, vui vẻ ăn và nói chuyện. Không biết nói làm sao, lại nhắc đến Dạ Vô Hàm và Phong Linh.

Vấn Xuân nói. “Vương gia, ngài cũng nên có hành động đi chứ”.

Sơ Hạ cũng nói. “Đúng vậy, lúc nào thì ngài tới đây cầu hôn?”.

Phong Linh đỏ mặt, vớt lên hai miếng thịt, nhét cho mỗi người một miếng. “Ăn đi”.

Huyền Phong cười nói. “Bây giờ Hàm Vương phủ dương thịnh âm suy, nha hoàn xinh đẹp cũng bị Tam Nương mang đi rồi, làm chúng ta về phủ cũng không thấy vui vẻ, đúng không Phi Ứng?”.

Phi Ứng liếc mắt nhìn hần. “Đó là người, không phải ta”.

Huyền Phong ngẩn ra, sau đó tò mò lại gần hỏi. “Phi Ứng, nói thật đi, ta thật sự rất nghi ngờ, làm sao người lại không thích nữ nhân nào vậy?”.

“Ha ha”. Sơ Hạ cười nói. “Phi Ứng đại ca là một nam nhân trung hậu, đâu có giống người”.

“Ta làm sao?”. Huyền Phong khì khái nói. “Nam nhân thích nữ nhân là thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên)”. Ánh mắt liếc về phía Vấn Xuân, cười. “Đúng không, Vấn Xuân?”.

Vấn Xuân cúi thấp đầu, không dám nhìn hần, chỉ đáp lại một tiếng. “Ừ.....”.

Ánh mắt Sơ Hạ chuyển qua chuyển lại giữa hai người vài lần, cười mập mờ. “Này, vấn đề của hai người tạm hoãn đi, bây giờ chúng ta đang nói Tam Nương và Vương gia”.

Vấn Xuân nói. “Đúng, Vương gia, ngài nên chủ động đừng làm chúng nô tỳ sốt ruột thay”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu cười, đôi mắt cung chiêu nhìn Phong Linh. “Kiệu hoa bốn vương đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ người nào đó gật đầu”.

“Oa.....”. Mọi người nghe xong như muốn nổ tung.

Phong Linh nhét thức ăn vào miệng, phùng má nhai nhai, không nói gì.

“Nương, nương ăn ít thôi”. Bảo Bảo không đồng ý nói. “Vắt và lăm nương mới gầy xuống, nương lại muốn mập trở lại sao?”.

Phong Linh vừa muốn mở miệng, đột nhiên nàng bị nghẹn, sắc mặt đỏ bừng, nàng vội vàng bỏ đĩa xuống chạy ra ngoài.

“Tam Nương?” Dạ Vô Hàm lo lắng muốn chạy qua, Hồng Ngọc vội nói. “Đề ta đi cho”.

Hồng Ngọc chạy theo Phong Linh ra bên ngoài, nhìn Phong Linh nôn ọe vài cái, nàng đưa cho Phong Linh một chén nước. “Nếu như tỷ còn tiếp tục giả bộ hồ đồ, không dám đối mặt với tình cảm của mình thì đến lúc đó cả ba người đều khổ sở”.

Phong Linh nhận chén nước, uống một hớp, rũ mắt. “Ta thích Dạ Vô Hàm, đến bây giờ vẫn không đổi”.

Nàng để chén xuống, xoay người đi vào bên trong.

Hồng Ngọc bắt đầu đi lắc đầu. “Tam Nương, tỷ thật tàn nhẫn. Không chỉ tàn nhẫn với bọn họ mà là đang tàn nhẫn với chính mình”.

Phong Linh nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh ba nàng uống say không biết gì, còn đáng vẻ mẹ nằm khóc thầm mỗi tối. Nàng không chút do dự đi vào trong. “Tàn nhẫn chân chính là không kiên trì đến cùng”.

Hồng Ngọc thở dài một tiếng, nữ nhân ngọc này không yêu chân chính lần thứ nhất chắc sẽ không đối mặt với thực tế.

Phong Linh trở về phòng ăn, thấy thức ăn trong nồi sắp bị ăn sạch, quýnh lên, đi vội. “Này, các người chờ cho ta một chút!”.

“Xoạt ~”. Tiếng vải bị rách ra rất rõ ràng.

Tất cả mọi người quay đầu lại, động tác trong tay cũng ngưng.

Nàng cứng người, từ từ cúi đầu, nhìn lỗ rách lớn ở bên hông. ....

Tâm nàng trầm xuống, nàng, dường như đã mập trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Sống như vậy còn ý nghĩa gì nữa

Liên tiếp như vậy trong nửa tháng, cuối cùng mọi người cũng không bình tĩnh được nữa.

“Tam Nương, mở cửa ra đi!”. Ván Xuân và Sơ Hạ ở bên ngoài đập cửa. Phong Linh ở trong phòng, vui mình trên giường, bên cạnh là một tấm gương đồng. Nhìn vào gương đồng có thể thấy gương mặt tròn trịa của nàng.

“Ta không sao cả, để cho ta yên lặng một chút!”. Phong Linh bịt lỗ tai lại, chui vào trong chăn, bọc kín mình đến nỗi gió cũng không lùa vào được. Nàng cầm trong tay một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa ảo não nghĩ. Nàng không biết rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu, thân thể nàng giống như quả bóng bị thổi phồng lên vậy, sức ăn của nàng lớn đến kinh người, từ một ngày ba bữa ăn lên một ngày năm bữa, sau đó là một ngày bảy bữa. Cuối cùng nếu nàng không có đồ ăn thì sẽ hoảng hốt.

Chỉ hơn mười ngày mà nàng đã mập lên khoảng 30 cân (30 cân = 15kg)!

30 cân! Đó là một con số kinh khủng như thế nào! Hơn nữa nếu như còn tiếp tục ăn như thế thì nàng sẽ có khuynh hướng mập hơn nữa!

“Đáng chết!”. Phong Linh nhét toàn bộ miếng bánh ngọt vào miệng, nhai giống như đang trút giận.

Tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại, cửa bị mở ra.

Dạ Vô Hàm nhìn người trên giường co người lại thành một khối thì nhăn mày, sai bước đi qua, vén chăn lên. Phong Linh nhìn thấy hắn thì cả kinh, nàng hoảng hốt kêu. “Ai cho người vào đây? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”.

Về mặt Dạ Vô Hàm căng thẳng, hắn nắm lấy vai nàng. “Việc mà nàng có thể làm được chính là núp trong phòng không gặp bất cứ ai sao?”.

Phong Linh quay mặt đi, trong miệng vẫn còn nhai bánh, hàm hồ nói. “Bộ dạng này của ta thì có thể gặp ai được chứ?”.

“Chỉ bởi vì nàng mập?”. Dạ Vô Hàm có vẻ tức giận, giọng nói cũng cứng rắn hơn. “Vậy Nhiếp Tổ Tổ trước đây thì sao? Nàng ấy làm sao có thể sinh hoạt bình thường, tự do tự tại được?”.

“Ta cũng không biết! Ta làm sao có thể biết được trước kia nàng ấy sống thế nào?”. Phong Linh đẩy hắn ra, quay lưng lại, mặt hướng vào trong. “Người

vĩnh viễn không thể hiểu được, mập như thế này bị người ra cười nhạo và khinh thường như thế nào. Nếu không phải vì Bảo Bảo thì chắc ta không thể nào tiếp tục được. Ta vất vả lắm mới có thể gầy xuống, rồi cuộc bỗng dừng lại thành quái vật bị người khác nhìn. Nhưng... con mẹ nó, tại sao ta lại mập lên? A... ta điên mất!”

Phong Linh dứt tóc, nàng sắp không chịu được nữa rồi, nhưng mà nàng càng tức, càng sợ, nàng vội vàng chụp một miếng bánh cho vào miệng nhai. Sau khi nàng ăn vài miếng thì mới bình tĩnh lại được.

Dạ Vô Hàm lặng lẽ nghe, hẩn hít sâu một hơi, đưa hai tay ra, ôm nàng vào trong ngực, Phong Linh cứng người, rũ mắt xuống.

“Nàng nghe này, trước kia nàng phải chịu uất ức, là vì một người tên là Dạ Vô Hàm đã không biết quý trọng nàng nên mới tạo thành việc như vậy. Bây giờ sẽ không như thế nữa, ai dám cười nhạo nàng một câu thì ta sẽ giết bọn họ! Mặc kệ nàng mập thành thế nào, cho dù gấp mấy lần thì nàng đều là Phong Tam Nương của ta!”

Nước mắt rơi xuống, dần dần thành thứ ướt, sau đó Phong Lan xoay người vùi vào ngực hắn, khóc lớn, “Ta bị sao rồi? Ta không muốn mập, không muốn... Nhưng mà ta lại không dừng được...”

Dạ Vô Hàm ôm chặt nàng, an ủi vuốt lưng nàng. “Đừng sợ, đã có ta ở đây, nàng không phải sợ.”

Phong Linh bắt lực gạt đầu một cái, một bên thì khóc lóc thảm thương, một bên thì vẫn tiếp tục ăn bánh.

“...”

“Người có tra ra cái gì không?” Dạ Vô Hàm nhắm mắt lại, hỏi.

Ngự y nghi ngờ nói. “Hạ quan đã kiểm tra toàn bộ, không hề phát hiện ra cái gì không ổn. Ngược lại vị cô nương này hoàn toàn khỏe mạnh, một chút bệnh nhỏ cũng không có. Còn về phần tại sao vị cô nương này lại đột nhiên ăn nhiều như vậy, hạ quan không tìm ra nguyên nhân. Nhưng mà... thử cho hạ quan nói thẳng, chỉ cần khỏe mạnh, còn ăn nhiều hay ít đều không có vấn đề.”

Dạ Vô Hàm nhú mày, vung tay lên. “đi xuống đi.”

“Hạ quan cáo lui.”

Phong Linh đứng ngoài cửa nghe lén hai người nói chuyện, nàng tuyệt vọng cúi đầu, bước từng bước trở về. Mặc dù nàng không hiểu rõ rốt cuộc là mình bị sao nhưng nàng có thể khẳng định là nàng có vấn đề ở đâu đó, chắc chắn không thể đơn giản như ngự y nói. Làm gì có người nào tự dưng mập rồi gầy, rồi bỗng dừng đang gầy lại mập được?

Dạ Vô Hàm đẩy cửa đi vào, trên tay hẩn bưng một cái khay, trên khay là một ít đồ ăn vặt. “Tam Nương, nàng đói bụng chưa?”

Về mặt Phong Linh đau khổ. “Vô Hàm, có phải là ta không cứu được không?”

Dạ Vô Hàm đặt khay thức ăn lên giường. “Ai nói vậy, nàng không có chuyện gì cả.”

Nàng chỉ vào cơ thể tròn vo của mình, nàng tự giễu cười một tiếng. “Cái này mà gọi là không có việc gì? Ta sắp không đi qua được cái cửa nữa rồi.”

“Tam Nương.” Dạ Vô Hàm kéo nàng ngồi xuống. “Ta nghe Văn Xuân nói ngày hôm qua nàng ép mình không được ăn nên té xỉu, có chuyện này không?”

Phong Linh gạt đầu. “Ta muốn nhịn ăn, rồi ta sẽ như trước kia, ta không muốn như thế này.”

Dạ Vô Hàm ôm gương mặt mập mạp của nàng, đôi mắt biết cười làm người ta cảm thấy như gió xuân. “So với những cái đó thì nàng khỏe mạnh vẫn quan trọng hơn! Bắt đầu từ bây giờ ta không cho phép nàng làm như vậy nữa, ta sẽ phân phó hai nha đầu kia nhìn nàng, nếu đói thì phải ăn!”

Phong Linh nặng nề thở dài một tiếng. “Biết rồi, ta sẽ không đánh cược cái mạng nhỏ của mình nữa.”

Dạ Vô Hàm cười. “Như vậy mới đúng.”

Phong Linh không lên tiếng, nàng yên lặng ăn những đồ ăn hẩn mang vào.

Ban đêm

Phong Linh nằm ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, bụng nàng réo không ngừng, đói bụng đến nỗi nàng cũng hoảng hốt. không nhịn được, Phong Linh bò dậy định xuống bếp tìm cái gì ăn.

Nàng đi về phía phòng bếp thì thấy đèn đang sáng, Văn Xuân và Sơ Hạ hai nha hoàn đang vội vàng trong bếp.

“Tam Nương thích ăn cá, chúng ta làm cá đi.” Văn Xuân nói.

“Ừ, thêm một chút thức ăn, gần đây Tam Nương ăn nhiều hơn, chúng ta nên làm nhiều một chút.” Sơ Hạ vừa nhặt rau vừa nói. “Văn Xuân, người về ngủ

một chút đi, chỗ này để ta.”

“Được, một lát sau ta sẽ nấu com cho Tam Nương, đổi lại cho ngươi đi ngủ.”

“Ừ.”

Phong Linh đứng ở bên ngoài căn môi, nước mắt đảo quanh. Lúc này, một bóng dáng nho nhỏ cũng đi vào phòng bếp.

“Bảo Bảo, sao đệ dậy sớm vậy?”

“A, đệ muốn xem có gì ăn không, đệ sợ sau khi nướng dậy không tìm được cái ăn.”

“Ha ha.” Văn Xuân cười nói. “Yên tâm, làm sao chúng ta có thể để Tam Nương đói bụng được.”

Sơ Hạ phát tay với Bảo Bảo. “Có chúng ta ở lại là tốt rồi, đệ mau ngoan ngoãn đi ngủ đi.”

Phong Linh che miệng, không cho mình khóc thành tiếng. Nàng ngồi trong góc, vui mặt trong lòng bàn tay.

Bây giờ cuộc đời của nàng đã bị thay đổi hoàn toàn. Nàng không quan tâm gì khác, cơ thể ngày càng béo lên đã hấp dẫn toàn bộ chú ý của nàng. Mở mắt ra là nàng tìm ăn, trừ ăn ra vẫn là ăn. Ngay cả những người bên cạnh đều bị nàng làm cho không được tốt.

Nếu như Phong Tam Nương nhất định phải biến thành một mụ béo đến nỗi của cũng không qua được, thì nàng tiếp tục sống như vậy còn có ý nghĩa gì?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Đói bụng sao?

“không thấy Tam Nương? Cái gì gọi là không thấy Tam Nương?”.

Trời còn chưa sáng, Dạ Vô Hàm đã vọt vào Đại trạch, vừa vào cửa hán đã kêu hai nha đầu lại hỏi.

Văn Xuân vội nói. “Lúc chúng nô tỳ làm xong đồ cho Tam Nương thì phát hiện nàng không có trong . phòng. Sau đó chúng nô tỳ tìm khắp nhà cũng không tìm thấy”.

“Tam Nương đi rồi”.

Bảo Bảo và Hồng Ngọc đi tới, trong tay cầm một phong thư, mắt Bảo Bảo hồng hồng.

Dạ Vô Hàm đi qua, cầm lấy lá thư, hán xem xong thì tức giận vo thành một cục. “Nữ nhân ngốc này!” . hán nghiêng đầu, phân phó. “Phi Ứng, Huyền Phong, các ngươi lập tức điều động người, lục soát kỹ khắp thành cho ta! Bây giờ nàng không đi xa được, nhất định vẫn còn đang ở trong thành, . không được bỏ qua bất kỳ góc ngách nào! Có nghe không?”.

“Vâng!”.

Hai người vội vàng rời đi.

Dạ Vô Hàm nhìn Bảo Bảo đang nén không khóc, hán xoa đầu kiên định nói. “Đừng lo lắng, ta sẽ tìm được nàng”.

Tàng Tâm lâu.

Lãnh Tàng Tâm đi vào trong khuê phòng, mở ám các bên trong ra, nhìn nữ nhân to béo đang ở trong. “Bọn họ đi rồi, ngươi cũng ra đi”.

“A”. Phong Linh di chuyển cơ thể mập mạp, nghiêng người đi ra, nàng vẫn không quên oán một câu. “Nơi này chật quá, ngươi không thể gọn gàng rộng rãi một chút sao?”.

Lãnh Tàng Tâm cười. “Ngươi nhìn xem, đây chỉ là ám các, không phải là phòng ngủ, cần gì phải lớn”.

Phong Linh ngồi xuống cúi đầu, yên lặng đưa đồ ăn vào trong miệng. Lúc này nàng để bụng rỗng quá lâu, đi đến Tàng Tâm lâu thì nàng té xỉu. Cũng may có Lãnh Tàng Tâm ở đây nhận ra nàng. Bằng không nàng đã bị ném đi nơi nào rồi

“Bây giờ ngươi định làm thế nào?”. Lãnh Tàng Tâm nghiêm túc hỏi.

Phong Linh lắc đầu một cái, nàng không biết, nếu nàng biết thì nàng cũng sẽ không chạy mất như vậy.

“Haizz”. Tàng Tâm thở dài một tiếng, “Trước tiên ngươi cứ ở chỗ này của ta, nếu như ngươi không muốn chắc họ cũng không tìm được ngươi đâu”.

“Ừ, cảm ơn”.

Lãnh Tàng Tâm nghĩ nghĩ rồi hỏi. “Có nên nói cho chủ nhân biết không, có lẽ.....”.

“Đừng!”. Phong Linh cự tuyệt theo bản năng.

nàng không muốn hắn nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình, nàng không muốn phân tích nguyên nhân vì sao nàng lại không muốn nhưng dù sao nàng không muốn!

“không... không nên nói cho hắn biết...”

Lãnh Tàng Tâm nhìn nàng, cười cười. “Ta biết rồi. Ngươi cứ yên tâm ở lại chỗ này, muốn ăn gì cứ nói cho ta biết.”

“Cảm ơn...”

Lãnh Tàng Tâm tặng căn phòng đó cho nàng ở, nàng ấy cũng phân phó nha hoàn thân cận lúc nào cũng chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Hai ngày qua, Phong Linh sống trong nhà của Lãnh Tàng Tâm, thỉnh thoảng nghe những tin tức nàng ấy mang về. Nàng ấy nói, Dạ Vô Hàm vì tìm nàng đã phong tỏa kinh thành hai ngày làm cho các đại thần và dân chúng oán thán nhưng hắn vẫn cố chấp. Hàm Vương nổi giận thì Cảnh Vương cũng phải kiêng kỵ ba phần nói gì đến những người khác.

Nàng ấy nói, Bảo Bảo cũng phát động giang hồ lệnh, hiệu lệnh cho người trong giang hồ tìm nương nó. Bây giờ các môn phái cũng bỏ chuyện trong tay xuống để giúp Tiểu Minh chủ tìm mẫu thân.

Nước mắt lẫn vào trong thức ăn đưa vào trong miệng, nàng cảm thấy khổ sở.

Phong Linh đứng trước cửa sổ, vô hồn nhìn ra bên ngoài.

“Uc uc...” Bụng nàng lại sôi lên, nàng bắt đầu dĩ xoay người, muốn tìm tiểu nha hoàn để lấy chút đồ ăn nhưng không tìm thấy người đâu cả.

Nàng suy nghĩ một chút rồi đẩy cửa ra, đi ra bên ngoài...

“Oa, nữ nhân mập này là ai?”

“Đúng vậy, tại sao ta chưa hề thấy qua vậy, ở chỗ chúng ta từ khi nào lại có một cô nương mập như vậy?”

“cô nương? Ta nhìn không giống lắm, nếu nàng là cô nương thì ai dám gọi nàng ta hả?”

“Này, nếu như bị nàng đè ở dưới thân, có khi nào vật kia gãy luôn không?”

“Ha ha...”

Tiếng cười nhạo nổi lên khắp phía làm cho Phong Linh chạy trốn. Nàng chạy về phòng, sập cửa lại. Hai tay che lỗ tai, nước mắt không tiến động rơi xuống.

Những người chỉ biết nói huyền thoại kia thì biết gì, bọn họ nghĩ rằng nàng muốn mập sao? Nàng không biết làm sao tự nhiên lại mập lên, không biết là bị trúng tà hay bị bệnh gì, hay là bị biến dị gene. Cảm giác này đã tệt hết chỗ nói nhưng những người ghê tởm kia còn bỏ đá xuống giếng! Nàng nguyện rửa họ, sớm muộn gì họ cũng sẽ mập hơn nàng...

Nàng nhìn lại mình, sau đó cười tự giễu. Nếu như muốn mập hơn nàng cũng không dễ dàng.

“Mấy người đang làm gì ở đây?” Bên ngoài, Lãnh Tàng Tâm quát to một tiếng, các cô nương tản đi.

Nàng gõ cửa. “Tam Nương, là ta đây.”

Phong Linh kéo cửa ra, đôi mắt hồng hồng. “Xin lỗi, ta gây thêm phiền toái cho ngươi rồi.”

“Phiền toái gì? Chỉ có vài cô nương không hiểu chuyện, nói lung tung, ngươi đừng để bụng.” Lãnh Tàng Tâm cầm vạt quay đưa cho Phong Linh, cười nói. “Ngươi đói bụng không, tôi đây ăn một chút.”

Phong Linh hận không thể đập đầu chết. Người ta chào hỏi, nhiều nhất là “Ăn chưa?” Mà chào hỏi nàng trực tiếp là hỏi “Đói bụng không?”

“Tam Nương, vừa rồi những cô nương kia đã gặp được người, sợ rằng sẽ không đảm bảo được chuyện này sẽ không lan ra ngoài.”

Phong Linh ngăn ra. “Ta hiểu rồi, ta sẽ đi bây giờ.” Nàng đứng lên muốn đi, Lãnh Tang Tâm vội vàng kéo nàng. “Này, ban ngày thế này người định đi đâu? Cửa thành bị phong tỏa, có người cảm bức họa của người so với từng người một đấy. Haizz, Tam Nương, nếu không người trở về đi, người nhẫn tâm để bọn họ khổ cực vậy sao?”

Phong Linh cắn cắn môi ngồi xuống. “Đến bản thân ra còn không chấp nhận nổi bộ dạng bây giờ của mình, ta làm sao có dũng khí đi gặp người khác? Để cho ta chút thời gian, chờ đến lúc ta thích ứng mới có thể thân nhiên đứng trước mặt bọn hắn.

“Ta hiểu”. Lãnh Tang Tâm nghĩ rồi nói. “Nếu không như vậy đi, ta sẽ nói Dịch Cuồng đưa người ra khỏi thành.”

“thật sao?” Cặp mắt Phong Linh sáng lên. “Có thể đưa ta ra ngoài sao?”

“Chút chuyện nhỏ này không là gì với Xích Diễm bang cả. Mấy ngày coi như đi giải sầu thôi. Lúc nào người muốn trở lại thì nói với Dịch Cuồng một tiếng là được.”

“thật tốt quá, cảm ơn người, Tang Tâm.”

“nói gì mà cảm ơn, đây là việc ta phải làm.”

Phong Linh vui mừng quá nên không nghe rõ thâm ý trong lời nói của Lãnh Tang Tâm. Nàng chỉ suy nghĩ làm sao có thể mau rời khỏi đây để không ai biết chỗ của nàng. Nàng lại phải dùng thân phận muội bé gặp mọi người. Như vậy, nàng nên thực tế hơn một chút thôi.

Tây Vực, bão cát bay đầy trời.

Ở đây chỉ có duy nhất dãy núi Yên Hà là bốn mùa không đổi, không khí ẩm. Có người nói, nơi này là chỗ ở của thần tiên, cho nên đây mới là đóa hoa tuyệt đẹp của Tây Vực.

trên đỉnh núi Yên Hà, có một tòa trúc các, đỉnh các khói lượn mù mờ, bốn phía chim hót hoa thơm, nói nơi đây là tiên cảnh nhân gian không hề quá chút nào.

Đằng sau trúc các là một biển hoa là một nam nhân cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài tán ra, tay áo bông bành, bộ dạng xinh đẹp, có thể nói là xinh đẹp hơn hoa.

Xa xa, có một cô nương đi tới, nàng ta khẽ cười. “Nguyệt, huynh ở đây làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Nàng mập là chuyện của nàng.

“Sao muội lại ra đây làm gì?”. Thần Hoàng xoay người, rõ ràng là đang nhìn nàng nhưng ánh mắt tình mình không biết đã phiêu đến nơi nào.

Dạ Lạc Dao cười duyên, kéo tay hắn làm nũng. “Nguyệt, huynh đưa muội đi dạo được không? Mấy ngày nay chỉ ở đây muội buồn lắm rồi”.

“Có thần y cho muội ra ngoài sao?”.

Dạ Lạc Dao nháy nháy mắt.d. “Chỉ đi lần này thôi, có được không? Muội thật sự rất muốn ra ngoài. ....”.

Thần Hoàng rũ mi, nhắm mắt nói. “Được rồi”.

“Ha ha, muội biết là huynh đối với muội tốt nhất mà”.

Gần một tháng ở núi Yên Hà, nụ cười trên mặt nàng càng ngày càng nhiều, giống như bọn họ trở lại vài năm về trước, chỉ có hai người làm bạn với nhau, ngoài nhau ra không có ai cả. Nếu như thời gian thật sự có thể dừng lại thì cho dù nàng chết lập tức cũng đáng giá.

.....

Phong Linh ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, nàng cố gắng không để mình mất khống chế.

“Đây là đâu?”.

Địch Cuồng rất đàng hoàng nói. “Tây Vực”.

Phong Linh gật đầu. “Ta biết rồi”. Gương mặt béo tròn lại nhìn về phía hấn, trên gương mặt hiện lên sự lo lắng, nàng chỉ ngủ nhiều một chút thôi, tại sao lúc tỉnh dậy đã ở Tây Vực rồi?”.

“Người có thể nói tại sao ta chỉ muốn đi nghỉ để giải tỏa tâm trạng lại chạy đến một nơi xa xôi như thế này không?”.

Địch Cuồng vuốt vuốt mái tóc, khuôn mặt nam tính sức quyến rũ nở nụ cười. “Nơi này có gì không tốt? Phong cảnh tốt, khí hậu tốt, người cũng tốt, mấy ngày nữa là trung thu rồi, ở đây sẽ rất náo nhiệt đấy!”.

“Phong, cảnh, tốt! Khí, hậu, tốt!”. Phong Linh nặn từng chữ từ kẽ răng, nhìn xung quanh một vòng, gió cuốn mù mịt, trời đất tối tăm, người đi trên đường bọc kín mình như cái xác ướp, có người bị gió thổi lao đảo như sắp ngã.

Tuy nói đây là lần thứ hai nàng đến nơi này nhưng nàng vẫn không thể nào thích ứng được với loại thời tiết ác nghiệt này. Nhưng dù sao người cũng đã đến đây rồi, có nói nhiều nữa cũng vô dụng. Nàng dừng lại suy nghĩ một chút, ở đây xa như vậy nàng cũng không lo lắng bọn Vô Hàm sẽ tìm tới.

Nàng ngước mắt, khó chịu nói. “Được rồi, người đưa ta đến đây là được, người về đi”.

“Như vậy sao được?”. Địch Cuồng vội vàng lắc đầu. “Nữ nhân nhà ta đã nói rồi, nhất định ta phải bảo vệ lão đại an toàn. Ta không đi!”.

“An toàn?”. Phong Linh nhìn mình từ t

rên xuống dưới. “Người nghĩ rằng bây giờ ta sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm gì sao?”

Địch Cuồng vẫn lắc đầu. “không được, không được. Ta tuyệt đối không thể để lão đại ở đây một mình được.”

“Lời nói của ta không dùng được phải không? Được rồi, về sau người đừng gọi ta là lão đại nữa, ta không có bản lĩnh đó, không có khả năng mang được tiểu đệ như người.”

Địch Cuồng thấy Phong Linh giận thật thì khổ sở nói. “Nhưng một mình lão đại...”

Phong Linh đi tới, vỗ vỗ bờ vai hấn. “Yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc mình thật tốt! Ta mập thành như thế này còn không đi tìm cái chết chứng tỏ ta còn rất yêu cái mạng nhỏ của mình!”

Địch Cuồng vẫn đứng tại chỗ, không đi.

“Như vậy đi, bảy ngày sau người tới đón ta.” Phong Linh tiến tới bên cạnh hấn, nhỏ giọng nói, “Lúc ta ở Tầng Tâm lâu thấy không ít người nhớ thương Tầng Tâm đâu, người không trở về, cẩn thận...”

“Cái gì?” Địch Cuồng tức giận sùi bọt mép. “Hóa ra là như vậy! không trách được nàng ấy đuổi ta đến nơi xa như vậy, nhìn xem ta trở về có giáo huấn nàng không?”

“Đứng, đứng, đứng. Người nhanh trở về một chút, dạy dỗ một chút thì có thể, nhưng đừng để đổ máu đấy!”

Địch Cuồng vẫn chưa yên lòng, “Lão đại, nếu không ta để lại hai người cho người...”

“Ồi dào, đừng lời thôi rầy rà, đi nhanh lên! không nhanh lên, Tầng Tâm có thể bị người khác đoạt đi đấy!”

“Ừm, lão đại, người phải bảo trọng, bảy ngày sau ta tới đón người!” Địch Cuồng quay người lên ngựa, hét lớn một tiếng, quay về đường cũ chạy như điên làm cho đất cát bay mù mịt, Phong Linh bị sặc ho khụ khụ.

Nàng xoay người lại, bốn phía đều là cảnh vật xa lạ. Nàng di chuyển cơ thể mập mạp, đi tới một cửa hàng quần áo. “Lão bản, có thể cho ta một cái áo khoác chắn gió được không?”

Lão bản ngó ngó rồi lắc đầu một cái. “Xin lỗi, ở chỗ chúng ta không có cỡ lớn như vậy.”

Phong Linh ảo não đi ra, nàng phải đi đến ba nhà mới có thể tìm được, vừa hay lão bản của cửa hàng đó cũng là người mập mạp, cố ý làm vài bộ để dùng nên nàng mới mua được. Phong Linh âm thầm thề, sau này nhất định phải mở một cửa hàng độc quyền dành cho người mập.

Mặc vào chiếc áo khoác, nàng nhìn xa xôi sau đó mới nhìn lại xung quanh. Cũng may do ở đây thời tiết kém nên mọi người ra đường đều bận rộn chuyện của mình, không ai rảnh rỗi nhìn Phong Linh cho nên nàng đi bộ trên đường cũng thoải mái, tự do tự tại.

“Cho ba suất sủi cảo hấp, hai chén mì thịt bò, năm quả trứng luộc và một ấm trà.”

Phong Linh vào một quán rượu nhỏ, khẽ khải gọi một bàn lớn thức ăn. Đây cũng không phải là kinh thành, việc gì nàng phải để ý đến ánh mắt của người khác.

Tiểu nhị đưa đồ tới, lắc đầu. “Chưa bao giờ gặp được nữ nhân nào ăn nhiều như vậy.”

Khách khứa ở bốn phía đều nhìn về bên này, thấy Phong Linh mở miệng cắn một miếng bánh bao hấp mà tất cả đều tròn to hai mắt, chiếc đũa cứng ngắc

trong tay.

“Trời... trời ơi, người nhìn nữ nhân bên kia xem.”

“Ăn nhiều như vậy thì còn ai dám cưới?”

“Chắc chắn chắc, nuôi nấng không bằng nuôi heo còn hơn, giết heo còn có thể đổi tiền.”

Những tiếng nghị luận không khách khí vang lên truyền vào trong tai Phong Linh, nàng im lặng, tức giận ăn hai miếng bánh bao. Nàng mập là chuyện của nàng, liên quan gì đến bọn họ? Từng người một há mồm to như vậy, không sợ cát bay vào miệng à.

Đúng lúc này, bên ngoài có một chiếc xe ngựa dừng lại. Từ trên xe một nam tử tuyệt đẹp đi xuống, chỉ nhìn cũng đủ mê hoặc, hấn vươn tay, thận trọng đỡ một nữ tử. Đứng bên trong bão cát, có chút lóa mắt, mặc dù nàng ấy chỉ che nửa mặt nhưng lại rất xinh đẹp, giống như tuần nam mỹ nữ trong tranh bước ra.

“Khách quan mời vào trong!” Tiểu nhị vừa nhìn biết ngay đây là người có tiền nên nhiệt tình chào hỏi.

Phong Linh không ngần đầu, vui mặt vào ăn. Vừa rồi nàng đã nhịn đói quá lâu nên tim đập nhanh, dạ dày cũng quặn đau, bệnh gì cũng đến, gì thì gì, phải ăn no mới có thể đi tiếp được.

Khi hai người đi vào, trong nháy mắt, chân của nam tử hơi chậm lại, con người trong mắt phóng đại nhìn vào nữ tử béo, đem nó cuốn vào trong con người.

hắn không ngừng mà vẫn đi thẳng đến bên trong ngồi xuống cùng nữ tử.

Phong Linh ăn với tốc độ gió cuốn, ăn hết đồ ăn trên bàn, không dư lại chút nào, lúc này nàng mới thoải mái hơn. Ngóatic tay gọi “Tiểu nhị, tính tiền.”

Tiểu nhị lập tức chạy tới. “một lượng bảy.”

“Ừ.” Phong Linh đưa tay sờ túi tiền, mặt tối sầm, trong lòng thầm kêu một tiếng, không tốt! Lúc nàng đổi quần áo, để quên túi tiền ở cửa hàng.

Mẹ nó, nàng đúng là đầu heo!

Nàng vội đứng dậy, “Tiểu nhị ca, túi tiền của ta rơi ở nhà khác rồi, bây giờ ta đến lấy, sau đó ta trở về trả cho người!”

Mặt tiểu nhị biến sắc, vòng tay trước ngực. “Rơi ở nhà khác rồi? Hừ hừ, làm sao người không nói là người để quên ở nhà không mang ra ngoài? Khách quan, chúng ta thấy nhiều người như người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Thủy Băng Nguyệt

Lần này Phong Linh lại không hề tức giận. Đổi lại là nàng, lấy cái có như vậy thì nàng cũng sẽ không tin. Hơn nữa, cho dù có đến cửa hàng quần áo nhưng lão bản có thể phủ nhận.

Nàng ngồi xuống, nhún vai. “Người không tin ta thì ta cũng hết cách rồi, dù sao bây giờ ta cũng không có tiền”.

“Ai da”. Tiểu nhị xắn tay áo. “Lão tử còn chưa gặp được người nào ăn quịt mà còn nói năng hùng hồn như vậy! không trả tiền đúng không? Vậy thì đừng trách lão tử không khách khí”.

“Người muốn làm gì?”.

“Làm gì? Người nghĩ lão tử muốn làm gì?”. Tiểu nhị khinh miệt cười lạnh. “Vừa mập lại vừa ngu, có cho lão tử cũng không cần! Người như người có bán cho kỹ viện người ta cũng sẽ đập chiều bài (thề gọi tên)!”.

“Ha ha.....”. Mọi người cười ầm lên.

Phong Linh nắm chặt quả đấm, giận đến nổi toàn thân phát run. “Bốp”. Nàng đập vào bàn, đứng lên, mắt lạnh liếc một vòng. “Mập thì làm sao? Người mập nên chết dưới mười tám tầng địa ngục sao? Ai mà không có cuộc sống cha mẹ nuôi, ta còn chưa chê các người gầy, các người dám cười ta mập?”. Miệng lưỡi Phong Linh xưa giờ không hề bỏ qua cho bất cứ ai, nàng nói xong, xung quanh á khẩu, không ai trả lời được.

Nam tử nhìn Phong Linh không chớp mắt, cô gái kéo ống tay áo nam tử. “Nguyệt, chỗ này ồn ào quá, chúng ta đi nơi khác thôi”.

Nam tử như không nghe thấy gì, vẫn ngồi đó nhìn chòng chọc vào Phong Linh.

“Ra ngoài sẽ không khỏi có những lúc khó xử, không chăm sóc lẫn nhau thì thôi, còn bỏ đá xuống giếng? Ta ăn không mang bạc, mượn chur vị ở đây hay là ăn trộm của các ngươi rồi? Đáng để các ngươi giấu cọt như vậy à?”

Lúc trước có mấy người cười lớn tiếng nhất cũng cúi đầu im lặng ăn của mình, ai cũng không dám nhìn sang. d Ngươi ta nói hợp tình hợp lý như vậy, hơn nữa cho dù mập nhưng cũng là cô nương, thật sự là bọn hắn đã cười nhạo ngươi ta, nói ra đúng là chẳng về vang gì.

“Còn ngươi nữa!”. Phong Linh chỉ thẳng vào tiểu nhị. “Ta không có tiền, ngươi báo quan cũng được, bắt ta làm việc bồi cũng được, tùy ngươi là được rồi. một đại nam nhân vũ nhục một nữ nhân trước mặt mọi người thì có bản lĩnh lắm à?”.

Tiểu nhị ngẩn ram trên

mặt trắng đỏ luân phiên, cuối cùng hắn thở phì phò nói. “Được! Đây chính là ngươi nói! Ngươi ở lại đây làm việc thì ăn súp quán chúng ta à? Vậy thì đưa lên quan là tốt nhất!”

Phong Linh không sao cả, nhún vai. “Được thôi, có cơm tù ăn miễn phí cũng không tồi.”

Đúng lúc này một thỏi bạc xuất hiện trước mặt tiểu nhị, hắn chớp chớp mắt một cái, quay đầu nhìn lại, đi về phía công tử lúc này.

“Đây là...”

Phong Linh cũng tò mò nhìn hắn, càng nhìn nàng càng nhũn mảy, bóng người này rất quen thuộc...

Nam tử chậm rãi làm rơi khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp hơn cả nữ tử, đôi môi khẽ nhếch, hấp dẫn mười phần. Hắn chỉ vào Phong Linh. “Tiền nàng nợ, tính vào cho ta.”

Tiểu nhị mừng rỡ, vội vàng thu bạc. “Được, được, vị công tử này đúng là người lương thiện!”

Phong Linh hít sâu, thiếu chút nữa chạy mất!

Đáng chết! Thiên hạ rộng lớn như vậy, Tây Vực cũng to lớn như thế, tại sao vừa mới đến đây nàng đã gặp được hắn rồi?

Ghê tởm hơn chính là nàng còn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng này của mình? Mập đến mức này, ăn không trả tiền, lớn tiếng dạy dỗ người khác...

Trời ạ, ông trời đến thu nàng vào đi!

Bỗng chốc, trong đầu lóe qua một tia suy nghĩ, hắn cũng không gọi tên nàng có phải là hắn không nhận ra nàng không? Suy nghĩ một chút, ai mà tin được một người bình thường chỉ trong vòng một tháng sẽ mập 200 cân (100kg)! Cái ý nghĩ này làm nàng thờ phào một cái, lại bỏ qua sự mất mát trong lòng.

Phong Linh hắng giọng nói. “Đa tạ vị công tử này, xin công tử lưu lại địa chỉ phủ, nhất định ta sẽ đến trả nợ cho công tử.”

Công tử?

Thần Hoàng yêu nghiệt cười cười. “Nếu như ngươi không đưa qua mà chạy mất thì phải làm sao?”

Phong Linh chột nhủ mảy, làm chuyện tốt, còn phải trả đũa? Nàng nén giận, bên ngoài thì cười nhưng trong không cười. “Vậy công tử nói ta nên làm cái gì? Nhưng mà ta phải nhắc công tử một câu, tiền này không phải là ta xin ngươi trả cho ta.”

“Hả? Qua sông rút cầu à?” Thần Hoàng nói một câu, lập tức bốn phía lại nổi lên tiếng nói.

“Nữ nhân này đúng là không biết phân biệt tốt xấu!”

“Đúng vậy! Người ta giúp nàng, nàng còn không lĩnh tình!”

Phong Linh nhìn con tặc, nhìn chằm chằm Thần Hoàng. “Ngươi nói đi, ngươi muốn thế nào?”

“Ha ha, ta thiếu một nha hoàn...”

“Nha hoàn?” Phong Linh hận không thể xông lên lấy thịt đè người. Côn đồ đúng là côn đồ, vĩnh viễn không thể trở thành quân tử được, nàng đã mập như vậy mà hắn vẫn còn thừa dịp chấy nhà hời của!

Đúng lúc này Dạ Lạc Dao đi tới, bộ dạng mảnh mai làm người ta muốn nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Phong Linh nhìn thấy nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua, cái gì mà chữa bệnh chứ, nhìn nàng ta thật tốt mà, vẫn có thể đi có thể nhảy! Thôi đi, hai người này đúng là tìm đến Tây Vực để nói chuyện yêu đương rồi.

Dạ Lạc Dao nghi ngờ nhìn Phong Linh. “Nguyệt, đột nhiên sao lại muốn có nha hoàn thế?”

“không có gì, trong nhà quá nhiều lương thực, sợ chúng sẽ mốc meo.”

Suýt nữa Phong Linh mướn phun trào, hừ quá, thật là người xấu!

Thần Hoàng nhìn đôi mắt phun lửa của nàng, cười một tiếng. “không có tiền trả thì ngoan ngoãn về làm nha hoàn của ta đi!”

“Ngươi...”

“Ta cái gì mà ta? Ra khỏi chỗ này ngươi có tiền ở trọ hay có tiền ăn cơm không?”

Thần Hoàng vừa hỏi, Phong Linh nhất thời im lặng.

hắn lười biếng nhún mày, hắn bỗng nhiên tiến sát làm nàng giật mình. “Hình như ngươi rất sợ ta? Là sợ ta ăn ngươi, hay là sợ... ngươi sẽ yêu mến ta?”

Đồ hồ ly đội lốt người!

Phong Linh trợn mắt, cái tính của người này, chắc cả đời này cũng không chữa được. Nàng xoay người đi ra cửa chính của quán rượu, nghiêng đầu thoáng nhìn. “đi thôi, ngươi không chỉ đường thì làm sao ta biết được động hồ ly ở đâu?”

Thần Hoàng mỉm cười một tiếng, đáy mắt sáng lên khác thường làm tim Dạ Lạc Dao lạc mất một nhịp. Nàng đã quen với ánh mắt này của hắn, điều này có nghĩa nữ nhân này đã hấp dẫn sự chú ý của hắn!

một nữ nhân béo rớt cuộc có mị lực gì?

Lúc trở về núi Yên Hà, tốc độ của xe ngựa chậm lại gấp đôi.

Phong Linh ngồi trên xe ngựa, một mình chiếm một băng ghế. Đối diện nàng là khuôn mặt nghi ngờ của Dạ Lạc Dao, nàng ta nhìn chăm chăm nàng giống như là đang đề phòng trộm cướp. Mà Thần Hoàng miễn cưỡng tựa vào thành xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dạ Lạc Dao không nhịn được mở miệng hỏi. “Ngươi tên là gì?”

Phong Linh không nghĩ ngợi bật thốt lên. “Thủy Băng Nguyệt.”

Đôi mắt nhắm chặt của Thần Hoàng từ từ mở ra một khe nhỏ, khóe miệng nâng lên.

Thủy Băng Nguyệt... đây là cái tên gì chứ? Vậy mà nàng cũng nói ra được.

“Thủy Băng Nguyệt?” Dạ Lạc Dao lặp lại một lần, ngó trên ngó dưới nàng. “Thủy cô nương, ngươi là người nơi nào? Tại sao lại một mình xuất hiện ở đây? Ngươi không biết ở Tây Vực có rất nhiều thổ phỉ sao?”

Nàng ta hỏi liên tiếp mấy vấn đề làm Phong Linh phiền não không dứt, nàng quay đầu lại nói. “Trước kia không biết”, ánh mắt liếc về phía Thần Hoàng. “Bây giờ đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 195: Làm hại nhân gian

Phong Linh dốc hết sức, rốt cuộc mới lên tới đỉnh núi, tới nơi nàng liền nằm lăn ra đất không chịu dậy!

Dạ Lạc Dao khinh bỉ liếc nàng một cái, tiến lên khoát tay Thần Hoàng. “Nguyệt, chúng ta vào thôi!”

Thần Hoàng rũ mắt xuống, ánh mắt tà ác làm người ta vừa nhìn thấy đã không yên lòng, hắn ngồi xổm xuống, mỉm cười, “Năm một hồi rồi tới phòng ta, ta có rất nhiều việc cho ngươi làm.” nói xong hắn thông thả đi vào với Dạ Lạc Dao.

Phong Linh nhìn trời xanh trên đầu, nghĩ, thật không ngờ ở Tây Vực lại có một nơi xinh đẹp thế này. Ngay sau đó, nàng cười khinh thường, hai người kia thật biết chọn nơi!

Đột nhiên có bóng người trên đỉnh đầu, nàng vội vàng đứng dậy, trước mặt là một thiếu niên bốc thuốc mặc áo màu trắng, chỉ khoảng 17 18, khuôn mặt thanh tú, nhìn như tiểu cô nương, “Là Thủy cô nương phải không? Xin mời đi theo ta, ta dẫn cô nương tới phòng!” Thiếu niên rất lễ độ, không vì vẻ ngoài của nàng mà lộ ra bất kỳ khinh miệt nào.

“Vâng! Cảm ơn!” Phong Linh rất có thiện cảm với thiếu niên, lập tức nở nụ cười.

Phòng của nàng ở gần vách núi phía sau, tầm nhìn rộng rãi, nàng vừa thấy đã thích.

Thiếu niên bung nước trà cho nàng, nói, “Thủy cô nương, ta kêu Pháp Hạ, có chuyện gì có thể tới tìm ta.”

“Pháp Hạ?! Tên nghe lạ quá!”

“Đây là tên một loại thuốc, sư phụ đặt cho ta.”

“Ồ ra vậy! Cảm ơn Pháp Hạ!”

“Đừng khách sáo, Thủy cô nương nghỉ ngơi một lúc đi!”

Pháp Hạ vừa ra khỏi phòng, Phong Linh liền lập tức phóng lên giường trúc, làm giường trúc kêu ‘kêu cà kêu kẹc’.

Mặc dù gặp phải người mình không muốn gặp nhất, nhưng may mắn là hắn không nhận ra mình, còn tìm được một chỗ thư thái như vậy. Chỉ cần mình cẩn thận một chút, sẽ không có vấn đề gì.

Nàng thoải mái nằm trên giường, ngâm nga một khúc hát, “Còn nhớ lúc bắt đầu em không thể thích ứng với hoàn cảnh rồi ren và ồn ào đó, một cô gái từ trấn nhỏ lên thành thị, khi em cô đơn nhất anh ở bên cạnh làm bạn, an ủi và khích lệ em.....”

“Thủy, Băng, Nguyệt!”

Phong Linh nghe thấy tiếng kêu, nàng ngẩn ra, ngó ngó, thì ra Thần Hoàng đang tựa bên giường trúc, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Phong Linh bò dậy, “Thiếu gia, ngài có gì sai bảo?”

“Đi theo ta!”

“Vâng!” Phong Linh xuống giường, nhìn bóng lưng của hắn, hưng phấn nắm đấm lên.

Chế độ nô lệ độc ác!

Tới phòng mình, Thần Hoàng lôi ra một đồng quần áo từ trong tủ, ném tất cả cho nàng, “Tắm.”

Phong Linh chật vật ôm, “Nhiều như vậy?”

Hắn ngoái đầu lại, nhú mày, “Ta thích một canh giờ đổi một bộ! Sao, có ý kiến?”

“Không ạ!” nàng đáp một tiếng, rồi ôm đồ ra cửa.

Nàng đi tìm Pháp Hạ hỏi chỗ con suối xong, trực tiếp xách bồn ra bờ sông.

“Đánh chết người, đồ hồ ly! Một canh giờ thay một bộ?! Muốn tắm cho tróc da luôn hả?” Phong Linh xem quần áo là hắn, cầm gậy ra sức đánh vào cho hả giận.

Nàng vắt và tắm rửa thay đồ xong, vừa về tới nhà trúc định nghỉ ngơi thì lại bị Pháp Hạ gọi tới phòng Thần Hoàng. Thần Hoàng đang nằm sấp trên giường, chỉ chỉ vào vai hắn, “Bóp vai.”

Nàng hỏi hận! Thật sự hối hận! Biết thế này nàng tình nguyện bị vô tù, cũng không đi theo hắn! Người này tuyệt đối có bản lĩnh hành hạ làm người ta phát điên!

Phong Linh miễn cưỡng bước tới giường, đặt bàn tay mập mập lên lưng hắn, đột nhiên nàng ngẩn ra, da hắn rất mịn cứ như da con nít. Phong Linh nở nụ cười gian, nàng cố tình tăng thêm lực, khiến vai hắn nhanh chóng đỏ rực lên.

Thần Hoàng khẽ nhú mày, liếc nàng, sau đó chỉ chỉ lưng, “Đấm lưng.”

Phong Linh đảo mắt, cười nói, “Thiếu gia, đấm lưng lực rất nhẹ, không bằng để ta đập lưng cho ngài, bảo đảm sau khi đập xong, ngài sẽ cảm thấy thoải mái toàn thân, hi hi, ngài có muốn thử không ạ?”

Thần Hoàng cười khẽ, “Được.”

Phong Linh nở nụ cười âm hiểm, cởi giày ra, chậm chậm bò lên giường, oán thăm trong bụng, đây là tự người muốn, bị gãy xương cũng đừng có mà đổ thừa ta!

Khi nàng đập lên, mày bỗng nhú lại, chân nàng tựa như đang giẫm trên đá tảng, cứng đến mức phát đau.

Thần Hoàng còn phối hợp rên một tiếng, “Ừ, quả thật rất thoải mái!”

“.....Hay là đám đi!”

Nàng ngồi xuống người hắn, vung bàn tay mập mạp lên, cái có cái không đập xuống.

“Thiếu gia...”

“Hả?”

“Số tiền ta thiếu ngài, làm công ba ngày là đủ trả đúng không!”

“Ai nói?”

Phong Linh nóng nảy nói, “Vậy phải bao lâu?”

Thần Hoàng nghiêng người, tay chống đầu, thản nhiên thả ra hai chữ, “Ba năm.”

“Mẹ kiếp, rõ ràng ta thiếu người chỉ 1 lượng 7 tiền, để người nô dịch ba ngày còn chưa đủ?! Muốn lừa người à? Lão nương không làm!” Phong Linh tức giận nhảy xuống giường muốn đi, nhưng còn chưa tới cửa, đã thấy một bóng người thoáng qua mặt.

Thần Hoàng quẹo rừ đứng tựa vào cửa, “Người nghĩ chỗ này là chỗ nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Đi cũng được, nhưng phải để lại ít thứ!”

“Thứ gì?” Phong Linh lùi về sau một bước nhìn hắn cảnh giác.

Hắn cười khề, “Một phần thân thể của người!”

Phong Linh nháy nháy mắt, “Một phần thân thể ta?! Ví dụ như?”

“Ha ha, như cánh tay, chân. Không thì lỗ mũi, hay mắt gì đó cũng được.”

Hắn càng nói, sắc mặt Phong Linh càng trắng, “Cho người móng tay của ta được không?”

Thần Hoàng cười gằn, tới gần nàng, khiến Phong Linh sợ tới mức lùi dần về sau, “Vậy thì cả ngón tay cũng phải để lại!”

Nàng rất muốn mắng to, Dạ Tàn Nguyệt, người được lắm, rất giỏi bắt nạt nữ nhân phải không? Nhưng mà, dù tức, nàng cũng không có dũng khí nói cho hắn sự thật.

Nàng nhụt chí, cúi gầm đầu, “Không chơi hù người! Nha hoàn thì nha hoàn.....” nàng vừa nói vừa nghĩ thầm, cứ chịu đựng trước mấy ngày, sau đó sẽ kiếm cơ hội bỏ đi.

Thần Hoàng hài lòng cười, véo gò má nàng, “Ngoan! Giờ đám chân cho ta. Ta cảnh cáo người, đừng có thừa dịp mà sàm sỡ ta!”

Phong Linh ngẩn đầu nhìn trời.

Ông trời thấy không, yêu nghiệt này đang làm hại nhân gian đó, sao ngài còn không mau tới bắt hắn đi?!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chảy máu mũi

Trên bàn cơm tối chỉ có bốn người. Cổ thần y trong truyền thuyết vẫn không thấy lộ mặt.

Dạ Lạc Dao nhìn chăm chăm bàn thức ăn đầy ụ, tò mò hỏi. “Pháp Hạ, hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? Tại sao lại nấu nhiều món ăn vậy?”.

Pháp Hạ chỉ cười không nói, ánh mắt liếc qua về phía Thần Hoàng. Phong Linh hít sâu một hơi. “Oa, thơm quá, Pháp Hạ, người lợi hại quá, ta không thể tin được những thứ này là do người làm đó! Thật tốt quá, nếu có vị cô nương nào gả cho người thì nhất định sẽ có phúc! Đúng rồi, trong lòng người có người nào không, không có thì ta có thể giới thiệu một người cho người?”.

Nghe nàng nói ba câu vẫn vòng về nghe mối, Thần Hoàng rừ mắt xuống.

Ánh mắt Pháp Hạ lảng tránh. “Ta chỉ muốn tu hành cùng sư phụ”.

“Được được, chuyện này không vội, ngươi cứ từ từ mà tu, nếu lúc nào muốn bước vào hồng trần thì lại đến tìm ta”. Phong Linh vội vàng nắm chiếc đĩa, ăn từng miếng từng miếng. Một ngày này nàng đã đói bụng sắp chết.

Dạ Lạc Dao chán ghét dùng khăn che mặt, nói nhỏ với giọng oán giận. “Nguyệt, nếu nàng ta là nha hoàn của huynh thì làm sao có thể ngồi ngang hàng với huynh được? Nàng ta nên ngồi ăn ở phòng bếp mới đúng”.

Phong Linh vừa nhai vừa mặc kệ, không để ý quá nhiều đến nàng ta. “Oa, Pháp Hạ, đùi gà này ngươi làm quá ngon rồi”.

“Thật sao?”. Pháp Hạ vui vẻ cười. “Vậy thì Thủy cô nương ăn nhiều một chút”. Pháp Hạ cũng được coi là một nửa người nghiên cứu thức ăn, bởi vì lúc tu hành rất nhàm chán nên hắn thích nghiên cứu sách dạy nấu ăn. Thấy Phong Linh không hề giả bộ, đáng vẻ thật lòng thích những món ăn hắn nấu thì người vẫn luôn xa cách lễ độ với mọi người như hắn cảm thấy thân cận với nàng hơn một chút.

Thần Hoàng ăn cái gì cũng rất tao nhã, xuất thân là người hoàng tộc nên những điều này đều là lễ nghi căn bản phải làm. Phong Linh mặc kệ những thứ kia, chiếc đĩa không ngừng đưa vào miệng hơn nửa đĩa và mắt rất nhất trí trong việc phối hợp hành động. Ánh mắt thấy chiếc đĩa Dạ Lạc Dao đi đến nơi nào thì nàng cũng đặt đĩa ở đó. Đến nỗi Dạ Lạc Dao tức giận, quăng chiếc đĩa xuống, quay người rời đi.

Phong Linh bĩu môi một cái. “Đúng là phí của trời”.

Thần Hoàng thấy nàng ăn nhanh thì nhủ mảy. “Ngươi là dân ty nạn à? Hay là bị người ngược đãi mấy ngày rồi không được ăn cơm?”.

“Ta đói, đói mà còn không cho người ta ăn”. Phong Linh nói, Pháp Hạ vội đẩy vài món ăn tới. “Thủy cô nương, cô nương thử một chút món ăn này, đây là món ăn mới ta dốc lòng nghiên cứu, cho một chút thực được vào món ăn, vị hồi hương cho ngon miệng, nấu với thịt thỏ”.

(1) cây hồi hương: http://vi.wikipedia.org/wiki/Đại_hồi

“Ồ, ta thử một chút”. Phong Linh ăn một miếng, nhai nhai, Pháp Hạ nhìn chăm chăm vào nàng. “Sao rồi?”.

“Ừ, thịt mỏng ngon, ăn rất ngon. Nhưng mà.....”.

Pháp Hạ vội hỏi. “Làm sao?”.

“Vị hồi hương quá nặng, ảnh hưởng đến vị tươi của thịt thỏ, có một chút như là khách đoạt chủ (nghĩa là vị hồi hương lấn mất vị thịt thỏ)”.

Pháp Hạ “À” một tiếng, bưng bình. “Lúc làm ta vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không rõ là không đúng chỗ nào, ha ha, Thủy cô nương nói như thế là ta hiểu ngay! Đến đây, thử món này.....”.

Thần Hoàng ngồi đối diện dờ khóc dờ cười. Hắn biết Pháp Hạ lâu như vậy, hắn ta vẫn luôn nhàn nhạt chưa bao giờ thấy hắn ta hưng phấn như hôm nay. Quả nhiên nàng không tầm thường, cho dù nàng biến thành hình dáng gì thì nàng vẫn có bản lĩnh dẫn toàn bộ ánh mắt người khác lên người mình.

Bữa ăn này, trên bàn ăn không dư lại cái gì. Pháp Hạ vui mừng, xung phong nhận công việc rửa bát, còn nói ngày mai làm thêm vài thứ cho Phong Linh ăn.

Phong Linh trở về phòng, hài lòng nằm trên giường, nàng còn chưa kịp ngủ thì cửa bị đẩy ra. Thấy người đứng ở cửa, Phong Linh lập tức hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hắn.

“Thủy Băng Nguyệt, tới đây tắm rửa cho ta”.

Thần Hoàng bỏ lại những lời này sau đó lại biến mất như một trận gió.

Phong Linh kéo thân thể béo phì đẩy cửa phòng hắn ra, nàng vừa ngáp vừa nói. “Thật là, tắm mà còn cần người phục vụ! Không có tay hay là không có chân thế?”.

Bỗng nhiên, nàng tròn to hai mắt, đứng cứng người không nhúc nhích!

Lôa, lôa, lôa, nam?!

Thần Hoàng vừa cời y phục xuống, còn treo bên cạnh thùng gỗ, khác với Phong Linh đang khiếp sợ thì hắn bình tĩnh thông dong hơn nhiều. Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhủ mảy. “Thủy Băng Nguyệt cô nương, làm phiền ngươi lau máu mũi đi, bẩn quá!”.

Phong Linh theo bản năng chùi mũi, con ngươi suýt nữa thì lòi ra ngoài, thật TMD, nàng chảy máu mũi thật!

Bà ngoại ơi, mất hết mặt mũi rồi!

Nàng ảo não vầy vầy đầu, di chuyển đôi chân mập. Nhìn hắn như không có việc gì ngồi trong thùng, hai cánh tay còn khoác lên thành, gương mặt cười như không cười, muốn cười mà không cười, làm nàng muốn bốc hỏa (tức giận).

Hắn dám lộ, tại sao nàng lại không dám nhìn?

Nàng ngẩng cao đầu, đi tới phía sau hắn, nắm khăn lên lau lung tung trên thân thể hắn. Nàng vẫn biết da của hắn xò vào rất tốt nhưng không ngờ lại tốt đến vậy, nàng chỉ hơi dùng lực một chút mà đã nổi lên vết đỏ rồi làm nàng đau lòng không dám mạnh tay.

Thần Hoàng thoải mái dựa đầu, khẽ mở mắt ra, nhìn thấy mặt mũi rồi rầm của nàng. Hắn cười hỏi. “Sao ngươi lại mập thành như vậy rồi?”.

Hắn thuận miệng hỏi như vậy làm Phong Linh cảnh giác. “Ta mập ra sao hình như không hề liên quan đến ngươi, thiếu gia”.

“Ha ha, cũng đúng, trong mắt ta, có phải mập hay không cũng không khác biệt”.

“Thôi đi, nói sao dễ nghe vậy, không phải nam nhân đều thích dùng mắt cường gian nữ nhân sao?”.

“Sai rồi, có lẽ nam nhân khác như thế nhưng ta không thích”. Đột nhiên hắn cười vô lại. “Cường gian, ta thích làm thật hơn”.

“.....”. Phong Linh cúi đầu yên lặng, nhưng mà nàng dùng khăn lau lồng ngực hắn, Thần Hoàng cúi đầu nhìn, nơi đó bị lau rất rồi, hắn bắt đắc dĩ chỉ lưng. “Chà lưng thô”.

“Ừ”.

Cuối cùng không cần nhìn khuôn mặt họa quốc kia nữa, Phong Linh thờ phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán sau đó tiếp tục chà lưng.

Thần Hoàng đảo mắt, hắn chợt nghiêng người, Phong Linh chụp hụt, cả người lộn vào thùng nước. Bởi vì cơ thể nàng lớn nên nước trong thùng tràn ra hơn nửa. Mặc dù thùng khá lớn nhưng sau khi nàng ngã vào thì trở nên hẹp, hai người áp sát vào nhau, động một chút cũng khó khăn.

Cả người Phong Linh ướt nhẹp, nàng thờ phỉ phò nói. “Ngươi có ý à?”.

Thần Hoàng cười cười. “Vậy thì sao?”. Ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng, một đường đi xuống dừng trên bộ ngực đầy đặn. Y phục dán chặt lên người nàng càng làm nổi bật hình dáng đầy đặn, trong đôi mắt hắn nổi lên ngọn lửa.

Phong Linh theo ánh mắt của hắn, nàng đột nhiên giật mình, hai tay vội vàng vòng trước ngực. “Sắc lang, ngươi nhìn chỗ nào đấy?”.

“Sắc lang?”. Thần Hoàng cười gần hai tiếng, thân thể nghiêng về phía trước một chút, ép nàng không động đậy được. “Nàng còn chưa biết sắc lang chân chính là như thế nào đâu”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Nàng thật buồn nôn

“Wey wey wey, thiếu gia!”. Phong Linh hai tay bắt được thành thùng, định nhảy ra ngoài.

Tất nhiên, nếu như nàng nhảy được ra ngoài.

Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, giữ vững âm thanh ổn định. “Thiếu gia, trò đùa này không buồn cười chút nào. Xin ngài làm ơn trở về là con người bình thường đi, cảm ơn”.

Thần Hoàng ép nàng, nở nụ cười yêu nghiệt làm cho tim Phong Linh đập “thịch thịch”, nhưng đối với Phong Linh bây giờ mà nói thì điều này rất tổn hại đến thân thể.

Thần Hoàng dựa vào thân thể của nàng hình như cảm thấy rất thoải mái, bàn tay Thần Hoàng bắt đầu di chuyển trên người nàng. Lúc tay hắn đi tới eo nàng còn cố ý nhéo vài cái, cười tà ác nói. “Cảm xúc không tệ!”.

Phong Linh đứng là muốn điên rồi!

Nếu như người đùa giỡn nữ nhân thì không sai, có thể nói đó là hormone của giống đực gây họa. Nhưng đùa giỡn một nữ nhân mập trong lòng rất tự ti thì tội này không thể tha thứ.

Phong Linh bắt lấy tay hắn, hai con mắt meo lại. “Thiếu gia, con mắt của ngài có tật xấu à? Sao không tìm Lạc Dao cô nương như hoa như ngọc mà lại trêu chọc ta làm gì?”.

“Ha ha”. Hắn dễ dàng rút tay ra, vỗ vỗ mặt nàng. “Bản thiếu gia khẩu vị nặng”.

“.....”. Nàng muốn phun một ngụm máu tím chết hân!

Đột nhiên hai cánh tay của hân vòng chặc hông của nàng. Phong Linh tức giận kêu lên. “Đáng chết, người mau buông ta ra, ta mặc kệ người mắc phải chứng ngại tâm lý hay là chứng ngại sinh lý, mau buông ta ra, cẩn thận ta kêu lên bây giờ! Đến lúc đó, tiểu mỹ nhân thấy được thì ta xem người ăn nói làm sao”.

Thần Hoàng “ừ” một tiếng, buông tay, xoay người, đứng lên ra khỏi thùng nước. “Nước cũng bị người làm bẩn rồi, còn không mau đi xách mấy thùng nước sạch lại đây?”.

Phong Linh tròn to hai mắt, ngồi trong thùng không nhúc nhích. Ánh mắt theo hai chân thon dài, dần dần rời lên trên, tiếp theo là cái mông tròn, tấm lưng rộng rãi, da thịt trắng tẽ.....

Nàng biết, mỹ nữ đi tắm có thể nghiêng thành nhưng cho tới bây giờ nàng mới biết được, mỹ nam đi tắm cũng có lực sát thương mạnh như vậy!

Thần Hoàng không khoác áo lên, quay đầu nhìn nàng đang ngơ ngác, nở nụ cười quyến rũ, động tác giống như chậm lại, hơi quay người.....

“Ừc ừc ~”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng bình tĩnh đứng dậy, bước từng bước đến cạnh cửa, kéo cửa ra, sau đó nàng đi ra ngoài, đóng cửa.

Lúc nàng đóng cửa, trong mũi có một cổ ám áp, quệt một cái, mẹ nó, nàng lại TM chảy máu mũi!

Sáng sớm, trời còn chưa sáng Phong Linh đã bị người kéo lên.

“Nấu cơm, ta đói bụng!”.

“A ~, muốn điên rồi, bụng của người là gì, nói đói thì nói?”. Phong Linh giật nhẹ tóc. “Tỷ tỷ đã mập thành như thế này, còn không đói bụng như người”.

Cuối cùng cũng hết bận, Phong Linh kéo thân thể mệt mỏi về phòng. Nàng vừa từ phòng bếp trở lại, chỉ muốn tiếp tục giấc ngủ, thì nàng lại phát hiện trên giường có vài bộ quần áo chỉnh tề. Nàng tò mò cầm lên nhìn, từ yếm đến quần sam, đầy đủ mọi thứ, hơn nữa, tất cả đều theo cỡ của nàng.

Nàng đột nhiên nghĩ tới, ngày hôm qua, cái tên kia.....

Vuốt những bộ quần áo mềm mại, trái tim nàng thấy cảm động, thì ra hân đều để ý đến những chi tiết đó....

Nhưng không đúng, tại sao hân lại tốt với nha hoàn như vậy? Chẳng lẽ.....

Phong Linh chột che miệng, hít sâu một hơi.

Trời ạ, hân sẽ không có khẩu vị nặng như vậy thật chứ? Hân không thích Dạ Lạc Dao cực phẩm mà lại nổi thú tính với nữ nhân mập như nàng?

Suy nghĩ này như sét đánh trúng nàng.

Ngoài cửa, âm thanh dịu dàng của Pháp Hạ vang lên.

“Thùy cô nương, cô nương đến dùng bữa sáng”.

“A, được, ta sẽ ra”.

Trên bàn ăn, vẫn như cũ, bốn cái bát, bốn đôi đũa.

Đám người Thần Hoàng đã sớm ngồi ở đó, Dạ Lạc Dao bắt mắt chu miệng. “Nàng ta, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà cũng bắt chúng ta đợi, nàng ta nghĩ mình là ai? Nguyệt, có phải huynh đã quá dung túng với nàng ta hay không? Nàng ta chỉ là một nha hoàn, cần gì phải như vậy.....”.

Lời của nàng dần biến mất khi nhìn thấy người đang đi về phía cửa.

Thần Hoàng nhíu mày nhìn, sau đó hân cũng sững sờ. Pháp Hạ càng giật mình đứng đó, miệng há hốc.

Ở cửa, một người đang đi tới, bộ dạng tròn vo, không thể phân biệt rõ ràng được là đang đi tới hay là đang lặn tới. Từ đầu đến chân nàng được bọc thật chặt, chỉ chừa lại đôi mắt nhìn đường.

Sau khi ngồi vào chỗ trống duy nhất trên bàn, nàng cười cười. “Xin lỗi để mọi người đợi lâu”.

Thần Hoàng tò mò hỏi. “Người không sợ kín như vậy sẽ bị rôm sao?”.

Phong Linh cười giải thích. “Da của ta có vấn đề, sợ lây cho mọi người nên mới vậy, ha ha, đừng để ý, đến đây, chúng ta ăn cơm đi”.

“Bệnh ngoài da?”. Pháp Hạ tỏ thái độ chuyên nghiệp. “Thùy cô nương, là bệnh ngoài da như thế nào, để ta xem cho người!”.

“Không có việc gì, không có việc gì, không cần nhìn, chỉ giống như bị ghê thôi, dù sao rất đáng sợ, mấy ngày nữa là hết thôi!”.

Dạ Lạc Dao cả kinh, vội vàng đứng lên. Nàng ta không nhìn được nữa nói. “Nguyệt, nàng ta rất kinh tởm, muội muốn huynh lập tức đuổi nàng ta! Muội còn lâu mới ngồi ăn cùng bàn với người ác như vậy!”.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Thần Hoàng vẫn nở nụ cười tà làm người ta không đoán ra được suy nghĩ, ánh mắt lợi hại liếc về phía xác ướp Phong Linh sau đó nhìn về phía Dạ Lạc Dao. “Ngồi xuống!”.

“Muội không muốn! Nguyệt, huynh đuổi nàng ta đi được không?”.

Đôi mắt thu lại, giọng nói không chút để ý làm người khác không rét mà run. “Nàng ấy sẽ không rời đi”.

“Nguyệt.....”. Dạ Lạc Dao nghi ngờ mình đang nghe lầm, trước đó là Phong Tam Nương bây giờ lại đến Thủy Băng Nguyệt, từng người đều khiêu chiến địa vị của nàng trong lòng Nguyệt, nàng đã chịu đựng quá lâu, nàng không thể giả vờ không biết gì được nữa rồi.

“Nguyệt! Tại sao huynh lại muốn che chở cho mụ béo này! Huynh thích nàng sao? Thích khuôn mặt xấu xí của nàng hay là thân thể làm người ta muốn nôn của nàng?”.

Tay cầm đũa của Phong Linh cứng đờ, khuôn mặt cúi xuống không nhìn rõ tâm trạng nàng, ngay cả những gì trong mắt cũng được giấu đi.

Hai tay Thần Hoàng đặt lên bàn, từ từ đứng lên, ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt tà ác lóe ra tia tàn nhẫn. “Muội vừa nói cái gì?”.

“Nguyệt, một Phong Tam Nương chưa đủ sao? Rốt cuộc huynh còn muốn làm tổn thương muội đến khi nào? Huynh tình nguyện nhìn mụ béo này mấy lần, cũng không chịu nhìn muội? Muội là muội muội từ nhỏ đến lớn huynh đều thương muội? Huynh có hiểu không?!”.

Dạ Lạc Dao giống như nổi điên đi tới trước mặt Phong Linh, níu lấy y phục trên người nàng xé ra. “Huynh nhìn nàng ta xem, nàng ta vừa mập vừa xấu! Là nữ nhân mà ngươi còn có mặt mũi sống trên đời này sao? Ngươi không tự ti à, không cảm thấy mất mặt à? Ngươi như ngươi có tư cách gì xuất hiện ở đây, xuất hiện bên cạnh Nguyệt? Tại sao ngươi không chết đi?”.

“Bốp!”.

Một cái tát, vang lên thanh thúy.

Phong Linh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nam nhân như Satan trên đỉnh đầu.

Dạ Lạc Dao bụm mặt, nước mắt lớn như hạt đậu không tiếng động rơi xuống. “Huynh đánh muội. ... Vì nàng mà huynh đánh muội. .... Dạ Tân Nguyệt! Muội hận huynh!”. Nàng ta gào một tiếng rồi xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Đừng nghĩ là ta sẽ không đánh

“Lạc Dao cô nương!”. Pháp Hạ gạt đầu một cái với Thần Hoàng. “Ta đi xem một chút”. Hắn xoay người đuổi theo.

Phong Linh hít sâu một hơi, nàng giống như người không để ý, nàng chỉ gấp đồ ăn, đưa vào trong miệng, nhai rồi nuốt xuống. Những động tác máy móc như vậy cứ lặp lại, nàng không ngừng ăn, nàng bỏ đồ vào trong miệng, nhai rồi nuốt, nuốt không trôi, nhưng nàng vẫn không dừng việc nhét thức ăn vào miệng.

Tay bỗng nhiên bị người khác nắm lấy.

“Đủ rồi”.

Sau đó, một cái khăn được đưa tới. “Mau phun ra đi”.

Phong Linh cúi đầu thật thấp, lắc đầu.

Thần Hoàng nhíu mày, hắn không nói gì nắm lấy mặt nàng, lấy khăn che miệng nàng, bắt nàng khạc hết đồ ăn ra.

Phong Linh quay mặt đi, nàng vẫn với lấy chiếc đũa, nhưng người lại bị hắn quay qua. Nàng nhìn vào ánh mắt Thần Hoàng, quay mặt đi. “Đừng động tới ta... ta đói bụng, ta muốn ăn. ....”.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm nàng, nói từng chữ. “Ta nói, đủ rồi”.

Phong Linh chợt đẩy hấn, đứng lên. “Bụng của ta đói, tại sao không cho ta ăn? Bởi vì ta mập à, bởi vì ta không nên sống sao?”.

Ánh mắt mờ hồ, nàng lau mắt. “Các người nghĩ rằng ta thích à? Không hiểu tại sao lại biến thành dạng này, mờ mắt nhắm mắt chính là phải ăn, trừ ăn ra vẫn là ăn, không ăn sẽ có cảm giác như muốn chết, các người hiểu đó là như thế nào sao?”.

Thần Hoàng nhíu mày, đi tới bắt lấy cánh tay nàng vẫn đang không ngừng lau mắt. Phong Linh dùng sức giật ra. “Vì không muốn người bên cạnh ta nhìn thấy ta như thế này nên ta mới trốn đi, tránh bọn họ, tìm một địa phương không ai biết ta, ai muốn cười thì cứ cười đi, nhưng.....”. Nàng vỗ vỗ lồng ngực của mình. “Nơi này sẽ rất đau”.

Bỗng nhiên, Thần Hoàng kéo nàng vào ngực. “Ngu ngốc, nàng thật là ngốc đến nỗi không thuốc nào chữa được!”.

Phong Linh muốn đẩy hấn ra nhưng lại bị hấn ôm chặt, giọng nói dè dặt cảnh cáo. “Nàng thử đẩy ta ra xem! Có tin ta sẽ đánh nàng hay không?”.

Phong Linh sợ hãi nhưng nước mắt càng chảy nhiều hơn. “Thật là khôi hài, ta làm gì cá người? Làm sao mọi người lại cứ nhắm vào ta, giống như ta bới mộ phần nhà ai vậy.....”.

Thần Hoàng ép chặt cánh tay, khí phách không ai bì nổi, “Nghe đây, ta không cho nàng ngược đãi chính mình! Muốn ăn thì ta cho nàng ăn no! Ta cũng không muốn nghe nàng nói mình mập nữa! Tên khốn kiếp nào dám cười nàng thì ta sẽ giết cả nhà hấn! Nghe rõ chưa!”.

Phong Linh bị hấn nói, ngẩn người một chút, đôi mắt còn mù sương ngẩn ngơ nhìn hấn.

Nam nhân đứng đối diện khí lạnh bức người, ánh mắt âm u tàn bạo. “Ta hỏi, nàng đã nghe rõ chưa?”. Hấn tỏ rõ nếu như nàng không vâng lời, thì hấn sẽ không ngại tiến nàng một đoạn đường.

Nàng gật đầu theo bản năng. “Nghe, nghe rõ”.

Hấn cười, kéo tay nàng ngồi xuống. “Bây giờ, ăn sáng đi”. Hấn tự mình múc một chén cháo cho nàng, đưa tới trước mặt nàng, đôi mắt câu hồn nhìn chăm chăm nàng, giọng nói bá đạo không cho phép cự tuyệt. “Ăn”.

“Ồ”. Phong Linh bưng chén cháo lên ăn, lơ đãng nhìn hấn một cái nhìn vào đôi mắt chăm chú của hấn, tim đột nhiên nhảy “thình thịch”, đầu nàng lại cúi thấp hơn.

.....

Chả mấy khi Thần Hoàng thả cho nàng nghỉ một ngày, Phong Linh chân trần quanh quẩn trong phòng, gương mặt vẫn còn nóng nóng.

Từ nãy đến giờ, trong đầu nàng vẫn luôn là ánh mắt hấn nhìn nàng, có bắt đắc dĩ, có cung chiều, có dờ khóc dờ cười, còn có thâm tình.....

“A, điên rồi, điên rồi!”. Phong Linh giật nhẹ mái tóc, đặt mông ngồi trên đất. Tại sao lại như vậy, hấn..... phát hiện ra cái gì sao?

Khả năng này, nàng không dám nghĩ thêm. Bây giờ, Phong Tam Nương, tình nguyện lừa mình dối người.

“Cốc cốc cốc”. Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng nói. “Thủy cô nương”.

Phong Linh sững sờ, không ngờ nàng ta sẽ đến.

Dạ Lạc Dao cười. “Chuyện buổi sáng ta xin nhận lỗi với cô nương. Ta không nên nói chuyện như vậy, hi vọng người không cần để ý”.

Phong Linh rũ mắt xuống, khoát tay áo. “Thôi, người nói cũng không sai, ta có cái gì tốt đâu”.

Dạ Lạc Dao đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, nói. “Ta đã quá quan tâm đến Nguyệt, không thể không ghen tỵ với những nữ nhân bên cạnh hấn. Cho dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần người đó đoạt sự chú ý của hấn thì ta đều không tiếc giá nào diệt trừ nàng ta”.

Phong Linh liếc nhìn nàng. “Người đang cảnh cáo ta sao?”.

Dạ Lạc Dao cười lác đầu nói tiếp. “Trước đây ta đã từng tự tay giết chết một nữ nhân, mặc dù ta biết rõ Nguyệt không thương nàng ta, nhưng ta vẫn giết nàng ta”.

Giọng nói nhẹ nhàng như nói “Thời tiết hôm nay không tệ” vậy. Một Dạ Lạc Dao như vậy làm người ta thấy sợ hãi.

Trong lòng Phong Linh rơi xuống, nàng biết nàng ta nói đến Châu Châu.

“Người biết tại sao Nguyệt không trừng phạt ta không?” Nàng ta đột nhiên hỏi.

Phong Linh cắn môi nói. “Có lẽ do thiếu gia thích người”. Đáp án này đã có sẵn trong lòng, chính miệng nàng nói ra lại cảm thấy có chút khó khăn. Nàng tự giễu cười, ha ha, Phong Tam Nương, người còn nghĩ gì nữa à?

“Bởi vì ta không sống được lâu nữa”.

Câu nói này làm Phong Linh cả kinh, nàng ngẩng đầu lên. “Ngươi.....”.

Lúc này, nàng ta vẫn xinh đẹp như cũ, những lại yếu ớt như con nít, chỉ cần tùy tiện đụng nhẹ cũng có thể bị thương.

“Cho nên hần có thể cứng chiều ta, tùy ta, mặc ta làm cái gì, hần đều sẽ không trách ta. Nhưng chỉ có tìm hần, sẽ không bao giờ giao cho ta”. Nàng ta cười khổ, ngẩng đầu lên, ánh mắt quý dị nhìn Phong Linh. “Không biết vì sao từ lần đầu gặp ngươi, ta đã thấy ngươi rất đáng ghét!”.

Phong Linh dần khép miệng lại, gật đầu. “Ta cũng vậy”.

“Ngươi rất giống một người”. Nàng ta nói.

Phong Linh ngần ra. “..... Ai?”.

“Một nữ nhân còn đáng ghét hơn so với ngươi”. Dạ Lạc Dao bỗng nhiên ghé sát vào nàng, nắm cằm nàng suy nghĩ. “Nếu như gương mặt này nhỏ vài vòng thì càng giống”.

Phong Linh đẩy cánh tay nàng ta ra. “Ta không hiểu ngươi đang nói gì, nếu như ngươi tới đây chỉ để cảnh cáo thì tốt, ta đã nhận được, ngươi có thể an tâm ra cửa rồi phải”.

Dạ Lạc Dao chậm rãi lắc đầu, gương mặt kiêu diễm như hoa. “Ta sẽ không để một Phong Tam Nương khác cướp hần đi, không.....”.

Phong Linh cảm nhận được sự khác thường của nàng ta, trong lòng nàng sinh ra cảnh giác, từ từ lùi về sau. “Ngươi muốn làm gì?”.

“Haizz”. Nàng ta thở dài một tiếng. “Thật ra thì ta cũng không muốn như vậy, thật sự không muốn..... đây đều là do các ngươi ép ta”. Vừa nói chuyện nàng ta vừa rút một con dao giấu trong ống tay áo ra, không do dự đâm thẳng về phía Phong Linh.

“A!” Phong Linh quát to một tiếng, lật người chạy, nhưng mà vì quá béo nên hành động bất tiện, không đợi nàng bỏ dây, Dạ Lạc Dao đâm vài cái, Phong Linh nghẹn ngào gào lên. “A, nữ nhân điên! Cứu mạng —— cứu mạng ——!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Nàng ta chính là Phong Tam Nương!

Dạ Lạc Dao đột nhiên dẫm lên ống quần nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, chủy thủ trong tay giơ lên. “Ngươi biến mất đi”.

Ánh mắt xẹt qua, Phong Linh thấy chủy thủ sắp đâm xuống, nàng cắn răng một cái, đá một cước vào bụng Dạ Lạc Dao. Dạ Lạc Dao bị đau, chủy thủ trong tay rơi xuống, Phong Linh thừa lúc nàng ta đang khom lưng nhặt chủy thủ lên, xoay người đặt nó lên cổ nàng ta, trông mắt như muốn phun lửa.

Dạ Lạc Dao không biến sắc, nhìn chằm chằm vào nàng. Cho dù mạng đang trong tay đối phương, nàng ta cũng không nháy mắt.

“Ngươi điên rồi sao? Vì một nam nhân mà giết người ở khắp nơi! Đầu óc ngươi bị hỏng rồi hay là trong lòng ngươi bị thiếu cái gì?”. Phong Linh cũng không chịu được nữa, nàng niu áo nâng nàng ta lên. “Dạ Lạc Dao, trên thế giới này, người đau khổ giãy giụa không chỉ có mình ngươi, sắp chết thì sao? Đó chính là lý do mà ngươi không hề kiêng kỵ mà tổn thương người khác sao?”.

“Ha ha, ta mặc kệ sống chết của người khác, ta chỉ muốn có Nguyệt. Chỉ cần là nữ nhân xuất hiện bên cạnh hần, ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai!”.

“Kẻ điên! Đúng là đồ điên!”. Phong Linh meo mắt. “Nữ nhân như ngươi, sống trên đời còn không có ý nghĩa hơn ta!”.

“Vì Nguyệt, chuyện điên cuồng như thế nào ta cũng làm được”. Nói xong, nàng ta há mồm cắn tay Phong Linh.

“A ——”. Phong Linh đau, buông tay ra. Nàng dùng sức đẩy nàng ta ra, vừa nhìn mu bàn tay đang đầm đìa máu tươi. “Đáng chết!”.

Dạ Lạc Dao đoạt lấy chủy thủ, nhắm vào nàng đâm xuống. “Không ai có thể cướp hần cả!”.

Chủy thủ lại đâm xuống, Phong Linh tránh không kịp, trên cánh tay xẹt qua một vết thương, đau đến nổi nước mắt nàng cũng rơi xuống. Dạ Lạc Dao giơ tay chém xuống, định đâm xuống lần nữa thì chủy thủ trong tay bị một người đến đá văng ra.

Thần Hoàng hoàn toàn bị chọc giận, hần giống như con gió, nắm được cổ tay Dạ Lạc Dao, đôi mắt như muốn cắn nuốt nàng ta. “Ta đã cảnh cáo ngươi, không được động đến nàng!”.

“Muội không! Muội muốn giết mẹ béo này, muội muốn giết nàng ta!”. Dạ Lạc Dao giằng giăng gào thét, “Huynh không được chú ý đến người khác! Huynh chỉ được nghĩ đến ta!”.

Pháp Hạ cũng vội vàng xông vào, “Tại sao lại trở về thế?”.

Thần Hoàng quăng Dạ Lạc Dao cho hắn. “Coi chừng nàng ta!”.

“A, được!”. Pháp Hạ nắm chặt Dạ Lạc Dao đang hung hăng, “Lạc Dao cô nương, người bình tĩnh một chút, người không được quá kích động!”.

“Nguyệt! Người không thể bỏ ta, Nguyệt!”.

Thần Hoàng cũng không thèm nhìn nàng một cái, đi vội đến chỗ Phong Linh, thấy tay nàng bị thương thì không nói nhiều, khom lưng ôm lấy nàng. Cho dù là nàng nặng gần 200 cân thì chân mày hắn cũng không hề nhíu lại, bước ra ngoài.

Dạ Lạc Dao nhìn hắn ôm nữ nhân mập cứ như thế mà đi lướt qua, nàng ta chấn động, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Lạc Dao cô nương?”. Pháp Hạ thận trọng gọi nàng.

Đột nhiên Dạ Lạc Dao mềm nhũn, ngất đi. Pháp Hạ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng ôm lấy nàng, “Lạc Dao cô nương! Lạc Dao cô nương!”.

Phong Linh đau đến nổi nhe răng nhếch miệng, máu không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ cái áo của Thần Hoàng. Bước chân hắn vẫn không dừng lại, đi thẳng vào nhà trúc sâu nhất, trong sân trồng trái chỉ có một cái nhà trúc duy nhất. Hắn đi thẳng tới, đá cửa. “Cố lão! Cố lão!”.

Trong phòng, một lão nhân đang chui đầu vào đóng được thảo ngẩng đầu lên. “Có chuyện gì?”.

Thần Hoàng vội vàng để Phong Linh xuống. “Nàng bị thương!”.

Cố thần y bấu mỗi một cái, miễn cưỡng đi tới, quét mắt nhìn vết thương của Phong Linh, tức giận kêu lên. “Cái vết thương nhỏ này mà người cũng đến quấy rầy ta? Tiểu tử người coi thần y ta đây là cái gì? Là đại phu rảnh rồi lắm à?”. Ông tức giận lấy hai bình thuốc trong tủ ném lại. “Thuốc đây, tự mình xử lý đi!”. Nói xong ông tức giận ra cửa, bộ dạng như bị vũ nhục.

Tính khí Cố thần y cực kỳ nổi danh nhưng mà tài chế thuốc của ông cũng nổi danh như tính khí ông vậy. Thần Hoàng lấy được thuốc rồi cũng không làm phiền ông nữa, vội vàng ngồi chồm hổm xuống, kéo ống tay áo Phong Linh.

“Đau. ... Đau quá. ....”. Phong Linh đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, Thần Hoàng nhíu chặt mày, cầm thuốc nhẹ nhàng bôi lên vết thương, sau đó lấy vải sạch nhẹ nhàng băng bó cho nàng. Thuốc này cũng tốt, một lúc sau Phong Linh không cảm thấy đau nữa, cảm giác ở vết thương cũng biến mất, mà nàng cũng cảm thấy sạch sẽ mát mẻ.

Cho đến lúc này, nàng mới nhìn nam nhân đang tỉ mỉ băng bó cho nàng.

Hắn nhìn rất đẹp mắt, cho dù ở thế kỷ 21 đại minh tinh mọc lên như nấm, Phong Linh cũng chưa gặp qua nam nhân nào đẹp mắt như hắn.

“Nàng ta thật sự rất thích người”.

Thần Hoàng nâng mắt lên, tà khí trong mắt bị đau lòng bức lui. Hắn nhìn nàng, không lên tiếng, sau đó lại cúi đầu cầm lấy tay của nàng, thấy vết cắn trên mu bàn tay be bét máu và thịt. “Đau không?”.

“Nói nhảm!”. Phong Linh uất ức nói. “Người thử để cho nàng ta cắn xem rồi người sẽ biết!”.

Hắn khề cần rảnh, cầm lấy tay nàng bôi thuốc, băng bó, sau đó đột nhiên hắn đứng lên. “Người ở lại chỗ này! Ta sẽ trở lại ngay lập tức!”.

“Này. ....”.

Thần Hoàng không quay đầu lại mà đi thẳng ra bên ngoài.

Hắn đi tới phòng của Dạ Lạc Dao, Pháp Hạ tiến đến, nhỏ giọng nói. “Vừa rồi Lạc Dao cô nương đã té xỉu”. Sau đó hắn thức thối lui ra ngoài.

Thần Hoàng chậm rãi đi vào, Dạ Lạc Dao nằm trên giường, vừa nhìn thấy hắn thì nở nụ cười tươi như hoa, giống như vừa rồi không có gì xảy ra. “Nguyệt, huynh đến rồi”.

Thần Hoàng không lên tiếng, hắn giơ tay lên, trong tay cầm một cây chủy thủ. ....

“Nguyệt. .... huynh. ....”. Dạ Lạc Dao ngồi dậy, kinh ngạc nhìn hắn, sau đó chỉ trong chớp mắt, nàng nghẹn ngào gào lên, xông tới bưng lấy cánh tay của hắn. “Nguyệt! Huynh làm cái gì vậy?”.

Thần Hoàng vứt chủy thủ trong tay xuống, hắn không nhìn cánh tay cây máu ròng ròng, đẩy cánh tay nàng ta ra. “Chỉ cần nàng bị thương thì ta cũng sẽ bị như vậy! Dù là nàng chết!”.

Nói xong hần quay người rời đi.

Dạ Lạc Dao ngồi chồm hồm trên đất, nhìn mặt đất đầy máu, thất thanh khóc rống. “Rõ ràng huynh biết là muội không thể không có huynh, tại sao huynh còn trừng phạt muội như vậy? Tại sao huynh không nhận lòng muội? Trên cõi đời này sẽ không có ai thích huynh như muội! Nguyệt, đừng tàn nhẫn với muội như vậy ——”.

Thủy Băng Nguyệt, nàng ta giống như là Phong Tam Nương béo.....

Đột nhiên, nàng như nghĩ ra cái gì, cả người như bị điện giật, ngồi im dưới đất.

Nàng ta..... Không phải là nàng ta giống Phong Tam Nương mà nàng ta chính là Phong Tam Nương! Nói như vậy, tất cả biểu hiện của Nguyệt đều có thể hiểu được, thì ra hần đã sớm biết mọi việc cho nên mới che chở cho nàng ta như vậy!

Thần Hoàng trở lại nhà lá của Cố thần y thì Phong Linh đã ngủ thiếp đi trên ghế. Thần Hoàng nhếch môi cười, đi tới, ngồi chồm hồm trên đất, nhìn nàng không chớp mắt.

“Tách..... Tách.....”.

Máu, chảy xuống theo đầu ngón tay.

Cố thần y cửa vào cửa thì sừng sốt một chút. “Trên núi Yên Hà có cường đạo à? Tại sao ai cũng bị thương vậy?”.

Thấy Phong Linh nhủu mảy, Thần Hoàng không vui quay đầu lại, tà mâu đảo qua. “Ông làm ồn nàng rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Sự tùy hứng của người dừng lại ở đây

Cố thần y nhìn Phong Linh một chút, buồn cười nói. “Này, nha đầu béo này là ai thế?”. Vừa nói vừa đi qua, với lấy cái hòm thuốc, tâm tình vui thích xử lý miệng vết thương của hần.

“Nếu như còn gọi nàng là nha đầu béo thì ta sẽ đốt y quán của ông”. Thần Hoàng nhàn nhạt cảnh cáo.

Cặp mắt Cố thần y sáng lên như vừa phát hiện được vùng đất mới. “Tiểu tử, ta còn chưa thấy người bảo vệ ai như vậy đâu”. Sau đó ông quay đầu lại nhìn Phong Linh đang ngủ say, nói vào trọng tâm. “Nha đầu này so với Lạc Dao, đúng là một cái trên trời và một dưới đất”.

Thấy Thần Hoàng trừng mắt, Cố thần y vội vàng trấn an. “Được rồi, được rồi, nàng chính là một đóa hoa! Người gặp người thích! Được chưa?”.

Thần Hoàng thỏa mãn gật đầu. “Ừ, vậy cũng không sai biệt lắm”.

Cố thần y suyt nữa bật cười. “Xem ra sức quyến rũ của nha đầu này không nhỏ đâu, có thể mê hoặc người thành như vậy không hề dễ dàng!”.

Cố thần y xử lý tốt vết thương của Thần Hoàng, quét mắt nhìn Phong Linh một vòng, không để ý nói. “Thế chất của nha đầu này có điểm quái dị”.

Thần Hoàng ngẩn ra, nhủu mảy hỏi. “Cái này có liên quan đến việc nàng béo lên mà không giải thích được sao?”.

Cố thần y xoay người, mặt mũi hòa ái dễ gần. “Còn người, biết quy củ của lão đầu ta rồi, nếu như đón nhận thỉnh cầu của người thì ta sẽ không xem bệnh cho người thứ hai ở bên cạnh người”. Ông cười xảo trá một tiếng. “Người muốn cứu Lạc Dao nha đầu hay là muốn chữa cho nàng thì chính người chọn”.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm vào ông, hai mắt đỏ lên. “Cố lão, không phải là ông còn tức giận chuyện lần trước sao?”.

Cố thần y vô tội nói. “Lần trước? Chuyện gì? Ta lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt. Ha ha, người yên tâm, nha đầu này bây giờ chỉ có mập thôi, chỉ cần người không ghét bỏ nàng thì chuyện này đâu có sao?”

Thần Hoàng liếc nhìn bộ dạng cười gian manh của ông, cắn răng gật đầu. “Được.” hần không nói thêm, ôm Phong Linh đi.

Phong Linh mơ mơ màng màng mở mắt, “Sao rồi?”

“không có việc gì”, hần mỉm cười. “Nàng ngủ đi.”

“Ừm”

không biết nàng đã ngủ bao lâu nhưng Phong Linh cảm thấy đã hồi phục một chút thể lực, nếu không phải trên cánh tay còn đang quấn băng thì nàng cũng quên mình mới bị thương. Như vậy có thể thấy được thuốc này không phải thần kỳ bình thường.

“Nàng tỉnh rồi à?” Thần Hoàng bung khay tới, bỏ trên bàn. Phong Linh ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức thì vội vàng xuống giường, ngoan ngoãn ngồi trước bàn nhưng tay phải lại không tiện gấp đồ, tay trái nắm đũa nhưng không thể nào gấp được, nàng gấp đến độ toát hết mồ hôi.

Thần Hoàng mỉm cười một tiếng, ngồi xuống đối diện, gấp một miếng thịt kho đào qua một vòng trước mặt nàng, Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt tròn tròn.

“Có muốn ta đút cho nàng ăn không?” hần hỏi.

Phong Linh vội vàng lắc đầu, “Tự ta có thể làm.” nói xong nàng lại thử gấp đồ ăn, thật vất vả nàng mới gấp được một miếng thịt, nhưng còn chưa đưa nó vào trong miệng thì miếng thịt đã rơi xuống bàn. Nàng ách ồ để đũa xuống. “không ăn nữa, ta đói chết là được rồi.”

Nàng vừa định đứng dậy thì Thần Hoàng ấn nàng ngồi xuống. “Được rồi, vậy thì ta sẽ chịu thiệt một chút, hầu hạ nha hoàn nhà ngươi.”

“Ngươi...” Mặt Phong Linh không tự chủ đỏ lên. “không, không cần, ngươi cầm giúp ta cái muỗng đến đây là được rồi. Ta có thể... Uhm...” một miếng thịt nhét vào trong miệng của nàng, cản trở lời nói của nàng.

Thần Hoàng cười hài lòng, nghiêng đầu nhìn bộ dạng phình miệng, Phong Linh bị hần nhìn đến nỗi hoảng hốt, nàng vội vàng cúi đầu, tùy tiện tìm đề tài nói chuyện. “Này, Lạc Dao cô nương... ngươi đã làm gì nàng rồi?”

Thần Hoàng rũ mày xuống. “Nàng ta sẽ không động đến ngươi được nữa.”

“thật sao?” Phong Linh hoài nghi, sau đó bĩu môi hỏi. “Ngươi đã trừng phạt nàng ta chưa?”

Thần Hoàng gật đầu.

Phong Linh hưng phấn hỏi. “Ngươi đánh nàng ta hả?”

Thần Hoàng lắc đầu.

sự hưng phấn giảm đi một nửa. “Mắng nàng ta rồi hả?”

hần vẫn lắc đầu.

Phong Linh nhìn hần chăm chăm, hừ lạnh một tiếng. “Ta biết ngay mà! Nữ nhân mềm mại như hoa như ngọc như thế, làm sao ngươi có thể bỏ được! Coi như ta xui xẻo, bị chó đại cắn.”

hần cười như không cười nhìn chăm chăm nàng. “không phải là nàng đang ghen đó chứ?”

“Ta? Ghen? Ha ha ha! Chuyện cười.” Giọng Phong Linh lớn hơn rất nhiều. “Ta chỉ là một nha hoàn mà cũng có thể ăn dấm sao?”

“Vậy thì tốt.” Thần Hoàng đứng đắn gật đầu, vô cùng nghiêm túc cảnh cáo. “Ngươi cũng đừng thích ta, ta đã có người trong lòng rồi.”

Phong Linh sững sốt một chút, sau đó khinh thường nhìn hần. “Ngươi có thể tự luyện đến mức độ này đúng là không dễ dàng.”

Nàng yên lặng ăn những đồ hần gấp đưa đến miệng, câu nói “đã có người mình thích” như ấn nút lặp lại, không ngừng vang lên bên tai nàng.

Đến lúc chén đĩa trên bàn thấy đầy Thần Hoàng mới dừng lại, thả đũa xuống, hần nhìn chăm chăm Phong Linh béo, một tay đỡ đầu, ung dung nói. Nàng rời nhà lâu như vậy, không thấy nhớ nhà sao? Có lúc nào muốn trở về không?”

Phong Linh rũ mắt xuống, không biết suy nghĩ cái gì. “Tự ta có tính toán.”

“Tính toán gì?”

“Ai da, có tính toán là có ý định rồi.”

“Nàng đang sợ cái gì? Sợ bọn họ cười nàng hay sợ bọn họ đồng tình với nàng?” Thần Hoàng một lời nói trúng tim đen, sắc mặt Phong Linh biến đổi, nàng cắn môi. “Đó là chuyện của ta, không cần ngươi lo lắng!”

“Nếu như nàng vẫn còn mập thì nàng sẽ tránh họ cả đời sao?”

“Đủ rồi.”

“Ngươi ghét bỏ ngươi nhất, không phải người khác mà là chính ngươi!”

Phong Linh vọt đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu. “Ngươi có tư cách gì đánh giá cuộc sống người khác như thế? Đúng, ta tự ti, ta không có dũng khí! Ta sợ

ánh mắt đồng tình của bọn họ, sợ bọn họ về sau đều cẩn thận chăm sóc ta! Ngươi hài lòng chưa?”

Gào xong nàng bỏ chạy ra ngoài, chạy đến trong sân, nước mắt rơi đầy mặt. Trong đầu nàng hiện lên những hình ảnh lúc ở kinh thành, tất cả đều là bóng dáng Bảo Bảo, chỉ cần nghĩ đến con là lòng nàng lại đau. Đã nhiều năm qua bọn họ chưa từng tách ra bao giờ. Mấy ngày mà tựa như mấy thế kỷ, nàng nhớ con trai, nàng muốn trở về, nhưng...

Haizz, nàng đúng là người nhu nhược.

Ban đêm, núi Yên Hà gió lạnh phơ phất, nàng rung mình một cái.

không hề báo động trước, nàng bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, một cánh tay có lực ôm chặt lấy nàng, kéo nàng thật chặt về phía hân.

Cho dù không quay đầu lại nàng cũng biết là ai.

“Ngươi...”

“không cần ghét mình, nàng không biết là có rất nhiều người yêu nàng sao?”

Trái tim Phong Linh run lên, đáy lòng nàng nhẹ nhàng giãn ra. Nàng cúi đầu. “Ngươi đã biết ta là ai từ lâu đúng không?”

“Ha ha, diễn trò như thế về sau không cần chơi. Cho dù nàng hóa thành tro, ta cũng sẽ nhận ra nàng.” hân cười khẽ, xoay người nàng lại, nhìn nàng. “Phong Tam Nương, sự tùy hứng của nàng chấm dứt được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Ta muốn thu hồi chủ quyền

Đối với Phong Linh mà nói, đêm nay nàng chưa từng chợp mắt.

Dạ Tàn Nguyệt không phải là một người hiền lành gì, không phải là người bác ái đến nỗi gặp chuyện bất bình đứng ra tương trợ. Từ lúc hân ra tay cứu nàng, nàng không phải không biết hân đã nhận ra nàng rồi. Nhưng mà, nàng lựa chọn cách trốn tránh.

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng, Pháp Hạ đã tới gõ cửa phòng nàng. “Thủy cô nương”.

“A, Pháp Hạ, tìm ta có việc gì thế?”. Đôi mắt Phng Linh thâm quầng, nhìn không có tinh thần gì.

Pháp Hạ khẽ đóng cửa, có vẻ thần bí, không giống dáng vẻ quang minh lỗi lạc ngày thường của hân.

“Ngươi làm gì thế? Ăn trộm à?”.

Pháp Hạ ngồi xuống, nhìn nàng chăm chú. “Thủy cô nương, ngươi tin tưởng ta sao?”.

Hân nghiến tức như vậy cũng làm cho Phong Linh cảm thấy sững sờ. “Đang yên lành sao tự dưng lại hỏi cái này? Đây, rốt cuộc ngươi có chuyện gì thế?”.

“Thủy cô nương, ta đã từng lặng lẽ kiểm tra cho ngươi”.

Phong Linh đưa tay ôm ngực theo bản năng, nhìn chăm chăm hân như phòng sói. “Không phải là ngươi có khẩu vị nặng giống tên kia chứ?”.

Pháp Hạ nói tiếp. “Ta theo sư phụ hành y đến nay, mặc dù không phải chân truyền của ông nhưng cũng được tám chín mươi phần trăm”.

“Sau đó?”.

Hân hơi nghi ngờ nói. “Thế chất của ngươi vô cùng quái dị, đây là lần đầu tiên ta gặp qua”.

Phong Linh nóng nảy, “Đây, ngươi đừng nói nửa chừng, rốt cuộc là ta xảy ra vấn đề gì? Không phải là.... ta bị bệnh nan y đó chứ?”.

Pháp Hạ lắc đầu nói. “Coi như là ta suy luận đi, cơ thể ngươi rất bài xích một vật gì đó hoặc là cần gấp một vật gì đó. Chỉ cần có liên quan đến nó thì thân thể của ngươi sẽ xảy ra biến hóa, giống như bây giờ vậy”.

Vừa nghe hân nói như vậy, Phong Linh chậm rãi gật đầu. “Ta hiểu rồi, thì ra là dị ứng”.

“À, cũng có thể hiểu như vậy”.

Phong Linh bắt lấy tay hắn. “Pháp Hạ, nhất định là ngươi có biện pháp đúng không?”.

Pháp Hạ không hề giấu diếm mà thành thật nói. “Ta đến tìm ngươi là để hỏi một chút xem ngươi có để ta chữa trị cho ngươi không. Mặc dù y thuật của ta không được như sư phụ nhưng mà sư phụ đã đồng ý với Dạ công tử chữa bệnh cho Lạc Dao cô nương, tuyệt đối sẽ không xem bệnh cho người thứ hai có liên quan đến hắn, đây là quy củ của sư phụ! Mà ta lại rất muốn thử y thuật của mình, cho nên, ta tới muốn xin ngươi tin tưởng ta, để ta chữa bệnh cho ngươi! Dĩ nhiên, chuyện này cũng tồn tại những nguy hiểm nhất định, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ!”.

Phong Linh nghe hiểu ra, thì ra nàng là đối tượng thí nghiệm. Nhưng mà, nàng còn lựa chọn sao? Dù gì Pháp Hạ cũng là đệ tử duy nhất của thần y, ít nhất cũng hơn những tên đại phu treo biển hành nghề ngoài kia chứ?

Nàng cắn răng một cái, vỗ vai hắn. “Được! Ta tin ngươi!”.

“Thật sao?”. Pháp Hạ kích động, gật mạnh đầu. “Thủy cô nương, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực để chữa bệnh cho cô”.

“Được rồi, đừng gọi ta Thủy cô nương nữa, đó là nghề danh. Gọi ta là Tam Nương được rồi”.

“À”. Pháp Hạ sùng sốt một chút, sau đó cười cười. “Được, Tam Nương”.

Đúng lúc này, Thần Hoàng đi tới. Không nói hai lời, kéo Phong Linh đi ra ngoài.

“Này, ngươi dẫn ta đi đâu?”.

“Đi ra ngoài đi dạo!”.

“Vô duyên vô cớ đi ra ngoài làm gì? Ta không muốn!”. Phong Linh đối với việc ra cửa có chút mâu thuẫn.

Thần Hoàng quay đầu lại liếc nàng một cái. “Nữ nhân ngốc, hôm nay là Trung thu! Chẳng lẽ nàng cứ ở trong phòng gặm bánh sao?”.

Hắn kéo nàng vào trong chiếc xe ngựa đã đợi ở bên ngoài từ sớm, sau đó quanh co theo con đường nhỏ đi xuống núi. Trong xe, Phong Linh có chút xấu hổ nhìn ra phía ngoài giả vờ thưởng thức phong cảnh nhưng Thần Hoàng lại không kiêu cách như vậy, hắn ôm cánh tay, nhìn chăm chăm nàng. Cuối cùng, Phong Linh sợ hãi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác. “Ngươi nhìn đủ chưa?”.

Thần Hoàng nhún nhún vai, nằm nghiêng trên ghế dài như người không xương, ánh mắt khép hờ. “Vết thương của nàng còn đau không?”.

“Tốt, không còn cảm giác đau nữa”.

“Ừ, vài ngày nữa bồi thêm chút Băng cơ sương, đảm bảo sẽ không lưu lại sẹo”. Thần Hoàng nói, nhưng trong tà mâu như đang tính toán cái gì.

Dần dần, xe ngựa chạy về phía chợ, đường phố bình thường vẫn tiêu điều, hôm nay lại giăng đèn kết hoa. Dường như ông trời cũng rất ủng hộ, trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm.

Phong Linh mặt, hành động khó khăn, ngay cả xuống xe ngựa cũng rất tốn công.

“Oa, mau nhìn, mau nhìn nam nhân kia!”.

“Trời ạ, nam nhân đó thật là đẹp!”.

“Không được rồi, ta sắp hôn mê”.

Thần Hoàng vừa xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm xung quanh, các cô nương ở Tây Vực, tính tình cũng cởi mở, không kệt cỡ, thích chính là thích. Mặc kệ là đại cô nương hay tiểu tức phụ, thành thân hay không thành thân, tất cả đều vây về bên này.

Giương mặt yêu mị của Thần Hoàng, vẻ mặt của hắn chưa hề thay đổi, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Phong Linh, sau khi nàng xuống, đi tới, cúi người xuống, phui đất bụi dính trên người nàng.

Động tác thân thiết này làm mọi người ngây dại. Bốn phía mọi người hít sâu, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía này.

"Nữ nhân béo đó là ai?"

"Đó không phải là nương tử của hắn chứ? Chắc chắn chắc, thật đáng tiếc, một nam nhân tuấn tú như vậy làm sao lại coi trọng cái nữ nhân mập đó chứ?"

Tiếng nghị luận càng lúc càng to hơn. Thần Hoàng và Phong Linh đi tới đâu, những tiếng nghị luận này theo tới đó.

Phong Linh không chế sự tức giận trong ngực, kiềm chế không làm cho mình bộc phát, nàng nén giận, giọng nói buồn bực: "Dạ Tàn Nguyệt, người cố ý à?" Cố ý mang nàng đến địa phương náo nhiệt, cố ý làm nàng mất thể diện!

Thần Hoàng thần nhiên đi, khoe miệng giương nhẹ, không nhanh không chậm nói: "Những thứ này nàng không chì nổi? Về sau, nàng cần phải thích ứng nhiều hơn."

Phong Linh nổi giận, đi về phía trước, kéo lấy hắn. "Chuyện như vậy, tỷ tỷ không thể không trải qua, nhớ năm đó ta còn mập kình khủng hơn bây giờ, không làm thì làm sao có bạc nuôi con trai! Ta biết người ưu tú nhưng mà người không cần lấy ta làm nền cho người? Có nhất thiết ta phải giống như con khi bị những người này so sánh?"

Thần Hoàng nhìn chằm chằm đáng vẻ giận dữ của nàng, đột nhiên đưa tay véo má nàng, "Ta rất thích vẻ mặt tức giận của nàng".

Phong Linh cầm tay hắn. "Ta muốn đi về."

không đợi nàng xoay người, Thần Hoàng đã ôm lấy vai nàng. "Ồ đây rất nguy hiểm, nàng phải đi bên cạnh ta."

"Ta không muốn, ta muốn trở về."

Đột nhiên Thần Hoàng cúi lại gần nàng, khuôn mặt yêu nghiệt hấp dẫn. "Nếu như nàng không nghe lời, ta sẽ hôn nàng. Nhưng mà.. Nếu như đó là điều nàng muốn thì đó lại là chuyện khác rồi."

"Ta muốn cái bà nội người!" Phong Linh tránh ra. "Đại thái tử, người có phải là quá rảnh rồi rồi hay không? Người mặc kệ hoàng cung chạy đến chỗ này uống phí thời gian."

Thần Hoàng nhếch môi cười yếu ớt, không lên tiếng mà cầm lấy tay nàng, mang theo nàng chui vào trong đám người. Hình ảnh hắn che chở cho nàng làm mọi người đều kinh hãi.

"Nàng đói bụng chưa?" Thần Hoàng quay đầu lại hỏi.

Phong Linh sờ bụng, gật đầu một cái. "Đi lâu như vậy đã đói bụng rồi."

"Ừ, đi theo ta". Thần Hoàng đưa nàng đến quán ăn lớn nhất trong chợ. Tiểu nhị ở cửa vừa thấy hắn thì cung kính cúi đầu, không nói lời nào đưa hai người lên lầu, mở một nhĩ gian, "Công tử mời vào."

Thần Hoàng bình thần ung dung đi vào, Phong Linh theo sau, nhìn sao cũng thấy kỳ quái. "Người là khách quen à?"

hắn cố ra vẻ trầm ngâm, cười một tiếng, "coi như vậy đi."

"A~", nàng cũng không hỏi nhiều, ngồi vào đối diện hắn, ngó ra ngoài, ngăn ra, tại sao đột nhiên phía dưới lại đông người như vậy?

P phía dưới lầu 1 là bốn năm người mặc áo xám tro, Phong Linh biết đó là người của Dạ Tàn Nguyệt, nhưng mà như thế cũng quá là xuất quỷ nhập thần rồi.

Thần Hoàng quét mắt, không lên tiếng.

Lúc này, chuông quỹ đi tới. "Công tử, ngài đã tới."

"Chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút." Thần Hoàng nhìn Phong Linh, hài hước nháy mắt, "Nữ nhân của ta có khẩu vị hơi lớn."

Chuông quỹ hơi sững sờ, nhìn Phong Linh lâu một lúc, đáy mắt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó cung kính đáp một tiếng, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Phong Linh kháng nghị, "Tại sao ta lại là nữ nhân của người?"

Thần Hoàng không để ý cầm tay nàng, làm sao cũng không chịu buông ra, đá lỏng nheo với nàng. "Nàng đừng bướng bỉnh nữa, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Phong Linh như bị điện giật, cả người khẽ run rẩy, rút tay về, xoa xoa cánh tay. "Cái gì mà sớm hay muộn, cẩn thận Đường sư phụ tới thu phục người (*)."

(*) ý câu này, chị nói anh là yêu nghiệt sẽ bị Đường Tăng tới thu phục.

hắn lười biếng chống cằm. "Nàng biết mà, ta sẽ không nhìn nàng ở cùng với nam nhân khác nữa, cho nên nàng chết tâm đi, chấp nhận làm thái tử phi của ta. Nếu không thích thì cứ đến Tây Vực làm cướp đúng không. Đoạt mệnh tiểu yêu Phong Tam Nương."

Giọng hắn cười khê, khoe miệng nhếch lên. Mỗi một sự kiện nàng trải qua, hắn đều biết, nhất là những việc trên mảnh đất Tây Vực này.

Phong Linh tròn mắt nhìn hắn. "Thôi đi, về sau ta và con trai, hai người lưu lạc chân trời, gặp bất bình liền rút đao tương trợ, không chừng có thể làm kiếm hiệp đây."

"Vậy Dạ Vô Hàm thì sao?" hắn lẳng lặng hỏi nhưng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào nàng, không cho phép nàng trốn tránh.

Lông mày Phong Linh khẽ run lên, sau mấy ngày tách ra nàng đã không còn nghĩ đến tương lai của bọn họ nữa, cũng không thêm nghĩ đến từ "tương lai" này, rốt cuộc bởi vì nàng béo nên mềm yếu và tự ti hay là... vì cái khác?

Cầm nằng bỗng nhiên bị người ta nắm, ánh mắt nàng nhìn vào Thần Hoàng, người này nhìn thẳng vào nàng làm nàng không thể che giấu sự quẫn bách. Nàng muốn hét ra nhưng người này giống như thủ hặn nắm cầm nàng thật chặt

"Phong Tam Nương, ta đã để cho nàng có thời gian, là do nàng không biết nắm giữ! Bây giờ ta muốn thu hồi chủ quyền!"

"Có ý gì?" Đột nhiên Phong Linh có một cảm giác xấu.

Thần Hoàng chỉ cười không nói, hất buông tay ra, ánh mắt quý bí.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Yêu nghiệt, người chạy đi đâu

Ăn xong bữa cơm, Phong Linh cảm thấy rất hạnh phúc.

Nàng tựa trên ghế, ợ no nê, cầm cây tăm xỉa răng, mắc liếc xuống dưới, đột nhiên nàng sửng sốt. Mới vừa rồi chỉ có bốn năm mươi người, trong nháy mắt đã lên bốn năm trăm người! Mặc dù người nhiều nhưng tất cả đều yên lặng chờ đợi ở phía dưới, ngay cả châu đầu ghé tai cũng không có.

Nàng nghi ngờ chỉ chỉ dưới cửa sổ. "Bọn họ tìm người sao?"

Thần Hoàng "A" một tiếng, uống một ngụm trà.

"Các người tụ hội hắc bang à? Làm gì mà lại lớn như vậy?"

Hắn thần bí nhếch miệng, ánh mắt nhìn nghiêng xuống bên dưới, bưng ly trà, nhẹ nhàng đưa đến bên môi.

Một lúc sau, người phía dưới càng lúc càng nhiều, đen cả một con đường, đến nỗi nước chảy cũng không lọt. Phong Linh tròn to hai mắt, nàng chưa bao giờ nghe nói là hắc đạo cũng làm thêm giờ tối trung thu.

Đến lúc này, Thần Hoàng mới lười biếng đứng dậy, không biết là hắn khởi động cơ quan gì mà mặt tường tách thành hai, ánh mặt trời lập tức chiếu vào. Thần Hoàng rất bình tĩnh đứng ở đó, đôi tay giơ lên, những người áo xám tro thấy thế, tất cả đều quỳ một chân trên đất. Nhìn khung cảnh đó, rất hùng vĩ.

"Chủ nhân!"

Phong Linh ghen hòng nhìn trần trời, ngó hình ảnh phía dưới rồi lại nhìn sang Thần Hoàng. Nam nhân trước mắt, khí phách lộ ra ngoài, giờ tay nhắc chân đều lộ rõ khí thế Vương giả.

Hắn đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống. Dạ Tân Nguyệt như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ. Nguyệt Nguyệt trước kia cũng tốt, Thần Hoàng cũng được nhưng đó chỉ là một hình ảnh rất nhỏ của hắn. Đường như, hắn nên là người như thế, kiệt xuất, sáng suốt, bất phàm.

"Đứng lên đi". Giọng hắn không lớn nhưng lại có thể truyền rõ ràng đến từng người.

Phong Linh lặng lẽ đi tới phía sau hắn, giật nhẹ ống tay áo của hắn. Thần Hoàng quay đầu lại, nàng vội vã hỏi một câu. "Người. .... Người muốn tạo phản sao?"

"Ha ha. ....". Thần Hoàng cười dài, trước mặt nhiều người như vậy, không hề nề tình mà búng nhẹ vào trán nàng. "Phong Tam Nương, đàn là do di truyền, nàng không tiến bộ lên được sao?"

Phong Linh xoa xoa cái trán, lẩm bẩm một câu. "Ta có đâu!". Nàng nhìn xuống phía dưới thấy nhiều đôi mắt như vậy, mặt của nàng đỏ lên

một đôi anh minh của nàng coi như bị hủy tại chỗ này.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, càng nổi bật sự hoàn mỹ của hắn, đối mặt với những người kia, hắn nói giọng không lớn nhưng lại không mất uy nghiêm. "Ngày này mấy năm trước, các người lựa chọn một người không có danh tiếng gì là thủ lĩnh. Hôm nay, ta có thể lớn tiếng nói, ta Thần Hoàng không cô phụ mỗi người trong các người!"

"Tốt!" Bốn phía, tất cả mọi người vung cánh tay hô to.

Phong Linh xoa xoa lông mày, đây là cái việc gì thế, tập hợp như vậy còn hô tốt? Thần Hoàng đúng là điên rồi, làm Thái tử không làm, lại còn học người

ta làm xã hội đen đào góc tường nhà mình!

Sau khi nghe một lúc, nàng đã hiểu được đây là buổi tụ họp mỗi năm một lần của người ta. Mỗi đêm trung thu bọn họ đều tề tựu về đây, vừa tổng kết vừa vui vẻ. Ở Tây Vực, dân chúng không có khái niệm về quan lại, chỉ biết là ở chỗ này thì Thần Hoàng là lão đại.

Thần Hoàng cũng không dài dòng, nói vài câu, sau đó kéo Phong Linh đang đứng ngáp bên cạnh. “Bắt đầu từ hôm nay, nàng ấy chính là đại tẩu của các người!”

Đầu tiên, bên dưới yên lặng như chết, sau đó cùng nhau hô vang. “Đại tẩu!”

Phong Linh sợ đến nỗi suýt nữa thì té xuống dưới, cũng may Thần Hoàng đỡ được nàng. “Đáng chết, Dạ Tàn Nguyệt, ngươi đùa cái gì thế?”

hắn cười tà ác, tiến tới gần. “Đùa giỡn? Nàng nghĩ rằng ta ăn no không có chuyện gì làm nên mới kéo một nữ nhân không quan hệ tới trước mặt huynh đệ ta nói giỡn?”

“Ta...” Phong Linh cứng họng, nàng phình má nói. “Ta quản xem ngươi nói cái gì nhưng mà ngươi có nên hỏi qua người trong cuộc là ta không?”

“Hừ, đã muộn rồi, ta đã nói với nàng là ta sẽ thu hồi chủ quyền.” Thần Hoàng không để ý nói, hắn buộc chặt cánh tay ôm lấy vòng eo phi của nàng, nói với các huynh đệ. “Hôm nay là trung thu, nhậu như thế nào là việc của các người! Nhưng mà...” Ánh mắt đảo qua. “Các người biết quy củ của ta rồi!”

“Vâng!”

Thần Hoàng vừa nói xong, không khí phía dưới náo nhiệt hẳn lên. Hắn kéo Phong Linh ra khỏi tiệm ăn, thủ hạ hắn cảm thấy có chút hiếu kỳ, nhìn chằm chằm Phong Linh. Bọn họ nghĩ mãi vẫn không hiểu chủ nhân anh mình thân võ khác thường của bọn họ, tại sao lại coi trọng nàng ta?

Phong Linh giật cánh tay, tránh xa khỏi hắn. “Bây giờ có thể về chưa?”

“không được.” hắn dứt khoát cự tuyệt, thoải mái dặt tay nàng dưới những ánh mắt chăm chú nhìn, thần nhiên đi dạo phố.

Nàng nhìn chằm chằm đôi tay hắn đang dặt nàng, thon thả, trắng nõn, một đôi tay rất đẹp, nàng nhìn lại tay mình, mập mạp, nàng nhẹ nhàng rút tay ra, yên lặng đi sau hắn.

Thần Hoàng nhíu mày, nghiêng đầu liếc nhìn nàng, bỗng nhiên dừng lại, Phong Linh suýt nữa thì đụng vào hắn, nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt nghiêm túc và chăm chú của hắn.

“Phong Tam Nương, nàng đừng trốn tránh nữa.” hắn tỉnh táo nói. “Nàng có nghĩ tới cả đời nàng đều có thể là bộ dạng này?”

Phong Linh cúi đầu làm hắn không thấy rõ nét mặt nàng.

hắn không cho phép nàng mềm yếu, lại càng không cho phép nàng trốn tránh tiếp, hắn nở một nụ cười quyến rũ. “Nữ nhân mà Thần Hoàng ta coi trọng không mềm yếu như vậy, nàng nên nhớ, nàng rất đẹp, nàng đẹp hơn so với bất cứ ai!”

hắn đến gần, kéo tay nàng, thả vào lồng ngực của mình. “Đối với nàng, nó chưa bao giờ nói dối.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt lại thất thần. Dây cung trong đáy lòng nàng, hắn một lần lại một lần có thể trêu chọc nó. Cho dù nàng có phòng bị khổ cực như thế nào thì hắn vẫn có thể dễ dàng phá vỡ nó.

Bốn phía náo nhiệt khác thường, trong uống rượu, ngoài phố đầu võ, và đàn ca lớn tiếng. Trong bầu không khí náo nhiệt này, làm nàng suy nghĩ nhiều. không biết hai người bị ai kéo vào quán rượu ngồi, một đám thủ hạ không phân biệt lớn nhỏ cùng ly với Thần Hoàng, hắn cười cũng cầm một vỏ rượu lên uống.

Phong Linh ngồi một bên nhìn bọn hắn uống rượu náo nhiệt, trong lòng càng lúc càng trầm. Nàng cầm một vỏ rượu nhỏ, tự rót tự uống. Thần Hoàng vừa uống vừa liếc về phía nàng, trong mắt lóe qua một tia kỳ dị, trong nháy mắt, đã uống vài hũ rượu trong bụng. Mà Phong Linh cũng đã uống đến mức tai đỏ ửng, ngồi đó say lao đảo, không biết đang làm bầm trong miệng những gì.

Thần Hoàng để vỏ rượu xuống, đi tới đỡ nàng, bắt đầu cười cười.

Phong Linh hất đầu một cái, nhìn người trước mặt có chút vẩn vơ, nàng nỗ lực đưa tay ôm lấy mặt hắn. Nàng chớp mắt một cái, hét lên mồm miệng. “yêu nghiệt! Chạy đi đâu!”

Trong quán rượu, mọi người thấy nàng hô như vậy thì tất cả đều nhìn sang. Thần Hoàng run rẩy chân mày, vừa muốn nói chuyện thì một giây sau hắn ngáy cả người.

Nàng bung lấy mặt hắn, nhìn đôi môi hấp dẫn của hắn. Nàng cười gian một tiếng, không do dự hôn lên...

Quán rượu yên tĩnh, cho dù là người đang rót rượu hay là đang bụng chén muốn đưa vào miệng, tất cả đều dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 203: Ta đã là người của nàng

Thần Hoàng phản ứng kịp thời, vung tay lên, giống như là ấn nút PLAY, tất cả mọi người lại bình thường trở lại, coi như không có hai người này, uống rượu vẫn cứ uống rượu, đấu võ vẫn cứ đấu võ. Trong cả khung cảnh ồn ào náo nhiệt này chỉ một góc nhỏ tĩnh lặng.

Khóe môi hắn giương lên, nơi nào trên mặt cũng hiện rõ niềm vui. Phong Linh từ từ rời môi của hắn, chép miệng, giống như là nàng vẫn chưa thỏa mãn, phiền não khẽ nhíu mày. “Yêu nghiệt này cũng thật khó thu phục!”.

“Vậy thì tìm địa phương khác, từ từ thu thập”. Hắn mập mờ cười một tiếng, đỡ nàng đi ra khỏi quán rượu.

“Ào ào”. Tất cả mọi người ăn ý vọt ra cửa nhìn, mọi người há hốc mồm, không thể tin vào mắt mình.

Đây là sự thực sao? Là thật sao? Hay là chủ nhân đang luyện một loại võ công ý chí?

Hình ảnh vừa rồi đã đập thẳng vào mắt họ, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi chịu đựng bình thường của họ. Chủ nhân hoàn mỹ như thần của bọn họ, cứ như vậy bị đại tẩu béo ăn! Việc này bảo bọn họ làm sao có thể chịu nổi, làm sao có thể chịu nổi!

Đầu càng lúc càng choáng váng, trời đất quay cuồng. Phong Linh ngồi bên giường, ôm thành giường, nhìn mọi thứ trước mắt đều quay vòng vòng. Đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một gương mặt đẹp đến nỗi làm người ta nghẹt thở, nụ cười tà ác, lúc nào cũng tỏa ra tín hiệu hấp dẫn người khác.

Bản năng bảo cho nàng, nam nhân này không nên lại gần.

Phong Linh phiền não muốn đẩy hắn ra, nhưng tay nàng mềm nhũn không có hơi sức vươn tay ra. Nàng muốn cố gắng duy trì tỉnh táo, nàng nhìn chăm chăm ánh mắt, rồi lại nhìn hai bên một chút, ngón trỏ đâm vào mặt của hắn. “Này, sao dung mạo của ngươi lại giống Dạ Tàn Nguyệt vậy?”.

Thần Hoàng nhướn mày, lặng lẽ đợi câu sau.

Gương mặt Phong Linh hồng hồng, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào hắn, đột nhiên cười ha ha. Hai mắt Thần Hoàng tỏa sáng, nghĩ nghĩ, có phải là nàng lại muốn “thu yêu” (= hôn :)), trong lòng hắn đang đầy chờ mong, không ngờ nàng lại vung tay lên vỗ “bốp” vào gương mặt tuấn tú của hắn.

Thần Hoàng sững sốt, sau đó hắn vừa tức vừa bất đắc dĩ, cắn răng trừng nàng. “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng, nàng đừng có mượn rượu giả điên!”.

Phong Linh nhìn hắn, trong đôi mắt dần tích tụ sương mù. “Ai bảo ngươi nhìn giống hắn! Dạ Tàn Nguyệt, hắn là tên khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!”. Nàng vừa mắng vừa vung quả đấm đánh hắn.

Thần Hoàng không biết tại sao lại bị nàng đánh, vội đề tay nàng lại, nhíu mày. “Hắn khốn kiếp!”.

“Đúng! Chính là hắn!”. Phong Linh nén lệ, chỉ vào hắn tố cáo. “Ngươi ta đang sống rất tốt, hắn tới quấy rầy ta làm gì? Khốn kiếp! Côn đồ!”.

“.....”.

Nàng cúi đầu, nước mắt rơi xuống. “Rõ ràng ta đã thề cả đời này chỉ yêu một người. Khi đã lựa chọn chính là một đời một kiếp, vĩnh viễn sẽ không giống nữ nhân khác thay lòng. .... Nhưng mà, nhưng. ....”. Nàng chợt ngẩng đầu lên, nhìn hắn chăm chăm, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống. “Đều là vì hắn, vì hắn mà mỗi ngày ta đều rất vất vả! Ta không ngừng tự nói với mình, người ta yêu là Dạ Vô Hàm, ta không thể cô phụ một người yêu ta như vậy. .... Nhưng mà ta vẫn không tự chủ được mà phản bội. .... nhìn thấy hắn muốn kết hôn với nữ nhân khác, nơi này liền vô cùng đau đớn. .... Khi ta biết hắn làm tất cả vì ta thì ta lại cảm động phát khóc. ....”.

Hắn đứng đối diện, đôi mắt biến đổi. Mặc dù hắn hiểu rõ tâm tư của nàng nhưng khi được nghe chính nàng nói ra thì sự rung động đó tuyệt đối chưa bao giờ có.

Hắn cầm tay nàng, nhìn chăm chăm vào nàng. “Vậy, ngươi thương hắn, có đúng không?”.

“Không biết!”. Phong Linh kéo ống tay áo chùi sạch nước mắt vào đó giống như trút giận “Dù sao ta cũng ghét hắn!”. Nàng vỗ vỗ lồng ngực của mình. “Hắn hại làm cho chỗ này của ta luôn giống như bị kim châm, không thoải mái, làm sao ta lại yêu một người như thế chứ?”.

Thần Hoàng cười, vòng hai cánh tay ôm chặt lấy nàng. “Được rồi, ta biết, ta đều biết cả”.

Hắn biết lòng của nàng, cho dù chết hắn cũng không buông tay nàng ra nữa.

Một lúc sau, người trong ngực không có âm thanh, hắn cúi xuống, hóa ra nàng đã ngủ thiếp đi, khóe miệng của nàng còn có một ít nước miếng. Thần

Hoàng chán ghét dùng ống tay áo lau lau, ngay sau đó, hắn lắc đầu bật cười, đặt nàng lên giường, cởi giày ra cho nàng, đắp chăn lên người nàng. Hắn nhìn nàng an vị trên giường, nhìn nàng ngủ ngon như vậy, hắn mỉm môi cười một tiếng, thuận thể nằm xuống bên ngoài, nhắc đầu nàng đặt lên cánh tay hắn. Hắn nhìn chăm chăm gương mặt béo nộn, càng nhìn càng thích, càng thích càng muốn hôn hôn nàng, sờ sờ nàng, nhiều hơn nữa.....

.....

“Yazzz.....”. Phong Linh thức dậy, vươn vai một cái, đã rất lâu nàng chưa được ngủ thoải mái như vậy. Nàng vừa mở mắt ra, ánh mặt trời rọi vào mặt, hôm nay lại là một ngày nắng.

Nàng lật người, chưa kịp hưởng thụ buổi sáng tuyệt vời, thì nàng thét lên một tiếng.

“A —— người người người. .... sao người lại ngủ trên giường của ta?”.

Thần Hoàng nằm bên cạnh, ngoáy lỗ tai, lười biếng chống đầu, vô tội chớp mắt một cái. “Không phải là nàng đã quên chuyện ngày hôm qua chứ?”.

“Ngày hôm qua? Chuyện gì?”. Phong Linh giống như người được một mùi quýt dị.

Ngày hôm qua, Trung thu, ra cửa, sau đó nàng uống rượu. ...

STOP!

Rượu.....

Hôn.....

OMG!

Nàng vỗ vỗ trán, muốn đâm đầu vào chậu hũ.

“Ha ha, nhớ ra rồi sao?”. Thần Hoàng vén chăn lên lộ ra thân thể trần truồng, tiện tay nhặt áo khoác lên người, tùy ý buộc đai lưng, lồng ngực khiêu gợi trắng nõn lộ ra, quyến rũ.

“Còn nàng, sau khi cưỡng hôn ta trước mặt nhiều người, ép ta tới đây, sau đó..... Aiz, ta rất ngượng khi nói ra”.

Sắc mặt Phong Linh trắng bệch. “Sau đó rốt cuộc làm sao, người mau nói đi!”.

Thần Hoàng khỏ sở nhìn nàng. “Nàng thật sự muốn ta nói?”.

“Nói nhảm! Mau nói! Nếu không nói ta diệt cả nhà người!”.

Hắn gạt đầu, ngồi vào đối diện. “Người vừa vào phòng đã nắm lấy y phục của ta, cởi hết ra. Sau đó áp lên người ta, muốn làm gì thì làm. .... Tóm lại người phải phụ trách ta!”.

Phong Linh hóa đá, thật thà cúi đầu, nhìn lại bản thân.

Một cái! Chỉ có một cái quần nhỏ! Đáng chết!

A, nàng giật nhẹ tóc, nàng muốn điên mất, tại sao nàng lại không có chút ấn tượng nào chứ? Cho dù nàng đã không còn là xử nữ, cũng đã sinh con trai nhưng..... Nhưng... Đã làm loại chuyện đó không thể không có chút cảm giác gì!

Nàng cắn răng một cái. “Không thể nào! Ta không tin!”.

Thần Hoàng mỉm cười, gương mặt chắc chắn, giống như muốn nói “ta biết ngay là nàng sẽ không nhận mà”. Hắn đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, cởi y phục ra. “Những cái này là hôm qua nàng đã lưu lại”.

Thấy những vết cào lớn nhỏ, còn có mấy dấu răng nhấp mờ, nhắc nàng tình huống kịch chiến ngày hôm qua. Phong Linh muốn chết. “Đừng cản ta, để cho ta chết đi!”.

Thần Hoàng ngồi dậy. “Nói thế nào thì cũng là ta thua thiệt rất nhiều”. Hắn cười một tiếng, cường thể kéo nàng qua. “Ta mặc kệ, dù sao thì bắt đầu từ bây giờ ta đã là người của nàng rồi, nàng phải phụ trách! Nếu như nàng dám bội tình bạc nghĩa, ta sẽ bắt cóc con trai nàng để cả đời nàng đừng hồng gặp được nó!”.

“Không phải, người nghe ta giải thích!”. Phong Linh hốt hoảng níu lấy vạt áo của hắn. “Đây là hiểu nhầm! Ta uống say tí bì, ngay cả chuyện gì đã xảy ra ta cũng không nhớ.... Người.... Người đừng làm thật.....”.

Sắc mặt Thần Hoàng lạnh lẽo. “Nàng muốn quịt nợ?”.

“Không phải..... Ý của ta là.....”.

Hắn khoát tay, đứng dậy, kéo nàng ra cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, huyết sáo một hơi dài. Đường phố nhìn rất bình thường chỉ trong vòng một phút đã xuất hiện một đám người áo xám tro. “Chủ nhân”.

“Đại tẩu có lời muốn nói với các người”. Thần Hoàng nghiêng người sang, mắt lạnh liếc Phong Linh. “Có lời gì thì nàng cứ nói với bọn họ đi”. Rồi hắn cười. “Ta nhắc nhở nàng một câu, ta không động vào nàng đó là do ta thương nàng. Nhưng bọn họ thì chưa chắc. Ta có thể không so đo với nàng nhưng các huynh đệ của ta sợ là sẽ không đồng ý”.

Phong Linh nuốt nước bọt, phát phát tay với mấy người bên dưới. “Không có việc gì, không có việc gì, các người vội thì đi đi”.

Những người phía dưới lập tức tản đi, một lúc đã không thấy ai.

“Thái tử điện hạ! Thần Hoàng đại nhân! Làm ơn, người đừng đùa giỡn ta được không?”.

Thần Hoàng cung chiều xoa mặt nàng. “Được rồi, không đùa. Nàng ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta là tốt rồi”.

“Ta không. ....”. Lời cự tuyệt của nàng còn chưa nói ra khỏi miệng thì Thần Hoàng đã hôn lên đôi môi của nàng. “Nàng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần làm theo những gì ta nói thôi! Mặc kệ cho tương lai xảy ra cái gì, là phiền toái thì ta sẽ cáng đáng, là tiếng xấu thì ta gánh vác, nàng chỉ cần làm theo những gì nàng thích! Hiểu không?”.

Phong Linh sững sờ một lúc, lời của hắn có ý gì? Tại sao nàng nghe những cái này, thấy đau lòng. ....

Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa. “Công tử, công tử, ngài đang ở đâu?”.

“Pháp Hạ?”.

Thần Hoàng kéo cửa ra, nhìn gương mặt nóng nảy của hắn. “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Công tử, mau trở về xem một chút, Lạc Dao cô nương, nàng ấy. ....”. Hắn không nói tiếp nhưng vẻ mặt nặng nề của hắn đủ để người ta có thể hiểu được.

Thần Hoàng nhíu mày, với áo khoác, vừa muốn đi ra ngoài, quay đầu lại liếc nhìn Phong Linh, Pháp Hạ nói. “Công tử, ngài cười con khoái mã đi về trước, ta sẽ đưa Tam Nương đi cùng. Nếu ngài chậm thì sợ là. ....”.

Về mặt Phong Linh lạnh đi, nàng tỉnh táo nói. “Đừng lãng phí thời gian nữa Dạ Tân Nguyệt, người mau về đi!”.

“Ừ”. Hắn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn vì lo lắng cho một nữ nhân khác, nàng lại cố ý bỏ qua sự chua xót trong lòng, nói với Pháp Hạ. “Người ở bên ngoài chờ ta một chút, ta thay quần áo xong ra ngay”.

“Được”.

Pháp Hạ đánh xe ngựa ra khỏi khu phố.

Phong Linh vén rèm lên, không nhận được hỏi. “Pháp Hạ, Dạ Lạc Dao thế nào rồi?”.

“Ngày hôm qua, đêm Trung thu, Lạc Dao cô nương ngồi ở cửa, đợi công tử cả đêm, bị lạnh dẫn đến bệnh cũ tái phát”.

“Haizz. ....”. Phong Linh không biết nên tức hay là đồng tình với nàng ta nữa.

Phong Linh đưa mắt nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi. “Con đường này hình như không giống lúc xuống”.

Pháp Hạ lẳng lặng nói. “Đây là đường tắt nên cô nương không biết”.

“À”.

Phong Linh không nghi ngờ gì, ngồi vào trong xe ngựa.

Xe ngựa, làm tung đất cát, càng lúc càng xa. ....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Pháp Hạ

Xe ngựa vẫn chạy không ngừng, Phong Linh ngủ gà ngủ gật.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại. Phong Linh suýt nữa thì lăn ra ngoài.

“Sao thế?”. Nàng vừa vén rèm lên thì một thanh đao sáng loáng đặt trước mặt.

“Pháp Hạ!”. Nàng không thể tin được nhìn chăm chăm vào hân. “Ngươi làm gì thế?”.

Sắc mặt Pháp Hạ không thay đổi, gác đao lên cổ nàng. “Xuống”.

Nàng mơ hồ, kịch bản bị đổi à?

Nàng xuống xe, hai mắt nhìn chăm chăm vào lưỡi dao sắc bén, nàng ép mình phải tỉnh táo. “Pháp Hạ, ngươi làm sao vậy?”.

Pháp Hạ không trả lời mà ngược mặt lên nhìn một người khác. “Không ngờ lại bị ngươi phát hiện”.

Nghe ra là còn một người, Phong Linh vội vàng nghiêng đầu, khi nàng nhìn thấy hân thì kích động rơi nước mắt. “Dạ Tàn Nguyệt.....”.

Thần Hoàng đứng trước xe ngựa, mặc dù gương mặt sát khí nhưng vẫn không hề hao tổn đến vẻ đẹp của hân. Ánh mắt lạnh lùng tàn độc đe dọa nhìn Pháp Hạ. “Ngươi cũng là mặt quỷ tăng?”.

Pháp Hạ cúi đầu. “Xin lỗi, ta là thân bất do kỷ. Ta nhất định phải mang Phong Tam Nương đi”.

Thần Hoàng cười nhạt một tiếng. “Ngươi có bản lĩnh đó sao?”.

Pháp Hạ đưa đao lại gần vài phân, Thần Hoàng nhú mày một cái, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng. “Ngươi dám lưu lại trên người nàng một vết thương xem!”.

Ánh mắt Pháp Hạ vẫn rất bình tĩnh, không hề sợ hãi. “Ta biết rõ sự lợi hại của ngươi, dù sao cũng chết, ra không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng mà chuyện ta làm không hề liên quan đến sự phụ ta, ông ấy không biết gì cả!”.

Phong Linh giãy giụa cái cổ cứng ngắc, cố gắng nặn ra một nụ cười yếu ớt mà con tin nên có. “Pháp Hạ, nếu như có việc gì khó thì hãy nói ra xem mọi người có thể giải quyết giúp ngươi không? Làm người xấu vừa nguy hiểm lại không được chết từ từ, làm sao cứ phải để bản thân thấy áy náy?”

Pháp Hạ lắc đầu, "Tam Nương, xin lỗi, đây cũng không phải là ý của ta?"

Phong Linh không hiểu: "Vậy thì tại sao?"

Thần Hoàng cười lạnh, "Cảnh vương thúc từ nhiều năm trước đã bồi dưỡng mặt quỷ tăng, mỗi mặt quỷ tăng sẽ bị cho ăn một loại độc dược, định kỳ, Cảnh Vương thúc sẽ cho họ thuốc giải. Đây mới chính là nguyên nhân mà các mặt quỷ tăng trung thành."

Phong Linh nhìn Pháp Hạ, không thể tưởng tượng được một người trẻ tuổi như vậy giãy giụa mình muốn sống như thế nào. Mặt quỷ tăng đúng là tổ chức gián điệp và ám sát, rốt cuộc bọn họ còn ở bên cạnh bao nhiêu người nữa đây?

Con mắt Thần Hoàng run lên, "Pháp Hạ, ngươi tu hành bên cạnh Cổ thần ý chính là tìm cơ hội để chế biến ra thuốc giải sao?"

Pháp Hạ không phủ nhận, "Đáng tiếc, trước khi tìm được thuốc giải ta nhất định phải nghe theo lệnh của Cảnh Vương. Bao gồm cả việc mang Phong Tam Nương đi."

Thần Hoàng nghiêng răng, tiến tới gần mấy bước, "Được, nếu bây giờ ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Sắc mặt Pháp Hạ không đổi.

"Đội đã nào!" Phong Linh nóng nảy, mặc kệ đao vẫn đang gác trên cổ, nghiêng đầu sang ánh mắt phức tạp nhìn Pháp Hạ. "Pháp Hạ, người sống ở trên đời này, mỗi sinh mệnh đều rất đáng quý, tại sao ngươi không tự cho mình một cơ hội?"

Pháp Hạ quay mặt đi, cả người khẽ run.

Thần Hoàng chau mày, trong lòng hân biết nàng không có bản lĩnh gì nhưng bản tính kích động người khác thì rất giỏi. hân rủ con mắt lệ khi dần thu lại, không để ý nói: "Theo tính khí của Cổ thần ý nếu như hân biết thì nhất định sẽ đuổi ngươi ra khỏi cửa. Hơn nữa hình như ngươi tìm lộn người rồi. " Rồi hân chỉ vào nàng.

Pháp Hạ sững sờ, "Có ý gì?"

"Cổ lão là thần y nhưng nếu bàn về việc giải độc thì không ai theo kịp độc môn!"

Phong Linh búng tay một cái, "Dùng vậy! Cái đêm ta bị trúng độc của Dạ Mặc Cảnh, cái tình chú gì của độc môn đó! Cuối cùng Hồng Ngọc vẫn lấy được thuốc giải! Nếu như bây giờ chúng ta để Hồng Ngọc nghĩ biện pháp, nhất định là muội ấy có thể làm được!" Nàng vui mừng cầm tay Pháp Hạ, "Pháp Hạ, người hãy tin tưởng ta! Để ta giúp người, được không?"

"Người..." Pháp Hạ nhìn nàng, đao trong tay rơi xuống đất.

Chưa từng có ai nói với hần sẽ giúp hần sống tiếp....

"A, tuyệt vời!" Phong Linh mừng rỡ nắm lấy tay Thần Hoàng. "Dạ Tàn Nguyệt, người cũng sẽ giúp hần đúng không?"

Nhìn đáng vẻ vui mừng của nàng, Thần Hoàng tức giận hừ một tiếng quay người bước đi.

Phong Linh đuổi theo, "Này! Là bằng hữu, người không thể không có nghĩa khí như vậy!"

"Nàng đã nghe qua cường phi sẽ biết nghĩa khí à?"

"Ha ha, người khác thì ta không biết như Thần Hoàng thì có đó!"

Thần Hoàng đi chậm lại, ngoái đầu nhìn nàng nhíu mày, "thật sao? Ở trong lòng nàng ta thật sự là người chính nghĩa như vậy?"

Thấy hần đã mềm lòng, Phong Linh cố gắng nói, "Đầu chỉ chính nghĩa không thôi, ở trong lòng ta người có một vị trí không nhỏ đâu!"

hần biết rõ là nàng cố ý nói vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thoải mái. hần nở nụ cười, xoa cằm nói: "thật sao?"

"Ta thì!" Phong Linh giơ tay phải lên, vẻ mặt thành khẩn, rất chân chó nịnh bợ hần, "thật thật, người là thái tử, ta làm sao dám lừa gạt người!"

Tính trẻ con của Thần Hoàng được thỏa mãn, hần nói: "Được rồi, gọi tiểu tử kia đến đây!"

Phong Linh vội vàng kéo Pháp Hạ, Thần Hoàng quay đầu lại. "Vốn là chắc chắn người sẽ bị gãy tay gãy chân nhưng mà nể mặt nữ nhân của ta nên chuyện này coi như xong."

Nữ nhân nhà ta....

Phong Linh run rẩy chân mày, hần có thể ác hơn nữa không?

Vì Pháp Hạ, nàng nhẹn!

Pháp Hạ vẫn như cũ, không kiêu ngạo không tự ti, không vì mình phản bội mà xấu hổ. không biết hai người nói cái gì, giọng nói đè nén cực thấp. Phong Linh tiến tới, "Này, các người đang nói cái gì thế?"

Thần Hoàng dùng ngón tay ỏ đầu nàng ra, vỗ vai Pháp Hạ, "Sau này nhờ người."

"Ừ." Pháp Hạ gật đầu.

"Thôi đi, không nói thì thôi, ta cũng không muốn nghe!" Phong Linh ngồi vào trong xe ngựa. "Ta đói bụng rồi muốn ăn cơm."

Khi ba người trở về núi Yên Hà thì cũng đã là buổi trưa.

Vừa nhìn thấy Thần Hoàng, Dạ Lạc Dao vội vàng tiến lên đón, ôm chặt lấy hần, "Nguyệt, huynh đi đâu vậy? Muội đợi huynh cả đêm...."

Thần Hoàng nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Phong Linh. Nàng tròn mắt, không nói tiếng nào, đi vào đóng cửa "rầm" một tiếng.

hần cười, có lẽ nàng đã thông suốt rồi.

Dạ Lạc Dao ngẩng đầu lên, "Thương thế của huynh sao rồi? Còn đau không? thật xin lỗi, thật xin lỗi, là do muội không tốt, cầu xin huynh, đừng giận muội nữa được không?"

Thần Hoàng thu hồi tầm mắt, ánh mắt lạnh lạnh, "Ngày mai ta sẽ trở về kinh thành."

"Ừ, muội chuẩn bị đồ rồi cùng trở về với huynh!"

"không, người ở lại đây, thân thể của người còn chưa chữa khỏi, không thể xuống núi."

Dạ Lạc Dao ngăn người, "Huynh,.... chẳng lẽ huynh đưa nàng ta đi, để một mình ta ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 205: Ta muốn chết

“Nguyệt! Huynh không thể đối xử với muội như vậy!”. Nàng ta hét lên một tiếng, chợt ôm lấy hắn. “Nguyệt, muội không thể không có huynh, cầu xin huynh, đừng bỏ muội lại!”.

Thần Hoàng đẩy nàng ta ra, lời lẽ tuyệt tình. “Lạc Dao, ngươi chỉ là muội muội của ta, kỳ thật, không có gì thay đổi cả”.

“Muội không nghe.....”. Dạ Lạc Dao kêu khóc, quay ngược lại hai bước, che tai lại. “Muội không muốn là muội muội của huynh!”.

Thần Hoàng nhăn mày, đi tới, lấy tay nàng ta ra. “Lạc Dao, nếu như ngươi không phải là muội muội của ta thì ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi như vậy sau khi ngươi làm nhiều chuyện tổn thương đến nàng như vậy! Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ngươi là muội muội của ta!”.

“Nguyệt, huynh quên rồi sao? Trước kia chúng ta đã rất vui vẻ, nương tựa lẫn nhau, chỉ có hai chúng ta. Những điều này huynh đều không nhớ sao?”.

“Muội muội! Muội muội! Muội muội! Ta không muốn làm huynh muội!”. Dạ Lạc Dao mắt khóc chế dật dật mái tóc. “Tadanh tất cả cho huynh mà huynh chỉ coi ta như muội muội! Ha ha ha!”.

Thần Hoàng meo mắt, nắm chặt lấy cổ tay nàng ta. “Đủ rồi”.

“Chưa đủ. Ta phải nói”. Dạ Lạc Dao tránh ra khỏi tay hắn, thất thanh khóc rống. “Sau khi mẫu hậu qua đời, là ai ngày đêm ở bên cạnh huynh? Đối với ta mà nói huynh là người mà cả đời ta nhận... Vậy mà huynh chỉ coi ta như muội muội... Ha ha, chỉ vì một nữ nhân mang theo một đứa con hoang, ngay cả nguyện vọng của mẫu hậu huynh cũng không để ý.....”.

Hai chữ “con hoang” làm Thần Hoàng tức giận đỏ cả mắt. Nhưng đúng vào lúc này, cánh cửa đang khép chặt bỗng nhiên mở ra. Bóng dáng mập mạp của Phong Linh lao ra, nhìn chăm chăm Dạ Lạc Dao, giờ tay lên tát nàng ta một cái.

“Ta mặc kệ các ngươi xảy ra chuyện gì nhưng ngươi thử mắng con trai ta một câu nữa xem!”.

Dạ Lạc Dao ôm mặt, nhào qua, giọng nói tràn đầy hận ý. “Tiên nữ nhân, đều là do ngươi! Ngươi đoạt Nguyệt đi, ta muốn giết ngươi! Tại sao ngươi không chết đi!”.

Thần Hoàng nắm lấy tay nàng ta, tức giận bộc phát, "Ngươi hận đúng không? Được!". nói xong hắn rút bảo kiếm từ bên hông ném cho nàng ta. "Tình cảm ngươi dành cho ta, ta thiếu ngươi, ta trả cho ngươi! Ta cho ngươi đâm một kiếm, sau một kiếm này, hai chúng ta không ai thiếu nợ ai, ngươi còn dám động đến nàng thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Phong Linh ngăn ra "Dạ Tàn Nguyệt, ngươi điên rồi."

Dạ Lạc Dao cầm kiếm, tuyệt vọng nhìn hắn, "Huynh tình nguyện để ta đâm một kiếm nhưng vẫn muốn che chở nàng ta, yêu nàng ta?"

"Đến đây!" Thần Hoàng coi áo ra, lộ ra lồng ngực, đôi mắt đỏ lên diêm dúa.

"Đừng!" Phong Linh không nghĩ ngợi ngăn hắn lại, "Ngươi nghĩ rằng nàng ta sẽ không làm sao? Đừng tự nghĩ mình giỏi, nữ nhân độc ác không có gì là không dám làm!"

Dạ Lạc Dao nâng kiếm lên, run rẩy, nước mắt lăn xuống: "Nguyệt, đừng ép ta... Đừng ép ta..."

Thần Hoàng đẩy Phong Linh ra, nhìn thẳng vào nàng ta "Nhớ, ta chỉ cho ngươi một cơ hội này thôi."

"không được, ta không cho!" Phong Linh tiến lên kéo tay hắn. "Đáng chết! Ngươi căn bản không hề hiểu rõ nữ nhân! Cho dù ngươi muốn chết nhưng ta không cho phép ngươi chết!"

Thần Hoàng nhìn nàng đột nhiên cười khê, môi mỏng khê nâng lên, "Nàng còn không thừa nhận là nàng đang quan tâm ta?"

Dạ Lạc Dao nhìn hai người trình diễn màn ân ái ngay trước mặt thì lý trí nàng ta hoàn toàn sụp đổ, gương mặt thanh nhã cười gằn, kiếm trong tay nâng lên. "Được, tất cả nên chấm dứt--"

Ánh mắt oán độc lóe lên, kiếm mạnh mẽ chém xuống.

"không!" Phong Linh xoay người ôm lấy Thần Hoàng, dùng thân mình che cho hắn.

Thần Hoàng khê cười, thuận thế ôm nàng xoay người lại.....

"Xoẹt!"

Tiếng kiếm đâm vào xương thịt lại rõ ràng như thế.

Phong Linh tròn to hai mắt, trong đầu trống rỗng.

Dạ Lạc Dao đột nhiên tỉnh táo lại, ném kiếm trong tay đi, luống cuống nói, "Nguyệt! không, không, ta không nghĩ.... Cứu mạng! Thần y! Pháp Hạ! Mau tới cứu người, mau đến đây--"

Tiếng kêu sợ hãi của nàng ta làm Phong Linh hồi phục ý thức, nhìn Thần Hoàng, hắn vẫn đang cười, cắn răng, rút kiếm trên lưng, máu bắn ra.

"Ngu ngốc!" Phong Linh tức giận gầm lên một tiếng, sau đó vội vàng vịn cơ thể của hắn, Thần Hoàng nghiêng người sang, nhìn qua Dạ Lạc Dao. "Bắt đầu từ bây giờ ngươi muốn gì đều không liên quan đến ta! Đừng dùng bất cứ chuyện gì để lấy cớ nữa! Chỉ cần ngươi động đến nàng thì ta sẽ giết ngươi!"

nói xong, hắn khạc một búng máu, té vào người Phong Linh. "Ai da, không được rồi, đau quá...."

Phong Linh tức giận đến nỗi hai mắt đều đỏ lên. "Đáng đời! Ai bảo ngươi phô trương!" Tức thì tức nhưng trong lòng nàng cũng như bị đâm một kiếm, đau dữ dội.

Nghe thấy tiếng kêu từ bên này, Pháp Hạ vội vàng chạy tới. Vừa nhìn thấy tình huống, hắn cũng không hỏi nhiều mà vội vàng cùng Phong Linh đỡ hắn vào phòng.

Hai chân Dạ Lạc Dao mềm nhũn ngã xuống đất, đôi mắt tròn to, mặt cho nước mắt tràn mi....

không có, hết rồi, Nguyệt không cần nàng nữa rồi...

Phong Linh đứng bên ngoài lo lắng đi đại lại, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào cửa phòng. Pháp Hạ đã vào trong đó một canh giờ rồi, không biết bên trong thế nào. Bực mình hơn chính là chèn nàng vương tay vương chân nên nhốt nàng ở bên ngoài!

Trái tim nàng như bị mèo cào, Phong Linh không nhịn được nữa, đưa tay định đẩy cửa vào. Đúng lúc này, Pháp Hạ mở cửa nặng nề.

"Sao rồi?" Phong Linh vội hỏi.

hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng, ánh mắt dần rũ xuống, sau đó lắc đầu một cái, "Thương tôn đứng chỗ yếu.... không có cách nào."

Phong Linh chỉ cảm thấy đầu nàng nổ "Bùm" một tiếng, cả người khê lay động. Pháp Hạ vội vàng đỡ nàng, "Tam Nương, người sao vậy?"

Phong Linh khoát khoát tay, sắc mặt tái nhợt. Nàng cố gắng mỉm cười, "Pháp Hạ người lừa ta đúng không, làm sao ngươi lại không có biện pháp được? Đúng rồi, tìm sư phụ ngươi! Nhất định Cố thần y sẽ có biện pháp!" nói xong, nàng định đi tìm ông ấy, nhưng Pháp Hạ đã kéo nàng lại, áy náy nói: "Tam Nương, vô dụng thôi, cho dù tìm ông ấy đến thì ông ấy cũng không thể làm gì. Ông ấy là thần y chứ không phải là thần tiên."

"Ta không tin!" Phong Linh máy móc lắc đầu. "Chỉ một kiếm thôi, hắn làm sao có thể có chuyện gì được! hắn không phải là người bình thường, hắn là Thần Hoàng! sẽ không có việc gì, nhất định như thế!"

"Aiz, nhưng mà kiếm không may đâm vào tim, làm suy giảm tâm mạch, tóm lại, bây giờ ngươi hãy nhân lúc hắn còn tỉnh táo, mau vào nhìn hắn một chút. Có lời gì muốn nói thì nói đi, chậm một chút sợ rằng hối tiếc không kịp."

Phong Linh ngây người, quên cả việc lau nước mắt.

Từ từ đẩy cửa phòng ra, trong phòng nhân nhật mùi máu tươi.

Nàng đi tới bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt không màu của Thần Hoàng, nhưng vẫn động lòng người như vậy.

Dường như cảm nhận được nàng đang nhìn hắn, hắn mở mắt ra cười với nàng, đưa tay kéo nàng ngồi xuống cạnh mình. "Vừa rồi ta hù chết nàng rồi."

Phong Linh lắc đầu, cố gắng không để mình khóc lên.

Nhìn thấy nàng liều mạng cắn môi, hắn vô lực, rũ mắt xuống. "Ta sắp chết đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Hồi quang phản chiếu (*)

(*) Hồi quang phản chiếu: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sáng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bưng tỉnh trước khi chết. Y học cổ truyền gọi là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” hoặc “Giả thần”. Cũng như ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người bệnh tự nhiên đột tỉnh cũng như thế. Thông thường người bệnh rơi vào trường hợp này thì khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ chết.

“Ai bảo thế?”. Phong Linh hít hít lỗ mũi. “Người còn khỏe rất lâu”.

“Ha ha”. Hấn cười khê. “Đừng nói dối ta, tình trạng của ta như thế nào, ta là người hiểu rõ nhất”.

“Đều không phải!”. Phong Linh bị hấn chọc giận, nàng trừng mắt nhìn hấn, đôi mắt càng ngày càng hồng, sau đó nước mắt rơi xuống, nàng nghẹn nghẹn nói. “Dạ Lạc Dao có quan trọng đối với ngươi như vậy không? Làm sao mà ngươi lại để cho nàng ta đâm một kiếm? Ta thấy ngươi chán sống lắm rồi”.

Thần Hoàng cầm tay của nàng. “Người bị thương là ta, sao nàng lại khóc?”.

“Ta tức giận không được sao?”. Nàng tức giận rống một tiếng.

“Haizz, nàng đó, lúc ta không có bên cạnh thì nàng phải tự chăm sóc đến bản thân nhiều hơn một chút. Nàng rất ngốc nhưng lại có con trai rất thông minh, nghe lời nó nói thì sẽ tốt hơn”.

Nghe lời hấn nói giống như di ngôn, Phong Linh dè hai vai hấn lại, nhìn hấn, nước mắt rơi xuống. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi nhất định sẽ không chết, đúng không?”.

Hấn cười khò. “Nàng nghĩ gì thế, ta còn chưa cưới được nàng, còn chưa nghe nàng gọi một tiếng tướng công, ta đâu thể bỏ được”.

Nàng bật thốt lên. “Vậy thì ngươi phải sống lâu hơn nữa”.

Thần Hoàng yên lặng nhìn nàng, đôi mắt mù sương, khóe miệng nở nụ cười nhẹ nhàng lại câu hồn.

“Ta sẽ cố gắng”.

“Đáng chết, không phải là cố gắng mà là nhất định!”. Nàng nắm chặt quả đấm, nước mắt rơi xuống dùng trên mặt hấn. “Đừng để đến lúc ta quyết định thù đối mặt với mình thì lại phải buông tay.....”.

Ánh mắt hấn đột nhiên sáng lên, sau đó lại âm ảm, giọng có vẻ đuối hơn. “Cảm ơn nàng đã an ủi ta như vậy trước khi ta chết, ha ha, Tam Nương, nàng thật ra rất hiền lành!”.

“Con mẹ nó, không phải là ta đang an ủi! Ta.....”. Đôi môi nàng run rẩy, câu nói kế tiếp bị chặn ngang ở Cổ họng. Thần Hoàng nhìn nàng không chớp mắt. “Nàng, như thế nào?”

“Ta... ta không thể để cho ngươi chết...” Nàng cúi đầu, hai vai run lên. “Bởi vì, ta...”

Hai mắt Thần Hoàng tròn to, nhìn chăm chăm môi nàng, hấn hận không thể biết thuật đọc tâm, nói thay nàng từng câu từng chữ mà nàng đang muốn nói ra!

“Ta...”

Đúng lúc này, cửa bị một người đẩy ra. “Tiểu tử, thuốc bị thương do kiếm đây.”

Cổ thần y tức giận đi tới. “Các ngươi coi chỗ này của ta là chỗ nào, không có việc gì cứ thích múa đao múa kiếm, còn bắt ta khắc phục hậu quả cho các ngươi nữa? Sau khi chữa lành vết thương thì trở về hoàng cung của ngươi đi!”

Phong Linh ngậy ngậy cả người, vôi vàng đứng dậy. “Cố lão, hấn... không sao?”

Thần Hoàng âm thầm rên một tiếng.

Lúc này đột nhiên Pháp Hạ đi tới, kéo Cổ thần y. “Sư phụ, người mau đi xem một chút thuốc của thầy, hình như đã xảy ra sự cố gì.”

“Hả?” Cổ thần y vừa nghe thấy thuốc của ông có vấn đề thì vội vàng đi ra ngoài, không đợi đến lúc Pháp Hạ lau mồ hôi trên trán thì ông lại quay lại, đứng ở cửa nói. “Tiểu tử, thuốc đó rất tốt, đảm bảo ba ngày là có thể xuống giường!”

Pháp Hạ vuốt mi tâm, quay đầu thoáng qua Thần Hoàng giống như muốn nói. “Ta đã rất cố gắng”

Sau khi hai người biến mất. Phong Linh đứng ở đó không nhúc nhích.

Thần Hoàng giống như đang chịu đau đớn, hoạt động hai cánh tay, nghi ngờ lắm lắm. “Ồ, hình như không thấy đau, chẳng lẽ ta đang hồi quang phản chiếu?”

Phong Linh từ từ quay đầu. “Dạ, Tàn, Nguyệt!”

Sau đó nàng nhào lên người hắn, hai tay nắm chặt cổ hắn. “không đau đúng không? Hồi quang phản chiếu đúng không? Ta cho người già bộ nè, cho người gạt ta nè! Bại hoại! Bại hoại!”

Thần Hoàng khó thở, gương mặt tuấn lãng đỏ bừng lên. “Này, Tam Nương! Buông tay!”

Phong Linh tức giận buông tay, nếu không phải vì hắn đang bị thương thì nàng nhất định sẽ bóp chết hắn!

“Muru sát chồng cũng không cần làm như thế đâu!” Thần Hoàng không còn hơi sức, hắn cứ nằm lì trên giường, chỉ chỉ vết thương sau lưng. “Chỗ này của ta vẫn còn rất đau!”

“Người gạt ta cảm thấy rất vui sao?” Phong Linh uất ức nhìn chăm chăm vào hắn, nước mắt lại tràn mi. Đáng chết, dạo này thời gian nàng chảy nước mắt tăng lên so với trước rất nhiều, tất cả đều do cái tên côn đồ này!

Thần Hoàng đưa tay lên gạt lệ trên mặt nàng. “Này, nếu như ta chết thì nàng sẽ đau lòng sao?”

“không! Ta vui mừng còn không kịp!”

“Ha ha ha... ta lại thích tính cách trong ngoài không đồng nhất này của nàng!” Thần Hoàng nheo nheo gương mặt của nàng, sau đó lên tinh thần nói. “Đừng lo lắng, ta sẽ không chết, làm sao ta có thể để nàng thủ tiết được!”

Phong Linh đẩy hắn ra, đỏ mặt, nghiêng đầu nhìn vết thương trên lưng hắn rỉ máu, nàng vội la lên. “Vết thương của người lại chảy máu, để ta đi tìm Pháp Hạ!”

Phong Linh vừa muốn đi thì Thần Hoàng lại cường thế kéo nàng. “Nàng tìm hắn cũng vô dụng, chỉ cần nàng yên lặng ở bên cạnh ta thì cái gì ta cũng không cảm thấy đau.”

“Nhưng...”

“không nhưng nhị gì cả, chỉ có dứt khoát!” Thần Hoàng nằm lì trên giường, tránh miệng vết thương, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh. “Nàng nằm xuống đây.”

“không.”

Thần Hoàng gạt đầu một cái, làm bộ muốn ngồi dậy, đột nhiên mi nhíu một đường. “Aizz... Đau quá, vết thương hình như lại vỡ...”

Phong Linh cắn môi, nhìn chăm chăm vào hắn không nói gì, sau đó nàng nằm xuống, mặt hai người hướng vào nhau, cảm thụ cả hô hấp và nhịp tim của nhau.

Thần Hoàng hình như đã rất mệt, hắn khép nửa mắt. “Hình như vừa rồi nàng định nói gì đó.”

Phong Linh ngẩn ra, vội vàng nói. “không có.”

“Hả? nói dối là một thói quen không tốt.” Giọng nói của hắn càng lúc càng nhỏ, khoe miệng nở nụ cười, nhưng không thu lại. Nụ cười nó cứ vây bên bờ môi, nhìn kỹ thì thấy đẹp hoàn mỹ.

“Ta đâu có nói dối.” Phong Linh nhỏ giọng kháng nghị, thấy hắn đã nhắm hai mắt lại thì ánh mắt bị hắn hấp dẫn.

một lúc lâu sau, bên tai vang lên tiếng thở đều, lúc này nàng mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may hắn không có việc gì.

Thần Hoàng ngủ một giấc say, mãi cho đến nửa đêm mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra hắn đã nhìn thấy nữ nhân đang nằm ở mép giường, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, gương mặt mềm mại lúc ngủ hồng hồng. hắn cười khẽ, định đứng dậy.

Phong Linh ngủ không sâu, thấy hắn vừa động thì tỉnh lại. “A, người tỉnh rồi?”

“Ừ, nàng vẫn luôn ở đây sao?”

Phong Linh dịu mắt gạt đầu một cái. “Người có đói bụng không? Có muốn ăn chút đồ gì không? Ta có nấu cháo, đang giữ ấm ở phòng bếp.”

“Pháp Hạ đâu?” Giọng Thần Hoàng có chút căng thẳng.

“À, hắn đã mệt nhiều nên ta bảo hắn ngủ rồi, có chuyện gì thì nói với ta.”

“..... Nàng gọi hắn đến đây đi.”

“Ai, sao người lại vậy? Ta làm không được à?”

Thần Hoàng nhíu mày. “Nàng chắc chứ?”

“Đừng dài dòng, nói mau.”

“Ha ha...” hần cười, rất nhẹ nhàng vén chăn, chỉ chỉ vào bộ vị trọng yếu ở dưới, nơi đó đã chống lên một cái lều nhỏ. “Vấn đề ở chỗ này nàng có thể giải quyết cho ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Nghỉ đi

Con người Phong Linh suýt chút nữa bắn ra ngoài, nàng vội vàng xoay người. “Người —— lưu manh!”.

Thần Hoàng bất đắc dĩ nhún vai, lại đắp chăn vào. “Không biết Cố lão đưa thuốc gì cho ta, sau khi uống vào thì có phản ứng này, ta có cách nào khác đâu?”.

“Ta.....ta đi tìm Pháp Hạ!”. Phong Linh đi mau giống như chạy trốn, sau lưng vang lên tiếng cười của Thần Hoàng.

Pháp Hạ còn đang buồn ngủ thì bị Phong Linh kéo đi vào, Phong Linh rất thức thời đứng ở bên ngoài. Pháp Hạ vừa nhìn thấy tình hình này thì nhìn cười. “Công tử, ngài nên sớm biết hậu quả khi đắc tội với sư phụ. Chuyện lần trước ngài làm ông ấy vẫn canh cánh trong lòng đấy”.

Chân mày Thần Hoàng co quắp. “Ông ta làm cái gì?”.

“Ha ha, cũng không có gì, chỉ là cho thêm một chút “thức tỉnh đan” vào trong thuốc.....”. Pháp Hạ ho nhẹ mấy tiếng, liếc nhìn Thần Hoàng đang muốn phun lửa, nói. “Nội lực của ngài đủ mạnh để áp chế nhưng bây giờ ngài đang bị thương, không thích hợp vận công, cho nên.....”. Hần cũng không nói tiếp, mà giả vờ nhìn ra bên ngoài. “Tam Nương vẫn đang ở bên ngoài đấy”.

Thần Hoàng nhắm mắt lại. “Được rồi, người có thể đi”.

“Ha ha, vậy thì ta sẽ không quấy rầy”. Nét mặt Pháp Hạ giống như đang xem kịch vui, làm cho người ta không thể hoài nghi thật ra hần đã biết từ sớm.

Phong Linh thấy Pháp Hạ ra ngoài thì nghiêm chỉnh hỏi. “Hần không sao chứ?”.

Pháp Hạ cười, gật đầu một cái.

Nàng đi vào phòng, thấy Thần Hoàng đang ngồi ở đó, vuốt vuốt mi tâm, gương mặt có vài phần rối rắm, thỉnh thoảng lại có vẻ vui.

“Người làm sao vậy? Vì khuôn ăn não rồi à?”.

“Tam Nương.....”. Thần Hoàng đột nhiên làm bộ đáng thương kêu một tiếng, hai con mắt như mắt nai con làm Phong Linh rung mình. “Cái gì?”.

“Có chuyện ta muốn nhờ nàng giúp một tay.....”.

Ban đêm hết sức yên tĩnh.

“Đi chết đi!”.

Trong một gian phòng trúc nào đó, có tiếng rống của Có tiếng rống của Sư tử cái.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Phong Linh đẩy cửa vào bếp, tự tay làm một bữa ăn cho người bệnh, sau đó mang đến phòng của Thần Hoàng. Nàng vào thì thấy hần nằm trên giường, sắc mặt ửng hồng khác thường, lều nhỏ vẫn đang sừng sững bất khuất.

Nàng kinh ngạc, vội vàng để đồ xuống, lay hần. “Dạ Tàn Nguyệt? Dạ Tàn Nguyệt?”

Thần Hoàng mở mắt, cười một tiếng yếu ớt. “Trời sáng rồi...”

Phong Linh đỏ mặt. “Cái đó của người... đừng nghiêm cả đêm sao? Nó có nghi không?”

“Haizz, ta kiên trì một chút là được rồi, một lát nữa được hiệu sẽ qua thôi”

Phong Linh cắn răng, ngồi thẳng lên. “Người chờ ta một lúc.”

Thần Hoàng cho rằng nàng đã nghĩ thông suốt rồi, hai mắt lóe sáng, liên tục gật đầu không ngừng. “Được, được, được, ta chờ nàng!”

Nàng đi vào trong sân, múc một thùng nước giếng lạnh, mang vào trong nhà, để xuống. Sau khi thấm ướt khăn lông, nàng đưa tới cho hắn. “Kêu gì, cho người... Ắn nó vào.”

nói xong, mặt của nàng càng đỏ hơn.

Thần Hoàng ngó ngó khăn lông, sau đó nhìn nàng, khóe miệng co giật.

hắn không nói gì, nhận lấy.

hắn đường đường là thái tử, bá chủ Tây Vực. Vậy mà lại dùng một cái khăn lông để đập lửa?!

Đến lúc trời sáng rõ, Pháp Hạ tới mang theo mọtjtin tức. “không thấy Lạc Dao cô nương đâu cả.”

Phong Linh lo lắng vội vã hỏi. “Nàng đi từ lúc nào? Biết nàng đi đâu không?”

“Nhìn thì có vẻ như đi từ sáng sớm.”

Phong Linh nghiêng đầu nhìn Thần Hoàng nói. “Này, người không phải người đi tìm đi à? Mặc dù nha đầu kia không làm người ta ưa thích nhưng nếu cứ để nàng ta đi như vậy, sợ là có thể gặp nguy hiểm.”

Thần Hoàng không thèm nhắc mắt giọng điệu lạnh nhạt. “Lời ta đã nói ra sẽ không thay đổi, sau nhất kiếm đó, ta và Lạc Dao không ‘còn’ bất kỳ quan hệ gì nữa.”

“Nhưng mà người có thể tro mắt mặc kệ nàng ta sao?”

Thần Hoàng lười biếng nhìn nàng. “Nếu như ta quan tâm lần đầu, sẽ có lần thứ hai thứ ba, cứ như vậy không nghỉ. Cái nàng ta cần không phải là một người thân. Nếu ta làm như vậy sẽ làm cho nàng ta có thêm hy vọng. Trong nhất kiếm đó ta bắt nàng ta phải quyết định rời khỏi.”

Phong Linh cười, đạo lý này nàng hiểu rõ. Dạ Lạc Dao giống như đứa bé tùy hứng, nàng ta dùng mọi thủ đoạn cực đoan để hấp dẫn sự chú ý của người lớn. Sau khi có hiệu quả lần thứ nhất thì nàng ta sẽ càng làm tệ hại hơn, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là nàng ta.

Pháp Hạ nói tiếp. “Bên kinh thành cũng truyền tới tin tức.”

Thần Hoàng nhàu mày. “Tin tức của mặt quỷ tăng các người luôn chuẩn, lần này có chuyện gì mới vậy?”

“Nghe nói, Thế chủ của ngoại phiên (*) đã đáp ứng Cảnh Vương, bí mật đến kinh thành.”

(*) ngoại phiên: Nước khác.

Thần Hoàng nheo mắt. “hắn?”

Phong Linh tò mò lại gần hỏi. “Ta nghe nói, ngoại phiên không phải ở rất xa sao? Dạ Lạc Cảnh mời hắn tới đây làm gì?”

“Đó cũng là một quốc gia rất xa, mặc dù đó là mảnh đất cằn cỗi nhưng cũng là một quốc gia thiện chiến dũng mãnh. không ngờ Cảnh Vương thúc yêu quý lại có suy nghĩ động đến bên đó?” Thần Hoàng lại hỏi. “Biết hắn ta dẫn theo bao nhiêu binh mã không?”

“Mười tên tùy tùng.”

Thần Hoàng gật đầu một cái, con mắt tootis lại, không rõ tâm tình của hắn.

“.....”

Cảnh Vương phủ.

Dạ mặc Cảnh ngồi trên xe lăn, uống một ngụm trà, nhân nhạt nói. “Thế chủ muốn có Tây Vực?”

Ngồi đối diện là một nam tử có vẻ gầy yếu cực kỳ xinh đẹp, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, không kém mấy phần so với Thần Hoàng. hắn cười một tiếng, giọng nói thanh thúy. “Tây Vực so với Minh Tịch hoàng triều thì chỉ là một phần rất nhỏ, không phải là ngài không bỏ được chứ?”

Dạ Mặc Cảnh để ly xuống, đôi mắt đen nhìn thẳng vào hắn. “Nhờ đâu sau khi Thế chủ định cư tại Tây Vực rồi lại muốn đoạn lấy cả Minh Tịch. Vậy không phải bôn vương đã dẫn sói vào nhà sao?”

“Có muốn hợp tác hay không đó là chuyện của ngài. Nhưng mà theo ta được biết thì hình như Thái tử và Hàm Vương đã liên thủ rồi. Dưới tình huống này, đừng nói là Minh Tịch mà sợ rằng ngay cả an nguy của bản thân cũng là một vấn đề. Cảnh Vương, ngài không có lựa chọn khác.”

Lời của hắn nói trúng tim đen.

Nếu không phải dựa vào mặt quý tăng và một vài lão thần tử ủng hộ thì hắn tuyệt đối không sống được đến bây giờ. Nếu như không nghĩ biện pháp, đợi đến khi Thái tử từ Tây Vực trở về thì khó lắm!

Tây Vực.....

Đúng là nơi nhiều chuyện.

Dạ Mặc Cảnh suy nghĩ một chút, nếu đưa Tây Vực cho Nghi Nhân cũng là một cách. Đó là ổ của Thần Hoàng, nếu như hắn thua thì sẽ về đó nghỉ ngơi lấy lại sức. một khi Nghi Nhân đặt chân vào mảnh đất đó thì hai hồ đánh nhau! Mặc kệ ai thắng, ai bại thì hắn vẫn là ngư ông đắc lợi!

Nghĩ như vậy, hắn lập tức nói. “Được, nếu như ta lấy được Minh Tịch thì Tây Vực là của Nghi Nhân người!”

Nghi Nhân nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt sáng ngời lộ vài phần cơ trí. “một lời đã định.”

Lúc này, Trương Tam đi vào nói nhỏ vài câu với Dạ Mặc Cảnh, hắn nhủ mày. “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Ngay cạnh phòng nàng

Ra khỏi Cảnh Vương phủ, hai người tùy tùng lập tức tiến lên, “Thế chủ, lão hồ ly kia nói thế nào?”.

Nghi Nhân quay đầu lại, quét qua một vòng ở cửa chính Cảnh Vương phủ, khoe môi nở nụ cười như không cười. “Hắn ta không có lựa chọn nào khác”.

“Tốt quá”. Mất người phản chân, chỉ cần Dạ Mặc Cảnh gật đầu thì việc này cách kẻ hoạch bộn họ càng gần.

Nghi Nhân ngồi vào trong xe ngựa, phân phó nói. “Đức Tử, đi thăm dò một nữ nhân tên là Dạ Lạc Dao”.

“Tuân lệnh!”.

“Mãn Ngân, trở về khách sạn!”.

Thả rèm xuống, Nghi Nhân nhắm mắt lại. Vừa rồi những lời nói của Trương Tam hắn nghe không sót một chữ. Hắn ta nói, Dạ Lạc Dao vừa từ Tây Vực trở lại kinh thành, còn mang về một tin tức quan trọng.....

Đến tốt cùng là tin tức gì?

Xe ngựa đi thẳng về khách sạn, tiểu nhị tiến lên. “Khách quan, ngài đã trở lại”.

“Ừ”, Nghi Nhân đi vào, Mãn Ngân gọi tiểu nhị tới. “Dắt ngựa tới chuồng ngựa, một lần ăn thì cho 1 thạch hạt kê”. Nói xong móc một nén bạc ném cho hắn. Cặp mắt tiểu nhị sáng lên, vội vàng cảm tạ nói. “Cảm ơn khách quan!”. Không quên nói vài lời nịnh hót. “Ngựa này của ngài đúng là ngựa tốt, ăn một thạch hạt kê chắc phải là thiên lý mã!”.

Mãn Ngân hả hê ngẩng đầu. “Đương nhiên rồi, đây chính là ngựa chúng ta.....”.

Trước mặt, Nghi Nhân dừng lại, không xoay người chỉ ngoắc ngoắc ngón tay. Mãn Ngân tự biết mình đã lỡ miệng, vội đuổi tiểu nhị đi, còn mình thì đi theo sau Nghi Nhân.

“Nghi Nhân công tử, công tử đã trở lại”. Trong khách điểm, Văn Xuân và Sơ Hạ chào hỏi với bọn họ.

Nghi Nhân đi tới ngồi xuống. “Nhìn bộ dạng mặt ủ mày chau của các người, có phải là vẫn chưa tìm được tiểu thư nhà các người không?”.

“Haiz”. Văn Xuân thở dài một tiếng. “Tìm khắp cả kinh thành và các vùng lân cận vẫn không thấy”.

Sơ Hạ nói. “Tính khí Tam Nương quật cường như vậy, nàng đã muốn đi thì làm sao chúng ta có thể tìm thấy được? Không khéo nàng đã sớm ra khỏi kinh thành cũng nên”.

“Ừ, Vương gia đã phái người tìm ở bên ngoài, hy vọng có thể nhanh tìm được người”.

Nghi Nhân lẳng lặng nghe, nói. “Thiên hạ lớn như vậy, muốn tìm được một người thật sự rất khó nếu không để cho nàng tự xuất hiện! Bình thường vị cô

nuong này để ý nhất là cái gì? Hoặc là nói, ai hoặc cái gì làm nàng không yên tâm nhất?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói. “Bảo thiếu gia!”

“Ha ha”. Nghi Nhân chỉ cười không nói, hẳn không nói gì thì họ cũng đã hiểu.

“Đúng rồi! Chúng ta nói Bảo Bảo bệnh nặng, đòi mẹ! không tin Tam Nương không xuất hiện!”. Vãn Xuân kích động đứng dậy, nói cảm ơn với Nghi Nhân. “Nghi Nhân công tử, ngài nói một câu làm thức tỉnh người trong mộng! Cảm ơn ngài rất nhiều.”

Nghi Nhân khoát tay cười nói. “Ta nên cảm ơn các người mới đúng, nếu không phải các người tốt bụng cho chúng ta vào ở thì ta và tùy tùng chỉ có thể ngủ ngoài đường.”

“Haiz, Nghi Nhân công tử, ngài đừng trách móc dân chúng ở đây, mặc dù bọn họ bài xích người ngoại phiên nhưng không hề ác ý. Chỉ là bởi vì...”

“Bởi vì chúng ta háo chiến?” Nghi Nhân cười khẽ, cũng không tức giận. “Nếu như đây là thiên tính của chúng ta thì ta cũng không hy vọng xóa bỏ được thành kiến đó. Giống như các người thích yên ổn thì chúng ta cũng có tín ngưỡng của chúng ta, nhưng mà chúng ta sẽ không tổn thương người vô tội, đây là nguyên tắc của chúng ta.”

Lúc này, Hồng Ngọc mệt mỏi đi vào, nằm bẹp dí trên bàn. “Mệt chết đi được, rốt cuộc nữ nhân ngu ngốc kia chạy đi đâu rồi? Tỷ ấy mà không về nữa chắc Dạ Vô Hàm lật cả Minh Tịch lên quá.”

Nghi Nhân rũ mắt xuống, không ngờ nữ nhân này lại quan trọng với Hàm Vương như vậy.

“Mộc Hồng Ngọc!” Dạ Dập Tuyên mệt mỏi lè lưỡi, thở hổn hển chạy vào. “Người... Người không thể đi chậm một chút hay sao?”

Hồng Ngọc lườm hần một cái. “Khinh công của người không tốt thì đừng ở chỗ này hô to gọi nhỏ!” Nàng ngồi dậy, duỗi tay ra. “Đưa đây”.

Dạ Dập Tuyên khẽ cắn răng, miễn cưỡng móc ngân phiếu đưa cho nàng. “Nhìn kỹ, đây là năm trăm lượng!”.

Hồng Ngọc hài lòng gật đầu, nhét ngân phiếu vào trong ngực. “Về sau muốn thử thì cứ nói, ta nhất định sẽ theo đến cùng!”.

“Hừ, gia có bạc nhiều tiêu không hết nên mới tìm người phân phát”.

“Nếu nói như vậy mà trong lòng người cảm thấy dễ chịu hơn thì cứ nói, ta không sao”. Hồng Ngọc lười biếng bước lên lầu. “Mệt quá, ta muốn tắm nước nóng”.

Dạ Dập Tuyên “chặc chặt” lắc đầu. “Tắm mà còn nói to như vậy, người sợ người khác không biết à? Là cô nương mà chả dè dặt gì cả, ta hoài nghi không biết người có phải là nam nhân xâm nhập vào trong nữ nhân không?”

Hồng Ngọc quay đầu lại, cười thần nhiên. “Nếu như người hoài nghi thì đi vào nghiệm chứng là được. Nhưng mà ta cũng quên mất, ta là nam nhân hay nữ nhân thì người phải là người rõ nhất chứ”. Nàng nói lời cuối, cắn răng nghiêng lợi mà nói.

Dạ Dập Tuyên lúng túng quay mặt đi. “Ta tùy tiện nói giỡn một chút, người lại nghĩ là thật”.

“Rầm!” Hồng Ngọc đóng mạnh cửa vào, hần sờ sờ mũi, nghiêng đầu nói chuyện với Vãn Xuân và Sơ Hạ, hai người thuật lại phương pháp vừa rồi một lần. Lúc này Dạ Dập Tuyên mới chú ý đến Nghi Nhân, kể từ sau khi hần vào đây ở, đây mới là lần đầu tiên nhìn thẳng vào hần.

“Nghe nói, người là người ngoại phiên?”

Nghi Nhân không để ý, gật đầu.

“Ta có thể hỏi người đến kinh thành làm gì sao?”.

“Làm ăn”.

“Buôn bán cái gì?”.

“Đa thứ”.

“Tại sao lại không thấy hàng của người?”

“Đã bán cho người mua rồi.”

“Khi nào thì đi?”

“Chưa biết”.

Dạ Dập Tuyên không hỏi nhiều nữa, hần không cảm nhận được gì trên người đối phương. Người này không giống với thương nhân bình thường, kín kẽ,

cơ trí, tài năng hiển lộ. Thân đang ở trên đất khách quê người, dường như hấn ta khinh thường che giấu cường thế của bản thân, có thể làm được như vậy ngoại trừ ngu ngốc thì chính là người mạnh chân chính. hấn tình nguyện tin tưởng hấn ta là dạng người thứ hai.

Gần đây hấn lo chuyện của Tam Nương nên sơ sót với người này, có lẽ đến lúc thăm dò hấn rồi.

Vấn Xuân và Sơ Hạ ở bên cạnh, hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hai người nam nhân đụng vào một chỗ như tóe ra tia lửa. Loại cảm giác đó như là, là người có bộ dạng xinh xắn thì không có biện pháp bỏ qua cho sự tồn tại của đối phương.

Nghi Nhân cười nhạt, đứng dậy. “Chư vị, xin lỗi không tiếp được. Ta muốn lên lầu nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Dạ Dập Tuyên cảnh giác nhìn chăm chăm vào hấn. Nghi Nhân đang lên lầu đột nhiên dừng lại. “Tiểu nhị, làm phiền người mang nước lên cho ta, ta cũng muốn tắm rửa. A đứng rồi, phòng ta ngay cạnh phòng của Mộc cô nương, đừng để sai phòng nhé”.

nói xong hấn quay người đi lên lầu.

Dạ Dập Tuyên tròn mắt, ngay cạnh phòng? Tại sao hấn không biết?

“Haizz, biết”. Tiểu nhị nghi ngờ đáp một tiếng, trong lòng thì lâu bầu, khách điểm này chỉ có mấy người ở, ai ở gian phòng nào làm sao mà hấn không nhớ được? Nhất thiết phải nhắc lại sao?

Hai mắt Dạ Dập Tuyên bốc hỏa. “Người này rất cổ quái! Mấy nữ nhân các người sao lại yên tâm cho hấn ta vào đây? Ngộ nhờ hấn ta là sắc lang hoặc biến thái thì sao?”

Vấn Xuân: “Sắc lang?”

Sơ Hạ: “Biến thái?”

Hai người vội vàng khoát tay, tranh nhau nói giúp Nghi Nhân. “Làm sao có thể. Nghi Nhân công tử rất quân tử, ngay cả nha hoàn chúng ta hấn cũng rất thân thiết, lễ độ...”

Đáy mắt Dạ Dập Tuyên xẹt qua một tia sáng, hai người thông minh im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Ngủ chung giường

“Bảo Bảo bị bệnh?” Phong Linh đứng bật dậy. Pháp Hạ vội nói, “Còn mấy châm nữa là xong, xin cô nương đợi thêm một lát!”

“Không được, ta muốn về Dậu Đô! Ngay lập tức!”

Thần Hoàng kéo nàng, lần lượt nhả hết kim châm trên mặt nàng ra, “Đã chuẩn bị xe ngựa rồi, chúng ta đi suốt đêm về.”

“Thật?” Phong Linh nín chặt vạt áo hấn, “Người giúp ta tìm hiểu tình hình của Bảo Bảo có được hay không? Bảo Bảo bệnh có nặng không, có ai bên cạnh chăm sóc nó không?” Nói xong, mặt nàng đỏ lên, “Từ nhỏ đến lớn, Bảo Bảo chưa bao giờ rời xa ta, đều tại ta không tốt, bỏ nhi tử lại đi chơi một mình. Thiệt là, mập thì mập thôi, có gì phải để ý dữ vậy? Ngu hết biết, ngu hết biết! Nếu Bảo Bảo mà có chuyện gì, ta đập đầu vào đậu hủ chết cho rồi!”

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, siết chặt tay nàng, “Yên tâm! Bảo Bảo không sao đâu! Ta đã sớm phái người đi trông coi nó rồi. Ngay cả chuyện nó ăn cơm hay chưa ta cũng biết!” Thần Hoàng nở nụ cười sâu xa, “Nhưng lần này, bệnh của Bảo Bảo đúng là có hơi nặng.”

Trước khi đi, Thần Hoàng hỏi Cố thần y, muốn dẫn Pháp Hạ theo, lý do là vết thương chưa lành, trên đường cần người chăm sóc, vì vậy ba người rời khỏi núi Yên Hà.

Đến sáng hôm sau, chỉ mới đi được một phần ba đoạn đường. Khi ngang qua một trấn nhỏ, ba người vào một tiệm cơm, gọi vài món ăn sáng.

Phong Linh tất nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, huống chi bên cạnh còn có Thần Hoàng và Pháp Hạ đẹp trai ngồi ngồi để so sánh.

“Này, người mau nhìn kia, nữ nhân kia sao lại mập dữ vậy?”

“Ha ha, thấy nàng kia, ta đột nhiên cảm thấy mình thật đúng là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn!”

Phong Linh đã nghe nhiều những lời cười nhạo như vậy, riết thành quen, hơn nữa từ sau Trung thu khả năng chịu đựng của nàng đã tăng lên rất rất nhiều. hiện tại, tâm tư của nàng đang đặt ở chỗ Bảo Bảo, nào có rảnh rỗi mà quan tâm người ta nói gì.

“Rầm!” tiếng vỗ bàn vang dội, làm mọi người giật mình.

Thần Hoàng từ từ đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương. “không muốn giữ lưỡi trong miệng phải không? Ai còn dám nói nàng một câu nào nữa, ta sẽ cho kẻ đó cả đời không thể nói chuyện lần thứ hai!”

Bốn phía yên lặng như tờ, mọi người vừa nhìn đã biết nam nhân này không phải hạng dễ chọc, vội vàng cúi đầu ăn cơm, không dám nhìn qua nữa.

Phong Linh giật nhẹ ống tay áo Thần Hoàng, ý bảo hấn ngồi xuống. “Người ta nói kẻ người ta, người quan tâm làm gì cho mệt!”

Thần Hoàng bực mình cầm đũa lên, “Ta không thích bọn họ nói năng như vậy!”

“Ha ha.” Đột nhiên Phong Linh cười lớn, thúc cùi chỏ vào hông hấn. “Này, là ai nói cho ta biết, phải học cách chấp nhận bản thân, không cần quan tâm đến ánh mắt của kẻ khác?”

Thần Hoàng nghiêng đầu nhìn nàng. “Tình huống đặc biệt, phải có xử lý đặc biệt!”

Đối diện, Pháp Hạ lắc đầu không đồng ý. “Công tử, người đòi nhiều ngu muội, ta và công tử cũng vậy, cần gì chấp nhặt bọn họ!”

Phong Linh gật đầu. “Ừ, Pháp Hạ nói đúng!”

Vốn đang yên lặng, bỗng nhiên có một tiếng la chói tai vang lên.

“Trời! Các huynh đệ mau nhìn này, có việc lạ!” một nam nhân bề ngoài lưu manh ngồi cách bọn Thần Hoàng không xa, chỉ vào Phong Linh cười to. “A Hoa nhà ta cũng không mập bằng nàng ta nữa!”

“A Hoa? Người lại nạt thiếp rồi hả?”

“Cái gì mà nạt thiếp. A Hoa là con heo mẹ nhà ta!”

“Ha ha...”

Mắt Thần Hoàng lóe lên sát ý. Đúng lúc này, Pháp Hạ yên lặng đứng lên, đi tới chỗ bọn lưu manh, vung tay lên, không ai thấy rõ là thứ gì, chỉ biết, mấy tên kia sau khi dính phải thứ bột đó thì toàn thân ngứa ngáy vô cùng. Mấy tên đó cố sức gãi, đến mức ra cả máu, chỉ vào Pháp Hạ kêu to. “Người...”

Về mặt Pháp Hạ vẫn ôn hòa như cũ, cười cười nói. “Cút!” vừa làm bộ giờ tay lên, mấy kẻ kia sợ tới mức ôm đầu chạy tán loạn.

Pháp Hạ xoay người lại, ngồi xuống.

Thần Hoàng nhíu mày, học giọng điệu của Pháp Hạ. “Người đòi nhiều ngu muội, cần gì chấp nhặt với bọn họ?”

Pháp Hạ mỉm cười. “Tình huống đặc biệt, phải có xử lý đặc biệt!”

Phong Linh không còn lời nào để nói, trực tiếp giờ ngón cái lên với hai người.

Ăn cơm xong, Phong Linh đòi ăn trái cây. Thần Hoàng lập tức đi mua ngay. Nàng nghiêm túc nói với Pháp Hạ. “Người giúp ta gầy đi được không?” Ngoài miệng càng nói không quan tâm, chính là một biểu hiện khác của tự ti, nàng không cách nào không để ý bề ngoài của mình, dù là một chút cơ hội, nàng cũng phải cố gắng thử.

Pháp Hạ lẳng lặng nhìn nàng, sau đó gật đầu. “Ta đã nói sẽ giúp cô nương, cô nương chỉ cần tin tưởng ta là được!”

“Ừ!”

Dần dần, ba người đến ngoài Dậu Đò, thấy trời đã quá tối, bèn tìm một nhà trọ nhỏ ở tạm qua đêm.

“Ôi, thật xin lỗi ba vị, chỉ còn hai phòng trống thôi. Hay là hai vị công tử này một phòng, vị... cô nương này một phòng được không?” Ông chủ nhà trọ nói.

Đột nhiên Pháp Hạ lên tiếng. “Ta muốn ngủ một mình!” Sau đó, bước thẳng theo tiểu nhị lên phòng.

Phong Linh giật mình đứng yên tại chỗ, “Pháp Hạ...”, ngay sau đó, nàng lắc đầu, “Đứa nhỏ này! Mắc bệnh thiếu gia nặng quá!”, đi ra ngoài, có phòng là tốt rồi, còn đòi phải ngủ riêng.

Phong Linh đang bận làm bầm, nên không thấy nét mặt tươi cười hài lòng của Thần Hoàng hấn gật đầu một cái, không tề! Trẻ nhỏ dễ dạy!

Vào phòng, Phong Linh mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Này, ta ngủ giường, người ngủ dưới đất đi!”

Thần Hoàng khó tin nhìn chăm chăm nàng. “Nàng bảo Thái tử phải ngủ dưới đất?”

“Sợ chết? Vậy ngủ hành lang, chỗ đó rộng rãi!”

“Nàng thật là người máu lạnh! Biết rõ ta đang bị thương, còn bắt ta ngủ chỗ cứng như vậy!”

“... Được rồi, được rồi, giường cho người nằm!”

Phong Linh trái chần ra đất, sau đó thả gối đầu, nằm thẳng cẳng xuống, thoải mái than một tiếng. “Chuyện tuyệt vời nhất trong cuộc sống là được ngủ!”

“Chuyện xui xẻo nhất trong cuộc sống là ngủ rồi không dậy nữa!”

Phong Linh lờm hẩn một cái, thấy hẩn khó khăn cởi quần áo, vết thương trên lưng còn chưa lành, quần áo chạm vào sẽ đau, nàng đành bỏ dậy, “Đề ta!”

Phong Linh đứng sau lưng hẩn, nhẹ nhàng giúp hẩn cởi áo khoác, rồi đến quần áo trong. Khi tay nàng động vào làn da nóng bỏng của hẩn, mặt nàng đỏ hồng lên.

“Khụ khụ... người đừng đoán mò, ta tội nghiệp người là người tàn tật mới giúp người thôi!”

Thần Hoàng xoay người, hẩn nhướng mày. “Nàng nói thử xem, ta đoán mò cái gì?”

Phong Linh trừng hẩn, bối rối dời mắt đi. “Ta buồn ngủ rồi!”

Thần Hoàng vòng tay ôm nàng lại, “Tối này, ngủ chung giường với ta!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Đêm nay hãy để nàng rơi xuống

Phong Linh đẩy hẩn ra. “Ai muốn ngủ với người?”.

Thần Hoàng xách cổ áo nàng, kéo nàng tới giường, sau đó cứng rắn đè nàng xuống, ôm hông nàng, hẩn thì nằm xuống bên ngoài, nhắm mắt lại. “Cảnh cáo nàng không được lộn xộn. Bây giờ, ngủ đi”.

“Dạ Tàn Nguyệt, người là sói à?”.

“Ha ha, nếu như nàng là dê”.

“Người.....”.

Vốn là chiếc giường đủ cho hai người ngủ bây giờ lại rất chật, Phong Linh chỉ cần động một cái là dính sát vào người hẩn, nàng lại liều mạng muốn ngồi dậy, cọ rồi lại cọ, bỗng nhiên nàng cứng đờ người, hai mắt tròn thật lớn.

“Dạ Tàn Nguyệt.....”.

“Hả?”.

“Cái gì đang chống vào người ta?”.

“Ha ha”. Hẩn cười. “Nàng đoán thử xem?”.

Phong Linh nổi giận. “Bây giờ lập tức cách xa ta 3cm! Nếu không thì ta sẽ cắt nó!”.

Thần Hoàng cung chiều nhéo thịt ở eo nàng, càng vòng chặt cánh tay đang ôm nàng, mập mờ thổi khí vào tai nàng. “Ta đã cảnh cáo nàng, đừng có lộn xộn! Hậu quả của việc đó ta không phụ trách ~”.

“Người..... là đồng tính với ta sao?”.

Hẩn buồn cười xoay người nàng, ánh mắt liếc về phía bụng dưới của mình. “Có một số việc chỉ đồng tính không thì không làm được”. Ngay sau đó hẩn lại kè sát mấy phần, đôi môi đỏ mọng cách mặt nàng chỉ vài centimet. “Nhất định nàng không biết, cho dù nàng biến thành dạng gì thì nàng đều có bản

lĩnh làm ta nổi điên. Chỉ cần động vào nàng thì cái gì tự chủ đều biến mất, ngay cả hiện tại. ....”.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, nhịp tim bỗng tăng lên. Lời nói nóng bỏng như vậy, được nói ra từ trong miệng hắn, nàng lại không hề cảm thấy ghê tởm mà ngược lại sẽ làm thấy..... hài hòa?

Quả nhiên, không phải ai cũng có tư cách tà ác.

Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chăm vào nàng, khẽ nhếch môi nở nụ cười câu hồn, “Ta cũng rất tò mò không biết tại sao khẩu vị của ta lại nặng như vậy, không thể làm gì khác hơn là ăn nàng một ngụm. ....”.

Môi của hắn di chuyển xuống, cuối cùng hắn hôn lên môi nàng.

Đầu Phong Linh trống rỗng, năng lực suy nghĩ về số 0, nàng chỉ có thể trọn to mắt nhìn ngũ quan hoàn mỹ như được điêu khắc của hắn, từng sợi lông mi mảnh, nàng nhìn kỹ chợt giật nảy mình, càng nhìn càng đẹp chết người.

Nụ hôn của hắn càng lúc càng sâu hơn, nàng cảm nhận được nhiệt tình của hắn và cả cánh môi đang không ngừng cọ sát, nàng lẻ lười nhẹ nhàng liếm một cái. Thoáng chốc, cái gì lý trí, cái gì tự chế của hắn đều cam bái hạ phong, trước mặt nàng, Thần Hoàng lật người, một tay giữ ót nàng, một tay đưa lên bộ ngực của nàng, bàn tay không do dự cắm vào nơi mềm mại. Môi lười càng trêu đùa nàng.

Phong Linh không thể không thừa nhận kỹ thuật hôn của hắn rất cao. một cảm giác trống không trước nay chưa có đánh úp về phía nàng, nàng muốn vứt bỏ mọi tạp niệm, muốn quên đi mình là ai, quên đi hắn là ai, chỉ đơn thuần cảm nhận sự nguyên thủy giữa nam và nữ.

Cái ý niệm này rất đáng sợ, một khi đã tạo thành thì giống như lũ lụt thú dữ, không cách nào kiềm chế được.

Cho đến giờ phút này nàng mới giật mình nhận ra nàng khát vọng và mê luyến người đàn ông này sâu đến cỡ nào. Tình cảm dè dặt đã không thể không thông qua loại phương thức này để thổ lộ. Lòng của nàng có thể lừa mình dối người nhưng thân thể nàng hiểu được và nói cho nàng biết, nàng muốn người đàn ông này! Có ước muốn mãnh liệt như hắn vào lúc này.

Nếu như đây là sa đọa thì như vậy, cả đêm ở đây, nàng tình nguyện bị che mờ cặp mắt....

Thần Hoàng chỉ cần hai, ba động tác đã có thể bỏ y phục của hai người, đè lên cơ thể mềm nhũn của nàng, không nói gì. Nụ hôn của hắn nóng bỏng, triền miên. Hai tay càng chuyển động nhanh trên người nàng, tìm kiếm chỗ mẫn cảm của nàng. Mặc dù chỗ đó đã bốc hỏa nhưng hắn cũng không vội vàng công thành đoạt đất mà kiên nhẫn hướng dẫn nàng.

"Đợi chút..." Phong Linh mở cặp mắt mờ sương, lo lắng nói. "Thương thể của chàng..."

"Lúc này ai còn quan tâm vết thương ấy." Thần Hoàng đẩy hai chân nàng ra, cả người đè lên, lửa nóng chống đỡ nơi mềm mại. Phong Linh đỏ mặt đến nỗi có thể rỉ ra máu, cắn môi, "Chàng...."

"Suyt..." Thần Hoàng cúi người, hôn lên nụ hồng đỏ tươi trên ngực nàng. "Lúc này, tốt nhất không nên nói gì."

"Ừm..." Phong Linh ngậm lên một tiếng, hắn hài lòng cười. "Ta rất thích nghe âm thanh này của nàng."

Phong Linh hận không thể tìm cái động để chui vào, trừng mắt nhìn hắn. "Sắc lang!"

Thần Hoàng nhướn mày, "Được, gia sẽ sắc cho nàng xem."

Tay của hắn từ từ trượt xuống, đi tới địa phương mẫn cảm nhất của nàng, nhẹ nhàng trêu chọc mấy cái, Phong Linh lập tức sợ hãi muốn đẩy hắn ra. "Chàng chàng chàng chàng...."

Thần Hoàng không cho nàng cơ hội lui bước, bỗng chốc hôn lên nàng, nuốt hết những lời kháng nghị của nàng. Động tác trên tay không dừng lại từng chút từng chút dịu dàng mà vẫn cường hãn.

Trong cơ thể bỗng dâng lên một cỗ khác lạ càng ngày càng mãnh liệt, giống như cần có một cái gì đó bổ khuyết sự trống rỗng của nàng, đang lúc muốn có được nhiều hơn thì hắn lại tà ác dừng động tác lại, đôi mắt vui vẻ nhìn về mặt không hiểu của nàng, hắn xấu xa cười một tiếng, cúi xuống nói câu gì đó bên tai nàng. Mặt Phong Linh đỏ lên. "Chàng... biến thái!"

Thần Hoàng lơ đãng, chống người lên, khuôn mặt dễ nhìn, nhìn thẳng vào nàng. "Đối với nữ nhân mình thích, như vậy không gọi là biến thái." nói xong, hắn không chân chờ nghiêng thân mình, lại hôn lên môi nàng lúc nàng hét chói tai.

Có lẽ đã dè dặt quá lâu nên khi tiến vào trong nàng, hắn không khống chế mình. hắn cường hãn đụng chạm nàng, tiết tấu không hề thả chậm, Phong Linh cắn chặt môi, mới đầu nàng không thích ứng được, sau đó dần dần theo tiết tấu của hắn.

"A... Ừm..."

âm thanh của nàng giống như chất xúc tác khiến Thần Hoàng không giữ được. "Đáng chết!" hắn đột nhiên tăng nhanh tiết tấu, không để ý vết thương trên lưng đã bị hở, đưa Phong Linh lên mây...

Những tiếng ồn ào trên thế giới giống như ngừng lại tại giờ phút này.

Nhìn lưng hần ri cả máu ra băng gạc, Phong Linh lúng túng ngồi dậy. "Ta... ta thay thuốc cho chàng."

Thần Hoàng lười biếng nằm trên giường, trên người chỉ có cái chăn che trên hông một chút, tư thế rất chộc người, hình ảnh đó đánh thẳng vào mắt nàng, Phong Linh không dám nhìn hần, sau khi lấy thuốc, đổ mặt xử lý vết thương cho hần.

"Tam Nương." Đột nhiên hần mở miệng.

Động tác của Phong Linh hơi chậm lại, vì che giấu sự hốt hoảng của mình, nàng vội vàng cúi đầu "... Hả?"

hần đưa tay ra nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt tròn phúng phính của nàng, cười một tiếng. "Ta sẽ kiên nhẫn, kiên nhẫn chờ nàng nhìn rõ trái tim mình."

Phong Linh xúc động nhìn hần, trái tim lặng lẽ nảy sinh một chút cảm động còn chưa kịp tiêu hóa thì đã bị câu sau của hần dập tắt.

"Ngay lúc này, không cho phép nàng rời khỏi tầm mắt của ta nửa bước!" hần cười một tiếng, đẹp đến nỗi người ta hoa mắt, hai mắt đột nhiên sáng lên, vui vẻ nói: "Chúng ta ngủ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Nụ cười trên mặt con trai

Phong Linh nhìn chăm chú dung nhan lúc ngủ của hần, ngón tay miêu tả khuôn mặt hần trong không trung.

Phong Tam Nương, thừa nhận đi, người yêu nam nhân này rồi.

Giống như mẹ người, chối bỏ tình yêu đầu.

Tay nàng bỗng nhiên cứng đờ, dần dần rũ xuống.

Nàng đứng dậy, vụng về lặng lẽ bò xuống giường, sau đó đẩy cửa đi ra.

Trời tờ mờ sáng, dưới lầu đã có người ngồi ăn điểm tâm. Nàng hít sâu một hơi chuẩn bị xuống lầu, đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập.

"Ai đó". Tiểu nhị đi qua mở cửa, thấy người đứng bên ngoài thì sững sốt một chút. "Khách quan muốn ở trọ sao?"

"Tìm người!". Một giọng nói thanh thúy có vẻ nóng nảy, sau đó một cô gái toàn thân đỏ như lửa đi vào.

Hồng Ngọc?

Phong Linh cứng người đứng đó quên phản ứng, vô ý thức lùi lại một bước nhưng lại đứng vào bức tường thịt đằng sau.

Thần Hoàng ngăn nàng lại, không lên tiếng mà trực tiếp nắm vai nàng.

"Không phải sợ, cho dù gặp phải khó khăn gì thì ta với nàng cùng nhau đối mặt".

Trong nháy mắt, lo lắng dưới đáy lòng dần biến mất, nàng nhẹ nhàng gật đầu nhỏ giọng nói. "Cảm ơn". Nàng lấy hết dũng khí đi xuống lầu. "Hong Ngọc".

Hồng Ngọc thấy nàng thì kinh ngạc một lúc sau đó ánh mắt đỏ lên, xông tới ôm nàng. "Cái đồ ngốc này, tỷ muốn chúng ta lo lắng đến khi nào hả?"

"Thật xin lỗi!"

"Nương!"

Phong Linh ngẩn ra, vội nhìn về phía cửa. "Con trai!"

Bảo Bảo chạy mấy bước, chống nạnh nghiêm túc nói. "Phong Tam Nương, mẹ thật là khỏe nhỉ! Nương lại có thể bỏ con trai một mình đi du sơn ngoạn thủy! Nếu không phải con giả bộ bệnh thì có phải nương vẫn muốn bỏ nhà hả?"

Phong Linh tự biết mình đuối lý, cũng không dám nói lớn, đi qua nắm lấy khuôn mặt nhỏ bé của con trai. "Ai nha, con lừa nương, nương lừa lại chứ sao, coi như huê nhau."

Thần Hoàng đi tới, ngồi xổm xuống xoa xoa cái đầu nhỏ. “Tiểu tử, con làm Minh chủ võ lâm khá lắm, không làm mất mặt ta.”

Bảo Bảo ngẩng ra, ngoài ý muốn hỏi. “Thức đều nghe nói?”

“Ừ.” Thần Hoàng gật đầu.

Lần này Phong Linh nghe không hiểu gì, hai người này có gì đó gặt nằng, cảm giác bị người khác gặt khỏi vấn đề gì đó rất khó chịu.

“Này, các người đang nói gì đây?”

Bảo Bảo ra vẻ người lớn nói. “Chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần biết.”

Phong Linh nhú mày lại, cốc một cái thật đau vào đầu nó.

“Nurong! Nurong lại nữa!”

Thần Hoàng vội xoa xoa cho nó, ngoái đầu nhìn lại, cảnh cáo nhìn Phong Linh. “không cho đánh con ta nữa.”

một câu “con ta” làm Bảo Bảo ngẩng đầu lên nhìn hấn, Phong Linh đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay mặt lại nói thầm một câu. “Ai là con trai người? Nó là con trai ta có được không?” Ngoài miệng mặc dù bất mãn nhưng khóe miệng lại nở nụ cười nhẹ.

Hồng Ngọc nhìn rõ rành rành, mắt xoay tròn, sau đó cười một tiếng.

“Được rồi, được rồi, mau trở về thôi.”

Lúc đi gọi Pháp Hạ để rời khỏi đây, Hồng Ngọc kéo Phong Linh đến, nhỏ giọng nói. “Tin tức tỷ đang ở đây là Hàm Vương nói cho muội biết!”

“hấn...” Phong Linh nhú mày, nhấp môi dưới nói.

Hồng Ngọc than nhẹ một tiếng nói: “Aiz, Hàm Vương thật là dụng tâm lương khổ với tỷ, nhất định là biết chuyện tỷ và Thái tử, sợ tỷ lúng túng nên không tự mình tới đây. Thậm chí cả thuộc hạ cũng không ra mặt.” Ngay sau đó ý vị sâu xa nhìn Phong Linh. “Tam Nurong, bây giờ là lúc tỷ nên lựa chọn đối mặt thật lòng. Nếu tỷ lựa chọn thì chỉ có một người khổ sở, nếu không thì cả ba người đều khổ sở. Tỷ hiểu không?”

Phong Linh không lên tiếng, ánh mắt nhìn về xa xa phía trước. Ở cách đó không xa, Thần Hoàng đang ôm Bảo Bảo ngồi trên ngựa, không biết hai người đang nói cái gì, chỉ thấy Bảo Bảo gật đầu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu hỏi, sau đó Thần Hoàng nhẹ nhàng gõ trán nó, Bảo Bảo cũng cười. Thái độ lệ thuộc sâu.

Ngay thời khắc đó nàng đã hiểu.

Nàng và mẹ nàng không hề giống nhau! Bởi vì nàng không hề để cho nụ cười trên mặt con trai biến mất.

“Nurong! Nhanh lên một chút!” Bảo Bảo ngoắc ngoắc tay với nàng, nàng cười đáp lại một tiếng. “Biết rồi.”

Hồng Ngọc chột nhú mày, “Dường như là không cần muội khuyên nữa.”

Phong Linh ngoái đầu lại, nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Đại trạch.

Hai nha đầu đã sớm đứng ở cửa chờ, vừa thấy xe ngựa vội vàng tiến lên đón. “Tam Nurong! Là ngài sao?”

Mặc dù Phong Linh còn mập hơn so với lúc đi, nhưng từ sáu năm trước các nàng đã biết nàng. Tất cả đều đi qua kéo tay. “Tam Nurong, ngài làm cho bọn ta gấp chết đi được.”

Phong Linh cười hai tiếng. “Được rồi, được rồi, ta biết rõ sai lầm rồi, lần sau ta sẽ không vậy nữa.”

Hồng Ngọc cười nói. “Được rồi, niệm tình lần đầu tỷ ấy vi phạm, tạm tha cho tỷ ấy đi. Cuối cùng chúng ta có thể từ khách sạn chuyển về đây.”

Phong Linh tò mò hỏi. “A, tại sao lại ở khách sạn?”

“Còn không phải là vì tỷ.” Hồng Ngọc tức giận nói. “Bên khách sạn có nhiều tin tức, chúng ta chỉ sợ để sót cho nên cả đám kéo nhau qua đó.”

Lúc này Thần Hoàng cũng xuống ngựa, quét mắt nhìn quanh tòa nhà lớn, lắc đầu bật cười. “Cái cửa này cũng có cái gì đó kỳ quái?”

Phong Linh chỉ tay vào hai pho tượng, kiêu ngạo nói. “Người không hiểu đúng rồi, đây là thần giữ nhà.”

Thần Hoàng gật đầu một cái. “thật giống phong cách của nàng.” nói xong hấn nghênh ngang đi vào.

Phong Linh sững sờ, đuổi theo, hung ác hỏi. “Này, ta có mời chàng đi vào sao?”

Thần Hoàng cười tà, véo gương mặt nàng. “Ta đi vào nhà của mình, cần nàng mời sao?”

“Làm sao lại thành nhà của ngươi?”

Sau lưng, Bảo Bảo lắc đầu một cái. “Nương vẫn không khá hơn.”

Hồng Ngọc che miệng cười một tiếng. “Ai nói, tỷ ấy biến đổi rất nhiều đấy.”

Vấn Xuân và Sơ Hạ nhìn cũng hiểu ra, cảm thán. “Haiz, Vương gia phải làm sao đây?”

Hàm Vương phủ.

Bóng đêm mông lung, trăng nhô lên cao, Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, đáy mắt gọn sóng. Gương mặt tuấn dật có vài phần mệt mỏi, hai bên gò má cũng lõm xuống, không khó để nhận ra hắn đã rất cực khổ trong thời gian này.

Sau lưng là Phi Ứng và Huyền Phong, hai người không ai lên tiếng.

Lát sau hắn mới hỏi. “Nàng đã về rồi sao?”

“Vâng.”

“Nàng sao rồi? Có bị thương không?”

Huyền Phong nói. “không có, chỉ là lại mập thêm một chút.”

“Ha ha” hắn cười khẽ. “Dáng vẻ nàng mập lên có vẻ rất thú vị.”

Phi Ứng không nhịn được nói. “Thái tử điện hạ đi về cùng Phong cô nương.”

Huyền Phong vội vàng giật nhẹ tay áo hắn, ý bảo hắn không nên nhiều lời.

Nụ cười trên môi Dạ Vô Hàm cứng lại, ánh mắt rũ xuống, âm thanh nhẹ nhàng đến nỗi không thể nhẹ hơn được nữa. “À.”

“Vương gia, nếu không có việc gì, thuộc hạ lui xuống trước.” Huyền Phong kéo Phi Ứng rời đi.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Chỉ số thông minh của Thần Hoàng bị giảm

“Lạc Dao, thân thể có khá hơn chút nào không?”. Dạ Mặc Cảnh mỉm cười ngồi bên giường, nhìn nữ nhân tuyệt mỹ mang sắc mặt tái nhợt đang nằm ở đó, ân cần hỏi.

Dạ Lạc Dao không đứng dậy, chỉ nhẹ nhàng nói. “Đạ tạ Vương thúc nhớ đến, đã lâu rồi không còn gì đáng ngại”.

“Ừ, không có việc gì là tốt”. Dạ Mặc Cảnh tĩnh lặng hồi lâu, nói. “Ngươi có nói, về chuyện của thái tử.....”.

“Cánh vương thúc yên tâm, chuyện mà ta đã đồng ý với thúc thì ta tuyệt đối sẽ không đổi ý. Chỉ cần thúc diệt trừ Phong Tam Nương giúp ta, ta sẽ lập tức nói nhược điểm của thái tử cho thúc biết! Đến lúc đó thúc muốn đánh bại hắn là chuyện dễ dàng rồi. Nhưng mà đừng quên thúc đã cam kết, tuyệt đối sẽ không giết hắn!”.

Dạ Mặc Cảnh đưa mắt nhìn nàng ta. “Ngươi thật sự có thể nhẫn tâm làm như thế?”. Tình cảm của nàng với Dạ Tàn Nguyệt, hắn biết rõ, không thể ngoại trừ trường hợp đây là một cái bẫy. Nhưng mà hắn nhớ tới bộ dạng lúc nàng ta xuất hiện trước mặt hắn, cái ánh mắt tuyệt vọng đó không phải là giả vờ.

Dạ Lạc Dao chuyển tầm mắt, không biết suy nghĩ đã bay về nơi nào, ánh mắt mê vờ, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng. “Nguyệt.... hắn đã phạm vào một sai lầm nho nhỏ, hắn nhất thời không nhìn rõ tình cảm của mình, ta chỉ đang cải chính lại cho hắn biết, giúp hắn làm một quyết định chính xác mà thôi. Cho dù hắn chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ cần hắn vẫn còn là Nguyệt thì ta vẫn sẽ yêu hắn!”.

Một tia kinh ngạc lóe lên, Dạ Mặc Cảnh mỉm cười gật đầu. “Được, Lạc Dao, ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, rồi ta sẽ sai người đưa ngươi hồi cung”.

Ánh mắt Dạ Lạc Dao vẫn mơ hồ không có phản ứng.

Dạ Mặc Cảnh đứng dậy đi ra ngoài, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười. Quả nhiên không thể đắc tội với nữ nhân, một khi họ hung ác nhắm tâm thì không hề thua nam nhân. Nhất là Dạ Tàn Nguyệt là người si tình, chỉ cần có Phong Tam Nương ở đây thì hắn sẽ vẫn nằm trong tay nữ nhân.

Trời còn chưa sáng, Pháp Hạ đã gõ cửa phòng Phong Linh.

Bảo Bảo nằm bên cạnh nường, đầu nhỏ chui vào trong chăn, Phong Linh muốn học nó nhưng nường lại quá béo nên không thể trốn, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi theo Pháp Hạ ra ngoài.

“Tam Nương, ta đã nghiên cứu ra một phương pháp mới, thử một chút xem nó có thể giúp ngươi gầy nhanh chóng hay không!”

“Dù sao chúng ta cũng ở đây, mặc kệ ngươi gầy vò kiểu gì, để lại mạng nhỏ cho ta là được rồi!”. Phong Linh hát đầu, nhắm mắt. “Đến đây đi!”.

Đúng lúc này một giọng nói không vui chen vào. “Nàng không được giảm nữa!”.

Thần Hoàng xuất hiện, khuôn mặt anh khí hiện vẻ bá đạo. Hắn đi tới, hai tay vỗ vỗ gò má Phong Linh, sau đó ộp mặt nường, nhìn chăm chăm cái miệng của nường, đau lòng nói. “Về sau không cho phép nường không ăn cơm, mới dùng lại không ăn vài bữa, nhìn xem nường đã gầy thành cái dạng gì rồi?”.

Phong Linh hoàn toàn bị mỡ làm hỗn loạn rồi.

Bình thuốc Pháp Hạ cầm trong tay rơi xuống đất, hắn rút thật xa nhanh như chớp. Hắn cố trấn định, ôn hòa hỏi. “Công tử, gần đây mắt có cảm thấy khó chịu hay không? Ví dụ như nhìn không rõ hoặc nhìn các vật đều biến dạng?”.

Thần Hoàng lườm hắn một cái. “Chuyện ta giao phó cho ngươi, ngươi đã làm xong chưa?”

Pháp Hạ bất mãn bệt bệt miệng. “Cảnh Vương thông minh thế nào, muốn lừa gạt hắn đâu có dễ dàng”.

Thần Hoàng cười gần một tiếng, buông Phong Linh ra, đi tới đánh một chưởng vào ngực Pháp Hạ, Pháp Hạ nôn một ngụm máu tươi, té xuống đất.

Phong Linh giật mình đẩy Thần Hoàng ra, chạy nhanh qua đỡ Pháp Hạ. “Pháp Hạ, ngươi làm sao vậy?”. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm Thần Hoàng. “Chàng điên rồi? Tại sao đột nhiên lại ra tay với Pháp Hạ?”.

Thần Hoàng nhún vai. “không dùng khổ nhục kế thì lão hồ ly kia sẽ không tin”.

Pháp Hạ lau vết máu bên mép, bất đắc dĩ nhìn hắn, đúng là muốn dùng khổ nhục kế sao, còn không phải là do hắn ở bên cạnh Tam Nương nên mới bị vậy? Sức ghen của người đàn ông này quá lớn rồi.

Bởi vì Pháp Hạ bị thương, Phong Linh tức giận trở về phòng, quyết định không nói chuyện với côn đồ nữa. Nhưng Thần Hoàng lại không nhìn thấy, trực tiếp đi theo nường, hắn giống như keo dán, dán lên người nường. “Tam Nương, hôm qua không được ngủ chung với nường nên ta bị mất ngủ”.

Phong Linh liếc hắn một cái, nghiêng đầu qua một bên.

Thần Hoàng ôm nường cố định trước ngực, bàn tay bắt đầu làm loạn trên người nường, Phong Linh không nhịn được nữa, tức giận hỏi. “Này, đang yên đang lành sao tự nhiên chàng lại đánh Pháp Hạ?”.

Nhìn nường, Thần Hoàng biết nếu hắn không giải thích thì sẽ ảnh hưởng đến “tính phúc” tối nay.

hắn nghiêm chỉnh mở miệng giải thích. “một mặt quý tăng có thể trong một thân phận ẩn núp vài năm, nếu như ra ánh sáng, hoặc bị giết hoặc tự sát. Pháp Hạ lựa chọn đứng bên chúng ta sớm muộn cũng bị rước họa sát thân bởi vì căn bản chúng ta không biết ai sẽ là mặt quý tăng bên cạnh chúng ta? Nếu như vậy không bằng để hắn tiếp tục làm quý mặt tăng, nhưng mà không phải là người của Cảnh Vương thúc mà là của chúng ta!”.

“không thể nào!”, Phong Linh vội vàng phủ nhận. “Người bên cạnh ta tuyệt đối không có mặt quý tăng!”.

“Pháp Hạ thì sao? Bắt đầu nường có thể nghĩ là hắn sao?”.

Phong Linh im lặng.

“Nữ nhân, nhớ lấy, càng người không thể thì càng có thể là mặt quý tăng!”.

Đột nhiên Phong Linh nhìn hắn, ánh mắt quý dị làm người ta cả người sợ hãi. Thần Hoàng nhìn là biết nường đang nghĩ gì, hắn cốc một cái lên đầu nường. “Nàng nghĩ gì thế! Nếu ta là mặt quý tăng thì thiên hạ này đã sớm vào túi của Cảnh Vương thúc rồi!”.

Phong Linh nói lại. “không phải là chàng đã nói, càng người không thể là càng có thể sao?”.

Thần Hoàng thấy vậy thì nháy mắt. “nói vậy thì trong lòng nường ta là người không có khả năng tổn thương đến nường nhất đúng không?”.

Nàng trợn mắt, nhìn hấn. “Thái tử diện hạ, người đứng là có thể dát vàng lên mặt mình nữa, ta nói như thế lúc nào hả? Có sự liên tưởng là tốt nhưng quá phong phú thì không nên”.

Đột nhiên hấn néo mặt nàng, kéo kéo. “Nàng cứ ăn ở hai lòng nữa đi, ta sẽ càng yêu nàng hơn nha.”

“Buông tay, đau quá!”.

“không thả, trừ phi nàng gọi một tiếng tướng công ta nghe”.

“không gọi!”.

“Gọi đi, nàng gọi một tiếng tướng công, ta mua cho nàng một con vịt quay”.

“.....”.

Hai người giằng co, đưa nhỏ trên giường rất bình tĩnh. “Người ta còn đang ngủ! Con nhờ hai người đi ra chỗ khác liếc mắt đưa tình được không?”. Bảo Bảo lộ ra cái đầu nhỏ khỏi chăn, khinh bỉ nhìn hai người. “Cả hai người cộng lại cũng 50 tuổi rồi mà còn giống đứa nhỏ tranh nhau thế!”.

Phong Linh như bị trứng gà nhét vào miệng, bị con trai nói không nói được câu nào. Thần Hoàng nhú mày, vuốt cái cằm, nắm chặt tay nàng nói. “Nàng nói đúng, sau này tuyệt đối không cho tiểu tử này lấy vợ!”.

Bảo Bảo liếc mắt, coi như nó đã nhận ra, chỉ cần là người đến gần nương nó thì trí thông minh đều có khuynh hướng giảm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Viết thư ước hẹn

Hàm Vương phủ có vẻ an tĩnh, yên tĩnh đến nỗi làm người ta cảm thấy bị đè nén. Kể từ khi mẹ con Phong Linh rời khỏi phủ thì bây giờ càng bộc phát rõ ràng. Dạ Vô Hàm đi tới thư phòng, vừa định đẩy cửa ra thì tay cứng lại. Sau lưng, Phi Ưng và Huyền Phong cũng đánh hơi được việc không tầm thường, lặng lẽ rút kiếm ra.

Dạ Vô Hàm vùng tay. “Các người ra ngoài kia canh phòng”.

Sau đó hấn không do dự đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Thần Hoàng đang đứng bên tường, ngẩng đầu thưởng thức một bức họa bên tường.

“Vẽ không sai, ngay cả thần vận độc nhất vô nhị chỉ có trên người nàng cũng vẽ ra được, thật là không đơn giản”.

Dạ Vô Hàm không nói nhảm với hấn, trực tiếp hỏi. “Người đến nơi này của ta rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Thần Hoàng xoay người, tà mâu khẽ nhếch. “Vương huynh thân ái chỉ lớn hơn ta ba ngày, hoàng đệ tới cửa bãi phòng có gì không đúng sao?”.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, che giấu đôi mắt bị sương bao phủ. “Giữa người và ta thì đừng có đối trá khách sáo như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?”.

“Ha ha”. Thần Hoàng cũng không tức, ngồi xuống đối diện hỏi. “Đến đây là ngay cả một ly trà cũng không cho, người keo quá rồi!”.

“Đi cửa thì cho, leo cửa sổ vào thì không có đâu”.

“Xi ~”. Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía bức tranh. “Nếu là ta vẽ cũng không vẽ được đẹp như người”.

Dạ Vô Hàm nhấp môi dưới. “Đưa đề tài kéo lên trên người nàng, rốt cuộc người muốn nói cái gì?”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, tinh táo cương quyết và cuồng vọng. “Nữ nhân kia rất nhất gan, không kiên cường, sợ gánh trách nhiệm, mặc kệ là nàng thiếu khoản nợ gì, tình cũng được, đều có ta thay nàng trả!”.

Sương mù trong mắt dần dần tan, mặc cho người phí sức cũng không nhìn được trong đó có gì. Có lẽ là vết thương đầm máu hoặc có lẽ là hoảng loạn sau cảnh thái bình giả tạo.

“Đừng có nói nàng thành vật sở hữu của người, là tình hay là khoản nợ đều là việc của ta với nàng”.

Thần Hoàng cười một tiếng, tiến tới nháy mắt câu hồn, hấp dẫn khiêu cảm hân. "Haha, rất xin lỗi, bắt đầu từ bây giờ, đây chính là việc của ta và ngươi rồi."

Dạ Vô Hàm chán ghét đẩy tay hân ra, dùng sức lau cảm. "Sao thế? Ngươi muốn ăn thịt thường à?"

Thần Hoàng cố làm ra vẻ trầm ngâm, sau đó xấu hổ nhìn hân, cắn cắn môi. "Nếu như miễn cưỡng tới thì ta cũng không có biện pháp."

Dạ Vô Hàm hít sâu một hơi, đôi tay nắm chặt thành quyền, mơ hồ run rẩy. "Ngươi đừng ép ta ra tay!"

Thần Hoàng lắc đầu, hờn dỗi một tiếng. "chả vui gì cả."

Vốn là một đoạn hội thoại lúng túng, thậm chí có thể còn vương cung bạt kiếm, vậy mà lại thành một hồi nháo kịch. Để cho hân xác minh tâm ý của mình, Thần Hoàng không đùa nữa, lười biếng nói. "Nghĩ Nhân tới ngươi biết chưa?"

Dạ Vô Hàm liếc mắt qua nhìn hân, nhàn nhạt nói. "Ta đã sớm sai người theo dõi."

"Cảnh Vương thúc làm như vậy, đúng là có ý được ăn cả ngã về không. Lần này mời thần thì dễ nhưng tiễn thần thì khó đấy." Thần Hoàng lại hỏi. "Mặt đạo ở hoàng cung ngươi đã tra được cứ điểm của mặt quỷ tăng chưa?"

Dạ Vô Hàm lắc đầu. "Nếu như ta là Cảnh Vương thúc thì ta tuyệt đối sẽ không tái sử dụng căn cứ đó nữa."

Thần Hoàng bày tỏ tán thành, lại hỏi. "Việc đó tiến hành đến đâu rồi?"

"Cần có thời gian." Dạ Vô Hàm nói bốn chữ ngắn gọn, Thần Hoàng cũng hiểu được. "nói như vậy, trước khi kế hoạch kia thành công thì phiền toái lớn nhất của chúng ta không phải là Cảnh Vương thúc mà là Nghĩ Nhân."

"Đây chính là dụng ý của Cảnh Vương thúc, dùng Nghĩ Nhân đánh lạc hướng sự chú ý của chúng ta! Mượn binh lực của hân, thắng được giang sơn thì tốt, ngộ nhờ thua thì đại phiền toái này cũng để lại cho chúng ta dọn dẹp!"

"Chắc chắn chắc, đúng là lão hồ ly!". Đôi mắt Thần Hoàng khẽ biến, giọng điệu cũng nghiêm túc hơn. "Nghĩ Nhân chỉ đem mười người mà cũng dám bước vào kinh thành, căn bản là hân không hề sợ hãi. Đại quân của hân đang đợi ngoài Minh Tịch, nếu chúng ta đụng đến hân, đại quân sẽ lập tức tiến gần. Ngoại biên đều là người không sợ chết, giữ Nghĩ Nhân làm con tin cũng vô dụng cho dù là giết hân rồi thì người ta vẫn quyết tiến đánh."

Dạ Vô Hàm tiếp lời. "Vậy nên chúng ta chỉ có thể âm thầm tiến hành, trước tiên giải quyết Cảnh Vương thúc, người đã tạo ra cái phiền toái này."

Đột nhiên Thần Hoàng nói. "Ta nghe nói, Nghĩ Nhân không gần nữ sắc, đã hai mươi mà ngay cả một phi tử cũng không có. Rất có thể hân ưa thích nam sắc!"

Chân mày Dạ Vô Hàm run rẩy vài cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Cho nên?"

"Hahaha, Hàm Vương điện hạ là mỹ vương gia nổi danh ở Minh Tịch chúng ta, vì an nguy của Minh Tịch, Hàm Vương hy sinh một chút cũng không quá đáng đâu nhỉ?"

Dạ Vô Hàm cười lạnh. "Hình như thái tử sai rồi, bàn về sắc đẹp thì người nào chả biết thái tử có vẻ đẹp như mỹ nhân, chuyện đó không ai thích hợp hơn thái tử rồi."

"Hàm Vương đừng khiêm nhường quá! Nhất định hân sẽ thích Hàm Vương anh hùng!"

"Chưa chắc, biết đâu lại thích thái tử eo là."

Đứng bên ngoài, Huyền Phong và Phi Ứng nghe cũng cảm thấy ngu người, thái tử luôn như thế, lời nói có chút điên cuồng không nói nhưng Hàm Vương điện hạ thì sao? Người ưu nhã mê người, tác phong nhanh nhẹn, tại sao hôm nay cũng như thế?

Đúng lúc này quảng gia đi tới, nhìn hai người, nghi ngờ hỏi. "Tại sao sắc mặt của hai người lại khó nhìn vậy?"

Huyền Phong nói. "Á, không có việc gì không có việc gì, quản gia, ông có việc gì không?"

Quản gia lập tức vui mừng nói. "Tam Nương sai Văn Xuân đưa một phong thư tới, nhìn như có vẻ là hẹn với Vương gia nhà chúng ta."

"Tin?". Phi Ứng vội lấy, hai mắt Huyền Phong lại sáng lên. "Văn Xuân tới sao?"

"Ừ, vẫn còn chờ bên ngoài đấy."

"A, ta đi!". Chớp mắt đã không thấy thân ảnh Huyền Phong đâu. Phi Ứng đến trước cửa cung kính nói. "Vương gia, Tam Nương phái người đưa thư tới đây."

một câu nói, trong phòng nhất thời an tĩnh.

Mặt Thần Hoàng cứng lại sau đó vận vẹo. Nàng ấy lại dám dấu hẩn viết thư nữa”

Ngoài đầu nhìn ra ngoài cửa, cao giọng nói:”Mang vào đây.”

“Vâng”

Sau khi đưa thư xong, Phi Ứng lui ra ngoài.

Thần Hoàng nhìn hẩn nhận thư, mở thư, mắt cứ ngó nghiêng qua bên đó.

Dạ Vô Hàm liếc qua hẩn, mỉm cười, quơ quơ bức thư trong tay:”Muốn xem một chút không?”

Thần Hoàng cười nhạo một tiếng:”Ta đâu có hiếm lạ, nếu ta muốn thì ta bảo nàng viết cho ta là được.”

Dạ Vô Hàm không lên tiếng, cố ý phất thư ra, giờ lên nhìn. Thần Hoàng cúi mắt, ảo não đứng dậy:”Ngươi cứ ở đây xem đi, ta về nhìn người thật.”

nói xong hẩn sập cửa đi ra ngoài. Quân gia đứng ngoài giựt mình, thái tử đến đây lúc nào?

Nụ cười Dạ Vô Hàm thu lại, để bức thư xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Đùng khóc nữa

Minh Thiên hồ là một trong những cảnh đẹp nhất của kinh thành. Bốn phía xanh um tươi tốt, mặt hồ mù sương, người chèo thuyền du ngoạn không ít, các công tử tình chàng ý thiếp cũng đến đây.

Phong Linh bọc mình thật chặt, tìm một cái cây thô to có thể đỡ được nàng, ngồi dưới tàng cây. Trên cây là một đốm lửa đỏ chói mắt.

“Này, hẩn tới”. Hồng Ngọc ngồi trên cao nhìn được xa, thấy bóng dáng Dạ Vô Hàm đang đi tới.

Phong Linh đứng lên xoay người, khi nàng nhìn thấy Dạ Vô Hàm thì nỗi đau trong đáy lòng lại trở nên bén nhọn.

“Các ngươi ở đây nói chuyện, ta đi dạo”. Hồng Ngọc rất thức thời nhảy xuống cây, không lo lắng mà đi dạo nơi khác.

Dạ Vô Hàm nhìn tinh thần có vẻ sáng khoái, dáng vẻ phong nhã, trong tay phe phẩy quạt, đi đến đâu hấp dẫn ánh mắt các tiểu thư đến đó, làm người ta muốn hỏi thăm đây là công tử nhà nào.

Hẩn đi tới trước mặt Phong Linh, nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, cười nói. “Lần này du ngoạn khẳng định tâm tình của nàng không tệ”.

Phong Linh áy náy cúi đầu. “Ngươi không mắng ta? Không tức giận ta?”.

“Ha ha”, hẩn cười khề, dùng cây quạt gõ nhẹ vào đầu nàng. “Mặc kệ nàng làm cái gì ta đều không tức giận”.

Phong Linh quả là gặp đến nỗi không ngờ đầu lên được, hẩn càng nhẹ nhàng bao dung nàng để nàng không bị áp lực thì nàng càng cảm thấy mình quá đáng!

Cách đó không xa, trên một chiếc thuyền nhỏ, ngồi trong mũi thuyền có một lớn một nhỏ.

Thần Hoàng giơ “thiên lý nhãn” nhìn chòng chọc hai người bên kia bờ, thấy động tác thân mật của Dạ Vô Hàm thì gương mặt tuấn tú vận vẹo. Bảo Bảo ngồi bên cạnh ăn quả nho, bắt chéo chân, chân nhỏ lắc lắc nhắc nhở hẩn. “Nhất định không thể để cho bọn họ phát hiện ra chúng ta, nếu không con làm sao còn mặt mũi!”.

Thần Hoàng trừng mắt nhìn hẩn. “Tiểu tử, con rốt cuộc là người của nước nào?”.

“Ha ha, con chỉ đứng bên phía nương con mà thôi”.

Thần Hoàng không để ý tới hẩn, lại tiếp tục nhìn chăm chăm

Bên bờ, Phong Linh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói. “Đột nhiên ta lại mập, ta rất sợ, cũng không biết phải đối mặt làm sao với các ngươi, càng không muốn người bên cạnh vì ta mà vất vả. Cho nên, ta chỉ có thể vô dụng lựa chọn cách trốn tránh...”

“Ta đều biết”. Dạ Vô Hàm cầm tay nàng, mỉm cười nói. “Bây giờ nàng đã trở lại, chứng tỏ nàng đã nghĩ thông suốt, cái này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Phong Linh cắn môi, hạ quyết tâm nói. “Vô Hàm, ta...”

“Suýt...” Dạ Vô Hàm đột nhiên dè môi nàng lại. “Cái gì cũng không cần nói, Tam Nương. Ta hiểu nàng còn hơn hiểu mình, trong lòng nàng nghĩ gì ta đều rõ ràng,” hần rừ mắt xuống, ánh mắt âm trầm nhưng vẫn mỉm cười nói. “Nàng có nhớ ta đã từng nói, ta không phải là cha nàng, ta không yếu ớt như ông ấy. Cho nên, đừng dùng vẻ mặt giống như tội nhân, nó không thích hợp với nàng, càng sẽ ô nhục ta, nàng hiểu không?”

Phong Linh nhìn hần, đôi mắt đỏ lên. “Người không trách ta sao? nói cho cùng, ta là nữ nhân xấu đùa bỡn tình cảm của người, ngay cả tư cách để người tha thứ cũng không có.”

Dạ Vô Hàm nghiêm mặt. “Ta không cho phép nàng nói mình như vậy, nàng không hề đùa bỡn tình cảm của bất cứ người nào, là ta, do ta đã tổn thương đến nàng, không quý trọng nàng.”

“không phải.” Phong Linh lắc đầu, nước mắt rơi càng nhiều. “Người rất tốt, tốt đến nỗi có thời điểm ta tự ti mặc cảm. Mặc dù ta không biết tình cảm của ta đối với người là mê luyến nhiều hơn hay yêu nhiều hơn, nhưng ta đã từng bỏ tình cảm ra là thật. Có lẽ ta nói lời này có vẻ như ta kiêu cách, chẳng qua ta vẫn muốn nói cho người biết, được ta mà nói, người đã từng là người quan trọng như vậy trong lòng ta.”

đã từng...

Từ đó xa xỉ cỡ nào lại không thể nói thêm được gì.

Dạ Vô Hàm nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, mỉm cười. “Ta rất hối hận đã từng để nàng rơi nước mắt. Mặc dù không có cơ hội ở bên cạnh nàng nhưng mà nàng hãy đồng ý với ta, đừng làm mình bị thương, đừng khóc nữa, được không?”

Phong Linh cắn chặt môi, gạt đầu.

trên thuyền, sắc mặt Thần Hoàng đã khó coi tới cực điểm. hần quăng “thiên lý nhân” đi, định dùng khinh công đi qua đó, sau đó ngẩng ra, cúi đầu, vạt áo của hần đang bị Bảo Bảo kéo.

“Nương đã từng nói, xúc động là ma quỷ.”

Thần Hoàng nhìn chằm chằm nó hồi lâu, từ từ thu lại tức giận, ngồi xuống, lại nhìn về phía bờ.

Dạ Vô Hàm buông nàng ra, ánh mắt nhìn như không nhìn quét qua chiếc thuyền nhỏ bất động trên mặt hồ, khóe miệng khẽ giương lên. “Tam Nương, cửa chính của Hàm Vương phủ vĩnh viễn rộng mở vì nàng.” nói xong, hần quay người đi, vẫn là phong độ phi phàm, không hề thua kém.

Phong Linh rất ghét bản thân mình, nói không tổn thương, kết quả còn làm người ta bị tổn thương rất sâu.

Sau lưng đột nhiên có một vòng tay ấm áp. “Này, ta có thể dễ dàng tha thứ cho nàng lần này. Lần sau không cho phép gặp hần một mình.”

Giọng Thần Hoàng bá đạo, tràn đầy ghen tức.

Phong Linh không cảm thấy ngoài ý muốn khi hần theo tới, nàng đẩy tay hần ra, nghiêng đầu trừng mắt nhìn hần. Đột nhiên nàng chú ý đến chiếc thuyền đằng sau. “Bảo Bảo?”

Thần Hoàng ngẩng ra, đánh nhẹ đầu một cái. “Đáng chết, để quên tiểu tử kia ở trên thuyền rồi.”

hần xoay người lại, vội thi triển khinh công, đưa Bảo Bảo về bờ. Bảo Bảo hết sức bình tĩnh lờm hai người một cái. “Hai người cứ không quan tâm đến con đi.”

Thần Hoàng buồn cười ôm nó vào trong ngực. “Có muốn học mấy chiêu thức mới không, coi như là đền bù tổn thất.”

“thật sao?” Cặp mắt Bảo Bảo sáng lên, vội vàng gật đầu. “Con muốn”.

Phong Linh đi sau, kháng nghị đáp. “không được, Bảo Bảo còn nhỏ như vậy, xương cốt đang trở mã, không thích hợp võ công.”

Hai người cùng quay đầu lại, trăm miệng một lời nói. “Chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần chen miệng!”

Phong Linh tức giận. “Các người không cần quan tâm đến ta đi!”

“...”

Trong khách sạn, Nghi Nhân và hai tùy tùng đang an tĩnh ăn cơm trưa. Đột nhiên có vài người đi vào. đi đầu là một nam tử mặc áo gấm tuấn mĩ như vẽ, ánh mắt sắc bén nhìn qua, nhìn thẳng vào Nghi Nhân, khẽ cười đi tới.

Đức Từ và Ngân Mã thấy thế, về mặt khẽ biến, định đứng dậy thì lại bị ánh mắt của Nghi Nhân ngăn lại.

“Thế từ từ xa tới tại sao lại không lên tiếng chào hỏi vậy?”

Giọng nói quen thuộc khiến Nghi Nhân ngẩng đầu lên. “Hàm Vương, ta với ngài rất quen thuộc sao?”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm mỉm cười, trời sinh tuấn dật nên nhìn hẳn rất thân thiện. “Uy danh của thế chủ, bốn vương sớm nghe như sấm giạt bên tai, hẳn là tri kỷ đã lâu.”

“Hả?” Nghi Nhân bỏ đũa xuống, ánh mắt trong suốt. “Vương gia của Minh Tịch hoàng triều cũng thích nịnh hót sao?”

Phi Ung và Huyền Phong tới sầm mặt, giần đến nỗi muốn tiến lên, Dạ Vô Hàm khoát tay chặn lại. “Chờ ở bên ngoài.”

“Vương gia...”

“Lui ra.”

“... Vâng.”

Hai người miễn cưỡng lui ra ngoài.

Nghi Nhân quét mắt một vòng nhìn Đức Tử và Mãn Ngân đang cười trộm. “Lui ra.”

“A, tuân lệnh.”

Phòng khách to như vậy chỉ còn lại Dạ Vô Hàm và Nghi Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Ghét nhau

“Tìm ta có chuyện gì?”. Nghi Nhân mở miệng trước.

Dạ Vô Hàm ngồi vào đối diện hẳn, vừa lòng phe phẩy quạt. “Thế chủ không ở phiên bang, lại chạy đến Minh Tịch triều chúng ta làm gì?”

“Sao thế, trên cửa chính Minh Tịch có viết chữ “Người lạ chớ đến gần” sao?”

“Người lạ cũng phải phân thành nhiều loại, như Thế chủ là loại tôn quý, chúng ta nên khua chiêng gõ trống nghênh đón. Mà không nên giống như bây giờ, ở trong khách điểm, ngồi ăn cùng bàn với tùy tùng. Thế chủ chịu ản nhẫn như thế là vì cái gì?”

“Minh Tịch các ngài thích phân chia giai cấp, chế độ đế vương, chúng ta không phải. Xin Hàm Vương không nên dùng ánh mắt quái dị của các ngài nhìn hành động bình thường của chúng ta”.

“Hả? Thế chủ thật sáng suốt, bốn vương bội phục. Nhưng mà hình như thế chủ tính toán đem truyền thống này phát triển ở Minh Tịch hoàng triều thì phải? Ha ha, vậy thì không được ổn thỏa rồi. Mặc dù bốn vương rất thương thức đối với quy tắc của quý quốc nhưng quốc có quốc pháp, sự nghiêm minh của Minh Tịch không phải là người ngoài có thể can thiệp. Nhất là những người có rắp tâm, bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho”.

“Ha ha”. Nghi Nhân cười khẽ, gương mặt tuấn mỹ, đẹp trai, thần bí mà không dung tục.

“Hàm Vương cho là ta muốn làm gì?”. Nghi Nhân thông minh nắm trong tay quyền chủ động, không trả lời mà hỏi lại.

Dạ Vô Hàm cũng không sợ, bờ môi cong lên nụ cười nguy hiểm. “Thế chủ nên trả lời trước, bốn vương cũng muốn biết, thế chủ mang theo một chút binh mã đến là muốn gì? Đừng nói với bốn vương là chỗ đó dùng để săn thú”.

Nghi Nhân nháy nháy mắt gật đầu. “Hàm Vương đoán không sai, chính là để săn thú”.

Dạ Vô Hàm cười, đáy mắt xẹt qua tia kinh người. “Là con mồi như Thế nào, đang để Thế chủ xuất thiên quân vạn mã?”

“một con mãnh thú rất lớn.”

“Vậy nhất định nó rất hung hãn. Thế chủ cẩn thận đừng để nó cắn là được rồi.”

“Hàm Vương phóng tầm, mạng của nó đang nằm trong tay ta rồi.”

Về mặt Dạ Vô Hàm lạnh vài phần, đứng dậy. “Thế chủ, tối kỵ của người thợ săn là chủ quan, ngàn vạn lần đừng bỏ qua sự thật mình chỉ có mấy phần thực lực.” Rồi hắn cười một tiếng, “Bốn vương sẽ còn đến thăm thế chủ.”

Cho đến khi hắn rời khỏi khách sạn Đức Từ và Mã Ngân mới trở lại bàn, kỳ quái nói: “Thế chủ hẳn đến đây chỉ để nói vài lời kỳ sao?”

Nghi Nhân nhúi mày. “Thấy người khác ăn cơm mà vẫn ngồi đây nói nhiều như vậy, một chút lễ phép cũng không có, đúng là một người không thể làm cho người khác thích.”

Thấy Thế chủ mất hứng, hai người không ai lên tiếng, phải biết rằng, thế chủ rất ít khi thể hiện tâm tình trên mặt, có thể nhúi mày có thể thấy Hàm Vương kia là một người đáng ghét thế nào.

Dạ Vô Hàm ra cửa, về mặt nghiêm túc thêm vài phần, Huyền Phong tiến lên. “Vương gia, dứt khoát tìm vài người giết hắn thôi.”

Dạ Vô Hàm không khách khí gõ vào đầu hắn. “Người cho rằng đây là nội chiến cường đạo à? Chỉ giết Nghi Nhân, thủ hạ của hắn sẽ liều mạng tới báo thù cho hắn đấy?”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào đây? Cũng không thể để Nghi Nhân phách lối nữa? nhìn hắn nhẹ nhàng như vậy, giống như tất cả đã nằm trong lòng bàn tay của hắn làm người ta thật khó chịu.”

Lần này Dạ Vô Hàm không bác bỏ mà ngược lại, hắn còn tán thành: “Nghi Châu đúng là làm người ta cảm thấy không thích!” hắn trầm ngâm trong chốc lát rồi nói. “Trở về thu thập cho bốn vương, bốn vương muốn đến khách sạn ở trọ.”

“Hả?” Huyền Long kinh ngạc nói: “Vương gia, người này tâm cơ rất nặng, ngộ nhờ hắn làm điều bất lợi cho vương gia thì thế nào?”

Dạ Vô Hàm nhếch miệng cười. “Nếu đúng như hắn là nhân vật lợi hại, bốn vương càng muốn gặp hắn. Yên tâm hắn không dám làm gì bốn vương trên đất Minh Tịch, huống chi, hắn cũng không có bản lĩnh đó.”

Biết vương gia đã quyết, hai người cũng không khuyên nữa, đành ngoan ngoãn trở về vương phủ thu dọn đồ đạc.

Trong đại trạch đang trình diễn tiết mục cách mạng giảm cân nghiêm khắc nhất trong lịch sử.

“Bộp bộp bộp”, âm thanh vang lên như có chiếc xe đi trên đất.

Trong sân, Phong Linh đang liều cái mạng già mà nhảy dây, Hồng Ngọc ở đối diện đếm từng cái 46, 47, 48, 49 ... không được, không được dừng, còn thiếu 150 cái nữa.”

Phong Linh lè lưỡi, nhảy đến nỗi sắp học máu, cuối cùng cũng nhảy xong 200 cái, trực tiếp nằm đơ trên mặt đất. Lúc này, vãn Xuân đi tới, “Tam nương, ăn điểm tâm thôi.”

Vừa nghe được ăn cơm, hai mắt Phong Linh sáng lên, giống như sói sắp bị bỏ đói 3 ngày. Nhưng khi nhìn thấy nửa bát cháo nhỏ, trên tay vãn Xuân, nàng tủi ngui nói: “Các người ... ngược đãi ta...”

Sơ Hạ cười hi hi đi tới nói: “Tam nương, đây chính là kế hoạch giảm cân mà ngài đã định ra mà, chúng ta chỉ nghiêm khắc thi hành thôi.”

“Vậy thỉg nghiêm khắc quá rồi?” Phong Linh tức giận nhận chén cháo một hớp uống vào dạ dày nhưng mà đúng là trôi tuột xuống.

Hồng Ngọc ra dáng giáo sư nghiêm khắc. “Được rồi, ngồi một khắc (= 15 phút), sau đó tiếp tục tập yoga.”

Cả ngày giầy vò Phong Linh giống như đi qua địa phủ, người chỉ còn dư lại nửa cái amngi, nằm bất tỉnh trên giường vì đói! Bảo Bảo đẩy cửa đi vào, “Nương, Thần Hoàng thúc thúc đâu?”

Phong Linh vô lực ngẩng đầu lên, thâm tình kêu một tiếng. “Con trai.”

Bảo Bảo run run người, khoát tay. “không bàn nữa! trong lúc giảm cân cự tuyệt mọi loại hối lộ! đó là nương đã nói.”

Nhớ đến những lời chính nghĩa của mình, Phong Linh hận không thể tự vả mình, làm sao mà có thể giống như thật vậy? Giảm cân là một công việc chậm mà tinh tế, lần này thì tốt rồi, tất cả mọi người cùng hành động, nhưng nàng là người khổ nhất.

Nàng tức giận nghiêng cái đầu nhìn sang chỗ khác. “Ta không biết hắn đang ở đâu.”

Bảo Bảo lắc đầu, nương nó có thể ngây thơ hơn không?

Nó nhún vai. “Được rồi, con đi hỏi Hồng Ngọc a di.”

Thấy con trai đi xa, Phong Linh che bụng đói, hai mắt nhìn trời, âm thanh “ọc ọc” vang lên tai, nhưng mà, so với mấy ngày đầu đã tiến bộ không ít rồi, trước kia không ăn một bữa sẽ té xỉu, vậy cũng như đã an ủi nàng.

Nghĩ đến cơn đồ, kể từ ngày hấn trở về hoàng cung, vẫn chưa thấy xuất hiện qua. Phong Linh nhúi mày, lát người, đá hấn ra khỏi óc. Nếu để cho nữ nhân lo lắng cho hấn thì hấn không phải Dạ Tân Nguyệt rồi, bây giờ không có gì quan trọng bằng giảm cân.

Bắt chi bắt giác nàng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm dường như trời lạnh hơn, một cánh tay quấn lên hông nàng, nàng mơ lằm bằm một câu, nhích lại gần nơi ấm áp.

“Tam nương xảy ra chút chuyện, ta không thể không rời khỏi đây một thời gian.”

“.....”

“Nàng phải tự chăm sóc tốt cho mình và con.”

“.....”

“Ha ha, còn nữa, không cần giảm cân nữa, bộ dáng này đã rất đẹp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Nghi Nhân bị vô lễ

Sáng sớm, Nghi Nhân vừa đẩy cửa ra, đã thấy Đức Từ và Mãn Ngân đang đứng trước cửa tức giận nhìn trừng trừng về phía đối diện.

“Sao vậy?” Hấn hỏi.

Hai người chỉ về phía đối diện phòng khách. Bên đó, Huyền Phong và Phi Ứng đang khuôn đồ vào trong. Nghi Nhân nhúi mày, “Dạ Vô Hàm dọn tới?”

Đức Từ nhanh nhồm nhanh miệng, “Thế chủ, rõ ràng là hấn tới theo dõi chúng ta! Ngài có muốn.....”

Nghi Nhân nhìn hấn, “Trước khi làm bất cứ chuyện gì cũng phải động não! Chúng ta đang ở Minh Tịch, không muốn bị họa mất mạng thì an phận một chút!”

“Tuân lệnh!”

Chờ dọn xong xuôi, Dạ Vô Hàm mới lên lầu, nhìn Nghi Nhân cười một tiếng, “Thế chủ, từ nay chúng ta là hàng xóm rồi.”

Nghi Nhân cười nhạt, thân nhiên nói, “Hàm Vương cứ nói đùa, đất này đều thuộc Dạ gia, đi tới đâu, Hàm Vương cũng là chủ!”

“Ha ha, nói cũng phải, phân rõ chủ khách là điều quan trọng nhất!” nói xong Dạ Vô Hàm thân nhiên đi xuống lầu, tiểu nhị lập tức mang bữa sáng lên.

“Thế chủ, hấn cứ đi theo chúng ta như vậy, chúng ta phải làm sao đây?”

“Hấn muốn theo, cứ để cho hấn theo!” Nghi Nhân ăn vài miếng rồi đứng dậy đi ra ngoài, nhưng vừa đến cửa, đã thấy Dạ Vô Hàm đứng sẵn ở đó, cười nói, “Thế chủ muốn đi ra ngoài? Ha ha, vậy thì đã đến lúc bản vương thể hiện bản phận người chủ rồi!”

Huyền Phong nhanh chóng đánh xe ngựa tới. “Mời thế chủ lên xe.”

Mãn Ngân và Đức Từ vô cùng tức giận, nhưng Nghi Ngân chỉ hơi gật đầu. “Vây làm phiền Hàm Vương!”

trên xe, Dạ Vô Hàm và Nghi Ngân ngồi đối mặt nhau. Xe ngựa đi rất chậm, đến nỗi khiến người ta buồn ngủ.

Dạ Vô Hàm nhìn ra ngoài đường phố. “Từ năm mươi ba tuổi, bản vương đã bắt đầu mang binh đi đánh giặc.”

Nghi Nhân ngoái đầu nhìn hấn. “Ta từng nghe nói, Hàm Vương của Minh Tịch được ca tụng là “Giao Long”, một vị vương gia đánh đâu thắng đó.”

“Nhưng điều bản vương ghét nhất cũng là đánh giặc”. Dạ Vô Hàm quay đầu nhìn Nghi Nhân. “Chiến tranh vĩnh viễn đều không kết thúc, kẻ thua, sẽ nghĩ hết cách để báo thù. Người thắng, thì lo lắng kẻ thù sẽ ngóc đầu trở lại, luôn phải đề phòng. Cứ quân đi quân lại, không có ai là người chiến thắng cả.”

Nghi Nhân hơi ngáp ngừng, rồi nói. “Nhưng con người lại cứ làm không biết mệt.”

Dạ Vô Hàm cười khế, “không sai, đây chính là tật xấu thích tranh đấu của con người, không phải một hai người có thể thay đổi được, cho nên, chiến tranh sẽ mãi không thể ngừng lại được.”

“Hàm Vương không cảm thấy, cứ sống trong hòa bình, lý tưởng của con người sẽ trở lên trì trệ, cuộc sống an nhàn sẽ trở thành nguyên nhân của tội phạm sao? Đến lúc đó, ngay cả ý nghĩa của chiến tranh cũng sẽ thay đổi, không có thù nhà nợ nước, chiến tranh sẽ chỉ là vì chiến tranh mà chiến đấu.”

“nói như vậy, kẻ phát động chiến tranh là có ý tốt sao?”

“Ha ha, không có. Bất kỳ kẻ nào cũng không có quyền phát động chiến tranh, đó là chuyện rất hao tổn mạng người và tiền.”

Dạ Vô Hàm lạnh mặt, “Nếu đã biết lợi hại của nó, vậy bốn vương rất tò mò, thế chủ cứ nhất định muốn phát động chiến tranh, vì cái gì không thể đánh đây?”

Nghi Nhân rũ mắt xuống, Dạ Vô Hàm cứ cho là hắn sẽ không trả lời, thì hắn đột nhiên trả lời: “Vì trả thù một người.”

Dạ Vô Hàm thật không ngờ lý do là như vậy. Hắn thả tin tưởng lý do mở rộng lãnh thổ, còn hơn tin lý do này.

“Vậy, người đó là ai?” Dạ Vô Hàm nhìn hắn chăm chú. “Nếu bốn vương thay thế chủ tìm được người đó, có phải thế chủ sẽ không phát động chiến tranh nữa?”

Nghi Nhân lắc đầu, cười. “Từ trước tới giờ, chuyện của ta kgoonf muốn làm phiền người khác, nhưng, vẫn xin cảm ơn ý tốt của Hàm Vương.” nói xong hắn nghiêng đầu đi, rõ ràng không muốn nous về chuyện này nữa.

Dạ Vô Hàm cũng không hỏi tiếp, nhưng trong lòng luôn có một suy nghĩ kỳ lạ, có lẽ chỉ cần tìm được người đó, sẽ tránh được chiến tranh. Bởi vì, hắn không cảm thấy ý muốn chiến tranh mãnh liệt từ Nghi Nhân.

Xe ngựa dừng lại, xung quanh là phố phường náo nhiệt. Đường phố rực rỡ muôn màu, mùi thơm của các món ăn vật vô cùng hấp dẫn.

Dạ Vô Hàm đứng bên cạnh Nghi Nhân, phẩy nhẹ quạt xếp. “Đây là nơi phồn hoa nhất Dật Đô, hoàng thượng tế trời tế đất hay đám cưới của hoàng tộc đều phai đi qua con đường này.”

“Nghe có vẻ không tệ. Nghi Nhân thản nhiên nói, thong thả đi dạo trên đường, thảnh thơi nhìn xem các đồ vật mới lạ. Dạ Vô Hàm theo sát phía sau, thảnh thơi hướng dẫn này nọ. Huyền Phong, Phi Ứng, Đức Từ và Mãn Ngân cũng rất ấn ý đi cách xa hai người không xa, chỉ cần có chuyện sẽ lập tức ra tay.”

Nghi Nhân và Dạ Vô Hàm đều có bề ngoài xuất sắc, nên haos dẫn ánh mắt kgoong ít người. Nhất là Nghi Nhân, môi hồng, rang trắng, vẻ đẹp trung tính.

Hình như Nghi Nhân thấy chuyện gì đó thú vị, nên chen vào đám người. Dạ Vô Hàm vội vàng theo sau. Hóa ra biểu diễn xiếc và ảo thuật đặc sắc. Nghi Nhân mở to mắt, nhìn chăm chú. Dạ Vô Hàm cảnh giác nhìn xung quanh một vòng, theo thói quen, xác nhận không có nguy hiểm mới xem biểu diễn.

Vào lúc này, một nam nhân trung niên đang cố gắng chen vào bên này, vốn đã chật chội, hắn vừa vào lập tức khiến mọi người bất mãn, nhưng hắn vẫn liều mạng đẩy đẩy người bên cạnh, đến khi chừa ra một chỗ cho mình mới chịu.

Dạ Vô Hàm thoáng nhìn theo trực giác nhận định tên này là ăn trộm, nhưng khi hắn thấy tên này dần dần đưa tay về hông của Nghi Nhân, liền nhủ chặt mày. Nghi Nhân đang xem biểu diễn rất chăm chú nên không phát hiện.

Nụ cười xấu xa xuất hiện trên mặt Dạ Vô Hàm, hay cho một thế tử thanh cao, tự cho mình là siêu phàm. Dạ Vô Hàm tiếp tục quay đầu xem xiếc, làm như không thấy, còn vỗ tay khen hay.

Tên nam nhân trung niên kia thấy không ai để ý, lớn gan hơn, bàn tay từ từ dè vào .....

Nghi Nhân bỗng chốc nhủi mày, từ từ quay đầu, tên kia tuyệt không sợ, hung hang trừng mắt, nhỏ giọng cảnh cáo. “không được phép kêu! Nếu không lão tử rạch nát gương mặt xinh đẹp của ngươi.” nói xong, kẻ một con dao vào hông Nghi Nhân.

Dạ Vô Hàm nghe vậy, chỉ nở nụ cười, một bên xem kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Người kia là ai vậy

Nghi Nhân từ từ xoay người, ngược mắt nhìn tráng hán cao hơn mình cả cái đầu, mặt không tỏ vẻ gì, vung tay lên, “bốp” một tiếng, đánh mạnh vào mặt người kia.

“A! Ngươi ——”. Không ngờ hán không sợ cả dao găm, tráng hán bùm mặt kính hải. Thoáng chớp, ánh mắt mọi người đều tập trung về bên này, mọi người thỉnh thoảng chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Ngươi dám đánh lão tử, ngươi. ....”. Lời của hán còn chưa nói hết, lại nghe “bốp” một tiếng, lại thêm một cái tát. Từ đầu đến cuối, gương mặt Nghi Nhân đều rất bình thản. Đầu tiên Dạ Vô Hàm ngăn người ra, sau đó nhìn thấy tráng hán then quá thành giận, định nâng đao chém về phía Nghi Nhân thì hán không nghĩ ngợi đã một cước làm rơi đao trong tay tráng hán. Lúc này đám người Huyền Phong mới chen vào, Mãn Ngân thấy rành rành thì tức giận nín lấy tráng hán, lôi ra khỏi đám người, sau đó vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Dạ Vô Hàm ngó ngó Nghi Nhân, cười cười, “Thật xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện này, đã làm cho Thế chủ bị sợ hãi rồi”.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ không vui này cũng không làm ảnh hưởng quá đến sự hăng hái của mấy người. Gần tới buổi trưa, mấy người đi vào trong một quán rượu. Dạ Vô Hàm và Nghi Nhân lên nhả gian ở lầu hai còn bốn người Phi Ưng thì ngồi tại lầu một.

Sau khi ngồi xuống gọi mấy món ăn đặc sắc, Nghi Nhân cởi áo ngoài ra, sau đó vút qua một bên, chỉ mặc quần áo mỏng ngồi đó. Dạ Vô Hàm nhú mày nghi ngờ hỏi, “Rất nóng sao?”.

“Bản”.

Hán lập tức hiểu ý, khoe miệng nâng lên. Xem ra hán ta không phải là không sao cả như biểu hiện bên ngoài. Cuối thu, gió lạnh thổi vào, hai người lại ngồi đúng cửa sổ. Nghi Nhân không nhìn được mà rùng mình, thân thể nhìn lại có vẻ mỏng manh yếu đuối, Dạ Vô Hàm cúi đầu, sau đó cởi áo khoác mình ra, đưa tới. “Khoác tạm một chút đi”.

Nghi Nhân sững sốt một chút, nhìn y phục rồi lại nhìn hán, sau đó lắc đầu quả quyết cự tuyệt: "không cần."

"Ở đây ngươi là khách, chiêu đãi không chu toàn là trách nhiệm của chủ nhân. Đừng miễn cưỡng với ta, mau mặc vào đi." Bất tri bất giác, thái độ nói chuyện của hán cũng không còn cứng rắn khách sáo nữa rồi.

Thấy hán kiên trì, Nghi Nhân suy nghĩ một chút rồi nhận lấy, "Cảm ơn".

Sau khi món ăn được đưa lên đầy đủ, hai người yên lặng ăn. một lúc sau, Dạ Vô Hàm nói, "Thế chủ..."

"Gọi ta Nghi Nhân là được rồi." Nghi Nhân lẳng lặng nói.

Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, "Được, Nghi Nhân, hình như ngươi không biết võ công?"

"Cái này có gì kỳ quái sao?"

"Ngươi ở phiên bang, lại là Thế chủ, chẳng lẽ không kỳ quái sao?"

Nghi Nhân tránh nặng tìm nhẹ, "Ta ốm yếu từ nhỏ, không thích hợp tập võ."

"A~" Dạ Vô Hàm mấp máy môi, bưng bình rượu lên định rót rượu cho hán, Nghi Nhân lại đưa tay che cái ly, "Ta không biết uống rượu."

"nói đùa chứ? một đại nam nhân, không tập võ cũng thôi đi, làm sao có thể không biết uống rượu đây?"

"Rượu là độc dược, dễ dàng làm người ta mê hoặc, sẽ không có gì tốt, ngược lại uống những thứ đó sẽ không tốt đấy."

"Ha ha, dường như mặc kệ là chuyện gì, ngươi đều có những lý do làm người ta không thể phản bác lại được."

"Đó là bởi vì ta không nói lý do mà đó là sự thật."

Dạ Vô Hàm cũng không miễn cưỡng hán, một mình tự rót rồi uống, nhìn gương mặt tuấn mỹ khác thường của hán, đột nhiên ngạc nhiên hỏi: "Nghi Nhân, ngươi là Thế chủ của phiên bang, đối với con cháu truyền ngôi rất quan trọng đi, tại sao đến bây giờ ngươi vẫn chưa nạp phi?"

Nghi Nhân nâng mắt nhìn hán, "Nghe nói Hàm Vương nạp phi sau đó lại bỏ. Nếu như sớm biết sẽ có kết quả này, thì lúc đây không nạp là tốt rồi."

Dạ Vô Hàm ngăn ra, sắc mặt có chút không vui, nhưng hán vẫn lễ phép nói: "Tin tức của ngươi rất linh thông."

"Cũng thế cả."

Nghi Nhân ăn cơm ít, ăn một chút đã buông đũa, an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai mắt trong suốt nhìn ra xa, giống như hán đang cất giấu bí mật gì không thể cho người ngoài biết. Dạ Vô Hàm giương mắt lên, ánh mắt dò xét nhìn hán.

"Người kia là ai vậy?"

Nghi Nhân thu hồi tầm mắt, cười khẽ, "Hàm Vương, không quan trọng nữa rồi, kết quả mới là quan trọng nhất."

Dạ Vô Hàm dựa lưng, tỉnh táo nhìn hán, "nói như vậy thì ngươi muốn liên thủ với Cảnh Vương thúc sao?"

Nghi Nhân nhú mày, "Nếu như cái gì nguoi cũng đã biết thì cần gì phải hỏi nữa. Ta đang ở trước mặt nguoi, muốn giết thì bây giờ đang có cơ hội. không giết thì đừng nói nhảm nhiều như vậy!"

Kỳ quái là Dạ Vô Hàm không hề nổi giận mà ngược lại còn cười, cái miệng lợi hại đó làm hấn nhớ đến một người. Nhưng mà hiển nhiên Nghi Nhân mạnh về khí thế hơn nhiều lắm, đây là khí phách của một người làm chủ một nước nên có.

"Ha ha", hấn bùng chén lên, giống như đang đùa giỡn nhấp miệng một cái, "Xem ra nguoi vẫn chưa biết về Cảnh Vương thúc rồi."

"Nguoi có ý gì?"

"Ha ha, không có gì, qua vài hôm nữa thì nguoi sẽ hiểu. Dĩ nhiên là ta vẫn có ý tốt nhắc nhở nguoi một câu, không nên đánh giá thấp đối thủ, nhất là đối thủ có nhiều địch mà vẫn còn sống đến giờ."

Dạ Vô Hàm đứng dậy, "Được rồi, ta dẫn nguoi đi dạo chỗ khác, đi thôi."

Nghi Nhân nhú nhú mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì...

.....

Phong Linh cất lực ngồi lên xuống, trong đầu hỗn độn một mảnh. Rốt cuộc cái tên kia đi đâu, hấn giống như đã biến mất vậy, đã bao nhiêu ngày rồi mà không thấy bóng người.

Vấn Xuân đi tới, "Tam Nương, Chu lão bản tới."

"A." Phong Linh đứng lên, lau mồ hôi đi tới nhà trước.

Chu lão bản vừa thấy nàng thì cười nói, "Phong cô nương, dạo này gầy đi nhiều đấy!"

Phong Linh khoát tay, "Được rồi, mỗi lần ông đến đây đều nói những lời này, đổi câu khác cho mới được không? Hôm nay ông tới có chuyện gì?"

"À, là như thế này. Vị công tử ở trong khách sạn của ta..."

Cặp mắt Vấn Xuân và Sơ Hạ cùng sáng lên, hô, "Nghi Nhân công tử!"

"Ha ha, đúng, chính là hấn!" Chu lão bản nói, "hấn nghe nói chúng ta muốn làm đại hội xem mắt, cảm thấy rất hứng thú, muốn góp chút bạc để hợp tác với chúng ta. Ta đã nói là chuyện này không thể một mình ta tính được, cho nên ta tới đây hỏi ý kiến của Phong cô nương!"

"Hợp tác?" Phong Linh ngồi trên ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, "Bây giờ đúng là chúng ta thiếu bạc, nhưng không biết là người này..."

"Tam Nương, Nghi Nhân công tử tuyệt đối tin được!" Hai nha đầu cam đoan, "Ngài không biết, Nghi Nhân công tử không hề giống những thương nhân kia, có chút tiền liền vênh mặt lên trời, hấn đối với ai cũng lễ phép, vừa nhìn đã thấy là quân tử."

Lúc này Hồng Ngọc cũng đi tới, nghe mọi người nói chuyện cũng cười nói, "Nghi Nhân công tử đó cũng là một người làm người khác ưa thích."

Vấn Xuân và Sơ Hạ gật đầu, "không sai".

Hai người họ lộ vẻ háo sắc không tính, đến cả Hồng Ngọc cũng nói vậy thì người đó cũng là người có thể hợp tác.

Phong Linh vỗ tay, "Chu lão bản, ông hẹn người này thay tôi."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Công tử, người thật anh tuấn.

Phong Linh là người hay bắt bẻ mà vừa gặp Nghi Nhân cũng phải gật đầu.

Nàng đã làm bà mai mấy năm, tuyền đàn ông thế nào, tốt hay xấu, nàng chỉ cần nhìn qua mấy lần là có thể nhìn ra được người. Nghi Nhân này, cho dù là khí độ hay là tu dưỡng đúng là không chê được. Quan trọng nhất là, ánh mắt của hấn rất thẳng thắn, chỉ với điểm này, ấn tượng của hấn đối với nàng đã tốt hơn rất nhiều.

“Nghị Nhân công tử.....”.

“Gọi ta là Nghị Nhân đi, ta cũng sẽ không gọi ngươi là Phong cô nương, gọi thẳng ngươi Tam Nương không phải là tốt hơn sao?”.

Nghị Nhân ngồi đối diện vẫn luôn nhìn chăm chăm Phong Linh, lúc nói chuyện cũng chủ động hơn. Phong Linh cười gật đầu, “Được, nếu tất cả mọi người đều không thích khách sáo vậy thì nói chuyện sẽ dễ hơn nhiều rồi”. Lấy kế hoạch tự nàng đã viết ra, đưa tới, “Đây là nội dung chủ yếu trong hoạt động lần này của chúng ta, Chu lão bản đã bắt đầu triển khai”.

Nghị Nhân nhận lấy, lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại vật này nên cảm thấy mới lạ, sau khi nhìn qua, hắn cười cười, “Tam Nương, ngươi có thiên phú buôn bán, kế hoạch được viết rất tốt. Nữ nhân thông minh giống ngươi đúng là hiếm thấy”.

“Ta? Thông minh?”. Phong Linh cười đến nỗi run rẩy hết cả người, đây chính là lần đầu tiên nàng nghe có người khen nàng thông minh, “Ai da, thông minh còn chưa nói, ta còn rất cơ trí và lý tính”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng sau lưng rùng mình.

Nghị Nhân khép lại bản kế hoạch, cười khẽ, “Tam Nương, nếu như ngươi cảm thấy không thành vấn đề thì về sau chúng ta chính là người hợp tác làm ăn rồi. Nếu ngươi cần bao nhiêu bạc thì cứ nói, còn về phần phân lợi ngươi quyết định là được rồi, ta không có ý kiến”.

Phong Linh kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt dần chuyển sang si mê, hắn đúng là..... quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi! Nếu như lúc nào làm ăn cũng gặp được người như vậy thì lúc nàng đếm bạc cũng sẽ cười thật là tươi.

"Bộp". Phong Linh đập bàn, gọi Chu lão bản đến. "Bây giờ chúng ta liền ký hợp đồng."

"Được", Chu lão bản viết hợp đồng lên, đưa hợp đồng ra trước, "Nghị Nhân công tử, mời công tử xem qua!"

"không cần", Nghị Nhân ấn dấu tay lên hợp đồng luôn.

"Oà". Vấn Xuân và Sơ Hạ chấp tay trước ngực, sùng bái nhìn hắn, "Nghị Nhân công tử thật là tiêu sái."

Tâm tình Phong Linh không tệ, sáng khoái nói, "Nghị Nhân, bữa trưa hôm nay để ta trả tiền."

Nghị Nhân lắc đầu đứng dậy, "không để cho nữ nhân trả tiền là đạo lý."

"Oa!!! Đúng là phong độ!" Lần này không chỉ hai nha đầu mà ngay cả Phong Linh cũng bị mê hoặc.

Lúc đi vào tửu quán, Nghị Nhân rất phong độ mời ba nữ nhân đi trước su đó hắn mới lên lầu. Sau khi mấy người đã chọn được một vị trí có góc nhìn tốt nhất, tiểu nhị tiến lên hỏi, "Xin hỏi mấy vị khách quan muốn ăn gì?"

Nghị Nhân nhìn về phía ba người đối diện, "Ba vị cô nương muốn ăn gì?"

Vấn Xuân xấu hổ nói: "Bình thường nô tỳ không ăn nhiều lắm, chỉ một bát cháo trắng cũng đủ rồi, công tử cứ quyết định à được rồi."

Phong Linh nuốt chút nữa phun ngụm trà ra ngoài, một bát cháo trắng? Người nào ngày hôm qua vì chân con vịt nướng mà tranh đến đỏ mặt tím tai?

Sơ Hạ cũng nói: "Nô tỳ cũng thế, bình thường nô tỳ chỉ ăn có nửa bát, nếu như ăn nhiều một chút thì sẽ bị đau dạ dày!"

Phong Linh méo mặt, nửa bát?! Nha đầu này thuộc dạng ăn nhiều cũng không sợ sao, cho nên ăn nhiều hơn so với người khác! Vậy mà cũng nói ra được!

Nghị Nhân gật đầu, lại hỏi Phong Linh, "Tam Nương thì sao?"

"Ta à, ta chỉ theo số lượng ba bốn hạt cơm, làm theo tiêu chuẩn này cho ta. Nhiều thêm một hạt thì ta bảo ngươi!"

Vấn Xuân và Sơ Hạ yên lặng.

Tiểu nhị trừng mắt nhìn ba người này, ba người này tu luyện ở trong cái động nào ra vậy?

Nghị Nhân lắc đầu bật cười, ngẩng đầu nói, "Tiểu nhị, ở đây có món nào ngon ngươi cứ đưa lên!"

"Vâng!"

"Oa, Nghị Nhân công tử thật hào phóng quá!"

Nghị Nhân cười nhẹ, không lên tiếng.

một lúc sau các món ăn được đưa lên đầy đủ, Vấn Xuân và Sơ Hạ nhẩn nhé, chỉ gấp vài gấp. Phong Linh nhìn các nàng như vậy, nén cười. Nghị Nhân

quan tâm hỏi, "Sao thế, không hợp khẩu vị à?"

"Đâu có, nô tỳ ăn được ít, có thói quen nhai kỹ nuốt chậm rồi."

"A." Nghi Nhân nghiêng đầu nhìn Phong Linh, "Tam Nương, những thức ăn này có hợp khẩu vị của ngươi không?"

"Cũng được." Phong Linh vừa muốn hạ đĩa gấp thức ăn thì Vãn Xuân đánh nhẹ vào tay nàng, nghiêm mặt nói, "Tam Nương, đừng quên ngài đang phải giảm cân đó."

"Đúng vậy!" Sơ Hạ cũng không bỏ qua, nhắc món ăn trước mặt nàng, đẩy vài đĩa rau xanh qua.

Nhìn một bàn rau trước mặt, Phong Linh không cười nổi, "Hôm nay là ngày vui như thế, ăn nhiều một chút cũng được mà."

"không được." Hai người trầm miệng một lời nói.

Nghi Nhân ân cần hỏi, "Tam Nương, ngươi đang giảm cân sao? Nhưng mà ta nhìn ngươi như vậy rất đẹp, rất đáng yêu, không cần phải giảm đâu."

Phong Linh chỉ chỉ vào mình, "Ta? Xinh đẹp? Đáng yêu?"

"Ừ", hần mỉm cười gật đầu, "Các cô gái chỗ chúng ta không hề mảnh mai như các cô nương của Minh Tịch, ai nhìn cũng khỏe mạnh, tính tình hào phóng không câu nệ như nam nhân, rất giống với Tam Nương. Cho nên lúc ta gặp ngươi cảm thấy rất thân thiết."

Hai nha đầu vừa nghe thấy thì chiếc đĩa nằm trong tay ăn lấy ăn để, nếu Nghi Nhân công tử thích như vậy thì họ còn giả bộ làm gì, rất mệt!

Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất vui vẻ. Đúng lúc này có tiếng một người đi lên cầu thang, khi nhìn thấy tình cảnh này thì hần nhũn mày, sai bước qua nắm lấy cổ tay Phong Linh nói, "đi về."

Nhìn thấy người tới, mấy người sững sờ.

"Thái tử!"

Phong Linh tròn to hai mắt, "Dạ Tàn Nguyệt? Chàng..." Nàng còn chưa nói xong thì Thần Hoàng đã nắm tay nàng, không nói lời nào kéo xuống lầu.

"A, Nghi Nhân công tử, xin lỗi, chúng ta đi trước." Vãn Xuân và Sơ Hạ vội vàng đi theo.

Nghi Nhân nhìn về phía cầu thang, sau đó rũ mi xuống, che đi những suy nghĩ trong đó, tiếp tục thông thả ung dung ăn.

hần ghét nhất lúc đang dùng cơm bị người làm phiền.

Bên ngoài, Phong Linh bị kéo đau tay, "Dạ Tàn Nguyệt, chàng làm gì thế? đang êm đẹp làm sao tự nhiên lại kéo ta xuống? Ta còn chưa ăn xong."

Thần Hoàng meo mắt, vuốt vuốt mi tâm, "Nàng nữ nhân này, nàng không biết ở nhà an phận sao?"

"Ta là sao?" Phong Linh như nhớ tới cái gì, tay chống eo chất vấn, "Vậy còn chàng thì sao? Trong khoảng thời gian này không thấy mặt đâu, chàng đi đâu hả?"

Thấy gương mặt nàng giống như uất ức, Thần Hoàng nháy mắt như cơn đồ dựa gần, "Sao, nhớ tướng công rồi à?"

Phong Linh tròn mắt nhìn hần, nàng xoay người đi về đường lúc trước. "Thôi đi, chàng đừng quá coi trọng chính mình rồi. Chỉ là khi Bảo Bảo hỏi ta thì ta không biết nói thế nào mà thôi."

"Nàng không nhớ tới ta?" Thần Hoàng lười biếng đi bên cạnh nàng, cánh tay đặt lên vai nàng, sức nặng toàn thân đặt lên người nàng, không từ bỏ ý định nói, "không nhớ một chút xíu nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Người thích nam sắc sao?

Phong Linh nghĩa mắt nhìn hần, quả quyết lắc đầu.

Thần Hoàng chớp chớp mắt một cái, gật đầu, "Vậy thì được, xem ra ta bỏ công sức trở về gặp nàng là hoàn toàn sai lầm rồi. Vậy thì được rồi, Phong cô nương, ta không quấy rầy nhã hứng của cô nương nữa".

Hắn xoay người, đi ngược hướng với nàng.

Phong Linh giật mình đứng nguyên tại chỗ, hôm nay hắn bị làm sao thế? Chẳng lẽ là di cả tới? Tự dưng làm mình làm mẩy là sao?

Thần Hoàng xinh đẹp đi trên đường mê hoặc cả con đường.

Một trượng, hai trượng, ba trượng.....

*trượng: 1 trượng = 10 thước = 2,3 m

Nụ cười trên mặt dần cứng ngắc, tà mâu dựng lên, khoe miệng run rẩy vài cái. Nữ nhân ngọc này, nàng không biết phải đuổi theo hắn sao?

Sáu trượng, bảy trượng.....

Hắn rất tức giận! Trong lòng hắn âm thầm thề, hắn cho nàng cơ hội cuối, trong vòng 100 trượng nếu như nàng không đuổi theo hắn thì hắn sẽ.....

Bước chân của hắn dừng lại, cúi đầu nhìn bàn tay đang níu lấy ống tay áo của mình, nụ cười lại nở trên gương mặt tuấn tú. Hắn xoay người ôm người phía sau vào trong ngực, "Ta biết ngay là nàng không bỏ được mà".

Trong nháy mắt hắn cứng người, từ từ buông tay ra, trong mắt nổi gió lạnh, nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng trước mặt hắn.

Khuôn mặt Nghi Nhân không đổi, hắn phui phui y phục giống như dính vào thứ gì đó rất bẩn. Sau đó ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt không nhìn ra nóng lạnh, "Thái tử thích nam sắc sao?".

Thần Hoàng chán ghét cách xa hắn, liếc mắt nhìn nữ nhân đang đứng cùng Văn Xuân và Sơ Hạ, nhìn thấy hắn còn vui vẻ phát tay với hắn. Hắn ảo não nhíu mày, ngoài đầu nhìn chằm chằm Nghi Nhân, nở nụ cười quý bí (quý dị + thần bí), "Nam sắc đúng không? Ha ha, chỉ cần vừa mắt bản thái tử thì nam sắc đã làm sao?".

Nói xong hắn cường thế kéo Nghi Nhân, ôm chặt trong ngực. Ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phong Linh, Phong Linh nhìn qua thì cũng không cười nổi nữa, nàng ngơ ngác, "Này còn đồ..... đáng chết, hắn thích cả nam nhân?".

Nghi Nhân nhăn mày, đưa tay đẩy hắn ra, "Thái tử, ngài không cảm thấy như vậy rất quá đáng sao?".

"Quá đáng?". Thần Hoàng cười, cũng không quan tâm việc hai nam nhân ôm nhau ngoài phố sẽ kích thích nhiều người như thế nào, thấy gương mặt Phong Linh lộ vẻ khiếp sợ không cách nào tin được thì hắn cảm thấy hài lòng, ngược lại hắn càng ôm chặt Nghi Nhân, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Phong Linh, nói với Nghi Nhân, "Thế chủ, không phải ngươi vẫn luôn nhớ thương Tây Vực của ta sao? Thế nào, muốn đồ của ta, không phải nên làm chút việc gì đó sao?"

"Ngươi --"

Thần Hoàng cười cuồng vọng, lơ đãng nhìn thấy vệt đỏ ở lỗ tai Nghi Nhân, miệt thị cười một tiếng, tới gần sát lỗ tai Nghi Nhân mập mờ nói: "Ngươi có thể không đi tìm Cảnh Vương thúc, có lẽ ngủ cùng ta mà phục vụ tốt có lẽ ta cũng sẽ suy nghĩ đến việc đưa Tây Vực cho ngươi."

sự nhục nhã như vậy hoàn toàn chọc giận Nghi Nhân. hắn giơ tay phải định tát Thần Hoàng một cái, Thần Hoàng dễ dàng bắt được, cười lạnh, "Ngươi còn chưa đủ tư cách để đánh gương mặt này."

nói xong, hắn không khách khí hất tay Nghi Nhân ra. Lúc này Phong Linh cũng chạy tới, vừa chỉ Nghi Nhân, lại chỉ chỉ vào hắn, "Ngươi.... Ngươi, các ngươi...."

Thần Hoàng cười xinh đẹp, "Chúng ta làm sao?". Lúc nói chuyện hắn còn cố ý ôm hông của Nghi nhân, ép hắn lại gần sát mình. Nghi Nhân tức giận đến nổi ngực phập phồng kịch liệt, hai lỗ tai đỏ ửng, ánh mắt nhìn chằm chằm Thần Hoàng, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Phong Linh không nói gì, đi qua đẩy hai người, ngăn trước người Nghi Nhân, "Dạ Tàn Nguyệt, không cho phép chàng khi dễ Nghi Nhân công tử!"

Lúc này, Văn Xuân và Sơ Hạ cũng chạy tới, đứng hai bên Phong Linh, "Đúng vậy, không cho phép ngài khi dễ Nghi Nhân công tử!"

Thần Hoàng ngẩn người, "Nàng che chở cho tên bất nam bất nữ này!"

Phong Linh nhíu mày "không thì sao? Chẳng lẽ lại che chở cho chàng, cái người sắc lang vô lễ với người ta ngay trên đường phố sao?"

"Phong Tam Nương, nàng làm rõ ràng cho ta, ta là sắc lang?"

"không phải chàng thì chẳng lẽ là Nghi Nhân công tử? Chúng ta nhìn thấy rõ ràng là chàng."

"Được, được!", Thần Hoàng cười lạnh, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Nghi Nhân, "Nếu như nàng che chở cho hắn như vậy, nàng có tin hay không ta sẽ giết hắn, ngay bây giờ?"

Sắc mặt Nghi Nhân biến đổi, dưới khuôn mặt bình tĩnh là hơi thở nguy hiểm, hẳn biết Dạ Tàn Nguyệt không giống với Dạ Vô Hàm, nam nhân này chuyện gì cũng có thể làm được, dù là giết hẳn sẽ mang đến chiến tranh cho Minh Tịch thì hẳn cũng sẽ không bỏ qua.

Vấn Xuân và Sơ Hạ thấy thái tử động sát khí thì nhẹ nhàng kéo kéo Phong Linh, "Này, Tam Nương, hình như thái tử.... không nói đùa, ngài đi nhận sai đi. Nhờ đâu ngài ấy làm tổn thương đến Nghi nhân công tử thật thì không may rồi."

Phong Linh còn hiểu hẳn hơn so với ai khác, nàng cắn răng một cái, "Hai người các người đưa Nghi Nhân công tử về khách sạn đi."

"Được." Hai người đồng ý, đưa Nghi Nhân đi.

Xoay người lại, trong nháy mắt, Nghi Nhân lạnh lùng nhìn Thần Hoàng một cái, cái nhìn này bao gồm rất nhiều ý.

Phong Linh chậm chậm đi qua, dùng ngón tay chọt hẳn, "Chàng tức cái gì? Người ta cũng đã bị chàng chiếm tiện nghi rồi còn không nói gì, chẳng lẽ chàng vẫn hùng hổ thế à?"

Thần Hoàng tức giận xoay người rồi đi, Phong Linh đuổi theo, "Này, Dạ Tàn Nguyệt, chàng hẹp hòi quá vậy?"

"Ta hẹp hòi?" Thần Hoàng dừng lại làm Phong Linh suýt chút nữa thì đụng vào người hẳn.

"Nếu như ta hẹp hòi thì tiểu tử kia đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi!" Phong Linh sùng sột khi bị hẳn rống lên như thế.

hẳn không khách khí đưa tay chọt trán Phong Linh, "Phong Tam Nương, nàng có đầu óc mà không biết sử dụng cho tốt? Tại sao người ta lại tìm tới nàng, tại sao lại muốn hợp tác làm ăn cho nàng, chẳng lẽ nàng không hề suy nghĩ một chút sao?"

Phong Linh chớp mắt một cái, "Bởi vì... Ta thông minh, đáng yêu, xinh đẹp".

"..." Thần Hoàng hít sâu một hơi, cười dữ tợn "hắn ta nói?"

"Ừ." Phong Linh máy móc gật đầu.

Thần Hoàng bỗng nhiên xoay người, "Ta sẽ đi giết hẳn ngay bây giờ!"

Phong Linh kinh ngạc, không hề nghĩ ngợi ôm lấy eo hẳn, "Chàng làm gì thế? Hớ ra là kêu đánh kêu giết, chỉ sợ người khác không biết chàng là phường xấu xa sao?"

"Buông tay!" Giọng nói Thần Hoàng lạnh lẽo.

"không buông!"

"Buông tay!"

"không!"

Lúc này cả người Thần Hoàng tỏa ra sát khí. Phong Linh cắn cắn môi, dường như là nàng hạ quyết tâm thật lớn. Nàng đột nhiên nhón chân lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hẳn. Sau đó vội vàng cúi đầu, mắt cỡ không dám nhìn.

Thoáng chốc cả sát khí đều không còn vì nụ hôn này của nàng. Thần Hoàng sờ sờ môi mình, khóe miệng tự nhếch lên, nở nụ cười rực rỡ. hẳn vô lại chỉ chỉ mặt mình, "Còn cả chỗ này nữa."

Phong Linh trừng mắt nhìn hẳn, "Chàng muốn chết à? Đây là đường lớn."

"Vây cũng được, đừng cản ta... Ta muốn đi giết người."

"Được rồi được rồi." Phong Linh nhắm mắt, coi người đi đường bên cạnh chỉ là bí đồ. Nàng nhón chân lên, định hôn lên má phải của hẳn. một tia giáo hoạt xẹt qua mắt, Thần Hoàng chột quay người sang, môi hai người dính sát vào nhau...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Là tướng công của nàng, ta nuôi được nàng.

Trong khách sạn, Đức Tử và Ngân Mãn vội vàng tiến lên đón Nghi Nhân.

Đức Từ nhỏ giọng nói, “Thế chủ, thuộc hạ đã tra được Dạ Lạc Dao .....”. Hắn cúi người rì tai nói với Nghi Nhân mấy câu, Nghi Nhân chau mày, không nói gì mà đi thẳng lên lầu.

Hắn đẩy cửa phòng, ngăn người, ngay sau đó mặt không biến sắc đi vào, “Cảnh Vương, ngài tới chỗ ta ở không sợ người khác nhìn thấy sao?”.

Phía trước cửa sổ, Dạ Mặc Cảnh từ từ xoay người lại, không hề thấy hình tượng yếu đuối mà thay vào đó là khí phách không hề giấu diếm. Đường như lúc này, Cảnh Vương đứng trước mặt hắn không cần phải giấu diếm ẩn nấp gì nữa.

Dạ Mặc Cảnh khẽ mỉm cười, “Hình như mấy ngày nay, Thế chủ và Hàm Vương rất thân cận thì phải?”.

Nghi Nhân cũng không nói nhảm với hắn, mở miệng nói, “Cảnh Vương, ngài không cần phải nghi ngờ, ta tự biết nên phải làm như thế nào”.

“Như vậy là tốt nhất”. Dạ Mặc Cảnh nhìn qua hắn, mặt không thay đổi nói, “Nếu như ta và ngươi đã đạt thành nhận thức chung. Vậy thì bây giờ không phải đến lúc tỏ thành ý rồi”.

Nghi Nhân nâng đôi mắt xinh đẹp, nhìn hỏi. “Cảnh Vương có gì xin nói thẳng”.

“Bốn Vương muốn Phong Tam Nương”. Hắn nhìn thẳng vào Nghi Nhân, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Còn đại phiến toái Dạ Tàn Nguyệt, bốn vương giải quyết giúp ngươi! Đến lúc đó, Tây Vực sẽ là của ngươi!”.

Nghi Nhân rũ mắt xuống, “Nghe cũng không hề thiệt thòi”. Ngoài miệng thì hắn nói như vậy, nhưng trong lòng hắn rõ hơn ai hết, động vào Phong Tam Nương đâu chỉ đắc tội với mình Dạ Tàn Nguyệt. Dạ Vô Hâm, Dạ Dập Tuyên, còn có Địch Cuồng của Xích Diễm bang, tất cả những người này đều sẽ không bỏ qua cho hắn!

Dạ Mặc Cảnh cười khê, “Tất nhiên rồi”.

“Nhưng mà, ta có một yêu cầu!”.

“Cái gì?”.

“Sau đó, Dạ Tàn Nguyệt sẽ đưa cho ta”.

Dạ Mặc Cảnh nhủ mảy, nhìn hắn, muốn tìm ra động cơ của hắn từ trên mặt hắn, một lúc sau Dạ Mặc Cảnh gật đầu một cái, “Cứ làm như vậy đi”.

Trên đường cái, Phong Linh cũng không thèm để ý đến ánh mắt người khác nữa, muốn lớn tiếng cười thì lớn tiếng cười, hơn nữa còn cười to hơn bất cứ ai khác. Mặc dù đi bên cạnh Thần Hoàng mỹ mạo thì đó cũng là người của nàng, nàng quan tâm làm gì người khác đang nghĩ gì? Sau khi nghĩ thông rồi thì nàng cũng mặc kệ hết thảy.

“Cái nữ nhân có chồng này, nàng có nghe lời ta nói không hả?”. Thần Hoàng xách cổ áo nàng, không sợ mình làm phiền người khác, lặp đi lặp lại, “Nàng cách xa Nghi Nhân ra một chút, hắn đến gần nàng là vì có mục đích khác!”

"Ta biết rõ". Phong Linh rất sung sướng nói, "Từ lúc nhìn thấy hắn là ta đã biết ngay rồi."

"thật sao?" Bởi vì hắn hiểu trí thông minh của nàng cho nên hơi nghi ngờ vấn đề này.

Phong Linh lại phân tích cho hắn nghe, "Chàng nghĩ mà xem, làm gì có người nào lúc làm ăn ngay cả hợp đồng cũng không nhìn, cũng không quan tâm xem được lợi bao nhiêu, lập tức đóng dấu ngay được! Lại còn nói đáng đáp ta xinh đẹp mà mặt danh như pho tượng vậy. trên đời này trừ chàng có khẩu vị lạ ra chắc không có người thứ hai rồi!"

Thần Hoàng buồn cười duỗi tay, kéo nàng đi sát lại, thân hình giống như không xương tự sát vào vai nàng. "Ta lại không ngờ nàng lại tự biết rõ như vậy!"

"Làm người nếu như không tự biết cảnh giác thì cứ ngồi đó chờ bị làm thịt thôi." Phong Linh định đẩy tay hắn ra nhưng không thể nào đẩy ra được, "Nhưng mà nếu như hắn đã muốn đưa bạc đến thì ta không lý nào lại từ chối cả! Ta mặc kệ hắn có mục đích gì, nhất định là không thể không dính đến mấy vị Vương gia các ngươi, chỉ cần không phải mục đích cuối cùng của hắn là ta thì ta lo lắng làm gì."

"Mục tiêu cuối cùng....." Thần Hoàng nói lại những lời này, cười khó lường, "Là ai thì bây giờ rất khó nói. Tên kia dường như cũng không hẳn là hướng tới Minh Tịch."

"Dù sao thì ta phụ trách thu bạc còn phiền toái gì chàng phụ trách giải quyết!"

"Ài, thế thì ta thua thiệt rồi."

"Từ ngày chàng biết một nữ nhân tên là Phong Tam Nương thì chàng phải giác ngộ được điều này rồi chứ." Phong Linh cười ngọt ngào, vỗ vỗ gương mặt xinh đẹp của hắn như đang an ủi chú cún nhỏ, "Chàng hiểu không?"

Thần Hoàng cầm lấy tay nàng, đưa lên môi hôn một cái, Phong Linh đỏ mặt rút tay ra, "Sắc du con (sắc lang + du côn), chàng còn chiếm tiện nghi của ta, cần thận ta cắt cửa chàng."

Thần Hoàng ăn vạ dán trên người nàng, "Ta vất vả lắm mới trở về, chẳng lẽ như thế chưa đủ thành ý sao?"

Phong Linh nhìn hắn, "Mấy ngày nay chàng đi đâu?"

Thần Hoàng mỉm hoặc cười một tiếng, "Sao thế, nàng lo lắng cho ta phải không?"

"Ta sợ chàng phôi thây ở nơi hoang dã."

"Nàng chẳng dịu dàng chút nào." Thần Hoàng đề lên vai nàng, hai người đi về phía đại trạch, hắn chậm rãi nói, "Ở bên Tây Vực xảy ra chút chuyện, ở đó xuất hiện một nhóm người khá lợi hại, bọn hắc đầu giết người của ta ở khắp nơi."

"A? Vậy mọi việc sao rồi? đã tra được đám người kia là ai chưa?"

Thần Hoàng lắc đầu, "Bọn hắc đầu giống như bầy ong xuất hiện. Sau khi bắt được mấy người bên đối phương, tất cả bọn hắc đầu đều cắn lưỡi tự sát, sau đó thi thể bọn hắc đầu tự động bùng cháy... rất quỷ dị. Hơn nữa, dường như bọn hắc đầu rất quen thuộc Tây Vực, nắm được tất cả tình huống."

Phong Linh nhíu mày, "Chẳng lẽ... có nội gian?"

Ánh mắt của hắc đầu trở nên lạnh lùng, "Tốt nhất là không phải." hắc đầu nhìn lại, vỗ trán nàng, "Nữ nhân, chuyện phức tạp như vậy nàng không cần phải quan tâm. Nàng an phận sống ở chỗ này, ta là tướng công của nàng, ta nuôi nấng nàng mà."

"Ta mới không cần đâu." Phong Linh kêu lên một tiếng, hắc đầu nói, "Bây giờ ta cũng coi như là một người làm ăn có máu mặt trong kinh thành, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ mua lại Minh Tịch đó, đến lúc đó ngay cả đại thái tử là chàng cũng phải nghe ta."

Thần Hoàng ghé sát vào mặt nàng, đá lông nheo, "Cả người ta đều là của nàng muốn giẫy xéo thế nào, người ta đều tùy nàng đấy. ~"

Phong Linh xoa xoa cánh tay, quay đầu lại lườm hắc đầu một cái, nhưng không nhận được hỏi, "Này, chàng sẽ không có chuyện gì chứ?"

Thần Hoàng thấy nàng hiếm khi lộ ra sự lo lắng, ôm chặt lấy vai nàng, "Ta còn chưa chín thức cưới nàng làm sao có thể bỏ được. Ngược lại, nàng đừng có thừa dịp ta không có mặt mà đi gặp nam nhân khác! Có nghe không?"

Sự bá đạo của hắc đầu làm trong lòng Phong Linh cũng cảm thấy ngọt ngào, nhưng ngoài miệng nàng lại nói, "Vậy cũng chưa chắc, mặc dù mục đích của Nghi Nhân công tử không thuần khiết nhưng hắc đầu lại rất đẹp trai, hơn nữa đối xử tốt, dịu dàng với mọi người, đầu giống như người khác, vài ba câu nói không bao giờ rời chữ giường!"

Thần Hoàng tà khí nhưn mày, "Nàng đang ám chỉ ta sao? nếu không phải ta phải đi ngay lập tức thì nói gì ta cũng phải đem nàng áp lên giường."

Phong Linh nghe thấy hắc đầu nói lại muốn đi, nàng vội vàng xoay người, "Sao lại vội vàng vậy? Vừa mới về đã muốn đi rồi?"

"Còn không phải là ta trở xem nhìn nữ nhân này sao?" Thần Hoàng gõ trán nàng, nghiêm túc dặn dò, "Lúc ta không có ở đây, có chuyện gì nàng phải đi tìm Tàng Tâm, có biết không?"

"A~". Phong Linh có vẻ không hào hứng, thất vọng viết rõ trên mặt.

Thần Hoàng cười, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói, "Ta sẽ giải quyết nhanh những phiền toái này. Nàng chờ ta."

Phong Linh rũ mắt, gật đầu một cái, mặt đỏ bừng nói, "Đừng để mình bị thương đấy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Tính toán

“Cốc cốc cốc”, sau mấy tiếng gõ cửa, lại không hề nghe thấy lời đáp lại.

Dạ Vô Hàm biến sắc, không nói hai lời, đẩy cửa đi vào, nhưng sau đó hắc đầu dừng bước chân lại. Ánh mắt dừng lại theo người đang cời áo khoác, đang chuẩn bị bỏ quần áo trên thân, người đứng bên thùng gỗ lớn đang bốc khói nghi ngút trong phòng.

Nghi Nhân không vui, nhíu mày, “Lúc ăn cơm bị quấy rầy còn chưa nói, chẳng lẽ tắm cũng phải chọn canh giờ sao?”.

Dạ Vô Hàm ngượng ngùng cười một tiếng, tự biết mình đuối lý nên lễ phép lui ra ngoài, “Là do ta đường đột, mong Thế chủ không lấy làm phiền lòng, cứ từ từ tắm, ta sẽ chờ dưới lầu”.

Hắn xoay người đóng cửa lại, lắc đầu một cái cười tự giễu. Vừa rồi hắn đã quá hấp tấp rồi, hết cách, ai bảo hắn nghe được Nghi Nhân tìm Phong Tam Nương, hắn rất nghi ngờ không biết rốt cuộc người này có âm mưu gì?

Hắn đi xuống dưới lầu, thấy Chu lão bản đang đứng tính sổ thì đứng tán gẫu mấy câu. Bất tri bất giác thời gian đã trôi qua được nửa canh giờ, hắn ngược mắt không kiên nhẫn nhìn lên lầu, Chu lão bản cười nói, "Nghi Nhân công tử rất thích sạch sẽ, mỗi lần tắm rửa đều lâu hơn so với người khác".

"À", Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, hắn cũng nghĩ cái tên ảo là đó là người sạch sẽ.

Thời gian lại trôi qua, sau khi qua một canh giờ. Về mặt Dạ Vô Hàm căng thẳng, giờ tay lên, Phi Ứng hiểu ý lập tức ra cửa.

Một lúc sau, hắn lộn trở vào, "Vương gia, hắn ta không có trong phòng!".

Đôi mắt Dạ Vô Hàm trở nên đáng sợ, "Đáng chết!". Hắn chợt đứng dậy, "Nhất định phải tra ra được hành tung của hắn!".

"Vâng!".

Hắn xoay người lên ngựa, nâng roi lên, chạy thẳng tới đại trạch của Phong Linh. ....

Trong đại trạch, Phong Linh ngồi nhìn Nghi Nhân, thử hỏi, "Nghi Nhân công tử, người tìm ta hợp tác không đơn thuần vì làm ăn chứ?".

Nghi Nhân mỉm cười, bỏ ly trà xuống, "Tam Nương, người muốn hỏi cái gì thì người cứ hỏi đi".

Hồng Ngọc ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm vào hắn. Đối với vị công tử này đúng là có cảm tình nhưng nhảy mắt hắn cũng có thể trở thành kẻ địch.

"Được, vậy thì ta sẽ hỏi, nghe nói người là thế chủ của ngoại truyện, đây là sự thực sao?".

"Ừ", Nghi Nhân thần nhiên gật đầu.

"Như vậy, người tìm ta làm ăn là để nguy trang sao?".

Nghi Nhân cười khẽ, không trả lời.

Hồng Ngọc cảnh giác đưa tay sờ về phía hông, chuẩn bị sẵn đề lúc nào cũng có thể rút ra, nàng cười lạnh, "Vậy thì ta thấy kỳ quái, Tam Nương nhà chúng ta có gì đáng giá để lọt vào mắt xanh của Thế chủ vậy?"

Nghi Nhân chậm rãi ngược mắt, ánh mắt xa xa rồi lại giống như trong nhảy mắt có thể chạm đến linh hồn đối phương. Nghi Nhân lúc này làm cho người ta cảm thấy khản trương, thậm chí là sợ hãi.

hắn đưa mắt nhìn Phong Linh, nhếch môi mỉm cười, "Tam Nương, nếu như chúng ta gặp nhau vào lúc khác, gặp nhau ở chỗ khác, với thân phận khác, nhất định kết quả sẽ làm người ta vui mừng."

không chỉ Hồng Ngọc, Phong Linh cũng nhảy bèn đánh hơi thấy nguy hiểm. Nàng từ từ đứng dậy, lùi dần về phía sau, "Đáng tiếc, không có nhiều nếu như vậy, thế chủ, ngài ở đâu thì hãy trở về đó đi, chỗ này của ta là miếu nhỏ không chứa được thần như ngài."

Nghi Nhân chỉ cười không nói, đứng lên...

"Tam Nương, đi mau!" Hồng Ngọc rút roi ra, vút roi về phía Nghi Nhân.

không ngờ Nghi Nhân lại dùng một tay nắm lấy roi, đôi mắt lạnh lẽo, "Đắc tội". Sau đó hắn dùng sức, Hồng Ngọc bị văng ra ngoài. Nội lực cường hãn như thế này quả thật không phải là người bình thường có được.

Phong Linh má ửng một tiếng, quay đầu chạy. Nghi Nhân đi qua, đưa tay điểm huyệt nàng, Phong Linh lập tức không nhúc nhích được, chỉ mở to đôi mắt.

Mẹ nó, nàng hận điểm huyệt!!!!

Cùng lúc đó, một đám người áo xám tro đông đúc không hết xông vào. Phong Linh kinh hãi, không ngờ Thần Hoàng lại bố trí nhiều người như vậy! Nàng còn chưa kịp cảm thấy ngọt ngào thì cảm thấy hoa mắt, Hồng Ngọc dẫn đầu đám người áo xám tro xông lại. Ánh mắt Nghi Nhân lạnh lùng đảo qua, hắn xoay người tung một chưởng. Thoáng chốc, một chưởng mạnh mẽ đánh về phía mọi người khiến mọi người lui về phía sau, định tiến lên thì hắn đã đưa Phong Linh đi. Mà Đức Tử và Mãn Ngân đã ngăn cản lại đường đi của bọn họ, cùng bọn họ đánh....

Dạ Vô Hàm vọt vào đại trạch, Vấn Xuân và Sơ Hạ gấp đến độ xoay vòng, vừa nhìn thấy hắn thì vội nói, "Vương gia, Tam Nương bị Nghi Nhân cướp đi!"

Lòng của Dạ Vô Hàm chìm xuống đáy cốc, chạy vọt vào trong thì thấy trong phòng là một mảnh hỗn độn, mấy người áo xám tro bị thương, ngay sau đó ánh mắt nhìn thẳng vào Hồng Ngọc, "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Đáng chết, cái tên Nghi Nhân đó là một người luyện võ hơn nửa võ công của hắn hết sức cao cường, muốn đến gần hắn cũng không dễ dàng! không biết Tam Nương bị hắn bắt đi đâu rồi. Hàm Vương, mau nghĩ biện pháp cứu Tam Nương đi!"

hắn ta có võ công hắn ta có võ công mà hắn lại không phát hiện ra?!

Dạ Vô Hàm đánh mạnh một quyền vào cột bên cạnh, máu chảy theo đốt ngón tay, sương mù trong mắt lui đi, hoàn toàn bị tàn nhẫn và dữ tợn che đi, máu đỏ một mảnh.

Vấn Xuân và Sơ Hạ chưa từng nhìn thấy Hàm Vương khát máu như vậy, hai nha đầu run sợ đến nỗi không dám tiến lên.

"Hong Ngọc", hắn nói như tiếng gọi từ địa ngục.

"A?", Hong Ngọc vội vàng đáp một tiếng.

"Bảo Bảo giao cho người."

"Yên tâm đi."

Dạ Vô Hàm không nói thêm câu nào, xoay người sai bước rồi đi. Sau khi ra khỏi cửa chính hắn xoay người lên ngựa, ánh mắt hoảng sợ, "Phi Ứng".

"Có thuộc hạ!" Phi Ứng nghiêm mặt.

"Người điều một vạn quân, bao vây Cảnh Vương phủ!"

"Vương gia..." Phi Ứng cả kinh vội nói, "Vương gia, vạn lần không được! Như vậy là công khai tuyên chiến với Cảnh Vương!"

Dạ Vô Hàm lạnh lùng quát, "không nghe thấy ta nói gì sao? Còn không mau đi làm!"

Phi Ứng khẽ cắn răng, "Vâng!"

"Huyền Phong!"

"Có thuộc hạ!"

"Người lập tức đi Tây Vực! nói cho thái tử biết bây giờ kẻ địch muốn cười trên đầu rồi, để xem hắn làm gì!"

"Vâng!"

trên đường cái hoàng thành, một vạn binh mã hùng dũng chạy về phía Cảnh Vương phủ, trên đường dân chúng nhường đường, các cửa hàng đều đóng cửa sớm một chút, chỉ sợ chọc giận người nào.

Tin tức rất nhanh đã truyền đến Cảnh Vương phủ, sắc mặt Dạ Mặc Cảnh đại biến, "Người nói cái gì? Nghi Nhân công khai bắt người? Đáng chết, hắn ta tính làm cái gì? Đây không phải là muốn lưu lại cục diện rồi rầm cho bản vương dọn dẹp sao?" Trong mắt hắn hiện lên một tia tối tăm, hắn muốn tính toán Nghi Nhân không ngờ lại bị hắn đi trước một quân! Bây giờ hắn nên làm gì? Nếu không tìm được Nghi Nhân, Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt chỉ biết tới chỗ hắn tìm người! Huống chi xem ra lần này Dạ Vô Hàm liều mạng rồi, tình nguyện vì cái nữ phạm thượng cũng không muốn bỏ qua cho hắn.

"Vương gia!" Gia đình bên ngoài vội vàng đi vào, "Hàm, Hàm Vương điện hạ mang theo binh mã tới!"

Dạ Mặc Cảnh mở mắt, xoay người, "Nên đi ra gặp hắn!"

hắn sai bước xuất phủ, Trương Tam theo sát phía sau.

Ra tới ngoài cửa lớn là thấy vạn quân đứng vây cả Vương phủ của hắn đến cả nước cũng không lọt. Dạ Vô Hàm ngồi trên ngựa, mắt lạnh nhìn về phía hắn, "Cảnh Vương thúc, người biết ta tới đây vì cái gì."

Dạ Mặc Cảnh bật cười, lạnh nhạt nói, "Nếu bản vương nói không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Sáu năm trước, người làm cái gì

“Không biết?”.

Dạ Vô Hàm chột cười khẽ, xoay người, thu nụ cười lại, phất tay, mặt không thay đổi nói, “Cảnh Vương câu kết với phiên bang, ý muốn soán vị, áp hắn

đi! Niêm phong Cảnh Vương phủ! Bắt giữ tất cả”.

“Vâng!”.

Dạ Mặc Cảnh sững sờ, hắn không ngờ Dạ Vô Hàm lại kiên quyết như vậy, hắn tiến lên một bước, lạnh lùng nói, “Dạ Vô Hàm, ngươi có biết mình đang nói gì không? Không có thánh chỉ của hoàng thượng, ai cũng không thể làm gì bốn vương! Huống chi, ngươi đã sớm giao Vương gia ấn rồi!”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, “Thật sao? Vậy thì Cảnh Vương thúc cứ nhìn xem ta có dám hay không là được!”. Sắc mặt lạnh lẽo, không nói nhiều, “Giải đi”.

“Dạ Vô Hàm! Ngươi có biết hậu quả của việc nhốt bốn vương không?”. Sắc mặt Dạ Mặc Cảnh âm chí kinh người, hắn gằn từng chữ. “Những đại thần trong triều kia, cả hoàng thượng. .... Ngươi đều không đề ý sao?”. Hắn cảnh cáo, nhưng Dạ Vô Hàm lại bật cười ra tiếng, cúi người xuống, nhỏ giọng nói, “Có bản lĩnh thì ngươi cứ cho mặt quý tăng hạ sát lệnh đi! Ngươi giết mấy người thì ta sẽ gài bằng đó dao trên người ngươi! Nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết, cho nên cảm giác được một dao lại một dao cắt vào da thịt ngươi cứ từ từ mà thưởng thức đi! Cảnh Vương thúc thân ái của ta”.

Dạ Mặc Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm vào hắn, “Được, nếu đây là kết quả ngươi muốn, bốn vương sẽ theo đến cùng!”.

Phi Ứng tiến lên muốn giải hắn đi, Trương Tam nóng nảy xông lại che trước người hắn, “Ai dám động đến Cảnh Vương?”.

Dạ Mặc Cảnh vỗ nhẹ vào vai hắn, “Trương Tam, lui ra”.

“Vương gia ——”.

Hắn cười, “Bốn vương không sao, ngươi ở nhà trông nhà đây”.

Trương Tam lắc đầu.

Vỗ vào tay hắn, dùng sức, “Đây là lệnh của bốn vương!”.

Trương Tam kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cắn răng, trên trán nổi gân xanh.

Dạ Mặc Cảnh ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo Phi Ứng vào trong xe ngựa, hắn thân nhiên đi vào. Lúc đi qua Dạ Vô Hàm, hắn quỷ dị cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “Ngươi cho rằng bốn vương chỉ có mặt quý tăng bảo vệ tính mạng? Ha ha, ngươi quá khinh thường bốn vương rồi”.

Hai hàng lông mày Dạ Vô Hàm nhú chặt lại, mặc kệ lời hắn nói có ý gì, bây giờ đã không còn cách nào!

.....

Một gian phòng đen, một đôi mắt to chớp chớp.

Thân thể bị treo lơ lửng giữa phòng, hai cánh tay bị kéo đau. Phong Linh giận, người mập thì sao? Làm con tin cũng bị kỳ thị? biết rõ là cơ thể của nàng nặng còn treo ngược nàng lên, đây không phải là cố ý ngược đãi đã nàng sao?”

Lúc sau, nàng thở dài một tiếng, nàng chỉ muốn cùng con trai an an ổn ổn sống ở đây, không đắc tội với người nào, không chọc đến người nào, có dư tiền giả bộ làm người giàu có một chút cũng được rồi. Nhưng dường như ông trời không bỏ qua cho nàng, hôm trước trúng độc, ngày mai bị trói, thỉnh thoảng người lại như quả bóng, lúc thì thu nhỏ.

Cuộc sống này, mẹ nó, không thể bình thường vượt qua được.

“Két”. Cửa được mở ra.

Nhìn ba người đi tới, nàng bắt đầu đi lắc đầu, “Nhất định phải treo ngược ta lên sao? Ta cũng đâu, có chạy, tùy tiện trói là được rồi? cho dù ta làm con tui thì các ngươi cũng không nhân đạo quá rồi.”

Nghi Nhân đi tới trước mặt nàng, lạnh nhạt nói, “Tam nương, ngươi thật sự không biết ta sao?”

một câu nói làm Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn, “Ngươi họ gì, bao nhiêu tuổi, thể thiếp nấy phòng, có nấy mẫu ruộng, ra cửa ngồi xe hay ngồi kiệu? ta đã từng làm mối cho ngươi sao? Đối phương là tiểu thư nhà nào? Ngươi không đưa thiếp canh thì làm sao ta có thể nhớ được ngươi.”

“Ngươi!” Mãn Ngân tức giận. “Thế chủ, một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, nói lời vô dụng với nàng ta làm gì? Để thuộc hạ...” nói xong hắn cầm đao lên, Phong Linh sợ sệt cố gắng lùi cơ thể về phía sau, “Làm ơn đi, ngay cả việc các ngươi là ai, ở chỗ nào ta cũng không biết, vừa ra thì đã nói ta vong ân phụ nghĩa, chuyện này đúng là không công bằng một chút nào!”

Nghi Nhân nhìn chăm chăm vào nàng, không biết là nàng nguy trang quá tốt hay là nàng đã thực sự quên hết mọi thứ.

hắn cúi mặt, đột nhiên hắn đưa tay kéo cây trâm trên đầu, thoáng chốc một cái mái tóc dài rủ xuống, khuôn mặt vốn thanh tú xinh đẹp, càng lộ vài phần mềm mại.

“Bây giờ thì nhớ ra chưa?”

Phong Linh nháy nháy mắt, bỗng nhiên “A” một tiếng, kinh ngạc nói, “Ngươi là nữ sao?”

Đức Từ cũng không nhịn được nữa, tiến lên níu áo nàng. “Niếp Tổ Tổ, đừng có mà giả bộ ngu với chúng ta! Ngươi đã quên chủ tử của mình rồi sao? Quên rằng năm đó ai đã cứu ngươi ở dưới sông, chữa chập ngươi, chăm sóc ngươi sao? không ngờ ngươi lại có thể vong ân phụ nghĩa, sau khi nghe lén kế hoạch của chúng ta, làm thế chủ ngất đi còn tự mình chạy đến Luật Pháp tự! Điều do chúng ta có mắt không trông, thế nhưng lại tin tưởng ngươi, nữ nhân có lòng dạ rắn rết!”.

Phong Linh bị hấn rống dọa sợ, một lúc sau mới tìm âm thanh, “Xin hỏi, các ngươi đang nói ta sao?”

không, không phải Phong Tam Nương nàng, mà là Niếp Tổ Tổ! Niếp Tổ Tổ của sáu năm trước! thật ra thì nàng vẫn luôn tò mò quá khứ của Niếp Tổ Tổ, dường như có liên quan đến nàng tất cả đều từ một ngày ở Luật Pháp tự.

“Đức Từ”. Nghi Nhân lẳng lẳng ngăn lại con giận của hấn, “Các ngươi ra ngoài đi.”

Hai người trợn mắt nhìn Phong Linh một cái, dường như hận không thể vọt qua cằm nàng vài cái, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Nghi Nhân ngồi đối diện với nàng, bởi vì ánh sáng quá mờ, căn bản không nhìn rõ nét mặt nàng ta.

Sau khi hết kinh ngạc, Phong Linh thận trọng hỏi, “các ngươi có tìm lộn người không? Có thể ta không phải là Niếp Tổ Tổ các ngươi muốn tìm?”

Nghi Nhân ngẩng đầu lên, “Sáu Năm trước, Tuệ Thiên đại sư nói một câu “Đế hậu chi tướng” nên ngươi từ ma tước biến thành phượng hoàng, trước tiên trở thành Hàm Vương Phi, bây giờ là thái tử phi, tương lai sẽ là hoàng hậu của Minh Tịch hoàng triều, dưới một người, trên vạn người. Những thứ này ngươi nghĩ rằng, chỉ do vận may của ngươi sao?”

Phong Linh càng nghe càng hồ đồ, cuối cùng dứt khoát hất đầu, “Tỷ tỷ mất trí nhớ, chuyện có liên quan đến sáu năm trước không nhớ gì. Ngươi muốn nói sau thì nói, không nói thì thỉnh ra cửa. Đừng đứng đây nói với ta.”

Nghi Nhân nhìn chòng chọc nàng hồi lâu, ánh mắt sắc lạnh như dao làm người ta phát run. Nàng ra từ từ thu hồi tầm mắt, lẳng lẳng mở miệng, “Khi ta quyết định mạo hiểm xuất hiện trước mặt ngươi, ánh mắt ngươi nhìn ta hoàn toàn xa lạ. khi đó ta biết ngay nhất định ngươi đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì một người giở nguy trang đến đâu nhưng ánh mắt vẫn không lừa được. Cho nên ta tình nguyện tin tưởng ngươi mất trí nhớ.”

“Được rồi, ngươi đã tin tưởng thì nên nói cho ta biết, rốt cuộc trước kia Niếp Tổ Tổ đã xảy ra chuyện gì? Cho dù muốn tìm ta báo thù, cũng nên để cho ta khâu phục khâu chứ? Nếu không chỉ kịch một vai, chả có vui gì.”

“Ngươi nói không sai, dù là giết ngươi thì cũng phải để cho ngươi chết rõ ràng.”

Nghe được nàng ta muốn giết mình, Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, thân thể cũng run rẩy.

Niếp Tổ Tổ ơi Niếp ơi Tổ Tổ, rốt cuộc ngươi đã làm cái gì làm cho người hận đến ghê rợn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 223: Nhiếp Tổ Tổ của sáu năm trước

“Muốn biết quá khứ của ngươi?”

Phong Linh sốt ruột, “Nói nhảm! Có gì thì nói nhanh lên!”

“Lần đầu tiên ta theo phụ vương đi săn thú, đã cứu một người đang hấp hối trong sông, ngươi nói ngươi tên là Nhiếp Tổ Tổ, ngoại trừ cái tên này, ngươi không còn nhớ gì nữa cả. Sau đó, ta dẫn ngươi về hành cung, từ đó ngươi trở thành nha hoàn của ta. Mặc dù người rất mập, nhưng lại rất lương thiện dịu dàng, và xem ta như người thân. Cho nên, ta cũng kể bí mật của mình cho ngươi.”

Phong Linh bật thốt lên, “Bí mật kia chính là, thật ra ngươi là nữ?”

Nghi Nhân nói tiếp, “Đất đai chỗ ta cần cỗi, dân chúng rất khổ sở, mà tất cả bạc đều dùng để nuôi quân, nên cuộc sống càng thêm khó khăn. Ta muốn thay đổi tình hình này, chỉ có thể dựa vào sức của bản thân. Sau, ta nghĩ ra một kế hoạch, đó chính là lợi dụng sự mê tín của Dạ Hồng Thiên, để trở thành hoàng hậu của Dạ Hồng Thiên! Từng bước một đứng đầu Minh Tịch, sau đó sẽ dòi các con dân đến nơi này.”

Tới đây, cuối cùng Phong Linh đã hiểu, “Nói như vậy, lão hòa thượng kia cũng là do các ngươi sắp xếp? Nhưng sao rốt cuộc lại thành Nhiếp Tổ Tổ

rồi?”

Một tầm mắt lạnh lẽo đủ để đông chết người bắn về phía nàng, “Đúng vậy, kế hoạch ta tính toán tỉ mỉ từng bước, cuối cùng, sao lại thành Nhiếp Tổ Tổ chứ?”

Nghe ra là Nhiếp Tổ Tổ đã giở trò gì đó, Phong Linh biết khôn không dám hỏi nữa.

“Trước đó một ngày, chúng ta vừa mới bàn bàn xong, lúc ra khỏi thư phòng, thì bắt gặp người đang đứng ở cửa, người nói, người tới dâng trà, nhưng trà kia.....đã lạnh từ sớm” Giọng Nghi Nhân càng thêm lạnh, “Đêm đó, uống xong chén canh người nấu cho ta, ta đã ngủ suốt đến khi mặt trời lên cao. Sau khi Tỉnh lại, bọn họ nói cho ta, đêm qua người đã được Dạ Hồng Thiên mang về hoàng cung... Bởi vì, có người nói, người có tướng làm hoàng hậu!”

Giờ Phong Linh đã hiểu toàn bộ. rõ ràng Nhiếp Tổ Tổ này muốn thoát cảnh nghèo, mới nói dối! Khiến kế hoạch làm giàu đất nước của người ta bị thất bại, nàng nghe thôi cũng thấy hận thay, chứ nói chi là Nghi Nhân! Nhưng vấn đề là, đó là chuyện Nhiếp Tổ Tổ làm, không liên quan chút gì tới Phong Tam Nương nàng cả!

“Việc đó, thế chủ à, ta nghĩ ta cần phải giải thích, ta...”

“Giải thích cái gì? Định nói cho ta biết, việc đó không phải là ý của người, người chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, khi tỉnh lại thì đã ở hoàng cung rồi, hơn nữa còn trở thành Hàm vương phi mà người người đều ghen tỵ phải không?”

Phong Linh hít vào một hơi, “Ngài đúng là thân, làm sao ngài biết ta muốn nói vậy chứ?”

“Ha ha,” Nghi Nhân cười nhạt, “Lúc này mọi sự phản ứng nên nó của một Nhiếp Tổ Tổ ham mê hư vinh!”

“.....”

Phong Linh câm lặng, bây giờ có nói gì đi nữa cũng chẳng ích gì.

“Hàm vương phi... Thái tử phi...” Nghi Nhân tiếp tục cười nhạt, “Tổ Tổ, người rất lợi hại, ta muốn biết, người làm thế nào mà có thể bắt được trái tim của hai người nam nhân này? Đổi lại là ta, cũng không nhất định có được bản lĩnh như vậy!”

Phong Linh liếc Nghi Nhân một cái, “Người cảm thấy, đây là việc rất đáng để tự hào? Người chỉ thấy ta là Hàm Vương Phi và thái tử phi, mà không thấy cuộc sống khó khăn của một nữ nhân béo như ta khi có thêm một đứa con! Mặc dù, ta không biết Nhiếp Tổ Tổ trước kia là thế nào, nhưng ta có thể nói cho người biết, những thứ này không phải là điều ta muốn! Cái gì mà có tướng làm hoàng hậu, cái gì mà vương phi, thái tử phi, ai thích thì làm đi, ta không cần!”

Nghi Nhân nghe vậy, nụ cười trên mặt dần cứng lại, “Sau khi tính cướp đi hết thân của ta, ta lại không thêm để ý chút nào muốn bỏ thí cho người khác?” Nghi Nhân đứng lên, đi tới trước mặt Phong Linh, trông mặt đen tối, “Sáu năm trước, chuyện tốt bị người phá hủy hết, vậy, giờ người phụ trách khiến chuyện tốt thành công đi!”

Phong Linh cảnh giác nhìn chằm chằm Nghi Nhân, “Có ý gì?”

“Ta muốn làm hoàng hậu!” Nghi Nhân nói.

“Vậy thì người đi làm đi, Dạ Hồng Thiên mặc dù hơi lớn tuổi chút, nhưng vẫn còn rất khỏe...”

“người không hiểu ý của ta?” Nghi Nhân tiếp tục đến gần Phong Linh, “Ta muốn gả cho Dạ Tàn Nguyệt!”

Phong Linh im lặng ba giây, sau đó nhếch môi, cười lạnh, “Nữ nhân muốn gả cho hán rất nhiều, không chỉ một mình người, để cho hán chịu cưới người, mới tính là có bản lĩnh!”

Nghi Nhân gật đầu tỏ vẻ tán thành, “Đúng, một nam nhân cao ngạo cuồng vọng, bá đạo như vậy, muốn có được hán, quả không dễ! cho nên, ta mới cần người giúp!”

“không bàn nữa! Phong Linh nhìn Nghi Nhân như đang nhìn một đứa ngốc, “Người xác định người không tìm lộn người chứ?”

Nghi Nhân bình tĩnh nói, “ta biết chắc người sẽ từ chối.”

“Cho nên?”

“Cho nên, ngày nào người còn từ chối, thì ngày đó đừng nghĩ sẽ được rời đi. Từ chối một năm thì ở chỗ này một năm. Đến khi nào người đồng ý mới thôi. Chẳng qua, ta nghĩ đến lúc đó, sợ rằng Dạ Tàn Nguyệt cũng đã sớm không nhớ nổi Phong Tam Nương là ai nữa rồi, sẽ có một nữ nhân khác đứng bên cạnh hán!”

Phong Linh liếc Nghi Nhân một cái, “Ta khuyên người, tốt nhất hãy thả ta ra trước khi hán nổi điên lên, đừng nói người nhốt ta ở cái nơi tối tăm này, cho dù là địa ngục hán cũng sẽ tìm đến. Muốn gả cho hán, trước hết hãy thử hiểu rõ người nam nhân giống như ác ma này đã. Đây là lời khuyên ta cho người” Phong Linh cười cười với Nghi Nhân, “Miễn phí!”

Nghi Nhân không lên tiếng, xoay người, “Ta sẽ cho ngươi cỡi trời cho ngươi.”

Phong Linh cười lạnh, “Đa tạ.”

“không cần, ta không phải kẻ thích ngược đãi.”

Dạ Vô Hàm bắt Cảnh Vương, vua và dân chúng chấn động, chỉ trong một đêm, đã có tin ba quan viên chết bất ngờ trong nhà, mặc dù chỉ là quan lục phẩm, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ việc này có ý gì. An Trọng thời gian ngắn, người người đều thấy lo lắng, lần lượt dâng tấu chương, mong hoàng thượng thả Cảnh Vương. Thậm chí, trực tiếp nói Hàm Vương đang cố ý giá họa, thật ra là có âm mưu hiểm ác, cần nghiêm trị.

Hoàng cung, Trong Ngự Thư Phòng.

Về mặt Dạ Hồng Thiên cực kỳ khó coi, “Tại sao lại làm vậy?”

Đối diện, Dạ Vô Hàm thân nhiên nói, “hắn cấu kết với Nghi Nhân, không phải phụ hoàng không biết.”

Dạ Hồng Thiên tiếp, “Bởi vì vậy hay là vì hắn bắt Phong Tam Nương?”

“Phụ hoàng, chộc nhiều người tức giận là nhi thần, tất cả tội lỗi, nhi thần sẽ gánh hết. cho dù là Cảnh Vương thúc, nhi thần cũng tuyệt đối không tha!”

Dạ Hồng Thiên vỗ bàn, “Ngươi biết rõ trong tay hắn có Quỷ Diện Tăng! Ngươi lấy cái gì gánh?”

Dạ Vô Hàm vẫn trấn định, “Phụ hoàng, chuyện này ngài không cần quan tâm, cứ giao cho nhi thần và thái tử là được.”

“Tàn Nguyệt?” Sắc mặt Dạ Hồng Thiên thay đổi liên tục, “Rốt cuộc hai ngươi muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Người cách địa ngục rất gần

“Hoàng thượng!”

Một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy vào, trình huyết thư lên, “Hoàng thượng, đây là huyết thư mà bách quan cùng nhau viết..... Những bách quan đó đều đang quý ở cửa chính hoàng cung”.

Dạ Hoàng Thiên ngăn ra, nhận lấy xem, vừa nhìn thì chân mày ông nhíu lại, ngược mắt nhìn Dạ Vô Hàm, ông lắc lắc đầu trong tay, “Văn võ bá quan đã cùng nhau viết huyết thư muốn trảm thả Mặc Cảnh ra, còn phải nghiêm trị con để cho hắn một công đạo. Con nói xem bây giờ trảm phải làm thế nào đây? Đây chính là chuyện tốt con làm đấy!”

Ông giận dữ ném huyết thư đến người Dạ Vô Hàm, hắn nhặt lên nhìn lướt qua rồi nói, “Phụ hoàng, đêm đã khuya rồi người nên nghỉ ngơi đi. Những người ở ngoài đó, giao cho nhi thần là tốt rồi”.

“Con muốn thế nào?”. Dạ Hoàng Thiên tức giận, “Chẳng lẽ muốn tự trảm mình lại à?”. Dạ Vô Hàm cúi đầu, về mặt lạnh đi mấy phần, “Nhi thần tự có chừng mực, nhất định sẽ không làm khó phụ hoàng”. Hắn ngừng lại, sau đó nói tiếp, “Nếu như, nhất định cần một người làm bia đỡ, mới có thể bảo toàn ngôi vị hoàng đế của người thừa kế, nhi thần lại làm thì có làm sao? Ngay từ mấy năm trước, nhi thần đã xác định được vị trí của mình rồi”.

Về mặt Dạ Hoàng Thiên cứng đờ, yên lặng xoay người, “Phụ hoàng có sự bất đắc dĩ của phụ hoàng.....”.

Dạ Vô Hàm không nói thêm gì nữa, hắn xoay người đi ra khỏi Ngự Thư Phòng. Phi Ứng tiến nói, “Vương gia, có người tự ý điều động cấm vệ quân, đã bao vây hoàng cung!”.

Bước chân Dạ Vô Hàm hơi chậm lại, “Trừ phụ hoàng và Cảnh Vương ra không ai có thể điều động được cấm vệ quân, người đã điều tra ra được người nào chưa?”.

“Người đó cầm lệnh bài của Cảnh Vương”.

Ánh mắt thâm thúy bị che lấp bởi một mảnh lạnh lùng, hắn đi về phía cửa chính cung. Bên ngoài các đại thần quý đầy đất, vừa nhìn thấy hắn thì đồng thanh nói, “Cảnh Vương điện hạ vô tội, Cảnh Vương điện hạ vô tội!”.

Phía sau bọn họ là Trương Tam, cấm vệ quân đứng chỉnh tề sau lưng hắn.

Dạ Vô Hàm đứng chính giữa cửa, ánh mắt lạnh lùng quét qua, “Từ lúc nào mà chư vị lại trung thành với Cảnh Vương như vậy rồi hả? Hắn ta có tội hay

không, hoàng thượng còn chưa định đoạt, mà chư vị đã kết luận?”.

Thượng thư Lý đại nhân vội ôm quyền nói, “Hàm Vương, Cảnh Vương không thể động đến được! Trong tay Cảnh Vương cầm trọng quyền, lại được tâm của dân chúng, Cảnh Vương cũng tận tâm tận lực vì triều đình, làm sao Cảnh Vương có thể cấu kết với phiên bang được? Mong rằng Hàm Vương sẽ nghĩ lại, mau thả Cảnh

Wương điện hạ.

Quan Thị Lang ở bên cạnh nói, “Ba vị quan viên của triều đình đã chết, không cần truy cứu nguyên nhân chắc Hàm Vương cũng biết, chẳng lẽ Hàm Vương muốn nhìn thấy những lão thần như chúng ta chết oan chết uổng sao?”

Lời nói này khiến mọi người gật đầu liên tục, “Mong rằng Hàm Vương giờ cao đánh khẽ! Xin Hàm Vương suy nghĩ lại!”

Dạ Vô Hàm cười lạnh, châm chọc nói: “Đây chính là rường cột nước nhà mà triều đình đang nuôi sao?”

Các đại thần kích động nói, “Ngay cả mạng cũng không giữ được thì chúng ta lấy cái gì ra mà vì nước?”

“Đúng vậy!”

Dạ Vô Hàm nheo mắt trịnh trọng, gằn từng câu từng chữ, “Thân là quan lại trong triều đình, ăn bổng lộc quốc gia, là thần tử được Hoàng thượng coi trọng, vậy là lại yêu tính mạng của mình, ngay cả việc giác ngộ hy sinh vì triều đình cũng không có, bách tính muôn dân làm sao có thể trông cậy vào các ngươi? Có phải chỉ cần có người cầm đao gác lên cổ các ngươi thì cho dù là ai thì các ngươi đều có thể bán mạng sau?”

Phía dưới một mảnh tĩnh lặng, ngay sau đó Lý thượng thư đứng lên, mặt tỏ vẻ tức giận. “Hàm Vương, ngài biết rõ là mạng của chúng ta nằm trong tay Cảnh Vương, không phải là ngài muốn đưa chúng ta vào chỗ chết sao? Ngài và Cảnh Vương có ân oán cá nhân ra sao chúng ta cũng mặc kệ, chúng ta chỉ cần an ổn để sống! Chúng ta đã cực khổ nửa đời vì triều đình rồi, đây chính là kết quả của chúng ta sao?”

“không sai”, Quan thị lang cũng đứng lên, từ ngữ chính nghĩa, “không phải là Hàm Vương nên giúp những lão thần như chúng ta sao?”

Đúng lúc này chỉ thấy “xoẹt xoẹt”, hai ánh sáng lạnh lẽo thoáng qua. Nhanh như chớp, hai cái đầu rơi xuống, lăn vài vòng, một giây trước, Lý thượng thư và Quan thị lang còn nói vang vang, thoáng chốc đã thành thi thể không đầu, ngã về phía trước.

Tất cả xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều ngây người. Cho đến khi máu của hai người phun ra đầy đất thì các đại nhân xung quanh mới thức tỉnh.

Thét chói tai, gào thét, xung quanh nhất thời trở nên khó khăn không chế.

Hiển nhiên là Trương Tam cũng không ngờ đến, đang định quay đầu lại thì A Tinh đã kè kiếm lại, “Tốt nhất là ngươi không nên cử động, nếu không ngươi bị khổ nhất định là chủ tử nhà ngươi!”

Trương Tam nắm chặt quả đấm, từ từ buông ra, mặc cho một nhóm lớn người áo xám tro bao vây tướng lĩnh cấm vệ quân.

“Còn ai không muốn sống không?” Giọng nói lười biếng như tiếng của ác ma tràn đầy tư vị khát máu.

Dạ Vô Hàm ngẩng đầu lên nhìn người tới.

Nhóm người áo xám tro từ từ tách ra hai bên, Thần Hoàng nắm thanh kiếm còn rỉ máu, chậm rãi đi tới.

Cặp mắt tà ác giống như hoa anh túc đầu độc mọi người, sắc bén mà tàn nhẫn. Áo khoác trắng như tuyết cực kỳ bắt mắt trong bóng đêm, càng làm nổi bật gương mặt ưu nhã, mỗi một bước đi thì làm người ta cảm thấy cách địa ngục càng gần.

hắn dừng lại, đứng bên cạnh Dạ Vô Hàm, kiếm đưa ngang trước người, nở nụ cười xinh đẹp, “một thần tử sợ chết thì lưu lại có ích lợi gì? Cảnh Vương thúc không giết thì bản thái tử cũng sẽ không bỏ qua!”

Nhìn hai cổ thì thể không đầu, thời gian dường như ngừng lại vào giờ khắc này, không một ai dám lên tiếng, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi.

“Bây giờ còn muốn cầu xin cho Cảnh Vương không?”

Yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh.

Thần Hoàng cười cười, thu kiếm lại. “Rất tốt.”

Đại học sĩ Liễu Nghiêm cắn răng, liều chết mở miệng nói: “Thái tử, sự tình liên quan trọng đại, mong rằng Hàm Vương không đem tính mạng của chúng ta ra nói giỡn!”

Thần Hoàng không để ý nói: “Hàm Vương trong mắt các ngươi chính là tiểu tử hành động theo cảm tính sao? Tất nhiên, mặc dù nhìn hắn không thông minh nhưng mà với loại chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của mọi người ra đùa giỡn!”

Dạ Vô Hàm lườm hắn một cái, “Cảm ơn.”

“không khách khí”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, khoe miệng cười lạnh, mặc dù đẹp nhưng trong khoảnh khắc này làm người ta khiếp vía, có thể trong nụ cười đó là người ta tan thành mây khói, “Bây giờ thì lui đi!”

Mọi người nhìn nhau, không biết phải làm gì cho đúng.

Kiểm trong tay Thần Hoàng bỗng nhiên bị quăng ra, cắm thẳng vào nền đá cứng rắn, “Các người nghe không hiểu lời bản Thái tử nói sao?”

Mọi người cả kinh, nào dám ở lại chờ lệnh, tất cả đều ảo não tản ra ngoài.

“Người tới muộn”. Dạ Vô Hàm nhủ thầm nói, “Tam Nương bị Nghi Nhân bắt đi bây giờ không rõ tung tích, ta chỉ có thể bắt Cảnh Vương trước.”

Ánh mắt Thần Hoàng bắn ra từng đợt gió lạnh, “Cảnh Vương thúc đang được nhốt ở đâu?”

“Thiên lao”.

Thần Hoàng xoay người muốn đi, Dạ Vô Hàm kéo hắt lại, “Vô dụng thôi, nếu hấn biết, người cho rằng Cảnh Vương thúc sẽ vì một Nghi Nhân mà đem mình đặt trong hoàn cảnh nguy hiểm sao? Lúc ta đến phủ của hấn, hấn hoàn toàn không ngờ tới. Điều này chứng minh, rất có thể hấn bị Nghi Nhân tính toán!”

Dạ Vô Hàm cúi đầu, vẻ mặt lạnh đi mấy phần, “Nhi thần tự có chừng mực, nhất định sẽ không làm khó phụ hoàng”. Hấn ngừng lại, sau đó nói tiếp, “Nếu như, nhất định cần một người làm bia đỡ, mới có thể bảo toàn ngôi vị hoàng đế của người thừa kế, nhi thần lại làm thì có làm sao? Ngay từ mấy năm trước, nhi thần đã xác định được vị trí của mình rồi”.

Về mặt Dạ Vô Hàm Thiên cứng đờ, yên lặng xoay người, “Phụ hoàng có sự bất đắc dĩ của phụ hoàng.....”.

Dạ Vô Hàm không nói thêm gì nữa, hấn xoay người đi ra khỏi Ngự Thư Phòng. Phi Ứng tiến nói, “Vương gia, có người tự ý điều động cấm vệ quân, đã bao vây hoàng cung!”.

Bước chân Dạ Vô Hàm hơi chậm lại, “Trừ phụ hoàng và Cảnh Vương ra không ai có thể điều động được cấm vệ quân, người đã điều tra ra được người nào chưa?”.

“Người đó cầm lệnh bài của Cảnh Vương”.

Ánh mắt thâm thúy bị che lấp bởi một mảnh lạnh lùng, hấn đi về phía cửa chính cung. Bên ngoài các đại thần quý đầy đất, vừa nhìn thấy hấn thì đồng thanh nói, “Cảnh Vương điện hạ vô tội, Cảnh Vương điện hạ vô tội!”.

Phía sau bọn họ là Trương Tam, cấm vệ quân đứng chỉnh tề sau lưng hấn.

Dạ Vô Hàm đứng chính giữa cửa, ánh mắt lạnh lùng quét qua, “Từ lúc nào mà chư vị lại trung thành với Cảnh Vương như vậy rồi hả? Hấn ta có tội hay không, hoàng thượng còn chưa định đoạt, mà chư vị đã kết luận?”.

Thượng thư Lý đại nhân vội ôm quyền nói, “Hàm Vương, Cảnh Vương không thể động đến được! Trong tay Cảnh Vương cầm trọng quyền, lại được tâm của dân chúng, Cảnh Vương cũng tận tâm tận lực vì triều đình, làm sao Cảnh Vương có thể cấu kết với phiên bang được? Mong rằng Hàm Vương sẽ nghĩ lại, mau thả Cảnh Vương điện hạ”.

Quan Thị Lang ở bên cạnh nói, “Ba vị quan viên của triều đình đã chết, không cần truy cứu nguyên nhân chắc Hàm Vương cũng biết, chẳng lẽ Hàm Vương muốn nhìn thấy những lão thần như chúng ta chết oan chết uổng sao?”

Lời nói này khiến mọi người gật đầu liên tục, “Mong rằng Hàm Vương giờ cao đánh khẽ! Xin Hàm Vương suy nghĩ lại!”

Dạ Vô Hàm cười lạnh, châm chọc nói: “Đây chính là rường cột nước nhà mà triều đình đang nuôi sao?”

Các đại thần kích động nói, “Ngay cả mạng cũng không giữ được thì chúng ta lấy cái gì ra mà vì nước?”

“Đúng vậy!”

Dạ Vô Hàm nheo mắt trịnh trọng, gằn từng câu từng chữ, “Thân là quan lại trong triều đình, ăn bổng lộc quốc gia, là thần tử được Hoàng thượng coi trọng, vậy là lại yêu tính mạng của mình, ngay cả việc giác ngộ hy sinh vì triều đình cũng không có, bách tính muôn dân làm sao có thể trông cậy vào các người? Có phải chỉ cần có người cầm đao gác lên cổ các người thì cho dù là ai thì các người đều có thể bán mạng sau?”

Phía dưới một mảnh tĩnh lặng, ngay sau đó Lý thượng thư đứng lên, mặt tỏ vẻ tức giận. “Hàm Vương, ngài biết rõ là mạng của chúng ta nằm trong tay Cảnh Vương, không phải là ngài muốn đưa chúng ta vào chỗ chết sao? Ngài và Cảnh Vương có ân oán cá nhân ra sao chúng ta cũng mặc kệ, chúng ta chỉ cần an ổn để sống! Chúng ta đã cực khổ nửa đời vì triều đình rồi, đây chính là kết quả của chúng ta sao?”

“không sai”, Quan thị lang cũng đứng lên, từ ngữ chính nghĩa, “không phải là Hàm Vương nên giúp những lão thần như chúng ta sao?”

Đúng lúc này chỉ thấy “xoẹt xoẹt”, hai ánh sáng lạnh lẽo thoáng qua. Nhanh như chớp, hai cái đầu rơi xuống, lăn vài vòng, một giây trước, Lý thượng thư và Quan thị lang còn nói vang vang, thoáng chốc đã thành thi thể không đầu, ngã về phía trước.

Tất cả xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều ngây người. Cho đến khi máu của hai người phun ra đầy đất thì các đại nhân xung quanh mới thức tỉnh.

Thét chói tai, gào thét, xung quanh nhất thời trở nên khó không chế.

Hiển nhiên là Trương Tam cũng không ngờ đến, đang định quay đầu lại thì A Tinh đã kè kiếm lại, “Tốt nhất là ngươi không nên cử động, nếu không người bị khổ nhất định là chủ tử nhà ngươi!”

Trương Tam nắm chặt quả đấm, từ từ buông ra, mặc cho một nhóm lớn người áo xám tro bao vây tướng lĩnh cấm vệ quân.

“Còn ai không muốn sống không?” Giọng nói lười biếng như tiếng của ác ma tràn đầy tư vị khát máu.

Dạ Vô Hàm ngẩng đầu lên nhìn người tới.

Nhóm người áo xám tro từ từ tách ra hai bên, Thần Hoàng nắm thanh kiếm còn rỉ máu, chậm rãi đi tới.

Cặp mắt tà ác giống như hoa anh túc đầu độc mọi người, sắc bén mà tàn nhẫn. Áo khoác trắng như tuyết cực kỳ bắt mắt trong bóng đêm, càng làm nổi bật gương mặt ưu nhã, mỗi một bước đi thì làm người ta cảm thấy cách địa ngục càng gần.

hắn dừng lại, đứng bên cạnh Dạ Vô Hàm, kiếm đưa ngang trước người, nở nụ cười xinh đẹp, “một thân tử sơ chết thì lưu lại có ích lợi gì? Cảnh Vương thúc không giết thì bản thái tử cũng sẽ không bỏ qua!”

Nhìn hai cổ thi thể không đầu, thời gian dường như ngừng lại vào giờ khắc này, không một ai dám lên tiếng, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi.

“Bây giờ còn muốn cầu xin cho Cảnh Vương không?”

Yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh.

Thần Hoàng cười cười, thu kiếm lại. “Rất tốt.”

Đại học sĩ Liễu Nghiêm cắn răng, liều chết mở miệng nói: “Thái tử, sự tình liên quan trọng đại, mong rằng Hàm Vương không đem tính mạng của chúng ta ra nói giỡn!”

Thần Hoàng không để ý nói: “Hàm Vương trong mắt các ngươi chính là tiểu tử hành động theo cảm tính sao? Tất nhiên, mặc dù nhìn hắn không thông minh nhưng mà với loại chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của mọi người ra đùa giỡn!”

Dạ Vô Hàm lườm hắn một cái, “Cảm ơn.”

“không khách khí”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, khoe miệng cười lạnh, mặc dù đẹp nhưng trong khoảnh khắc này làm người ta khiếp vía, có thể trong nụ cười đó là người ta tan thành mây khói, “Bây giờ thì lui đi!”

Mọi người nhìn nhau, không biết phải làm gì cho đúng.

Kiếm trong tay Thần Hoàng bỗng nhiên bị quăng ra, cắm thẳng vào nền đá cứng rắn, “Các ngươi nghe không hiểu lời bản Thái tử nói sao?”

Mọi người cả kinh, nào dám ở lại chờ lệnh, tất cả đều ảo não tản ra ngoài.

“Ngươi tới muộn”. Dạ Vô Hàm nhún mày nói, “Tam Nương bị Nghi Nhân bắt đi bây giờ không rõ tung tích, ta chỉ có thể bắt Cảnh Vương trước.”

Ánh mắt Thần Hoàng bắn ra từng đợt gió lạnh, “Cảnh Vương thúc đang được nhốt ở đâu?”

“Thiên lao”.

Thần Hoàng xoay người muốn đi, Dạ Vô Hàm kéo hắn lại, “Vô dụng thôi, nếu hắn biết, ngươi cho rằng Cảnh Vương thúc sẽ vì một Nghi Nhân mà đem mình đặt trong hoàn cảnh nguy hiểm sao? Lúc ta đến phủ của hắn, hắn hoàn toàn không ngờ tới. Điều này chứng minh, rất có thể hắn bị Nghi Nhân tính toán!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Nghi Nhân ở đâu?

Thần Hoàng meo mắt, trong mắt lóe ngọn lửa xanh lam quý dị, “Ta không có thời gian đi theo chân bọn hần nghĩ nhiều, nếu không tìm được Tam Nương thì mọi người đừng có nghĩ đến việc sống sót!”. Nói xong hần xoay người đi về phía Thiên lao.

Dạ Vô Hàm gọi A Tinh lại, “Coi chừng chủ nhân nhà ngươi, đừng để cho Cảnh Vương chết”.

“Được, ta hiểu rõ”. A Tinh gật đầu một cái, đuổi theo Thần Hoàng.

Lúc này, Huyền Phong tiến lên, “Vương gia, lúc ta ở Tây Vực, nghe được một chút tin tức, hình như ở đó xuất hiện một đám cao thủ thần bí, đặc biệt nhắm vào người của thái tử, dường như còn hiểu rất rõ tình huống của bọn họ”.

Dạ Vô Hàm meo mắt, vuốt cái cằm bóng loáng, “Xem ra là có nội gian”.

“Vâng, thuộc hạ cũng nghĩ như vậy”.

Hần trầm ngâm trong chốc lát, nói, “Huyền Phong, ngươi ở bên đó còn có chút thủ hạ phải không?”.

“Vâng, đều là một vài huynh đệ trung thành, còn có một vài huynh đệ tốt cùng vào sinh ra tử”.

“Được, bây giờ ngươi trở lại Tây Vực, đi điều tra rõ ràng một chút lai lịch của những người này!”.

“Không thành vấn đề!”. Huyền Phong vỗ ngực há hê nói, “Tìm hiểu, việc này chúng ta thành thạo nhất rồi! Trước kia vào nhà cướp của, tìm hiểu rõ là bước chuẩn bị.....”. Tự cảm giác được bản thân nói hơi nhiều, hần im lặng, “Thuộc hạ đã biết”.

Dạ Vô Hàm lườm hần một cái, “Mau đi đi”.

“Dạ!”.

Sau khi Huyền Phong đi, Phi Ứng tiến lên, buồn buồn nói, “Vương gia, vì sao phải giúp đỡ thái tử”.

Hiện tại, Cảnh Vương đang bị giam ở thiên lao, thái tử lại quan tâm chuyện của Phong Tam Nương, ngay cả tổ chức một tay sáng lập ra cũng không để ý, trong hoàng thành, hoàng thượng chỉ là vật trang trí, ngoài hoàng thành còn có Tuyên Vương là viện binh; các đại thần chỉ quan tâm sống chết của bản thân, ai có thể bảo vệ mạng của bọn hần thì người đó chính là chủ tử! Nếu như tâm Hàm Vương ngoan độc thì đây chính là một cơ hội tuyệt hảo!

Dạ Vô Hàm ngược mắt nhìn hần, mím môi, chỉ vào hoàng cung ở sau lưng, “Ngươi cho rằng chỗ ngồi trong đó rất tốt sao? Ăn không ngon, ngủ không yên, huynh đệ phản bội, lúc nào cũng phải đề phòng người bên gối, những điều đó không phải điều mà bản vương muốn”.

Mặc dù hần luôn biết chí của Vương gia không phải ở đây nhưng làm nhiều như vậy lại chỉ làm quần áo không công cho người khác, trong lòng Phi Ứng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Dạ Vô Hàm vỗ vỗ hần, “Không phải bản vương đang giúp Dạ Tàn Nguyệt, càng không phải giúp Thần Hoàng, mà là Minh Tịch hoàng triều, Đây là việc mà nam nhân Dạ gia phải làm, bản vương bụng làm dạ chịu!”.

Phi Ứng nhú mày, cúi Đầu, không hề lên tiếng.

Đúng lúc này, Dạ Dập Tuyên từ xa chạy tới, “Vương huynh, Vương huynh, huynh có sao không? đã nghe nói những lão cổ hủ cùng nhau viết huyết thư, bọn họ cho rằng bọn họ là ai? Đúng là tức chết ta rồi!”

“không sao.” Dạ Vô Hàm quay qua nhìn hần, nói: “Dập Tuyên, có chuyện cần đệ phải làm”

“Cái gì?”

“Đệ ra phiên bang một chuyến. Ta muốn đệ...” hần cúi đầu ghé vào lỗ tai Dạ Dập Tuyên, rỉ tai vài câu.

“Hả?” Dạ Dập Tuyên vừa nghe thì mặt nhăn lại, nhớ tới hoàn cảnh ác liệt ở đó hần lắc đầu, “Vương huynh, đôi người khác đi được không?” hần thấy Phi Ứng đứng bên cạnh, vội nói: “không thì huynh đệ Phi Ứng đi đi.”

“Phi Ứng còn phải làm chuyện khác.” Dạ Vô Hàm mặt lạnh nói, “Chuyện này không thương lượng nữa, bây giờ đệ về thu dọn đồ đạc rồi lập tức lên đường.”

Dạ Dập Tuyên bắt đầu đi xoay người, “Mấy người thấy đệ nhỏ hơn nên bắt nạt đệ, haizz, đệ chính là mệnh làm chân chạy việc.”

“...”

Trong thiên lao, nhốt trọng phạm của triều đình, tội phạm hầu hết là đại thần quyền cao chức trọng và vương công quý tộc nên hoàn cảnh bên trong cũng tốt.

Lúc này, Dạ Mặc Cảnh đang ngồi trên ghế, nắm chút chăm chút về cái gì. Nghe thấy tiếng mở cửa tù, hần ngẩng đầu lên, nhìn thấy người tới, cười một tiếng, bút vẫn không ngừng: “không ngờ việc này lại đem thái tử trở về.”

Thần Hoàng nện những bước chân nguy hiểm, bước đi thong thả quét mắt một vòng nhìn bức tranh sơn thủy chưa vẽ xong trên bàn, nhướn mày, “Cảnh Vương thúc thật là rảnh rỗi, lúc này còn ngồi vẽ tranh.”

“Thái tử không phải cũng vậy sao, nữ nhân mà người yêu mến không thấy đâu, không vội đi tìm đi mà còn tới nơi này nhìn bốn vương vẽ tranh.”

Thần Hoàng đứng trước mặt hần, đôi mắt che đi sự lo lắng nhìn thẳng vào hần, “nói cho ta biết, Nghi Nhân đang ở đâu?”

“Ha ha”, Dạ Mặc Cảnh bật cười ra tiếng, hần để bút xuống nhìn Thần Hoàng, trào phúng nói: “Đại Thái tử, nếu như bốn vương biết Nghi Nhân ở đâu, bốn vương còn ngồi ở đây sao?”

Chỉ thấy trước mặt một mặt màu trắng thoáng qua, một giây sau, Thần Hoàng đã nắm lấy áo hần, sau đó quăng hần ra văng vào bức tường đối diện. Dạ Mặc Cảnh té xuống, nằm trên mặt đất, một lúc sau mới bò dậy được, sắc mặt tái nhợt trở nên cực kỳ khó coi, mồ hôi trên trán cũng dần tiết ra.

Thần Hoàng lại đem hần kéo lên dí trên tường. Đôi mắt khát máu, cánh môi mở ra, giọng nói từ tính trầm thấp, về hấp dẫn lười biếng, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Bây giờ, nói cho ta biết, Nghi Nhân đang ở đâu?”

Dạ Mặc Cảnh cười lạnh, “Dạ Tàn Nguyệt, người đang cầu xin bốn vương sao?”

Thần Hoàng chột nhứ mày, cười càng yêu mỉ. Bỗng nhiên hần lại giờ tay quăng Dạ Mặc Cảnh vào bức tường đối diện.

“Bộp” một tiếng, Dạ Mặc Cảnh đụng vào bức tường, té xuống đất, lần này không bò dậy nổi.

Lúc này, Thần Hoàng đến gần, giờ chân lên giẫm vào ngực hần: “Nghi Nhân, ở đâu?”

Dạ Vô Hàm đi xuống thiên lao đứng ở cửa nhìn Thần Hoàng tỉnh táo nói: “Bây giờ không phải là thời điểm xúc động, chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi. Nghi Nhân chính là muốn nhìn thấy chúng ta tự loạn trận cước. Ngay cả chúng ta không đi tìm hần thì hần cũng sẽ liên lạc với chúng ta. Dù sao mục đích hần bắt Tam Nương, ta và người cũng có thể đoán ra mấy phần.”

Ánh mắt Thần Hoàng quét qua, từ trong ngực móc một vật ra ném tới.

Dạ Vô Hàm vừa nhìn thấy cả kinh nói, “Ngọc tỷ?”

“Năm đó nếu như ta không trộm Ngọc tỷ đi thì vật này đã sớm bị Diêu Hoàng hậu đánh cắp! Ta chỉ có thể làm lớn chuyện để cho bọn họ biết Ngọc tỷ bị Thần Hoàng cướp đi!”

Dạ Vô Hàm cầm Ngọc tỷ trong tay, giờ lên, “Vậy bây giờ người có ý gì?”

Thần Hoàng cười, giọng điệu âm lãnh kinh người, “Người phải giữ nhà, Minh Tịch tuyệt đối không thể bị hủy hoại trong tay chúng ta. Đến lúc vạn bất đắc dĩ người...” Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn chăm chăm vào hần, “Xung để.”

Dạ Vô Hàm nhứ mày, lửa giận trong mắt dấy lên, níu áo Thần Hoàng, “Rốt cuộc người muốn làm gì? Muốn đem cục diện rối rắm này quăng cho ta, một mình người đi tìm Tam Nương?”

Thần Hoàng cầm lấy tay hần, lạnh lùng nói: “Triều đình bị Diêu hoàng hậu và Cảnh Vương thúc làm cho không khí ngột ngạt, đã đến lúc thanh lý môn hộ rồi. Phụ hoàng quá mức nhân từ, có lòng nhưng không đủ lực, ông ấy biết rõ việc này, cũng đã chuẩn bị tốt cho việc thoái vị. Cỉ cần người chịu nhận trách nhiệm này!”

“Đừng có mơ tưởng.” Dạ Vô Hàm nhìn chăm chăm vào hần, kiên quyết nói, “Người cho rằng, thân phận thái tử thì người có thể muốn làm gì thì làm sao? Có phải muốn người lấy mạng để đổi lấy Tam Nương người cũng không do dự?”

“Đừng vậy!” Thần Hoàng không nhứ mày, lời nói cuồng vọng. Sau đó hần cười nhẹ, “thật ra thì căn bản người không cần nói những lời này, bởi vì đối lại là người thì ta nghĩ đáp án khẳng định cũng là như thế.” nói xong hần bước nhanh rời đi.

Dạ Vô Hàm méo mặt, nắm chặt Ngọc tỷ trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Tìm được hần

Trong khách sạn, kể từ sau khi mấy người Phong Linh rời khỏi thì nơi đây như thiếu mất một luồng sinh khí.

Tiểu nhị ngáp một cái, định đóng cửa thì lại bị một cánh tay cản lại. Sau đó đưa ra một thỏi bạc, “Đêm nay ta bao”.

Đêm xuống, trăng nhô cao.

Trong đại sảnh, một nam tử áo trắng ngồi một mình, nhẹ nhàng nâng chén uống rượu. Một đôi mắt tà khí sáng ngời khác thường.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, hân nhուն mảy, không liên tiếng nhưng cửa vẫn tự động đẩy ra. Nhìn thấy người tới, đôi mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chăm chăm hẳn, điều chỉnh tư thế ngồi.

“Ngươi dám một mình tới chỗ này, không tệ”.

Nghi Nhân lẳng lặng đi tới, ngồi vào đối diện hẳn, nàng ta mặc nam trang có vẻ lạnh lùng bức người, nhưng lại nhìn đặc biệt thanh nhã.

“Thái tử ở đây chờ lâu như vậy, nếu ta không xuất hiện chẳng phải sẽ cô phụ sự thịnh tình của ngài sao?”

“Ha ha”, Thần Hoàng nhếch môi cười, nhún mảy, ôm cánh tay, ung dung liếc nhìn nàng ta, “Rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Trong phạm vi mà ta còn nhẫn nại được thì mau nói. Nếu không đừng trách ta mất hứng sẽ huyết tẩy phiên bang của các ngươi”.

“Lấy muội muội ta”. Nghi Nhân lẳng lặng nói, cho dù thấy gương mặt rét lạnh của Thần Hoàng, nàng ta vẫn không đổi sắc.

Thần Hoàng chớp mắt, “Ngươi lặp lại lần nữa”.

“Lấy muội muội ta”.

Bỗng nhiên, mỗi đạo hàn quang lóe lên, mũi kiếm đã dí trên cổ nàng ta. Nghi Nhân nhìn một chút, lấy tay nhẹ nhàng đẩy ra, cười khê, không kiêu ngạo không tự ti nói, “Nếu ta có thể cướp người dưới mắt các ngươi thì ta cũng sẽ không sợ cái này”.

Thần Hoàng nhếch môi, cười khê, “Muốn ta cưới muội muội ngươi? Ha ha, đúng là một chủ ý hay của Thế chủ. Chỉ tiếc, nữ nhân của ta trong tương lai sẽ chỉ mang họ của ta, tuyệt đối sẽ không trở thành hoàng hậu!”.

Nghi Nhân sợ run lên, sắc mặt biến hóa, “Ngươi có ý gì?”.

“Rất đơn giản, ta sẽ không cần ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ không trở thành hoàng đế. Cho nên mộng đẹp thế chủ muốn lệnh muội làm hoàng hậu có lẽ nên làm từ người khác”.

“Hả? Cái đó thì có gì khó”. Nghi Nhân khê mỉm cười, đôi mắt trong veo không hốt hoảng, “Tam Nương còn chờ thái tử đi cứu nàng đấy”.

Nghe nói đến Tam Nương, trên mặt Thần Hoàng hiện ra vẻ hung ác quyết liệt, “Ta hận nhất người khác uy hiếp ta, đặc biệt là dùng cái gì đó mà ta yêu mến nhất!”.

Nghi Nhân nhún vai, giọng điệu lạnh lùng, “Xin lỗi, ta không rảnh đi trông nom xem thái tử để ý cái gì. Hiện tại ta chỉ muốn biết, ngươi có cưới muội muội của ta hay không!”.

Thần Hoàng đột nhiên cười, ngồi trở lại trên ghế, ánh mắt khó lường, tràn đầy sự huyền bí mà người ta đoán không ra, “Trừ Tam Nương ra, ta sẽ không lấy bất kỳ nữ nhân nào. Bao gồm cả muội muội xấu xí của ngươi!”.

“Hả? Thái tử không sợ ta sẽ giết Phong Tam Nương?”.

“Nếu ngươi hại nàng rơi một sợi tóc thì ta sẽ giết mười người của ngươi! Hại nàng chảy một giọt máu thì ta sẽ giết trăm người của ngươi!”. Ngay sau đó, hân đá lông nheo với nàng ta, ánh mắt thì âm chí tựa như đao, “So về độ hung ác thì ngươi còn chưa đủ tư cách đâu!”.

“Được”, Nghi Nhân gật đầu, “Vậy thì chúng ta thử một lần là được”. Hân đứng dậy, “Ngươi cứ yên tâm, bây giờ ta sẽ không giết nàng bởi vì ta tin là ngươi sẽ hối hận. Đến lúc đó ta chờ ngươi tới cầu xin ta”. Nói xong, nàng ta xoay người đi ra ngoài, vừa ra đến cửa thì Thần Hoàng đã lướt đến, một tay nắm chặt lấy cổ nàng ta, nhấc lên.

“Ngươi cho rằng ta sẽ thả ngươi trở về?”.

Nghi Nhân bị bóp cổ mặt cũng không đổi sắc, tỉnh táo móc từ trong ngực ra một dải tóc, đưa ra.

Thần Hoàng vừa nhìn thì nóng nảy giống như dã thú, “Đáng chết! Các ngươi dám cắt tóc của nàng?! Nữ nhân kia đáng đáp đã không xinh đẹp, vóc người cũng không tốt, cả người chỉ có mái tóc là bất mất nhất! Ngươi dám cắt nó! Ta giết chết ngươi!”.

Nghi Nhân vận nội lực, đánh ra một chưởng. Thần Hoàng mặt mày rét lạnh, nghiêng người tránh ra, với khoảng cách này, Nghi Nhân đã ra khỏi khách sạn, “Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ. Suy nghĩ một ngày, ta cắt một đầu ngón tay của nàng, mười ngày thì mười ngón. Nếu ngươi chịu được thì ngươi cứ suy nghĩ lâu một chút”. Nói xong hân xoay người nhảy lên nóc nhà.

Thần Hoàng đề khí đuổi theo, đuổi theo đến vài góc ngách thì không thấy nàng ta đâu. Thần Hoàng ảo não đập vào nóc nhà dưới chân, ngơai ở phía dưới cả kinh, lăn từ trên giường xuống. “Có trộm! Có trộm!”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm vào nơi nàng ta biến mất, đứng quý mị tại chỗ. Hắn không ngờ võ công của Nghi Nhân lại cao như vậy! Đã dám đến gặp hắn thì “hắn ta” đã đoán chừng được là hắn (Thần Hoàng) không bắt được “hắn ta” (Nghi Nhân)! Đáng chết!

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần thì Nghi Nhân đi từ trong bóng tối ra, nhìn nam nhân còn đang kêu to kia, lạnh lùng nói, “Câm miệng!”.

“Ngơai —— ngơai —— ngơai là ai? Ngơai tiến vào từ lúc nào? A, ta biết rồi, ngơai cũng cái người trên nóc nhà là đồng đảng đúng không? Có ai không —— người đâu, tôi bắt trộm.... ..”.

Nghi Nhân đánh một quyền vào sống mũi người kia, không thèm nhìn hắn máu mũi phun trào, xoay người bỏ đi.

Ở trong mật thất tối tăm không có ánh mặt trời, Phong Linh nằm trên mặt đất, bụng đói đến nỗi nàng không có một chút hơi sức nào. Trong lòng nàng mắng, mấy cái người này quá thiếu đạo đức rồi, mặc dù không trói nàng, nhưng lại sợ nàng chạy nên một ngày bọn hắn chỉ cho nàng uống một chén cháo! Nàng nguyên rủa từng người một đi ra cửa đều dẫm vào vỏ dưa hấu!

“Két”.

Cửa bị đẩy ra, nàng gắng sức ngẩng đầu lên, thấy Nghi Nhân thì con mắt cũng tái đi nhưng rất nhanh nàng đã dùng giọng nói trào phúng, “Thế nào? Còn đồ có đồng ý với ngơai sao?”.

Nghi Nhân ngồi đối diện với nàng, mắt lạnh nhìn nàng, “Hắn tình nguyện để ngơai bị ta hành hạ cũng không chịu cứu ngơai, thì ra hắn cũng không yêu ngơai đến như vậy!”.

“Ha ha”, Phong Linh không còn hơi sức cười, nàng tựa vào tường ngồi dậy. “Ngơai có muốn đánh cuộc với ta không? Nếu như ta chết thì hắn sẽ dùng mạng của tất cả mọi người ở phiên bang chôn cất cùng ta!”. Thấy Nghi Nhân chau mày thì nàng cười chắc chắn. “Nếu như nghe được tin ta bị bắt mà đại loạn, nam nhân mà ta nhìn trúng không dễ chịu như vậy đâu!”.

Nghi Nhân cũng không tức giận, gật đầu một cái, “Không sai, ta tán thành, hắn thật sự không phải người bình thường. Chỉ là cuối cùng hắn cũng sẽ phải thỏa hiệp với ta”.

Không nói tiếp, nàng ta rời đi. Phong Linh rống về phía cái cửa bị đóng, “Các ngơai hẹp hòi thế? Cho ta thêm một cái bánh bao thì sẽ chết à?”.

Cửa đóng sập lại.

Tất cả nguy trang lập tức biến mất. Người Phong Linh nhũn như con chi chi nằm xuống, trong miệng thì lầm bầm, “Xú nam nhân, ngốc như heo, chàng mà không đến cứu ta thì ta chết đói cho chàng xem”.

“Ọc ọc” bụng nàng lại kêu, Phong Linh một tay ôm bụng, hít sâu một hơi. “Không được tức giận, không được tức giận, tức giận sẽ tốn calo. Bình tĩnh, bình tĩnh.... ..”.

Bốn phương là một màu đen, không nhìn rõ bên ngoài là ban đêm hay ban ngày.

Lúc này cửa bị đẩy ra, Đức Từ bưng một bát cháo đi tới, tức giận để trước mặt nàng, bởi vì hắn dùng sức quá mạnh nên bát cháo vơi đi một nửa. Phong Linh nhìn chăm chăm mấy hạt gạo ít ỏi, nàng không nhận được nửa năn, “Ngơai không cần thận được một chút à? Mấy hạt gạo này không đến được bụng ta là bọn họ sẽ đau lòng đấy, sẽ đau lòng đấy! Ngơai có biết hay không? Có biết không?”.

Đức Từ liếc nàng một cái, nói, “Nữ nhân điên”. Sau đó hắn xoay người, đóng sập cửa lại.

Phong Linh run tay nâng một nửa bát cháo, nhẹ nhàng đưa tới miệng uống một hớp. Vị cháo rất nhạt, dường như là không có vị gì, kém rất xa so với cháo vẩy cá của Văn Xuân làm. Trong đôi mắt nàng dần tụ hơi nước, nàng lại uống thêm một hớp, nỗ lực nở nụ cười, “Oa, ăn thật ngon! Đây mới là mỹ vị nhân gian!”. Sau đó nàng lại uống thêm một hớp, “Ừ, ừ, ừ, thật không tệ, ăn đồ ngon thế này thì ba ngày không ăn cơm ta cũng không thấy đói”.

Dần dần, bát cháo cũng thấy đáy.

“Ọc ọc”, bụng nàng vẫn réo không ngừng.

Nhìn cái chén không, nước mắt nàng rơi xuống. Nàng vô lực thả chén cháo trên đất, lui thân nằm trong góc, mắt mở to, mặc cho nước mắt rơi đầy cả khuôn mặt.

* ... .. *

Cả đêm không ngủ.

Trời còn chưa sáng, Thần Hoàng đã đi tới Tàng Tâm lâu.

“Chủ nhân”. Lãnh Tàng Tâm cung kính nói, “Ngài tới đây là vì?”.

“Bộp”, Thần Hoàng quăng cho nàng một bức họa, “Đề các cô nương cầm cái này đi trên đường cái.... ....”.

Đầu đường náo nhiệt đến nỗi vậy kín nước chảy cũng không lọt.

Một đám nữ nhân trang điểm lộng lẫy, cầm bức họa của Nghi Nhân, không ngừng khóc lóc kể lể, “Ai da, đúng là táng tận lương tâm! Người này bảo là muốn cầm tiền làm ăn, tương lai kiếm tiền chuộc thân cho tỷ muội chúng ta, kết quả hắn cầm bạc mà tỷ muội chúng ta khổ cực để dành, dẫn theo nữ nhân khác bỏ đi...!”

Bốn phía nổi lên tiếng nghị luận. "Tại sao lại có nam nhân như vậy! Nhìn dáng dấp thì là người, vậy mà cả tiền của kỹ nữ cũng lừa gạt!"

"Đúng là, hắn không sợ gặp báo ứng sao?"

Mấy nữ nhân khóc lóc than thở xong, khăn cầu mọi người đi tìm người này, giúp tỷ muội các nàng trả thù. Có người cung cấp tin tức, tất cả đến Tàng Tâm lâu đều được miễn! Nghe đến đây, tất cả đều sôi trào, tất cả cầm bức họa của Nghi Nhân, ghi vào trong đầu, cho dù hóa thành tro cũng phải bắt hắn tới!

Tổng đàn của Xích Diễm Bang.

Địch Cuồng ngồi trên ghế bang chủ, cầm bức họa của Nghi Nhân ném ra "Tìm người này, không tiếc bất cứ giá nào!"

"Vâng!"

Đại trạch.

Bảo Bảo đứng ở cửa, phía sau là hai nha đầu Văn Xuân và Sơ Hạ, bên cạnh là hai tượng đá kỳ lạ. Dưới bậc thang có ít nhất 180 người, người nào cũng đều bắt phàm, và lại tuổi cũng từ 50 trở lên. Mặc dù đã là ông nội của người khác nhưng tất cả đều cung kính với Bảo Bảo.

Bảo Bảo chỉnh mũi da trên đầu, tiến lên trước, nói. "Con biết rõ tuổi con còn nhỏ, nên con làm được mình chủ là do các bác các thúc thương yêu con. Con không biết rõ trong thiếu lâm có bao nhiêu môn phái, là Vân Từ phương trượng của Thiếu Lâm Tự đã dạy cho con."

Vân Từ phương trượng vận áo cà sa, cười từ ái, "A di đà phật."

Bảo Bảo lại nhìn về phía nam nhân trung niên có làn da ngăm đen, dáng dấp mập lùn. "Ban đầu có người không phục con, mắng con là tiểu tử không hiểu chuyện, là Đà Đầu thúc thúc trưởng phái không Động đã giúp con dạy dỗ bọn họ."

Đầu Đầu lớn giọng nói: "Lão tử không quen nhìn những người đó! Tiểu minh chủ, ngươi đừng sợ, ai không phục ngươi, lão tử cho hắn ném Thiết đà đầu!"

"Trường Sơn đại ca của Côn Luân phái dạy đệ xử lý bang phái phân tranh, Lý Thọ thúc thúc phái Thanh Thành làm quân sư cho con... những thứ này con đều nhớ." Bảo Bảo nói xong, đôi mắt đỏ lên. "Hôm nay, con muốn xin mọi người giúp con một tay, cứu lấy nương.... Có một tên xấu xa là Nghi Nhân đã bắt nương đi, võ công của Nghi Nhân cao cường, chúng con đánh không lại. Cho nên lần này nương rất nguy hiểm... Nương rất ngốc, không biết bảo vệ mình, bây giờ người còn trở nên mập mạp, con sợ nương sẽ bị người ta khi dễ..." Nó lau nước mắt, nâng đôi mắt to tròn, "con biết mọi người đều có việc bận rộn, cũng biết không nên dùng thân phận Minh chủ ép mọi người giúp con... Nhưng là, con rất lo lắng cho nương..."

"Ai da, tiểu minh chủ đừng khóc!" Thiết Đà Đầu nóng nảy, hét lớn một tiếng, "Chuyện này cứ để ta lo, người khác không đi thì một mình ta đi!"

Trường Sơn và Lý Thọ đều gật đầu, "không sai, Minh chủ đã là Minh chủ được chúng ta thừa nhận, chuyện của Minh chủ chính là chuyện của chúng ta!"

Vân Từ phương trượng đi tới, sờ đầu Bảo Bảo. "Minh chủ không phải lo lắng, đám người lão nạp tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn!" Ông xoay người lại, đứng bên cạnh Bảo Bảo, giọng nói hùng hậu mạnh mẽ, "hiện tại, làm phiền các vị chưong môn tìm cái kẻ Nghi Nhân này! Chúng ta cần phải cứu được nương của Minh chủ!"

"không thành vấn đề!"

Mọi người đều cầm bức họa của Phong Linh, lập tức tản ra hành động.

Lúc đó, mặc kệ là ngõ lớn ngõ nhỏ, hay là hắc đạo bạch đạo trên giang hồ, toàn bộ đều được phát động tìm người.

Hoàng cung, Thanh Nhạc cung.

A Tinh tròn to mắt nhìn chằm chằm cái hộp, ở trong đó đựng một ngón tay đầm máu.

"Cái gì?" âm thanh Thần Hoàng truyền đến. hắn xoay người, đôi tay ở sau lưng đóng nắp cái hộp lại. "A, không có gì, chỉ là quà tặng một vị đại thần đưa tới, muốn mời thái tử đến phủ hắn dự tiệc, bị thuộc hạ cự tuyệt!"

Thần Hoàng nheo mắt, bước qua vài bước, nhìn thấy đoạn chỉ thì toàn thân chấn động, hắn nắm cái hộp, găm lên, "Đáng chết, Nghi Nhân! Ta muốn giết ngươi!"

A Tinh vội vàng, "Chủ nhân, hiện tại tuyệt đối không thể..."

không đợi hần khuyển, Thần Hoàng đột nhiên yên lặng, nhìn chăm chăm cái hộp đựng đầu ngón tay, chân mày nhíu lại, sau đó thở phào nhẹ nhõm, ném cái hộp lên trên bàn, dường như đã dùng hết sức toàn thân, giọng nói mềm mại, "Đây không phải là ngón tay của nàng."

"A?" A Tinh chớp mắt, "Chủ nhân, làm sao biết?"

Thần Hoàng vuốt vuốt mi tâm, "Ngón tay rất chính tề, không phải nàng. Nàng rất lười, bình thường việc cắt móng tay cũng lười. Người nghĩ xem, bị mất tích mấy ngày nay mà Nghi Nhân sẽ nhân nhả đến không có việc gì cắt giúp nàng?"

A Tinh cũng yên lòng.

Thần Hoàng dường như mất hồn đi ra ngoài cửa.

Lần đầu, Nghi Nhân dùng ngón tay giả, có thể nói đó chỉ là cảnh cáo. Nếu vậy, lần thứ hai, lần thứ ba thì sao? hần không thể tiếp tục đợi kế hoạch. Cảm giác trái tim như ngừng đập giống như vừa rồi, hần không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Đổi cho huynh của người.

“Thế chủ”.

Đức Tử và Mãn Ngân đi tới, hai người cảm thức ăn đặt lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bên ngoài chỗ nào cũng có bức họa của Thế chủ, không chỉ là dân chúng mà ngay cả các đại môn phái trên giang hồ, cả hắc đạo và bạch đạo cũng xuống mệnh lệnh phải tìm bằng được thế chủ. Bây giờ tình cảnh của chúng ta có chút nguy hiểm, thế chủ không nên lộ diện”.

Nghi Nhân lẳng lặng ăn, gương mặt không lộ vẻ gì.

Đức Tử do dự một chút, thận trọng nói, “Thế chủ, nếu Lão thế chủ biết chúng ta ở đây làm chuyện này thì có thể ngài ấy sẽ rất giận dữ. Hơn nữa nghe nói bên phía Đại công tử cũng đã có hành động”.

Mãn Ngân cũng nói, “Thế chủ... Chúng ta đã ở ngoài quá lâu, có phải là nên.....”.

“Bộp”.

Nghi Nhân ném đĩa xuống, làm hai người giật mình. Họ biết thế chủ ghét nhất là lúc ăn cơm bị người khác làm phiền, hai người không ai dám nói gì nữa.

Nghi Nhân ưu nhã lau miệng, đứng lên xoay người hai cái, “Việc bây giờ ta đang làm chẳng qua chỉ là việc nên làm từ mấy năm trước. Đã đi đến nước này rồi không có lý nào lại phải bỏ dở giữa chừng!”.

“Nhưng là”. Đức Tử lo lắng nói, “Mọi người đều tìm thế chủ, thế chủ lại không muốn cái trang, chuyện này.....”.

Nghi Nhân cười nhạt một tiếng, “Trở về là chính mình đâu gọi là cái trang”.

Hai người bừng tỉnh hiểu ra.

Trên đường cái, tất cả dân chúng đều nói đến chuyện của Nghi Nhân, trên đường cũng dán đầy chân dung của hần. Xa xa, một cô nương xinh đẹp đi tới, mặc dù nàng không nói không cười nhưng bộ dáng thanh tân đậm nhã nhìn rất đẹp mắt. Nàng đi tới đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc nhìn tám biển “Khách sạn bậc nhất kinh thành”, rừ mắt xuống, đi vào.

“Cô nương, người muốn ở trọ sao?”.

Nàng gật đầu, “Ta muốn một gian phòng hảo hạng”.

“Được.”

Đêm đến, đèn dưới lầu bị tắt, khách sạn vốn không nhiều người, giờ này tất cả đều đã đi ngủ. Đúng lúc này ở lầu hai có một căn phòng mở ra, một nữ tử đi ra. Nàng ta ra khỏi phòng, rón rén đi xuống lầu. Nơi đó có một nam tử áo trắng đang ngồi.

Nàng nhìn hần cũng không kỳ quái mà ngồi xuống một nơi khác trên bàn, rót một ly trà.

Thần Hoàng nghiêng mắt, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng vào nàng ta. Khi hắn nhìn rõ nàng ta thì run lên, một lát sau hắn thu hồi ánh mắt, không nói gì.

Nàng ta đặt chén trà xuống, lên tiếng, “Công tử, trẻ như thế này không ngủ được là đang chờ ai sao?”

Thần Hoàng nhếch môi, “Đúng vậy, ta đang đợi một người lúc nào cũng có thể chết trên tay ta.”

“Hả?” cô nương đó cười, “Vậy nhất định công tử rất lợi hại?”

Thần Hoàng lắc đầu, “không phải ta lợi hại mà là hắn quá yếu.”

“Vậy người kia là ai thế?”

Chỉ trong một cái chớp mắt, người mặc áo trắng đã ngồi xuống đối diện nàng. Đôi mắt tràn đầy hàn khí, nhìn chằm chằm vào nàng ta. “Ngươi và Nghi Nhân có quan hệ thế nào?”

cô nương đó cười duyên một tiếng, đôi mắt trong suốt nháy mắt với hắn, “Dáng dấp chúng ta giống nhau như vậy, ngài còn không nhận ra sao?”

“Ngươi chính là muội muội của hắn?”

“Ha ha.” cô nương đó vừa cười, vừa gật đầu một cái.

Thần Hoàng眯 mắt lại gần nàng ta, “Ngươi có lá gan rất lớn đó nha, lại dám xuất hiện trước mặt ta?”

“Ta phải sợ cái gì?” Nàng ta giống như ngây thơ nói, “Huynh của ta đã nói, ta tới đây là có thể thấy được phu quân tương lai, ta chỉ muốn tới đây xem một chút phu quân tương lai của ta là cái dạng gì, chẳng lẽ ngươi sẽ ăn ta?”

Thần Hoàng cười, con mắt lạnh thêm vài phần, “Vậy nhất định là huynh của ngươi còn chưa nói cho ngươi biết, nếu ta nóng giận lên thì sẽ ăn thịt ngươi?”

“Ha ha” nàng ta phát ra tiếng cười như chuông bạc, trong đêm tối như tiếng chim oanh ca lên, vô cùng dễ nghe. Sau khi cười đủ rồi, nàng ta lắc đầu một cái, “sẽ không.”

“Hả?” Thần Hoàng nhướn mày, “Tại sao ngươi lại khẳng định như vậy?”

Nàng ta lẳng lặng lấy một bao giấy, khê đẩy qua.

Thần Hoàng linh cảm thấy việc xấu, nhìn chằm chằm bao giấy đó, hoàn toàn không có dũng khí mở nó ra.

Nàng ta cười yếu ớt, “Tại sao không mở ra xem? Ngài sợ sao?”

Thần Hoàng nhìn nàng chằm chằm, không nói hai lời, mở ra, đến lớp cuối cùng, hắn hơi ngừng lại. Cuối cùng, nhả mày, mở ra...

một chiếc vòng tay kim quang lấp lánh.

Đây là vòng tay mà hắn đã đưa cho nàng, hắn biết nàng thích tiền, thích hơn nữa là tiền vàng. Hắn nói đây là đồ không có chút tỳ vết nào, thật ra đây là hắn cố ý làm cho nàng... Từ ngày đó trở đi, nàng vẫn mang bên người, chưa bao giờ rời khỏi người.

“Huynh của ta nói nếu ngài thấy được thứ này thì sẽ đổi ý. Những thứ trước kia không coi là thật, nhưng lần này hắn sẽ không chơi nữa.” cô gái khéo léo thuật lại lời, sau đó cười với hắn, “Ta biết bây giờ tất cả mọi người đều đang tìm huynh của ta, nhưng mà tìm được hắn thì cần có thời gian. Mà chuyện nàng bị giết thì chỉ trong chớp mắt.”

Thần Hoàng vuốt vòng tay, ánh mắt thoáng qua vẻ dịu dàng, trong chớp mắt quên rũ mê người. Nghe thấy lời nàng, hắn ngược lên nhìn nàng ta, trong nháy mắt, ánh mắt lại sắc bén lạnh lùng, cùng với người vừa rồi, đúng như hai người.

“Thả nàng.”

Nàng ta cười một tiếng, “Huynh của ta nói không sai, nhất định ngươi sẽ thỏa hiệp.”

Thần Hoàng lơ đãng bĩu môi. “đi ra ngoài tìm kỹ nữ còn tốn bạc, có nữ nhân đưa không tới cửa, tại sao lại không cầm.”

Nụ cười của nàng ta cứng lại, nhưng sau đó lại càng ngọt ngào. “Muốn thế nào tùy ngài, xuất giá tòng phu, đạo lý này ta vẫn hiểu. Nhưng mà...” Nàng ta tạm ngừng, nói tiếp, “Cho đến khi ta ngồi lên được ngai hoàng hậu, nếu không huynh của ta sẽ không thả nàng ấy.”

Đôi mắt Thần Hoàng đã thấy huyết sắc, trong bóng tối tản ra hàn khí bức người, quý dị, “Ha ha, ngươi có biết hậu quả bức ta không?”

“không biết.” Nàng ta lắc đầu, cười, “Ta chỉ biết ngài có thể sẽ không tìm được nàng ấy.”

“Vậy nếu ta bắt ngươi để trao đổi.” Thần Hoàng cột nhả nâng cằm của nàng ta, nhìn xung quanh một chút, “Dáng dấp cũng khá, không ngờ huynh của ngươi là một người không làm người khác ưa được lại có muội muội xinh đẹp như vậy. Giết thì thật đáng tiếc.”

Nàng ta không tránh mà thẳng thắn nhìn vào hắn, “Vô dụng thôi, người Phiên chúng ta không để sống chết trong mắt, đừng nói ngài bắt ta, cho dù huynh của ta đến uy hiếp ta cũng vô dụng!”

Thần Hoàng chớp mắt, buông tay ra. Mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong đáy mắt là sự tức giận. Gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, hắn cười tà một tiếng: “Làm sao bây giờ, ta thay đổi chủ ý.”

Nàng ta sững sờ, “Ngươi không muốn cứu Phong Tam Nương nữa hả?”

Thần Hoàng lắc đầu một cái, nở nụ cười khó hiểu, “Nếu đổi lại là huynh của ngươi thì ta sẽ đồng ý!”

Nàng ta cười, “Được, một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Không cần một đời một thế, chỉ cần giờ phút này.

Phong Linh đối bụng đến nỗi không có sức bò dậy, nàng thậm chí còn nghe được âm thanh đẹp đẽ của thiên đường. Nàng sắp chết phải không? Hơn nữa còn là chết đói!

Nàng không nhớ rõ mình đã ở chỗ này mấy ngày, lại nhớ rõ ràng nàng đã uống mấy chén cháo.

Cửa lại mở ra, Nghi Nhân lại đi vào, nàng ta nhìn người nằm trên mặt đất, ngồi xuống đối diện, “Hắn đồng ý lấy ta rồi, ha ha, chỉ là, ngươi nói xem có buồn cười không? Hắn nói, hắn muốn kết hôn với Nghi Nhân nam, chứ không muốn kết hôn với Nghi Nhân thân là nữ”.

Phong Linh nghe xong, tức muốn học máu. Nàng rất muốn xem thường nàng ta nhưng mí mắt không thể mở lên, chỉ có thể mở một khe rất nhỏ, ngửa cả hơi sức mắt người cũng không có.

“Thần Hoàng là một người vô cùng kiêu ngạo tự phụ, cho dù muốn thăm cứu ngươi, cũng sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Chỉ tiếc là hắn không biết Nghi Nhân và muội muội là cùng một người. Là người đáng ra từ mấy năm trước nên trở thành thái tử phi”. Giọng nói Nghi Nhân không hề hung phẫn, ngược lại vô cùng bình thường, có lẽ lúc này nàng ta không cần một đối thủ mà cần một người lắng nghe.

Ý thức Phong Linh có chút mơ hồ, không nghe rõ nàng ta đang nói gì, nàng đã không còn cảm thấy đói bụng, thân thể cũng càng ngày càng nhẹ, giống như bay giữa không trung, trôi dạt từ từ, chỉ cần một trận gió là nàng có thể bị thổi đi bất cứ lúc nào.....

Thần Hoàng ở trong Thanh Nhạc cung, nhận được tin của Nghi Nhân, vừa lấy ra nhìn thì gương mặt tuấn tú vạm vỡ mấy phần, nắm nát thư tín.

Dạ Vô Hàm từ bên ngoài đi vào, thấy tình hình này thì nhũn mảy, đến gần, “Không phải là ngươi đang nói giỡn chứ?”

Thần Hoàng nhìn hắn một cái, “Tin tức truyền đi thật nhanh, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ trở thành chuyện lạ đó đây mất”.

“Ngươi cũng biết điều đó à?”. Dạ Vô Hàm cười nhạo một tiếng, đứng bên cạnh hắn, “Ngươi nói cười Thế chủ của Phiên bang, không oanh động thiên hạ mới lạ đây!”.

“Nếu không thì sao, chả lẽ lại cười muội muội của hắn?”. Thần Hoàng hừ lạnh, ánh mắt không biết nhìn xa xăm ra nơi nào, “Trừ nàng ra ta sẽ không cười nữ nhân nào khác, đây là điều mà ta đã đồng ý với Bảo Bảo”.

Dạ Vô Hàm nhắm hai mắt, mặc dù đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ cam kết như thế nhưng bây giờ tình thế khác, Minh Tịch tuyệt đối không thể trở thành trò cười của thiên hạ được.

Về mặt hắn căng thẳng, ở trước mặt Thần Hoàng, chả mấy khi hắn lại lộ ra một tia gấp gáp, “hắn chỉ mang theo hai tùy tùng, còn tất cả đều ở phiên bang. Tất cả dân chúng trong thành, khách sạn, ngôi miếu đồ nát, tất cả đều đã đi tìm, nhưng vẫn không tìm được người. Ta bắt đầu hoài nghi, bọn họ giấu người ở dưới đất.”

Dưới đất...

Thần Hoàng đột nhiên chấn động, “Tại sao ta lại không nghĩ đến, đáng chết!”

Xoay người hắn phóng ra ngoài cửa, Dạ Vô Hàm nghi ngờ đi theo, “Ngươi muốn làm gì thế?”

“Mật đạo bên trong tâm cung hoàng hậu.”

Dạ Vô Hàm sững sờ, vỗ trán, “Đúng vậy! Chúng ta làm sao cũng sẽ không nghĩ tìm ở nơi đó.”

Hai người không lãng phí thời gian nữa, phi về phía tâm cung của Diêu hoàng hậu, A Tĩnh và Phi Ứng theo sát phía sau. Từ lần trước Thần Hoàng ném một cây đuốc vào đó thì nơi đó đã trở thành một đồng phế tích, lối vào cũng bị phong kín. Hai người đứng đó, cẩn thận kiểm tra bốn phía, phát hiện hòn đá phong bế có dấu hiệu bị di chuyển.

Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng liếc nhìn nhau, sau đó hợp lực chuyển hòn đá. Phía dưới một mảnh tối om, một trận gió có chút mùi hôi đập vào mặt.

Thần Hoàng không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống.

“Phi Ứng! Các người ở lại đây! Bảo vệ cửa!”

“Vâng!”

Sau khi Dạ Vô Hàm phân phó xong cũng nhảy xuống theo.

đi vào bên trong là khoảng không gian đen kịt, cũng may hai người đều là người luyện võ nên thị lực cũng không kém. Trừ một chút gian phòng ngoài bị phá hủy rất nghiêm trọng thì vẫn còn vài chỗ. Đứng nói là có một bóng người, ngay cả một con gián, con chuột cũng không thấy.

“Người nhìn xem!” Đột nhiên Dạ Vô Hàm hô lên. Thần Hoàng vội vàng tới, nhìn cái chén hắc cầm trên tay, “Cái chén này rõ ràng vừa có người dùng qua.”

Hồ hập Thần Hoàng cũng ngừng lại, hắc kiếm chế giọng nói run rẩy, “Điều này đại biểu cho điều gì?”

Dạ Vô Hàm định thần, mặc dù chậm nhưng khẳng định. “Có người từng ở đây.”

Thần Hoàng nhú mày, hắc kiếm đứng trong phòng, nhìn xung quanh một vòng, sau đó đi trong góc lục lọi gì đó...

Bỗng nhiên toàn thân hắc kiếm cứng lại. trên đất có một dòng chữ, có vẻ là dùng đá khắc lên.

Tay hắc kiếm run rẩy, xét trên mặt đất nhận diện từng chữ một...

“Ta yêu tên côn đồ đó! không cần một đời một thế, chỉ cần giờ phút này.”

Đôi mắt khát máu nhú lại thành một đường, bắp thịt toàn thân căng cứng.

“Xoạt”.

một giọt nước mắt rơi xuống, chạm vào dòng chữ trên đá.

Bỗng nhiên Thần Hoàng thét ra một tiếng như tiếng gào của dã thú, ngay say đó hắc kiếm đánh mạnh vào đất.

thì ra là nàng ở gần hắc kiếm như vậy! Gần đến nỗi hắc kiếm chỉ cần đi vài đường là tới nhưng mà hắc kiếm lại ngu đến mức không phát hiện ra! Trong căn phòng này, gió thổi không lọt, đen như mực, lá gan của nàng lại nhỏ như vậy, một người bị giam ở chỗ này chắc chắn sẽ sợ, sẽ khóc, sẽ chờ hắc kiếm tới cứu nàng...

Đáng chết! hắc kiếm không thể giết chết chính mình!

hắc kiếm đánh một quyền lại một quyền, định nâng lên thì bị Dạ Vô Hàm kéo lại, “Người định phế cái tay này à!”

Thần Hoàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, vùi đầu, hai vai khể động.

một lúc sau hắc kiếm đứng lên, trong đôi mắt là sự tàn nhẫn đủ để hủy diệt thiên địa, có thể so với ma quỷ.

“Ta muốn xuất binh đánh Phiên bang”

Dạ Vô Hàm lạnh giọng nói, “Người không nói thì ta cũng đang tính toán như thế.”

Bên trong ngực thư phòng, không khí cực kỳ ngột ngạt.

Dạ Vô Hàm nhú mày, trừng mắt nhìn hai đứa con trai.

“nói gì? Muốn xuất binh?”

“không sai.” Thần Hoàng tựa người vào tường, ôm cánh tay, nghiêng đầu nhìn ông, kiên định nói: “Nhi thần không thể để người khác dắt mũi được! Nhi thần muốn Phiên bang vĩnh viễn biến mất!”

“Hò đồ!” Dạ Hoàng Thiên khiển trách, sau đó đi qua đi lại, ông nói: “Bình lực của triều đình một nửa đang nằm trong tay Cảnh Vương, mà các người lại giam giữ Cảnh Vương, các đại thần ai cũng lo lắng, triều đình thành trống rỗng, lúc này không có người xuất binh tới đánh chúng ta, chúng ta nên cảm tạ Phật Tổ phù hộ, vậy mà bây giờ chúng ta còn chủ động xuất binh.”

Dạ Vô Hàm nhẹ giọng nói, “Phụ hoàng, Phiên bang đã xuất động binh mã, tuy chỉ là dò xét, chỉ khi nào xác minh được tình hình thật của chúng ta thì dù sao trận này sớm hay muộn vẫn phải đánh.”

“Trẫm sẽ không cho phép cơ nghiệp mấy trăm năm cứ như vậy mà bị mất!” Dạ Hoàng Thiên vung tay quả quyết. “Muốn đánh thì tự đi mà đánh, trẫm sẽ không phớt người nào.”

“Được!” Thần Hoàng chậm rãi đi tới, đuôi lông mày tạo thành một đường cong quyết. “một lời đã định.”

“Người....”, Dạ Hoàng Thiên chỉ vào hắn, nói: “Đừng quên người là thái tử, tương lai là người thừa kế ngôi vị!”

hắn nhếch môi cười: “Cho nên vị trí thái tử này nhi thần nhường lại cho người khác tốt hơn! Như vậy, mặc kệ nhi thần ở ngoài giết người hay phóng hỏa cũng sẽ không làm Minh Tịch và phụ hoàng hổ thẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Chúng ta nên đổi khách thành chủ

“Tàn Nguyệt!”.

Dạ Hoàng Thiên giận dữ: “Người có biết mình đang nói gì không?”.

“Nhi thần cáo lui”. Thần Hoàng không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

“Người..... Trở lại! Người trở lại cho trẫm!”. Dạ Hoàng Thiên chỉ vào hắn, nói với Dạ Vô Hàm, “Được, hắn không làm thái tử thì trẫm liền phế hắn! Vô Hàm, trẫm phong người làm thái tử!”.

Dạ Vô Hàm nhú mày, khoe miệng khe kéo thành nụ cười, “Phụ hoàng, củ khoai lang phóng tay này nhi thần cũng không muốn nhận!”.

“Người!”. Dạ Hoàng Thiên tròn to hai mắt, không tin được nhìn hắn. “Sao, cái ngôi vị hoàng đế của trẫm cũng thành gánh nặng rồi hả?”.

“Nó có phải là gánh nặng hay không thì trong lòng phụ hoàng cũng biết. Bằng không phụ hoàng cũng không dùng người để trốn tránh trách nhiệm của mình”. Lời nói của Dạ Vô Hàm nói trúng tim đen, sắc mặt Dạ Hoàng Thiên rất khó coi, hắn hít sâu một hơi, gật đầu, cắn răng nói, “Các người cũng đã trưởng thành, đúng là trẫm không thể xem thường các người rồi, muốn thế nào thì tùy các người!”. Ông nói xong, phất tay áo một cái, xoay người sang chỗ khác.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, “Nhi thần cáo lui”.

Thần Hoàng rời khỏi Ngự thư phòng sau đó đứng ở bên ngoài. Hắn quay đầu lại nhìn Dạ Vô Hàm nói, “Tình hình phiên bang thế nào rồi?”.

“Không biết”.

Thần Hoàng mấp máy môi, “Đừng có làm rộn, đem những gì người biết nói cho ta biết”.

Dạ Vô Hàm liếc hắn một cái, “Muốn cứu Tam Nương thì dùng bản lĩnh của mình đi, tại sao lại muốn ta nói những gì ta biết cho người biết? Người có bản lĩnh thì tự mình tra đi!”.

Thần Hoàng meo mắt đi tới, đột nhiên ôm lấy cổ hắn, ôm chặt. Hắn nhìn sắc mặt của Dạ Vô Hàm, cười quyền rũ mỉa mai, “Nói không ~”.

Dạ Vô Hàm thấy thị vệ bên cạnh mắt đều tròn to, mồ hôi hắc thì cứng rắn đẩy hắn ra, “Cách xa ta ra một chút!”.

“Không!”. Thần Hoàng lại tiến sát tới, “Người phải nói cho ta ~”.

“Bốp”, Thái giám đi ngang qua đụng trúng cây cột.

Dạ Vô Hàm nhú mày nguy hiểm, “Buông tay ra!”.

“Người nói thì ta sẽ buông!”.

Dạ Vô Hàm hít sâu một hơi, “Ta để Dập Tuyền tới bên đó, buổi sáng vừa nhận được bồ câu đưa tin của hần. Phiên bang đang trong thời kỳ nội loạn, lão thể chủ bệnh nặng. Mộc Thắc là con lớn nhất của hần đang liên lạc với thuộc hạ cũ, có vẻ như nhân lúc Nghi Nhân không có ở đó mà soán vị”. Nói xong hần trừng mắt, “Ta đi gặp người chính là để nói cái việc này!”.

“Con lớn nhất, con trai nhỏ.....”. Thần Hoàng buông tay ra nhưn mảy, “Có nghe nói Nghi Nhân có muội muội không?”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, lắc đầu, “Không có”. Nhưng mà hần lại nhưn mảy, nói, “Nhưng mà Dập Tuyền lại nghe được một chuyện khá thú vị”.

“Chuyện gì?”.

“Nghi Nhân trước giờ không gần nữ sắc, đây không phải là bí mật gì của phiên bang. Nhưng mà bảy năm trước hần lại thích một nha hoàn mập mạp, đi đâu cũng đưa nàng ta theo. Tên của nàng ta là..... Tô Tô”.

Thần Hoàng sững sờ, Tô Tô? Nha hoàn béo?

Làm gì có chuyện trùng hợp thế? Chẳng lẽ nàng là người của Nghi Nhân?

“Sáu năm trước, phụ hoàng phát hiện Tam Nương ở Luật Pháp tự, sau đó bởi vì Tuệ Thiên đại sư nói nàng có đế hậu chi tướng mới đưa về hoàng cung..... Bấy giờ, Nghi Nhân lại một mực muốn muội muội hần làm hoàng hậu.....” Thần Hoàng quay đầu lại nhìn chằm chằm Dạ Vô Hàm, “Người thấy sao?”.

Dạ Vô Hàm nho nhã cười một tiếng, “Nghĩ giống người”.

Thần Hoàng meo mắt, ánh mắt lạnh lẽo tựa như đao, sắc bén, lạnh lùng. “Xem ra vị thể chủ này đúng là đáng giá để chúng ta hao phí một chút tâm tư”.

Dạ Vô Hàm tiện tay hái một đóa hoa, đưa đến bên mũi hít hà, không để ý nói, “Mấy ngày nay chúng ta chịu nhiều uất khí rồi. Ở đâu cũng bị người quản chế, hơn nữa lại còn là một tên bất nam bất nữ”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, cười tà một tiếng, giống như thợ săn phát hiện con mồi, hưng phấn, tràn ngập mùi máu tanh, “Là thời điểm phản kích rồi”.

Dạ Vô Hàm nhún vai, “Sợ rằng có người phải hi sinh nhan sắc rồi”.

“.....”.

Khách sạn vẫn hết sức vắng lạnh. Chu lão bản nói là tài vận gì đó đều bị Phong Tam Nương mang đi, từ sau khi nàng rời khỏi thì buôn bán cũng rớt xuống ngàn trượng, tất cả công việc của “Cố gan thì người tới tham gia” cũng dừng lại, ông không có việc gì cũng kêu Văn Xuân và Sơ Hạ đến hỏi thăm về nàng, hai người đều nói nàng đi xa nhà chưa trở lại.

Tiểu nhị vừa kéo cửa thì thấy có người bên ngoài.

Thần Hoàng thoải mái đi tới, ném cho Chu lão bản hai đĩnh vàng, “Chu lão bản, hai người đi nghỉ trước, hôm nay ta bao quán”.

Chu lão bản cười nói, “Thần Hoàng công tử, ngài là bằng hữu của Tam Nương và Hàm Vương điện hạ, tất nhiên cũng là bằng hữu của Chu mỗ, khách sạn ở đây ngài cứ việc dùng. Đừng phá hủy là được”.

“Cảm ơn”.

Nửa đêm, Thần Hoàng ngồi chỗ đó, một mình uống rượu, trên bàn đã bày sẵn bốn năm cái bình rỗng. Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh hần đã có một người.

Nàng ta mặc bộ quần áo, dáng vẻ gầy yếu, dung mạo thanh tú tuấn đạt, nhìn khá đẹp mắt. Thần Hoàng lướt mắt nhìn hần, không nói lời nào kéo tay nàng ta ngồi xuống, “Uống với ta vài chén”.

Một tia kinh ngạc xẹt qua đáy mắt bình thần, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, “Nghe muội muội ta nói, người mà người muốn cưới là ta?”.

Thần Hoàng cười tà mấy tiếng, hần vươn người qua bàn, đưa tay nâng chiếc cầm của nàng ta, “Sao thế? Người không muốn à?”.

Nghi Nhân nghiêng đầu, đôi mày thanh tú nhăn lại.

“Ha ha”. Thần Hoàng đùa giỡn, rót cho nàng ta một ly rượu, đưa tới, “Bồi gia uống rượu”.

Nghi Nhân nhìn hần, nhận lấy, cạn sạch.

Thần Hoàng bắt lấy cổ tay nàng ta, sức lực cường hần kéo nàng ta ngồi lên đùi, cười một tiếng, “Không ai dạy người, bồi nam nhân uống rượu không phải như thế sao?”.

Nghi Nhân căng chặt răng, nắm chặt hai nắm đấm, ngồi trên người hần, không động dậy.

Thần Hoàng nắm lấy gương mặt của nàng ta, ép nàng ta nhìn thẳng vào hắn. “Không phải vì con dân phiên bang bất cứ chuyện gì người cũng có thể làm được sao? Vì có thể làm hoàng hậu của Minh Tích, ngay cả việc gả cho ta người cũng làm sao? Thế nào, chỉ một chút uất ức này cũng không chịu nổi?”.

Quả đắm dần dần mở ra, Nghi Nhân rũ mắt, đưa tay, rót một ly rượu đưa tới bên mồm hắn, “Uống rượu”.

“Không”, Thần Hoàng lắc đầu, con mắt sắc lạnh dần, “Gia muốn xem nữ nhân làm nũng”.

Tay Nghi Nhân run lên, kiềm chế sự tức giận, nàng ta mỉm cười, ánh mắt nhìn hắn hơi nhu hòa, “Thái tử, Nghi Nhân kính ngài một ly”.

Thần Hoàng nhướn mày, không biến sắc nhận lấy, cầm trong tay quơ quơ, nói, “Gia thích nữ nhân dùng miệng mớm~”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Trở thành đối thủ

Nghi Nhân nghiêng chặt răng, đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Thần Hoàng, “Thái tử đừng quá đáng! Ta không phải kỹ nữ!”

Thần Hoàng chống tay, nhìn Nghi Nhân trên xuống dưới, khoe miệng khế nhếch, “Kỹ nữ sẽ không bày ra vẻ mặt bị người ta thiếu tiền thế này.” giọng hắn rất nhẹ, nhưng tràn đầy khinh thường, cảm giác như Nghi Nhân không bằng cả kỹ nữ.

Nghi Nhân lạnh lùng nhìn hắn, “Đây là cách duy nhất người có thể nghĩ ra để làm nhục ta sao?”

“Làm nhục?” Thần Hoàng đứng dậy, kéo Nghi Nhân về phía mình, “Đây là cuộc sống ngày sau mà người phải tập thích ứng, muốn tôn nghiêm, vậy thì cầm vũ khí lên mà đánh một trận đường đường chính chính! Dĩ nhiên, trong lúc đó, rất có thể đại ca của người sẽ đâm lên người một đao. Cho nên, dù là ở chỗ này chịu nhục, hay là để cho thủ hạ của người táng mạng trong chiến tranh, người cũng không có quyền chọn nữa rồi. Nên có là bị nhục đi nữa, người cũng chỉ có thể chịu!”

“Người.....” Nghi Nhân nhướn mắt nói, “Người hiểu rõ tình hình hiện tại chứ?”

“Ha ha, tất nhiên!” Thần Hoàng buông tay ra, nụ cười sâu hơn, ngón tay đi tới đi lui trên mặt Nghi Nhân, “Tối nay, tiếp gia ngủ!”

Nghi Nhân đẩy tay hắn ra, kiêu ngạo của bản thân không cho phép nàng ta tiếp tục lấy lòng Thần Hoàng. Nghi Nhân không nói gì, xoay người bước đi. Thần Hoàng không cản, chỉ nói với bóng lưng của nàng ta, “Xấu hổ gì chứ! Nếu muốn gả cho ta, tiếp ta ngủ là chuyện sớm hay muộn thôi!”

“Rầm” đáp lại hắn, là tiếng sập cửa.

Thần Hoàng ngừng cười, đôi mắt trở nên tàn nhẫn thô bạo như loài sói.

“Chủ nhân.” sau lưng Thần Hoàng là một tiểu cô nương xinh xắn, tuổi khoảng mười bốn mười lăm, tóc chài hai sừng nhìn rất đáng yêu, gương mặt ngây thơ. Trên vai tiểu cô nương có một con bướm màu nâu đỏ, thỉnh thoảng đập cánh vài cái.

Thần Hoàng không quay đầu lại, về mặt âm trầm, “Giao cho người.”

“Vâng!” Phụng Nhi cười một tiếng, nhìn con bướm trên vai nói, “Vương Điện, tiếp theo nhờ người đó!” Phụng Nhi nhẹ nhàng gỡ con bướm kia ra, ném nó lên trên. Con bướm giang cánh, bay quanh Thần Hoàng một vòng, sau đó bay thẳng ra cửa.

“Hi hi, chủ nhân, hãy chờ tin tốt của Phụng Nhi!” chỉ trong chớp mắt, Phụng Nhi đã lướt ra cửa, đuổi theo con bướm kia.

Thần Hoàng đi ra ngoài. Bên ngoài đã có một đoàn người chờ từ lâu, đi đầu là Lãnh Tăng Tâm.

“Hãy phát tín hiệu thông báo tên kia.”

“Vâng.” Lãnh Tăng Tâm lập tức lấy ra một cây pháo hoa, ném lên trời. Trong đêm tối, pháo hoa lung linh rất bắt mắt.

Ngay sau đó, cách không xa, cũng xuất hiện một luồng pháo hoa như tiếp lời.

Tiếp tục, luồng thứ ba, thứ tư.....pháo hoa từ nhiều hướng tỏa sáng hơn phân nửa bầu trời đêm.

“Vương gia, là tín hiệu của thái tử!”

Ngoài thành, Phi Ứng thấy pháo hoa đột nhiên xuất hiện trên trời, vội vàng bẩm báo.

Dạ Vô Hàm đang mặc áo giáp ngồi trên con ngựa to, phía sau hắn là ba vạn tướng sĩ, và rất nhiều người mặc áo xám.

A Tinh tiến lên, “Hàm Vương, xin cho chúng ta làm quân tiên phong!”

Dạ Vô Hàm nhìn lướt qua hắn, gật đầu, “Được, bổn vương lệnh cho ngươi làm tiên phong, dẫn theo một ngàn quân!”

“Vâng!”

A Tinh lập tức dẫn một ngàn quân chạy đi. Sau đó, Dạ Vô Hàm ra lệnh cho đại quân theo sau.

Nghi Nhân dùng khinh công, lượn quanh thành hơn nửa vòng, cuối cùng mới dừng lại phủ Cảnh Vương. Trên cửa, giấy niêm phong bay phát phơ, mấy thủ vệ do Dạ Vô Hàm phái tới đang ngáp liên tục. Nghi Nhân thừa lúc mấy thủ vệ không để ý, nhún người nhanh chóng nhảy vào.

Bên trong, Trương Tam, Đức Tử và Mãn Ngân đã chờ từ sớm, thấy Nghi Nhân, vội cung kính cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Thế chủ.”

“Ừ,” Nghi Nhân không ngừng bước, tiếp tục đi vào trong. “Sau lưng ta có một cái đuôi đáng ghét, xử lý sạch sẽ đi!”

“Tuân lệnh.” Đức Tử và Mãn Ngân nhảy ra ngoài. Trương Tam tiến lên, áy náy nói, “Thế chủ, vẫn chưa tìm được quyền tằng phở kia.”

Nghi Nhân hơi ngừng lại, “Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ngươi sao?”

Trương Tam đáp, “Cảnh Vương không tin tưởng bất kỳ ai, kể cả Diêu Ngọc.”

“Chúng ta vất vả lắm mới khiến cho Dạ Vô Hàm bắt hắn, nếu vẫn không tìm ra, Quý Diện Tằng không có được thuốc giải, bọn chúng sẽ tìm cách cứu Dạ Mặc Cảnh! Đến lúc đó xem như chúng ta phí công vô ích!”

“Thuộc hạ hiểu!”

Bởi vì Cảnh Vương bị nhốt vào thiên lao, bọn người làm thì bị mang đi thẩm vấn, bây giờ Cảnh Vương phủ đã trở thành một tòa nhà trống. Ai cũng không ngờ, Nghi Nhân và thuộc hạ của nàng ta sẽ ở đây.

Nghi Nhân xuyên qua phòng khách, đi thẳng đến phòng ngủ của Dạ Mặc Cảnh, sau đó đẩy một mảnh đá trên mặt đất ra, nhận lấy cây đuốc do Trương Tam đưa, đi xuống.

Đó là một căn phòng bằng đá, bên trong khá thoải mái. Dạ Mặc Cảnh là một kẻ hết sức cẩn thận, lúc nào cũng để lại một con đường lui cho mình, căn phòng này chính là để dành lúc nguy hiểm sẽ dùng. Nếu không nhờ Trương Tam đi theo hắn rất lâu, cũng không thể biết được nơi này.

Nghi Nhân cầm cây đuốc lên tường, căn phòng lập tức sáng lên. Trong góc phòng, có một người đang bị xích.

Nghi Nhân nhìn qua chén cơm còn nguyên trên đất, lắc đầu nói, “Sao không ăn cơm? Muốn tuyệt thực hả?”

“Hừ..... Hừ hừ.” Người kia hơi ngẩng đầu, khuôn mặt vốn mập mạp, đã gầy mất một vòng lớn, hiện tại dường như có thể thấy cả xương.

“Ngươi cần gì phải hành hạ ta như vậy?” giọng Phong Linh khàn khàn, trên cổ nàng có một sợi dây xích, da xung quanh sợi xích bị mài ra máu, nàng chỉ động một tí, cũng khiến vết máu rõ thêm.

“Xin lỗi, nếu không do ngươi muốn chạy trốn, ta cũng sẽ không dùng xích xích ngươi thế này.” Nghi Nhân ngồi đối diện Phong Linh, rồi bỗng nhiên điểm huyệt nàng, kẹp chặt miệng nàng ép nàng mở miệng, lấy chén cơm đã bị thiêu lên, trực tiếp đổ vào miệng nàng. Phong Linh bị sặc, muốn ho lại ho không được, nén đến mức mặt đỏ bừng.

“Tự sát là biểu hiện vô dụng nhất.” Nghi Nhân thân nhiên nói, xong buông chén xuống, giải huyệt cho Phong Linh, sau đó móc khăn tay ra lau tay, rồi ném bỏ.

“Khụ.....” Phong Linh ho khan, thứ cơm thiêu đó khiến nàng muốn nôn, rồi lại nôn không được, khó chịu muốn chết.

Nghi Nhân nhìn nàng, đột nhiên nói, “Người nam nhân kia, rất đặc biệt!”

Biết Nghi Nhân đang nói Thân Hoàng, Phong Linh vội ngẩng đầu lên.

Nghi Nhân khẽ mỉm cười, thân nhiên nói, “Ta bắt đầu thương thức hắn rồi đó! Trước giờ không có một nam nhân nào có thể trở thành đối thủ của ta, hắn là người đầu tiên!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Ta đang ở đây

Bên ngoài Cảnh Vương phủ, Phụng Nhi nhẹ nhàng gọi con bướm trở về, nhìn chăm chăm bên kia, cười hả hê. Lúc nàng xoay người rời đi, đi tới chỗ không người, đang định phát tín hiệu cho chủ nhân thì bỗng nhiên trước mặt nàng xuất hiện hai người.

Đức Tử và Mãn Ngân nhìn chăm chăm, Phụng Nhi cảnh giác lui về phía sau một bước. Đôi mắt nàng đảo một vòng, nở nụ cười thản nhiên, ra vẻ tò mò hỏi, “Hai vị thúc thúc, các người có chuyện gì sao?”

Đức Tử nhìn chăm chăm vào tay phải khê rừ xuống của nàng, lên tiếng cảnh cáo, “Cẩn thận, nàng ta là một cao thủ ám khí!”

“Ừ!”. Mãn Ngân đưa tay về phía hông, cười lạnh nói, “Tiểu cô nương, chưa ai nói cho người biết rằng, nhìn cái không nên nhìn sẽ phải trả giá thật lớn à?”. Dứt lời, hần vung kiếm lên, một loạt những chiếc châm bạc bay về phía hai người.

“Cẩn thận!”

Hai người cuống quýt tránh ra, sau đó lại nâng kiếm xông lên.

“Ghét quá, hai đánh một, thúc thúc khi dễ người ta!”. Phụng Nhi bắt mẫn chu cái miệng nhỏ nhắn, nhưng ám khí trên tay vẫn không ngừng tung ra. Đừng thấy vật này nhỏ mà coi thường, chỉ cần xẹt qua thôi cũng đủ chết người. May mà công phu của Đức Tử và Mãn Ngân không phải thường, nếu không bọn hần đã nằm quay đơ trên mặt đất từ sớm rồi.

“Chết tiệt!”. Hai người chặt vật nhếch nhác, bây giờ cũng bắt đầu ra tay ác hơn, cùng nhau xông lên áp sát.

“Má ơi”, Phụng Nhi kêu một tiếng, vội vàng chạy đi, nàng chỉ am hiểu kinh công và ám khí còn đánh nhau tay chân thì thua xa. Nàng đành phải vừa phóng ám khí vừa chạy, “Hai người lớn như vậy rồi mà còn khi dễ tiểu cô nương là ta, không cảm thấy ngượng à?”

“Đuổi theo nàng ta, đừng để nàng ta chạy!”

Đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, ngăn trước người nàng, dùng nội lực đánh văng hai người kia ra.

Phụng Nhi nhìn người tới, vui vẻ nhào qua, “Sur huynh!”

Tà Thanh Hân cúi đầu nhìn nữ nhân dính lên người mình, dùng một tay nhấc cổ áo nàng giống như xách chú mèo con, đặt nàng qua một bên, để nàng đứng ngay ngắn. Sau đó hần rút kiếm ra, nhìn chăm chăm hai người đối diện.

“Cùng đánh!”

Mãn Ngân và Đức Tử đề lại cánh tay phải vẫn còn đang tê rần, đầu nhói nhức nhờ họ rằng võ công của người này tuyệt đối cao hơn bọn họ. Hơn nữa bên cạnh còn có một tiểu cô nương có thể phát ra ám khí. Nếu bọn họ cùng tiến lên thì bọn họ sẽ cùng chịu chết.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, thông minh xoay người đi.

Bây giờ quan trọng hơn là phải thông báo với thế chủ, bọn họ phải lập tức rời khỏi nơi này.

Phụng Nhi thấy bọn họ chạy trốn thì nóng nảy nói, “Ai da, làm sao có thể để cho bọn họ đi thế?”

Tà Thanh Hân thu kiếm lại, đứng bên cạnh nàng, “Chủ nhân đến”.

“Thật sao?”. Phụng Nhi vừa cười vừa khoác cánh tay Tà Thanh Hân, “Sur huynh, nhất định là người sợ ta bị nguy hiểm nên tới cứu ta có phải hay không? Ta biết ngay, người đối với ta tốt nhất!”

Tà Thanh Hân hít sâu một hơi, “Sur tỷ, tỷ đừng kêu ta là sur huynh nữa, ta không nhận được”.

“Không, sur tỷ, sur tỷ, người gọi như vậy thì ta rất già, người ta vẫn còn rất trẻ”.

Hần liếc nhìn nàng một cái, Tà Thanh Hân nhậm nhậm nói, “Sur tỷ, 24 tuổi vẫn chưa tính là già, chỉ là lớn hơn ta có 2 tuổi mà thôi”.

“A!! Ai cho đệ nói ra tuổi của ta rồi hả?”. Phụng Nhi cực kỳ tức giận.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một tiếng vó ngựa.

Tà Thanh Hân nghiêng người sang, “Chủ nhân tới”.

Nghi Nhân vẫn còn đang trong mặt thất, phía trên truyền tới giọng nói của Trương Tam, “Thế chủ! Bọn họ tới! Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!”

Nghi Nhân lại không hề hốt hoảng, nàng ta nhún mày, “Cứ để cho hần lần, người nào cũng không hay!”

Nàng ta cầm cây đuốc đứng lên, liếc mắt nhìn Phong Linh, nhàn nhạt nói, “Tốt nhất là người nên cầu nguyện hấn không cần làm loạn nếu không hấn sẽ phải trả giá rất cao!”.

Phong Linh nhắm mắt lại không muốn tiếp tục nghe nàng ta nói nhảm. Bây giờ nàng mới phát hiện, ngoài miệng Nghi Nhân nói không ngược đãi nàng, và nàng ta cũng không có động thủ đánh nàng. Nhưng nàng ta lại lựa chọn một phương thức khác. Nàng ta giam nàng trong mật thất tối tăm nhiều ngày, dùng bóng tối và sự yên tĩnh hành hạ nàng, không có gì đáng sợ hơn cô độc và tuyệt vọng.

Nghi Nhân đi ra ngoài mật thất, Mãn Ngân và Đức Từ lo lắng đứng chờ, “Thế chủ! Người của thái tử đã ở bên ngoài!”.

“Các người vội cái gì?”. Nghi Nhân ung dung phân phó, “Lệnh cho mọi người chuẩn bị, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chờ bọn hấn tiến vào, làm theo kế hoạch nổ tung Vương phủ”.

“Vâng!”.

Thủ vệ bên ngoài Cảnh Vương phủ nhìn thấy thái tử đại giá, tất cả đều tròn mắt há hốc. “Thái tử, đã về thế này, ngài. ....”.

Thần Hoàng không cho bọn họ cơ hội nói nhảm, hấn phi thân qua bức tường cao, Lãnh Tàng Tâm và khoảng mười người áo xám tro cũng thi triển khinh công đi vào.

Đứng ở trong sân trống trải, bốn phía không gian đen kịt, yên tĩnh đến đáng sợ.

Thần Hoàng meo mắt, liếc nhìn một vòng, Lãnh Tàng Tâm vung tay lên, những người ở phía sau cũng rất ăn ý tản ra.

Đúng lúc này trong đại sảnh đột nhiên sáng lên.

Con người hấn chợt co rút nhanh, cất bước chạy về phía đó, Lãnh Tàng Tâm nhíu mày, đi theo, “Chủ nhân, người phải cẩn thận”.

Trong đại sảnh không có một bóng người chỉ thấy một chiếc đèn đuốc đưa theo gió, bóng dáng vụn vặt có vài phần quỷ dị.

Đột nhiên, phía tây bắc của Vương phủ vang lên tiếng nổ mạnh, những phòng ốc chắc chắn đều rung lên. Còn không đợi mấy người phi thân qua thì cả phía nam và phía đông đều nổ. Dường như giống như được mở khóa, cả Vương phủ đều chôn thuốc nổ, trong nháy mắt tất cả đều nổ tung. Nói và mảnh vụn bay khắp nơi, tất cả đều rơi xuống sau đó là những tảng đá và các bức hoành.

“Nghi Nhân đáng chết!”. Lãnh Tàng Tâm mắng to một câu, Thần Hoàng không hề nghĩ ngợi, nhíu mày xông vào bên trong.

“Bảo vệ chủ nhân!”. Lãnh Tàng Tâm muốn đuổi theo nhưng ngói rơi xuống chặn con đường của nàng. Trong sự hỗn loạn đã không thấy bóng dáng Thần Hoàng đâu.

Trên đỉnh đầu, tiếng ầm ầm vang lên không dứt, trên khe hở, bụi bặm rơi xuống, sau đó cả mật thất đều rung lên. Phong Linh bò dậy, ngẩng đầu lên nhìn.

Nhất định là Dạ Tàn Nguyệt đến cứu nàng! Hấn tới cứu nàng! Nhưng mà bà điên kia lại muốn phá hủy nơi này.

“Tam Nương! Tam Nương!”.

Phong Linh hé miệng, dùng sức hô. “Ta ở đây! Ta đang ở đây!”.

Âm thanh ra khỏi họng nghe càng có vẻ tuyệt vọng. Nàng ở dưới đất nói với giọng yếu ớt, căn bản không thể át được tiếng nổ mạnh phía trên.

“Tam Nương. ....”. Giọng của Thần Hoàng vang càng lúc càng xa.

“Ta đang ở đây. .... Ta ở chỗ này. ....”. Phong Linh nóng nảy, khóc bò lên phía trước, trên cổ bị xích sắt làm đau nhưng nàng vẫn dùng sức bò về phía trước, mười ngón tay đã bị xước hết những móng tay, nỗ lực cào cào trên mặt đất hi vọng leo lên.

“Ta đang ở chỗ này. ....”. Nàng khóc đến nỗi khàn khàn giọng, liều mạng muốn gọi hấn.

Cổ bị xích cọ ra máu, nàng không còn chút hơi sức, cả người vô lực nằm trên mặt đất, nghe âm thanh phía trên càng lúc càng xa, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, “Dạ Tàn Nguyệt. .... ta ở đây. .... ở chỗ này. ....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Người là sư phụ của nàng ta?

Trong phút chốc, toàn bộ Cảnh Vương phủ bị nổ thành một đồng phế tích.

Đứng trong đồng hoang tàn này, Lãnh Tàng Tâm đi lên nói, “Chủ nhân, không tìm được Tam Nương. ....”.

Ánh mắt Thần Hoàng lạnh lùng, sắc bén như dao, lẳng lặng quét qua một vòng. Bỗng nhiên hắn xoay người rồi đi, xoay người lên ngựa, chạy thẳng tới hoàng cung.

Trong thiên lao.

Do Dạ Hoàng Thiên hạ chỉ trước khi mọi chuyện được tra rõ ràng, bất luận kẻ nào cũng không được động đến Dạ Mặc Cảnh. Cho nên khi Dạ Vô Hâm và Thần Hoàng chú ý vào người khác thì Dạ Mặc Cảnh bình an vô sự sống ở đây, thỉnh thoảng làm thơ, vẽ tranh, nhìn vô cùng an nhàn tự tại.

Bỗng nhiên cửa tù bị mở ra, sau đó hắn bị một người nhấc vạt áo.

“Tam Nương bị nhốt trong phủ của ngươi, nơi nào có khả năng sẽ nhốt nàng?”.

Dạ Mặc Cảnh đầu tiên là cảm thấy sững sờ, sau đó hắn bật cười, “Sao, ngươi đánh chủ ý tới vương phủ của bốn vương rồi à?”.

“Ta hỏi ngươi, nàng có thể bị nhốt ở chỗ nào?”. Thần Hoàng dùng một tay nhắc mũi kiếm, nhắm thẳng vào hắn, “Nếu như ngươi không nói thì ta sẽ giết ngươi”.

Dạ Mặc Cảnh ngó ngó hắn, “Chúng ta làm một giao dịch nhỏ thì sao?”.

“Nói đi!”.

“Ngươi để bốn vương ra ngoài, bốn vương sẽ tự mình dẫn ngươi đi tìm nàng!”. Hắn cười một tiếng chắc chắn, “Chỉ cần nàng vẫn còn ở trong Cảnh Vương phủ!”.

Thần Hoàng meo mắt, thu kiếm lại, xoay người đi ra ngoài.

Dạ Mặc Cảnh sửa sang lại y phục, sau đó đi theo hắn.

Bây giờ là lúc trả thù cái tên Nghi Nhân chết tiệt kia rồi!

Một lần nữa trở lại Cảnh Vương phủ, đám người Lãnh Tàng Tâm vẫn đang đứng ở đây chờ. Bọn họ thấy Thần Hoàng đưa theo Dạ Mặc Cảnh trở về thì tự động tránh đường. Dạ Mặc Cảnh thấy vương phủ của mình tan hoang thì sắc mặt hắn tối tăm, “Nghi, Nhân! Bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”.

“Mau đi tìm người đi!”. Thần Hoàng một lòng vẫn suy nghĩ đến Phong Linh.

“Hắn ta có thể làm Vương phủ nổ tung đến mức này thì ta không muốn thừa nhận trong Vương phủ có nội gian cũng không được. .... hơn nữa, đó còn là người bên cạnh Bốn Vương”. Dạ Mặc Cảnh cười lạnh, “Nếu như nàng vẫn còn trong Vương phủ thì chỉ có thể ở một nơi!”. Hắn cũng không chậm trễ, sau khi phân biệt rõ phương hướng hắn đi thẳng tới phòng ngủ của mình, chỉ vào đó nói, “Dọn sạch sẽ chỗ này!”.

Những người áo xám tro lập tức tiến lên, một lúc sau lộ ra một khoảng đất. Dạ Mặc Cảnh đi tới, tay hắn lục loi trên đất một lúc, sau đó hắn kéo một phiến đá, “Ồ phía dưới này!”.

Thần Hoàng không do dự, lập tức nhảy xuống, “Đuốc”!.

Lãnh Tàng Tâm sai người nhóm lửa sau đó đưa xuống cho Thần Hoàng.

Trong mật thất được chiếu sáng, Thần Hoàng nhìn thấy xích sắt ở trong góc, còn có một vòng vết máu thì tìm hắn quặn thắt lại. Bước chân của hắn đột nhiên trở nên nặng nề, hắn bước từng bước trên đất đi qua đó, trên mặt đất còn lưu lại dấu vết mười ngón tay cào trên đất. Hắn nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh nàng liều mạng giãy dụa, khổ sở muốn sống. ...

“Oành”.

Đất trong mật thất run lên, mặt đất cũng lay động.

“Cẩn thận!”. Lãnh Tàng Tâm ra lệnh mọi người lui về phía sau.

Thần Hoàng bay người lên, trong lúc đó, mật thất này vĩnh viễn bị vùi dưới lớp đất. Không khó để phát hiện gương mặt như trích tiên của hắn có chút vận vẹo, hai mắt đỏ một mảnh. Cả người hắn lúc này bao phủ là một tầng khí lạnh, âm trầm bức người. Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhìn qua Dạ Mặc Cảnh, “Cái tên ôn thần này là do ngươi tạo ra”.

Dạ Mặc Cảnh dùng áo che mũi, ngược mắt lên nhìn Thần Hoàng, lạnh nhạt nói, “Cái tên Nghi Nhân này so với các ngươi, thì hắn còn đáng ghét hơn! Âm thầm tính toán bốn vương, lại cho nổ vương phủ của bốn vương, còn an bài nội gian! Không cần ngươi nói thì việc này cũng không thể dễ như vậy!”.

“Chủ nhân!”. Tà Thanh Hàn tiến lên, “Sư tỷ đã truyền tin đến!”.

Thần Hoàng không nói một lời, xoay người đi ra ngoài, lệ khí kinh khủng không bị nén xuống mà càng lúc lại càng mạnh hơn.

.....

Khi nàng mở mắt ra đã không còn là một thất đen như mực mà là một căn nhà của người dân bình thường. Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên người nàng.

Phong Linh vội vàng giơ tay lên che mắt, nàng bị chói lóa như vậy, mắt không chịu nổi sự kích thích của ánh sáng.

“Trước tiên ngươi hãy nhắm mắt lại đi, đôi mắt của ngươi chưa thích ứng được với ánh sáng mặt trời”.

Phong Linh nghe thấy giọng nói mới phát hiện ra trong phòng còn có một người. Nàng meo mắt, cố gắng không xúc động rơi lệ, nàng nhìn thấy đứng bên cạnh bàn là một nam tử đang nghiền thảo dược, hần nhìn không quá 30 tuổi, dáng người cao gầy. Khi hần ngẩng đầu lên thì Phong Linh sợ hết hồn. Một nửa gương mặt của hần là những vết sẹo dữ tợn, rõ ràng có thể thấy đó là những vết thương do dao kiếm gây ra. Một nửa còn lại là gương mặt trắng nõn, vừa nhìn cũng có thể thấy đó là một nam nhân tuấn mỹ.

Phong Linh đột nhiên nghĩ đến câu nói, một nửa là thiên sứ, một nửa là ma quỷ.

Nam nhân nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng thì như cơn mây, động tác này kéo những vết sẹo trên mặt hần, làm chúng càng giống như con rắn đang vặn vẹo trên gương mặt, không nhận ra người.

“Xem ra là ngươi đã quên hết rồi”.

Phong Linh nháy mắt hồi hồn, giọng nói khàn khàn hỏi, “Ngươi là ai? Ngươi là người đã cứu ta từ nơi đó?”.

Nam nhân bưng thuốc tới, đưa cho nàng, “Ngươi uống thuốc trước đi, thân mình ngươi quá yếu”.

Phong Linh nhìn bát thuốc chần chờ không nhận lấy. Sau khi trải qua việc của Nghi Nhân, nàng đã duy trì cảnh giác với tất cả mọi người.

Nam tử dường như nhận ra được lo lắng của nàng, hần nhàn nhạt nói, “Ta phí sức cứu ngươi mà còn muốn độc chết ngươi? Vụ mua bán này sẽ không có ai làm”.

Mặt Phong Linh đỏ lên, “Cảm ơn”. Sau khi uống thuốc, nàng mới hỏi, “Hình như là ngươi biết ta?”.

Nam tử buông chén xuống, ngồi trên một cái ghế cách nàng khá xa, hần biết nửa gương mặt của mình sẽ dọa người, hần dùng một chiếc mặt nạ bạc đeo lên, cố ý không nhìn nàng và nói, “Phải, mấy năm trước chúng ta đều ở phiên bang”.

Về mặt Phong Linh rét lạnh, “Vậy ngươi với Nghi Nhân.....”.

“Ngươi yên tâm đi, ta không có mục đích”. Hần ngừng lại, rồi nói, “Ngược lại, ta cứu ngươi là bởi vì, báo ân”.

Lần này Phong Linh cảm thấy hồ đồ, “Báo ân? Là báo ân cho người nào?”.

“Ngươi”.

“Ta?”.

Phong Linh vội vàng la lên, “Làm ơn, ngươi đừng có thừa nước đục thả câu, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, ngươi mau nói cho ta biết đi”.

Nam tử đưa mắt nhìn ra xa, giọng nói nhẹ nhàng, “Năm đó, Tổ Tổ là một cô gái hiền lành hoạt bát. Nghi Nhân đối với ngươi cực tốt, đi đâu cũng thích dẫn ngươi theo. Thậm chí nàng còn nói bí mật nàng là nữ nhi cho ngươi biết! Những người biết bí mật này cũng không nhiều, chỉ có Lão thế chủ, nương của nàng, hai hộ vệ trung thành từ nhỏ đã bảo vệ nàng, ngoài ra còn có đại ca nàng là Mộc Thác!”.

Phong Linh nhảy bèn đánh hơi được mùi vị âm mưu. Nàng hỏi, “Ngươi cũng biết, vậy thì ngươi và nàng có quan hệ như thế nào?”.

Nam tử cúi đầu, “Võ công của nàng là do ta dạy!”.

“Ngươi là sư phụ của nàng?”.

Nam tử cười tự đắc, ánh mắt tối đi, “Đúng vậy, sư phụ. Cũng bởi vì có quan hệ sư đồ, cho nên nếu nàng theo ta thì nhất định sẽ không được thể tục chấp nhận”.

Phong Linh sợ run lên, nàng nghe ra được một chút đầu mối, “Ngươi..... Thích nàng sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 233: Chân tướng sự việc

Nam nhân mấp máy môi: “Ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, muốn ở cùng với nàng ấy. Thực ra, chỉ cần chúng ta rời khỏi phiên bang thì chúng ta sẽ không gặp bất cứ trở ngại gì. Nhưng nàng ấy không chịu bỏ lão thể chủ lại, và không chịu bỏ con dân của phiên bang. Cho nên ta chỉ có thể dùng thân phận là sư phụ của nàng để ở bên cạnh bảo vệ nàng, yêu nàng. Nhưng mà cảm giác chỉ có thể nhìn nàng ở phía xa thật sự rất khó chịu. Nhất là khi ta biết được nàng muốn dùng kế để gả vào hoàng cung của Minh Tịch triều, sau đó muốn làm hoàng hậu thì ta lại càng cuồng. Đúng lúc này Mộc Thác tìm đến ta”.

Sau khi Phong Linh đã thích ứng với ánh sáng mặt trời, nàng trừng mắt nhìn hắn. Nàng biết, chuyện xưa bắt đầu rồi.

“Trong mắt của dân chúng trong các bộ tộc thì Mộc Thác luôn có vẻ kém hơn so với Nghi Nhân, cho dù hắn có là con trai trưởng cũng vô dụng. Khi lão thể chủ còn tại vị, Mộc Thác cũng không dám lấy chuyện Nghi Nhân là nữ nhi để nói nhưng hắn cũng không muốn bị Nghi Nhân đoạt đi chức Thế chủ, cho nên hắn tìm tới ta”.

Giọng nói của hắn âm trầm, thấp xuống vài phần, giống như là đang nhập vào trong miền hồi ức đau khổ.

“Hắn nói mục đích của hắn giống với mục đích của ta. Hai chúng ta đều muốn Nghi Nhân rời đi, vì thế chúng ta nên hợp tác với nhau. Lúc đó ta rất nóng lòng muốn ở cùng với Nghi Nhân, cùng với việc ta ý mình có võ công cao cường, có thể bảo vệ được Nghi Nhân, không sợ sự uy hiếp của bất cứ người nào. Cho nên ta đã đồng ý với hắn”.

Phong Linh suy nghĩ một chút, “Không phải là người nói cho hắn biết kế hoạch muốn vào cung của Nghi Nhân đấy chứ?”.

Nam nhân khẽ cắn răng, gật đầu, “Đó là cơ hội duy nhất để Nghi Nhân có thể rời khỏi đó mà thân không biết quý không hay. Chúng ta đã thương thảo rất kỹ, chỉ cần đợi đến khi Nghi Nhân đến Luật Pháp tự thì ta sẽ ở trong bóng tối bắn nàng bị thương. Tất nhiên là ta đã nắm chắc lực đạo chỉ tạo ra một vết thương nhẹ cho nàng là được rồi, sau đó ta sẽ xuất hiện kịp thời để đưa nàng đi! Sau đó ta sẽ an trí ổn thỏa tất cả, đến lúc đó ta sẽ nói cho nàng biết là kế hoạch của nàng bị lộ và có người muốn giết nàng, ta cũng chỉ vì muốn bảo vệ nàng nên mới đưa nàng đi! Tất cả những điều đó được lên một cách tỉ mỉ, không chê vào đâu được”.

Hắn tạm ngừng lại rồi nói, “Mà ta lại không ngờ được Mộc Thác chỉ muốn đánh tan sự phòng bị của ta, bởi vì hắn biết rõ có ta ở bên cạnh Nghi Nhân thì không ai có thể làm nàng bị thương! Cho nên, hắn đã âm thầm bố trí sát thủ khác, muốn đưa Nghi Nhân vào chỗ chết! Mà buồn cười là, ta lại trở thành đồng lõa của hắn!”.

Phong Linh nghe thấy thế thì cũng hồi hộp nói, “Sau đó thì sao? Có phải đã đến lúc ta lên sân diễn không?”.

Hắn chuyển tầm mắt, nhìn về phía nàng, “Hắn ta biết Nghi Nhân đối với người khác hẳn những người khác cho nên từ lâu hắn đã đánh chủ ý lên người ngươi, uy hiếp ngươi muốn ngươi phải nghe lời hắn. Mà ngươi thì rất thông minh, vừa giả vờ đồng ý qua loa, vừa nhắc nhở ta phải bảo vệ Nghi Nhân thật cẩn thận. Sau khi ngươi nghe được kế hoạch thì đầu tiên ngươi phản đối mà ta vẫn quyết ý làm. ... Thậm chí ta còn cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi để cho Nghi Nhân biết thì nhất định ta sẽ giết chết ngươi. ....”.

Phong Linh hiểu ra, “Nếu như nói cho Nghi Nhân biết thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của các ngươi, mà với tính tình không làm người khác ưa thích của Nghi Nhân thì nhất định sẽ rời khỏi ngươi! Đến lúc đó, không chỉ ngươi mà ngay cả Mộc Thác cũng sẽ đối phó với ta. Nhưng ta biết rõ nàng gặp nguy hiểm, ta lại không thể bỏ mặc nàng. Cho nên đêm đó ta đã hạ thuốc mê, lựa chọn cách thay thế nàng!”. Nàng nói đến đây thì sự thấp thỏm trong lòng cũng rơi xuống. May mắn, Nhiếp Tổ Tổ không phải là người xấu, nàng không hi vọng mình xuyên không vào một nữ nhân vong ân phụ nghĩa, mang tiếng xấu trên người.

Đến lúc này nam tử mới quay lại nhìn nàng, “Ta nợ ngươi một phần nhân tình”.

Phong Linh khoát tay, “Không cần, lần này ngươi đã cứu ta, coi như đã trả được rồi”.

Nam tử áy náy cúi đầu, “Cho đến bây giờ ta vẫn không có dũng khí để nói cho nàng ấy biết sự việc của năm đó, để nàng vẫn hiểu lầm ngươi cho tới bây giờ, làm hại ngươi chịu nhiều đau khổ như vậy”.

“Ngươi không cần phải xin lỗi, chỉ cần ngươi đưa ta trở về là tốt rồi, con trai ta còn đang chờ ta về nhà ăn cơm đấy”.

Nam tử đứng lên, đi tới trước mặt Phong Linh, áy náy nói, “Tổ Tổ, thật xin lỗi, bây giờ ta chưa thể thả ngươi ra được”.

Phong Linh ngăn ra, “Tại sao?”.

“Lần này Nghi Nhân đã chọc vào người không nên chọc rồi, tất cả những gì nàng ấy làm đã làm liên đới đến Phiên bang. Nếu Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt liên thủ lại, đem binh thì phiên bang sẽ chạy không khỏi trời nắng, ta nhất định phải bảo vệ nàng ấy! Trước khi nàng ấy được bình an vô sự thì ta đành phải làm như vậy. Ngươi yên tâm, ở đây đều là thân tín của ta, bọn họ sẽ không làm khó dễ ngươi!”.

“Này này này, ý của ngươi là sao? Nàng ta đã nhốt ta còn chưa đủ sao, có phải ngươi cũng là người như thế?”.

Nam tử cắn răng nói, “Xin lỗi”, sau đó hần xoay người bước ra khỏi phòng.

“Đáng chết!”. Phong Linh chống hai cánh tay lên, nàng còn chưa nhòem dẫy được thì đã nằm lật trên giường, đau đến nỗi roi nước mắt, “Các người chỉ biết khi dễ người! Hu hu. ... Con trai, nhất định con phải báo thù cho nương. ... Thu thập đám người xấu này!”.

.....

Ngoài thành, bên trong một khách điểm

“Thế chủ!”. Đức Từ vội vàng báo lại, “Bồ câu đưa tin báo lại! Binh mã của Dạ Vô Hàm đã đến thành Dương Quan! Đại công tử muốn chúng ta trở về tiếp ứng!”.

Về mặt Nghi Nhân sẽ đổi, lẩm bẩm nói, “Thế nào lại vậy, muốn đánh rồi sao?”.

Đúng lúc này, Mãn Ngân chạy vội vàng, “Thế chủ, trong khách điểm phát hiện vài người khả nghi”.

Nghi Nhân nhíu mày, “Tên kia tìm tới đây nhanh như vậy sao?”. Nàng cũng không chần chờ nữa, phân phó nói, “Làm việc y theo kế hoạch”.

“Tuân lệnh!”.

Các tùy tùng lui ra, nhưng ngay lập tức lại quay lại, “Thế chủ, ngựa trong chuồng đã gục rồi! Một con cũng không chạy được! Chúng ta làm sao bây giờ?”.

Lúc này cũng có người quay vào nói, “Thế chủ, hỏa dược chúng ta chuẩn bị lần trước đã bị.....”.

“Bị làm sao?”.

“Bị..... bị đi tiểu ướt hết rồi”.

Đức Từ vỗ bàn nói, “Thế chủ, chúng ta xông ra ngoài liều mạng với bọn hần!”. Nói xong, hần đứng dậy muốn đi.

“Đứng lại!”. Nghi Nhân hét lên, sau đó tỉnh táo nói, “Hần đã có bản lĩnh làm nhiều việc như vậy mà không ai phát hiện ra thì hần nhất định có bản lĩnh bắt chúng ta lại, cho nên hần vẫn chưa bắt chúng ta chắc chắn là do còn có điều bận tâm”.

Mãn Ngân nói, “Thế chủ, có phải ý của ngài là hần không tìm được thi thể của Phong Tam Nương! Cho nên hần nghĩ là người vẫn còn đang trong tay chúng ta!”.

“Ừ”. Nghi Nhân gật đầu, “Cho nên chúng ta sẽ làm kế liên kế!”.

Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói, “Người ra mở cửa chính của khách điểm ra, nói rằng ta muốn mời thái tử uống rượu!”.

“Thế chủ, chuyện này.... .... Có phải là quá mạo hiểm hay không?”. Mãn Ngân lo lắng nói.

“Người cứ làm theo những gì ta nói!”.

“... ..... Tuân lệnh”.

Cửa khách điểm từ từ được mở ra, Mãn Ngân và Đức Từ đi ra, nhìn bốn phía, ngắc đầu lên cao, thái độ cao ngạo nói, “Thế chủ của chúng ta muốn mời thái tử uống rượu, là anh hùng thì đừng có giấu đầu lòi đuôi nữa!”.

Bọn họ vừa dứt lời thì mười mấy người áo xám tro phi lên, canh giữ bốn phía của khách sạn. Sau đó Thần Hoàng ưu nhã đi tới, trên mặt là nụ cười tà mị, lại có khả sát khí.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Tiễn người đến một nơi tốt.

Thần Hoàng đi vào và nhìn thấy Nghi Nhân đang ngồi đó thản nhiên, trên bàn ở trước mặt hần đã để sẵn một bầu rượu và hai cái ly.

“Sao thế? Người muốn ta uống rượu tiễn người đi sao?”.

Thần Hoàng ngồi xuống đối diện với nàng ta, trong con ngươi tràn đầy sát khí.

Nghi Nhân không nhanh không chậm rót một ly rượu đưa tới, thấy Thần Hoàng không có ý muốn nhận thì nàng ta cười một tiếng, “Nếu như muốn Phong Tam Nương sống thì tốt nhất thái tử vẫn nên làm theo những gì ta nói”.

Thần Hoàng chớp chớp mắt sau đó quả quyết nhận lấy, cạn sạch.

Nhờ đó mà Nghi Nhân kiểm chứng được suy đoán của mình, quả nhiên là Thần Hoàng không tìm được Phong Tam Nương, hẳn vẫn cho rằng nàng ta đang ở trong tay mình! Vậy thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều rồi.

Nàng ta khẽ mỉm cười, bình tĩnh thong dong mà nói, “Thái tử mang theo nhiều người như vậy là muốn tới bắt ta sao?”.

“Không”, Thần Hoàng nở nụ cười tà mị, đến gần nàng nói, “Ta tới để giết ngươi”.

“Ha ha, giết ta? Chẳng lẽ thái tử không sợ ta sẽ giết chết Phong Tam Nương trước sao?”.

“Sợ”, Thần Hoàng gạt đầu, chớp mắt một cái, “Cho nên bây giờ ngươi mới còn sống”.

Lãnh Tàng Tâm đứng sau lưng cũng không nhịn được nữa, nàng tiến lên nói, “Chủ nhân, nói lời vô dụng với nàng ta làm gì! Chúng ta vào tìm Tam Nương thôi!”. Nói xong nàng rút kiếm định lên lầu.

“Cần rồi!”. Mãn Ngân đuổi theo, đánh nhau với nàng, sau đó những người áo xám tro cũng xông lên đánh với đám người Đức Từ.

Bốn phía, đánh nhau.

Ở trung tâm, Thần Hoàng và Nghi Nhân vẫn bình chân như vại ngồi ở đó, uống hết ly này đến ly khác.

“Có lẽ Phiên bang sẽ không giữ được”. Thần Hoàng nói.

“Ừ”, Nghi Nhân khẽ đáp một tiếng, “Chỉ cần ta còn sống một ngày thì vẫn sẽ đi tìm các người báo thù”.

“Ha ha, không cần phải phiền phức vậy, lát nữa ta sẽ tiễn ngươi đến một nơi thoải mái”.

“Vậy thì tốt, để Phong Tam Nương đi cùng ta”. Nghi Nhân cười một tiếng, “Ta cũng cảm thấy khá thích nàng”.

Thần Hoàng vừa nghe thì nụ cười của hắn càng đáng sợ hơn, “Những gì ngươi làm với Tam Nương chắc chắn ta sẽ đòi lại, bây giờ ngươi nên hiểu, uống rượu chỉ là hơn vài chén thôi (uống rượu chỉ kéo dài thời gian được một lúc)”. Nói xong hắn chủ động rót rượu cho nàng.

Nghi Nhân nhận lấy, nàng ta uống xong, trong nháy mắt cái bàn vỡ ra. Thần Hoàng phi thân đánh tới, Nghi Nhân đã đoán trước được điều đó cho nên nàng tránh được. Hai người giống như sao hỏa đụng phải trái đất, “Bốp bốp” chỉ đánh vài chưởng nhưng lại phát ra uy lực mạnh mẽ.

Trong khách sạn người người đánh nhau tụi bụi, bên ngoài bỗng nhiên có một nhóm người tới, còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy có người nói, “Nữ nhân! Nàng đang ở đâu?”.

Lãnh Tàng Tâm đang trên lầu, vừa đánh vừa tìm Phong Linh. Nàng vừa nghe thấy giọng nói này thì vui vẻ, “Xú nam nhân, nếu như chàng không tới thì buổi tối đừng hòng lên giường của ta”.

Địch Cuồng liếc mắt đã thấy nàng, tức giận rống lên, “Ngươi dám đánh nữ nhân của lão tử, muốn chết!”.

Hắn đề khí nhảy lên, Lãnh Tàng Tâm nói, “Chàng đánh thay ta, ta đi tìm Tam Nương”.

“Được, nàng đi tìm lão đại, chỗ này giao cho ta!”.

Những người áo xám tro công thêm những sát thủ của Xích Diễm bang do Địch Cuồng đưa đến khiến thuộc hạ của Nghi Nhân càng lúc càng không chống đỡ được. Cuối cùng, chỉ còn lại Mãn Ngân và Đức Từ ương ngạnh chống cự, còn Nghi Nhân thì đang bị Thần Hoàng dồn vào một góc, nàng ta khiếp sợ nhìn hắn. Nàng biết hắn lợi hại, biết là võ công của hắn rất quý dị, nhưng mà nàng lại không ngờ được hắn lại lợi hại đến mức này! Cho đến nay, ngoại trừ sư phụ nàng là Vũ Tường ra, nàng còn chưa thua người nào khác!

Lúc nàng còn đang kinh ngạc thì Thần Hoàng đưa tay đánh gãy kiếm của nàng, tốc độ nhanh đến kinh người, đánh một chưởng lên ngực nàng. Nghi Nhân đụng người vào bức tường phía sau, sau đó khắc ra một ngum máu tươi, còn chưa đợi nàng hồi hồn thì Thần Hoàng đánh một quyền về phía nàng. Nghi Nhân cuống quýt tránh ra nhưng lại bị Thần Hoàng đưa tay giữ chặt mạch môn.

“Thế chủ!”. Mãn Ngân và Đức Từ muốn đi lên nhưng lại bị Địch Cuồng ngăn lại.

“Nói đi, nàng ấy đang ở đâu?”. Thần Hoàng giữ chặt, ánh mắt bức người.

Nghi Nhân thở hổn hển, cười lạnh, “Ngươi có thể giết ta”.

Thần Hoàng cười, “Không, ta sẽ không giết ngươi”. Ngón tay hắn vỗ lên gương mặt xinh đẹp, “Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, giết đi thì rất đáng tiếc”.

“Ngươi ——”. Nghi Nhân chấn động, “Ngươi nói cái gì?”.

Thần Hoàng meo mắt, ánh mắt lạnh lùng. Một tay hắn nắm lấy áo của nàng, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì “Xoạt” một tiếng, Thần Hoàng xé chiếc áo nàng đang mặc, nhìn thấy bên trong là bọc ngực màu trắng, tất cả mọi người đều sững sốt. Tất cả những tùy tùng mà nàng mang tới đều trợn to hai mắt, bọn hắn không thể tin được những gì mình thấy, Thế chủ của bọn hắn. .... là nữ nhân?

“Khốn kiếp, ta muốn giết chết ngươi!”. Đức Từ nổi giận, liều mạng muốn xông lên nhưng Dịch Cuồng thu hồi ánh mắt đang nhìn Nghi Nhân, lạnh lùng đập hẳn một cước, “Ngươi đang hoảng một chút”.

Mãn Ngân cũng tức giận đến nổi ngực phập phồng, “Thái tử, giết người cũng không quá mức như vậy, các ngươi làm như vậy có phải là quá đáng không!”.

“Quá đáng?”. Lãnh Tàng Tâm cười nhạo một tiếng, “Những điều này so với những gì các ngươi làm với Tam Nương thì có tính là gì”.

Toàn thân Nghi Nhân run rẩy, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu cao ngạo nói, “Dạ Tàn Nguyệt, có gan thì ngươi cứ giết ta, nếu không ta nhất định sẽ làm cho ngươi phải trả giá thật lớn”.

Thần Hoàng tiến tới, bàn tay đưa cọt phù lên ngực nàng, “Nơi này có lẽ chưa có ai chạm qua nhỉ”.

Động tác của hắn trên đầu khiến Nghi Nhân cảm thấy bị sỉ nhục, nàng cắn răng nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng, “Giết ta đi”.

Thần Hoàng cười lạnh, “Nàng đang ở đâu?”.

“Cả đời này ngươi đừng mong nhìn thấy nàng!”.

Trong mắt Thần Hoàng xẹt qua một tia tàn nhẫn, “Xoạt”, lại là tiếng vải bị xé rách.

Ánh mắt Dịch Cuồng nhảy tới, Lãnh Tàng Tâm tiến tới đánh hắn một cái, “Chàng muốn chết à? Còn không nhắm mắt lại!”.

“Nàng yên tâm, lòng của lão tử ở trên người nàng rồi, đối với mặt hàng này cũng sẽ không động lòng, chỉ là”. Dịch Cuồng cười hi hi, “Không nhìn mới là lạ”.

Nghi Nhân nhắm chặt mắt lại, toàn thân run lẩy bẩy. Ánh mắt bốn phía xung quanh như những lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt của nàng. Nàng cắn môi, ngạo nghễ đứng đó, không để cho mình mất đi tia tự ái cuối cùng.

Thần Hoàng dùng chân nâng thanh kiếm lên, nhắm ngay tim nàng, lạnh lùng nói, “Ta hỏi lại lần cuối, nàng ở đâu?”.

“Hừ”, Nghi Nhân bĩu môi, “Ngươi vĩnh viễn sẽ không gặp lại được nàng”.

Đôi mắt Thần Hoàng lạnh lùng, nhấc kiếm, không do dự đâm xuống. ....

“Dừng tay!”.

Theo âm thanh này, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, người áo xám tro cảnh giác ngăn trước mặt Thần Hoàng.

Nghi Nhân thấy hắn thì sững sốt, “Vũ Tường. ....”.

Trên mặt Vũ Tường vẫn là chiếc mặt nạ bạc, khi nhìn thấy cơ thể trần truồng của nàng thì lửa giận thiêu đốt hai mắt hắn, hắn không nói hai lời cời y phục khoác lên người nàng. Thần Hoàng đảo mắt qua, cũng không hề ngăn cản mà lui bước nói, “Ngươi muốn chết chôn cất nàng ta hay là đến để tìm cái chết?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Huynh đệ của ta không vui

Vũ Tường kiềm chế lại xúc động muốn xông lên cứu người, hắn quay qua nói, “Dạ Tàn Nguyệt, chỉ cần ngươi thả nàng, và hạ lệnh cho quân lính lui binh thì ta sẽ nói cho ngươi biết Phong Tam Nương ở đâu”.

Thần Hoàng lạnh lùng nhìn hắn, dường như là bất vi sở động. Nhưng Thần Hoàng lại liếc lại đôi mắt, trong đôi mắt đó là ngàn lớp sóng đang trào lên, chỉ cần nghe một chút xú tin tức liên quan đến nàng là hắn khó có thể giữ mình được. Nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là thời gian cũng không phải

là tốc độ mà là cuộc chiến tâm lý.

“Ta chán ghét sự uy hiếp của các ngươi”. Kiếm của Thần Hoàng lại đặt trên ngực Nghi Nhân, bàn tay nắm lấy tay nàng ta tăng thêm vài phần sức lực, trên trán Nghi Nhân lấm tấm mồ hôi.

“Ngươi không tin sao?”. Vũ Tường thấy nàng ta như vậy thì giọng điệu nóng nảy. Nghi Nhân nhủ mày, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn, muốn bảo với hắn đừng nên gấp gáp, nhất định phải nắm quyền chủ động.

Thần Hoàng ôm lấy hông của Nghi Nhân, kéo nàng ta tới gần mình, “Các ngươi nghĩ rằng bằng một nữ nhân thì có thể uy hiếp bản thái tử lui binh sao? Ha ha, ngươi có nên hỏi vị Thế chủ này một chút, nếu như ta bắt ngươi để uy hiếp nàng ta thì nàng ta có lui binh không?”.

Ánh mắt Vũ Tường phức tạp nhìn Nghi Nhân, hắn biết, nàng sẽ không, hơn nữa còn suy tính cả đường sống cũng không có.

“Nếu như muốn làm ta xấu hổ thì ngươi đã đạt tới mục đích rồi, muốn giết cứ giết, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy!”. Nghi Nhân nhấc đầu lên, nói với Vũ Tường, “Vũ Tường, nếu như hắn đã không quan tâm thì huynh đi giết Phong Tam Nương đi. Có nữ nhân hắn yêu mến chôn theo ta, vụ mua bán này không hề lỗ”.

“Tốt”. Người trả lời không phải là Vũ Tường mà là Thần Hoàng. Hắn cười gằn, bỗng nhiên ép nàng lên tường, điểm huyết nàng. “Vậy thì trước đó bản thái tử muốn hưởng thụ thân thể ngươi thật tốt. Ha ha, không phải là ngươi vẫn muốn gả cho ta sao? Ta thành toàn cho ngươi!”.

Sắc mặt Nghi Nhân đỏ lên, vừa thẹn vừa giận, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi không phải nam nhân!”.

“Ta có phải là nam nhân hay không thì lát nữa ngươi sẽ biết!”. Nói xong, Thần Hoàng tháo y phục trên người nàng, vén vạt áo của mình lên, định cời quần ra.

“Buông nàng ra!”. Vũ Tường nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ bừng, giống như mãnh thú phát cuồng, hắn rút kiếm ra tiến lên.

Đám người Lãnh Tăng Tâm thấy thế thì ngăn trước người Thần Hoàng.

“Lui ra”. Thần Hoàng cười lạnh một tiếng, “Ta thích nhất là thành toàn người có tình, ngươi muốn chết theo nàng thì ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường”.

Vừa nói chuyện, hắn vừa đón chiêu của Vũ Tường, hắn ra tay mau lẹ, chiêu thức sắc bén, mỗi một chiêu đều là một cái bẫy, chiêu tiếp theo đều là chiêu trí mạng. Võ công của Vũ Tường cao hơn võ công của Nghi Nhân, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn, ban đầu còn có thể đánh ngang tay với Thần Hoàng nhưng mà dần dần hắn ta cũng lực bất tòng tâm, mà Thần Hoàng càng đánh càng nhanh, dường như vừa rồi hắn chỉ khởi động mà thôi. Bây giờ các tế bào toàn thân hắn đều được kích hoạt, trong ánh mắt hiện ra hưng phấn, khát vọng muốn hủy diệt.

Vũ Tường khiếp sợ, hắn đã gặp qua rất nhiều đối thủ nhưng không có người nào giống nam nhân trước mặt. Người này thích chém giết, trời sinh là một ác ma khát máu, chiến đấu chỉ là chuyện khuấy khỏa mà thôi. Loại cảm giác này làm cho người ta không tự chủ được mà lùi bước để tránh trở thành tù binh của hắn.

Thay vì nói bại bởi hắn thì không bằng nói là bại bởi một nháy mắt khiếp đảm kia.

Vũ Tường nhìn nam nhân đang dấn lên ngực mình, hắn chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, hắn cắn răng một cái, “Ta không còn gì để nói khi bại trong tay ngươi, giết ta đi”.

“Ha ha, ta biết là các ngươi đều không sợ chết”. Thần Hoàng cười tà khí, sau khi điểm vài huyết đạo trên người hắn ta, thì Thần Hoàng thu chân lại, đi về trước mặt Nghi Nhân, “Nhưng mà ta muốn ngươi tận mắt nhìn thấy nàng thừa hoan dưới thân ta giống như một kỹ nữ!”.

“Khốn kiếp! Buông nàng ra!”. Vũ Tường điên cuồng hét lên, trên trán nổi gân xanh, Đức Tử và Mãn Ngân cũng rống giận, chửi mắng, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi không phải người! Nếu như ngươi dám động đến Thế chủ, chúng ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!”.

Ngực Nghi Nhân phập phồng kịch liệt, nhìn hắn tới gần mình, hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy, nàng chỉ hận không thể cắn lưỡi tự sát được. Cô lẽ Thần Hoàng nhìn ra ý đồ của nàng, hắn vươn tay nắm lấy gương mặt nàng, vươn tay tới người áo xám tro bên cạnh, “Cởi quần lót của ngươi ra”.

“Hả?”. Người áo xám tro ngẩn ra, “Chủ nhân..... Có nhiều người như vậy, không cần đi”.

Thần Hoàng lướt mắt nhìn hắn, người áo xám tro đỏ mặt, miễn cưỡng quay lưng đi, sau đó cời quần, sau đó là quần lót, xấu hổ đưa cho Thần Hoàng. Mấy người áo xám tro bên cạnh tất cả đều cố nén cười.

“Ngươi —— Ngươi dám!”. Giọng Nghi Nhân run rẩy.

“Hừ hừ, không có gì là ta không dám!”. Thần Hoàng không nói hai lời, trực tiếp lấy quần lót mà người nọ vừa cời xuống, nhét vào trong miệng của nàng.

“Đáng chết! Dạ Tàn Nguyệt, ta nhất định sẽ băm ngươi ra làm trăm mảnh!”. Vũ Tường giận dữ kêu lên, hắn đau lòng, nước mắt trào ra.

Thần Hoàng mặc kệ hắn, bàn tay không do dự đặt lên bộ ngực của Nghi Nhân, thô lỗ nắm lấy, trong miệng chán ghét nói, “Thả lỏng, làm kỹ nữ cũng không được thiếu tư cách”.

Địch Cuồng cười một tiếng, “Này, Thần Hoàng đại ca, ta không ngại thay thế huynh đâu”.

Lãnh Tăng Tâm đánh hấn một cái, “Chàng đi đi! Đi xem ta có cắt của chàng không!”.

Địch Cuồng ôm mặt, lườm nàng một cái trong tiếng cười của thủ hạ. “Đúng là ba ngày không đánh nàng, nàng liền leo lên đầu ta! Mất lão tử không được nhìn, tay không được làm, vậy chẳng lẽ miệng lão tử nói cũng không được sao?”.

“Không được!”.

“Hừ, nghĩ là ta sợ nàng sao! Chi là không làm mà thôi!”.

Bang nhân Xích Diễm Bang hận không có kẻ đất mà chui vào.

Mất mặt quá ~ mặt mũi ném đi đâu rồi ~

Nước mắt Nghi Nhân lăn theo gò má.

Thần Hoàng cười nhạo một tiếng, ghé sát vào tai nàng, “So với những gì ngươi đã làm với Tam Nương thì đây chưa là gì đâu!”. Nói xong hấn tách hai chân nàng ——.

“Ta nói cho ngươi biết Phong Tam Nương ở đâu!”. Vũ Tường không nhịn được nữa, hấn không thể nhìn người khác làm tổn thương đến nữ nhân mà hấn yêu, cho dù biết rõ đó là lợi thế duy nhất của bọn hấn, rất có thể sau đó là cái chết, nhưng hấn vẫn muốn nói ra! Hấn tình nguyện chết cùng nàng, cũng không muốn nhìn thấy nàng bị người ta **, đó mới là sống không bằng chết!

Nghi Nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Thần Hoàng ngừng lại, khoe miệng nâng lên, nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Thật may là hấn nói, bằng không ta không thể làm gì ngươi, bởi vì.... ....”. Thần Hoàng cúi xuống, nhìn huynh đệ của mình rũ xuống, bất đắc dĩ nói, “Nó không vui”.

Thần Hoàng ưu nhĩ đi tới trước mặt Vũ Tường, “Nàng chết rồi sao?”.

Vũ Tường lắc đầu.

Một tảng đá lớn rơi xuống, Thần Hoàng không tiếng động thờ phào nhẹ nhõm, lại hỏi, “Nàng bị thương?”.

“... .....Thần mình hơi suy yếu”.

“Ngươi đụng nàng?”.

Vũ Tường đột nhiên ngẩng đầu lên, bộ dạng giống như bị vũ nhục.

“Rất tốt”. Thần Hoàng hài lòng gật đầu, “Nói cho ta biết, nàng ở đâu”.

Vũ Tường khề cần răng, làm cuộc đàm phán cuối, “Chỉ cần ngươi thả nàng thì ta sẽ nói cho ngươi biết”.

“Há? Còn muốn đàm phán sao? Chẳng lẽ ngươi không biết là ngươi không có tư cách cò kè sao?”. Thần Hoàng cũng không nói nhảm, hấn xoay người lại, làm bộ sẽ coi quân, bất đắc dĩ lắc đầu, “Đừng ép ta làm chuyện không thích, đúng là ghét”.

“Ta nói!”.

Vũ Tường cúi đầu hít sâu một hơi, “Phong Tam Nương ở.....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Nhi tử, con phải báo thù cho nương.

“Nương ——”.

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên khiến Phong Linh giật thót mình. Nhưng nàng nằm thế nào cũng không bò dậy nổi. Nàng lo lắng kêu lên, “Bảo Bảo, có phải là con không?”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kiếm chạm vào nhau, sau đó vang lên vài tiếng kêu rên, cánh cửa bị đập vỡ ra.

Thiết Đà Đầu bước vào đầu tiên, vừa nhìn thấy Phong Linh thì hấn vui vẻ gọi, “Tiểu minh chủ! Mau vào đây!”.

Một bóng dáng nho nhỏ lập tức chạy vào, vừa nhìn hấy Phong Linh thì nhào tới, “Nương!”.

Hai tay Phong Linh ôm chặt lấy con trai, khóc lóc một phen, nước mắt nước mũi chảy dài, “Tiểu tử thôi, rốt cuộc con cũng tới cứu nương. .... Nếu như con không tới, nương sẽ bị những kẻ kia hành hạ đến chết rồi. .... 555555.....”.

*55555: tiếng khóc.

“Nương. ....”. Bảo Bảo ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, Phong Linh nghĩ rằng nó sẽ nói điều gì đó cảm động khiến người ta phát khóc, không ngờ nó lại che lỗ mũi, “Người của nương thật là thôi!”.

Phong Linh sùng sốt một chút, sau đó ngửi ngửi người mình, đảo mắt xoắn lấy lỗ tai nhỏ của nó, “Con dám chê nương thôi? Tào phàn à?”.

“Ai da, nương, con nói thật mà, đã bao lâu rồi nương chưa tắm?”.

“.....”. Mặt Phong Linh tím tím xanh xanh sau đó đỏ lên, nàng quét mắt nhìn các vị chương môn đang cười trộm, trừng mắt liếc nó, “Hôm qua nương vừa mới tắm!”.

Bảo Bảo nhướn mày, “Thật sao?”.

Lúc này, Lý Thọ, chương môn phái Thanh Thành đi vào nói, “Có một nhóm người đang đi về phía bên này”.

Bảo Bảo lạnh lùng nói, “Có tra được đó là ai không?”.

“Nhóm người đó mặc áo xám tro. Tổ chức trên giang hồ mặc áo xám tro chỉ có “T””.

Phong Linh giật mình, Dạ Tàn Nguyệt đến rồi!

Niềm vui tới quá nhiều quá nhanh làm nàng khó mà tiếp thu được, lồng ngực trướng lên.

Vân Từ phương trượng ở sau lưng gật đầu một cái, “Xem ra là người của Thần Hoàng tới”. Ông niệm một câu “A di đà phật, tiểu Minh Chủ, chúc mừng con đã tìm được nương. Đám người lão nạp cũng nên về rồi”.

Bảo Bảo đứng lên, ôm quyền nói với mọi người, “Đa tạ các vị thúc thúc bá bá!”.

Thiết Đà Đầu xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, “Tiểu minh chủ, về sau có chuyện gì thì con cứ phái người đến phái Không Động tìm ta!”.

“Vâng, cảm ơn Đà Đầu thúc thúc!”.

Những người nổi tiếng số 1 số 2 trong chốn võ lâm chính phái lục tục rời đi. Đúng lúc này nhóm người Thần Hoàng cũng chạy tới, hấn tung người xuống ngựa, chạy thẳng tới căn phòng ở giữa, liếc mắt nhìn thấy Phong Linh ngồi trên đất, nàng gầy đi một vòng, trên cổ là vết tròn tròn do xích mài, toàn thân bần thiêu, tóc cũng rối bời.

Tim hấn đau như rỉ máu, hấn chạy tới ôm chầm lấy nàng.

“Nữ nhân ngọc, nếu nàng còn làm ta lo lắng nữa thì ta sẽ giết chết nàng!”. Giọng nói của hấn nghẹn ngào, ôm nàng cũng run run, càng lúc càng ôm chặt hơn.

Phong Linh không tin được là mình sẽ được cứu. Lúc nàng gặp được bọn họ, đầu tiên là sững sờ, sau đó nàng ra sức nhéo hông của hấn.

“Á”, Thần Hoàng buông nàng ra, khó hiểu, “Nàng. ....”.

Phong Linh nhìn hấn, “Là thật. ....”. Sau đó nàng “Òa” một tiếng, nhào vào ngực hấn khóc, “Con mẹ nó, tại sao bây giờ chàng mới đến? Mạng nhỏ của ta bị giày vò đến sắp chết!! Ngu ngốc! Ngu ngốc!! Lúc đó ta đang ở dưới, ta gọi chàng. ... Làm sao chàng lại không nghe được? Ta nghe thấy chàng đến tìm ta, ta liêu mạng gọi, nhưng. ... Chàng lại bỏ đi. .... 5555555555.....”.

Thần Hoàng ôm chặt lấy nàng, gương mặt yêu nghiệt không hề thấy tà khí mà tràn đầy áy náy, “Thật xin lỗi”.

Phong Linh giống như muốn phát tiết tất cả uất ức, nàng hi mũi vào bộ quần áo sạch sẽ của hấn. “Nữ nhân kia, mỗi ngày chỉ cho ta một chén cháo. .... Ta ăn không đủ no. .... Ngày ngày kêu đói, không ai để ý đến ta. .... sau đó ta không ăn, thì nàng ta lại đem đồ thiêu nhét vào trong miệng ta. ....”.

Bên cạnh, hai khuôn mặt một lớn một nhỏ đồng thời phẫn nộ. Thần Hoàng quay đầu lại nói, “Tìm ngay một đầu bếp giỏi nhất, nấu 108 món ăn!”.

Lãnh Tàng Tâm lau nước mắt, nói, “Vâng!”.

Bảo Bảo nắm chặt quả đấm nhỏ, “Nương, nương đừng khóc, con sẽ để nàng ta ngày ngày đều ăn thức ăn thiêu!”.

“Ừ”. Phong Linh gật đầu, “Con trai, nương biết con sẽ báo thù cho nương!”.

Thần Hoàng khom lưng ôm lấy nàng, “Đi, nữ nhân, chúng ta nên về nhà thôi”.

Phong Linh vui trong ngực hắn, mím môi nói, “Nếu như chàng còn bỏ rơi ta thì cả đời ta sẽ không để ý đến chàng!”.

Thần Hoàng trịnh trọng gật đầu, “Nếu như nàng không để ý đến ta thì ta sẽ tìm nơi nào đó để vui mình!”.

Bảo Bảo nhìn xung quanh căn phòng này, xem còn bỏ sót cái gì không. Khi nó nhìn thấy một chậu cây hình thù kỳ quái, nhú mảy, không nói lời nào ôm đi.

Trộm đến nhà, trộm không đi không.

Nó thích những lời này.

Võ ngựa Thần Hoàng chạy không ngừng nghỉ, bằng tốc độ nhanh nhất đưa Phong Linh trở về. Vần Xuân và Sơ Hạ nhìn thấy Phong Linh như vậy thì khóc lóc.

“Nghĩ Nhân trời đánh, Tam Nương của chúng ta có tội tình gì hả? Nhìn xem, chỉ vài ngày mà đã gầy thành cái dạng này”.

Sơ Hạ đau lòng nói, “Tam Nương, về sau đừng giảm béo nữa, đánh chết cũng không giảm”.

Phong Linh muốn an ủi bọn họ nhưng nàng không còn chút hơi sức nào để nói chuyện, vừa rồi nàng còn gào khóc đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Hồng Ngọc đỏ mắt, nói, “Được rồi, về sau chúng ta còn nhiều thời gian nói chuyện! Các người mau chuẩn bị nước nóng để Tam Nương có thể tắm, mùi trên người tỷ ấy.....”.

Hai người dở khóc dở cười, vội vàng đi chuẩn bị nước nóng.

Thần Hoàng ôm Phong Linh vào phòng, sau đó đóng cửa lại, suýt nữa thì Bảo Bảo bị động vào cửa, “Này! Làm sao thúc lại không cho con vào!”.

“Ta phải kiểm tra cho nương con, xem trên người nàng còn những vết thương khác không, con muốn vào sao?”.

“..... Con đợi ở bên ngoài là tốt rồi”.

Phong Linh vừa nằm lên giường không chịu nổi, mơ mơ màng màng ngủ. Đừng nói là muốn làm gì trên người nàng, cho dù có động đất sóng thần thì nàng cũng không quan tâm.

Một lúc sau, hai nha đầu chuẩn bị tốt nước tắm. Thần Hoàng đỡ Phong Linh dậy, nhìn hai người, “Các người lui xuống, ta tắm cho nàng”.

Vần Xuân nhìn Phong Linh nói, “Thái tử, hay là cứ để nô tỳ”.

“Không cần, các người lui ra”.

Sơ Hạ gật nhẹ Vần Xuân, “Đi thôi”.

Hai người ra khỏi phòng, nháy nháy mắt với đám người Hồng Ngọc, “Thái tử muốn tắm cho Tam Nương”.

Bảo Bảo rùng mình, “Nếu là đệ thì còn lâu”.

Hồng Ngọc gõ đầu nó, “Con đúng là không có hiểu”.

“Đó là sự thật mà”.

Lãnh Tàng Tâm ra dấu im lặng, sau đó lặng lẽ đi tới dưới cửa, dùng kiếm cạy ra một khe nhỏ.

Hồng Ngọc lắc đầu một cái, gương mặt tro trên, bước chân cũng nhanh hơn, dính sát vào cửa nhìn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 237: Nỗi khổ của nam nhân

Thần Hoàng nhẹ nhàng để đầu nàng cạnh thùng, sau đó cởi áo ngoài ra, vén tay áo lên, đẩy chậu nước tẻ mộc qua, đặt gần ghế dựa, tỉ mỉ gội đầu cho nàng. Tiếp đó, dùng bồ kết rửa sạch thân thể nàng, cẩn thận tránh đi vết thương trên cổ và cổ tay nàng.

Vô tình tay hắn chạm trúng ngực nàng, động tác rõ ràng hơi chậm lại, ngay sau đó, hắn cúi đầu, nhìn dưới thân, lắc đầu bật cười, “Quả nhiên, người chỉ nhận nàng.”

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động rất nhỏ, Thần Hoàng chợt nhíu mày, thần nhiên nói, “Còn nhìn nữa, để lại con người cho ta!”

“Phanh!” cửa sổ lập tức được đóng.

Lần tắm này rất lâu, rất cẩn thận, nghiêm túc, cũng rất gãy vò. Xong xuôi, Thần Hoàng ôm Phong Linh ra, lau khô người nàng, thay áo trong sạch sẽ, bôi thuốc và băng bó lên vết thương cho nàng, sau mới ngồi lên giường thở phào nhẹ nhõm. Hắn lớn đến chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên phục vụ người khác.

Thần Hoàng sai người dọn dẹp phòng sạch sẽ xong, tự mình đi đến phòng bếp, xem thử đầu bếp đang chuẩn bị gì.

Chẳng mấy chốc, trời đã tối, Thần Hoàng trở về phòng, thấy Phong Linh còn đang ngủ trên giường, hắn cười cười, không đánh thức nàng, mà trực tiếp tự mình cởi sạch sẽ, nằm xuống bên cạnh nàng, cẩn thận chuyển đầu nàng lên tay hắn. Phong Linh lập tức dán sát vào hắn, vùi đầu ngủ trong vai hắn.

Thần Hoàng ngửi thấy mùi hương tự nhiên trên cơ thể nàng, sắp cầm giữ không nổi nữa, bèn cắn răng, khẽ đẩy nàng, “Tam Nương, Tam Nương.”

Phong Linh ngủ rất sâu, không hề có phản ứng.

“Ta biết hiện giờ nàng đang rất yếu, nhưng....” Giọng hắn càng ngày càng khản trương, còn có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta thật sự nhìn rất lâu rồi!”

Phong Linh vẫn ngủ ngon như cũ, không hiểu được chút nào nỗi khổ nam nhân của Thần Hoàng.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nói, “Nàng không trả lời, ta sẽ xem như nàng đồng ý!”

Yên lặng.

Thần Hoàng cười, “Ta biết mà!”

Hắn không nói lần hai, nhanh chóng lật người lại cẩn thận không đè nặng nàng, sau đó vội vàng hôn lên môi nàng, tiếp, tay hắn mò lên ngực nàng, vuốt ve, thỏa mãn nói, “Cảm giác thật tốt!”

Có lẽ nhìn quá lâu rất khổ, hắn không chuẩn bị nhiều đã trực tiếp vọt vào, “Tam Nương, không đau lắm đâu~~” nói xong, hắn trầm người xuống, lập tức thoát mái kêu một tiếng, “Trời ạ,”

Phong Linh bất giác cau mày, hình như có chuyện kỳ quái gì đang xảy ra.....

Thần Hoàng mặc dù rất muốn ‘mưa to gió lớn’ ‘cúi khô bốc lửa’, nhưng hiện tại Phong Linh đang yếu, chỉ có thể nén xúc động, cố gắng dịu dàng hết sức.

“Ừm....” Phong Linh vô thức rên nhẹ một tiếng, lúc này, Thần Hoàng không kiềm nổi nữa, hắn ôm chặt nàng, kim nén đến đỏ bừng cả mặt, “Tam Nương, ráng chút nữa~”

Tốc độ đột nhiên tăng vọt, rốt cuộc xong.....

“Hô.....” Hắn thở ra một hơi, lật người lại, ôm nàng vào lòng, hôn má nàng một cái, “Đúng là nàng rồi!”

Đúng là nữ nhân khiến hắn điên cuồng, yêu thích không thôi, khiến hắn mê muội đến mức không thể kiềm chế.

Thần Hoàng đứng dậy, lấy một chiếc khăn lụa sạch tới, lau người cho nàng. Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, tà ác cười nói, “Hình như Bảo Bảo rất cô đơn, bằng không, chúng ta cho nó thêm một đệ đệ hoặc muội muội nữa đi, nàng thấy sao?”

Phong Linh còn đang ngủ, hoàn toàn không biết có một người đang tự biên tự diễn.

“Nàng không nói lời nào, ta sẽ xem như nàng đồng ý!”

Lại là một hồi yên lặng.

“Được, vậy ta tới!” Thần Hoàng vui vẻ bò lại lên người nàng, tiếp tục đêm xuân, cảnh xuân vô hạn.... ..

Trời sáng rõ. Phong Linh đã ngủ gần một ngày đêm, rốt cuộc có sức mở mắt, vừa mở mắt nàng liền thấy gương mặt tuấn mỹ phóng đại của hắn.

“Dạ Tàn Nguyệt?”

“Nương tử, nàng tỉnh rồi!” Thần Hoàng vui vẻ nhìn nàng, mắt sáng rỡ.

Phong Linh thấy hấn trần trụi, lại nhìn mình, thấy bản thân không một mảnh vải, bỗng trợn to hai mắt, kéo chăn đắp lên người, “Ngươi làm gì?”

Thần Hoàng càng nhìn càng yêu, ôm chăm nàng vào lòng, “Ày, lão phu lão thê rồi, còn ngượng ngùng gì nữa?”

“Ai là lão phu thê với ngươi?” Phong Linh đẩy hấn ra, khó tin hỏi, “Không phải là gười.....”

Thần Hoàng nhếch môi cười, vỗ vỗ mặt nàng, “Nương tử, nàng phải thông cảm cho tướng công của nàng, ta đã cảm dục quá lâu, tắm cho nàng xong, thật bất hạnh không thể tránh khỏi cây đao trên đầu chữ sắc kia.”

“Ngươi tắm cho ta?!” Phong Linh kêu lên, chuyện này quả thật còn khiến nàng khiếp sợ hơn chuyện kia, phải biết, trong khoảng thời gian bị giam, nàng không tắm lần nào cả, ghét bẩn trên người.....không nói cũng biết!

Trời ạ, nàng thật hận không có miếng đậu hũ ở đây để đập đầu chết cho rồi!

“Đừng ngại,” Thần Hoàng một tay chống đầu, một tay ôm nàng, “Ta không chê nàng bẩn, cũng không chê nàng thối.” hấn đảo mắt cười một tiếng, rất buồn nôn nói, “Trong lòng ta, nàng là nữ nhân sạch sẽ nhất.”

Phong Linh kinh hãi, “Rốt cuộc ngươi là ai? Dạ Tàn Nguyệt đâu? Ngươi làm gì hấn rồi? Mau trả hấn lại đây!”

Thần Hoàng cóc nhẹ lên đầu nàng, “Dù sao, nàng chỉ cần biết, mặc kệ nàng biến thành thế nào, ta đều không chê nàng là được rồi!”

Tay hấn vuốt ve tấm lưng trần của nàng, cười nói, “Nương tử, tối qua.....”

“Dừng!” Phong Linh hung hăng nhìn hấn, “Chỉ có kẻ du côn háo sắc như ngươi mới thừa dịp người ta hôn mê làm ra chuyện trời đất khó dung, người thần đều giận như vậy thôi!”

Thần Hoàng thản nhiên lắc đầu, “Không phải một lần, mà hai lần!”

Phong Linh ngạc nhiên, “Có ý gì?”

Hấn lưu manh cười nói, “Làm hai lần.”

“A a a, ta muốn giết ngươi!” Phong Linh nhéo cổ hấn, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi là con heo!”

Thần Hoàng dễ dàng bắt được tay nàng, “Ngoan, đừng làm rộn, ráng giữ sức để ăn cơm!”

“Không! Ta muốn đại diện cho nhân dân tiêu diệt ngươi!”

Thần Hoàng thấy nàng giận đến vậy, đột nhiên nhướn mày, “Nàng giận thế này, có phải là vì hận lúc nàng tỉnh táo ta không.... ....”

Phong Linh nhìn hấn chăm chăm, một bộ ‘ngươi thật hết thuốc chữa’.

Thần Hoàng hí mắt, hôn má nàng một cái, “Ta rất sẵn lòng lập công chuộc tội!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Bệnh kén ăn

“Cốc cốc cốc”. Vần Xuân và Sơ Hạ đứng bên ngoài, nén cười nói, “Thái tử, Tam Nương, nên ăn sáng thôi”.

Thần Hoàng chặn Phong Linh lại, thoải mái ôm lấy nàng, mặc quần áo giúp nàng, sau đó bàn tay hấn nghịch loạn trên đầu nàng, sau đó dùng châm búi lại mái tóc dài. Hấn nhìn một cái, vừa lòng gật đầu, “Mặc dù không xinh đẹp nhưng vẫn có thể miễn cưỡng thông qua”.

Phong Linh dùng ánh mắt lờm chết hấn, đúng là hấn muốn chết mà, “Từ giờ trở đi, chàng cách xa ta một trượng, không cho phép chàng chạm vào người ta, không cho phép chàng nói chuyện với ta, không cho phép chàng xuất hiện trong tầm mắt của ta”.

Nói xong nàng đẩy cửa đi ra ngoài, Thần Hoàng vừa mặc quần áo vừa buồn cười lắc đầu.

Phong Linh vừa vào phòng ăn, nhìn mọi thứ trong phòng thì ngẩn cả người.

Trên bàn ăn có khoảng hơn 100 món ăn, mặn nhạt, chiên xào nấu nướng, món nào cũng có.

Thần Hoàng đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dạng của nàng, hấn nhủu mảy, tốt bụng giúp nàng khép miệng lại.

Lúc này Phong Linh mới hoàn hồn, nghi hoặc nhìn, sau đó nàng hỏi, “Nhà chúng ta chuẩn bị có khách à?”.

Bảo Bảo đi vào nói, “Mọi người sợ nương dinh dưỡng không đủ, cho nên làm nhiều món ăn lên một chút để nương bồi bổ cơ thể”.

“Nhưng mà chỗ thức ăn này nhiều quá, phải ăn đến vài ngày”.

Hồng Ngọc cười nói, “Đây là do Thái tử đặc biệt chuẩn bị cho tỷ đấy, trong phủ chúng ta không đủ người, mọi người cùng đều làm, đến hơn nửa đêm mới chuẩn bị đủ hết chỗ này”.

“Mọi người. ....”. Phong Linh cảm động, mắt đỏ hoe, “Các người thật đáng ghét, mỗi lần đều phải làm ta cảm động, biết rõ người ta không thể ngăn được cảm xúc”.

“Đừng nói nhảm nữa”. Thần Hoàng kéo nàng ngồi xuống, hấn cầm lấy đĩa rồi đưa cho nàng. “Nhiệm vụ của nàng bây giờ là phải ..... ăn”.

Phong Linh nhận lấy đĩa, gập đầu, cầm đầu gắp một miếng thịt nướng. Nhưng khi nàng bỏ miếng thịt vào trong miệng, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, nàng miễn cưỡng nuốt miếng thịt xuống nhưng chỉ vài giây sau nàng đã buông đĩa xuống chạy ra ngoài, nôn như điên.

“Tam Nương!” . Thần Hoàng lập tức chạy đến bên cạnh nàng, mọi người cũng gấp gấp, “Có chuyện gì thế?”.

Thần Hoàng vỗ nhẹ lên lưng của nàng, trong bụng thăm nghĩ, chả lẽ lại có phản ứng nhanh như vậy (:sofunny:)

Phong Linh ói một lúc mới dừng lại, Thần Hoàng diu nàng vào trong phòng, nàng nhìn một bàn món ăn đó, quay mặt đi, khuôn mặt áy náy, nói, “Xin lỗi, ta biết các người đã chuẩn bị những món này thật lâu, nhưng mà thật sự không ăn được”.

“Không ăn được?”. Hồng Ngọc kinh ngạc nói, “Như vậy không giống với tác phong của tỷ”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ cũng gập đầu, “Đúng vậy, Tam Nương không ăn được, đúng là chuyện lạ”.

“Được, vậy thì bây giờ không ăn, lúc nào đói thì sẽ ăn”. Thần Hoàng nhủu mảy, hấn không kiêng kị ai mà bỗng nàng lên, đi ra khỏi phòng ăn đưa nàng về phòng. Sau đó hấn gọi Lãnh Tàng Tâm, hạ giọng nói, “Người mau đi tìm Pháp Hạ”.

“Vâng, chủ nhân”.

Lúc Pháp Hạ đến thì đã là buổi trưa. Hấn vừa vào nhà thì đã bị Thần Hoàng lừa một cái, “Công tử, các người muốn làm gì Cảnh Vương thì có thể nói trước với ta một tiếng không? Để ta đi làm nội ứng mà suýt chút nữa thì bị người của các người bắt được, nếu như ta chết đi thì lương tâm của ngài có bất an không?”.

“Được rồi, ta biết rõ là người bị ủy khuất, bỏ qua việc này, đến đây bắt mạch cho Tam Nương xem. Nàng không ăn được bất cứ thứ gì cả, ăn vào thì sẽ nôn ra hết”.

Pháp Hạ không tình nguyện ngồi xuống, bắt mạch cho Phong Linh, sau đó lại xem xét một chút lưỡi của nàng. Hấn nhủu mảy, “Người đã không ăn bao lâu rồi?”.

Phong Linh nghĩ nghĩ, sau đó vươn hai bàn tay ra.

“Mười ngày?”. Pháp Hạ cười với nàng. “Không có việc gì, ta kê vài thang thuốc là được rồi”.

Hấn kéo Thần Hoàng ra ngoài, nói nhỏ, “Ta sợ là Tam Nương bị đói mấy ngày nên sinh bệnh, người của nàng đã thích ứng với trạng thái đói, bây giờ ăn cơm vào thì cơ thể tự động bài xích. Đây là chứng bệnh kén ăn, sợ là bệnh này sẽ phải điều trị lâu, mỗi ngày đúng giờ phải cho nàng ăn cháo bột ngô, uống thuốc đúng giờ theo phương thuốc mà ta kê, mang nàng đi ra ngoài nhiều hơn một chút”.

Thần Hoàng gập đầu, vỗ vai hấn, “Cảm ơn”.

“Ta không thể ở đây lâu”. Pháp Hạ vừa đi vừa nói, “Bên kia Cảnh Vương đang tìm gian tế, ta sợ sẽ bị liên lụy”.

“Người cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ người chu đáo”.

“Theo như ta biết thì sau sự việc này, quý mặt tăng đã không còn trung thành như trước nữa, bọn họ sợ đột nhiên Cảnh Vương xảy ra việc thì bọn họ không có giải được, rốt cuộc vẫn là chết”.

Thần Hoàng cúi xuống, meo mắt nói, “Ý của người là bọn hấn bắt đầu chia ra rồi hả?”.

“Đúng là có việc này”. Pháp Hạ còn nói, “Thật ra ta đã nắm được một chút về giải được của độc kia, cũng đang nghiên cứu để tạo ra giải được, nhưng mà hình như còn thiếu một chút thuốc dẫn. Cho đến bây giờ ta vẫn chưa tìm ra được. Chỉ cần tìm thấy thì chúng ta không cần nghe theo lệnh của Cảnh

Vương nữa”.

“Người cứ làm đi, cần gì thì đến tìm ta”.

“Được, ta đi trước”.

“Ừ”.

Thần Hoàng đến phòng bếp, sai người nấu bột bát cháo bột ngô, sau đó bung vào phòng. Phong Linh vừa thấy bát cháo thì quay đầu đi. “Ta không muốn ăn”.

Thần Hoàng ngồi xuống, không cho phép nàng trốn, quay mặt nàng lại, “Chỉ cần nàng ăn vài miếng là được rồi”.

“Không”.

Thần Hoàng suy nghĩ một chút, sau đó móc từ trong ngực ra một sấp ngân phiếu, bỏ lên giường, ánh mắt Phong Linh sáng rực lên.

“Ăn một miếng, được một tấm ngân phiếu”.

Mặt Phong Linh hơi gầy dựa, sau đó nàng không nói nhiều nâng cái bát lên, mặc dù trong bụng nàng cảm thấy rất khó chịu nhưng vì ngân phiếu, nàng nhin! Nàng nhắm mắt uống một ngụm, nuốt nửa thì nôn ra! Thần Hoàng dùng mắt cảnh cáo nàng nên nàng lại cố nuốt xuống. Nàng tranh thủ rút một tấm ngân phiếu, chỉ sợ hấn đổi ý.

Sau đó, hai miếng, ba miếng, cho đến khi nàng uống được nửa bát, rốt cuộc nàng cũng không thể ăn thêm được nữa.

Nhìn xấp ngân phiếu trong tay, rốt cuộc Phong Linh cũng hiểu gì vì sao mọi người nói chìm chết vì ăn.

Nhưng mà, cũng đáng giá.

Hồng Ngọc đứng ngoài, giơ ngón tay cái lên nói, “Đúng là giỏi, đây gọi là đúng bệnh đúng thuốc”.

Bảo Bảo lắc đầu, “Nương cũng thật là, không biết cò kè mặc cả gì? Ít nhất cũng phải một miếng hai tờ! Như thế này là lỗ rồi”.

Lãnh Tàng Tâm cười một tiếng, “sợ cái gì, chỉ cần gả cho chủ nhân thì cam đoan Tam Nương trở thành nữ nhân có rất nhiều tiền trong thiên hạ”.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn.

“Xảy ra chuyện gì thế?”. Hồng Ngọc chạy ra ngoài, sau khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì nàng sững sốt, “Quan Dư Tình?”.

Quan Dư Tình nhìn thấy Hồng Ngọc thì tức giận nói, “Mộc Hồng Ngọc, người giấu Dập Tuyên đi đâu rồi?”.

Hồng Ngọc chớp mắt, “Người hỏi nhầm người rồi, hấn ta là người to như thế, ta giấu hấn đi đâu được? Nếu như người hỏi thì thể của hấn thì may ra ta còn có thể trả lời được”.

Quan Dư Tình tức giận, “Người đừng có mà giả ngây giả ngô! Dập Tuyên đã nhiều ngày không về phủ, không ai biết hấn đi đâu nhưng gia đình phủ hấn có nói trước đó hấn đã tới tìm người! Sau đó chưa hề phủ! Ta không thể tưởng tượng được, người vì muốn có hấn thì sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nói đi, người giấu hấn ở đâu rồi?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Lựa chọn của hấn

“Ha ha”. Hồng Ngọc cười lạnh lùng, “Đừng nói là ta không biết, cho dù ta biết thì ta cũng sẽ không nói cho người biết.

“Mộc Hồng Ngọc, người đừng có mà kiêu ngạo quá, cho dù người gả vào Tuyên Vương phủ làm Vương phi thì người cũng bị ta đồn ngã ngựa mà thôi”.

Hồng Ngọc không kiên nhẫn đáp, “Quan Dư Tình, người muốn cãi nhau, muốn mắng hay là muốn đánh? Đừng đứng đây lãng phí thời gian nữa, thoải mái nói đi”.

“Hừ, ta sẽ không tranh chấp với một nữ nhân dã man không có kiến thức! Ta chỉ muốn biết Dập Tuyên đang ở đâu! Nếu như hấn có chút sơ xuất nào thì ta sẽ đến chỗ hoàng thượng tố cáo người, cho người đến từ đâu thì sẽ trở về đó! Người chỉ bị Dập Tuyên ngủ một lần mà mặt dày mày dạn bám lấy hấn, loại nữ nhân giống như người, không xứng đáng làm Tuyên Vương phi!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng bên cạnh, lắc đầu, đồng tình nhìn Quan Dư Tĩnh, nàng ta thảm rồi ~

Nàng ta còn chưa kịp mở miệng ra mắng thì Hồng Ngọc đã xuất roi, không hề lưu tình quật nhẹ lên người nàng ta, nàng ta bị đau chỉ vào Hồng Ngọc kêu to. “Mộc Hồng Ngọc, ngươi dám đánh ta? Ta muốn nói cho Dập Tuyên! Ta muốn cáo trạng với hoàng thượng! Ta muốn. ....”.

Hồng Ngọc nhảy xuống trước mặt nàng ta, bảo tiêu bên cạnh Quan Dư Tĩnh tiến lên thì bị nàng dùng một cước đạp ngã. Nàng xách vạt áo của nàng ta lên, cười dữ tợn, “Quan đại tiểu thư, ta nhắc ngươi lâu lắm rồi! Ngươi muốn mắng phải không, được, chúng ta tìm một nơi an tĩnh, ta cho ngươi mắng đủ thì thôi!”.

Hồng Ngọc xách cổ áo nàng ta, kéo vào một con phố nhỏ. Lúc này chỉ nghe được tiếng thét chói tai và tiếng roi chan chất.

“Không, đừng đánh. ....”.

“Ta là người dã man, ngươi không biết sao?”.

“A, cứu mạng. .... Dập Tuyên, cứu ta. ....”.

“Không được kêu tên hần!”.

“A. ....”.

“Nghe đây, nếu như ngươi gả cho hần, ta thấy một lần đánh một lần! Nếu như ngươi có gan thì cứ tìm người giết ta, giết không được thì ngươi cứ mua quan tài cho mình đi!”.

Dần dần âm thanh càng lúc càng nhỏ, Hồng Ngọc thu roi, vỗ vỗ tay đi ra, vài tên bảo tiêu đã chạy vào.

Hồng Ngọc đứng ở cửa cười cười, “Phiên toái đã được giải quyết rồi”.

Hai người đồng thời gật đầu, “Những nữ nhân bên cạnh Phong Tam Nương đúng là không có ai phân rõ phải trái”.

Hồng Ngọc đến chỗ Lãnh Tàng Tâm, nàng có chút không tự nhiên, hỏi: “Tàng Tâm, bên Phiên bang có tin tức không?”.

“À, binh mã của Hàm Vương đã đi qua, Nghi Nhân không có ở đó, còn Mộc Thác chỉ là một kẻ vô dụng, cho hần bao nhiêu binh mã hần cũng không biết dùng. Ta thấy có lẽ không bao lâu Hàm Vương sẽ khai hoàn trở về”.

“Ai da, ta không hỏi cái này”. Bộ dạng Hồng Ngọc khó xử làm Lãnh Tàng Tâm buồn cười, “Có phải ngươi muốn hỏi Tuyên Vương không?”.

Mặt Hồng Ngọc đỏ lên, “Không! Ta không hỏi đến hần”.

Lãnh Tàng Tâm cười, cũng không làm khó nàng, “Tuyên Vương cũng đã tập hợp với Hàm Vương, sau khi đánh thắng trận này sẽ trở về với Hàm Vương, ngươi không cần lo lắng”.

“Ta lo lắng cho hần làm gì?”. Hồng Ngọc mạnh miệng, khi nghe thấy hần không có việc gì thì tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Nàng còn nhớ rõ tình cảnh trước khi đi hần đến tìm nàng. Hần nói, chờ sau khi hần về thì hần sẽ cưới nàng. .... không liên quan gì đến trách nhiệm. Nàng hoài nghi là do mình nghe nhầm, không đợi đến khi nàng hỏi rõ thì hần đã đi rồi. Sau khi hần đi, nàng vẫn nhớ mãi không quên, bây giờ nhớ lại, khóe miệng khẽ nâng lên.

Chờ đến khi hần trở lại, nàng nhất định phải hỏi rõ xem hần có ý tứ gì!

Trong địa lao, không khí ẩm ướt, âm trầm. Bốn phía tối đen như mực, ngay cả một ánh nến nhỏ cũng không có.

Nghi Nhân ngồi trong góc, trên người còn khoác áo đơn của Vũ Tường, “Ngươi có thể đào tẩu, hoặc đưa Phong Tam Nương về phiên bang, với tình cảm của Dạ Vô Hàm với nàng ta thì chắc chắn hần sẽ lui binh. Nhiều cách để lựa chọn như vậy, ngươi lại chọn cách vô dụng nhất”.

Trong bóng tối, Vũ Tường bắt đầu dĩ cười cười, mặt nạ bạc thỉnh thoảng ánh ra tia sáng, “Ta biết ở trong mắt nàng ta là một nam nhân vô dụng. Có một thân võ công nhưng lại không giúp gì được cho nàng. Nhưng với ta, mạng của nàng, trinh tiết của nàng còn quan trọng hơn rất nhiều so với tự do của Phiên bang! Nàng vẫn luôn rõ ràng vì sao ta luôn cam tâm tình nguyện ở lại Phiên bang, mà ở lại những mười năm!”.

“Haiz”, Nghi Nhân thở dài một tiếng, “Ngươi thật sự rất ngốc”.

“Ha ha, ta chỉ ngốc vì một mình nàng”.

Lúc này, cửa lao bị đẩy ra, một bóng dáng nho nhỏ đi vào, “Chính là ngươi, người đã bắt nương ta ăn một ngày một chén cháo sao?”.

Nghi Nhân ngẩng đầu lên, đột nhiên có ánh sáng làm nàng thấy chói mắt, nhìn bé trai trước mặt, “Sao, đến báo thù cho nương ngươi à? Được, cho dù là nửa chén cháo cũng không cho thì cùng tùy ngươi, ta không ý kiến”.

Bảo Bảo đứng ở xa, lắc đầu, “Ta biết các ngươi là người luyện võ, đói tám mười ngày cũng không sao”.

Biết đứa nhỏ này thông minh thành tình, Vũ Tường lập tức nói, “Những việc có liên quan đến nương ngời đều do ta bảo nài làm, muốn báo thù cũng được, muốn phát bực cũng được, tất cả cứ nhắm vào ta”.

Bảo Bảo đột nhiên cười, “Ta đi vào trong gian phòng của ngời, tìm được một chút dược thảo. Tuy rằng không biết để làm gì, nhưng mà vật hợp nhãn với Vũ đại hiệp mà giang hồ vẫn xưng “Vũ Tam Tuyệt” chắc chắn không phải là vật bình thường gì rồi”.

Nghe thấy Bảo bảo nói, sắc mặt Vũ Tường khẽ biến, nhìn lại thẳng bé. Tuổi thì không lớn nhưng lại rất phức hắc, rất giống người đó.

Bảo Bảo vỗ tay, phía sau một người mặc áo xám tro đi lên, chính là người đã cỡi quần lót trước mặt mọi người trong khách sạn.

Hắn bung một bát đựng thứ gì đó còn sôi bực bực. Bảo Bảo chỉ vào Nghi Nhân nói, “Đút cho nữ nhân này uống”.

“Không”. Vũ Tường nóng nảy nói, muốn đứng lên mà toàn thân không có một chút khí lực nào, “Dạ Tàn Nguyệt đáng chết, lại dùng Nhuyễn cân tán”.

Vũ Tường thấy người nọ lại gần Nghi Nhân, mà Nghi Nhân cũng không động đậy được, chỉ có thể cảnh giác trừng mắt nhìn hắn. Vũ Tường căm tức nhìn Bảo Bảo: “Thứ đó không thể tùy tiện uống loạn được, uống vào sẽ chết người đấy”.

Bảo Bảo nhếch môi cười, vỗ tay một cái, người ám xám tro dừng lại.

“Vậy ngời nói xem, cái đó rốt cuộc là cái gì?”.

Vũ Tường trừng mắt nhìn Bảo Bảo, “Không biết ngời là con trai của ai, tuổi còn nhỏ mà không chịu học cho giỏi!”.

Bảo Bảo không kiên nhẫn khoát tay, “Ta là con trai của nương ta, được rồi, vấn đề này không liên quan! Bây giờ ngời nói cho ta biết thảo dược này là cái gì? Dùng để làm gì là được rồi”.

Vũ Tường cắn răng nói, “Đây là độc bích thảo, chỉ sinh trưởng trên những vách núi đen, rất khó tìm, là một loại cỏ chí độc”. Còn về phần độc bích thảo dùng làm gì, hắn không nói.

“Độc bích thảo.....”. Bảo Bảo gật đầu. “Được rồi, ta sẽ tìm người chứng thực vấn đề này, nếu như ngời thấy ta nhỏ mà lừa gạt, ta sẽ đem thứ này cho nài ta uống”. Nói xong, Bảo bảo xoay người đi ra khỏi nhà tù.

Cửa đóng lại, cả địa lao lại chìm trong bóng tối.

Nghi Nhân mở miệng, “Độc bích thảo, có phải là cái đó.....”.

“Ừ”.

“A”. Nàng nhẹ nhàng nói, “Không ngờ ngời lại tìm được”.

“Một câu nói vô tâm của nài, nhưng với ta là một sứ mạng mà ta muốn giúp nài hoàn thành, không tiếc bất cứ gì”.

Nghi Nhân dựa đầu vào tường, “Nếu như ta không phải thế chủ, chắc sinh hoạt của chúng ta rất đơn giản.....”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Chỉ cần có tiền, ta sẽ yêu ngời cả đời.

Ba ngày liên tiếp, Phong Linh ăn ba bát cháo bột ngô, lấy được mấy vạn lượng ngân phiếu, Mọi người nói, cái này còn kiếm được nhiều hơn là ra ngoài cướp bóc.

Phong Linh nằm trên giường vài ngày, mặc dù không ăn nhiều nhưng nài lại có sức sống như trước. Chẳng những nài tìm đến Chu lão bản, lại bắt đầu chương trình hoạt động mai mối lớn nhất “Có gan thì ngời hãy đến”, còn làm một vài hoạt động từ thiện có ích cho dân chúng. Ví dụ như cô nhi viện, viện dưỡng lão, viện phúc lợi, mỗi một nơi nài đều tự thân tự lực làm, làm đến khi hoàn thành. Chẳng mấy chốc, tên của Phong Tam Nương, vang khắp kinh thành.

Buổi sáng, Phong Linh có thói quen ăn chút cháo bột ngô sau đó đi ra ngoài. Thần Hoàng đưa ra một viên dạ minh châu cỡ quả trứng gà, sáng bóng, còn tỏa ra một chút khí lạnh, ngay cả Phong Linh không phải là người chuyên môn cũng biết đây khẳng định là đồ tốt.

Nàng trừng mắt, cầm trong lòng bàn tay, yêu thích không rời, vừa sờ sờ lại đưa cọ cọ vào gò má, “Chặc chặc chặc, chàng kiếm đâu ra thế?”.

Thần Hoàng yêu nghiệt đá lỏng nheo với nàng, “Chúng ta làm giao dịch, ta mua trọn một ngày của nàng, được không?”.

Từ sau khi nàng có thể xuống giường, dường như ăn phải quả nhân sâm, tinh lực luôn dư thừa, không hề rảnh rỗi, làm hại hấn muốn thân mật với nàng cũng không được, không có cách nào, hấn đành phải ra đòn sát thủ với nàng.

“Ừc”, Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, “Hôm nay ta còn phải đi với Chu lão bản, xem công trình của viện phúc lợi. .... Buổi chiều còn phải ăn cơm với vài ông chủ của ngân hàng tư nhân. .... Sau đó.....”.

Thần Hoàng không nói hai lời, lấy đi viên dạ minh châu trong tay nàng, đưa vào trong ngực. Phong Linh nóng nảy, “Đừng lấy, thời gian đều có thể sắp xếp, ta sẽ đẩy những việc kia làm sau”.

Thần Hoàng cười vì đạt được mục đích, “Được, vậy hôm nay nàng là của mình ta rồi”.

Phong Linh chạy nhanh, thu dạ minh châu lại, sau đó ngồi đối diện với hấn, “Được rồi, làm ăn quan trọng nhất là chữ tín, chàng nói đi, muốn làm gì? Ta ở cùng chàng một ngày!”.

Thần Hoàng nghiêng đầu, chỉ ra bên ngoài cười cười, “Bây giờ còn sớm, mặt trời còn chưa ra, chúng ta lên giường ngủ tiếp đi”. Hấn không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng lên giường, sau đó lột hết quần áo nàng ra, buông màn che xuống, cười gian hai tiếng, “Nương tử, nghe nói, vận động buổi sáng là sẽ dễ thụ thai đó!”.

Khuôn mặt Phong Linh đỏ lên, đẩy hấn ra, cả người chui vào trong chăn, “Sắc lang, ngoại trừ việc này, trong đầu chàng không nghĩ đến vấn đề khác à? Ví dụ như tạo ra tương lai tươi sáng, làm những việc có ích cho xã hội, có lợi cho dân chúng”.

“Tương lai của ta là nàng! Ta không nguy hại đến xã hội là tốt lắm rồi, những việc khác đừng yêu cầu nhiều ở ta, một người đứng đầu cường đạo”. Thần Hoàng cởi quần áo bản thân ra, tà ác cười, “Nàng không nói chuyện càng đáng yêu”.

Sáng sớm, trong phòng không khí ái muội, kiều diễm làm người ta mơ màng. Sau đó, hai người mò hời dầm dìa, Thần Hoàng mới buông tha nàng, sau đó ôm chặt lấy nàng nói. “Tam Nương, ngày mai ta phải về Tây Vực rồi”.

Phong Linh ngẩn ra, khuôn mặt trái táo ngẩng lên, “Là do có người gây phiền toái sao?”.

“Ừ”.

“A, đã tra được nội gian là ai chưa?”.

Trong đôi mắt Thần Hoàng khẽ thoáng qua tia âm lệ, nhưng hấn cười khẽ lắc đầu. Phong Linh thất vọng nói, “Hình như những người đó rất lợi hại, chàng có nắm chắc không? Có muốn chờ Vô Hâm về rồi hãy quyết định không?”.

Thần Hoàng đen mặt khi nghe được nàng gọi tên Dạ Vô Hâm rất thân thiết, hấn cau mày nghiêm túc nói, “Tam Nương, có phải nàng nên đổi lại gọi hấn là Vương huynh không?”.

“Ta mới không đổi đâu”. Phong Linh từ chối. “Gọi hấn là Vương huynh rất kỳ quái! Hơn nữa bây giờ chúng ta là bằng hữu, gọi thẳng tên có gì không đúng hả?”.

“Nàng! Nàng không nghe lời ta? Hay là trong lòng nàng hấn vẫn có vị trí?”.

“Này, Dạ Tàn Nguyệt, chàng đang ghen sao?”.

“Ghen? Buồn cười! Làm sao ta phải ăn đấm chua của hấn?”.

“Vậy chàng để ý làm gì?”.

“Ta có nói là ta để ý sao?”.

“À, nếu chàng đã không thèm để ý thì ta sẽ còn kêu tên hấn nhiều”.

“Phong Tam Nương!”.

“Kêu lớn tiếng vậy làm gì, lỗi tai ta không điếc!”.

Thần Hoàng tức giận xoay người sang chỗ khác, dùng chăn che người, Phong Linh che miệng cười trộm. Nàng không tưởng tượng được nam nhân này cũng có lúc tính khí trẻ con. Nàng dùng ngón tay chọc chọc hấn, “Này, chàng định nháo cả ngày như vậy à? Dù sao thì ta sao cũng được”.

Thần Hoàng trừng mắt nhìn nàng, “Ta nói cho nàng biết, sau này cách xa hấn một chút! Nàng là người của ta!”.

“Ai là người của chàng? Ta bán cho chàng hay là cho chàng thuê, mới có một ít mà muốn mua ta cả đời, ta quá thiệt!”.

“Được, vậy nàng nói xem”.

Mắt Phong Linh xoay tròn. “Thời gian của ta rất quý giá, chỉ tính sơ, một ngày một trăm lượng, một tháng ba ngàn lượng, một năm là ba vạn sáu ngàn lượng, mười năm chính là.....”. Thần Hoàng nhìn bộ dạng tính toán chi li của nàng, lắc đầu, “Nàng tham tiền như vậy, trong thiên hạ người có thể cưới nàng chắc cũng chỉ có ta, người xứng đáng cưới nàng cũng chỉ có ta!”. Hắn vươn ta ra, ôm nàng vào lòng, “Thành giao!”.

Phong Linh ở trong lòng hắn xấu hổ, chọc hắn nói, “Đây là giá niêm yết của ta, vậy còn của con trai ta đâu. Bởi vì nó còn đang trong thời kỳ lớn lên nên giá của nó sẽ nhiều hơn của ta, cho nên bằng giá của nó sẽ cao hơn một chút.....”.

Thần Hoàng giật giật lông mày, “Này, Phong Tam Nương, nàng đừng quá phận nhé. Ta nuôi nàng cả một đời nghĩa là nuôi cả gia đình, nàng không tặng Bảo Bảo cho ta được à?”.

“Không được, ta ngâm đắng nuốt cay nuôi nó khôn lớn, làm sao có thể tặng không cho chàng được”.

Thần Hoàng meo mắt nhìn nàng, “Nó đáng giá bao nhiêu tiền”.

Phong Linh tỉnh táo ngồi dậy, “A, để ta tính cho chàng, năm nay nó sáu tuổi, tính chàng một ngày 100 là được rồi, mỗi năm một tuổi đến mười hai.....”.

Thần Hoàng nhìn nàng nước miếng tung bay, hắn chưa thấy ai bán con trai mà còn vui vẻ như vậy. Hắn lắc đầu bật cười, ôm nàng, “Ồ trong lòng ta, nàng và Bảo Bảo đều vô giá. Đừng nói là bạc, cho dù muốn mạng của ta, ta cũng cam lòng”.

Cái ôm của hắn có thể làm nàng cảm nhận được tâm ý của hắn. Phong Linh nở nụ cười, ôm hắn, “Mẫu tử chúng ta không tham lam, chỉ cần bạc là đủ rồi, mạng của chàng thì còn cần giữ lại để kiếm bạc”.

Khóe miệng Thần Hoàng run rẩy, trùng mắt với nàng, “Nàng, nhất định phải ở lúc lãng mạn hất một chậu nước lạnh à?”.

Phong Linh chu miệng, “Đó là sự thật thôi”. Nàng thấy hắn không nói chuyện, hờn dỗi, thì dè dặt vươn tay ra, “Thất gọn cái mành này lên thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241: Tên của ta là Nhiếp Tổ Tổ

Thần Hoàng và Phong Linh ở trong đại trạch cả ngày, sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Thần Hoàng đã phải trở về Tây Vực. Phong Linh kéo Bảo Bảo còn chưa tỉnh ngủ đi tới cửa, “Này, khi nào thì chàng trở lại?”.

Thần Hoàng lười biếng dựa vào người nàng, một tay đặt lên vai nàng, “Không bỏ được tướng công của nàng đúng không?”.

Bảo Bảo rùng mình một cái, “Sáng sớm gọi con dậy chỉ để xem hai người đứng đây làm chuyện buồn nôn à?”.

Thần Hoàng vỗ vỗ đầu nó, “Tiểu tử, ta không có ở đây thì con phải bảo vệ nương con cho tốt, đây là trách nhiệm của nam nhân, con hiểu không?”.

Bảo Bảo lườm hắn một cái, “Đó là nương của con, đâu cần thúc phải nhắc!”.

Một tay Thần Hoàng ôm Phong Linh, một tay nắm tay Bảo Bảo, “Lúc ta không có mặt ở đây, hai người không được phép gây chuyện!”.

Hai mẹ con trăm miệng một lời, “Đâu có đâu!”.

Thần Hoàng quay đầu lại nhìn Phong Linh nói, “Nàng muốn làm ăn ta không phản đối nhưng mà phải nhìn người thật rõ, bị lừa bạc là chuyện nhỏ, chỉ sợ có người có dụng tâm xấu, đánh chủ ý xấu lên người nàng. Có chuyện gì thì nàng phải hỏi Tàng Tâm, biết không?”.

“Thôi đi, ai dám gạt ta chứ!”.

Thần Hoàng lại cúi đầu nhìn Bảo Bảo, “Gần đây trong võ lâm có chút rung chuyển, Thánh giáo Hắc Ám mới quật khởi thời gian trước cũng không dễ động vào, có chuyện gì con hãy hỏi Từ Văn phương trượng, ta đã nói chuyện với ông ấy, ông ấy sẽ giúp đỡ con. Còn nếu không trị được thì con chờ ta về, ta sẽ tự mình diệt họ”.

Bảo Bảo khoát tay, “Không cần, con có thể đối phó!”.

Thần Hoàng nhướn mày, “Nương của con nói một câu rất đúng, có thể đánh thì đánh, đánh không lại thì phải chạy!”.

Những người áo xám tro cười trộm, mặt Phong Linh đỏ lên, trợn mắt nhìn hắn.

“Chủ nhân, nên đi rồi”. Lãnh Tàng Tâm nhắc nhở.

“Ừ”. Thần Hoàng đến trước ngựa, xoay người lên ngựa, ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn hai người, “Chờ ta trở lại, ta sẽ cưới nàng!”. Nói xong, hấn thúc vào bụng ngựa đi mất.

Hồng Ngọc ngẩn ra, sau đó lắc đầu bật cười, nam nhân Dạ gia sao lại giống nhau.

Tim của Phong Linh vẫn còn đập thành thịch, khoe miệng ngọt ngào nhếch lên. Bảo Bảo đội một chậu nước lạnh, “Nương, nên hồi hồn đi”.

“Bốp”. Phong Linh đánh nhẹ vào đầu nó. “Con đã học tốt văn sử địa, chính trị chưa?”.

“Nương dạy con những cái đó lúc nào?”.

“Bây giờ, ngay lập tức!” Phong Linh xách nó đi về, Bảo Bảo kháng nghị, “Hôm nay con còn có việc phải làm, Lý Thợ thúc thúc sẽ đến đây đón con! Ai da, nương, con sai rồi”.

Mấy người Hồng Ngọc cười mập mờ, Tam Nương đang xấu hổ.

Cảnh Vương phủ, sau khi được xây dựng lại.

Bên ngoài cửa Vương phủ, Cảnh Vương vẫn ngồi trên xe lăn, sắc mặt tái nhợt, giống như đã trải qua một hồi bệnh nặng. Bên cạnh, Trương Tam vẫn chờ đợi, không nói nhiều.

“Trương Tam”.

“Có thuộc hạ”.

“Ngươi nói xem, Vương phủ được xây dựng lại, có giống như trước không?”.

“.....Không thể”.

“Ha ha”. Dạ Mặc Cảnh quay đầu lại nhìn hấn, “Có lẽ hỏng, cho dù tu bổ nhiều lần cũng không thể làm gì”.

Sắc mặt Trương Tam vẫn không đổi, lẳng lặng đứng một bên.

“Quý diện tăng là do một tay bốn vương lập ra”. Dạ Mặc Cảnh nhìn về phía xa, sâu kín nói, “Bốn Vương tốn vài năm để an bài chúng ở bên cạnh hoàng thượng và các đại thần. Bốn vương biết, lòng người là thứ khó có thể nắm trong tay cho nên bốn vương dùng độc khổng chế bọn họ. Đến khi cần thì bọn họ sẽ là những sát thủ”.

Trương Tam yên lặng nghe hấn nói, “Chuyện mà bốn vương làm có thể rơi đầu bất cứ lúc nào cho nên bốn vương không có bằng hữu, không có nữ nhân, lại càng không thể coi bọn chúng như người thân!”. Hấn quay đầu lại, ánh mắt tinh táo nhìn thẳng vào Trương Tam, “Nhưng mà trong những người làm cho bốn vương chỉ có ngươi là bốn vương không hề dùng độc, cũng chỉ có ngươi là người biết chỗ của mật thất”.

Trương Tam quỳ một chân xuống, “Thân là con dân của phiên bang, thuộc hạ không thể lựa chọn giữa tín ngưỡng và sự trung thành. Cảnh Vương, là thuộc hạ nợ ngài”. Nói xong, hấn rút đao ra, giơ lên.

Dạ Mặc Cảnh thu hồi tầm mắt, nói, “Ngươi đi đi”.

Trương Tam sững sờ, ngược mắt kinh ngạc.

“Có lẽ bốn vương cần một người như vậy, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, chứng kiến sự thành công của bốn vương!”.

Trương Tam cúi đầu, trong mắt thoáng sự gầy dựa, nhưng sau đó hấn đứng lên, quay đầu bước đi.

Cán Vương phủ lớn như vậy, một mình Dạ Mặc Cảnh ngồi trên xe lăn, thân thể bị ánh chiều tà kéo dài thật dài.....

Tây Vực, bão cát mãnh liệt, tối tăm trời đất.

Mỗi năm ở đây đều có một hai tháng bão cát, gió thổi bay tất cả. Trong thời gian này, bách tính sẽ nghỉ ngơi, đóng cửa, không bước chân ra khỏi nhà.

Xe ngựa đi ở trong núi hoang có chút khó khăn, mười người tùy tùng mặc áo choàng, ngồi trên ngựa, bị gió lớn thổi ngã trái ngã phải.

“Chủ nhân, tìm một địa phương tránh bão, bão cát lớn quá!”.

Thần Hoàng ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn một chút, “Đi thẳng về phía trước”.

Nơi đó có một tòa nhà bỏ hoang, nóc phòng sụp hơn nửa, ngay cả cửa chính cũng không có. Mọi người vội vàng chạy vào đó, mặc dù phòng ốc rách nát nhưng lại chặn được bão cát. Đi vào trong đại sảnh, chỗ đó vẫn còn dùng được, còn có cả vài cái ghế dựa. Một tên tùy tùng lau ghế sạch sẽ, mời Thần Hoàng ngồi, “Chủ nhân, chúng ta ở đây nghỉ một chút!”.

Tùy từng cũng mở bịch nước, “Chủ nhân, xin uống nước”.

“Ừ”. Hấn nhận lấy, quét mắt nhìn thủ hạ đang nhếch nhác, “Các người đừng cố, tìm một nơi nghỉ ngơi cho tốt”.

Đúng lúc này, ánh mắt hấn bắn về phía ngoài phòng, ngay khi những người kia chưa kịp phản ứng gì hấn đã bay ra ngoài, lôi được một người từ trong đồng ngồi vụn.

Trong phòng khách, ánh mắt Thần Hoàng sắc bén như dao nhìn chằm chằm người ngồi dưới đất. Nàng ta mặc một bộ quần áo nam cũ rách, đầu tóc rối bù, đầu cúi thật thấp, nhìn từ thân hình có thể nhận ra đây là một nữ nhân.

Hấn lạnh giọng hỏi, “Người là ai?”.

Nàng lắc đầu, không dám nói lời nào, hoặc là không muốn nói chuyện.

Thần Hoàng nhíu mày, rút kiếm ra, “Ta không có tính nhẫn nại, người là ai, tại sao ở chỗ này?”.

Nàng không nhịn được nói, “Tên ta là Nhiếp Tổ Tổ”.

Nàng còn chưa nói xong, sắc mặt Thần Hoàng hơi cứng lại, “Người nói gì?”.

Cô gái ngẩng đầu lên, khi hấn nhìn thấy gương mặt đó thì trái tim run lên không rõ nguyên do. Nàng không tính là xinh đẹp nhưng ngũ quan rõ ràng, trên mũi còn đính một khóa kim cương, nhìn kỹ thì nó giống như là một chiếc khuyên tai. Tóc dài ngắn không đều, còn có một lọn tóc màu xanh quỳ dị.

Thần Hoàng trừng mắt, nín áo nàng, khuôn mặt xinh đẹp như bị ác ma nhập vào, tàn nhẫn, tà ác. “Người nói lại lần nữa, người là ai?”.

Cô nương đó bị đau, kêu lên một tiếng, “Người có biết nói lý lẽ không? Ta đã nói với người rồi, ta là Nhiếp Tổ Tổ, người còn muốn sao nữa?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Một giấc ngủ sáu năm

Là người trùng tên trùng họ sao? Đây là trùng hợp thôi sao?

Thần Hoàng nhìn chằm chằm nàng ta, chậm rãi buông tay ra, “Tất cả lui ra đi”.

“Vâng!”. Thủ hạ bên cạnh đều lui xuống, trong đại sảnh chỉ còn hấn và nữ nhân tên Nhiếp Tổ Tổ.

Thần Hoàng nhìn nàng chăm chú khiến nàng sợ hãi, Nhiếp Tổ Tổ tránh xa Thần Hoàng giống như tránh ôn thần, “Vị công tử này, chúng ta nên học một chút về thứ tự trước và sau đi, nói sao đi nữa thì ta cũng đến đây trước!”.

“Nơi này bảo quét hơn nửa tháng, một mình người là nữ nhân làm sao lại có thể xuất hiện ở đây được?”.

Nhiếp Tổ Tổ ảo não bóp đầu, “Làm sao mà ta biết được? Tình dậy ta đã thấy mình ở Tây Vực rồi!” Nói xong nàng còn lẩm bảm một câu, “Lại còn biến thành cái dạng này nữa, , người hỏi ta thì ta biết hỏi ai, ta cũng muốn biết tại sao?”.

Thần Hoàng không hề bỏ qua bất kỳ biến hóa nhỏ nào trên mặt nàng, “Người nói, người tên là Nhiếp Tổ Tổ, nếu vậy người đến từ đâu?”.

“Từ sông”.

Thần Hoàng nhướn mày, “Người nói đùa ta à?”.

Nhiếp Tổ Tổ mếu máo, trừng hấn, “Người đúng là không làm người khác thích người được, rõ ràng chỉ là người lạ mà còn hạch hỏi người ta. Ta nói thì người lại không tin! Vậy thì người hỏi ta làm gì? Cứ tưởng tượng ra đáp án là được rồi, dù sao, chỉ cần người vừa lòng là được rồi!”.

“Phập”. Thần Hoàng không nói nhiều, cầm thanh kiếm lên trên trường, thân kiếm còn rung rung phát ra tiếng.

Nhiếp Tổ Tổ tức giận ngồi xuống, “Được rồi, được rồi, người đã cảm thấy hứng thú với chuyện người khác như vậy, muốn biết gì thì người cứ hỏi đi đi! Nhưng mà, ta nói trước, ta nói người tin hay không là chuyện của người, ta không xen vào, đừng nghĩ ta sẽ trả lời lần thứ hai!”

“Rốt cuộc người tới từ đâu?”.

Nhiếp Tổ Tổ ngồi lên một cái đôn, ngồi đối diện với hấn, “Cái này thì phải nói thật lâu về trước.....”.

Thần Hoàng lạnh mặt nói, “Nói tóm tắt”.

“Hừ”. Nhiếp Tổ Tổ trừng mắt nhìn hấn, “Ngươi tuyệt đối không đáng yêu”.

Hình như chịu đủ việc nàng kéo đông kéo tây, Thần Hoàng nhú mày, trong mắt là sự hung ác, Nhiếp Tổ Tổ vội vàng khoát tay, “Được được, ta nói ta nói, ngươi đừng vội!”. Nàng thanh thanh cổ họng, “Khụ khụ. ... Đây, ngươi có nước không?”.

Thần Hoàng ném cho nàng túi nước, sau khi nàng uống đủ thì lau miệng, “Này, có gì để ăn không? Đã hai ngày nay ta chưa ăn gì?”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi, “Mang chút thức ăn vào”.

“Vâng”. Có người đưa lương khô và bò khô vào. Nhiếp Tổ Tổ tròn to mắt, chảy nước miếng, “Cảm ơn, cảm ơn, ta không khách khí đâu”. Nàng cầm lên ăn giống như một người ăn xin.

Sau khi ăn no uống đủ, nàng mới vỗ bụng, hài lòng nói. “Xem ra ngươi cũng không giống người xấu”.

“Một bữa cơm mà đã thu mua được ngươi rồi hả”. Thần Hoàng khinh bỉ nhìn nàng.

“Dĩ nhiên không phải”. Nhiếp Tổ Tổ cười nói. “Phải nhìn xem cơm này đưa vào lúc nào, hiện tại nó giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Được rồi, vì ngươi không phải là người xấu nên ta sẽ nói cho ngươi biết”.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói. “Ta nói ta tới từ sông cũng không phải nói dối. Khi đó ta được người ta cứu từ sông lên, ta không nhớ một chút nào về kỉ ức trước đó, ta chỉ nhớ ta tên là Nhiếp Tổ Tổ. Sau đó ta đi theo ân nhân cứu mạng của ta, trở lại nhà của hấn, ở đó, làm nha hoàn cho hấn.

Thần Hoàng lẳng lặng lắng nghe, nàng lại nói tiếp. “Bởi vì gia tộc của hấn là gia tộc lớn nên có sự tranh quyền đoạt thế, ta trở thành vật hy sinh, bị người ta đuổi đi, cho nên vẫn lưu lạc đến bây giờ”.

Nàng nói phần trước, Thần Hoàng có thể tin đó là thật. Nhưng nửa phần sau, ánh mắt của nàng rõ ràng có lóe lên, chỉ vài ba lời đã xong, sợ là sự việc không chỉ như thế. Nhưng mà hấn nhớ rất rõ ràng, Tam Nương cũng đã từng mất hết trí nhớ, chỉ nhớ rõ những chuyện từ sau khi trở về từ Luật Pháp tự.

Đây cũng là trùng hợp sao?

Ánh mắt của hấn thâm thúy, hỏi, “Ngươi ở bên ngoài đã bao lâu rồi?”.

Nhiếp Tổ Tổ sùng sốt một chút, chớp mắt một cái, nàng k biết phải trả lời thế nào, rõ ràng từ lúc hôn mê đến lúc tỉnh lại thì chỉ khoảng 2, 3 ngày. Nhưng trên thực tế bây giờ đã là sáu năm sau! Ai mà tin được nàng ngủ một giấc những sáu năm mà còn chưa thành thầy khô. Sau khi tỉnh lại, ngay cả thân thể cũng đổi, nói ra người ta không nghĩ rằng nàng là xác chết vùng dậy mới lạ!

“Ba ngày!”.

Thần Hoàng mím môi, nhìn từ trên xuống dưới, “Ngươi là người ở đâu?”.

“Ta đâu có nhớ chuyện lúc trước, làm sao có thể biết được ta là người ở đâu?”. Nhiếp Tổ Tổ nhìn hấn giống như nhìn kẻ ngốc, nàng thật không rõ người đàn ông nhìn xinh đẹp nhưng lại gà mẹ, hứng thú nhiều với chuyện người khác như vậy!

Thần Hoàng thu hồi tầm mắt lại, hấn cũng đã hiểu được đại khái. Nàng ta đang cố giấu điếm điều gì đó, không thể nghi ngờ, nhưng với một người xa lạ thì không ai sẽ nói ra lai lịch của mình. Nhưng mà trực giác của hấn từ trước đến giờ vẫn rất đúng, nữ nhân tên là Nhiếp Tổ Tổ này không hề đơn giản! Thay vì giữ nàng cho kẻ địch phát hiện, thì muốn giết nàng chấm dứt hậu quả, muốn dẫn nàng đi, thì nắm nàng trong tay là được!

Hấn nhú mày, hơi hốt nói: “Hình như gió đã ngừng, chúng ta phải đi, nơi này giữ lại cho ngươi”. Hấn đứng dậy, định đi ra ngoài, Nhiếp Tổ Tổ vội vàng gọi hấn lại, “Công tử!”.

Thần Hoàng đứng lại, nhú mày nhìn nàng, “Có chuyện gì sao?”.

“Cái đó.....”. Nàng lúng túng tránh tầm mắt của hấn, “Ngài có thể... có thể.... Có thể dẫn ta theo cùng được không?”.

Thần Hoàng nhếch môi, lộ ra vẻ như ý, ngoài miệng lại cố ý nói, “Tại sao ta phải mang ngươi theo?”.

Nàng cúi đầu, đáng thương nói: “Ta rất xa lạ với nơi này, không biết chút gì, chưa quen với cuộc sống ở đây, trên người lại không có tiền, muốn đi ra ngoài cũng khó. Ta biết công tử không phải người xấu, cho nên muốn nhờ ngài giúp ta, chỉ là ngài yên tâm, ta sẽ không mang lại phiền toái cho công tử, để ta làm nha hoàn cũng được”.

“Ta không cần nha hoàn”.

Nhiếp Tổ Tổ thất vọng cúi đầu, kiêu ngạo làm nàng chỉ có thể nói đến đó, “Vậy thì thôi đi, chúc ngươi đi đường bình an, đừng bị gió thổi bay”.

Thần Hoàng đẩy cửa đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói, “Nếu như là một gã sai vật thì có thể suy tính lại”.

Cặp mắt Nhiếp Tổ Tổ sáng lên, theo sát hần, “Gã sai vật thì gã sai vật!”. Chỉ cần có thể rời khỏi đây, nàng sẽ tìm biện pháp tìm lại mình!

“Muốn đi cùng ta thì tất cả đều phải nghe ta!”.

“Được được, công tử nói gì thì chính là cái đó!”.

Thần Hoàng dừng lại, “Bắt đầu từ bây giờ người không thể dùng tên của một nữ nhân được, phải đổi tên!”.

Nhiếp Tổ Tổ suy nghĩ một chút, đúng vậy, không thể gọi một gã sai vật là Nhiếp Tổ Tổ được, đúng là rất kỳ quái, “Công tử đổi tên cho ta là được rồi!”.

“A Nam”.

Nhiếp Tổ Tổ run rẩy, “Công tử, ngài sợ người khác không biết ta là nam sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Nhiếp Tổ Tổ thích ứng trong mọi hoàn cảnh

Sau khi bão cát qua đi, rốt cuộc mọi người cũng đến được “Niêm”, tổng đàn ở Tây Vực của Thần Hoàng.

Trước tiên Thần Hoàng sai người đưa Nhiếp Tổ Tổ đi, cho nàng tắm rửa và đổi một bộ quần áo. Sau đó hần đi gặp vài vị đàn chủ của các phân đàn, đột nhiên có người tiến vào bẩm báo, “Chủ nhân, có một người xưng là thị vệ bên người của Hàm Vương muốn được gặp ngài”.

“Thị vệ của Dạ Vô Hàm? Dẫn hần vào”.

“Vâng”.

Một lúc sau, Huyền Phong đi vào, thi lễ, “Tham kiến thái tử”.

Thần Hoàng nhận ra hần, tò mò hỏi, “Người không ở bên cạnh Hàm Vương, đến chỗ này làm gì?”.

Huyền Phong trả lời, “Hàm Vương luôn chú ý đến, nghe nói Niêm gặp một chút phiền toái. Khoảng thời gian trước, Hàm Vương đã phái thuộc hạ đi về Tây Vực, nghe ngóng chuyện ám sát của Niêm!”.

Thần Hoàng nghe đến đó, lông mi khẽ run, “Cái tên đó thỉnh thoảng cũng làm người thích”.

“Thái tử, trước đó thuộc hạ là cường đạo”. Huyền Phong không hề xấu hổ mà nói rất tự hào, “Tin tức của cường đạo thường là nhanh nhất và chuẩn nhất, thuộc hạ đã tra được những người đột nhiên xuất hiện ở Tây Vực, đối địch với Niêm là người của thánh giáo Hắc Ám mới quật khởi trên võ lâm! Còn về việc tại sao lại muốn tìm Niêm gây phiền phức thì chưa thể biết được”.

Thần Hoàng cũng không ngoài ý muốn, gật đầu. “Theo tin tức của chúng ta, cũng đúng là do những người đó”. Hần xoay người, hai tay chấp sau lưng, “Trước đó vì chuyện của Tam Nương nên ta không có tâm tư đối phó với bọn họ, bây giờ thù mới hận cũ nên tính một lượt rồi”.

Huyền Phong còn nói, “Ngày hôm qua, các huynh đệ có cướp của một đội thương nhân, vô tình nghe được trong miệng bọn hần một tin tức, rốt cuộc cũng biết nơi ẩn thân của những kẻ đó”.

Về mặt Thần Hoàng sắc lạnh: “Ồ đâu?”.

* ... .. *

Nhiếp Tổ Tổ tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ quần áo gã sai vật, nàng dường như lại thấy ánh mặt trời. Chỉ là.... ..

Nhìn trong gương đồng khuôn mặt không thuộc về mình, nàng lại néo mạnh bản thân. Đến lúc nước mắt rơi xuống, nàng mới tin tưởng đây là sự thật.

Mặc nó biến thành cái người nào, không có cơ thể 200 cân nàng nên cười trộm, cũng không biết vì sao nàng không vui nổi, vẫn có phản tượng niệm cơ thể mập mạp kia.

Nàng đẩy cửa ra ngoài, chỉnh chỉnh mũ trên đầu, Nhiếp Tổ Tổ luyện cuồng hống, “A aaaaaa, iiiiiiiii, aaaaaaaa.... ..”.

Hai người mặc áo xám tro đi qua nhìn nàng, “Đây là ai vậy?”.

“Nghe nói là một kẻ điên mà chủ nhân nhặt về”.

Nhiếp Tổ Tổ há miệng thở dốc, mãi không nói được gì. Nàng ngậm miệng lại, trừng mắt nhìn hai người kia, “Các ngươi mới là kẻ điên!”.

Nàng đi về nhà trước, thấy Thần Hoàng đang nói chuyện với Huyền Phong thì ưỡn ngực, hóp bụng, nghênh ngang đi qua, “Công tử”.

Thần Hoàng không nói thêm gì, Huyền Phong gật gật đầu, “Được rồi, ngươi đi đi”.

“Thái tử, thuộc hạ cáo lui”.

Dù sao Thần Hoàng vẫn còn chút phòng bị với nàng, quay đầu liếc nàng một cái, nói, “Hai ngày tới ngươi cứ ở đây, không cần đi đâu cả, ta còn có chút việc bận, ngươi không cần theo ta”.

“Vâng!”. Nhiếp Tổ Tổ tinh thần phấn khởi. Từ trước đến nay nàng đều nhanh thích ứng với mọi hoàn cảnh, dường như đã có người từng nói với nàng, tham lam quá sẽ không có được hạnh phúc. So với quần cảnh hai ngày trước thì bây giờ nàng có ăn có ngủ, còn được tắm như vậy đã là tốt rồi!

Hai ngày sau đó Thần Hoàng không thấy đâu. Nhiếp Tổ là một người tính tình sáng sủa hoạt bát, không kêu nệ tiểu tiết, rất nhanh đã hòa nhập đc với những người ở đây.

Hai ngày sau, Thần Hoàng xuất hiện, còn giải mấy người mặc áo đen về, nhìn có vẻ như đánh thắng trận.

Nhiếp Tổ Tổ làm tốt vai trò gã sai vặt, đưa khăn lông, đưa nước trà. Thần Hoàng liếc nàng một cái, “Hai ngày nữa, ta sẽ trở về kinh thành”.

Nhiếp Tổ Tổ không lo lắng, nói, “A, vậy ta đi cùng công tử”.

“Ngươi không muốn tìm lại ân nhân cứu mạng?”.

Nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới gì, dè dặt hỏi, “Công tử, ta hỏi ngài một việc”.

“Cái gì?”.

“Ta nghe mọi người nói Hàm Vương diện hạ xuất binh đánh phiên bang là thật sao?”.

Thần Hoàng nghiêng đầu hỏi, “Hỏi cái này làm gì? Ngươi có người thân bên đó sao?”.

“Bằng hữu có tính không?”.

Thần Hoàng nhíu mày, “Nếu không có gì thì ba ngày nữa, Dạ Vô Hàm sẽ khai hoàn hồi triều”.

“A”. Nhiếp Tổ Tổ ù rũ ngồi xuống, “Tại sao vừa ngủ dậy thì thế giới liền thay đổi”. Rõ ràng nàng vừa mới rời khỏi Thế chủ mà phiên bang đã bị giết. Dù sao đó cũng là nơi nàng từng sống qua, cũng có chút thương tâm.

Thần Hoàng nhìn hết về mặt cô đơn của nàng, hỏi, “Ân nhân cứu mạng của ngươi ở đó sao?”.

“Vâng”.

Thần Hoàng liếc mắt nhìn nàng, không nói gì.

Niềm có vấn đề, tất nhiên là do nội gian, mọi người đều biết là ai. Nhưng Thần Hoàng lại không có ý muốn lôi nội gian ra. Hiển nhiên hắn biết đó là người nào.

Bởi vì có tin tức của Huyền Phong cho nên đã bắt gọn một mẻ thánh giáo Hắc Ám. Một lần nữa an bài đủ, Thần Hoàng quyết định trở về kinh thành, không muộn một khắc nào. Hắn hận không thể có đôi cánh bay trở về bên người mẹ con Phong Linh. Đương nhiên, Nhiếp Tổ Tổ cũng trở về với thân phận gã sai vặt.

Kinh đô vẫn phồn hoa như trước. Khung long hai bên đại trạch vẫn uy phong lẫm lẫm.

Vấn Xuân vội vàng trở về, lau mồ hôi trên trán, nói, “Tam Nương, bên phía cô nhi viện có phiên toái, quan phủ nói chúng ta không có sự phê duyệt của triều đình, không được mở cô nhi viện ở nơi phố xá sầm uất”.

Phong Linh vỗ đầu, “A, sao ta lại quên chuyện này! Đúng là, trước khi Dạ Tàn Nguyệt đi, ta phải bảo hắn phê cho ta chứ!”. Nàng đi vòng vòng trong phòng. “Tìm ai thì tốt nhỉ? Dạ Tàn Nguyệt đi Tây Vực, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên cũng đi phiên bang..... Haiz, thôi tìm Hoàng thượng!”.

Vấn Xuân nuốt một ngụm nước bọt.

Vừa từ hoàng cung trở về, cầm phê duyệt của Dạ Hoàng Thiên. Sơ Hạ lại có vấn đề, “Tam Nương, bên phía viện dưỡng lão có người tới gây chuyện!”.

Hồng Ngọc lười biếng đứng đây, “Chuyện này giao cho ta là được, tỳ còn bận việc của tỳ. Đã lâu ta chưa được hoạt động gân cốt, võ công đều để hoang phế cả rồi”. Hai tay bóp mạnh, cảm roi đi về phía viện đường lão.

Lúc này, Chu lão bản lại tới, “Tam Nương, người phát ngôn đâu? Bây giờ chúng ta đã có hơn một ngàn người ghi danh, ngày mai bắt đầu rồi, ta đã sắp xếp nơi chốn đầy đủ, vé vào cửa cũng bán hết sạch, nếu không tìm người phát ngôn thì không kịp nữa”.

“Ừ, chuyện này ta quên mất”. Phong Linh nhủ mảy, “Vừa là người có sức ảnh hưởng, vừa vui tai vui mắt, còn chưa thành thân, tìm ở đâu.... ...”. Đột nhiên, nàng nhớ ra, vỗ tay, “Có rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Trong người có ta

Thần Hoàng vội vã chạy từ Tây Vực về Dậu Thành, cơ hồ không nghỉ, ngay cả hoàng cung cũng không về, mà nhanh chóng chạy tới chỗ Phong Linh.

“Công tử, đây là đâu vậy?” Xe ngựa dừng lại, Nhiếp Tổ Tổ tò mò hỏi.

Thần Hoàng không thèm quan tâm Nhiếp Tổ Tổ, đi thẳng vào cửa chính.

“A, thái tử đã về!” Sơ Hạ thấy hân, vô cùng vui mừng, vội vàng đi báo cho Phong Linh.

Phong Linh lập tức chạy ra, vừa nhìn thấy Thần Hoàng đã nhào ngay vào lòng hân, “Dạ Tàn Nguyệt! Chàng đã về!”

Thần Hoàng hết sức hài lòng với biểu hiện nhiệt tình của nàng, không uống công hân đã bồn ba nhiều ngày qua, cuối cùng nàng đã nghĩ thông.

“Nhớ ta không?” Hân trêu ghẹo hỏi.

Phong Linh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đập vào ngực hân, “Chàng thì sao?”

“Ta à ~” Thần Hoàng mờ ám tiến gần tai nàng nói gì đó, Phong Linh nghe xong mặt bỗng đỏ bừng như trái cà chua chín, làm nũng trườn hân, “Trong đầu chàng sao nhiều ý nghĩ xấu xa quá vậy?”

Bọn Văn Xuân biết hai người xa cách đã lâu cần không gian riêng nên rất biết điều tránh đi. Lúc này, Nhiếp Tổ Tổ đi tới, tò mò hỏi, “Công tử?”

Phong Linh nghe thấy, nhô đầu ra, vừa thấy Nhiếp Tổ Tổ nàng liền ngăn cả người, hoàn toàn hóa đá. Mà Nhiếp Tổ Tổ ngay khi thấy Phong Linh cũng trợn to hai mắt, quên phản ứng. Thần Hoàng nhìn hai người như hai pho tượng trước mắt, nghi ngờ nhướn mi, “Có điều gì mà ta không biết sao?”

Phong Linh lấy lại tinh thần trước, lập tức xông tới kéo Nhiếp Tổ Tổ, “Đi theo ta!” Nhiếp Tổ Tổ bị động bị kéo đi, hình như vẫn chưa tỉnh ra. Phong Linh chạy được hai bước thì quay đầu lại cảnh cáo Thần Hoàng, “Không được đi theo, bằng không đừng trách ta trở mặt!”

Thần Hoàng ngạc nhiên đứng yên, thực tế hân vẫn rất tò mò về Nhiếp Tổ Tổ này, mà phản ứng của hai người, đã nói lên hân có điều bí ẩn.

Phong Linh kéo Nhiếp Tổ Tổ vào thư phòng, cảnh giác quét khắp xung quanh một vòng, sau đó đóng sập cửa lại, đối diện với gương mặt cực kỳ quen thuộc này, có thể nói lòng nàng đang trăm mối ngổn ngang, có nên kích động, nàng thận trọng hỏi, “Thân thể của ngươi.... .... Không phải là ngươi?”

Nhiếp Tổ Tổ gật đầu, “Thân thể của ngươi..... Không phải là ngươi?”

Hỏi xong, hai người liền hiểu rõ.

Phong Linh vỗ đầu, “Trời ơi, không chỉ xuyên không mà còn cả trao đổi linh hồn nữa sao?!” Không biết có phải là ông trời cố tình ưu ái nàng hay không mà chẳng những để cho nàng sống lại, còn đồng thời cho nàng nhìn thấy cả thân thể cũ của mình.

Nhiếp Tổ Tổ càng khó tiếp thu hơn Phong Linh, vì dù sao Phong Linh cũng đã nhìn nhiều tiểu thuyết xuyên không còn Nhiếp Tổ Tổ thì không. Chợt Nhiếp Tổ Tổ nắm chặt tay nàng, “Ngươi biết chuyện gì đã xảy ra đúng không? Mau nói cho ta biết, rốt cuộc là sao? Tại sao chúng ta lại biến thành thể này?”

Phong Linh vỗ vỗ tay Nhiếp Tổ Tổ để trấn an, kéo Nhiếp Tổ Tổ ngồi xuống, “Ngươi yên tâm, ta sẽ từ từ nói cho ngươi.”

Sau khi ngồi xuống, Phong Linh cố gắng chọn lọc từ để nói cho Nhiếp Tổ Tổ. Cuối cùng, nàng nói, “Tóm lại, chính là linh hồn ngươi chiếm thân thể ta, mà linh hồn ta thì đang trong thân thể ngươi. Nói cách khác, từ nay về sau, chúng ta đều phải cố gắng thích ứng với thân thể mới của mình.”

Nhiếp Tổ Tổ lờ mờ gật đầu, “Khó trách, bỗng nhiên ta ngủ một giấc đến sáu năm, mà vẫn không biến thành cây khô.”

Phong Linh đột nhiên cười vui, ôm chầm Nhiếp Tổ Tổ, “Có thể nhìn thấy thân thể của mình thật tốt! Mắt này, mũi này, miệng này, đều thấm nhuần hơi thở hiện đại! Còn cả cái mũi dễ thương này nữa, ta rất nhớ các ngươi!”

Nhiếp Tổ Tổ cũng nhìn ‘mình’ ngẩn người, “Thì ra khi ‘ta’ gầy đi, có thể xinh đẹp đến thế này?! Trước kia sao ta không biết chứ! Còn bị người ta cười nhạo gần chết, ta thật sự muốn cho những kẻ đó nhìn thấy ‘ta’ của hiện tại, để biết Nhiếp Tổ Tổ cũng rất đẹp!”

“Ừ” Phong Linh gật mạnh đầu, “Đúng, đúng.”

Hai người cứ như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng thấy đối phương đẹp hơn cả hoa. Sau đó Nhiếp Tổ Tổ hỏi về những chuyện xảy ra mấy năm qua, sau khi nghe xong thì thần thức không thôi.

“Ày, thật không biết nên nói thật xin lỗi, hay là chúc mừng đây. Nhưng, hiện tại ngươi có thể tìm được hạnh phúc của mình mới là điều quan trọng nhất, không cần biết quá trình thế nào, cứ xem như đó là sự rèn luyện của cuộc sống đi.”

Phong Linh hỏi thử, “Ngươi chưa từng nghĩ qua, những hạnh phúc này vốn phải là của ngươi, ta chỉ là kẻ giả mạo sao?”

Nhiếp Tổ Tổ thần nhiên cười, lắc đầu, “Sao có thể chứ, nếu đổi lại là ta, có khả năng sẽ là một cuộc sống khác rồi. Những điều này là do chính ngươi tranh thủ được, dù không là thân thể của ta, ngươi cũng sẽ có được chúng.” Ngay sau đó, Nhiếp Tổ Tổ ngưng ngưng nói, “Nói cho cùng, sáu năm trước ta mập như vậy, hẳn đã mang đến rất nhiều phiền toái cho ngươi, ‘ta’ có thể biến thành xinh đẹp như hiện tại, hoàn toàn là nhờ vào cố gắng của ngươi. Ngược lại, ta còn phải nói cảm tạ ngươi đó chứ!”

Phong Linh nghe vậy, đột nhiên thật muốn khóc, dường như, sáu năm qua, chỉ có người trước mặt này mới là người chân chính hiểu rõ được lòng nàng. Phong Linh nhẹ nhàng ôm lấy Nhiếp Tổ Tổ, “Tô Tô, tạ tạ ngươi.”

“Hi hi, ta cũng phải cảm ơn ngươi, đã cho ta có hội sống lại.”

Hai người ôm chầm, an ủi lẫn nhau.

Lúc Thần Hoàng đi tới, nhìn thấy chính là cảnh này.

“Phong Tam Nương, nàng dám cùng một gã sai vặt.....” hẳn chưa nói hết, Nhiếp Tổ Tổ đã nháy nháy mắt với hắn, “Công tử, Tam Nương biết hết rồi.”

“Đúng!” Phong Linh kéo tay Nhiếp Tổ Tổ, vui mừng nói, “Hơn nữa còn là mối gặp mà như quen đã lâu! Dạ Tàn Nguyệt, chàng làm rất tốt! Ta muốn kết nghĩa kim lan với Tô Tô!”

Thần Hoàng ngẩn người, “Hai người.....đang gạt ta chuyện gì đúng không?”

Phong Linh lắc đầu, sau đó cười tủm tỉm nói, “Không cần phải tìm hiểu rõ mọi việc như vậy, cuộc sống phải có một chút bí ẩn mới thú vị!”

Nhiếp Tổ Tổ tiếp lời, “Chính xác!”

Hai người nhìn nhau cười.

Thần Hoàng chết lặng, cảm giác như bị cho ra rìa, cộng với long đong một mối mấy ngày nay khiến hắn thật không thoải mái lắm.

Cơm trưa rất nóng nực. Phong Linh nhận Nhiếp Tổ Tổ là tỷ tỷ, gọi A Nam. Đây là ý của Nhiếp Tổ Tổ, nếu hai người đã trao đổi linh hồn, vậy không cần thiết dùng tên cũ làm gì, để tránh rắc rối không cần thiết.

Mọi người mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng tính tình Nhiếp Tổ Tổ hiền hòa, lại hài hước, rất được người ưa thích, nàng cũng không cần giả làm kẻ sai vặt nữa, chính thức ở lại, trở thành một thành viên ở đây. Khi gặp Bảo Bảo, nàng càng thêm yêu thích, hoàn toàn xem Bảo Bảo như nhi tử của mình.

Đang lúc mọi người vui vẻ ăn uống thì có người báo, Dạ Vô Hàm chiến thắng trở về, đoàn quân đã đến ngoại ô, khoảng một canh giờ nữa sẽ vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Thu quân hồi triều

Nghe nói Dạ Vô Hàm sẽ trở về thành ngay, trong đại trạch lại sôi trào.

Phong Linh lập tức nói, “Vấn Xuân, đến phủ ngự y tổng quản đón Hinh Nhi về ngay.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đi ngay.” Vần Xuân đưa một cỗ kiệu đi đến phủ Lâm đại nhân.

Thần Hoàng để đưa xuống, nhẹ nhàng lau miệng, ngoắc tay gọi Lãnh Tàng Tâm, “Chuẩn bị nghênh đón ở cửa thành”.

“Vâng, chủ nhân”. Sau khi Lãnh Tàng Tâm lui ram, Phong Linh đột nhiên nói, “A, tại sao lần này chàng tích cực thế?”. Nói xong, nàng lại nhú nhú mày, “Cái này cũng đúng, cho dù là ở nơi nào thì tình huynh đệ không thể kém đi được”.

Thần Hoàng liếc nhìn nàng một cái, “Ta không thích thiếu nhân tình”. Nói xong hấn lạnh lùng đứng dậy, Phong Linh tỏ vẻ “biết ngay”, sau đó nàng lắc đầu cười. Nhiếp Tổ Tổ đến gần nói, “Tam Nương, Hàm Vương là người như thế nào?”.

“A, hấn hả?”. Phong Linh suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười nói, “Dạ Vô Hàm là một bằng hữu đáng giá để người quên mình, hấn cùng là một nam nhân đáng giá dùng một đời để yêu!”.

Nhiếp Tổ Tổ nhìn chằm chằm vào nàng, “Muội đánh giá hấn rất cao nhì, vậy muội đối với hấn....”.

Phong Linh bĩu môi, “Nhiếp Tổ Tổ, tỳ có thể đừng học ta bát quái như vậy được không?”.

Nhiếp Tổ Tổ lơ đãng nói, “Cái này gọi là nhập gia tùy tục. Muội nói cho ta biết, muội đã dùng gương mặt ta làm những gì hả, để sau này nếu có người đến tìm thù thì ta còn biết chứ”.

Phong Linh suy nghĩ một lúc thấy nàng nói cũng không sai, nàng ấy là người trong cuộc, có quyền được biết. Phong Linh mấp máy môi, “Ta đã từng mê luyến hấn.....”.

Nhiếp Tổ Tổ yên lặng lắng nghe, khi nghe được Dạ Vô Hàm độ lượng buông tay Phong Tam Nương, còn nói những lời cảm động lòng người thì lộ vẻ xúc động, cuối cùng, thờ dãi nói, “Không thể tưởng tượng được, Hàm Vương lại là một người chí nghĩa chí tình như vậy”.

Phong Linh cũng khẽ gật đầu, “Thật ra thì, rất nhiều khi, muội luôn yên lặng cầu nguyện hấn sẽ gặp được một nữ nhân tốt hơn muội gấp ngàn lần, trải qua một cuộc sống hạnh phúc, nữ nhân tên Phong Tam Nương sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của hấn nữa. Nguyện vọng này rất mãnh liệt, chừng nào mất đi”.

Nhiếp Tổ Tổ vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, “Nhất định sẽ”.

Bởi vì Dạ Vô Hàm khai hoàn hồi triều không tấu lên triều đình, cũng không gióng trống khua chiêng, cho nên dân chúng trong thành cũng không biết. Khi đội ngũ tới cửa thành, đột nhiên A Tĩnh bẩm báo, “Hàm Vương, thái tử đang ở trước, tự mình nghênh đón chúng ta”.

“Hả?”. Dạ Vô Hàm sững sờ, Dạ Dập Tuyên cũng khó tin, “Sao vậy, thái tử điện hạ đổi tính rồi sao, tự nhiên có tình người vậy?”.

Dạ Vô Hàm suy nghĩ một chút, cũng chỉ cười cười, “Làm phiền thái tử đại giá, làm sao dám nhận đây”.

Khi bọn hấn vào trong thành, quả nhiên thấy Thần Hoàng ngồi trên ngựa, hấn vừa nhìn thấy bọn họ thì xoay người xuống ngựa. hai huynh đệ Dạ Vô Hàm cũng xuống ngựa, đi lên trước.

Nhìn xung quanh đoàn người chỉnh tề xếp thành hàng, Dạ Vô Hàm cười, “Khách khí như vậy không giống với tác phong của người”.

“Nếu như dễ dàng để cho người đoán được thì ta còn làm làm cái gì?”. Thần Hoàng nhìn hấn, tựa tiểu phi tiểu, “Lần này diệt phiên bang, cũng là tạo thêm uy danh cho người trên triều đình, chúc thái tử này ta có thể thoải mái bỏ xuống rồi”.

Dạ Vô Hàm nhú mày, “Muốn thoát thân sao, không dễ vậy đâu”. Hấn không nói thêm nữa, lướt qua Thần Hoàng đi về phía trước.

“Cha~”.

Vần Xuân ôm Hinh Nhi lại, nhìn thấy bé trên mặt Dạ Vô Hàm nở nụ cười từ ái, đi qua ôm Hinh Nhi, ước lượng, “Hinh Nhi nặng hơn rồi”.

Hinh Nhi vui vẻ ôm lấy cổ hấn, “Phụ thân đã trở lại, có phải phụ thân sẽ không đi nữa không?”.

“Ừ, lần này cha sẽ về ở cùng Hinh Nhi”.

“Thật tốt quá!”.

Phong Linh đứng ở sau, cười nhìn hấn, “Vô Hàm, cảm ơn người”. Nàng biết, lần này hấn xuất binh hoàn toàn là vì nàng. Nàng không thể biểu đạt hết lòng biết ơn, chỉ có thể dùng ba chữ đó. Mặc dù ít nhưng lại mang đầy lòng cảm kích của nàng.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng, ánh mắt ôn hoà nhưng lại khó nén tình cảm. Hấn há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ mỉm cười. “Không cần phải nói cảm ơn với ta”.

Nhìn bộ dạng hai người, Thần Hoàng ăn dấm, đi tới nắm lấy tay Phong Linh, “Này, nợ của nàng, ta thay nàng trả đấy”.

Dạ Vô Hàm nhìn sang hấn, “Lời này người đã nói hai lần rồi”.

Thần Hoàng hừ lạnh, “Hừ, biết là nguoi sẽ như vậy”.

Bên cạnh luôn có một ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Dạ Vô Hàm, vừa rồi khi hắn nhìn về phía Phong Linh, trong đáy mắt có một tia cô đơn, tất cả đều lọt vào trong mắt nàng.

Dạ Vô Hàm nhận thấy được ánh mắt chăm chú của nàng thì quay đầu lại nhìn một nữ nhân cách đó không xa. Mái tóc ngắn dài không đều, lộn tóc còn có màu lam, ngũ quan rõ ràng nói lên chủ nhân là một người có cá tính. Khi hắn nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng đang nghiền cứu tìm tòi hắn, hắn nhúm mày.

Phong Linh nhìn theo ánh mắt của hắn, chạy nhanh tới, giới thiệu: “Đây là tỷ muội kết bái của ta, A Nam”.

“Tỷ muội kết bái?”. Dạ Vô Hàm hồ nghi nhìn Nhiếp Tô Tô, cũng không nói gì.

Hàm Vương phủ yên tĩnh đã lâu, bởi vì Hàm Vương khai hoàn hồi triều nên mở một bữa tiệc. Không chỉ có các đại thần đến mừng mà cả Dạ Hoàng Thiên cũng cải trang xuất cung, đến Hàm Vương phủ.

Dạ Vô Hàm tư thế oai hùng lại cực kỳ tuần lễ làm nhóm tiểu thư nhà quan lại người người thất điên bát đảo, thần hồn điên đảo. Đám người Phong Linh và Hồng Ngọc, Thần Hoàng đi theo hộ tống cũng xuất hiện. Biết rõ thân phận của nàng có phần xấu hổ nên hắn tổ chức một bữa gia yến ở trong. Trước khi khai yến, Dạ Hoàng Thiên gọi các con trai vào thư phòng.

Dạ Hoàng Thiên ngồi xuống, nhìn ba đứa con ưu tú, không phải là không cảm thấy vui, “Cho tới nay, các con đều làm rất tốt. Mỗi một việc các con làm vì triều đình, vì Dạ gia, trăm đều biết”.

Thần Hoàng nhíu mày, “Phụ hoàng, ngài đang muốn luận công ban thưởng sao?”.

Dạ Dập Tuyên nở nụ cười, “Phụ hoàng, vậy thì từ cho nhi thần một phủ đệ đi, phải lớn hơn cái bây giờ hai lần, bởi vì sau khi nhi thần thành thân sẽ khai chi tán diệp cho Dạ gia, vương phủ bây giờ quá nhỏ, không thể đủ được”.

Không đợi Dạ Hoàng Thiên nói, Dạ Vô Hàm lườm hắn một cái, “Hoàng cung rất lớn, đệ có thể đưa chúng vào đó”.

“Như vậy làm sao được? Đệ không muốn hài tử của đệ lớn lên giống đệ.....”. Dạ Dập Tuyên giật mình nhớ ra, nói lại, “Phụ hoàng, nhi thần không có ý.....”.

Dạ Hoàng Thiên không hề tức giận, ngược lại ông còn cười, “Con nói không sai, làm sao trăm có thể trách con? Chính xác khi các con trưởng thành, trăm không làm đúng trách nhiệm của mình, sau khi làm vài việc hồ đồ, trăm cũng không nghĩ cách bù lại mà trăm còn trốn tránh, đó là sơ sẩy của trăm”.

Lần đầu tiên nghe phụ hoàng thân nhiên nói lại chuyện cũ, cả ba người đều ngẩn ra.

Dạ Hoàng Thiên than nhẹ một tiếng, sau đó nói, “Tàn Nguyệt, mẫu hậu con mất sớm, từ khi lập con làm thái tử tới nay, trăm chưa hỏi thăm tới con, cũng không quan tâm đến con, lại đối với việc con còn nhỏ đã phải gánh vác trong hoàng cung cũng coi như không thấy. Đến khi trăm phát hiện ra thì con đã biết cách giả điên để bảo vệ bản thân, ngoại trừ đau lòng, trăm cũng bất lực”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Nói thật cũng là sai sao?

Thần Hoàng cúi đầu, trong đôi mắt có chút âm đạm

“Còn có Vô Hàm và Dập Tuyên, trăm cũng phụ mẫu phi các con”.

Hai người đều chấn động, Dạ Hoàng Thiên nói tiếp, “Trăm đã từng hứa với mẫu phi các con, sẽ không để các con cuốn vào trong việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, nhưng trăm lại ích kỷ.... ích kỷ đem tương lai của Vô Hàm làm lá chắn, khiến con lọt vào tầm mắt của Hoàng hậu và Cảnh Vương, kỳ thật là do phụ hoàng muốn bảo vệ Tàn Nguyệt, để nó không bị hãm hại.....”. Dứt lời, ông ngừng đầu lên nhìn Dạ Vô Hàm, “Vô Hàm, con sẽ không trách phụ hoàng chứ?”.

Trong đôi mắt Dạ Vô Hàm không hề có sự oán giận, mà hắn rất bình tĩnh nói, “Nhi thần đã sớm biết, nếu muốn trách thì hôm nay ngồi chỗ này đã không phải là phụ hoàng rồi”.

Hắn nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Dạ Hoàng Thiên tuyệt đối không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của hắn. Ông vui mừng cười, “Tốt, tốt, các con đều không làm trăm thất vọng, không có việc huynh đệ tương tàn, ngược lại còn đồng tâm hiệp lực bảo vệ giang sơn. Lần này diệt phiên bang, uy danh Minh Tịch triều chúng ta vang xa, Vô Hàm có công đâu”.

Thần Hoàng nhân cơ hội nói, “Theo ý kiến nhi thần, có thể tuyển chọn lại thái tử, không bằng để hấn làm thái tử đi”.

Dạ Vô Hàm vừa nghe xong, mặc kệ nói, “Từ đầu tới cuối ta đều không muốn làm Hoàng đế, nếu ta muốn thì không cần người đưa, bản thân ta tự đoạt lấy là được. Người muốn sao, bản thân thì tiêu dao vui vẻ, ném cái bao đồ cho ta hả?”.

“Bao đồ?”. Khóe miệng Dạ Hoàng Thiên run rẩy một chút, mấy đứa con trai ông không xem ngôi vị Hoàng đế ra gì, có thể tính đây là chuyện may mắn không?

“Ta không xen vào, dù sao bây giờ lớn nhỏ trong triều đều tin vào Hàm Vương”. Thần Hoàng vô lại nói. “Bên phía Tây Vực còn rất nhiều chuyện cần ta làm, ta phải về xử lý, không rảnh làm thái tử, người phải chấp nhận thôi”.

“Vậy không được, trong Hàm Vương phủ việc cũng chất thành đống lớn, người cột cho ta thì ta tìm ai tiếp nhận bây giờ”.

Nói xong, hai người đồng thời nhìn về phía Dạ Dập Tuyên, hấn ngăn ra, vội vàng xua tay, “Đừng nhìn đệ, lúc trước đệ chỉ muốn giành vị trí này cho Vương huynh mà thôi, nếu như huynh ấy không muốn làm Hoàng đế thì đệ gấp làm gì? Việc này đừng liên lụy đến đệ”.

Dạ Hoàng Thiên vỗ vỗ ngực, nhin lại xúc động muốn phun một ngụm máu, bây giờ xem ra các con trai của ông rộng rãi quá cũng là một chuyện phiền toái. Cuối cùng, ông vỗ bàn, “Trẫm mặc kệ, chuyện của Mặc Cảnh xử lý xong, một trong ba đứa phải lưu lại một đứa làm hoàng đế! Được rồi, mọi chuyện quyết định như vậy!”. Nói xong, ông rời đi.

Thần Hoàng cũng đi theo phía sau Hoàng thượng, ném lại một câu, “Ngọc tỷ ở trong tay ai, người đó chính là chân mệnh thiên tử”.

Dạ Vô Hàm sừng sốt, sau đó chạy vào tìm kiếm trong ngăn kéo, kéo ra một cái bao gì đó, ném cho Dạ Dập Tuyên, “Thưởng cho đệ”. Sau đó đi nhanh ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên tò mò hỏi, “Cái gì đây?”. Hấn mở ra, sau khi thấy bên trong là ngọc tỷ, suýt nữa thì nổi giận, hấn giờ nắm đầm với bóng lưng của hai người, “Các huynh thấy ta nhỏ nhất thì bắt nạt đệ, hừ, cứ bắt nạt đệ đi”.

Trong Bác Ý hiền, rượu quá ba tuần, Dạ Hoàng Thiên trở về cung trước, để cho những người trẻ được tự do chơi đùa.

Một mình Phong Linh đi ra cửa, đi về phía Phi Ý hiền, trên mặt là vẻ ảm áp bình thản. Phía sau có một người đi tới, nàng không quay đầu cũng biết đó là ai.

“Sao, nàng muốn quay lại không?”. Dạ Vô Hàm dựa vào cột nhà, ánh mắt mê ly nhìn nàng, sau này có thể hấn sẽ ít thấy nàng xuất hiện trong vương phủ.

Phong Linh cười nói, “Ta trở về thăm người bạn cũ, người không hoan nghênh phải không?”.

“Ha ha, chỉ cần nàng muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể”.

“Cảm ơn”.

Dần dần, hai người lâm vào một mảnh trầm mặc. Dạ Vô Hàm cũng không muốn nói nhiều, hấn thầm nghĩ chỉ cần lặng lặng nhìn nàng, dù sao, khuyên bản thân buông tay không phải là một việc dễ dàng. Có đôi khi, hấn mong muốn ý thức của bản thân có thể lệch quỹ đạo, như vậy khi quay đầu lại hấn mới có thể an ủi được bản thân.

Trong phòng, Thần Hoàng nhìn bên đó, không nói gì. Trên khuôn mặt hấn như phủ một tầng sương mù, muốn biết được suy nghĩ chân thật của hấn, cũng giống như đi trong đám sương mù vậy.

Dạ Dập Tuyên đi tới đối diện, đưa một ly rượu cho hấn, nhìn hai người bên ngoài, cười cười, “Ta nghĩ, nếu người kia không phải là người thì Vương huynh sẽ không buông tay đâu”.

Thần Hoàng nhẹ nhàng cầm ly rượu uống một ngụm, “Ta cũng nghĩ như vậy”.

Dạ Dập Tuyên nở nụ cười nhẹ, “Trước đó, người luôn bảo vệ mẫu tử Tam Nương là người phải không?”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn hấn, nhướn mày.

Hấn tiếp tục nói, “Lúc ở Ngự Dương thành, ta muốn tra chi tiết về Tam Nương nhưng lại không tra được gì cả, ta chỉ biết là có người ở sau lưng giúp nàng, không, phải nói là yên lặng bảo vệ nàng”. Thấy Thần Hoàng không phản ứng gì, hấn tiến lên, ánh mắt nghiêm túc,

“Ta chỉ muốn biết, vì sao?”.

Thần Hoàng tà tứ cười, quay người lại nói, “Muốn biết thật sao?”.

“Đương nhiên”.

“Ha ha, được, gọi một tiếng “ca” ta nghe”.

Dạ Dập Tuyên sùng sốt, Thần Hoàng bày ra bộ dạng “Ngươi không gọi ta không nói”, hấn cắn răng, cho dù Dạ Tàn Nguyệt là ca thật nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng chơi cùng, gặp mặt cũng chỉ xưng hô “thái tử”. Bây giờ đột nhiên muốn hấn gọi Thần Hoàng là ca thì đúng là ngượng mồm.

Hấn ngượng ngừng quay đầu đi, rầu rĩ gọi một tiếng, “Ca.....”.

“Ngoan”. Thần Hoàng vỗ vỗ đầu hấn, Dạ Dập Tuyên giống như bị điện giật, chạy qua, “Bây giờ nên nói rồi”.

Thần Hoàng rũ mắt xuống, khoe miệng khê cười, “Tính ra, nàng từng là ân nhân cứu mạng của ta”.

“Tam Nương đã cứu mạng ngươi? Lúc nào?”.

Thần Hoàng cười đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên theo sau hấn, thốt lên, “Ca! Sao ca lại có thể như vậy? Nói một nửa thì đừng nói, không phải là gọi trí tò mò của người ta sao?”.

“Tiểu hài tử hỏi nhiều vậy làm gì?”.

“Đến điểm mấu chốt lại không nói, đó là không đạo đức!”.

“Mệt, nếu muốn nghe thì sáng mai thỉnh sớm”.

“.....”.

Dạ Vô Hàm và Phong Linh bật cười khi thấy Dạ Dập Tuyên bám theo sau lưng Thần Hoàng.

“Hấn đã thay đổi rất nhiều”. Dạ Vô Hàm nói, “Nàng chưa gặp qua hấn ngày trước, hoàn toàn ngăn cách mình, chưa bao giờ tiếp xúc với huynh đệ chúng ta”. Hấn quay đầu lại nhìn Phong Linh, “Bởi vì nàng mà chúng ta có thêm một huynh đệ”.

Ánh mắt Phong Linh nhìn theo Thần Hoàng ở đằng xa, “Hấn cũng có thêm các ngươi”.

“Tam Nương, lại đây ăn trái cây đi!”. Nhiếp Tổ Tổ vẫy tay với Phong Linh, trong tay còn nắm một quả đào.

“Được, muội đến đây”.

Dạ Vô Hàm nhũu mày hỏi, “Nữ nhân kỳ quái này nàng làm sao lại biết được vậy?”.

Phong Linh nhìn hấn. “Ngươi nói cho ta biết, nàng ấy có xinh đẹp không? Đáng yêu không? Ta muốn nghe lời nói thật”.

Dạ Vô Hàm tỉnh té đánh giá lại Nhiếp Tổ Tổ, nói, “Sắc đẹp cũng chỉ được”.

Nụ cười trên mặt Phong Linh cứng lại, sau đó nàng trợn mắt nhìn hấn, quay người đi vào phòng.

Dạ Vô Hàm sững sờ, không biết bản thân đắc tội nàng chỗ nào, nói thật như lời của nàng cũng là sai sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Cuối cùng cũng tấn công.

“Vương gia, nước đã chuẩn bị xong”.

“Ừ, đi xuống đi”.

“Vâng”.

Dạ Mặc Cảnh tạm thời ở trong biệt uyển hoàng gia. Sau khi nha hoàn đưa nước ấm vào đều lui xuống, bọn họ biết Cảnh Vương có tính tình cổ quái, khi hấn tắm không ai được phép lại gần.

Dạ Mặc Cảnh đứng lên, đi đến cạnh thùng nước, bỏ áo ngoài, lộ ra một mảng da thịt kỳ quái màu trắng. Hấn chậm rãi kéo một mảng da trước ngực xuống! Nhìn kỹ đúng là một tấm da người, mặt trên có chi chít các chữ.

Lúc tắm rửa xong hấn đẩy cửa ra đi thẳng đến lương đình trong hoa viên. Sắc trời ngày càng tối, trong biệt uyển cũng không có nhiều người, không đủ hơi người, bóng phía càng yên tĩnh đáng sợ.

Đột nhiên, cách đó không xa xuất hiện vài bóng đen trên mái nhà, tốc độ rất nhanh, nhảy vài cái đã tới hoa viên, cung kính cúi người: “Cảnh Vương”.

Cùng một thời gian, từ bốn phía nhiều người áo đen chạy tới. Dần dần bên người Cảnh Vương xuất hiện mười mấy người. Tất cả đều mặc y phục dạ hành, mặt bị tấm lụa đen che kín.

Trong đó, một người mở miệng, “Cảnh Vương, ngài nên đưa giải dược cho chúng ta rồi”.

Dạ Mặc Cảnh nâng mắt lên, ánh mắt đảo qua bọn họ, sau đó lấy một bao từ trong lồng ngực, mở ra, đặt trên tay hơn mười viên thuốc nho nhỏ màu đen. Mười mấy người rất ấn ý theo thứ tự đi lấy thuốc, lấy viên thuốc của bản thân.

Nhìn bọn họ, ánh mắt Dạ Mặc Cảnh lạnh lẽo, hần lạnh lùng nói, “Bây giờ, là lúc nên tấn công rồi”.

Bầu trời đen như mực, trăng thanh gió mát.

Trong đại trạch vô cùng náo nhiệt, ném thê vào bình rượu, đá bi, còn có nhảy dây. Ở trong này, khi không có chủ tử thì mọi người giống như người một nhà, khi rảnh rồi không có việc gì có thể tụ tập nhau cùng chơi đùa. Lúc này bọn họ không thấy Phong Linh và Nhiếp Tố Tố, chắc hai người lại về phòng nói chuyện.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm cánh cửa, khuôn mặt âm trầm, nghe tiếng cười như chuông bạc vang lên, hần càng cảm thấy khó chịu.

Lúc này, Bảo Bảo đi tới, nhảy lên lan can, hai chân đung đưa, nói, “Hình như nương rất thích A Nam a dĩ”.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng, “Nàng ta thì có gì tốt? Chỉ là một nữ nhân kỳ quái!”.

Bảo Bảo nghiêng đầu, thực tế nói, “Nhưng là do Thần Hoàng thúc thúc mang về”.

Thần Hoàng nhú mày, cảm tức, “Nếu như nàng còn quần quít lấy Tam Nương, ta sẽ sai người đưa nàng về Tây Vực”.

Bảo Bảo nhún mày, nhẹ nhàng nói, “Không được. Nương mỗi ngày đều quần lấy nàng, ngay cả thúc đưa nàng về Tây Vực, chắc là nương cũng sẽ đi theo”. Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nở nụ cười phúc hắc.

Thần Hoàng nhìn nó từ trên xuống dưới, đứa nhỏ này cười rất giống hần.

Gian trá.

“Hay là tìm một người gả a di đi, chẳng phải là một công đôi việc sao?”.

Thần Hoàng nở nụ cười, “Chủ ý này không tệ”. Hần nhớ tới điều gì, hỏi, “Chuyện của thánh giáo Hắc Ám, tra đến đâu rồi?”.

Nhắc tới việc này, Bảo Bảo thu lại vẻ mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói, “Bên phía Lý Thụ thúc thúc có truyền tin tới, người của thánh giáo Hắc Ám từng có tiếp xúc với Cảnh Vương, xem ra, hần chuẩn bị có âm mưu gì”.

“Xem ra Cảnh Vương thúc thúc không chịu được tìm một bang phái mới”.

Thần Hoàng đi qua, ngồi song song trên lan can, nói. “Nếu có một ngày con thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, con có thích không? Hay là... Ta đổi một cách hỏi khác, con muốn làm hoàng đế không?”.

Bảo Bảo nhún vai, “Nương đã từng kể rất nhiều chuyện xưa về Hoàng đế, cuối cùng chả được vài người tốt. Nương nói, ai muốn làm hoàng đế chắc đầu đều bị lừa đá qua”.

Thần Hoàng cười ha ha, “Không sai, đúng là lời nàng sẽ nói”.

Lúc này, A Tinh đi đến, nhỏ giọng nói, “Chủ nhân, Pháp Hạ đến”.

Thần Hoàng lập tức đi ra, Pháp Hạ tiến lên, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Công tử, Cảnh Vương muốn xuống tay rồi. Ngay trong đêm nay!”.

Thần Hoàng nhú mày, “Nhanh thế sao?”.

“Vâng, đột nhiên, ngay cả chúng ta cũng trở tay không kịp. Bây giờ ta phải trở về ngay lập tức miễn cho hần sẽ nghi ngờ, bởi vì ta là đồ đệ của thần y nên hần vẫn có vẻ lo lắng!”.

Pháp Hạ vội vàng rời đi, trên khuôn mặt Thần Hoàng nở nụ cười khát máu. “Thật tốt quá, rốt cuộc hần cũng không chịu nổi rồi”. Hần không chậm trễ, phân phó, “Chuẩn bị ngựa, ta muốn đến Hàm Vương phủ!”.

“Vâng!”.

Thần Hoàng đến trước cửa phòng Phong Linh, gõ cửa, hai người trong phòng đi ra, gương mặt trắng phờ phạc, dọa hần nhảy dựng, “Hai người đang làm

gì vậy?”.

“Đây là mặt nạ, chàng không hiểu được đâu, có chuyện gì?”.

“Đêm nay ta sẽ ra ngoài bận việc, nàng ở đây đừng đi đâu, biết không?”.

Phong Linh khoát tay nói, “Hơn nửa đêm ta có thể đi đâu được?”.

Thần Hoàng dặn dò Bảo Bảo vài câu, sau đó đưa đám người A Tinh đến Hàm Vương phủ.

Phi Ứng và Huyền Phong thấy thái tử đột nhiên tới, vội chạy vào bẩm báo. Dạ Vô Hàm khoác một chiếc áo đơn ra, “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

“Cảnh Vương thúc muốn hành động, chính là đêm nay, tin tức tin cậy!”.

Dạ Vô Hàm nghe xong, nét mặt lộ ra hưng phấn, “Rốt cuộc cũng đến, phiên toái lớn này nên giải quyết rồi!”.

Thần Hoàng chau mày, “Người bên kia như thế nào rồi? Điều an bài thỏa đáng rồi chứ?”.

“Chỉ cần chờ hấn mắc câu”.

“Được!”.

Hai người nhìn nhau, cười xấu xa.

Đêm nay nhất định sẽ không yên tĩnh.

Chân trời nổi lên một cạnh màu xanh, mặt trời dần dần hạ xuống nhưng không thể không bị bóng đêm che kín. Trong Hàm Vương phủ, đèn đuốc sáng trưng, Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng với Dạ Dập Tuyên đến sau, ngồi trong đại sảnh uống nước.

“Hàm Vương!”. Huyền Phong vào cửa truyền tin, “Quý điện tăng phủ thừa tướng đã sa lưới, là ái thiếp của hấn!”.

Một lúc sau, Phi Ứng lại vào cửa báo lại, “Đã bắt quý điện tăng phủ học sĩ!”.

Liên tiếp có tin báo về quý điện tăng bị bắt, trên mặt mấy người cũng lộ ra nụ cười.

Dạ Dập Tuyên kinh ngạc nói, “Làm sao các huynh làm được?”.

Thần Hoàng cười, lười biếng nói, “Hấn có thể an bài quý điện tăng, chẳng lẽ chúng ta không thể có phạt điện tăng à?”.

Một câu nói, Dạ Dập Tuyên bừng hiểu ra, “Các huynh làm khi nào?”.

Dạ Vô Hàm cười, “Phật dạy, không thể nói”.

Dạ Dập Tuyên khinh thường nhìn hai người, “Xi, không nói thì thôi, đệ mới không cần biết!”.

Qua thời gian một ly trà, quý điện tăng trong phủ các quan lớn ở kinh thành đều chết hoặc bị bắt lại, không kinh động đến bất kỳ ai.

Cuối cùng, A Tinh tiến vào bẩm báo, “Chủ nhân, theo ý của ngài đã an bài thỏa đáng cả rồi”.

Rốt cuộc, Thần Hoàng đứng lên, đã đến lúc phạt điện tăng chúng ta phản kích rồi!”.

Tinh thần Dạ Dập Tuyên lại dâng lên, “Nhất định hai người có kế hoạch đúng không, nói mau, làm thế nào? Đệ không chờ được nữa rồi!”.

Dạ Vô Hàm nói, “Chúng ta không cần làm gì, chỉ chờ Cảnh Vương thúc hiện nguyên hình!”.

Thần Hoàng không nói gì, cười tà tếu.

“Lại không nói với đệ?”. Dạ Dập Tuyên muốn nổi giận, “Đệ mặc kệ, đệ sẽ hỏi phủ ngữ! Thật sự là điên rồi mới ngồi cùng các huynh đến nửa đêm! Cuối cùng không nói gì với ta, hai người cứ coi ta là người ngoài đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Hắn không có lựa chọn khác.

Gần canh ba, Dạ Mặc Cảnh đứng ở cửa biệt uyển, cúi đầu, giống như đang chờ đợi cái gì. Trước cửa là kiệu quan đội hán vào triều.

Đột nhiên bên cạnh hắn xuất hiện một bóng đen: “Vương gia, thành công rồi”.

“Thái tử và Hàm Vương đâu?”.

“Không có động tĩnh gì, Thái tử còn đang ở bên trong đại trạch. Hàm Vương uống rượu với Tuyên vương cả đêm, bây giờ còn đang ngủ”.

“Vậy hai người phiền toái này giao cho người của thánh giáo Hắc Ám”.

“Vâng”.

“Haiz, nên vào triều rồi”. Khóe miệng của hắn hơi cong lên, hắn ngồi vào trong kiệu, buông màn xuống.

“Khởi kiệu”.

Cỗ kiệu chậm rãi đi về phía hoàng cung. Mà người áo đen chậm rãi lấy khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, người đó không phải ai khác mà chính là Pháp Hạ.

Giờ mao, cửa chính cung, tổng quản thái giám đi ra phía ngoài nhìn xung quanh, lẩm bẩm trong miệng “Kỳ quái, tại sao lại không có ai thượng triều?”. Thấy cỗ kiệu của Dạ Mặc Cảnh, ông tiến lên phía trước hỏi thăm, vừa muốn nói gì thì Dạ Mặc Cảnh đã tiến vào.

Trên đại điện trang nghiêm Dạ Hoàng Thiên đảo mắt qua chỗ đứng của các đại thần không có một ai. Các quan viên ngoài Tứ phẩm không ai xuất hiện, thậm chí cả xin nghỉ cũng không có, nếu như trùng hợp vậy thì quá khéo rồi.

Lúc này, một tiểu thái giám nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, Cảnh Vương đến đây”.

Bước chân Dạ Mặc Cảnh trầm ổn, đi nhanh đến trước điện, hành lễ, “Tham kiến hoàng thượng”.

“Mặc Cảnh, trăm nghĩ đệ sẽ ở trong phủ dưỡng bệnh, tại sao lại thượng triều vậy?”. Trong giọng nói Dạ Hoàng Thiên có vài phần cảnh giác.

“Ha ha, nếu như vì thần không đến thì sẽ không có ai vào triều, hoàng thượng sẽ đáng thương”.

Trong lòng Dạ Hoàng Thiên kêu lên, dường như đã phát giác gì đó, ông meo mắt nhìn chăm chăm vào hắn, “Các đại thần thế nào?”.

Dạ Mặc Cảnh tiến lên vài bước, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào ông, “Đã đến lúc Minh Tịch nên đổi chủ. Những người sợ chết như vậy giữ cũng vô dụng”.

Dạ Hoàng Thiên cả kinh đứng lên, “Ngươi đã làm gì bọn hắn?”.

Hắn ta mỉm cười, “Ta giết bọn họ”.

“Cái gì?”. Dạ Hoàng Thiên chấn kinh, “Ngươi.... Mặc Cảnh, ngươi có biết bản thân đang làm cái gì không? Ngươi làm như vậy sẽ hủy triều đình, hủy Minh Tịch triều!”.

“Hoàng huynh, ngài đã già rồi, nên đến lúc dưỡng già. Vị trí này vốn không phải dành cho ngài ngồi, biết rõ bản thân yếu đuối, còn muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế, người chịu khổ chỉ là các đại thần muốn theo ngài”.

Lúc này, Dạ Mặc Cảnh không hề có một chút nào thể hiện người bệnh, giọng nói lạnh lùng, hắn nhìn chăm chăm Dạ Hoàng Thiên, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Từ giờ trở đi, ngài nên thoái vị nhường người có tài rồi!”. Hắn vừa dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng binh khí đánh nhau, mà bên trong đại điện đột nhiên xuất hiện mấy chục hắc y nhân, người nào cũng che kín mặt, không nhìn ra bộ dạng. Nhìn những binh khí mà bọn chúng cầm trong tay, có lẽ đó là người trong giang hồ. Một người tiến lên nói với hắn, “Vương gia, trong ngoài hoàng cung đã bị thánh giáo chúng ta khống chế”.

Dạ Mặc Cảnh gạt đầu, lại nhìn người ngồi trên, “Hoàng huynh, ta cũng không muốn cốt nhục tương tàn, nhưng ta không có lựa chọn nào khác. Bây giờ ngài hạ chiếu truyền ngôi cho ta đi, miễn làm thương tổn đến nhiều tính mạng”.

Nhưng mà ngoài ý muốn, Dạ Hoàng Thiên tỉnh táo ngồi xuống long ý, nhìn vào mắt ông, không hề có oán hận mà chỉ có sự thất vọng: “Mặc Cảnh, ngươi là đệ đệ duy nhất của trẫm. Ngươi lại cũng tuổi với Vô Hàm, trẫm và ngươi là huynh đệ nhưng trẫm luôn coi ngươi như con trai. Con trai phạm sai lầm, làm phụ thân sẽ luôn cho hắn cơ hội sửa chữa. Nhưng ngươi làm trẫm quá thất vọng rồi”.

Dạ Mặc Cảnh bất động thanh sắc, lạnh lùng nhìn ông, “Hoàng huynh, đắc tội rồi”.

Dứt lời, gạt đầu với người đứng bên, có vài tên áo đen phi thân lên, tiểu thái giám sợ tới mức thét chói tai “Hộ giá, hộ giá”. Dạ Hoàng Thiên vẫn ngồi đó, không suy chuyển, “Mặc Cảnh, thu tay lại đi, trẫm không muốn nhìn thấy kết cục bi thảm của ngươi. Bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp!”.

Dạ Mặc Cảnh cười nhạt một tiếng, “Đã muộn rồi! Ta tí mi bố trí lâu như vậy, chính là chờ đợi thời khắc ngày hôm nay!”.

Ngay tại lúc hắc y nhân muốn đưa kiếm về phía Dạ Hoàng Thiên, từ trên cột của đại điện hai người phi xuống, đồng thời đánh bay những người kia, một trái một phải đứng bên cạnh Dạ Hoàng Thiên, “Cảnh Vương thúc, ngài cũng để chúng ta đợi lâu quá”.

Khi nhìn thấy hai người này, Dạ Mặc Cảnh sợ hãi, “Các người.....”.

Thần Hoàng chớp chớp mắt với hắn, “Cảnh Vương thúc, lúc ta thả người ra khỏi thiên lao, người nên nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Không nắm giữ chứng cứ mưu phản của người, giết người rồi thì làm sao có kẻ phục thù? Còn có nhóm tiểu quỷ của người cũng phải nhớ có tận gốc”.

Dạ Mặc Cảnh hiểu ra toàn bộ!

Dạ Vô Hàm bình tĩnh hô, “Phi Ứng, đóng cửa cung, thanh lý môn hộ!”.

“Vâng!”.

“Cảnh Vương, đừng nhiều lời với bọn họ! Trước hết giết bọn họ rồi nói!”.

Dạ Mặc Cảnh rũ mắt, âm trầm nói, “Giết!”. Việc đã đến nước này, hắn cũng không có lựa chọn nào khác, cổ một chút còn có đường sống.

Những người áo đen cùng nhau xông lên, Dạ Vô Hàm nhíu mày, “Giao cho ta, người bảo hộ phụ hoàng!”. Hắn dứt lời tiến lên nghênh đón, Thần Hoàng mừng rỡ, nhân nhả nói, “Người đi trước đi, không được thì ta tiến lên!”.

Dạ Hoàng Thiên đứng sau, bất mãn nói, “Các con đã an bài xong mọi chuyện, tại sao ngay cả trăm cũng giấu hả?”.

Thần Hoàng ngoái đầu, cười yêu nghiệt, “Độ tin cậy của phụ hoàng không cao, nhờ đâu có một Trương Ngọc hay Liễu Ngọc gì đó, cho dù chúng con tính toán lợi hại đến mấy cũng vô dụng!”.

Mặt Dạ Hoàng Thiên đỏ lên, xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, k nói nhiều nữa.

Trong điện, mười mấy người đều vây quanh Dạ Vô Hàm, Thần Hoàng nhìn chăm chăm Dạ Mặc Cảnh, chỉ cần hắn ta dám đụng một chút, cam đoan sẽ cho hắn ta thấy máu.

Trong điện náo nhiệt, ngoài điện cũng đang hòa mình vào trận chiến.

Lấy Dạ Dập Tuyên cầm đầu, đám người A Tinh và Lãnh Tăng Tâm, Huyền Phong và Phi Ứng đều dẫn thủ hạ mình đến, nhìn thấy đám người áo đen thì nổi giận. “Thời gian trước bị bọn hắn qua mặt, bây giờ vất vả mới bắt đám người này lại, có cừu báo cừu, có oán báo oán!”.

A Tinh lạnh lùng nói, “Đừng vậy, ta phải báo thù cho huynh đệ ở Niêm!”.

Kế hoạch của thánh giáo Hắc Ám và Dạ Mặc Cảnh đã lâu, hôm nay bọn hắn dốc toàn bộ lực lượng. Vì sao cấm vệ quân có thể không chế dễ dàng như vậy, không đợi bọn họ ra tay đã ngoan ngoãn chịu trói! Hóa ra là muốn bắt ba ba trong rọ, vậy bọn hắn trong hoàng cung, sau đó bắt hết một lưới.

Trong hoàng cung, lửa chiến hừng hực, cấm vệ quân nhân cơ hội này vây quanh bốn phía, cung tiễn đã chuẩn bị sẵn”.

Cho dù thánh giáo Hắc ám lợi hại thì cũng không thể địch lại, dần dần bọn họ bại trận, chỉ còn sót lại vài người quây thành một vòng dựa lưng vào nhau, nắm chặt kiếm trong tay. Mặc dù chặt vật nhưng vẫn cảnh giác nhìn chăm chú bọn họ.

Thần Hoàng không vui nhíu mày, “Các người là quỷ rối người của ta ở Tây Vực?”.

“Không sai”. Dạ Vô Hàm thu kiếm, nghĩa là muốn giao phần còn lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Khởi đầu mới.

Thần Hoàng cười lạnh một tiếng, cả người nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt bọn họ....

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy người đều quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Thần Hoàng khinh thường nhếch môi, ngược mắt nhìn về phía Dạ Mặc Cảnh, “Cảnh Vương thúc, bây giờ đến lượt người”.

Trên đại điện, tiếng cười liêu lỉnh, “Ha ha.....”.

Thần Hoàng chau mày nhìn Dạ Mặc Cảnh.

Hắn ngừng cười nhìn hai người, “Việc đã đến nước này, ta không còn gì để nói”.

Kế hoạch nhiều năm của hắn không chệch vào đâu được, nhưng hắn không ngờ hai người nên đánh nhau sút đầu mẻ trán vì ngôi vị lại liên thủ! Từ khi đó, tất cả mọi chuyện không còn nằm trong sự khống chế của hắn, tên đã lên dây, không bắn không được. Không phản, cho dù bọn họ buông tha cho hắn thì quỹ điện tăng cũng sẽ không tha cho hắn.

Hắn đã không còn lựa chọn khác rồi.

“Mặc Cảnh, buông tha đi”. Dạ Hoàng Thiên nhìn hắn, ánh mắt thương xót.

Dạ Mặc Cảnh ngẩng đầu nhìn ông, cười, “Hoàng huynh, ta đã nói rồi, huynh rất yếu đuối. Nhân từ với kẻ địch là cho hắn thêm một cơ hội để giết ngươi”.

Dạ Hoàng Thiên đi xuống long ý, trong đôi mắt của ông có chút nước, “Đệ không phải kẻ địch, đệ luôn luôn là huynh đệ của trẫm”.

Dạ Mặc Cảnh chấn động toàn thân, hắn kinh ngạc nhìn Dạ Hoàng Thiên một lúc, lắc đầu bật cười, “Kết cục của ta chỉ có hai cái.” Vừa dứt lời trong tay hắn xuất hiện một thanh chủy thủ. Khi có người kêu to “Bảo hộ hoàng thượng!”. chủy thủ đang đâm vào ngực hắn.

Thần Hoàng và Dạ Vô Hàm đều biết rõ ý đồ của hắn nhưng không tiến lên ngăn cản, bởi vì với hắn mà nói, đây chính là một cái chết tôn nghiêm.

“Mặc Cảnh!” Dạ Hoàng Thiên đau lòng nhắm mắt lại, xoay người, nước mắt rơi trên gò má. “Trẫm chưa bao giờ muốn giết đệ.... cho dù đệ có phạm vào nhiều sai lầm không thể tha thứ....”

Hoàng cung trải qua một phen kịch chiến lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trong ngự hoa viên, Dạ Hoàng Thiên ngồi cùng các con trai, vẻ mặt có chút cô đơn.

“An táng Cảnh Vương thúc của các con cho tốt.”

Ba người gật đầu, chuyện cũ đã qua. Dù sao cũng là người thân, mọi chuyện khi còn sống thì thôi, chết rồi bọn họ muốn cho hắn được thanh tịnh.

Dạ Hoàng Thiên tùy tiện hàn huyên vài câu, sau đó hồi cung nghỉ ngơi. Nhìn bóng lưng của ông, Dạ Dập Tuyên thở dài: “Phụ hoàng là người khó có thể vượt qua được nhất.”

Dạ Vô Hàm đột nhiên mở miệng: “Có tìm được bản tạng phổ không?”

Thần Hoàng ảo não lắc đầu: “Nơi cần tìm đều tìm rồi, vẫn không thấy.”

“Ừ, thật ra có tìm được hay không cũng được. Quý điện tăng ẩn núp trong phủ các đại thần và hoàng cung đều đã bị chúng ta diệt trừ, chỉ còn chưa lại vài nghiệt dư, không có thuốc giải của Cảnh Vương thúc, khẳng định là không sống được lâu.”

nói đến đây, Thần Hoàng chợt nhớ tới Pháp Hạ, hắn đứng lên. “không được, ta nhất định phải tìm được! Có lẽ trên đó có ghi lại thuốc giải.” hắn đứng dậy xoay người rời đi. Dạ Vô Hàm sùng sốt. “Ngươi đi đâu?”

“đi thăm dò thi thể của Cảnh Vương thúc!”

Nhìn bóng lưng của hắn, Dạ Dập Tuyên thì thảo nói: “Đệ nghỉ ngơi, trên đời này có bản tạng phổ không?”

Dạ Vô Hàm suy nghĩ, cười cười: “Bây giờ không còn trọng yếu rồi.”

một lúc sau, Thần Hoàng vội vàng trở lại, sắc mặt khê biến. “Thi thể Cảnh Vương thúc không thấy nữa.”

“.....”

Trong xe ngựa, sắc mặt Dạ Mặc Cảnh trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, ngực được xức lý qua loa.

Trương Tam chậm rãi xuống xe ngựa, nhìn trời sau đó vén rèm đi vào, nhìn hắn. một lúc sau Dạ Mặc Cảnh ho một tiếng, ngực bắt đầu đập phồng.

“Vương gia.” Trương Tam hô một tiếng. Dạ Mặc Cảnh chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn thấy hắn, kinh ngạc, sau đó trấn tĩnh lại. “Là người cứu ta sao?”

Trương Tam thở dài nhẹ nhõm, mang túi nước tới cho Dạ Mặc Cảnh uống vài ngụm nước, thấy hắn có tinh thần hơn mới nói: “Thuộc hạ lẫn trong cấm vệ quân, chờ cơ hội, bởi theo hiểu biết của thuộc hạ, vương gia sẽ thất bại. ....cho nên khi thuộc phụ trách khiến Vương gia đã cho vương gia ăn bảo mệnh đan.”

Dạ Mặc Cảnh ngồi dậy, nở nụ cười: “Trương Tam cảm ơn người, khi bốn vương thất bại, chúng bọn xa lánh, chỉ có ngươi ở bên cạnh bốn vương.”

Trương Tam lắc đầu. “Là do thuộc hạ có lỗi với Vương gia, cô phụ Vương gia.”

Dạ Mặc Cảnh suy yếu ngồi dựa vào thành xe, ánh mắt xa xa. “Cả đời người, ai có thể tự hào mà nói mình chưa từng cô phụ bất cứ ai?”

trên bầu trời hiện ra hình bóng xinh đẹp của Diêu Ngọc.

Trương Tam không nói thêm gì nữa đứng dậy. “Vương gia, ngài nghỉ ngơi trước, chúng ta phải đi.”

“đi đâu?”

“Nơi thuộc hạ sinh ra, ở gần biên bang, cho dù nhỏ nhưng rất thoải mái. Ngài ở đó sẽ không bị tìm thấy, chỉ sợ là sẽ ủy khuất Vương gia.”

“Ha ha, là nơi người sinh ra sao? Cũng tốt, chúng ta tới đó.” Dạ Mặc Cảnh hít sâu một hơi, vết thương ở ngực vẫn còn đau, nhưng dường như hắn được thở với không khí khác.

“Vâng.” Trương Tam trèo lên xe ngựa.

Dạ Mặc Cảnh chậm rãi gục đầu xuống, tay tiến vào ngực, lột mảnh da trước ngực, đã bị máu che mất chữ viết trên đó, hắn mỉm cười ném ra ngoài xe ngựa.

Có đôi khi hắn thường xuyên nghĩ tới một vấn đề, nếu khởi điểm nhân sinh của hắn không phải là hoàng cung, thân phận của hắn không phải là đệ đệ của hoàng đế. Nếu hắn và Diêu Ngọc chỉ là công tử tiểu thư của gia đình bình thường, như vậy cuộc đời của hắn sẽ như thế nào?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ sẽ không quá xấu.

Xe ngựa, càng chạy càng xa.

“.....”

Khi trời sáng hẳn, Thần Hoàng trở lại đại trạch, sau lưng còn theo một đồng đuôi.

“Tôi qua thật là sáng khoái, hôm nay không say không về.” Dạ Dập Tuyên cao hứng nói, sau đó tiến lên vỗ bả vai Thần Hoàng. “Ca, không phải là ca sẽ không đái chứ?”

Thần Hoàng nhìn hắn. “Sáng sớm đã đòi uống rượu?”

“Ai da, chả mấy khi cao hứng, đứng rồi. Gọi mấy người Tam Nương đi.”

Dạ Vô Hàm cười nhìn Dạ Dập Tuyên. “Đệ muốn gặp Hồng Ngọc mà còn kéo cả ta.”

Dạ Dập Tuyên giật áo hắn. “Vương huynh, huynh nói lớn tiếng như vậy làm gì? Nếu nàng nghe thấy thì đệ sẽ rất mất mặt.” Đột nhiên mặt hắn biến sắc, không kịp nói cẩn thận, hắn và Thần Hoàng lên ra xa. Dạ Vô Hàm quay đầu lại theo bản năng, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, thì bị một chậu nước dội thẳng vào người.”

“A, xin lỗi, xin lỗi.” Nhiếp Tổ Tổ vội vàng chạy tới. “Ta không nhìn thấy các người, thật xin lỗi! Ta không cố ý!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Ý tưởng điên cuồng

Phản ứng đầu tiên của Dạ Vô Hàm là quay đầu trừng mắt nhìn hai người Thần Hoàng và Dạ Dập Tuyên, hai người quay đầu đi giả vờ như không thấy, đi vào trong.

Hắn quay đầu lại thấy Nhiếp Tổ Tổ đang luống cuống tay chân, nàng cầm khăn giúp hắn lau nước. Nhiếp Tổ Tổ giống như đứa bé phạm lỗi, không ngừng nói xin lỗi, “Xin lỗi, thật xin lỗi!”.

Vân Xuân và Sơ Hạ nghe thấy tiếng thì chạy tới, vừa nhìn thấy thì vội nói, “Vương gia, mời ngài đi đổi quần áo với nô tỳ”.

Dạ Vô Hàm đi qua, khí tràng quá lớn làm Nhiếp Tổ Tổ mãi không dám ngẩng đầu lên, cho đến khi hắn rời đi, nàng mới thở ra một hơi. “Một đại nam nhân sao lại keo kiệt vậy? Không phải chỉ hắt một chậu nước vào người người thôi sao?”.

Không biết Thần Hoàng đứng bên cạnh nàng lúc nào, khi nàng quay người, giật mình nhìn hắn, “Công tử, người mà còn dọa người hơn cả quỷ!”.

Thần Hoàng xoa cằm, nhếch môi, “A Nam, có phải ngươi nên lập gia đình rồi không?”.

Nhiếp Tổ Tổ cảnh giác nhìn hấn, “Sao vậy? Chê ta vương bận hả?”.

“Là nữ nhân rốt cuộc cũng phải cưới gã, ngươi là ta nhặt về, đương nhiên ta phải phụ trách rồi”.

Nhìn gương mặt hại nước hại dân của hấn, rõ ràng đang lộ vẻ giả dối, toàn thân Nhiếp Tổ Tổ nổi da gà, “Miễn đi, Tam Nương đã nói, nữ nhân không nhất định phải lập gia đình sinh con, nữ nhân không nhất thiết phải dựa vào nam nhân, vẫn có thể sống tiêu sái. Cho nên ta đã quyết định mọi việc đều phải dựa vào chính mình! Ta muốn chu du khắp thiên hạ, ăn nhiều mỹ thực, làm một nữ hành giả!”.

Thần Hoàng run rẩy cả người, ngoài cười nhưng trong không cười, “Có phải Tam Nương cũng nói là sẽ đi cùng ngươi không?”.

Nhiếp Tổ Tổ không suy nghĩ, gật đầu, “Đúng vậy, muội ấy nói xong hoạt động lần này muội ấy sẽ đi theo ta.”

Thần Hoàng méo mặt, hấn biết ngay là nữ nhân này nhất định không chịu ngồi yên mà! Nhiếp Tổ Tổ thấy hấn nhìn chằm chằm vào mình, bộ mặt tính kế thì nằng nằng mình. “Công tử, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

Đột nhiên Thần Hoàng nở nụ cười yêu nghiệt, thân thiết khoác tay lên vai nàng. “A Nam, nữ nhân không gã người ta thì làm cái gì? Ngươi yên tâm, chung thân đại sự của ngươi sẽ có công tử lo.”

Nhiếp Tổ Tổ nhẹ nhàng bỏ tay hấn ra, phui phủ quần áo giống như sợ bị lây bệnh hủi. “Công tử, ngươi đừng nói giỡn, ta còn chưa vội mà.” Nàng không quay đầu lại, đi vào trong cách hấn thật xa.

Thần Hoàng bĩu môi, ngẩng đầu thì thấy Phong Linh đang ở lầu hai, nàng chống cằm suy nghĩ. Thần Hoàng chột nhứ mày, trong lòng thầm nghĩ, có phải nàng nhìn thấy hấn và nữ nhân khác đứng cùng nhau nên ghen tỵ không? Ý nghĩ này làm hấn cảm thấy rất phẫn chấn.

Chờ cho Phong Linh đi từ trên lầu xuống, hấn quẹo rũ đá lông nheo với nàng. “Tam nương. ....”

“Chàng nói xem, nếu ta khiến Tổ Tổ và Vô Hàm tham gia buổi xem mắt ngày mai, có phải bọn họ sẽ phát hỏa không?”

Ngay vừa rồi đột nhiên một suy nghĩ kỳ quái nảy mầm trong đầu nàng.

Khi Phong Linh nhìn thấy Dạ Vô Hàm và Nhiếp Tổ Tổ đứng chung một chỗ, dường như thấy được một bản thân khác. Đó là thân thể của nàng, tướng mạo của nàng, giọng nói của nàng, ánh mắt của nàng. .... Cái cảm giác đó rất kỳ lạ, dường như có thể dùng cách này để báo đáp lại tình cảm nàng nợ hấn, không thể tốt hơn!

Được rồi, nàng thừa nhận bản thân mình rất ích kỷ!

Đầu tiên là Thần Hoàng sợ run, ánh mắt sắc bén như chim ưng, chỉ cần nhìn là hấn đoán được tâm tư của nàng. Cũng có thể cảm nhận được tâm tình nàng muốn giúp Nhiếp Tổ Tổ và Dạ Vô Hàm ở cùng nhau.

hấn rũ mắt, bình tĩnh nói: “Tam nương, lòng người không giống với việc buôn bán chỉ cần ý tưởng và hành động. Lòng người là thứ mà nàng không thể nắm trong tay. Nếu như thất bại thì có khả năng nàng sẽ mất cả bạn bè.”

Nàng biết hấn nói có lý nhưng ý niệm này như bám rễ trong đầu nàng. Nàng nhéo vạt áo Thần Hoàng, tròng mắt nói: “Chàng sẽ giúp ta đúng không?”

Thần Hoàng bất đắc dĩ cầm lấy tay nàng nắm trong tay, từ sau khi nàng gầy xuống, hai bàn tay nàng mới nằm gọn trong bàn tay hấn.

“Đừng tính cả ta, một khi tên kia trở mặt thì ta cũng gặp họa.”

Phong Linh nhứ mày, gật đầu. “Được, không thành vấn đề, không cần chàng giúp, tự ta sẽ làm” Nàng xoay người, búng tay. “Buổi tối nay chàng ngủ phòng khách.”

Thần Hoàng hít sâu một hơi. “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng, đừng ý vào sự sủng ái của ta với nàng mà nàng không biết sợ!”

“không thương lượng, phòng khách!”

“.....Nàng quay lại nói việc kia lần nữa đi!”

Phong Linh vừa nghe thì vui vẻ chạy về. “Nghe này, ta có kế hoạch. ....”

Sau khi ăn cơm xong, Thần Hoàng đưa 2 người đến thư phòng, đóng cửa lại, nói: “Phụ hoàng nói chúng ta không nên truy cứu việc thi thố của Cảnh Vương thúc bị mất.”

Dạ Vô Hàm tỏ vẻ đã sớm biết: “Phụ hoàng vẫn tha cho hấn.”

Dạ Dập Tuyên lại đưa ra nghi vấn. “Nhưng mà, các huynh nói xem, Cảnh Vương thúc thật sự đã chết sao?”

Hai người nhìn nhau, Thần Hoàng nhướn mày. “Nếu hấn không chết, muốn đông sơn tái khởi ít nhất cũng phải 20 năm sau! Việc của 20 năm sau, ai có thể đoán được? Đến khi đó là chuyện mà đương kim thánh thượng cần quan tâm.”

Dạ Vô Hàm hỏi: “Chuyện của thánh giáo Hắc Âm tính sao?”

“Bảo bảo đã phát lệnh truy nã trong võ lâm, chuyện còn lại giao cho nó là được.”

“Vây là tốt rồi.” Dạ Vô Hàm thả lỏng người ngồi xuống, cười khê. “cuối cùng mọi việc cũng chấm dứt.”

Thần Hoàng chuyển mắt, cười mỉm. “Nhưng mà có chuyện, muốn nhờ ngươi giúp một lát.”

Dạ Vô Hàm cảnh giác, nhìn chăm chăm vào hấn. “Chuyện gì?”

“Tam Nương tổ chức đại hội xem mắt, muốn tìm một nhân vật có uy danh để giữ thể diện. Trong Minh Tích, chỉ có ngươi là nhân khí cao ngất, không chọn ngươi thì không biết chọn ai.”

nói đến đây Dạ Dập Tuyên cảm thấy không phục. “Tại sao lại không tìm đệ? rõ ràng đệ trẻ hơn Vương huynh, suất hơn Vương huynh mà!”

Dạ Vô Hàm chia chia hấn. “Có người hưởng ứng kia.”

“Người lớn đang nói chuyện, trẻ con đừng quấy rối.” Thần Hoàng lại cố gắng nói. “Việc này nhất định ngươi phải giúp.”

Dạ Vô Hàm trắng mắt. “Nếu thái tử điện hạ tham gia, không phải hiệu quả sẽ tốt hơn sao?”

Thần Hoàng bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng. “Ta cũng muốn, nhưng Tam Nương không cho, nằng sọ ta được hoan nghênh, sẽ bị những nữ nhân khác đoạt đi.”

Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ, Thần Hoàng nổi lên tính khí đùa giỡn, ôm lấy cánh tay Dạ Vô Hàm, lắc lắc. “Ta mặc kệ, ngươi phải đáp ứng ta, không đáp ứng thì cũng phải đáp ứng!”

“Buông tay!”

“Người ta không buông tay, trừ phi ngươi đáp ứng!”

Dạ Vô Hàm chán ghét muốn rút người ra nhưng Thần Hoàng ôm rất chặt. Dạ Dập Tuyên rung mình một cái. “Hai người tiếp tục, ta đi ra ngoài hít thở không khí.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Đường nhân duyên quanh co

Khác với khi thuyết phục Dạ Vô Hàm, Phong Linh chỉ nói với Nhiếp Tổ Tổ một câu, Nhiếp Tổ Tổ đã rất nghĩa khí đồng ý ngay.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên, một trăm đôi nam nữ qua tuyển chọn kỹ lưỡng đã tụ tập đông đủ ở nơi tổ chức. Để gia tăng cảm giác thần bí, Phong Linh cho nam tử phải đeo bịt mắt còn nữ tử thì bịt kín khăn che mặt.

Phong Linh không ngừng tự nói với mình, bày chuyện là do người, nhưng có thành hay không còn nhờ trời. Hai đầu tơ hồng nàng đã ném ra, còn có thể thất lại với nhau được hay không, vậy phải xem bọn họ có duyên hay không nữa.

Trong sân, Hàm quân gia của phủ Hàm Vương vẫn như cũ làm người điều khiển chương trình, còn các nam nữ đều có chỗ ngồi riêng. Hàm quân gia vô cùng kích động nói, “Hiện tại có một vị khách quý địa vị rất cao, tướng mạo anh tuấn, tuyệt đối là ưu tú đến mức các vị không thể tưởng tượng nổi, cơ hội không có hai lần, mất rồi sẽ không trở lại, xin các vị tiểu thư hãy cố gắng biểu hiện!”

Dạ Vô Hàm nghe vậy, khoe miệng co quắp, không cần hỏi hấn cũng biết câu này là từ người nào mà ra.

Mọi người hết sức hưng phấn, cố gắng hết sức để thể hiện bản thân. Sau nhiều lần chọn tới chọn lui, chỉ còn lại đúng mười sáu người.

Vì Dạ Vô Hàm và Nhiếp Tổ Tổ đều nghĩ tham gia giúp Phong Linh một tay cho nên hai người đều vui vẻ chọn đứng ở cuối cùng.

Hàm quân gia lại lên đài, “Tiếp theo chính là điểm đặc sắc của đêm nay. Ở đây có một đồng dây tơ hồng, mỗi người lên chọn một đầu, dĩ nhiên ai cũng không biết một đầu còn lại của tơ hồng đang trong tay ai. Hai người có tình có thể chọn trúng cùng một dây hay không, vậy phải xem an bài của Nguyệt

Lão!”

Dưới đài, Phong Linh khần trương nhìn chăm chăm bọn họ, trong lòng không ngừng cầu nguyện, nếu như ông trời cũng tán thành cách làm của nàng, vậy hãy khiến bọn họ chọn trúng một dây tơ hồng đi! Thần Hoàng thấy đáng về hồi hộp của nàng, buồn cười nói, “Nếu hai người họ không chọn trúng, nàng sẽ bất an trong lòng sao?”

“Sẽ không, nhất định hai người họ có thể!” Phong Linh ngừng thờ nhìn Dạ Vô Hàm và Nhiếp Tổ Tổ đi tới, hai người không chọn lựa cẩn thận như những người khác mà chỉ tiện tay cầm lấy một đầu.

Rốt cuộc, thời khắc quyết định đã tới.

Hàm quân gia mời những người này bắt đầu thu ngắn dây tơ hồng lại, dần dần khoảng cách giữa hai người nắm cùng một dây càng ngày càng gần.

Dạ Vô Hàm không kiên nhẫn kéo mạnh một phát, đột nhiên kéo không được nữa, hần ngẩng đầu nhìn lên, một đầu khác của sợi tơ đang nằm trong tay một nữ tử mặc áo lam.

hắn có chút ấn tượng với nữ tử này, bởi vì lúc bắt đầu cuộc thi, rất nhiều người đều chen lấn để được vào, có một ông lão bán hạt dưa bị xô ngã, các tiểu thư đi ngang qua khác chỉ lo kiểm tra quần áo của mình có bị nhăn hay không, hình tượng có hoàn mỹ hay không. Chỉ có nữ nàng là dừng lại, đỡ ông lão lên, thấy hạt dưa của ông lão bị đổ hết, nàng lập tức móc một thỏi bạc ra kín đáo đưa cho ông lão, rồi vội vàng bước đi.

Khoảnh khắc đó, hần đột nhiên cảm thấy, dù nàng ăn mặc khá giản dị, không có tình ăn diện trang điểm, nhưng nàng đúng là người đẹp nhất trong số những nữ tử ở đây.

không ngờ, người nắm cùng dây tơ hồng với hần sẽ là nàng.

Phong Linh kích động đến mức xem chút nữa hét lên, nàng xoay người lại đến gần Thần Hoàng hưng phấn nói, “Chàng xem! Ngay cả ông trời cũng giúp hai người họ! Đây là nhân duyên trời định đó!”

Lúc này, Thần Hoàng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm hai người kia.

trên đài, chỉ có hai người họ là chọn trúng cùng một dây tơ hồng.

Nhiếp Tổ Tổ nghiêng đầu nhìn nam tử mặc đồ gấm trước mặt, từ lúc bắt đầu, nàng đã chú ý tới hần. Mặc kệ khi nào, hần đều biểu hiện hết sức thông dong, và lại khí chất quý tộc của hần vô tình đã đè bẹp tất cả những người khác. Nếu nàng không đoán sai, người này hần là vị khách quý thần bí mà Hàm quân gia đã nói lúc này.

không ngờ, mình lại chọn trúng một dây với hần.

Nàng bắt đầu tò mò, rốt cuộc người này là ai?

Hàm quân gia kích động hô to, “thật là đường nhân duyên quanh co ngàn dặm! Vị công tử và tiểu thư này, hai người quả là một đôi do ông trời tác hợp!”

Dạ Vô Hàm trừng Hàm quân gia một cái, để cho lão có chừng mực. Hàm quân gia thì xem như không thấy, kéo hai người đến giữa sân khấu. Nhất thời, phía dưới vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Lúc này, Phong Linh gọi Dạ Dập Tuyên đến, ghé vào tai hần nói nhỏ mấy câu. Dạ Dập Tuyên nghi ngờ hỏi, “Chắc chắn chứ? Vương huynh sẽ giết ta mất.....”

Phong Linh nhú mày, “Muốn ta giữ Hồng Ngọc ở lại thêm mấy năm?”

Sắc mặt Dạ Dập Tuyên lập tức thay đổi, kiên định nói, “Ta không sợ!”

Thần Hoàng nhìn Phong Linh lắc đầu một cái, hiện tại hần thật càng ngày càng hối hận đã nhặt A Nam về.

Dạ Dập Tuyên bước lên đài, vỗ vỗ vai Hàm quân gia, “Đề ta.”

“Ồ, là Tuyên Vương!”

“Tuyên Vương cũng tới!”

“thật đáng tiếc, sao Tuyên Vương lại không tham gia chứ? Nếu Tuyên Vương tham gia, chắc chắn ta sẽ đăng ký!”

Dạ Vô Hàm thấy Dạ Dập Tuyên bước lên, trực giác đã đoán hần sẽ không có chuyện tốt gì, bèn nói nhỏ cảnh cáo, “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hần không cần ta dặn dò chứ!”

“Vương huynh yên tâm đi!”

Đầu tiên Dạ Dập Tuyên nở một nụ cười tươi rói, sau đó nói, “Được mời đến đây, bản vương cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Đặc biệt khi thấy cặp đôi đẹp

đôi này, càng thêm khó nén tâm tình kích động!”

Nhiếp Tổ Tổ tò mò nhìn hấn, cảm giác có gì đó là lạ, hình như chuyện không hề đơn giản như Tam Nương đã nói.

Rốt cuộc, sau một phen ca tụng, Dạ Dập Tuyên bắt đầu vào chuyện chính, “Nếu đã được trời cao tác hợp thế này, không bằng, ngay tối nay trước đông đảo mọi người làm chứng, hai vị hãy định hôn ước luôn đi!”

Dạ Vô Hàm lập tức nhìn qua Dạ Dập Tuyên, bắn về phía hấn một ánh mắt giết người.

Nhiếp Tổ Tổ cũng rất giật mình.

Ngay lập tức, ở dưới vang lên tiếng hưởng ứng.

Dạ Dập Tuyên mỉm cười, hạ thấp giọng nói, “Tối nay có thành công hay không phải nhờ hai người rồi. không phải sợ, không ai biết mặt thật của hai người cả, chỉ cần gạt đầu một cái là xong thôi. Như vậy chúng ta cũng dễ nói chuyện với Tam Nương!”

Nhiếp Tổ Tổ vừa nghe việc có liên quan đến chuyện làm ăn của Tam Nương, lập tức gạt đầu. Dù sao, nàng tới đây chính là để góp vui, cũng chẳng ai biết nàng là ai.

Dạ Vô Hàm mặc dù biết mục đích tới đây là để giúp Tam Nương giữ thể diện, nhưng hấn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, dù vậy vẫn không rõ không ổn ở chỗ nào. Thấy đối phương thân nhiên gạt đầu, phía dưới lại có nhiều người nhìn như vậy, nếu hấn từ chối, thứ nhất sẽ ảnh hưởng tới Tam Nương, thứ hai sẽ ảnh hưởng tới cô nương này.

hấn trừng Dạ Dập Tuyên một cái, “Trở về tính sổ với người sau!”

Dạ Dập Tuyên bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, tỏ vẻ hấn cũng bị ép mà thôi.

Rốt cuộc Dạ Vô Hàm gạt đầu.

Thoáng chốc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Tiếp theo, Dạ Dập Tuyên hắng giọng nói, “Mọi người muốn thấy mặt thật của hai người này không?”

Phía dưới đồng thanh nói, “Muốn!”

Dạ Vô Hàm tức khắc quay đầu lại, hung hăng trừng Dạ Dập Tuyên. Dạ Dập Tuyên sợ sệt né đi, “Đừng trách đệ, đây là ý của Tam Nương.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Ta là một muội khác.

Nhiếp Tổ Tổ cũng không muốn nói nhiều, nàng rất sáng khoái lấy khăn che mặt xuống, theo ý của nàng thì đây cũng chỉ là đùa giỡn.

Dạ Vô Hàm nhìn thấy gương mặt đó thì giật mình! Là nàng!

Bởi vì hôm nay nàng mặc một bộ xanh dương, che đi những lọn tóc màu xanh dương nên hấn cũng không nhận ra!

Rốt cuộc Dạ Vô Hàm cũng phản ứng lại, từ lúc bắt đầu hấn đã trúng kế của Tam Nương. Mục đích thì không cần nói cũng biết.

“Gờ! Gờ! Gờ!”

Âm thanh ồn ào vang lên, đột sau còn to hơn đột trước. Dạ Vô Hàm bây giờ là cội hồ khó xuống, hấn vốn có thể tức giận rời khỏi đây nhưng làm như thế sẽ phá hủy tâm huyết của Phong Linh, dù sao hấn cũng không hi vọng nàng bị tổn thương. Nhưng nếu như hấn lấy xuống,

Nhiếp Tổ Tổ quay đầu lại ngó hấn, tốt bụng nhỏ giọng nhắc nhở, “Không có việc gì, người cứ lấy xuống đi, sau đó hai ta cũng đâu biết ai với ai. À đúng rồi, ta cảnh cáo người, ta giúp Tam Nương nên mới đến, người đừng để bị ta mê hoặc, lát nữa lại theo đuổi ta đấy!!”

Dạ Vô Hàm nhíu mày, những lời này phải là hấn nói mới đúng, không ngờ lại để cho nữ nhân này nói trước! Hấn cũng muốn xem một chút, thì nhìn thấy mặt hấn thì nàng còn có thể nói gì! Hấn cũng không do dự nữa, lấy khăn bịt mắt xuống, lộ ra bộ mặt thật, phía dưới sau khi nhìn thấy thì hét chói tai, “A! Là Hàm Vương! Đó là Hàm Vương”.

“Trời ạ, là Hàm Vương! Đáng chết, nếu sớm biết đó là ngài ấy thì sống chết ta cũng không buông tay!”

“Aaa, ai tới nói cho ta biết đây không phải là sự thật đí? Tại sao nữ nhân kia lại may mắn chọn trúng Hàm Vương vậy? Đây nhất định là mộng, ta chưa tỉnh ngủ!!!!”.

Nhiếp Tổ Tổ sợ ngây người, nàng không ngờ nam nhân đó lại là Dạ Vô Hàm!

Dạ Vô Hàm học cách nàng nói, giễu cợt trả lại, “Ngươi đừng để bị bốn vương mê hoặc sau đó theo đuổi bốn vương!”.

“Ừc”. Nhiếp Tổ Tổ suýt chút nữa bị sắc nước bọt, mặt mũi của nàng đều bị ném đi rồi.

Đến lúc này, Phong Linh mới đi lên, vỗ tay nói, “Nếu đồng ý thành lập hôn ước trước mặt mọi người, ta tin tưởng Hàm Vương điện hạ chắc chắn sẽ nhất ngôn cửu đỉnh, không cô phụ vị cô nương này!”

“Tam Nương!” Nhiếp Tổ Tổ nóng nảy, Dạ Vô Hàm cũng tức giận nhìn nàng.

Phong Linh tự động bỏ qua ánh mắt của hắn, nói với Nhiếp Tổ Tổ. “cô nương, ngươi cứ yên tâm, nếu Hàm Vương phụ ngươi, ta sẽ đi báo cáo ngự trạng với ngươi...”

Dạ Vô Hàm không nhịn được nữa, kéo hai người xuống đài, quân gia vội vàng lên nói. “Tiền một đôi giai ngẫu, chúng ta hãy xem những nỗ lực của các vị công tử và tiểu thư...”

Dưới sân, Dạ Vô Hàm đè nén lửa giận, gần từng chữ nói. “nói cho ta biết nguyên nhân mà nàng làm như vậy. Là do đồng tình hay thương hại ta? Nàng cảm thấy nàng thiếu ta cái gì mà phải dùng phương thức này để trả lại? Nếu quả thật là như vậy thì ta khuyên nàng không cần phải làm thế, ta còn chưa rơi vào hoàn cảnh cần người khác quan tâm tới.”

Phong Linh biết hắn thật sự tức giận, nàng giải thích. “Ta không có ý đó, ta chỉ muốn...”

“Nàng chỉ muốn dùng cái này đền bù cho sự áy náy của nàng sao. Phong Tam Nương, theo ý của nàng, ta là bọc quần áo hay là một phiên toái, mà cần nàng phải tùy tiện nhét vào tay một nữ nhân không rõ lai lịch?”

“Ta...” Phong Linh nhất thời cứng họng, nàng biết rõ chuyện mình làm không phải nhưng xuất phát ý của nàng không phải như vậy. Nàng lại không thể nói cho hắn biết, Nhiếp Tổ Tổ chính là thân thể của nàng, không phải nàng tùy tiện ném hắn cho một nữ nhân xa lạ!

Đôi mắt Phong Linh đỏ lên, nàng cúi đầu: “Xin lỗi.”

trên vai đột nhiên có một cánh tay, ôm lấy an ủi.

“Hàm vương, mặc dù Tam Nương làm thế là thiếu suy xét nhưng cho dù ngươi không tức thì ta cũng sẽ tức giận”. Nhiếp Tổ Tổ ngẩng đầu lên, khuôn mặt cá tính, có một sự chân thành hồn nhiên, khiến người khác không thể bỏ qua.

“Ngươi nói không sai. Chuyện của ngươi không cần người khác quan tâm. Nhưng ngươi biết không? Nàng tình nguyện bị oán giận, nàng vẫn làm như vậy, đó là vì cái gì? Muốn đền bù sao? không, không phải. Nàng muốn những người nàng quý mến, người nàng để ý đều có được hạnh phúc.”

Phong Linh cầm tay nàng, nước mắt không ngừng rơi xuống, thì ra nàng ấy hiểu hết, cái gì cũng hiểu.

Dạ Vô Hàm thấy nước mắt của nàng thì cũng hối hận, dù sao thì suy nghĩ của nàng cũng không phải là xấu, vừa rồi hắn đúng là đã quá nghiêm khắc.

Nhiếp Tổ Tổ nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa, cả người toát ra sự cơ trí khiến nàng có một mị lực khác. Nàng không kiêu căng, cũng nhẹ nhàng nói, “Nếu như Hàm Vương cảm thấy đối phương là ta, một nữ nhân không rõ lai lịch, nên mới nổi giận như vậy, thì ta thay Tam Nương nhận lỗi với ngài.” nói xong, còn cúi người với hắn. “Rất xin lỗi, để ngươi phải chịu đựng ta lâu như vậy.”

Dạ Vô Hàm cứng họng. Lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn bị một nữ nhân cướp lời, chỉ vài ba câu đã nói hắn thành người không rõ nhân tình.

Loại cảm giác này, rất tệ.

hắn nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, “Thôi, ta cũng không phải cố tình muốn chỉ trích cái gì.” nói xong hắn đi ra ngoài theo cửa sau.

Nhiếp Tổ Tổ thở phào, nhẹ nhõm. “Haizz, bộ dạng nghiêm túc của hắn đúng là rất dọa người.” Làm nàng phải tự thôi miên mình thật lâu mới dám ra mặt thay Phong Linh.

Phong Linh gạt nhẹ tay nàng, áy náy nói. “Tổ Tổ, mọi người làm như vậy...”

“Ta biết”, Nhiếp Tổ Tổ cười với nàng, cầm ngược tay của nàng lại, nói. “Nếu đổi lại là ta thì ta cũng làm như mọi người, dù sao thì, ta cũng là một người khác của mọi người.”

Phong Linh đột nhiên cười, “Đột nhiên mọi người cảm thấy nếu không thưởng thức con người của tỷ thì đúng là một tổn thất lớn, một tổn thất rất lớn.”

Nhiếp Tổ Tổ trừng mắt nhìn nàng, giả bộ tức giận. “Mọi người xem, trước kia mọi người ăn mặc thế nào? Tóc tai màu sắc quý dị, trên lỗ mũi cũng có đồ, không

dọa người ta sợ chạy mới lại!”

Phong Linh cười hì hì ôm nàng. “Bởi vì nó đặc biệt nên muối mới làm chứ sao.”

“Haizz, xem ra ta đã đắc tội với Hàm Vương rồi, ngộ nhờ sau này hấn trả thù ta thì... muối và công tử không thể làm ngơ đâu nhé.”

“Yên tâm đi. Dạ Vô Hàm không phải là người nhỏ mọn như vậy.” Phong Linh bảo đảm nói, “Cùng lắm thì hấn đóng cửa bế quan nửa tháng, một tháng là không sao.”

“Hy vọng thế.”

Đêm đó, sau khi xem mất thành công. Thần Hoàng ra tối hậu thư cho Phong Linh, không phép làm bất cứ hành động cổ quái nào nữa! Phong Linh đáp lời ngoài miệng, nhưng trong lòng vẫn đang tính toán không biết lần sau nên tổ chức cái gì.

Dạ Vô Hàm trở về vương phủ, Phi Ứng tiến lên bẩm báo, “Vương gia, có người muốn cầu kiến ngài.”

hấn vừa thay quần áo vừa hỏi. “Ai?”

“A, người đó nói là cha của Triệu phu nhân.”

Dạ Vô Hàm sững sờ xoay người lại. “Tìm được người của Triệu phủ rồi?”

Phi Ứng lắc đầu, “Cái này sợ rằng ngài phải tự hỏi ông ấy.”

hấn không nói lời nào, đi vào phòng khách. Triệu lão gia thấy hấn thì vội đứng dậy, quỳ xuống, “Lão hủ tham kiến Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Cuộc sống vẫn cần một chút ngoài ý muốn

Ban đêm hết sức yên tĩnh.

Dạ Vô Hàm đi tới bên giường Hình Nhi, nhìn bé.

Bé đang ngủ rất say, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa hết sức đáng yêu.

Mặc dù hấn đã đoán được bé không phải là máu mủ của hấn nhưng mà sau khi chứng thực được điều đó, hấn vẫn cảm thấy thất vọng. Vừa rồi hấn cự tuyệt Triệu lão gia đưa Hình Nhi đi bởi vì ngay cả con gái ruột mà cũng không bảo vệ được thì hấn không thể tin tưởng được ông ấy.

Nói cho cùng, cũng là hấn gián tiếp tổn thương Châu Châu. Nàng ta bị Tiêm Vũ ghen ghét, chịu khổ bị giày xéo, lúc có Hình Nhi, mới có những chuyện xưa. Lúc ấy không phải Triệu phủ bị người bắt đi, mà sau khi Triệu phu nhân nghe tin dữ của con gái, sợ tất cả bại lộ thì sẽ bị lửa thiêu thân, dù sao Châu Châu nói nói dối dòng máu hoàng tộc là chuyện chu di cửu tộc, lúc đó bà mới thẳng thắn tất cả với Triệu lão gia. Triệu lão gia nhất gan, sợ phiền phức hạ lệnh nguy trang như bị cướp, cả đêm trốn đi Tây Vực.

Dạ Vô Hàm có thể tưởng tượng được, quỹ diện tăng đến chậm một bước, định giá họa cho Xích Diễm bang. Ban đầu Cảnh Vương thúc thuê Xích Diễm bang cho người giết Phong Tam Nương, cho đến bây giờ, hấn vẫn không hiểu Xích Diễm bang này là chính hay tà.

Lúc ở Tây Vực thì Triệu phu nhân lại mang theo tài sản để dành của ông chạy mất! Triệu lão gia tuổi già buồn bã, mỗi ngày đều sống tự trách bản thân. Sau đó từ vài người bạn từng có buồn bán với ông nghe được tin Châu Châu chết, lại biết được Hình Nhi vẫn còn trong Hàm Vương phủ, ông mới lấy hết can đảm đến đón đưa cháu ngoại duy nhất của ông.

Rốt cuộc thân thể của Hình Nhi cũng được làm sáng tỏ. Cho dù nương của bé từ người bị hại biến thành người đi hại nhiều người, cha của bé càng không biết đang ở đâu làm điều ác, nhưng đối với Dạ Vô Hàm mà nói, bé đã từng mang đến cho hấn niềm vui khi được làm cha, hấn sẽ không quên điều đó. Bắt đầu từ bây giờ, bé chính là con gái của hấn, Quận chúa của Hàm Vương phủ!

... ..

Ngày hôm sau, Dạ Vô Hàm vừa dậy đã nhận được ý chỉ của Dạ Hoàng Thiên tuyên hấn vào cung.

Đi tới hoàng cung, Dạ Hoàng Thiên dẫn hấn vào Ngự hoa viên, sai người mang trà bánh tới, “Nghe nói, tối hôm qua, đại hội xem mắt của Tam Nương rất náo nhiệt. Đáng tiếc là trẫm không được đi xem”. Ông khẽ mỉm cười với Dạ Vô Hàm, “Điều khiến trẫm ngạc nhiên là con lại hứa hẹn kết hôn với một nữ tử trước mặt mọi người, có chuyện này sao?”.

“Phụ hoàng tìm nhi thần chỉ vì chuyện này sao?”.

“Ha ha, Vô Hàm, là nam tử thì nói phải giữ lời đấy”. Dạ Hoàng Thiên thấy vẻ mặt Dạ Vô Hàm như sắp phát hỏa, ông thông minh không nói tiếp. Ngược lại, ông nghiêm mặt nói, “Bên kia đã xưng thần với chúng ta, hôm qua họ phái sứ thần, muốn xin thăm một yêu cầu”.

Dạ Vô Hàm hiểu ra, “Họ muốn đưa Nghi Nhân trở về?”.

Dạ Hoàng Thiên gật đầu, “Ừ, đúng vậy. Vô Hàm, con thấy thế nào?”.

“Đối với bọn họ thì Nghi Nhân chính là hy vọng phục quốc của bọn họ, con dân của phiên bang cũng rất lệ thuộc vào năng ta. Bọn họ có thể bỏ vũ khí nhưng không thể mất vị Thế chủ này”.

“Chính là thế, bây giờ trăm cũng đang khó, không biết có nên thả năng về không. Cho nên mới gọi con vào cung để thương lượng vấn đề này”.

Dạ Vô Hàm nói, “Hiện tại cả thiên hạ đều biết phiên bang xưng thần với chúng ta. Nếu lúc này chúng ta còn giữ thế chủ của họ không thả, sợ là sẽ có vài người tức giận, cho rằng chúng ta sợ Nghi Nhân”.

“Tuy là nói thế, nhưng....”.

Dạ Vô Hàm cười cười, “Phụ hoàng, kẻ địch không phải dễ sợ. Nếu như chỉ một Nghi Nhân nho nhỏ mà khiến chúng ta làm mất phong độ của Minh Tịch thì về sau xuất hiện người như thế thì làm sao? Nếu bọn họ muốn thì chúng ta thoải mái khua chiêng gõ trống đưa người trở về, chúng ta phải nói với thiên hạ, mệnh của Nghi Nhân chúng ta khinh thường. Nếu chúng ta có thể thả năng ra thì chúng ta cũng có bản lĩnh bắt năng lại”.

Dạ Hoàng Thiên nhìn sâu vào hấn, vui vẻ cười, “Vô Hàm, con luôn tự che giấu bản thân rất khá nhưng khí phách của con không cam tâm để con làm một người bình thường. Đây là bản tính trời sinh, con muốn chống lại cũng vô dụng. Năm đó nếu không phải do mẫu phi của con cầu khẩn, sợ là người thừa kế chính là con. Dù sao.... con cũng là trưởng tử của trăm”.

Dạ Vô Hàm cười khẽ, đối với việc có làm hoàng đế hay không, hấn không thêm để ý, “Mẫu phi không thích quyền lợi, bà chỉ muốn nhi thần và Dập Tuyên sống tự do tự tại”.

Dạ Hoàng Thiên thở dài một tiếng, vỗ vai hấn, “Được rồi, chuyện có liên quan đến Thế chủ của phiên bang, trăm giao cho con”.

“Nhi thần tuân lệnh”.

Dạ Vô Hàm rời khỏi hoàng cung, chạy thẳng tới Đại trạch.

Vừa vào cửa, đi qua đại viện thì thấy một đồng nữ nhân, đang ngồi với Phong Linh học làm dưa chua. Nhiếp Tổ Tổ vừa ngẩng đầu, nhìn thấy hấn, nhưng chỉ thoáng qua một cái, sau đó dường như không biết gì, tiếp tục nói cười với Hồng Ngọc.

“A, Vô Hàm”. Phong Linh xoa tay, đứng lên, “Ngươi đến sớm vậy có chuyện gì sao?”.

“Ừ, tên kia đâu?”.

“À, hấn và Bảo Bảo đang ở hậu viện”.

Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, “Các ngươi cứ làm đi, ta đi tìm hấn có chút việc”.

“Ừ”.

Phong Linh ngồi vào chỗ, nàng nhìn Nhiếp Tổ Tổ nói, “Tổ Tổ, xin lỗi, đều tại muội làm hai người lúng túng như vậy”.

“Không phải đâu”. Nhiếp Tổ Tổ khoát tay cười nói, “Ta với hấn cũng không có nói chuyện nhiều, đây cũng là phản ứng bình thường thôi. Muội đau lòng làm gì? Làm nhanh lên chúng ta còn ăn”.

Hồng Ngọc nói tiếp, “Hàm Vương chúng ta đều không đoán được. Dù vui buồn hay tức giận đều không hiện ra mặt. Cho nên tốt nhất là đừng nhìn”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, họ không biết là nói xấu sau lưng thì nên nói nhỏ một chút sao? Nhưng mà, nữ nhân kỳ quái đó, dường như rất khinh thường hấn, khiến một người kiêu ngạo như hấn cảm thấy hơi khó chịu.

Khi hấn đến hậu viện, Bảo Bảo đang tập một bộ quyền pháp, Thần Hoàng ngồi bên cạnh uống trà, thỉnh thoảng chỉ điểm cho nó. Thần Hoàng ngồi bên cạnh uống trà, thỉnh thoảng chỉ điểm cho nó. Thần Hoàng nhìn thấy hấn thì giật mình, “Gi đây? Đến đây ăn chực à?”.

Bảo Bảo chào hấn, “Con chào Vô Hàm thúc thúc”.

Dạ Vô Hàm thấy Bảo Bảo vắt vả, đau lòng nói, “Nó còn nhỏ, ngươi để nó luyện tập võ công này có phải là sớm quá hay không?”.

Thần Hoàng cười quỷ dị, “Trên người nó có dòng máu của ta, không thành vấn đề”.

Dạ Vô Hàm chần động, nhìn chăm chăm hán không nói gì.

Thần Hoàng đứng dậy, “Tiểu tử, tiếp tục luyện đi, không cho phép lười”.

“Vâng, con biết”. Bảo Bảo phát tay.

Thần Hoàng nhìn Dạ Vô Hàm, “Đi thôi, đến thư phòng nói chuyện”. Hán vừa đi vừa hỏi, “Sáng sớm đã đến để làm gì thế?”.

Dạ Vô Hàm nói, “Ta muốn đưa Nghi Nhân và Vũ Tường về phiên bang”.

Thần Hoàng quay đầu lại, nhúu mày, “Được, ngươi cứ tự tính toán”.

“Dễ dàng như vậy?”.

“Ha ha, ta không giết họ chính là đối nhân vật quan trọng như ngươi mở miệng”.

“Dường như ngươi đã tính toán tốt”.

“Sao được, chỉ là ta hiểu rõ kẻ địch của ta, đối thủ của ta”. Sau đó, Thần Hoàng gọi A Tinh tới, “Đem hai người kia giao cho Hàm Vương”.

“Vâng, chủ nhân!”.

Thần Hoàng lại hỏi, “Ngươi tự mình đưa bọn họ về sao?”.

“Ừ, dự tính trong tám ngày có thể trở về. Trong lúc đó ngươi phải chăm sóc trợ giúp cho phụ hoàng”.

“Cần ngươi giao phó à?”.

Lúc này, Nhiếp Tổ Tổ bùng một chậu cải trắng ướp gia vị đi vào. Dưới chân đột nhiên lại vấp phải tảng đá, nếu không cẩn thận thì cả người sẽ ngã xuống. Thần Hoàng nhìn thấy nhưng không nhúc nhích, Dạ Vô Hàm tiến lên đỡ nàng.

Nhiếp Tổ Tổ thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu nhìn hán một cái, vội vàng rời tầm mắt, “Cảm ơn”.

“Không khách khí”.

Dạ Vô Hàm đưa chậu cải trắng, xoay người đi. Nhiếp Tổ Tổ định đi thì lại thấy A Tinh mang hai người tới, ngây người.

Là thế chủ! Vũ đại ca!

Nàng vừa muốn mở miệng gọi những lập tức nhớ ra bộ dạng mình đã thay đổi, bọn họ không thể nhận ra. Trước đó nàng đã nghe Phong Linh nói qua chuyện của bọn họ, không ngờ bọn họ vẫn bị nhốt ở chỗ này! A Tinh đưa hai người nhanh chóng đi cửa sau.

Nhiếp Tổ Tổ đứng ngây người ở đó, nghe thấy Dạ Vô Hàm nói, “Ta đưa bọn họ đi đây”.

Thần Hoàng gật đầu.

Nhiếp Tổ Tổ nóng nảy, dẫn bọn họ đi đâu? Muốn xử trăm bí mật sao?

Nàng vội vàng để chậu cải trắng xuống, xông lên ngăn trước người Dạ Vô Hàm, “Ngươi định đi đâu?”.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, hiển nhiên là không vui, “Bỏn vương đi đâu, có quan hệ gì với ngươi à?”.

Nhiếp Tổ Tổ nhất thời không trả lời được, dưới tình thế cấp bách, nàng thốt lên. “Ngươi đã chính miệng đồng ý hôn ước với ta, đương nhiên là ngươi đi đâu, ta theo đó!”.

Dạ Vô Hàm không ngờ nàng sẽ nói như vậy, đứng sững tại chỗ. Thần Hoàng đứng sau nhin cười nói, “A Nam nói không sai, ngươi đã đứng trước mặt gần ngàn người đồng ý rồi, nếu đổi ý..... Hàm Vương điện hạ sẽ thành chủ đề cho các câu chuyện”.

Dạ Vô Hàm không thêm đề ý đến hán, nhìn chăm chăm Nhiếp Tổ Tổ, “Tôi hôm qua như thế nào ngươi đều rõ hơn ai khác!”.

“Phải..... nhưng đối với nữ tử thì danh tiết quan trọng như thế nào, không phải là ngươi không biết, bây giờ tất cả mọi người đều biết ta là người của Hàm Vương điện hạ, ngươi đổi ý rồi thì còn ai chịu lấy ta?” Nhiếp Tổ Tổ vừa nói trong lòng vừa a di đà phật. không phải là nàng cố ý, ông trời phải nhìn rõ mọi việc, xử lý nàng thật nhẹ nhàng thôi.

Nhiếp Tổ Tổ cảm thấy hán tức giận thì liều mạng, hạ quyết tâm kiên trì nói: “Tam tặc kẻ ngươi nhất định phải dẫn ta đi, nếu không ta sẽ...ta sẽ nói cho mọi người biết, Dạ Vô Hàm nói lời không giữ lời, là một tiểu nhân lật lọng phản lời.”

Thần Hoàng tiến lên, ôn hòa nói, “Lần này thì ta đứng ở bên A Nam, nói thế nào thì A Nam cũng là do ta đưa về, làm sao có thể bị khi dễ được?”

Dạ Vô Hàm quay đầu trừng mắt nhìn hấn, “Ngươi có ý?”.

Thần Hoàng nhếch môi cười, “Ta tốt bụng nhắc nhở ngươi một câu, nếu để cho Tam Nương biết thì hậu quả sẽ đáng sợ hơn rất nhiều.”

Dạ Vô Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định của Nhiếp Tổ Tổ, hấn không hiểu nàng đang nghĩ gì! Sau khi vào cửa thì coi hấn như không tồn tại, bây giờ thì sống chết cũng muốn ý lại vào hấn! hấn nhìn nàng chăm chăm, cười lạnh, “không được!”. Xoay người nhanh chân bước đi.

“Ngươi...” Nhiếp Tổ Tổ tức giận đuổi theo, ôm lấy cánh tay hấn, cả người ngồi dưới đất như đang ăn vạ, sống chết cũng không chịu đứng dậy.

“Đáng chết, buông tay!”.

“không, trừ phi ngươi dẫn ta đi cùng!” Nhiếp Tổ Tổ quyết định, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Thế chủ!

Đúng lúc này đám người Phong Linh xuất hiện, thấy cảnh như vậy thì sững sờ.

“A Nam, tỷ... tỷ đang làm gì vậy?”.

“Hàm Vương không giữ chữ tín, ở trước mặt mọi người hấn đã đồng ý sẽ lấy ta, vậy mà bây giờ hấn muốn bỏ đi cho xong, căn bản là hấn muốn bỏ ta lại.”

Mấy người vờ nghe vậy thì tức giận, Phong Linh đi đầu, tiến lên phía trước nói. “Dạ Vô Hàm, cho dù ngươi là bất đắc dĩ nhưng ngươi cũng không thể không nghĩ đến A Nam, nói đi là đi được!”.

“Hàm vương, ngài làm như vậy sau này A Nam của chúng ta làm sao có thể gặp người được?” Hồng Ngọc hừ lạnh nói, “Có phải là năm nhân Dạ gia đều không thích chịu trách nhiệm không? Năm đó Dạ Dập Tuyên chạy trốn không thấy bóng dáng, bây giờ Hàm Vương cũng muốn noi theo sao?”

Vấn Xuân và Sơ Hạ cũng nói, “Vương gia, tại sao ngài lại có thể như vậy? Đây không phải là phá hủy trong sạch của A Nam cô nương sao?”

Bốn nữ nhân ta một lời ngươi một câu làm cho Dạ Vô Hàm đỏ mặt. Cuối cùng hấn không nhịn được nữa, kéo Nhiếp Tổ Tổ dậy, “Được, bốn vương đưa nàng đi! Nếu như nàng có ăn khổ, chịu uất ức thì các ngươi đừng có đau lòng!”

nói xong, không để cho nàng có cơ hội chuẩn bị đồ, xách nàng như xách gà con đi ra ngoài.

“A, mọi người đợi ta, ta sẽ trở lại sớm!”. Nhiếp Tổ Tổ vừa đi vừa phát tay với các nàng.

“Tổ Tổ...” Phong Linh có chút lo lắng, Thần Hoàng lại ôm nàng của nàng, cười yêu nghiệt, “Yên tâm, tên kia đi Phiên Bang, sẽ không để A Nam bị tổn thương, nhiều nhất thì trên đường để nàng chịu khổ một chút thôi.”

“Phiên bang?”. Phong Linh hiểu ra, Nhiếp Tổ Tổ kiên trì đi như vậy là vì cái gì.

Từ từ, nàng nở nụ cười, cuộc sống cần có chút việc ngoài ý muốn mới vui.

.....

Hậu viện, Bảo Bảo đang nghiêm túc luyện tập, Pháp Hạ về mặt âm thầm đi ra, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy tuyệt vọng, hấn ngẩng đầu nhìn Bảo Bảo, suy nghĩ một chút, từ trong người lấy ra một quyển sách thuốc, “Bảo Bảo.”

“Dạ?”

“Quyển này là do ta biên soạn, đệ thân là Minh chủ võ lâm sau này chắc sẽ cần dùng... Đệ cầm lấy. Coi như là món quà cuối cùng ta tặng đệ!”

Bảo Bảo ngừng lại, đi tới, nhận lấy, “Tốt như vậy mà lại đưa cho ta?”. Nó mở ra xem một chút. “A còn chưa viết xong? Pháp Hạ ca ca. tại sao huynh không viết tiếp?”.

Pháp Hạ lắc đầu một cái. “Ta không có thời gian để viết nữa...”

“A”. Bảo Bảo cũng không biết chuyện hấn làm một quỹ diện tăng, lật tới cuối cùng, nó tò mò nói “Độc tí thảo... Độc tí thảo.... A cái này đệ có này”.

“Cái gì?”. Pháp Hạ vọt đứng lên, nắm lấy vai Bảo Bảo “Bảo Bảo, đệ nói cái gì? Đệ có độc tí thảo! Là thật sao? Ở đâu? Ở đâu?”.

Bảo Bảo chớp mắt một cái, “Lần trước khi đệ đến cứu nương, đệ thuận tay cầm về. Đệ cũng không biết đó là vật gì, đệ chỉ nghĩ là người đó sẽ không lưu một đồng thảo được kỳ quái. Pháp Hạ ca ca, huynh cần dùng sao? Huynh đến phòng đệ lấy đi, có nhiều lắm!”.

“Ha ha! Tốt quá! Tốt quá”. Pháp Hạ kích động ôm Bảo Bảo. “Bảo Bảo, đệ đúng là thiên tài.”

Bảo Bảo nhìn hấn, cười gượng. “Cảm ơn, có rất nhiều người đã nói vậy rồi.”

Sơ Hạ đi ngang qua, nhìn Pháp Hạ đang kích động. “A, Pháp Hạ, ngươi làm sao vậy?”

Pháp Hạ buông Bảo Bảo ra, không suy nghĩ, ôm lấy nàng. “Sơ Hạ! Ngươi thật đẹp!”

Sơ Hạ ngây người, mắt mở to. Pháp Hạ buông nàng ra, xoay người chạy về phòng Bảo Bảo.

Sơ Hạ đỏ mặt, sau đó cúi đầu xấu hổ nói. “thì ra là, hấn vẫn đối với người ta...Ai da, ghét quá, trước mặt trẻ con...thật là, không biết làm lúc không người...”

Bảo Bảo rùng mình một cái, xoay người tiếp tục luyện quyền.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Chuyện cả đời.

Một năm sau.

Tuyết trắng che phủ cả ngọn núi, bầu trời mờ mịt.

Đây là trận tuyết đầu tiên từ đầu mùa đông, hai con khủng long đá ở hai bên đại trạch vẫn hùng vĩ uy vũ như xưa, treo trên cánh cửa là hai chiếc đèn lồng, gió thổi qua khiến nó đung đưa.

Vân Xuân và Sơ Hạ mặc áo bông, đứng ở cửa không ngừng nhìn ra ngoài, khuôn mặt bị gió thổi hồng hồng.

“Tại sao còn chưa đến?”.

Sơ Hạ tinh mắt nhìn thấy một chiếc xe ngựa ở xa, cao hứng nói. “Đến rồi, đến rồi”.

Một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ dừng lại trước cửa, cửa xe mở ra, Dạ Dập Tuyên nhảy xuống trước.

“Tham kiến Tuyên vương”.

Dạ Dập Tuyên thấy hai người thì cười nói, “Hai nha đầu các ngươi càng lúc càng xinh ra, nghe nói đều đã đính thân rồi, bao giờ thành thân thì bản vương sẽ gửi đồ cưới cho các ngươi!”.

“Ha ha, tạ ơn Tuyên Vương điện hạ!”.

“Tiểu Tuyên từ ~”. Trong xe ngựa truyền đến một giọng nói nữ nũng nịu, sau đó một bàn tay vươn ra, hấn chạy lại cung kính đưa tay ra, “Cẩn thận ~ chậm một chút, chú ý dưới chân, đừng vội. ....”.

Nhìn bộ dạng dè dặt cẩn thận của hấn, hai người cười.

Từ trong xe ngựa, một thiếu phụ mặc áo choàng đỏ lớn bụng bước ra, nhìn thấy Vân Xuân và Sơ Hạ thì cao hứng bỏ qua hấn, chạy tới chỗ hai người: “Xứ nha đầu, không đến gặp ta, có phải quên mất ta rồi không?”.

“Chúng ta nhớ Hồng Ngọc cô nương còn không kịp, mau vào trong thôi, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong rồi nói”.

“Đi”.

Hồng Ngọc quay đầu lại, bộ dạng nữ vương, “Tiểu tuyên tử, xách lễ vật ta chuẩn bị mang vào đi”.

“Được”.

Dạ Dập Tuyên không oán hận câu nào, xách theo bao lớn bao nhỏ đi sau ba nữ nhân.

“Hồng Ngọc!”.

Trong phòng truyền ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó một nữ nhân vóc người tinh thể lao ra, Dạ Dập Tuyên sợ tới mức ném đồ xuống, vội che trước mặt Hồng Ngọc, “Cẩn thận con ta!”.

Hồng Ngọc kích động hét hấn ra, ôm chặt lấy nàng, “Phong Tam Nương, tỷ thật đáng đánh đòn, ở Tây Vực lâu như vậy mới trở về! Tỷ không trở lại thì ta biết đi đâu tìm thái tử để đòi người?”.

“Ta nhớ mọi người nên mới về kinh thành ăn mừng năm mới”. Phong Linh cao hứng nhìn bụng của nàng, “Oa, cái này cũng phải sáu tháng rồi”. Nàng ngẩng đầu lên nháy mắt với Dạ Dập Tuyên, “Tiểu Tuyên Tuyên, ta nhớ hai người mới thành thân được ba tháng thôi mà?”.

“Haizz, ta có biện pháp khác sao? Ngày đó là nàng bá vương ngành thượng cung, nói phụ hoàng đã hạ chỉ thì chúng ta chính là phu thê, động phòng trước thì có làm sao?”.

Mọi người cười vang.

Hồng Ngọc đỏ mặt, gắt giọng. “Muốn chết, sao tự dung chàng nói chỉ?”.

Dạ Dập Tuyên đem lễ vật đặt lên bàn, sau đó nhìn một vòng, “O, ca ta đâu?”.

Vấn Xuân cười thần bí, “Hiện giờ thái tử rất bận”.

Đang nói chuyện, Bảo Bảo chạy ra, “Nương”.

Hồng Ngọc cười nói, “A, tiểu soái ca này là ai đây?”.

“Con chào Hồng Ngọc a di, Tuyên thúc thúc!”. Bảo Bảo sáu tuổi, đã cao hơn so với năm trước, vẫn xinh đẹp đáng yêu.

Nó đến trước mặt Phong Linh nói, “Nương, con có việc phải ra ngoài, hôm nay trưởng môn phái Tung Sơn muốn con đến tham gia yến tiệc của bát đại trưởng môn”.

“Ừ, đi đi. ... Thuận tiện lấy cho muội muội của con phương thuốc gia truyền của hần”.

“Vâng, con biết rồi”.

Hồng Ngọc và Dạ Dập Tuyên sững sốt, “Muội muội?”.

Phong Linh cười, “Con gái của ta”.

“Phong Tam Nương! Tỷ sinh con gái!”. Hồng Ngọc cả kinh nói, “Tại sao lại không cho chúng ta biết?”.

“Ha ha, muội biết mà, ở Tây Vực ta có nhiều việc, phải giải quyết vấn đề nước ăn của dân chúng bên đó, còn phải bàn với Chu lão bản tổ chức người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan vào đầu năm sau, bận quá quên viết thư cho hai người”.

Khi đang nói chuyện, một nam nhân đi ra, mỗi tay ôm một đứa nhỏ.

Bên ngoài khí trời lạnh lẽo nhưng hần vẫn tiêu sái, trên đường đi tới gió thổi, bộ dạng quyến rũ xinh đẹp không giảm.

Thần Hoàng ôm hai bé gái vào ngực như ôm bảo vật trân quý nhất thế gian, vừa đi vừa nói, “Nương tử, nàng xem, con gái nằm trong lòng ta ngoan thế nào”.

Dạ Dập Tuyên nuốt nước bọt, “Hai?”.

“Trời ạ, trời ạ? Phong Tam Nương, tỷ sinh hai?”.

Phong Linh cười, “Ha ha, ta cũng không ngờ lại là song bào thai”.

Thần Hoàng đắc ý nhưn mày nhìn Dạ Dập Tuyên, “Có phải đệ rất hâm mộ không?”.

Dạ Dập Tuyên nhìn hai đứa nhỏ nằm trong lòng hần phần điều ngọc trác, lông mày, mắt, mũi giống hệt như Thần Hoàng, cực kỳ xinh đẹp. Trong mắt Dạ Dập Tuyên như sắp lòi ra, “Thật sự, rất rất rất đáng yêu!”.

Thần Hoàng ôm hai nữ nhi, lòng hư vinh được thỏa mãn.

Hồng Ngọc cũng yêu thích không thôi, chỉ hận không thể ôm về làm con mình, “Thật xinh”.

Phong Linh đắc ý. “Xinh đẹp không?”.

“Ừ”. Hồng Ngọc thẳng thắn gật đầu, “May là không giống tỷ”.

“.....”.

Mọi người ngồi xuống, tỉ mỉ kể lại mọi chuyện đã trải qua trong một năm. Cuối cùng, Hồng Ngọc hỏi, “A Nam bây giờ đang ở đâu?”.

“Tháng trước ta có nhận được thư của tỷ ấy, tỷ ấy nói đang ở Quan Châu cùng Dạ Vô Hàm, không kịp về kinh thành”.

“VẬY, NÀNG ẤY VỚI HÀM VƯƠNG SAO RỒI?”.

Nói đến đây, Phong Linh không nhịn được cười, “Không biết có phải hai người này bất tự xung khác không, mà luôn có những tình huống không ngờ, không phải tỷ ấy hại Dạ Vô Hàm bị thương, thì Dạ Vô Hàm hại tỷ ấy trở thành gian tế. Vắt vả lắm mới rời khỏi phiên bang thì lại bị ồm trên đường. Ha ha, mặc dù tỷ ấy khiến Dạ Vô Hàm gặp không ít phiền toái nhưng có vẻ Dạ Vô Hàm đã dần thích ứng với tỷ ấy. Lần này hoàng thượng lệnh cho Dạ Vô Hàm đi Quan Châu, hấn cũng đưa A Nam theo”.

Hồng Ngọc cười, “Đã là của nàng thì dù có chạy cũng không được. Hai người thì sao? Có tính toán gì không? Hay là vẫn về Tây Vực?”.

Phong Linh nhìn qua Thần Hoàng, “Chỉ sợ là khi nào Dạ Vô Hàm đáp ứng làm hoàng đế, chúng ta mới có thể trở về. Hấn nói là hấn thiếu của tên kia”.

Hồng Ngọc gật đầu, vỗ vai Phong Linh, “Tỷ chờ ta, sau khi ta sinh hạ đứa nhỏ sẽ đến Tây Vực tìm tỷ”.

“ĐƯỢC! À ĐÚNG RỒI, TA CÒN CÓ KẾ HOẠCH, TA ĐỊNH BIẾN TÂY VỰC THÀNH MỘT KHU DU LỊCH. ....”.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, “Nàng ấy, chả có lúc nào rảnh rồi”.

Dạ Dập Tuyên lau mồ hôi lạnh trên trán, “Huỳnh mau đưa Tam Nương về Tây Vực đi, đệ hy vọng con đệ có thể an toàn sinh ra”.

Nhìn nàng, Thần Hoàng lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhìn về mặt tính toán của nàng, hai mắt sáng lên vì tiền. Hấn thích là thích, không vì cái gì. Từ lần đầu tiên gặp nàng, hấn đã có một cảm giác như thân thiết đã lâu... lâu lắm rồi. Giống như trong biển người mênh mông, cho dù bắt đầu ở đâu, và kết thúc ở đâu, đan xen như thế nào, hấn và nàng vẫn có thể gặp gỡ nhau. Cả đời này hấn chỉ nhận định mỗi mình nàng.

A, đúng rồi, còn một bí mật nhỏ mà hấn còn chưa nói với nàng.

Hấn cười mỉa hoặc, đưa hai đứa nhỏ cho Dạ Dập Tuyên, đứng dậy đến trước mặt Phong Linh. “Nương tử?”.

Phong Linh đang nói chuyện, vui vẻ quay đầu lại. “Hả?”.

Hấn cúi người, gần sát bên tai nàng. ....

HẾT TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.